Traducător: Teodora MUTH
Redactor: Teodora MUTH
Corector: Raluca ARDELEAN
Coperta: Ruxandra ŢURCANU
Tehnoredactor: Marieta ILIE

Editori: Horia & Elena FRANCISC-ŢURCANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEFANO ELIO D'ANNA
Şcoala Zeilor / Stefano Elio D'Anna ; ed.: Elena Francis-Ţurcanu , Horia Francisc-Ţurcanu ; trad.: Teodora Muth. - Bucureşti : Elena Francisc Publishing, 2013
ISBN 978-973-1812-57-1

I. Francisc-Ţurcanu, Elena (ed.)
II. Francisc-Ţurcanu, Horia (ed.)
III. Muth, Teodora (trad.)

133

The Original Title
„La Scuola degli Dei"
Stefano Elio D'Anna

English Translation
„The School for Gods "
Stefano Elio D'Anna

Cover Illustration
Wainer Vaccari

All rights reserved, 2008
Copyright © by ESE Ltd London

© Elena Francisc Publishing
pentru prezenta versiune românească

Toate drepturile asupra acestei cărţi aparţin Editurii Elena Francisc Publishing. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al Editurii Elena Francisc Publishing.

Stefano Elio D'Anna

Școala Zeilor

Traducere de Teodora MUTH

Cărțile elena francisc E

Dedicată Visătorului,
cel care-mi îndeamnă visul să se înalțe
la înălțimi mai presus de rațiune
și să coboare în abisurile de dincolo de emoții,
cel care mă guvernează
și mă silește
să fiu liber.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE AL EDITORILOR,
HORIA & ELENA FRANCISC - ȚURCANU.
VISĂTORUL. MAESTRUL INTERIOR / 13

ACEASTĂ CARTE / 23

CAPITOLUL I. Întâlnirea cu Visătorul / 27
1 Întâlnirea cu Visătorul / 27
2 Munca este sclavie / 33
3 „Eu sunt femeie..." / 37
4 O specie muribundă / 39
5 Deșteptarea / 41
6 Schimbarea trecutului / 45
7 Iertarea de sine / 47
8 „Autoobservarea înseamnă autocorectare" / 48
9 „Moartea nu este o soluție" / 51
10 Vindecarea pornește din interior / 55
11 Proprietarii / 57
12 „Domnișoara" Judith / 59
13 Mulțumesc, Luisa! / 62

CAPITOLUL II. Lupelius / 66
1 Întâlnirea cu Școala / 66
2 „Lumea este un mit" / 68
3 Școala transformării / 70
4 Lupelius / 74
5 Întâlnirea cu Părintele S. / 78
6 Doctrina lui Lupelius / 83
7 „Oferă-i un cocoș lui Asclepios" / 86
8 Este interzis să-ți ucizi sinele / 87

9 Școala Zeilor / 89
10 Mea Culpa / 92
11 Stări și evenimente I / 95
12 Stări și evenimente II / 98
13 „Pune-l pe Dumnezeu la treabă!" / 103
14 Arta de a sta treaz / 106
15 Obiceiuri rele / 110
16 „Nu vei reuși!" / 113
17 „Răstoarnă-ți credințele!" / 117
18 Sindromul lui Narcis / 119
19 Omul nu se poate ascunde / 124

CAPITOLUL III. Trupul / 128
1 „Tu ești lumea!" / 128
2 Piticii mentali / 130
3 Un cântec de jale / 132
4 Trupul nu poate minți / 135
5 Fii cumpătat! / 138
6 O lume fără foame / 141
7 Lumea e așa cum o visezi / 147
8 Dacă nu duci un război interior, nu vei duce nici în afară / 149
9 Felul în care gândești este destinul tău / 153

CAPITOLUL IV. Legea adversarului / 156
1 Alergarea / 156
2 Portarii din Main Street / 160
3 Zidurile / 162
4 Legea Adversarului / 164
5 Iubește-ți dușmanul / 166
6 Învață să zâmbești lăuntric / 169
7 Apartamentul din St. James / 173
8 Înainte să cânte cocoșul / 175
9 La cină cu Visătorul / 177
10 Vătaful necinstit / 179
11 Victima este întotdeauna vinovată / 182

12 Biletele / 189
13 La teatru cu Visătorul / 193
14 Mizerabilii / 195

CAPITOLUL V. Adio, New York! / 200
1 Pe străzile Manhattanului / 200
2 Instrumentele visului / 205
3 Minciuna / 207
4 Adio, New York! / 210
5 Iubirea nu este dependentă / 215
6 Visează și servește / 217
7 Un viitor la mâna a doua / 219
8 La cină cu șeicul / 222
9 Evadarea în boală / 225
10 Păianjenul și prada / 228
11 Jocul de-a v-ați ascunselea al existenței / 231
12 Sticla / 236
13 Adevăratul sărac / 237
14 Frica este iubire degradată / 239
15 Soluția vine de sus / 243

CAPITOLUL VI. Spre Kuweit / 248
1 Aceasta este economia! / 248
2 A uita „visul" / 250
3 Îngrijorarea este un instinct animalic / 252
4 Doar câțiva evadează / 256
5 Să concepi programe, dar să nu crezi în ele / 260
6 Agenda / 264
7 „Alo, cine sunt eu?" / 266
8 O incursiune în mecanicism / 271
9 Învingerea propriului sine / 274
10 „Visul" este cel mai real lucru din câte există / 277
11 Heleonore / 282
12 Adopția / 284

CAPITOLUL VII. Reîntoarcerea în Italia / 288
1 Clauza / 288
2 O trezire neplăcută / 289
3 Ignoranța este întotdeauna la îndemână / 292
4 Întoarcerea în trecut / 293
5 Poluarea psihică / 294
6 În pântecele balenei / 297
7 Accidentul / 298
8 Scrisoarea. Reversul Regelui Midas / 301
9 „Dansează, pentru numele lui Dumnezeu, dansează!" / 303
10 „Ești viu și sincer numai când ești amenințat!" / 305
11 Vindecarea poate veni numai din interior / 307
12 Laudă nedreptății / 309
13 Lumea este creată de gândurile noastre / 312
14 Trecutul este cenușă / 314
15 Voința și întâmplarea / 316

CAPITOLUL VIII. La Shanghai, cu Visătorul / 322
1 Perfecțiunea nu se repetă niciodată / 322
2 Rațiunea omului este înarmată / 326
3 Animalul care minte / 329
4 „Fii un om liber!" / 332
5 Tatăl lui Buddha / 335
6 Ceea ce depinde nu este real / 337
7 Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru / 339
8 Specia birocrată / 340
9 „Fă doar ceea ce-ți place!" / 342
10 Sensul înspăimântător și minunat / 344
11 A te îndrăgosti / 347
12 „Eu sunt tu!" / 350
13 Uni-vers înseamnă spre unitate / 352
14 Regele este pământul și pământul este regele / 354
15 Realitatea înseamnă Vis plus Timp / 357
16 Să fii atins de vis / 360

CAPITOLUL IX. Jocul / 364
1 Crede pentru a vedea / 364
2 Schimbă-ți viața! / 367
3 Plata / 369
4 Suntem arcul, săgeata și ținta / 372
5 „Am venit să te eliberez!" / 375
6 Jucarea rolurilor / 378
7 Calea de întoarcere / 380
8 „Nu ești pregătit!" / 381
9 Scurtătura / 384
10 Comprimarea timpului / 387
11 Ceilalți te dezvăluie / 389
12 Interpretarea conștientă: Arta Interpretării / 392
13 „Jocul întâlnirilor" / 394
14 Noua paradigmă / 397
15 Replica / 401
16 În așteptarea lumii / 404
17 „Cartea aceasta este eternă!" / 405

CAPITOLUL X. Școala / 407
1 Viziunea verticală / 407
2 Școala visătorilor pragmatici / 410
3 Visul visului / 415
4 Paradisul ambulant / 416
5 Cel mai mare adevăr economic / 417
6 A avea înseamnă a fi / 420
7 Universitate înseamnă „spre unitate" / 423
8 Nașterea Școlii / 425
9 Misiunea Școlii / 426
10 A crede fără a crede / 433
11 Secretul lui a face / 437
12 Trecutul este o minciună / 441
13 Starea este Loc / 444
14 Fii un rege, regatul va veni / 448

15 Banca / 450
16 Banii nu sunt reali / 453
17 A Crede, pentru a Vedea / 455
18 Licitația / 458

ȘCOALA EUROPEANĂ DE ECONOMIE / 463

CUVÂNT ÎNAINTE AL EDITORILOR, HORIA & ELENA FRANCISC - ȚURCANU

VISĂTORUL. MAESTRUL INTERIOR

Mai întâi, luând această carte în mână, am simțit uimire. Pe măsură ce înaintam în textul cărții, uimirea a făcut loc consternării și, în cele din urmă, entuziasmului. Am citit-o pe nerăsuflate, fără pauze. Fiecare frază, fiecare capitol, fiecare idee se potrivea perfect cu ceea suntem, cu ceea ce facem. Mă refer la noi, Horia și Elena Francisc-Țurcanu. În rândurile care urmează vom dezvălui motivele acestui entuziasm care, în esență, se referă la sincronicitățile ce au însoțit apariția acestei cărți, pentru noi, extraordinare. Pentru a face acest lucru sunt necesare unele precizări.

Mulți dintre voi, cititorii *Cărților Maestrului Interior – Elena Francisc*, știți ce fel de cărți facem și de ce. Nu sunt niște cărți obișnuite. Sunt cărți care se adresează unui public îngust, cel al exploratorilor conștiinței, cel al oamenilor aflați în profunde procese de transformare interioară și care au nevoie de referințe asupra acestor procese, venite din partea unor autori care au trecut ei înșiși prin ele. În esență, sunt cărțile unor practicieni. Pentru noi, fundamentală este experiența stărilor de conștiință extinsă, care este cealaltă aripă a marii păsări pe care o numim generic *Călătoria Inimii*. Cărțile scrise de practicieni vin să sprijine procesul interior care se declanșează prin explorare directă în workshop-uri, seminare, conferințe și toate cele. Dacă nu ar exista experiența directă, explorările cu ajutorul *Respirației Conștiente*, al *Prezenței* și procesele *trăite*, atunci nu ar exista nici cărțile. Ca și pentru mulți dintre voi, nu ar fi suficient doar să citim sau să facem cărți despre natura expansiunii de conștiință. Fundamentală este experiența transformării interioare și, mai mult decât atât, integrarea

ei în dimensiunea orizontală a vieții de fiecare zi. Cărțile, pentru noi, nu pot fi despărțite de experiență. Criteriul principal de selecție al unei cărți ce urmează să apară este răspunsul la întrebarea: în ce măsură această carte servește procesului interior de conștiință al celui care o citește? În ce măsură această carte reflectă propriul nostru drum și experiența noastră în lucrul cu stările de conștiință extinsă?

Pasărea măiastră numită *Călătoria Inimii* are două aripi deci. *Cărțile Maestrului Interior* și *Școala Maestrului Interior*. Școala cuprinde, pe diferite trepte și niveluri de profunzime a experienței, toate abordările noastre experiențiale. Nivelul cel mai avansat al acestei Școli este programul nostru de transformare interioară prin practica stărilor de conștiință extinsă. Studenților acestei Școli le sunt puse la dispoziție contexte în care pot explora articularea interioară a propriei lor conștiințe. Este o Școală foarte neobișnuită, pentru că baza ei, pe care o numim *Calea Maestrului Interior*, nu este una teoretică, ci una de experiență. O bază practică. Aspectele teoretice decurg din experiență, și nu invers. Scopul acestei Școli este trăirea directă a stării de conștiință a *Maestrului Interior*. Pentru a accesa acest nivel al propriei conștiințe, studenții Școlii trec, la fel ca în străvechile Școli de Mistere, prin experiența conștientă a diferitelor niveluri ale Ființei și învață, din nou prin experiență directă, să navigheze în apele adânci ale oceanului interior. Nu este vorba doar despre "a avea o experiență de conștiință extinsă", ci despre a învăța să acceseze, în orice moment al vieții lor, această stare de expansiune și de a o integra în realitatea liniară a vieții lor. Este o Școală a transformării interioare. Pentru a înțelege procesul prin care trec studenții *Școlii Maestrului Interior* în cei doi ani, trebuie făcute aici câteva precizări concise despre arhitectura interioară a conștiinței.

Maestrul Interior nu este altceva decât un nivel al propriei conștiințe. Este o parte din noi înșine mai largă decât personalitatea liniară, articulată de către spațiul mental. Mai largă decât ego. A trăi această dimensiune a propriei ființe presupune a deveni conștient de *axa verticală a ființei*, cea care ne conectează cu tot ceea ce există. *Școala Maestrului Interior* este o *Școală a Ființei*, o școală a experienței directe a diferitelor niveluri ale acesteia. În același timp este o Școală a *conștienței*. *Conștiență* înseamnă *percepție*. Nivelul de *conștiență* al unei ființe este una cu nivelul său de *percepție*. Cât percep, cât simt din marea realitate numită Adevăr, aceasta dă nivelul meu de *conștiență*. Cu cât reușesc să percep mai mult din *Întreg* sau din *Adevăr*, cu atât conștienta mea este mai largă. Conștienta *Maestrului*

Interior implică percepția unor niveluri foarte largi ale *Adevărului*, un număr mare de realități care interferează între ele. Nivelul fiecăruia pe *axa verticală a ființei* induce un anumit mod de a percepe realitatea și implică un anumit mod de a o experimenta. *Maestrul* este acea ființă conștientă de toate nivelurile propriei sale ființe, care simte totul fără a se identifica cu nimic anume, care joacă toate rolurile știind în adâncul său *Adevărul* despre sine.

Care este adevărul pentru o ființă care trăiește la nivelul *Maestrului Interior*? Despre acest adevăr s-ar putea scrie cărți întregi. Dar esența poate fi exprimată în câteva fraze. *Maestrul* este o ființă liberă. Nu depinde de ceilalți, de părerile lor, de umorile lor pentru a fi el însuși, în cea mai deplină autenticitate. Nu se falsifică, pentru că nu se teme de nimic, nu așteaptă nimic, nu depinde de nimic. El este centrul întregului său univers, centrul realității sale. El are conștiența faptului că el și nimeni altcineva este *Creatorul* propriei sale experiențe. Este un *Creator conștient*, spre deosebire de majoritatea oamenilor, care își imaginează că realitatea pe care o experimentează este "exterioară" și nu depinde de ei. *Maestrul* își asumă complet orice împrejurare a vieții sale. Are o încredere impecabilă în sine și în realitatea experimentată, pe care niciodată nu o consideră adversă. *Maestrul* percepe faptul că realitatea îl slujește și percepe dimensiunea inițiatică a fiecărei clipe și a fiecărei împrejurări. Nu caută în afara sa nici modele, nici metode, nu merge pe cărări bătute, creativitatea sa este debordantă. Acțiunile sale în dimensiunea orizontală a existenței, adică în această lume în care ne întâlnim în trupuri din carne și sânge, sunt precise, rapide și intuitive. Maestrul mai curând *simte* realitatea decât o judecă. Raționea sa este clară și liniștită, folosind mai degrabă la a aduce în dimensiunea densă, la înfăptuire, viziunea sa care-și trage puterea din spațiile rarefiate ale conștiinței. Una peste alta, a trăi *Maestrul* este echivalent cu a te elibera de iluzie, aici și acum, fără a mai aștepta nimic altceva, decât ceea ce este. *Maestrul* nu se află niciodată în luptă cu viața, căci este conștient că tot ceea ce există nu sunt decât aspecte ale propriei sale ființe, că nimic nu este "exterior", ci totul face parte din sine. Este perfect transparent, în fața oricărei energii, conștient de natura curgătoare a *Creației*, este capabil să *asculte* realitatea, iar privirea sa pătrunzătoare deslușește rolurile, identificările și jocurile iluziei în care sunt scufundați majoritatea oamenilor. Nu judecă niciodată această rătăcire, căci e conștient că face parte din marele dans al Divinității care se experimentează pe Sine prin experiență. Nu vorbește despre compasiune și pentru el este un

non-sens iubirea care se poate da ori lua. El trăiește compasiunea, care nu înseamnă altceva decât a fi conștient, adică a percepe, a simți experiența celuilalt ca fiind propria experiență. El trăiește iubirea, ca stare de conștiență în care totul face parte din el însuși. *Maestrul* nu se retrage în deșerturi sau în peșteri pentru a medita și nu-și neagă trupul, fiind conștient de faptul că acesta este parte a experienței umane și fără el, sau fără orice altă parte a acestei experiențe, nu ar fi complet. Dar nici nu se confundă niciodată cu gloata sau cu conștiența masei. Este liber de orice credințe, sisteme de gândire, liber de orice filozofie sau sistem mistic, liber de orice identificare.

Ei bine, ce legătură este între toate acestea pe care noi *le facem* în *Școala Maestrului Interior* și această carte? Revin la momentul primului contact cu ea, în care, pe măsură ce citeam, uimirea lăsa loc entuziasmului. Nu-mi puteam crede ochilor. Personajul principal al acestei cărți, *Visătorul*, nu este altcineva decât *Maestrul Interior*, un nivel al conștiinței lui Stefano Elio D'Anna. „Eu sunt tu" îi spune acesta, „eu nu exist înafara ta, după cum tu nu exiști înafara conștiinței mele". Povestea uluitoare a acestei vieți, a acestei transformări interioare, este povestea pe care, în zeci de variante, noi o vedem împrejurul nostru. Este povestea, plină de provocări și de tentații, a fiecărui student al *Școlii Maestrului Interior*. Căci problema nu este doar trăirea unei expansiuni a conștiinței care este posibilă în orice workshop, ci integrarea experienței în viața de fiecare zi, transformarea întregii vieți pe măsura celei mai înalte stări de conștiință care este accesibilă unui om. Aceasta este povestea extraordinară a cărții, aceasta este povestea extraordinară a fiecăruia dintre aceia care au ales transformarea interioară. În acest sens, această carte este despre fiecare dintre voi, cei care ați făcut alegerea. Momentele de revelație splendidă despre natura ființei, a vieții și a întregii existențe nu folosesc la nimic dacă nu există alegerea transformării în această dimensiune încarnată, în această existență. Fiecare cuvânt al acestei cărți seamănă până la similitudine cu mesajul care articulează tot ceea suntem: puterea de a schimba nu este și nu a fost niciodată în altă parte decât la voi. Nu există alt *Maestru* de care voi să aveți nevoie decât cel interior, nu există o metodă, o tehnică sau un personaj care să poată face pentru voi ceea ce numai voi puteți face. Nu există altă vindecare decât cea a trecutului și stă exclusiv în puterile voastre să o faceți. Voi sunteți *Maestrul*, singurul de care aveți nevoie pentru a deveni ceea ce sunteți cu adevărat. Cu condiția să vă asumați întreaga responsabilitate pentru experiența voastră.

Întotdeauna au existat *Școli ale Maestrului Interior,* sau *Școli ale Ființei,* sau *Școli ale Experienței,* în toate epocile și pe toate continentele, școli ale eliberării de iluzie, care nu au avut texte scrise, căci „învățătura" era experiența pură de a fi uman, plus *conștiența* acestei experiențe. Cu toții ne aflăm în experiența umană, dar între noi sunt prăpăstii de *conștiență* sau de *percepție.* Cu cât percepem mai mult, cu atât suntem mai liberi de vălul iluziei, iar aceste școli sunt școli ale eliberării și ale trăirii, prin asumare, a *Maestrului.* Au fost mai mult sau mai puțin oculte, adică ascunse, doar pentru că niciunui sistem politic, religios, social, moral sau de orice fel nu-i plac oamenii liberi. Libertatea interioară exclude orice subordonare unei dogme și nu acceptă decât adevărul trăit personal. Orice sistem și orice dogmă substituie textele, regulile și legea experienței. E nevoie să ai „credință" în ele, „crede și nu cerceta". În *Școala Ființei* nu este vorba despre credință în ceva exterior, căci nu există nimic exterior *Maestrului,* ci despre *Încredere.* În Sine.

Citeam uluit pasaje întregi care parcă erau decupate din propria mea inimă, căci ani de zile, aproape cu aceleași cuvinte, noi, Horia și Elena Francisc-Țurcanu, nu am obosit să le afirmăm și să le experimentăm împreună cu zeci și sute de oameni. Începând cu conferințele noastre, workshop-urile noastre și seminarele și terminând cu *Școala Maestrului Interior,* tot ceea ce suntem și facem se referă la acest proces de transformare interioară pe care îl descrie D'Anna. *Visătorul* lui, fără nicio îndoială, aparține aceluiași spațiu al conștiinței ca și *Maestrul Interior.* Sunt unul și același personaj. Descrierea ascensiunilor și a prăbușirilor, a claritații care precede o nouă cădere în identificare, dificultatea de a rămâne integru, de a rămâne centrul propriei tale lumi și de a-ți asuma responsabilitatea propriei tale vieți cu curaj și cu încredere, aceasta este descrierea perfectă a fiecăruia dintre aceia care se află, împreună cu noi, în marea *Călătorie a Inimii,* călătoria Sufletului în experiența umană. Cartea lui Stefano Elio D'Anna este o carte exemplară despre fiecare ființă umană aflată pe drumul descoperirii adevăratei sale naturi. A propriei sale *Divinități.* Căci despre asta este vorba, despre experiența umană ca o *Școală a Zeilor.*

Am trăit personal întâlnirea, în această viață, cu *Visătorul* meu personal, cu acel nivel al propriei mele conștiințe care luase forma potrivită pentru ca Horia Țurcanu, cel care eram atunci, să-l poată recunoaște și asculta. A purtat diferite nume, până în momentul recunoașterii copleșitoare a faptului că El eram eu însumi. Citind scrierea lui Stefano Elio D'Anna, am

retrăit fiecare moment al acelui timp de transformare, cu toate îndoielile lui, cu toată frica și cu toată tensiunea, am recunoscut, cu sufletul la gură, adevărurile zdrobitoare ale *Aceluia* pe care Stefano Elio D'Anna îl numește *Visătorul* și care pentru mine a luat în cele din urmă identitatea *Maestrului Interior*, niște adevăruri care destructurează întreaga realitate liniară, lăsând loc unei experiențe umane eliberate de costumele strâmte ale rolurilor pe care le jucăm. *Visătorul* este un personaj necruțător cu slăbiciunea, falsitatea, compromisul, lipsa de autenticitate, cu orbirea unei umanități care se complace în starea de sclavie interioară pe care o dă identificarea cu ego-ul. Am parcurs, în toate etapele sale, călătoria ruperii de orice identitate, pentru ca într-o bună zi să pot trăi complet splendoarea stării transparente a *Maestrului Interior*. Totul a fost despre *identitatea* pe care mi-o asumam. Această experiență și-a pus amprenta asupra tuturor lucrurilor pe care le facem împreună noi, Horia și Elena Francisc-Țurcanu, și a contribuit în mod hotărâtor asupra formei și fondului de experiență a *Școlii Maestrului Interior*, asupra gradului de *adevăr* al acesteia și asupra *identității* pe care ne-am asumat-o.

Cine credem că suntem? Aceasta este întrebarea. Care este *identitatea* pe care ne-o asumăm? Putem fi dl x sau y, care are o poveste cu care se identifică, un context social, cultural, de familie, o ascendență, câteva traume mai mici sau mai mari, o karma, etc. sau, pur și simplu, într-o bună zi, avem curajul de a recunoaște că toate acestea nu sunt decât una dintre realitățile nenumărate ale *Creației* noastre și că depinde de noi și numai de noi identitatea pe care ne-o asumăm. Suntem niște bieți oameni supuși destinului și unei lumi exterioare, străine și adverse sau suntem *Creatorii* conștienți ai propriei noastre realități/experiențe? Sclav al altora, în această lume în care rolurile pe care le jucăm sunt întotdeauna complementare, sau stăpâni ai propriului nostru drum?

Cel mai extraordinar moment al lecturii acestei cărți a fost acela în care, pur și simplu, am recunoscut împrejurări și nume ale unor personaje care apăruseră în explorările noastre cu stări de conștiință extinsă. Împrejurări și nume pe care nu le-am citit niciodată în vreo carte și despre care nu există referințe nicăieri, căci faptele s-au petrecut cu foarte mult timp liniar în urmă. Aceia dintre voi care explorați împreună cu noi arta de a naviga în conștiință știți că accesul la dimensiunile transpersonale și arhetipale ale propriei ființe poate conduce la descoperiri extraordinare, care transcend spațiul și timpul și care scot la iveală memoria ancestrală depozitată în cele mai adânci

planuri ale inconștientului. Știți, de-asemeni, că aceste conținuturi pot fi aduse în conștiența liniară, dar că, neputând fi verificate decât ca experiență subiectivă, e nevoie de *încredere* în propria experiență și în propria viziune. Mintea are nevoie de dovezi. *Maestrul,* nu. Uneori, dacă aceste conținuturi ce survin în conștiența liniară se referă la perioade istorice recente, pot fi verificate. De pildă amănunte ale unor istorii de familie, transgenerationale. Dar altele nu, fiind prea vechi. Ei bine, citind relatările lui D'Anna, am primit o confirmare directă asupra unor conținuturi despre care noi eram convinși că sunt complet neverificabile și că aparțin unui spațiu exclusiv subiectiv. Această descoperire a precedat conștientizarea fundamentală că *nu există doi Maeștri Interiori sau doi Visători,* ca să folosesc terminologia lui D'Anna, ci unul singur, un nivel de conștiință arhetipal, comun întregii umanități, transpersonal și personal deopotrivă. Și că acesta are o legătură fundamentală cu spațiile de experiență ale conștiinței pe care noi, în *Școala Maestrului Interior,* o numim *Conștiința Christică.* Este nivelul colectiv al experienței umane și este spațiul de conștiință al umanității în acest moment.

Faptul că unele conținuturi ale inconștientului colectiv au putut ieși la suprafața conștienței liniare în diferite locuri și în diferite momente ale timpului liniar, prin oameni diferiți, a fost ocazia unei adânci minunări și recunoașteri a anvergurii transformării profunde prin care trecem cu toții în zilele noastre. Este semnul că această dimensiune colectivă a conștiinței umane s-a copt. Nenumăratele experiențe de ascensiune spirituală individuală petrecute în istoria umanității au condus în cele din urmă la un salt cuantic calitativ al conștiinței în ansamblul său și au făcut posibilă trăirea, în timpurile noastre, a unor stări de conștiință extinsă, transformatoare, la nivel de masă. Experiențe care acum o sută de ani erau posibile numai pentru foarte puțini oameni, acum sunt accesibile multora. Aceste experiențe transformă perspectiva celor care le trăiesc, ei înșiși se schimbă și duc această schimbare în dimensiunea orizontală. Aceasta este schimbarea planetară despre care vorbesc cărțile străvechi ale misticilor de pe toate continentele.

Nu l-am cunoscut în această viață pe Stefano Elio D'Anna, dar cartea sa vorbește despre o experiență care este comună. Este o carte fundamentală pentru toți aceia care se află în acest proces de transformare interioară conștientă și, mai ales, pentru aceia care trăiesc la cote maxime criza psiho-spirituală de transformare care însoțește acest proces. Atunci când totul pare a se prăbuși în jurul tău, când realitatea cu care ești atât de

obișnuit pare să intre în disoluție, când relațiile cu cei apropiați, job-ul, sau afacerile tale intră în vrie, atunci când viața ta pare să se rotească într-un cerc închis din care nu mai există ieșire, abia atunci o asemenea carte poate să sprijine demersul găsirii acestei dimensiuni a *Maestrului Interior.* El este acolo, o parte din tine, El este *Acela* care orchestrează prăbușirea întregii construcții de iluzie, pentru ca din ruinele ei să se nască o nouă *Conștiență* și o nouă lume în care tu să dobândești percepția adevăratei tale staturi, aceea de *Creator* conștient al propriei tale realități. *Școala Zeilor* este o carte neprețuită nu numai pentru studenții *Școlii Maestrului Interior,* ci pentru oricine care începe să aibă intuiția adevărului profund despre sine. Am văzut de prea multe ori în jurul nostru forța de seducție a iluziei, puterea obișnuinței și presiunea „apropiaților", care fac din întoarcerea către sine o încercare dificilă chiar și pentru cei mai determinați practicieni ai lucrului cu stările de conștiință extinsă. Această carte este un ajutor pentru toți cei aflați pe acest drum. A citi împărtășirea sinceră a cuiva care a parcurs deja acest drum poate fi inspirator.

Acest „cineva", care în această viață poartă numele de Stefano Elio D'Anna, nu este un om de rând. Dacă această carte ar fi venit din partea unui mistic rătăcitor prin deșerturile planetei, a vreunui pustnic refugiat în vârful munților, atunci ar fi putut fi considerată o capodoperă mistică, dar și un exemplu de scriere rezultată dintr-o halucinație, așa cum de multe ori se întâmplă în lumea noastră cu scrierile misticilor. Dar această carte aparține unui om al lumii moderne, un personaj a cărui viață se desfășoară la cele mai înalte cote ale profesiunii sale. Povestea sa este aceea a unui manager de top, la vârful unor multinaționale, de-a lungul și de-a latul lumii. Fără îndoială că acest om a trăit o transformare profundă, căci a reușit să spulbere mitul misticului care trăiește izolat în afara dimensiunii liniare și a demonstrat că *noua conștiință și noua energie* a umanității este pregătită să schimbe complet fața acestei planete. Ceea ce suntem transformă lumea în toate aspectele sale. Pentru foarte mult timp, forțele obscure ale umanității au indus ideea că afacerile, banii, lumea financiară nu au nimic de-a face cu spiritualitatea, ba dimpotrivă, că sunt un obstacol în calea ascensiunii. Asta în vreme ce, cu pretinsa lor spiritualitate, țineau lumea în sclavie, manipulând piețele financiare. Stefano Elio D'Anna, urmând calea trasată de *Maestrul* său *Interior,* arată cum adevărata spiritualitate nu are nimic de-a face cu dogmele religioase de niciun fel și introduce gândirea *Maestrului* în afaceri. Orice structură, fie ea politică, financiară, socială sau de orice

fel, poartă energia creatorului său. Cu cât creatorul se apropie de natura subtilă a *Creatorului Conștient,* cu atât creația sa este mai puternică și mai benefică pentru dimensiunea orizontală în care El se exprimă. D'Anna aduce în lumea financiară și a afacerilor de top conștiența *Visătorului,* a *Maestrului Interior,* liber de condiționări, care își asumă centrul lumii sale, o ființă integrală și integră, incoruptibilă și magnifică, a cărui realitate visată schimbă realitatea liniară spre folosul tuturor celor care trăiesc în structurile create de el. „Lumea este așa cum este, pentru că tu ești așa cum ești". Sau, în limbajul lui Ghandi, care avea propriul său acces la *Maestrul Interior,* „Lasă schimbarea pe care o dorești în lume să se petreacă mai întâi în tine, și atunci schimbarea se va petrece împrejurul tău."

Elio D'Anna a fondat o școală europeană de economie în care tinerii învață să introducă în dimensiunea orizontală a afacerilor și finanțelor principiile mistice ale *Maestrului Interior.* Și acest lucru schimbă lumea mai mult decât au făcut-o, în mii de ani de istorie, instituțiile dogmatice, înțepenite și lacome, care dirijează demersul spiritual planetar la nivel de mase. El știe că orice adevărată transformare este o chestiune de alegere personală și nu are niciodată de-a face cu gloata pierdută în iluzie. Economia este un aspect fundamental al acestor timpuri și, ca orice aspect, oglindește pe creatorul său. Școala lui D'Anna este o școală a *Creatorilor conștienți* de realitate.

Această carte nu este însă despre economie, ci despre drumul fiecăruia dintre voi. O carte fabuloasă care își merită deplin locul printre *Cărțile Maestrului Interior.* Fie ca această carte și aceste cărți, precum și *Școala Maestrului Interior,* clădită de noi pe aceleași principii ale *Ființei conștiente* integrale, să contribuie la transformarea acestei lumi.

Se dedică, cu iubire, de către Horia și Elena Francisc-Țurcanu, curajoșilor exploratori ai Conștiinței aflați în procesul de regăsire a dimensiunii interioare a *Maestrului.*

Această carte

Această carte este o hartă și un plan de evadare.

Scopul său este de a vă arăta parcursul urmat de un om oarecare pentru a evada din povestea hipnotică a lumii, din interpretarea jalnică a existenței, pentru a evita traseul unui destin deja scris.

Cartea aceasta nu ar fi existat și n-aș fi putut scrie nici măcar un rând, dacă nu l-aș fi întâlnit pe Visător și învățăturile sale.

Mulțumesc Visătorului, pentru că m-a purtat de mână, arătându-mi lumea „visului", lumea curajului, o lume a impecabilului, unde timpul și moartea nu există, unde bogăția nu cunoaște „hoți sau rugină".

În această călătorie de întoarcere la origine a trebuit să las în urmă tot balastul: gânduri distructive, emoții negative, convingeri și idei preluate de la alții. A trebuit să „mă învinge pe mine însumi", să recunosc și înfrunt partea mea cea mai întunecată.

Tot ceea ce vedem, atingem, simțim, realitatea, în toată varietatea sa, nu este altceva decât proiecția unui univers invizibil care există deasupra lumii noastre și reprezintă adevărata ei cauză.

E dificil să conștientizăm că suntem înconjurați de opacitate, că trăim într-o lume creată de vis, că tot ceea ce contează și este real într-un om este invizibil.

Toate gândurile noastre, sentimentele, fanteziile sunt invizibile. Speranțele noastre, secretele, fricile, îndoielile, incertitudinile, perplexitatea și toate senzațiile noastre, atracțiile, speranțele, aversiunile, dragostea și ura aparțin intangibilului, subțirii, dar realei lumi a Ființei.

Invizibilul nu este ceva metafizic, poetic sau mitic, și nici misterios, secret sau supranatural; nu este partea materială a lumii fenomenelor și evenimentelor, a categoriilor realului. În fiecare epocă, trecerea de la un

climat intelectual la altul, descoperirea și implementarea unor tehnologii tot mai avansate, modifică permanent limitele, determinând includerea unor porțiuni din ce în ce mai vaste ale invizibilului de ieri, printre temele legitime ale cercetării științifice de azi.

Această carte este istoria „renașterii" unui om obișnuit, produs al unei umanități decăzute, înfrânte. Călătoria sa de întoarcere la esență este un nou exod pentru redobândirea unei integrități pierdute.

Prima condiție pentru a face această călătorie este conștientizarea propriei condiții de sclav.

Rădăcina, cauza primară a tuturor problemelor lumii, de la sărăcia endemică a unor întregi regiuni ale planetei, la criminalitate și războaie, este gândirea și simțul negativist al umanității.

Emoțiile negative guvernează lumea cunoscută de noi. Deși sunt ireale, ele ocupă fiecare colțișor al vieții noastre. Pentru a schimba destinul omului trebuie, mai întâi, schimbată psihologia lui, sistemul lui de crezuri și convingeri. Trebuie extirpată, din rădăcină, tirania unei mentalități conflictuale, fragile, mortale. Boala cea mai îngrozitoare a planetei nu este cancerul sau SIDA, ci gândirea conflictuală a omului, adevăratul asasin planetar.

Direcția indicată de Visător este teribilă și minunată, plină de suferință și bucurie, absurdă și necesară, precum călătoria somonului ce înoată în sens contrar curentului.

Filosofia Sa îmi părea, la început, o violare a legilor naturale cărora le este supusă întreaga umanitate; și totuși, aceasta este prevăzută și dorită de ordinea universală a lucrurilor și reprezintă culmea posibilei evoluții a individului.

Cartea este o povestire a mulți ani de studiu și de pregătire trăiți alături de o „Ființă extraordinară", de la care am primit cea mai incredibilă misiune: înființarea unei „Școli" planetare, a unei Universități fără limite.

Am visat o Revoluție Individuală,
capabilă să răstoarne tiparele mentale ale vechii umanități
și să o elibereze pentru totdeauna din starea sa conflictuală,
din îndoieli, frică și durere.

Am visat o Școală care să educe
o nouă generație de conducători,
care să armonizeze vechile contrarii aparente:
Economia și Etica, Acțiunea și Contemplarea,
Puterea financiară și Iubirea.

Crescând și transformându-se sub propriii-mi ochi, precum un făt în gestație, zi după zi, „Școala Zeilor" se construia, odată cu mine. În aparență, cel care scria eram eu, dar, în realitate, cartea era deja scrisă.

Legile Visătorului, ideile Lui, se ascund încă înăuntrul meu, iar cea mai mare parte dintre ele rămân încă neînțelese.

Precum Prometeu, am luat o scânteie din lumea Visătorului, ținând-o strâns, pentru a putea, într-o zi, s-o donez acelor femei și bărbați care, asemenea mie, vor dori să abandoneze cercul infernal al locului comun.

Odată, credeam că a scrie și mai ales a preda este forma cea mai înaltă de a dărui. Acum știu că a preda este doar o modalitate pentru a mă cunoaște, pentru a-mi descoperi propria nedesăvârșire și a o vindeca.

„Poate preda doar cel care nu știe", spune Visătorul. *„Cel care știe cu adevărat nu predă!"*

„Ceea ce am «învățat», ceea ce știm, «posedăm» cu adevărat, nu poate fi transferat." Fericirea, bogăția, cunoștința, voința, iubirea *nu pot fi primite din exterior, nu pot fi «date», ci doar... «re-amintite».*

Ele sunt bunuri intrinseci ale Ființei și, de aceea, reprezintă un dat prin naștere al fiecărui om.

Nicio politică, religie sau sistem filosofic nu poate transforma societatea din exterior. Doar o revoluție individuală, o renaștere filosofică, o vindecare a Sinelui, om cu om, celulă cu celulă, ne vor putea conduce spre bunăstarea planetară, spre o civilizație adevărată, mai inteligentă și fericită."

În relatarea lecțiilor pe care le-am învățat de la Visător, am evitat, în mod intenționat, să includ episoade, evenimente, dezvăluiri ce puteau depăși capacitatea de acceptare a cititorului, reținând doar acele episoade care, deși „revoluționare", rezonează cu starea actuală a umanității.

CAPITOLUL 1

Întâlnirea cu Visătorul

1 Întâlnirea cu Visătorul

Pe acea vreme locuiam în New York, într-un apartament din Roosevelt Island, o bucățică de pământ din mijlocul lui East River, între Manhattan și Queens. Insulița, ca un vapor la ancoră, părea să fie pe punctul de a-și ridica pânzele și de a aluneca în voia curenților, spre libertatea oceanului. Totuși, zi de zi, insulița rămânea nemișcată în întunecimea unduitoare a râului. Am intrat în dormitor să le spun noapte bună copiilor mei, dar ei deja adormiseră. M-am întors în vârful picioarelor în sufragerie. Noaptea mă învăluia și mă ascundea în tăcerea ei. Un sentiment de alienare împletită cu repulsie mă făcea să mă simt ca un hoț care se strecoară în viața unui străin. M-am dat câțiva pași înapoi și am privit silueta presărată cu lumini a podului Queensborough. Era rece și inevitabil ca o amenințare.

Jennifer se retrăsese în camera ei cu puțin timp în urmă, punând astfel capăt, în stil american, disensiunii dintre noi. Mă întorsesem târziu în seara aceea.

Fusesem la aeroportul J.F. Kennedy să iau un prieten, pe care nu-l văzusem de ceva timp. De îndată ce l-am întâlnit, am avut imediat impresia că viața lui era mai tihnită și mai fericită decât a mea. Brusc, sentimente de gelozie, invidie și rivalitate oarbă, pe care nici eu nu mi le explicam, au izbucnit împreună cu o volubilitate mecanică și un impuls neînfrânat de a vorbi. În mașină am îndrugat minciuni după minciuni și am inventat și o

poveste romanțioasă despre anii petrecuți în New York. I-am vorbit despre imposibilitatea de a merge la toate petrecerile la care sunt invitat, despre vernisaje, despre premierele de teatru, despre realizările mele profesionale, hobby-urile mele și în plus despre relația mea fericită cu Jennifer. Cuvintele care-mi veneau pe limbă erau deja moarte atunci când îmi ajungeau în gâtlej și un țipăt se înălța înăuntrul meu. Greața provocată de acest șuvoi de ipocrizie curgea greoi și incontrolabil și neputința de a stăpâni acel flux de minciuni devenea insuportabilă. Vroiam să curm acel spectacol absurd, însă cu cât încercam să evit acel eșec, cu atât mai mult dezgust simțeam și îmi era imposibil să remediez situația.

Eram două persoane în același trup. Gândul de a fi o ființă scindată, un siamez, centaur, androgin, prizonier permanent al unei simbioze grotești și feroce mă îngrozea.

Se lăsa seara. Am realizat că făcusem un viraj greșit. Intram într-un labirint dezolant de străzi, slab luminate, care deveneau din ce în ce mai înfricoșătoare. Cuvintele pieriseră încetul cu încetul și o tăcere rece s-a instalat în mașină. Am continuat să merg prin ploaia torențială, când am observat farurile unei mașini care ne urmărea și am zărit niște umbre ivindu-se după stâlpii unui pod de traversare peste autostradă. M-am întors să mă uit la prietenul meu și am înghețat. Tremura incontrolabil, iar fața i se transformase într-o mască a fricii. Am accelerat. Bătăile inimii îmi erau atât de puternice, încât îmi spărgeau pieptul. Instinctiv, am luat-o pe prima stradă care mi-a ieșit în cale. Cu o mișcare bruscă, am reușit să evit un grup de vagabonzi, adunați în jurul unui butoi aprins. Umbrele clădirilor erau ca niște fălci monstruoase și gâtlejul infernului părea gata să ne înghită pe amândoi.

Sunetul unei sirene a sfâșiat aerul și a rupt acea atmosferă apăsătoare. Prin oglinda retrovizoare, prin care supravegheam neîncetat mașina care ne urmărea, am văzut farurile acesteia depărtându-se, până când au devenit niște puncte mici și dispărut cu totul, înghițite de întuneric. Am început să recunosc unele însemne stradale și unele indicii care, în final, ne-au îndrumat spre casă.

Nu l-am mai revăzut niciodată pe acel prieten.

Am urcat cu liftul la etajul șaisprezece, însoțit de un bărbat negru, uriaș, un retardat care a bolborosit tot timpul. Pe atunci, Roosevelt Island era o zonă pilot pentru integrarea socială și nu era ceva neobișnuit să

întâlnești oameni cu dizabilități, care locuiau pe insulă, împreună cu cei care îi îngrijeau.

Imaginea lui Jennifer, care m-a întâmpinat cu părul încă nepieptănat după ce fusese scos de pe bigudiuri, atârnându-i în jurul feței, ca șerpii Meduzei și cu țigara între degete, în timp ce țipa și măsura cu pași nervoși sufrageria, a fost ultima sa reflexie în oglinda vieții mele. Am simțit atunci toată goliciunea relației noastre și întreaga durere a existenței mele, ca și cum anestezicul ce mă amorțise de ani de zile nu-și mai făcea efectul. Acel apartament, relația cu acea femeie și orice lucru la care mă uitam păreau de o mediocritate iremediabilă. Opțiuni pe care le crezusem ale mele și le considerasem reflectări ale propriei mele personalități, se dovedeau a fi capcane fără ieșire.

Nu aceea era viața pe care o visasem! Mă copleșea o disperare mută. Un râu înghețat și dens îmi îneca toate minciunile și compromisurile, aruncându-mă ca pe un naufragiat pe țărmul dezolant al existenței. Mi-am odihnit capul pe brațe, iar apoi tristețea m-a purtat pe aripile somnului.

Interiorul vilei era învăluit în întunericul abia străpuns de ivirea zorilor. O pictură veche ocupa peretele din fundul încăperii spațioase. În lumina sfioasă am deslușit un cadru asemănător unei poiene, iar în mijlocul acesteia, o ființă visătoare. Ca și tabloul, orice detaliu al acelui mediu, de la arhitectură la mobilier, transmitea un mesaj de o frumusețe intensă. Să mă aflu în acea vilă, la acea oră incertă, dintre noapte și zori, era un lucru foarte ciudat care, totuși, nu mă surprindea. Totul mi se părea cunoscut, deși eram sigur că nu mai fusesem vreodată acolo.

Vila era tăcută, ca și cum ar fi fost absorbită de gânduri. Am urcat pe vechea scară de piatră până când am ajuns la ușa imensă a unei camere. Am observat că eram bine îmbrăcat, de parcă aș fi venit să mă întâlnesc cu un reprezentant al unei autorități necunoscute. Nu-mi amintesc ce anume mă tulbura, dar eram neliniștit și tensionat. Un tumult de emoții îmi hrănea monologul interior, ca vreascurile uscate, un furnal. M-am descălțat și mi-am așezat pantofii pe prag. Acest lucru mi s-a părut, de asemenea, foarte firesc. Desigur, acele mișcări, necesare și cunoscute, făceau parte dintr-un ritual pe care-l mai făcusem de multe alte ori. Părea că știu ce mă aștepta dincolo de acea ușă și totuși nu aveam nici cea mai vagă idee. Când am bătut la ușă, m-am simțit dintr-o dată nerăbdător, de parcă aș fi bănuit ce mă aștepta dincolo de ea. Fără să aștept vreun răspuns la bătăile mele slabe, mi-am pus toată greutatea pe clanța de fier și am împins ușa.

Am aruncat o privire spre șemineu. Lumina jucăușă a flăcării mi-a încins ochii atât de tare, încât a trebuit să mă întorc și să închid pleoapele pentru a nu lăcrima. El era lângă șemineu, întors cu spatele spre mine și vedeam umbra profilului Său proiectată pe perete. Camera, pe care lumina vagă a focului din cămin o lăsa aproape total umbrită, era înconjurată pe ambele părți de arcade impozante, care încadrau ferestrele vechi, ca niște ochi larg deschiși ce priveau în întuneric. Prin cele dinspre est am văzut o parte a cerului colorându-se la ivirea zorilor.

Am făcut, precaut, doar câțiva pași pe podeaua largă pavată cu plăci albe, când vocea Lui a răsunat plină de forță, înfricoșător, înghețându-mi toate mișcările și paralizându-mi gândurile.

„Viața ta e un dezastru!" a spus El fără să-și întoarcă fața spre mine. *„Pot să simt asta din felul în care ai intrat, după felul în care mergi și, mai presus de toate, din duhoarea emoțiilor tale. Ești o mulțime, un conglomerat de gânduri. Spre ce te îndrepți odată ajuns într-o astfel de stare? Sfărmat în mii de cioburi cum ești, abia de reușești să duci viața unui slujbaș."*

„Nu sunt slujbaș", am replicat tăios, apărându-mă parcă de un atac fizic neprevăzut. Indiferent cine ar fi fost această persoană, mi se părea potrivit să păstrăm distanța. Dar impactul cuvintelor mele se pierdu de parcă ele s-a fi lovit de niște pereți vătuiți. Cuprins de o teamă nemaiîntâlnită, m-am străduit să-mi găsesc vocea, ca să-i răspund:

„Sunt director!"

Tăcerea prelungă ce s-a așternut apoi a devenit apăsătoare și mi-a pătruns până în miezul ființei. După un interval, care mi-a părut o eternitate, am auzit din nou vocea:

„Cum îndrăznești să spui «Eu»?", a zis pe un ton disprețuitor, care m-a lovit ca o palmă peste față. *„În lumea mea, să spui «Eu» este o blasfemie. «Eu» este conflictul pe care îl porți înăuntrul tău... «Eu» este o peșteră a minciunilor. De fiecare dată când exprimi unul din «micile tale euri», minți. Doar aceluia care se cunoaște pe Sine, aceluia care este stăpânul propriei vieți..... aceluia care deține o adevărată intenție i se permite să spună «Eu»."*

A urmat o pauză. Când a început să vorbească din nou, cuvintele Lui sunau chiar mai amenințător.

„Daca mai rostești vreodată «Eu», nu ți se va mai permite să revii aici niciodată!

Observă-te! Descoperă cine ești!

A fi o ființă multiplă înseamnă a fi prins în capcana unui ireal sistem de false credințe și minciuni pe care l-ai creat tu însuți și din care nu ai scăpare. Absența unității ne aruncă în carcera ignoranței, a fricii și a distrugerii de sine, provocând boli, degradare, violență, cruzime și războaie în lumea exterioară.

Lumea este așa cum o visezi.... este o oglindă. În lumea exterioară îți vei găsi propria reflectare, lumea pe care tu ai creat-o, pe care tu ai visat-o. În lumea exterioară te vei găsi pe tine. Du-te în lume și vezi cine ești. Vei descoperi că ceilalți sunt imaginea reflectată a minciunii care trăiește în tine, a compromisurilor, a ignoranței tale.

Schimbă-te!....și lumea se va schimba.

Tu creezi o lume bolnavă și apoi ți-e teamă de propria ta creație, de violența pe care tu singur ai zămislit-o. Crezi că lumea e un dat obiectiv... dar lumea este așa cum o visezi. Pătrunde în lume și acceptă-te! Întâlnește-i pe sărmanul, pe violentul, pe leprosul pe care îi porți înăuntrul tău. Acceptă-i..... nu-i nega, nu-i judeca.... Abandonează-te lumii tale. Pleacă și acceptă în mod conștient ce ai creat: o lume rigidă, ignorantă... lipsită de viață.

Puterea unui om constă în abilitatea lui de a se desăvârși, în timp ce, simultan, se abandonează sie însuși."

Brusc, vocea Sa a căpătat tonalitatea aspră a unei porunci.

„În prezența Mea... hârtie și stilou!", îmi porunci El *„Să nu le uiți niciodată!"*

Tonul Său autoritar și acea schimbare bruscă a subiectului m-au deconcertat, dar confuzia mea s-a transformat imediat în frică, iar apoi în panică.

M-am simțit de parcă deasupra mea plana o amenințare cu moartea. Toate simțurile mele erau la paroxism când am auzit vocea Lui, devenită un șuierat puternic:

„Acum trebuie să notezi. Hârtia și stiloul vor fi salvarea ta!", a spus El. *„Notează cuvintele Mele, deoarece aceasta este singura cale prin care ți le vei aminti....Scrie! Aceasta este singura modalitate prin care poți să aduni laolaltă rămășițele împrăștiate ale existenței tale."*

Apoi, de parcă nu se întrerupsese deloc, a reluat ultima afirmație și a replicat:

„Un director este un angajat care-și dă silința să creadă în ceea ce face; el promovează o convingere... este preotul unui cult, indiferent cât

de mediocru, care îi dă un sentiment de apartenență la ceva și iluzia de a urma o cale. Dar tu nu ai realizat nici măcar așa ceva! Gândurile, senzațiile și dorințele, în absența unei intenții, sunt ca niște aschii aleatorii ale Ființei, iar tu ești un fragment fără sens, aflat la mila universului."

Acele cuvinte cădeau asupra mea ca un duș rece, neașteptat, lăsându-mă fără suflare. Temperatura părea că a scăzut cu câteva grade, iar eu înghețasem. O jenă profundă, cum nu mai trăisem niciodată în viață, mă sfredelea cu o încetineală crudă. Am tresărit la sunetul vocii Sale în urechea mea, atât de aproape, încât i-am putut auzi respirația. Vocea Sa era un murmur răgușit și aspru.

„În triburile indiene din America exista o castă de bărbați pe nivelul cel mai de jos al scalei sociale: bărbați care nu erau nici shamani, nici războinici, care nu vânau și nici nu contau în competiția pentru ranguri sau femei. Acestora li s-au repartizat cele mai umile și mai dificile slujbe. Sunt cei care au dat înapoi de la încercările ce presupuneau curaj și integritate."

Aici s-a oprit. Apoi, deodată, s-a repezit la mine. Am rămas paralizat și nu puteam să împiedic sau să anulez acea izbucnire. *„În orice trib, primitiv sau modern"* a șoptit fioros *„acela este locul tău, pe cea mai joasă treaptă ierarhică."*

Izbucnirea lui m-a lovit în mijlocul pieptului. Rușinea era de nesuportat. Acum nici nu-mi mai doream ca el să termine - voiam doar să scap, să găsesc suficientă putere ca să-i întorc pur și simplu spatele și să dispar. Măcar de-ar fi sunat telefonul sau ceasul deșteptător, ca să mă scoată de acolo. Dar eram incapabil să clintesc vreun mușchi. O lege inviolabilă acolo, în lumea Visătorului, nu-mi permitea să ridic niciun deget sau să respir fără demnitate.

„Știu că ți-ar plăcea să evadezi din acest vis", a continuat El nemilos. *„Dar Eu sunt Realitatea. Viața ta, pe care tu o consideri concretă și lumea ta, pe care crezi că ai ales-o singur și în care crezi că tu ești cel care face alegeri și ia decizii, ele sunt ireale... ele sunt un coșmar îngrozitor. Să te căsătorești, să ai copii, să-ți construiești o carieră, să cumperi o casă, să câștigi bani, să fii admirat și respectat de ceilalți... toate lucrurile astea în care ai crezut... toate acestea sunt fetișuri lipsite de sens, pe care le-ai venerat și le-ai plasat deasupra a orice altceva.*

„Doar «visul» este real", a întărit El. *„«Visul» este cel mai adevărat lucru din câte există. Învață să te miști în această lume a realității. Aici, obiceiurile și convingerile tale, vechile tale coduri, nu se mai aplică... Ceea ce numești tu realitate este doar o aparență, care trebuie complet răsturnată. Nimic din*

vechea lume nu te poate însoți. Va trebui să înveți un nou fel de a gândi, de a simți, de a respira, de a acționa și de a iubi... "

„Ai trăit o viață lipsită de sens... o viață dureroasă. Ascuns în spatele unei slujbe, sub iluzia protectoare a salariului, n-ai făcut altceva decât să perpetuezi pauperitatea și suferința lumii", a diagnosticat El, cu o voce domoală, dar totuși severă, ca și cum evalua niște pagube grave. *„Viața este prea valoroasă pentru a o risipi în dependențe și prea scumpă ca să o pierzi! A venit vremea schimbării!"*

O scurtă pauză a dat greutate cuvintelor care au urmat.

„Este momentul să renunți la viziunea ta conflictuală asupra lumii. Este timpul să lași să moară tot ce nu poate supraviețui. A venit vremea să te naști din nou. Este momentul pentru un nou exod și o nouă libertate. Este cea mai importantă aventură pe care și-o poate imagina un om: redobândirea integrității sale pierdute!"

Ochii mei nu se obișnuiseră cu semiîntunericul încăperii. Afară, zorii zilei risipiseră întunericul nopții. Grinda groasă de mahon, care se sprijinea pe cadrul de piatră al șemineului, a fost deodată atinsă de o rază de soare. Sculptată în litere mari gotice și poleită cu aur, am citit inscripția: *Visibilia ex Invisibilibus.*

2 Munca este sclavie

„Cine ești tu?", mi-am găsit cu greu tăria să întreb.

„Eu sunt Visătorul", a spus El. *„Eu sunt Visătorul și tu ești cel visat. O clipă de sinceritate, o fisură în zidul minciunilor tale, ca lumina unui fulger, ți-au permis să Mă vezi."*

Tăcerea care a urmat era amețitoare. Vocea Lui a devenit un susur de ape.

„Eu sunt libertatea!" a vestit El. *„Acum, că M-ai întâlnit, nu vei mai putea să continui să duci o viață atât de stearpă."*

Următoarele cuvinte mi-au rămas întipărite pentru totdeauna în memorie.

„Să fii dependent, chiar involuntar, este întotdeauna o alegere personală. Nimic și nimeni nu te mai poate constrânge să fii dependent de ceva, numai tu singur poți decide asta."

M-a fixat intenționat cu privirea și a continuat, afirmând că predispoziția de a acuza lumea și de a te lamenta apoi, este cea mai incontestabilă dovadă

că aceste principii nu au fost înțelese. Omul nu depinde de o firmă și nu este limitat de o ierarhie organizațională sau de un șef, ci de propria sa frică. Dependența este frică.

„Dependența nu este rezultatul unui contract, nu este condiționată de o funcție și nici nu se naște din apartenența la o anumită clasă socială... dependența este consecința diminuării stimei de sine, abdicarea de la propria demnitate. Ea apare atunci când îngăduim să ne fie zdrobită Ființa.

In lumea exterioară, această stare interioară, această degradare, ia forma unei slujbe și aspectul unei poziții subordonate. Dependența este produsul unei minți bolnave, subjugate de frici imaginare și de propria teamă... dependența este efectul perceptibil al lepădării de «vis».”

Această concluzie și felul în care El pronunțase „dependență” de fiecare dată, enunțând încet fiecare silabă, relevau înțelesul real și întreaga durere, lipsa de iubire de sine, ascunse sub banalitatea înțelesului comun al cuvântului.

„Dependența este o boală a Ființei!... Ea izvorăște din lipsa de întregire a oamenilor”, a dezvăluit Visătorul. *„A fi dependent înseamnă să încetezi a mai crede în tine însuți. Să depinzi înseamnă să te oprești din visat.”*

Cu cât evaluam cuvintele Lui, cu atât le simțeam săpând ca un acid în carnea mea. Ura devenise atât de intensă, încât se transformase în furie. Modul în care El emitea sentințe asupra condiției umane era intolerabil. Cum putea viața unui om să nu aibă nimic în comun cu sentimentele și temerile sale? Întotdeauna am avut convingerea că aceste două lumi, cea lăuntrică și cea exterioară, erau separate și era firesc să rămână așa. Credeam cu tărie că cineva putea fi dependent în lumea exterioară și totuși liber în cea interioară și această convingere îmi alimenta indignarea.

„Ca și alte milioane de oameni, ți-ai trăit întreaga viață ascuns între faldurile unor organizații inerte” m-a acuzat. *„Ți-ai schimbat libertatea cu un pumn de convingeri iluzorii. E vremea să te trezești din acest somn hipnotic... din viziunea ta diabolică asupra existenței!”*

Nimeni nu mă mai tratase așa, vreodată.

„Cine îți dă dreptul să-mi vorbești astfel?”, am izbucnit sfidător.

„Tu.”

Acel răspuns neașteptat m-a învăluit într-o stare de neputință. Am simțit o vină copleșitoare. Voiam să mă ascund. Un inexplicabil sentiment de rușine mă făcea să mă simt dezgolit în fața acelei ființe fără chip. Am

simțit nevoia să zbor departe. Cu ultimele puteri, am încercat să redresez situația aceea, care mă catapulta în afara granițelor lumii mele.

„Dar cum ar putea organizațiile lucra fără angajați?" am întrebat încet, încercând să readuc conversația înapoi la limita coerenței și comprehensiunii. Visătorul n-a răspuns. Încurajat de tăcerea Lui, pe care am luat-o drept perplexitate sau neputință de a-mi răspunde, l-am impulsionat: „Dacă ei n-ar exista... lumea ar intra în impas..."

„Nu, tocmai pe dos!", a replicat El tăios. *„Lumea colapsează deoarece sunt oameni care depind, oameni care sunt speriați de moarte. Omenirea, în starea de acum, nu poate da naștere unei societăți eliberate de dependențe."* Când a observat consternarea mea și și-a dat seama că atinsese și chiar depășise limita puterii mele de înțelegere, El și-a domolit tonul și vocea Lui a devenit aproape încurajatoare.

„Nu te teme!", a spus El cu o promptitudine sarcastică. *„Atâta timp cât există oameni ca tine, va continua să existe o lume a dependenței și ea va fi foarte populată!"*

Pauza care a urmat a înghețat spațiul dintre noi. Tonul Lui ironic și zeflemitor suna greu, ca oțelul.

„Tu!... tu nu vei mai fi capabil să faci parte din acea lume ... pentru că m-ai întâlnit pe Mine!"

Am avut senzația că o undă de lumină penetrase dureros straturile calcifiate ale gândurilor și ceața emoțiilor mele.

„Dependența este negarea visului" a continuat El. *„Dependența este masca pe care oamenii o poartă ca să-și ascundă lipsa de libertate și respingerea vieții."*

Rostisem și auzisem de mai multe ori cuvântul „dependență", dar numai după prima întâlnire cu Visătorul am conștientizat cu adevărat înțelesul lui dureros. Condiția de angajat, dependent de o companie, se dovedea a fi o transpunere în context modern a vechii sclavii. O stare de imaturitate interioară și subjugare. Printr-o sforțare a imaginației, am văzut gloate de ființe umane damnate la un destin sisific, înlănțuite de nesfârșita repetitivitate a unei slujbe istovitoare, pe care nu o aleseseră ei, total lipsită de creativitate.

Într-un clipită, am revăzut fațada clădirii Rusconi din Milano, pe Viale Sarco, cu inscripția „Intrare subordonați", care se înălța deasupra unui șir de coridoare rezervate angajaților. Mi-am imaginat o grămadă de indivizi învinși și încovoiați, intrând prin acele culoare înguste, așa cum au fost

obligați romanii să facă la Sannio, când au fost umiliți și forțați să treacă pe sub furcile caudine. Am văzut o procesiune nesfârșită de bărbați și femei, care renunțaseră să mai creadă în unicitatea lor. Premoniția morții individualității a întunecat atmosfera și toată tristețea acelui destin mi-a strâns inima, într-o menghină de fier.

Visătorul a păşit în această viziune, cu delicatețea celui care apropie marginile unei răni mortale. Cuvintele Lui aveau o intonație solemnă, atunci când a anunțat:

„Într-o bună zi va exista o societate care doar va visa și nu va mai fi nevoită să muncească. O umanitate suficient de bogată ca să viseze și infinit mai bogată tocmai pentru că visează.

Universul este extrem de îmbelșugat, este o abundență debordantă, împlinind placul fiecăruia... Într-un astfel de univers este imposibil să te temi de pauperitate. Numai oamenii de soiul tău, torturați de frică și îndoială, pot fi săraci și de aceea perpetuează dependența și sărăcia în lume."

„Dar eu nu sunt sărac!", am strigat, cu indignare.

„De ce spui asta?"

Mă apăram cu toate justificările pe care le-am putut găsi și am adunat toate motivele plauzibile ca să dovedesc absurditatea acelei învinuiri. Visătorul era tăcut.

„Eu nu sunt sărac!", am strigat din nou. „Am o casă frumoasă, sunt om de afaceri, am prieteni care mă respectă... Am doi copii, cărora le sunt tată și mamă..."

Aici m-am oprit, copleșit de acea nedreptate intolerabilă, acel atac nefondat.

„Sărăcia înseamnă să fii incapabil să-ți vezi propriile limite", a specificat Visătorul. *„Să fii sărac înseamnă că ai cedat dreptul tău de a fi creatorul propriului tău destin, contra unei slujbe care nu-ți place și pe care nu ți-ai ales-o tu."*

„Tu!" a adăugat El, tocmai când speram că terminase *„Tu ești cel mai sărac dintre săraci, deoarece încă nu știi cine ești... «ai uitat»! Nu am acordat nimănui atât de multe oportunități precum ți-am oferit ție. Aceasta este ultima șansă."*

Brusc, acel sentiment de a fi ofensat și tratat pe nedrept, care străpunsese fiecare celulă a ființei mele, dispăruse și toate apărările mele cedaseră în fața acelui berbec redutabil. Am auzit cum ruginitele balamale pe care se sprijinise viața mea, scârțâiau. Cele mai înrădăcinate convingeri ale mele se prăbușeau, ca templele zguduite din temelii.

„Deschide ochii să vezi condiția în care te afli și vei ști cât de mult s-a îndepărtat omul de măreția sa. Aparent, noi suntem în aceeași cameră, dar suntem separați de infiniți eoni de timp."

Acele cuvinte, ca un fulger, au spintecat întunericul nopții și m-au determinat să realizez cât de departe eram de acea ființă. Am conștientizat cât de falsă fusese reacția demnității mele ofensate și cât de nesemnificativ fusese acel „eu", pe care îl pronunțasem în prezența Visătorului, acel „eu", ca un scâncet către univers. Iluzia mea că aparțin clasei care decide, elitei oamenilor responsabili, ce posedă liber arbitru, independență și care sunt stăpâni pe propria viață, a căzut ca o cortină, după primul act al unei operete. Ochii îmi scânteiau în lacrimi. Alunecam, fără să-mi dau seama, pe nisipurile înșelătoare ale autocompătimirii.

Providențial, Visătorul a intervenit lansând un mesaj adresat direct profunzimilor Ființei mele:

„Trezește-te! Începe propria ta revoluție... Revoltă-te împotriva ta!", a ordonat El, zgâlțâindu-mă, în timp ce îmi lăsa loc să ies din colțul în care mă izolasem.

„Visează libertatea... libertatea de a fi lipsit de limite... Tu ești singurul obstacol ce stă împotriva dorințelor tale. Visează... Visează... visează mereu. «Visul» este cel mai adevărat lucru din câte există..."

3 „Eu sunt femeie..."

Apoi intonația Lui s-a schimbat și la fel vocea, care, din adâncă și hotărâtă, devenise una de femeie. Acea transformare mi-a înghețat sângele în vine. Era imposibil! Acea voce... era... era ... Gândurile mele căzuseră într-un abis... Deși cuvintele Lui nu mai erau violente, ele deveniseră insuportabile.

„Sunt o femeie muribundă" a spus acea voce.

Pauza care a urmat mi-a dat destul timp să gust angoasa bolnăvicios de dulce a unei groaze nemaicunoscute. Eram paralizat, neputincios și incapabil să-mi ridic privirea. Un ochi nemilos, mare cât tot orizontul, se deschidea spre trecutul meu. Mi-era teamă că n-aș fi fost capabil să mai suport apariția ei.

„Sunt o femeie bolnavă de cancer, care te-a blestemat pentru neglijența și neputința ta de a suporta moartea ei inevitabilă."

În timp ce mă aplecam înainte ca să ascult, corpul meu tremura, fiecare cuvânt pe care El îl rostea împingându-mă spre hăul abisului. Luisella îmi vorbea, cu toată dulceața ei dezarmantă, de dincolo de timp, de dincolo de granițele vieții și ale morții. Circumstanțele îngrozitoare ale morții ei, la vârsta de 27 de ani, îmi reveneau acum, în minte. Josnicia mai multor episoade ale vieții noastre împreună, egoismul care mă făcuse să înlătur orice și pe oricine pentru o singură fărâmă de siguranță, îngrijorările legate de bani, de carieră și neputința mea de a o iubi, au explodat dureros în interiorul meu și sufletul mi-a fost inundat de un copleșitor dezgust, în vreme ce încercam să mă detașez de omul care fusesem.

„Aceasta este moartea «ta»", mi-a spus El *„aceasta este moartea a tot ce ai fost, moartea deșeurilor pe care le porți înlăuntru... Nu fugi de ea... înfrunt-o, o dată pentru totdeauna! Pentru a putea «renaște», un om mai întâi trebuie «să moară»."*

„Ce înseamnă «a muri»?", am întrebat. Tonul umil pe care l-am folosit când am formulat această scurtă întrebare, m-a făcut să realizez cât mult se schimbase atitudinea mea.

„«Să mori» înseamnă să răstorni propria ta viziune asupra lucrurilor. «Să mori» înseamnă să dispari dintr-o lume aspră, dominată de suferință și să reapari la un nivel superior", a spus El misterios.

Încă nu înțelegeam. O parte din mine voia să obiecteze cumva. Acele cuvinte și idei pe care nu le mai auzisem niciodată mă sfâșiau în bucăți. Apoi, un râu ieșit din matcă mi-a spulberat orice zăgaz și mi-a covârșit ființa, răpindu-mi amintirile, prietenii, convingerile adânc implântate, ca niște roci în mâl. Studiasem cu disperare ani de zile, pentru a fi cel mai bun. Muncisem neobosit să-mi fac un nume, mânat de ambiția de a fi cineva. Să înving, să învingă... să depășesc orice obstacol care ar fi putut interveni între mine și obiectivul meu. „Să reușesc", croindu-mi drum cu coatele, a fost principiul care-mi condusese viața și singurul în care crezusem cu adevărat... cea mai mare satisfacție: să învingă lumea, să-i învingă pe ceilalți... Și acum ar trebui să renunț la el și să-l anulez? Mi se părea nedrept ca Visătorul să-mi condamne toate eforturile. În ciuda faptului că eram acoperit de valuri, mă agățam de dorința de a supraviețui, de acea epavă a voinței mele pe care o considerasem cea mai sănătoasă și vitală parte din mine.

„Orice s-ar întâmpla în afara ta, trebuie să capete acceptul tău interior pentru a deveni manifest. Asta înseamnă că tot ce se petrece în viața ta este o reflectare fidelă a voinței tale.", a rostit El, iar eu am înghițit aceste cuvinte ca pe o gură de oxigen după o scufundare la mare adâncime. Apoi, efortul

de a înțelege rațional implicațiile celor afirmate de El m-au făcut să-mi pierd acel moment de luciditate care a fost înlocuit de o angoasă letală.

„Sunt, în acest caz, responsabil pentru moartea Luisellei? Am cerut-o eu?"

„Lumea din jurul tău moare, pentru că tu mori în interior.... o persoana foarte dragă ție moare pentru a te face să înțelegi viziunea ta morbidă asupra existenței, care este cauza tuturor necazurilor tale! Nu permite ca sacrificiul ei să fie irosit de ignoranța și de victimizarea ta! Orice împrejurare sau eveniment care te ajută să te înțelegi și să te cunoști, chiar dacă este insuportabil, sunt întotdeauna bune."

„Cum aș putea să repar asta?", am întrebat „Mi-aș da viața, acum, să schimb această tragedie."

„Ești un mincinos, iar trecutul tău este reflecția ipocriziei și imaginației tale bolnave. Cea mai subtilă schimbare în Ființa ta ar proiecta în prezent un trecut complet diferit. Momentul de acum este singurul punct al experienței fizice în care poți schimba istoria trecută și cu fiecare schimbare produsă în Ființa ta vei deveni o persoană diferită, care trăiește într-o lume diferită. Cu cea mai subtilă schimbare a stărilor tale interioare, se vor schimba simultan amintirile trecutului, viitorul și întregul univers. Istoria ta trecută, pe care crezi că ai trăit-o aievea și care ți se pare atât de cunoscută, este doar o experiență imaginară pe care o produci în chiar această clipă.

Ține minte! Toate posibilitățile sunt conținute în Acum!"

4 O specie muribundă

„Nimeni nu-i poate domina pe cei din jurul său", a spus Visătorul, strecurându-se în gândurile mele răzlețite ca niște rămășițe plutitoare ale unui naufragiu. *„Ideea de a-i domina pe alții este o iluzie... o superstiție a vechii umanități conflictuale, acaparatoare și decadente...."*

Pauza care a urmat mi-a dat sentimentul de a fi câștigat un răgaz, cel puțin pentru o clipă. Totuși, deasupra exista un ciocan gata să mă lovească, mai cu forță.

„Tu ești emblema acestei specii muribunde", a afirmat El, în timp ce lansa atacul *„o specie care cedează locul unei ființe superioare."*

Cuvintele Lui săpau un tunel prin miile de straturi de vechi idei și valori. Am simțit spasmele unei creaturi care face un efort imens pentru a se naște, o creatură disperată să reușească. Apoi universul meu a devenit tot mai maleabil, până s-a transformat, s-a lichefiat. Înotam acum într-o apă adâncă.

„Ceea ce tu percepi ca o senzație a morții este sufocarea umanității, care-și leapădă pielea, o specie care e pe marginea prăpastiei, constrânsă să renunțe la superstițiile și vechile trucuri ce nu-și mai au rostul acum." Acele cuvinte erau sculptate în văzduh, ca un epitaf universal al condiției umane. M-am văzut zbătându-mă greoi, într-un nesfârșit ocean de capete care se legănau, suflete naufragiate, resemnate cu soarta lor.

„Oamenii au fost învățați, chiar de la începuturi, să trăiască și să locuiască în ungherele izolate ale ființei... Când trebuie să se confrunte cu idei grandioase sau cu orice altceva ce le întrece imaginația, ei de obicei protestează și încearcă să le minimizeze la o dimensiune care să încapă în rezervorul minuscul al conștiinței lor." La auzul acestor cuvinte m-am gândit la câteva imagini cu sălbaticii din Borneo, care uscau scalpurile dușmanilor ca să le exorcizeze puterea. Vocea Lui m-a îndepărtat abrupt de acele gânduri.

„A sosit vremea să te pregătești pentru «călătorie»", mi-a dat El de știre, cu o solemnitate paternă.

În cuvintele Lui erau gingășie și tristețe, precum și autoritatea celui care „cunoaște". Am observat că tonul vocii Lui se adapta exact felului în care îl ascultam, de parcă mă reflectam permanent într-o oglindă sonică. Vocea Lui era aspră și violentă când a fost nevoie să țină piept încăpățânării mele, era la fel de dură ca și împotrivirea mea, iar când am cedat, a devenit la fel de plăcută și duioasă ca și capitularea mea. Cu un gest teatral, El și-a dus mâna la colțul buzelor ca pentru a spune ceva confidențial și a șoptit:

„Până acum, în fața încercărilor vieții n-ai găsit altceva mai bun decât să-ți amorțești simțurile într-o muncă asiduă sau să cauți refugiu în sex, în somn sau pe un pat de spital".

Apoi, cu o asprime voită, m-a înșfăcat din brațele autocompătimirii în care alunecam și a spus:

„Să te încovoi sub greutatea unor situații neplăcute sau a unor dezastre, să iei totul foarte în serios, înseamnă să fortifici o imagine mizerabilă a lumii și să perpetuezi acele evenimente".

„Și ce altceva ar fi trebuit să fac?", am întrebat cu o voce sugrumată de disperare.

„Dacă un om își schimbă atitudinea față de ceea ce se întâmplă cu el, atunci, odată cu trecerea timpului, se va schimba natura lucrurilor care i se întâmplă."

„Ființa noastră este cea care ne creează viața." și-a încheiat El alocuțiunea, în timp ce se apropia puțin de mine. A înaintat doar câțiva centimetri, dar acea mișcare m-a pus în gardă, într-o stare de extremă vigilență. Nu știam la ce să mă aștept, dar nu mai fusesem niciodată atât de atent, de parcă celulele mele fuseseră brusc deșteptate dintr-un somn ancestral și erau acum gata să asculte. Visătorul a așteptat până când atenția mea a atins apogeul și apoi a rostit cele mai devastatoare cuvinte.

„Moartea soției tale este materializarea, reprezentarea dramatică a cântecului de jale pe care l-ai fredonat permanent în sinea ta.... stările interioare și evenimentele exterioare sunt cele două fețe ale unei aceleiași realități."

Sentimentul insuportabil de vinovăție, m-a făcut să leșin. Infernul se întindea în fața mea, gata să mă aspire. Înfruntam cel mai simplu și afurisit dintre adevăruri: eram singurul responsabil pentru evenimentele din viața mea, eram singura cauză a tuturor suferințelor și nenorocirilor.

Luminile lumii abia mai pâlpâiau, erau pe punctul de a se stinge. Eram pe pragul unui limb al iadului. Încet, alunecam către el....

5 Deșteptarea

De îndată ce m-am trezit, nu m-am putut gândi la nimic altceva. Era încă noapte afară. Traficul în Manhattan curgea în pâraie subțiri, ca un șuvoi strălucitor izvorât din craterul unui vulcan invizibil. Am stat nemișcat câteva secunde, atent la „lumea" care plutea înăuntrul conștiinței mele, palidă ca o stafie. O nouă luciditate, cruntă, străbătea fiecare colțișor al vieții mele și al acelui apartament. Cu o viteză uimitoare, mobila, cărțile și accesoriile reflectau suferințele unei vieți nefericite și infime. Acea melancolie aparte, emanată de obiectele care nu mai aparțineau nimănui, îmi strângea inima. Am simțit efortul imens de a exista, precum și imposibilitatea schimbării. Am simțit o durere năprasnică la gândul de a-mi întâlni copiii și a vedea în ochii lor același sentiment al morții, care se răspândise peste tot. Mi-a fost teamă și că ei se vor stinge și vor dispărea cu totul.

Am petrecut multe ore depănând tot ce se întâmplase în timpul întâlnirii mele cu Visătorul și tot ce-mi spusese El, în acea vilă misterioasă, în acel apartament cu podeaua ivoar. Acea ființă era acum o parte din viața mea. Notasem minuțios cuvintele Lui și fiecare detaliu al acelei întâlniri.

Nu-mi era greu să le evoc. Trebuia doar să-mi închid ochii pe jumătate, ca să văd orice amănunt cum apare cu o claritate absolută în memoria mea. Nu mai fusesem nicicând atât de lucid ca în acel timp fără timp, pe care-l petrecusem cu El. Acum știam că făceam parte din marea întunecată a unei umanități inconștiente și fragmentate, o înghesuială planetară de somnambuli incapabili să iubească. Nu mai puteam simula ignoranța.

În următoarele săptămâni, mi-am citit cu atenție notițele, căutând iar și iar o urmă care m-ar fi condus înapoi la El, în lumea Lui.

Mă uitam de pe terasa *Cafe de la France* cum pătrundeau turiștii vestici în inima orașului. Îi priveam încercuind labirintul de străzi, ca niște corpusculi albi din interiorul sistemului venos al lui El Fna. Înaintau cu mare greutate, înconjurați de localnicii gălăgioși, de mulțimi de mâini arse de soare, care cerșeau, și de vânzători de apă, înhămați la atelaje de lemn. Bijutieri tineri ademeneau călătorii străini, periindu-i ca pe niște talismane de la care ar putea stoarce câțiva bănuți. Cunoșteam privirile lor, scântei de foc negru, zâmbetele lor imploratoare, ca într-un joc de îndrăgostiți.

Am continuat să mă întorc la cafeneaua înconjurată de viața tumultoasă din Marrakech, timp de trei zile. Citeam și beam ceai, în timp ce așteptam. Un cuplu de cameleoni, pe care-i achiziționasem la sosirea mea aici îmi ținea companie. Uneori, îmi părăseam lectura și mă ridicam, să urmăresc spectacolul caleidoscopic al vieții stradale, târgurile pestrițe și activitatea intensă a localnicilor. Apoi, reveneam la masa mea. Începusem să-mi pierd speranța. Gândul de a mă întoarce la New York cu primul avion și de a uita totul, îmi trecea neîncetat prin minte, odată cu trecerea inexorabilă a orelor și zilelor. Încă încercam să înțeleg, să găsesc cheia celor ce mi se întâmplaseră. Pornisem să-l întâlnesc neștiind nimic în afară de numele orașului, un pâlc de palmieri și case, înghesuit între dunele sclipitoare ale Saharei.

După ce primisem mesajul Lui, ezitasem mult înainte să plec. Părea o idee nebunească să traversez oceanul, pentru a întâlni o ființă fantastică, căreia nu-i știam nici măcar numele. Numeroase obstacole apăruseră în calea mea și conspiraseră împotriva acelei călătorii. Înainte de toate, nu puteam să găsesc o cale prin care să justific acea călătorie față de Jennifer. Zi după zi, amânasem să iau o decizie. Dar nevoia de a simți acea senzație de vindecare pe care numai lângă El o simțisem și teama de a pierde șansa de a-l revedea, avuseseră câștig de cauză și astfel am decis să plec. Singura ființă căreia îi vorbisem despre Visător și întâlnirea noastră era confidenta mea, Giuseppona, care m-a ajutat în luarea acelei decizii.

„Du-te, fiule", a spus ea încurajator, în limba ei natală, cu un puternic accent napolitan, când am intrat în micul ei dormitor, să-i vorbesc.

„Găsește-l! Cred că acest Visător este un om bun."

Giuseppona mă știa din ziua în care mă născusem. Ea făcuse întotdeauna parte din familie și o ajutase pe Carmela să mă nască. Fusese alături de mine când am făcut primii pași și când m-am dus la școală. În fiecare dimineață, în timp ce mă însoțea la școală, îmi spunea o altă poveste despre napolitani și aleile din oraș. Eram în stare să absorb și să reținde la Giuseppona stările de spirit, legendele și eroii orașului: Napoli, cu inima lui veche, construit din atât de multe straturi de civilizații suprapuse, asemenea costumului pufos de Pulcinella, ce se identifica acum cu pielea lui. Giuseppona m-a făcut să le simt, ca și cum ar fi fost încă vii; dedesubtul peticelor și zdrențelor puteam vedea cum se reflectă aurul strălucitor și mătăsurile prețioase. Îmi aduc aminte și acum cât de rușinat am fost când, în timpul zilelor ploioase, ea dădea buzna în clasă, dimineața devreme, după ce nesocotise interdicțiile îngrijitorului și paznicului școlii, să-mi schimbe pantofii și șosetele ude. Când am mai crescut, n-am mai vrut să mă țină de mână pe drumul spre școală deși, pentru o vreme, ea a continuat să mă însoțească, urmându-mă discret, de la distanță. În adolescență, a devenit confidenta mea, în problemele sentimentale. Îmi amintesc sentința dură: „Asta nu este potrivită pentru tine!..." Mulți ani, cu aceste cuvinte mi-a alinat deziluziile adolescentine. A adorat-o pe Luisella chiar din prima zi, iar când ne-am căsătorit și am avut primul nostru copil, a venit să stea cu noi. A fost cea mai pricepută asistentă medicală pe care am fi putut-o avea pentru Giorgia și Luca, pentru care nutrea o dragoste și un devotament nemărginit.

Giuseppona era o femeie îndesată și scundă. Era hotărâtă, încăpățânată și autodidactă, cu un comportament despotic și aspru. Constituția ei fizică și trăsăturile ferme ale corpului îi confereau aerul unei amerindiene, o combinație între o soție bătrână de piele-roșie și căpetenie indiană. Avea demnitatea și îndrăzneala unui șef. Era înceată și greoaie, dar, oriunde se ducea, punea totul în ordine... Alături de ea, nimeni nu dădea greș. Părerea ei, la care am apelat de nenumărate ori de-a lungul vieții mele, era o combinație de bun-simț și înțelepciune populară. Prezența ei mă umplea de veselie și umor, de câte ori mă însoțea în călătoriile mele în jurul lumii. Era un izvor nesecat de apă vie. Când Luisa s-a îmbolnăvit și apoi a trecut în neființă, ea a avut grijă de copiii mei, ca o mamă, și nu a lipsit de la datorie nici măcar

o zi. Nu voi putea niciodată să-mi arăt recunoștința sau să exprim în cuvinte ce a însemnat ea pentru familia mea, timp de patru generații.

Scumpă Giuseppona, vei rămâne mereu în inima mea.

Odată ajuns în Marrakech, toate eforturile de a-l găsi pe Visător se dovediră zadarnice. În cea de-a treia zi, am început să mă îndoiesc că El îmi scrisese acel mesaj sibilinic care mă adusese acolo.

În timp ce-l așteptam, am petrecut ore bune hoinărind prin oraș în căutarea unor indicii care m-ar fi condus la El. Timp de două nopți, m-am reîntors la hotel, după o zi întreagă de căutări inutile, după ce derulasem în memorie fiecare secvență a întâlnirii noastre, pentru a găsi cel mai mic amănunt, un reper care mi-ar fi îndreptat pașii spre locul unde se afla El.

În dimineața aceea, treceam din nou prin inima târgului. În labirintul întunecat al străduțelor care miroseau a cereale, sute de negustori abili, cu chipuri zâmbitoare, mă invitau să pătrund în magazinele lor ticsite sau în prăvălii unde puteai găsi tot felul de mărfuri, de neînchipuit. Marea majoritate a acelor lucruri erau resturi răspândite peste tot, ca niște epave în urma unui naufragiu. Șirul interminabil de magazine, de obicei neprimitoare, întunecate ca fagurii unui stup, erau precum malurile unui râu de oameni care curgea, trăgând cu el bărbați și femei de diferite naționalități, etnii, culori și limbi.

Un bărbat îmbrăcat într-o robă pitorească, un Mustafa tuciuriu care parcă evadase din desenele animate ale lui Disney, s-a priceput cum să mă ademenească în prăvălia lui, în ciuda privirilor dezamăgite și invidioase ale vecinilor lui. Avea o mână prietenoasă și isteață, ochii ageri și malițioși ca aceia ai unui pungaș. Înăuntru, prăvălia era neașteptat de spațioasă. Cu ajutorul a doi vânzători, a răscolit marfa, pentru a găsi un obiect de vânzare ce m-ar fi putut tenta. A despachetat sute de covoare și mi-a dat o grămadă de obiecte de argint și bronz, pe care le lustruia cu mânecile, înainte de a mi le înmâna. După lungi tratative și nenumărate cești de ceai care, conform obiceiului local nu pot fi refuzate, tocmai decisesem să plec fără să cumpăr nimic, când am văzut un cufăr din lemn și fildeș făcându-mi cu ochiul, dintr-o grămadă de mărfuri așezate pe ultimul raft. Avea intarsii atât de fine, era atât de perfect proporționat, încât n-am mai putut să-mi dezlipesc ochii de la el, în timp ce negustorul, observându-mi interesul, a început să-i înșire calitățile cu scopul vădit de a-i mări prețul.

Pe capacul cufărului, sculptat în caractere gotice, am citit inscripția: *Visibilia ex Invisibilibus.* Tot ce vedem și atingem, tot ce este vizibil, izvorăște din invizibil.

6 Schimbarea trecutului

Am părăsit târgul și am decis să mă îndrept spre *Cafe de la France* ca să-mi iau cei doi prieteni verzi și solzoși și acum, sprijinit de balustrada terasei, mă gândeam la tot ce se întâmplase.

„Prima regulă când vii în deșert este să călătorești fără bagaje", mi-a spus cineva lângă umărul meu. Am tresărit la sunetul acelei voci. Deși tânjisem să se ivească acel moment și îmi dorisem din tot sufletul să-l revăd, nu puteam să-mi stăpânesc teama. Necunoscutul mă înfricoșa și îi simțeam răsuflarea miraculoasă, pe gâtul meu. Cu greutate, mi-am întors capul încet și mi-am făcut curaj să-l privesc.

Visătorul îmi zâmbea. Expresia de pe chipul Lui semăna cu aceea a unui călător aristocrat bogat, venit dintr-un timp apus de mult. Avea un aer plictisit și mișcările lente ale unui snob, însă vocea Sa răspândea o energie nestăvilită. Când a început să vorbească, am recunoscut tonul ferm, aparent răgușit.

„Ca să-ți despovărezi ființa, e nevoie de multă străduință", m-a prevenit El, fără nicio introducere. *„Trebuie să lași totul în urmă; tot ceea ce părinții, educatorii, specialiștii în nenorociri și profeții dezastrelor ți-au impus. De la ei învățăm să ne dezvoltăm conștiința de victimă, cum să devenim suferinzi, săraci și bolnavi...."*

Apoi, apropiindu-și încetișor chipul de al meu, adăugă:

„De la ei am învățat mii de feluri de a muri. Din zorii civilizației, printr-o «contaminare generală», milioane de oameni învăluiți într-un somn hipnotic sunt învățați să creadă orbește în sărăcie și constrângeri."

„De ce?", am întrebat eu. „De ce nu am alege un orizont nemărginit... De ce n-am alege viața?"

„Pentru că omul este hipnotizat iremediabil. În umbra fiecărei nenorociri se ascunde cel mai mare rău dintre rele: credința neclintită în ineluctabilitatea morții... Primul și cel mai dificil pas spre libertate este conștientizarea faptului că această teamă îi guvernează tiranic întreaga viață."

Aceste cuvinte, împreună cu solemnitatea tonului Său și mișcarea Sa înspre mine, m-au tulburat peste măsură. Ca în religiile vechi și ritualurile sacre, teatralitatea Lui preschimba cel mai banal act într-un gest magic, într-un eveniment cosmic, unic, cu putere creativă.

O durere în stomac m-a prevenit că spusele Lui urmau să devină o sentință decisivă:

„Trecutul tău este o pedeapsă de la Dumnezeu!", a spus ferm Visătorul, cu o voce răgușită. Și aici a luat o pauză. Acea pauză a fost foarte lungă, ca și cum aștepta un semn, care nu se mai arăta, pentru a putea continua. Apoi a spus:

„Trebuie să-l transformi... să-l răscumperi... trebuie să-l schimbi!"

„Să schimb... trecutul?", am întrebat eu.

„În trecutul tău sunt prea multe goluri... conturi neachitate, datorii interioare care nu au fost plătite, sentimente de culpabilitate, autocompătimire și mai presus de toate unghere întunecate, unde praful și rugina domnesc cu nepăsare", a înșirat El, răscolindu-mă ca pe un sertar cu vechituri.

„Ființa ta este o prăvălie prost condusă, cu prețuri puse la întâmplare", a remarcat El *„Lucrurile neprețuite sunt la preț redus, pe când fleacurile costă sume exorbitante. Să continui în aceeași manieră înseamnă să dai greș..."*

Aș fi vrut să am un scut, pentru a mă apăra de acele cuvinte nimicitoare, care mă presau nemilos.

„Dar cum e posibil să schimb trecutul? Cum e posibil să schimb situațiile și evenimentele care deja s-au întâmplat?", am întrebat, încercând să mă apăr, să evit ceea ce devenise un insuportabil simț al răspunderii.

„Există un loc în Ființa ta, unde gândurile, sentimentele, emoțiile, faptele și evenimentele sunt înregistrate pentru totdeauna și chiar după ce au trecut ani întregi putem să le regăsim acolo, ca pe niște obiecte aparent inerte și inofensive, azvârlite într-o mansardă. De fapt, ele continuă să ne influențeze și să ne condiționeze existența. Acolo trebuie să te întorci!", a adăugat că pentru a reuși este nevoie de multă pregătire.

„Cât timp?", am întrebat cu entuziasmul și teama cuiva care urmează să se îmbarce într-o călătorie aventuroasă.

„Va dura cel puțin la fel de mulți ani câți ai petrecut în prăvălia ta ineficient condusă", a replicat El lapidar, însă totuși dojenitor, la adresa comportamentului și întrebării mele. Un sentiment acut de ofensă a răsărit înăuntrul meu, ca un reflex condiționat și mi-a invadat fiecare colțișor al ființei. Apoi, la fel de repede cum răsărise, s-a stins și a dispărut.

Visătorul s-a așezat la una dintre mese, iar eu m-am așezat lângă El. Tăcerea care a urmat a durat ceva vreme și se adâncea tot mai mult, odată cu amurgul care învăluia sunetele așezării El Fna.

7 Iertarea de sine

Soarele își revărsa ultimele raze de lumină și Orion deja răsărise pe cerul de culoarea cobaltului. Temperatura scădea repede, dar Visătorul nu dădea semne că ar fi observat acest lucru sau nu voia să intre înăuntru. Întreaga atmosferă sugera că era pe cale să se deschidă un nou și important capitol din ucenicia mea. Am luat un stilou și un carnețel și am hotărât să scriu tot ce spunea El, deși terasa se afunda într-un întuneric dens. Am înțeles cât de important era să port mereu un stilou și hârtie cu mine. Erau tot ce aveam nevoie pentru a-mi reaminti și a recupera întregirea pe care o pierdusem în lumea exterioară, departe de El. Scriind în fața lui, notându-i cu minuțiozitate cuvintele, pipăiam cu vârful degetelor un nivel superior al Ființei. Vocea Lui mă acapara.

„Trebuie să te străduiești ani grei cu tine însuți", a spus El *„ca să atingi acea stare anume care implică libertate, cunoaștere și putere, numită «iertarea de sine»."*

A subliniat această expresie cu o inflexiune specială a vocii, pe care am considerat-o ciudată, deoarece era diferită de caracterul războinic și limbajul inefabil al Visătorului. Cu o privire furișă, verifica dacă notam conștiincios cuvintele Lui. Apoi a așteptat până când am terminat și a spus:

„Iertarea de sine înseamnă pătrunderea în cutele ființei tale, chiar acolo unde este încă destrămată... înseamnă curățarea și tratarea rănilor care sunt încă nevindecate... înseamnă încheierea socotelilor..."

Apoi a adoptat o poziție teatral conspirativă și, cu o voce stinsă, scăzută, ca și cum se ferea să audă cineva secretul, mi s-a destăinuit:

„Iertarea de sine poate schimba trecutul și ruinele lui!"

Îmi voi repeta neîncetat în minte aceste cuvinte de neînțeles.

„Totul este aici, acum! Trecutul și viitorul se împletesc permanent în viața unui om!"

Aceste cuvinte m-au umplut cu o fericire nemotivată, inexplicabilă. M-am trezit în fața unei viziuni fără limite. Trecutul și viitorul nu erau două lumi separate, ci conectate și indivizibile. O singură realitate. „Iertarea de

sine" era o mașină a timpului... îți dădea posibilitatea să pătrunzi într-un timp ce, într-o viziune banală, era apus pentru totdeauna și într-un viitor ce încă nu s-a ivit....

„Înțeleg cum trecutul ne poate afecta viața, dar viitorul?", am întrebat.

„Viitorul, ca și trecutul, este chiar în fața ta, însă nu-l poți vedea deocamdată."

Mi-a vorbit despre o „linie verticală", un „timp-trup", în care trecutul și viitorul erau comprimate în chiar acest moment. De asemenea, m-a înștiințat că portalul de acces în acest timp în afara timpului este deschis în clipa de-acum. Secretul este să nu-ți pierzi capul și să nu te îndepărtezi de ea.

Accesarea „timpului-trup" înseamnă să fii capabil de a schimba trecutul și de a crea un destin nou.

Eram extrem de emoționat. Doream ca aventura să înceapă imediat... voiam acest lucru cu disperare... dar elanul meu nu apucă să crească prea mult, fiindcă am simțit cum se stinge sub cuvintele aspre ale Visătorului.

„Pentru cei asemenea ție, iertarea de sine este imposibilă", a anunțat El.

Tonul Lui semăna cu acela al unei sentințe fără drept de apel.

„Ca să pășești în trecutul tău și să-l vindeci, vei avea nevoie de multe pregătiri. Fără ideile și principiile unei Școli nu vei reuși, n-ai ști nici măcar de unde să începi.

Iertarea de sine este o călătorie de întoarcere la tine însuți, este adevăratul motiv pentru care ne-am născut", a spus Visătorul concluzionând. *„Oamenii n-ar trebui nicicând să întrerupă acest proces de vindecare."*

Visătorul m-a avertizat că va fi nevoie de mult efort din partea mea și, în plus, de o lungă perioadă de autoobservare.

8 „Autoobservarea înseamnă autocorectare"

„Autoobservarea înseamnă autocorectare... Un om poate să vindece orice din trecutul său, dacă este capabil să se autoobserve", a spus Visătorul și apoi a continuat, remarcând faptul că însăși condiția umană este rezultatul incapacității omului de a se cunoaște pe sine însuși și, în primul rând, de a se autoobserva.

„Autoobservarea este ca o privire de la înălțime asupra vieții tale!", astfel a definit Visătorul conceptul, nuanțând apoi: *„Este ca și cum ai aduce evenimentele, circumstanțele și relațiile trecute sub lumina unui reflector."*

Din câte îmi dădeam seama, premisa esențială a autoobservării era capacitatea de a fi imparțial, fără emiterea de judecăți morale. Pentru Visător, autoobservarea însemna expunerea vieții nu în fața unui tribunal, ci sub laserul inteligenței tale obiective, martor neutru care putea doar să observe, fără să formuleze niciun fel de părere sau critică. Acest lucru mi-a adus aminte de niște experimente de psihologie organizațională, despre care învățasem la Școala de Afaceri din Londra (SAL). Unele dintre marile companii își îmbunătățiseră considerabil producția folosind acea „conducere migratoare", cum o numiseră cercetătorii. Acesta se baza pe atenție, facilitându-se astfel funcționarea unei conduceri în permanentă migrare, în interiorul organizației. Sarcina unui director migrator consta, mai precis, în a se plimba prin sediu și a-și face simțită prezența în fiecare colțișor al companiei, chiar și în cele mai îndepărtate.

Vocea Lui mi-a întrerupt brusc șirul gândurilor și reflecțiilor de la orele SAL.

„Autoobservarea înseamnă autocorectare", a repetat Visătorul. *„Dacă ești în stare să te observi pe tine însuți, corectarea vine de la sine... Autoobservarea înseamnă terapie... o consecință firească a detașării dintre observator și observat.*

Autoobservarea deschide calea omului pentru a vedea ce-l ține legat de problemele eterne ale lumii: prejudecăți, sentimente de vinovăție, prejudicii, emoții negative și premoniții ale nenorocirilor... Este un exercițiu de detașare, de trezire din transa hipnotică și deșteptare...

La cea mai mică oprire a efectului hipnotic al lumii asupra ta, s-ar nărui toate cele în care crezi și s-ar destrăma echilibrul aparent și certitudinile iluzorii ale unei vieți.

Din acest motiv majoritatea oamenilor nu sunt în stare să se autoobserve", a continuat El. *„Să te detașezi de panorama lumii, chiar și pentru o secundă... este un efort prea mare pentru cei mai mulți dintre oameni."*

M-a fixat intens, mult timp. Își îndreptă discursul spre mine, din nou. Un nod în stomac anticipa durerea ce urma să mă năpădească.

„Pune la lucru observatorul din tine! Autoobservarea va ucide acea îmbulzeală de gânduri și emoții negative care ți-au condus mereu viața. Dacă observi ce se petrece în interiorul tău, lucrurile bune vor începe să se întâmple, iar cele rele dispăreau gradat."

Dintr-o privire, a observat expresia mea descurajată și a adăugat: *„Nimeni nu poate face asta de unul singur. Să te întâlnești cu tine însuți,*

cu minciunile tale, să hoinărești prin labirintul Ființei tale fără o pregătire impecabilă, ar însemna să fii ucis pe loc."

Aceste cuvinte au sunat ca o condamnare și mi-era teamă că mă va părăsi. Mă temeam că va considera că sunt un caz disperat și va concluziona că orice alt efort de a mă ajuta ar fi în van.

Simțeam o hotărâre eroică și disperată, crescând în mine. Graba mea i-a dat de gândit. A adoptat una dintre pozițiile Lui originale. Și-a întins și apăsat arătătorul de degetul mijlociu de la mâna dreaptă și apoi le-a înfipt în obraz. Pe urmă și-a sprijinit bărbia cu partea scobită în degetul mare și și-a aplecat capul puțin înainte. A rămas așa, absorbit de gânduri, o bună bucată de vreme. Nu părea să mă privească, dar eram sigur că nu lăsa să-i scape niciun gând de-al meu. Jucam partida finală a unui meci decisiv, probabil ultimul. Totul depindea de mine. Așteptam... Într-un final, Visătorul a rupt tăcerea.

„Privește... e lună plină", a spus El făcând un gest vag cu bărbia în direcția ei. *„De-a lungul vieții, omul poate vedea cel mult o mie de luni pline, însă este foarte posibil ca, ajuns în amurgul vieții lui, să realizeze că n-a avut timp să observe niciuna."*

„Iar luna este în exteriorul tău. Gândește-te cu cât mai dificil îi este unui om să se observe pe sine, să schimbe direcția atenției lui spre interior. Autoobservarea este doar începutul Artei de a Visa."

Am rămas tăcuți pentru o vreme. Terasa de la *Cafe de la France*, care se ascundea în întuneric, semăna cu prova unei nave spațiale, gata să traverseze cerul înstelat. La bord eram doar noi... argonauți solitari ai existenței.

„Pregătește-te", m-a sfătuit El, pe tonul hotărât al omului de acțiune. *„Nu va fi o plimbare de agrement."*

Am ascultat cu atenție ultimele Lui recomandări. Visătorul era alături de mine, însă totul depindea doar de mine. Mi-a explicat, cu răceală, că exista riscul să fiu prins în mrejele unui fel de uitare letală, un loc unde trecutul este părăsit înainte de a fi fost pe deplin înțeles, unde lumea nouă urmează să se întrupeze. Din acea fâșie spațio-temporală nu mai aveam nicio șansă să revin în lume. De aceea, a subliniat că aceea ar putea fi ultima noastră întâlnire.

„Trecutul unui om de rând... al unui om care nu a făcut încă nici măcar primii pași spre unitatea Ființei este torturat cu cângi", a spus El. *„Și ele îl prind, de îndată ce încearcă să pătrundă în trecut, pentru a-l schimba..."*

Acestea au fost ultimele Lui cuvinte pe care am mai fost în stare să le ascult. Aveam impresia că terasa se înclina și obiectele din jur alunecă, întocmai ca o ambarcațiune care-și ridică ancora.

„Asta e", m-am gândit, făcându-mi curaj.

Auzeam cu greu ce-mi mai spunea Visătorul, de parcă vocea Lui se înea pentru perioade mai lungi de timp, din cauza unor motoare invizibile. Terasa se transforma încet într-o mașină a timpului, din al cărei echipaj făceam parte doar eu și Visătorul. Universul era suspendat, timpul își depăna banda înapoi și nimic în lume nu părea mai important decât călătoria noastră spre conștiința și trecutul meu.

Era ca și cum alunecam într-un tunel adânc și întunecos, de parcă „mașina" noastră străpungea o geologie interioară, straturi după straturi calcifiate ale existenței.

Primul fragment din viața mea apărea, ca o insulă, din întuneric. În timp ce îl urmăream cum se apropie și devine din ce în ce mai mare, am avut sentimentul că am pășit într-o lume cunoscută care se ascundea misterios la capătul necunoscutului.

În timpul liniar, trecuseră doar câțiva ani de când se petrecuseră evenimentele pe care le vizitam din nou acum, cu Visătorul, și totuși acea parte din viața mea părea incredibil de îndepărtată.

9 „Moartea nu este o soluție"

Luisella a trecut în neființă la vârsta de 27 de ani. Ca un copil pe plajă, la mare, care sapă o groapă în nisip, un melanom îi săpase o groapă în picior. Zările lumii deveneau din ce în ce mai confuze, de parcă priveam prin ochii stâlciți ai unui boxer. Luni de zile am simțit doar ranchiună: o revoltă surdă, undeva între furie și frică.

Amețeală,
durere...
întuneric...!
Complicitatea criminală dintre gânduri și emoții...
Așchii smulse Ființei...
O lamă de lumină, sfârtecând

întunericul existenței mele,
durere,
amețeală...
întuneric!...
Sfârtecat...
Înapoi: întuneric... și durere... din nou!
Zbor spre ea, se apropie, se mărește
planeta opacă a anilor mei apuși...
Să aterizez... dar unde?
Nu există niciun loc, nicio deschidere,
niciun milimetru pătrat de sinceritate
în deșertul stâncos al gândurilor mele.
Hăul mă înghite...
Întuneric...
Durere...
Amețeală!...
Salonul unui spital provincial... miros de dezinfectant...
duhoare de boală și neputință.
Un bărbat cu inima zdrobită, îngenuncheat în fața unei ființe
întinse și nemișcate...
Mă apropii de el...
acel om înspăimântat...
sunt eu!

Aceasta era scena la care priveam cu Visătorul. Austeritatea acelei prezențe marmoreene, deja străină, arunca o lumină nemiloasă asupra omulețului descurajat și îi dezvăluia anacronismul. Am ascultat mulțimea pestriță care îi asalta Ființa: valuri dezlănțuite de gânduri, dorințe neînsemnate și emoții care îi răscoleau interiorul, creând iluzia unui suflet. Prin ochii Visătorului, ca sub efectul unui halucinogen, puteam „vedea", dincolo de aparențe, bulgărele de egoism și frică la care acest om era redus.

„Este o fantomă care-și jelește propria moarte", a remarcat nemilos Visătorul, făcând semn spre el cu bărbia. *„Frica, suferința, angoasa nu sunt efectul, ci adevărata cauză a tuturor necazurilor lui."*

Visătorul îmi arăta răul tuturor relelor, originea nenorocirilor, fie ele sociale, personale, naționale sau universale!

„Haosul pe care fiecare om îl poartă înăuntrul lui se proiectează în lume, materializându-se sub forma disensiunilor și a discriminării, a războaielor între rase, ideologii, credințe și religii."

Emoția provocată de această descoperire era amestecată cu sentimente de oroare, milă și rușine, pe care le-am trăit la observarea semnelor premature ale îmbătrânirii acelui om.

„Acel om nu suferă din cauză că trece printr-un eveniment trist sau dureros, ci trăiește acel eveniment pentru că a ales suferința ca pe starea lui firească", a spus cu emfază Visătorul.

Mi-am dat seama că tot ce se întâmplase și urma să se întâmple în viața mea era deja acolo, comprimat în acea clipă, așa cum vestejirea unui stejar este conținută în sămânța sa. Fiecare amănunt dezvăluia neglijența, neatenția și inutilitatea vieții lui. Voiam să fac ceva, să-l avertizez pe acela care fusesem de prezența noastră. Voiam să pătrund înăuntrul lui și să pun totul în ordine: să-i inoculez demnitate, să-i îndrept spatele încovoiat și să-i șterg grimasa de durere de pe față ...

„Este imposibil să intervii! Nu poți face nimic ca să-l ajuți!" a anticipat Visătorul. Tonul vocii Lui era, de data aceasta, mai blând: *„Acestui om îi place să sufere!... Va jura că nu e adevărat, când de fapt nu și-ar schimba chinul cu nimic altceva."*

Eram uimit și nu puteam să dau crezare unei asemenea monstruozități. Visătorul a observat expresia de incredulitate de pe chipul meu și a adăugat:

„Complacerea în această stare de a fi îi permite să se agațe de lume, pentru a se simți în siguranță. Cu toate că starea lui e dureroasă, el este consolat de iluzia că ar putea veni un ajutor din exterior...

De s-ar putea vedea pe sine însuși... de-ar putea schimba măcar o fărâmă din atitudinea și reacțiile lui ... de și-ar putea înălța cu un milimetru un singur gând sau emoție, viața lui ar fi diferită..."

Aici, teatral, El și-a modificat vocea, care a devenit o șoaptă puternică. Acea schimbare bruscă a tonului mi-a atras atenția:

„Omul nu poate schimba cursul evenimentelor din viața lui, ci doar atitudinea sa vizavi de ele".

„Dar parcă mi-ai spus că omul poate schimba trecutul...", am protestat eu, pe un ton incriminatoriu. O dezamăgire chinuitoare și un val de disperare creșteau în ochii mei, sub forma lacrimilor.

„Ceea ce vezi acum, acest fragment din existența ta pe care ți-ar plăcea să-l schimbi, nu reprezintă trecutul tău", mi-a răspuns Visătorul. *„Este viitorul tău!"*

„Totul se repetă în viața ta... Evenimentele reapar, mereu aceleași, deoarece nu vrei să te schimbi... Încă te plângi, încă acuzi lumea, convins fiind că cineva din exterior te-a rănit sau ți-a produs nenorociri...

Omul obișnuit, prins în mișcarea circulară a timpului, nu are un viitor concret, ci un trecut repetitiv...

Acum tu «vezi» prin ochii Mei! Într-o bună zi, când vei avea discernământ, îți vei da seama că autocompătimirea ta nu este consecința, ci cauza tuturor nenorocirilor tale... căci tu, numai tu ești cauza acestora... Numai atunci vei fi capabil să scoți la lumină trecutul tău și să-l vindeci!"

Ne aflam într-o cameră mortuară. Lângă corpul soției mele mai erau și alte trupuri nemișcate. Niciunul nu era atât de tânăr ca Luisa. Cuvintele Sale aveau ecou în liniștea aceea, cuvintele pe care nu le voi uita niciodată.

„Moartea acestei femei este oglindirea stărilor ființei tale, a morților tale interioare."

Visătorul mă prevenise în legătură cu dificultățile pe care le voi întâmpina atunci când voi traversa faldurile trecutului meu, dar faptul că experimentam cu El alături, mă făcea să mă simt zdrobit de greutatea viziunii Lui. Responsabilitatea care decurgea din aceasta era de nesuportat. Cum puteam fi eu creatorul, regizorul acelui film de groază pe care îl numeam viața mea?

„Trecerea în neființă este nedreaptă", a spus El domol, *„este nefirească...*

Moartea fizică este tocmai materializarea a milioane și milioane de decese care au loc în fiecare zi, înăuntrul nostru: este cristalizarea unei credințe însușite de o umanitate care se complace în durere și iubește suferința.

Oamenii și-au făcut din moarte un mijloc de scăpare", a insistat El, în ciuda ezitării mele. *„Ei sunt maeștri în arta sinuciderii... știu toate tertipurile... Trupul este indestructibil!... Și totuși, ei au făcut imposibilul posibil... Un om nu poate muri, el poate doar să se sinucidă!... Ca să reușească, el trebuie să-și pună singur povara pe umeri și să transforme autocompătimirea și sabotajul într-o activitate cotidiană, cu program prelungit."*

Aici a făcut o pauză ca să găsească cuvintele potrivite pentru a înlătura încăpățânarea și nesupunerea mea și a străpunge zidul hipnotic pe care-l ridicasem împotriva puterii misterioase a acelor idei îndrăznețe.

„Moartea este întotdeauna un suicid", a declarat El, conferind acestui aforism vigoarea unui strigăt de război *„Când acest mod de a gândi te va locui permanent, îți va răsturna viziunea asupra lumii și o dată cu ea, asupra realității."*

Visătorul ataca vechile convingeri, credința nestrămutată comună tuturor ființelor umane care, toate, sunt legate, prin condiția de muritori, de adevărul universal acceptat, conform căruia moartea este firească și inevitabilă. Acele cuvinte m-au făcut să mă simt violent, josnic, de parcă mă aflam sub tortură. Ceva îmi sfâșia ființa. Un țipăt surd și incontrolabil răsuna în mine, din adâncuri.

„În acest moment, miliarde de oameni gândesc și se simt la fel de negativ ca tine, încarcerați în propria lor ură", a spus El. Scotocea în adâncurile Ființei mele, pe care le consideram secrete și inaccesibile, și de aceea m-am simțit rușinat de parcă mă prinsese furând. *„Această condiție a ființei umane retează umanității orice posibilitate de a se salva din cele mai dureroase cicluri ale existenței"*, a declarat El cu o urmă vagă de tristețe.

Apoi, pe un ton concluziv, înnodând firele acelei lecții de neuitat, a spus: *„Oamenii idolatrizează moartea și, chiar dacă ar putea, nu ar eradica-o, pentru că o consideră o soluție salvatoare pentru toate problemele lor și consideră că ea pune capăt suferințelor și miilor de morți spirituale pe care și le pricinuiesc ei înșiși... însă moartea nu este niciodată o soluție!"*

Ceața hipnotică s-a disipat și viziunea s-a limpezit. Pe măsură ce spusele Visătorului deveneau reale, moartea Luisei, în acea cameră întunecoasă, cu celelalte cadavre înșiruite în acele pătuțuri cu lumânări, părea la fel de ireală ca o piesă macabră.

10 Vindecarea pornește din interior

Am continuat acea călătorie înapoi în trecutul meu până ne-am împotmolit în ultimele luni de viață ale Luisei. M-am văzut jucând inconștient rolul soțului îndurerat, al capul femeii care, deși nu împlinise treizeci de ani, se încovoiase sub povara unei asemenea nenorociri. L-am urmărit pe acel omuleț, milogindu-se plin de vină și regrete și văicărindu-se... i-am văzut resentimentele, ura și sentimentele negative; pierdut într-o imaginație bolnavă, sufocat de anxietate, cu inima încleștată în ghearele nemiloase a vinovăției. I-am ascultat jelania, acea acuzație permanentă, îndreptată împotriva a tot și toate. La un moment dat, nu am mai putut suporta.

„De ce toate astea? Ce caut eu aici?" am țipat strident la Visător, copleșit de rușinea acestei viziuni. I-aș fi întors spatele și aș fi luat-o la goană, dar nu puteam să mișc niciun deget.

Cu o tandrețe neașteptată, Visătorul mi-a reamintit scopul acelei călătorii: scoaterea la lumină a trecutului meu, reîntoarcerea acolo, cu o nouă înțelegere. Era o șansă irepetabilă.

„În orice vindecare, procesul trebuie să pornească din interior", a spus El cu blândețe, îndepărtându-mă de acea stare de autocompătimire care amenința să mă copleșească în orice moment.

„Ființa noastră este cea care creează lumea, și nu invers!

Ca toți oamenii, ai crezut mereu că evenimentele sunt cele care îți induc stările și că circumstanțele externe sunt responsabile de ceea ce simți. Acum știi că aceasta este o viziune răsturnată a realității!"

Mă adunam. Am așteptat câteva secunde și apoi am încuviințat din cap către Visător, pentru a-i arăta că eram gata să merg mai departe.

Următoarea oprire a fost Via Bolognese, în Florența, unde pe atunci frecventam un curs managerial. Pe parcursul acelor luni s-a creat un fel de simbioză emoțională între mine și colegii mei, care a adus după sine o atitudine de autocompătimire din partea mea și solidaritatea lor ieftină. Fără a fi conștient de acest lucru, „nenorocirea" le inocula lor o stare de confort și, confruntați cu nenorocirea mea, pentru o vreme au reușit să-și savureze felia mediocră de viață. Mă tratau cu amabilitatea și grija acordate unei persoane bolnave, unui om rănit sau înfrânt. Am „văzut" întreaga oroare a acelui troc și m-am simțit extrem de deprimat. Indiferent de unghiul din care priveam, trecutul meu era năpădit de umbre. Nici cea mai mică fărâmă nu merita să fie salvat.

Rătăceam ca un disperat ajuns la locul unui dezastru, căutând ceva ce mai putea fi salvat: o persoană iubită, o relație, orice avusese vreo însemnătate sau utilitate pentru mine. Zadarnic. Am rămas fără suflare de atâta oroare. Dacă Visătorul nu ar fi fost acolo, n-aș mai fi găsit puterea să suport.

„Nu învinovăți evenimentele", a spus El, văzând cum mă clătinam sub povara acelor emoții. *„Să fii văduv la douăzeci și nouă de ani, cu doi copii, nu este un blestem. Un eveniment nu poate fi nici bun, nici rău. Este doar o oportunitate. Dacă ai fi fost instruit, ai fi transformat acea situație într-un eveniment favorabil și l-ai fi translatat pe un nivel superior... Dacă ai fi avut curajul să te cunoști pe tine însuți, n-ar mai fi fost necesar ca Luisa să moară... n-ar mai fi fost necesar să treci prin atâtea nenorociri.*

La nivelul pe care se află Ființa noastră, ne creăm existența... tot ce vezi și atingi este reflectarea imaginii Ființei tale și provine din incompletitudinea ta, de la golul pe care-l porți in interior. In viață nu există spații goale. Dacă nu le umpli voit, impunându-ți un nou model de a gândi, de a acționa, lumea o va face în locul tău, nemilos.

Dacă nu vezi sau nu vrei să vezi, boala se cronicizează și comedia vieții tale devine din ce în cea mai tragică. Totul se întâmplă pentru a-ți evidenția cauza acelei drame și a te duce înapoi la sursa ei... pentru a te ajuta ca într-o bună zi să intervii și să schimbi această viziune fatalistă asupra existenței."

11 Proprietarii

Alte fragmente din viața mea, imagini din trecut, ca niște fotograme, se derulau la început cu o viteză mică și apoi din ce în ce mai repede. După înfățișarea oamenilor și a străzilor, am recunoscut sutele de orașe în care trăisem și sutele de case în care locuisem. Finalmente, am prins o ocheadă... umbra!... Acea prezență întunecată care mă pândise întotdeauna, ori de câte ori alesesem o casă nouă, ori de câte ori mă mutasem. Eram teribil de îngrijorat, ca și cum stomacul îmi era strâns într-o menghină de fier.

În fiecare casă în care mă mutasem, dădusem peste un cerber: proprietari dificili, caractere certărețe care, datorită unei ironii a sorții, unui destin recurent, foarte bun pedagog, ceruseră să locuiască alături de mine și să-mi fie vecini.

„Privește atent... observă-i atent!", mi-a ordonat El, cu o blândețe molcomă, anticipând durerea ce urma să mi-o provoace. *„Acei proprietari sunt o singură persoană, cu toții. Mereu aceeași. Nu se schimbă niciodată... nu vrei să «vezi» că, în umbra măștii, deghizat în proprietar, te-ai aflat tu mereu. Tu, întâlnindu-te pe tine însuți!"*

Ceva s-a rupt în mine. O ușă s-a deschis cu putere în spatele meu și am auzit zgomotul metalic al încuietorii. Eram sigur, extrem de sigur că, din moment ce auzisem acele cuvinte, nu mă mai puteam întoarce și nimic nu ar mai fi fost la fel ca înainte. Un țipăt disperat a izbucnit, fără lacrimi, înăuntrul meu: viața mea se asemănase cu cea a unei fantome, o umbră pe care acum o puteam vedea risipindu-se în oglinda lumii și cum dispare fără urmă.

Pe marginea prăpastiei, cuvintele Visătorului au venit să mă salveze.

„Ei sunt paznicii, gardienii pe care tu singur i-ai ales să-ți mențină starea de dependență. Atâta timp cât vei continua să murmuri acel cântec de jale care ți-a condus mereu viața, acele fantome vor reveni."

A urmat o tăcere lungă, care m-a speriat că va rupe firul de aur ce ne lega. O angoasă teribilă mă cuprinse la gândul că El mă va elimina din „visul" Lui. Era o senzație înspăimântătoare. În acel moment nesfârșit, în care am experimentat acea goliciune, acea absență, am încetat să mai exist. Am înțeles atunci că Visătorul devenise o parte integrantă din viața mea. Eram legat de El printr-o coardă prețioasă, ca de un organ vital prin care sorbeam viața, un al treilea plămân din care respiram „aer proaspăt".

Apoi, alte imagini din trecutul meu începură să curgă lin, prin dreptul ochilor mei, ca într-o cabină de montaj cinematografic. Învățasem să le stăpânesc. Puteam să le opresc, să le măresc, să mă apropii de ele sau să le privesc de la distanță și să mă includ sau să mă exclud din acel episod. Am revăzut vila din Via Fortini, prea spațioasă și tăcută acum, că Luisa era internată la spitalul de pe Via Venezian din Milano, iar Luca și Georgia erau cu bunicii lor, în Piemonte. Din nou am văzut acele zile succedându-se cu repeziciune, apărând și dispărând într-o clipită. La apusul soarelui, umbrele pinilor puneau stăpânire pe casele vechi, strecurându-se ca niște degete subțiri în cele mai tăinuite unghere ale Ființei mele.

Nu cunoșteam motivul pentru care Visătorul mă adusese acolo, dar un tremur incontrolabil îmi luă în stăpânire corpul.

„Urmează să pătrundem în beciul vieții tale", a spus Visătorul, încurajându-mă. *„În cotloanele ei întunecate... E vremea să facem curat..... Sunt atâtea de lămurit!"*

Mi-am luat inima în dinți și am pășit pe drumul care urca spre poarta largă de la intrare. Am recunoscut vântul care bătea dinspre vârful dealului și se strecura ca un șuvoi printre hopurile potecii abrupte, periind pereții ei uscați și aspri, păziți de caperi sălbatici, verzi și albi. Am intrat pe ușița de metal și am văzut Citroenul pe care la acea vreme îl parcam acolo.

Vila a apărut dintr-o dată în fața mea, dincolo de poteca interioară foarte scurtă. La fel de neașteptat, am călcat pe treptele placate cu piatră și teracotă. Pe când mă pregăteam să urc, mi-am întors privirea spre fundul grădinii din spatele casei. Am rămas privind spre ferestrele slab luminate ale casei de oaspeți. Acolo locuiau singurii noștri vecini.

Amintiri mă invadau, înghesuindu-se unele în altele. Respirația mi s-a accelerat când am început să privesc primele fotograme ale poveștii mele cu Judith.

12 „Domnișoara" Judith

Giorgia și Luca îi spuneau „domnișoara". Doar cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, era înaltă, atrăgătoare și retrasă. Locuia singură, în căsuța de la capătul grădinii. O intensă fluturare a genelor îi anima expresia feței, ca și cum ar fi fost într-o uimire permanentă. De fapt, trăia o detașare neperturbată de nimic. Nimic nu o surprindea și nimic nu o părea să o intereseze, cu excepția muzicii și a cărților.

M-am asigurat că Visătorul era lângă mine și m-am apropiat de una dintre ferestrele din îngusta cameră de zi. Inima îmi bătea repede, ca atunci când o căutam noaptea ca să-mi potolesc temerile cu trupul ei, incapabil să mai suport ceea ce mi se întâmpla.

Am revăzut acel spațiu minuscul, pereții acoperiți de cărți, canapeaua din mijlocul camerei, tapițată cu material floral, și pe Judith, plimbându-și degetele pe claviatură. În acea cămăruță mi-am deschis inima. M-am revăzut stând lângă ea pe canapeaua îngustă, povestindu-i despre boala Luisei și înrăutățirea stării ei. Muzica ei umplea camera, făcând fiecare atom al ei să vibreze. Un crescendo a scos din mine vorbele acelea pline de egoism și de falsă grijă pentru viitorul meu.

Acum puteam simți întreaga oroare a intențiilor acelui om și chiar mirosul grețos al gândurilor sale. Pentru prima oară am văzut clar lupta care se dădea între pornirile mele: eram prins între durerea veștii despre moartea iminentă a soției mele și bucuria sălbatică și secretă de a mă elibera de ea și de povara acelei căsătorii supărătoare și imature.

În taină, îi atribuiam insatisfacțiile, frustrările, constrângerile și impedimentele pe care le întâmpinasem în carieră.

„Moartea nu este niciodată întâmplătoare", m-a întrerupt vocea Visătorului. *„Cum de altfel nici boala, nefericirea sau sărăcia nu sunt niciodată întâmplătoare. Mulți ani de zile te-ai rugat să se întâmple asta... fără ca măcar să admiți asta față de tine, ai dorit-o, ai invocat-o cu ardoare, ai tânjit după ea... Visele se adeveresc mereu, până și cele mai întunecate."*

Cortina prefăcătoriei s-a ridicat. Nu mă mai puteam ascunde. Nu mai era posibil. În umbra lacrimilor și disperării acelui omuleț, între masca și pielea trupului său, am văzut zâmbetul sarcastic al propriei mele nelegiuiri. Oroarea mi-a tăiat respirația. O putere magică m-a împiedicat să fug și m-a țintuit în fața ferestrei lui Judith.

Am văzut din nou scena primei noastre întâlniri. Luisa era pe moarte și eu mă agățasem de această femeie, pentru puțină companie și milă și pentru trupul ei. Când Judith a înțeles care sunt intențiile mele, nu și-a schimbat atitudinea și nu s-a înfuriat. M-a luat de mână și m-a condus în dormitorul ei, dându-mi tot ce cerșeam: sex... ca să uit, să evadez, să mă eliberez de teama care-mi covârșea sufletul. De atunci ne-am întâlnit frecvent. Nu vorbeam prea mult, nu era nevoie de ritualuri. Noaptea o căutam să-mi stingă angoasa, deși sexul se sfârșea în orgasme la fel de insignifiante ca niște strănuturi.

Visătorul voia ca eu să revăd toate acele scene, așa că trebuia să stau acolo și să privesc acel spectacol, gustând fierea acelei scârnăvii.

Luisa era în casa aflată doar la câțiva metri distanță de noi, la celălalt capăt al grădinii. Nu puteam fi eu acel om ... dezgustul devenise insuportabil și am simțit că leșin când mi-am dat seama că eram capabil să săvârșesc orice mârșăvie pentru a-mi salva pielea. Astfel, dureros, rănile rămase deschise ale trecutului se cicatrizau.

Judith considera că relația noastră sexuală era o sarcină care trebuia adusă la bun sfârșit cu atenție, sârguință și seriozitate, însă nu a permis niciodată nici măcar vreunui atom din Ființa mea să se atașeze de viața ei. Aventura noastră plutea deasupra ei, fără să lase nicio urmă și fără ca viața ei să fie influențată într-un fel de a mea. Era frustrant că mă vedeam neputincios să o posed cu adevărat, iar independența ei mă făcea să mă simt nesigur. Ajunsesem la concluzia că Judith trăia numai pentru ea. Eram convins că pasiunea ei pentru cărți și muzică semnifica doar scutul egoismului ei. Și astfel, zăvorâtă într-un palat de cleștar și etichetată în acest fel, am înhămat-o la amintirile mele din trecut. Însă acum, prin ochii Visătorului, vedeam ce reprezentase Judith pentru mine. Acum vedeam în firea ei rezervată, lipsită de ipocrizie, atitudinea detașată a unui înțelept și iubirea pură a unei femei sincere.

Judith era mai bună decât mine. Mă recuperase ca o pe un suflet disperat din mijlocul ruinei vieții mele. Nu pot să-mi imaginez ce s-ar fi ales de mine fără ea. Intuise clar cine eram! Văzuse cum micimea vieții mele se întorcea împotriva mea. Mă considerase un antemergător al morții! Mântuirea ei ar fi fost să mă țină departe de viața ei. Cum o putusem judeca atât de aspru?

Acum Judith nu mai ocupa un colț întunecat din mansarda amintirilor mele, pentru că purta o aură orbitoare. Muzica ei era viața...

Totuși, ceva nu se lega. De ce o întâlnisem pe Judith? De ce o persoană ca Judith intrase în viața mea de coșmar chiar atunci când aveam mai multă nevoie de ea?

M-am întors spre Visător. Simțeam că nu mă mai țineau picioarele. Un gând absurd, o undă de nebunie se strecurau ușor prin fisura bunului-simț. În acel moment, simțeam că ceva mă împingea dinăuntru, penetrându-mă încet, inexorabil. Era imposibil!... Judith era.....un dar de la Visător!... Judith era Visătorul!... De câte ori intervenise în viața mea pentru a mă salva? Cum am putut fi atât de orb? Cum putusem uita o asemenea făptură perfectă?

Gândurile mele se învălmășeau pe marginea abisului și apoi se afundau în hăurile lui.

„Fiecare dintre noi primește un imens interval de salvare", au fost cuvintele Visătorului pentru a mă readuce în prezență. Tonul Lui suna surprinzător de blând. *„Dar îl folosim, îl irosim repede datorită neglijenței noastre constante, a modului iresponsabil de a ignora semnalele, avertismentele, semafoarele existenței... și ne considerăm fragili, expuși tuturor primejdiilor, la mila șansei..."*

Glasul Visătorului redevenise ferm și grav, iar intensitatea lui mă înfiora.

„Viața este foarte puternică și trupul este indestructibil... Ca să murim, trebuie să facem imposibilul posibil."

Referindu-se la omul care am fost ca și cum ar fi vorbit despre altcineva, El a spus:

„Iartă-l!... Iertându-l, îți vei vindeca trecutul și îl vei înlocui cu lumina zilei de astăzi."

Ceva în interiorul meu a început să se înmoaie, iar apoi a cedat. Plângeam ca un copil. Țâșnise la suprafață o lavă de dureri, de gânduri neplăcute, iar emoții incomode curgeau libere printre regrete, acuzații, resentimente și sentimente de vinovăție.

„Oamenii sunt asemenea ție; dirijați de emoții negative, sunt fragmente de materie plutind în univers... povestea vieților lor se limitează la acuze, văicăreli și dependență... este singurul sens pe care îl pot da lucrurilor!... Sufocați de supărări, ei încearcă să uite de moarte, prin moarte."

13 Mulțumesc, Luisa!

Călătoria în trecut a reînceput. Treptat, peisajul se schimba și Visătorul mă ducea înapoi în timp, spre călătoriile frecvente făcute între Florența și Milano pentru a o vizita pe Luisa, care era internată la spitalul din Via Venezian. Brusc, eram din nou încarcerat în aceeași carceră mentală și intram în aceeași stare pe care o trăisem atunci. Experimentam aceeași durere pe care o simțisem atunci, devenind din ce în ce mai acută pe măsură ce deplasările aveau loc la intervale mai dese.

Eram torturat de obligația morală de a fi alături de ea și de repulsia de a mă afla în acel loc, plin de oameni suferinzi. Să-i văd, târându-se prin rezerve, să-i întâlnesc pe coridoare, să le citesc chipurile și să foșnesc printre ei, ca printre filele îngălbenite ale unei cărți. Mă intersectam, plin de durere, cu poveștile lor, cu cuvintele prin care se exprimau și cu cerneala suferinței lor, copleșit de teama că într-o zi urma să fiu condamnat să împărtășesc același destin.

Apoi, am simțit dorința nestăvilită de a fugi, de a-i lăsa în urmă și a-i uita pentru totdeauna. În afara acelui loc mă aștepta ceea ce numeam viață: oameni pierduți în nimicurile existenței cotidiene, zarva din trafic laolaltă cu prospețimea ieșită din comun a râsetelor lor superficiale. Îmi jucam în grabă rolul de soț îndurerat, însă sentimentul de vină se risipea brusc când întâlneam vreun cadru medical pe care îl asaltam cu întrebări, prefăcându-mă îngrijorat și găsind apoi un pretext să dispar. Hoinăream pe străzi, ca un nebun, pierzându-mă în mulțime și afundându-mă în învălmășeala traficului, lăsându-mă învăluit de culorile și luminile orașului. Simțurile îmi erau anesteziate de zâmbetele femeilor dichisite, de ornamentele vitrinelor, care-mi hrăneau iluzia că trăiam într-o lume fără de griji, populată de oameni miraculos de invulnerabili și fericiți. În acea bulă psihologică puteam respira.

Gânduri despre Luisa îmi reveneau pe neașteptate în minte, din când în când, fără a mă preveni, deranjându-mă din acea stare de amețeală. Frica, temerile și vina mă urmăreau ca eriniile și zeii răzbunători, tot timpul, fie că eram la teatru, la o cafenea sau la un vernisaj. Doar după aceea, gândul la fragilitatea vieții, la neputința și neplăcerile provocate de precaritatea ei, mă terifia.

Însoțit de Visător, am ajuns la căpătâiul Luisei. Ochii îi erau închiși. Era singură. Visătorul îmi alesese o zi când plecasem la slujbă sau mă plimbam prin oraș, încercând să scap de mine. Răsuflarea greoaie a Luisei ridica

pătura subțire într-un ritm inuman de rapid. Am recunoscut acel simptom, cu un junghi în inimă. Zilele ei erau numărate.

Cu o înclinare a capului, Visătorului m-a încurajat să mă apropii.

M-am așezat cu grijă, pe un scaun de lângă noptiera de metal, și am privit-o fără întrerupere, mai multă vreme. Șuvițe de păr, ude de sudoare, îi ascundeau fruntea și obrazul ieșit dintre cearșafuri. Zilele și lunile scurtului nostru mariaj mi-au trecut prin fața ochilor, vii, încărcate de evenimente și amintiri. Primul nostru apartament. Istorisirile pe care i le spuneam când mă întorceam de la serviciu. Mândria pe care am citit-o în ochii ei la aflarea veștii despre primul meu succes. Nașterea Giorgiei. Plânsetele ei nesfârșite de peste noapte și nepriceperea noastră de a o liniști. Nașterea lui Luca. Iar apoi, boala ei.

Imaturitatea noastră se transformase curând în neînțelegere, gelozii, certuri, regrete și acuzații. Amândoi eram niște oameni slabi, care se sprijineau unul de celălalt. Doi oameni incompleți, care crezuseră că se pot completa reciproc și că ar putea forma un întreg. Dar rezultatul uniunii dintre noi, doi oameni incompleți, era un sfert de incompletitudine. Acele gânduri, împreună cu altele, înfloriseră pe buzele mele și deveniseră cuvinte, pe care i le-am șoptit la ureche. I-am vorbit despre viață, frumusețe și fericire. Nu conta dacă mă auzea sau nu.

O durere surdă îmi sfâșia inima. Un plânset fără lacrimi îmi sugruma gâtul. Și totuși eram plin de bucurie. Am simțit că sunt îndrăgostit pătimaș, așa cum nu mai fusesem. Până în acea zi, hipnotizat de treburi și de alte mii de îndeletniciri iluzorii, îmi petrecusem timpul alături de Luisa de parcă suferisem cu adevărat. Așteptarea aceea, fără trecut sau viitor, orele ce treceau fără ca nimic să se întâmple, repausul, tăcerea și calmul care guvernau lumea m-au copleșit. Acea viziune era insuportabilă.

„Această femeie este trecutul tău care moare”, a spus Visătorul în spatele meu.

Sentimentul morții pe care-l trăiesem în preajma ei, de luni de zile, nu-mi era exterior mie. Era moartea mea, moartea pe care o purtam în mine dintotdeauna. Luisa mă lăsase să o văd, să o simt și să o ating, iar în acel moment ea îmi dădea șansa să o înfrâng. În schimb, eu am ponegrit-o, cu fiecare gând rău, cu fiecare acuzație.

„Cere-i să te ierte!”, mi-a poruncit Visătorul, părintește. *„Viața ei a fost specială și te-a ajutat să recunoști moartea din tine, victimizarea, sentimentul de culpabilitate și dezmembrare care ți-a condus existența.”*

„Mulțumesc, Luisa!", am șoptit, mângâindu-i părul și fruntea asudată „Câtă ignoranță lipsită de simțire... Nu știam... Aceasta este reînvierea noastră.... Mă voi schimba pentru totdeauna și copiii noștri se vor schimba cu mine!"

Orele treceau, dar nu mă simțeam obosit. N-aș fi dorit să mai fiu în altă parte, doar lângă ea. Mă gândeam de câte ori venisem să o vizitez în acel spital și în altele, detașat, convins că sunt singura persoană sănătoasă printre cei bolnavi. Săptămână după săptămână, trăisem lângă acele ființe care, asemene Luisei, atârnau de viață ca de un fir de ață, fără să înțeleg darul pe care mi-l făceau.

Pe atunci îmi era imposibil să înțeleg că aceste femei și bărbați nu erau exteriori mie, ci erau proiecția unei viziuni nesănătoase asupra existenței... imagini ce reflectau propria mea boală, propria mea izolare și a propriei mele iresponsabilități. Acea lume oglindea moartea pe care o purtam înăuntrul meu.

Acceptarea și asumarea responsabilității pentru ea era o parte din procesul care nu începuse încă și pe care Visătorul îl numea „iertarea de sine".

Observarea de sine înseamnă vindecare de sine.

Devenind conștient de toate acestea, recunoscător pentru înțelegerea a cât de mult îmi aparținea fiecare detaliu neînsemnat din acea lume, am realizat că acesta era primul semn că procesul vindecării începea.

Era noapte. Coridoarele spitalului erau pustii. Nu știam cât de mult stătusem lângă ea. Epuizasem tot ce aveam de epuizat: cuvinte, amintiri și lacrimi. Un singur lucru mai era de făcut! Să împăturesc cearșafurile și să o dezvelesc. Umflături enorme i se conturau pe sub cămașa de noapte. Stomacul ei, mai ales, era mare și umflat ca și cum ar fi fost însărcinată. Am răcorit-o, plimbându-i o fașă umedă și ușor parfumată pe piept și pe picioare. I-am examinat rana, întunecată și adâncă asemenea unui cuib. O limpezime a minții, o îndemânare și un calm pe care nu-mi imaginasem vreodată că le-aș avea mi-au condus mâinile în timp ce o tratam. I-am îndepărtat celulele și țesuturile moarte în atâția ani de neînțelegeri, răutate cruntă și trădări. Am dezinfectat rana, apoi i-am pus pansament și plasture pe ea. Am învelit-o în cearșafuri și am sărutat-o.

„Trecutul trebuie binecuvântat și vindecat... Pătrunde în fiecare cută a vieții tale trecute! Adu lumină în fiecare ungher! Transformă-l, cu o nouă înțelegere... Trecutul tău va fi vindecat când vei renunța să te complaci în

anxietăți, îndoieli și temeri. Aceasta este adevărata semnificație a «iertării de sine».”

În văzduh mai răsunau încă vorbele Visătorului, când eu m-am simțit pierdut de parcă o trapă se deschisese sub picioarele mele. Am căzut pe spate și am alunecat pe un tobogan invizibil, cu o viteză amețitoare, până când un spectru de culori m-a înghițit.

Când am deschis ochii, eram într-o cameră de hotel din Marrakech. În chiar acea zi îmi pregăteam călătoria de întoarcere în New York. Un sentiment al miraculosului îmi persista încă în minte și mă gândeam la fiecare clipă petrecută cu El, de la întâlnirea din *Cafe de la France* până la călătoria în trecutul meu zbuciumat, care se sfârșise cu noaptea petrecută cu Luisa.

Bagajele mele fuseseră deja luate și o mașină mă aștepta, dar eu zăboveam acolo. Nu mă puteam hotărî să părăsesc acele locuri, în care încă mai puteam să-l simt prezența. Îi eram recunoscător Visătorului că mă purtase în trecutul meu și mă ajutase să mă despovărez de atâta balast.

Doar câteva fărâme din trecutul meu rămăseseră lipite de Ființa mea. Era un fragment anume, numai unul, pe care-l păstrasem și pe care-l strângeam încă în mâini. Deși era dureros, îl țineam strâns și nu doream să-i dau drumul: era ultima privire a Luisei, ultimul sărut de dragoste, dat între trecut și viitor, la capătul existenței.

CAPITOLUL II

Lupelius

1 Întâlnirea cu Școala

Era dimineața târziu. Pășeam de-a lungul unei străzi pline cu magazine de antichități. Simțeam căldura soarelui pe umăr, de parcă mă împingea spre deschizătura care se zărea la capătul străzii. Mi-am dat seama că mergeam grăbit, de parcă mă duceam la o întâlnire programată, dar încă nu știam unde și cu cine. O luasem pe trotuarul care ducea spre o cafenea italiană și în fața căreia se deschidea una dintre cele mai frumoase piețe pe care o văzusem vreodată.

Visătorul stătea la una dintre mese, cea mai bine plasată pentru a admira piața și a urmări trecătorii. Era înconjurat de o mulțime de chelneri preocupați să-l servească, respectuos, în timp ce ascultau sugestiile lui. Am ajuns când ei aranjau o a doua masă și căutau un loc să așeze conținutul a două tăvi mari. O aură de prosperitate îl înconjura, constant. Căuta rafinamentul în orice detaliu și adora abundența, cu toate că întreaga Lui atitudine era marcată de simplitatea unui războinic macedonean. Regimul său alimentar era foarte cumpătat.

Părea încântat să mă revadă. Cu o înclinare a capului, m-a salutat și a m-a invitat să iau loc. Din acel moment, atenția Visătorului a părut să fie complet absorbită de prăjiturelele și variatele delicatese frumos aranjate pe mese.

Era prima oară când îl vedeam de la întâlnirea noastră din Marrakesh. Acum, în prezența Lui, un noian de întrebări îmi clocotea în minte. Unele din ele datau de secole; ele se repetaseră de-a lungul istoriei lumii, fără să primească vreun răspuns. Religii, școli de gândire, tradiții profetice, generații de savanți, cercetători, filosofi și asceți, încercaseră să le dezlege. Reflectam la faptul că omul modern, situat pe ultima treaptă a evoluției sale milenare, era la fel de vulnerabil în fața enigmei existenței sale, precum Oedip în fața Sfinxului.

Se servea ceaiul. Visătorul urmărea cu grijă fiecare detaliu al acelei operațiuni și direcționa mișcările chelnerilor, care executau un ritual cunoscut numai Lui. Abia se atingea de mâncare. Părea că se hrănește cu propria Lui atenție, cu propriile impresii, cu armonia și ritmul fiecărui gest. După ceai, a urmat o pauză lungă. Așteptam cu nerăbdare ca El să înceapă să vorbească. Între timp, îmi deschisesem carnetul de însemnări și îmi luasem stiloul. Când a vorbit, vocea Lui avea o intonație solemnă:

„Alături de Mine vei putea schimba cursul destinului tău implacabil", a spus El. *„Alături de Mine vei putea să spargi cercurile mecanice ale obiceiurilor tale, ale sentimentului de culpabilitate... Alături de Mine va trebui să renunți la îndoială, teamă, gânduri distructive... va trebui să renunți la minciuna care te leagă de condiția de muritor. „*

„Ca să te schimbi, va trebui să lupți împotriva intoxicării tale de-o viață!", a continuat. *„Va trebui să schimbi în întregime felul cum vezi lucrurile. Doar în acest mod și cu multă muncă poți să-ți schimbi cu adevărat destinul... De unul singur, omul nu reușește niciodată. El are nevoie de o Școală."*

Modul în care a accentuat cuvântul „școală" și contextul în care l-a folosit, m-au determinat să intuiesc că îi acorda o semnificație care depășea accepțiunea uzuală. Era de parcă l-aș fi auzit pentru prima oară. Am descoperit în el o putere pe care nu o mai găsisem nicicând și dulceața unei promisiuni mult timp reprimate. Un gând mi-a străbătut întreaga ființă ca un tremur și mi-a înflorit pe buze sub forma unei întrebări.

„Ce este Școala?", am întrebat. Vocea mea tremura și chiar și eu eram surprins de acea emoție inexplicabilă.

„Școala constituie călătoria ta de întoarcere", a spus Visătorul. În ochii Lui întunecați străluceа o bucurie ascunsă.

Școala este saltul cuantic de la Multitudine la Integritate, de la Conflict la Armonie, de la Sclavie la Libertate.

„Să găsești Școala înseamnă să te conectezi la „vis" cu un cablu de oțel... să fii capabil să intri pe nivelurile de maximă responsabilitate. Sunt foarte puțini cei care pot să reziste unei asemenea întâlniri", a conchis El.

Acele cuvinte și privirea Lui au pus în mișcare un mecanism îndepărtat. Am simțit fizic, interior, zgomotul unei mașinării care se sparge. Cu un regret, am conștientizat rușinea de a fi trăit „departe de casă" ani și ani de-a rândul și sentimentul miraculos de a mă găsi în fața a ceva sau cuiva pe care îl căutasem cu disperare.

„Cum putem găsi școala?", am întrebat în șoaptă, plin de respect, simțind natura excepțională a acelui eveniment.

„Nu te teme... Școala te va găsi pe tine", a răspuns Visătorul. Apoi, sesizând spaima mea, El și-a înmuiat concizia răspunsului și a adăugat:

„Când un om este iremediabil dezamăgit de viața sa... când își dă seama de nedesăvârșirea lui, de propria lui neputință, când existența îl prinde într-o menghină până nu mai poate să respire, atunci e momentul să apară Școala."

2 „Lumea este un mit"

Stăteam în cafenea, în acel oraș necunoscut și îl ascultam pe El, în timp ce umpleam paginile cu notițe. Simțeam că ucenicia mea, care începuse în acea clădire neobișnuită și apoi continuase în Marrakech, urma o pedagogie secretă, liniile unui proiect ce nu fusese întrerupt niciodată.

„Întâlnirea cu «Școala» este cel mai minunat eveniment din viața fiecărei ființe umane; este unica oportunitate pe care o ai pentru a evada din hipnoza colectivă și să realizezi că tot ce vezi și tot ce te înconjoară nu este lumea... ci doar descrierea ei." mi-a explicat.

„Dar te ascult, ating masa aceasta... văd oamenii trecând... știu că oricare dintre aceste ființe umane are o viață, o slujbă, o familie... cum pot fi toate acestea doar o viziune a mea?"

„Imaginile care se proiectează pe retină nu reprezintă lumea, ci povestea ei; o poveste repetată de multe ori, un mit...." a răspuns Visătorul laconic *„Vi s-a povestit lumea."*

Mirarea pe care o simțeam în timp ce ascultam aceasta a fost depășită de o mirare mai mare, când l-am auzit adăugând în șoaptă:

„Tu ești adevăratul creator al realității care te înconjoară!... Dar ai uitat asta..."

„Ce am uitat?", am întrebat. Un sentiment de ostilitate emanat de vocea mea a subliniat distanța care se interpunea între noi.

„Lumea are nevoie de tine pentru a exista. Ai uitat că tu ești creatorul ei și de aceea ai devenit umbra propriei tale creații."

Tonul Lui a construit un pod peste distanța dintre noi și m-a readus la subiect, ca pe un elev.

„Lumea este subiectivă, personală!... Este imaginea în oglindă a Ființei noastre... Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru, tot ce le separă este «factorul timp»."

Aș fi vrut să consimt, să accept viziunea Lui. Totuși, ceva din mine obiecta. Luciditatea mea se clătina, dar nu renunțam. Cum era posibil să fii în fața aceluiași obiect, panoramă, eveniment sau persoană și să ai viziuni diferite asupra lor?

„Dar o realitate obiectivă există cu siguranță!" am subliniat eu, astfel încât să-mi sprijin propriile convingeri. „În definitiv, un lucru nu poate fi altceva decât ceea ce este..."

Încercam să-mi apăr convingerile, dar știam că, indiferent cât de adânc înrădăcinate erau, nu puteau supraviețui. Erau sufocate de viziunea Visătorului. Din nou, cu această ocazie, ca de altfel cu toate celelalte, plutea o mirare inefabilă, care devenea inteligibilă doar în prezența Lui și se întâmpla inevitabil fără să știu cum și când. Tânjeam, dar mă temeam de acea transfigurare. Când în cele din urmă s-a întâmplat, am simțit cum zidurile Ființei mele se lărgeau și îi făceau loc unei noi viziuni asupra lumii, mai clară, mai liberă și mai inteligentă.

Observând că eram încă confuz, a dat o altă lovitură decisivă viziunii mele anterioare, afirmând:

„Putem vedea doar ceea ce suntem!"

Apoi a declarat cu umorul Lui inimitabil, subtil și sarcastic:

„Un hoț, dacă întâlnește un sfânt, va vedea doar buzunarele lui".

Această butadă m-a iluminat și încă mai zăboveam asupra imaginii ei educative și comice. Dar Visătorul revenise la discuție cu o privire severă, ca și cum o digresiune, oricât de neînsemnată, îl deviase prea mult de la scopul întâlnirii noastre.

„Numai întâlnirea cu Școala îți va permite să te eliberezi de rigiditatea unei vieți obișnuite."

Doar «activitatea şcolară» ne va permite într-o bună zi să percepem lumea din spatele panoramei ei false.

Doar un om care «lucrează cu sine» va avea acces, într-o zi, la o viziune armonioasă, la o stare de integritate. Şi, numai o viziune completă şi armonioasă poate vindeca lumea."

3 Şcoala transformării

Visătorul mi-a explicat că şcoli de instruire pentru oameni excepţionali au existat dintotdeauna, în orice epocă şi societate. Aceste „şcoli", cu excepţia unor diferenţe culturale şi filosofice care păreau să le deosebească, erau de fapt o singură Şcoală. Vocea Lui era neschimbată, deşi gândul Său străbătuse fiecare epocă şi civilizaţie. El a numit această şcoală „Şcoala Fiinţării": un sol fertil, universal, pentru visători, unde vizionarii şi utopicii brilianţi şi-au rafinat întotdeauna ideile.

„O şcoală a transformării", a definit-o Visătorul şi apoi a făcut o pauză.

A respirat cu sete spiralele aromate emanate de ceai, apoi a adăugat:

„Şcoala Zeilor... unde învaţă să se conducă pe ei înşişi, înainte să-i conducă pe alţii".

Vocea Lui m-a făcut să mă cutremur. Devenise şuieratul marţial al unui războinic în acţiune.

„O Şcoală a transformării", a spus El, *„unde ideile şi convingerile sunt răsturnate... în primul rând, ideea naturii inexorabile a morţii. Moartea este ultima rezistenţă la adevăr, la armonie, la frumuseţe. Moartea distruge ceea ce nu e în stare să devină adevăr. Dacă vom fi adevăraţi, în fiecare celulă a corpului nostru, nu vom muri niciodată."*

Mi-am amintit tradiţia clasică, înainte de vremea lui Homer, care împarte fiinţele umane în două specii total diferite: eroii, campionii unei omeniri vizionare, capabili să facă imposibilul posibil, şi mulţimea imensă de fiinţe fără chip, fără voinţă şi fără visuri. Primii, ghidaţi de Soartă, erau meniţi unor mari aventuri individuale, pe când cei aparţinând celei de-a doua specii, conduşi de legile Accidentului şi ale Şansei, erau meniţi să ducă o viaţă insignifiantă.

M-am luminat la gândul că cele mai importante mituri, din cele mai îndepărtate timpuri, au narat faptele oamenilor care întâlniseră „Şcoala".

Faptele lor, luptele împotriva monștrilor și giganților, redate de *aezi*, barzii rătăcitori, reprezentau etapele întoarcerii dintr-o călătorie interioară, în propriul psihic, în ungherele cele mai ascunse și obscure ale Ființei. Visătorul mi-a explicat că, în cele mai tăinuite zone ale vieții, acolo unde emoțiile negative spumegă și gândurile distructive, sentimentele de culpabilitate plutesc... tocmai acolo găsim originea acelor monștri, sursa vulgarității, a morții și căderilor noastre.

„Mai întâi de toate, trebuie să găsești dușmanul ascuns în carnea ta. Abia după ce vei încheia extirparea lui, îl vei regăsi din nou, de data aceasta în fața ta, în exterior, mai subtil, mai puternic.....mai feroce. Opusul tău crește odată cu tine! Nu există mii de dușmani, ci doar unul singur și o singură victorie, cea împotriva ta. "

«Călătoria de întoarcere este o oportunitate enormă pentru un om de vindecare a propriului trecut", a spus El; privirea Sa a parcurs domol piața, bisericile gemene, palatele nobile și statuile dimprejurul vechiului obelisc; observa oamenii care se îmbulzeau în jur.

„Lumea este trecutul." a afirmat El, inventând una din memorabilele Sale maxime. *„Pe oricine întâlnești, orice vezi este întotdeauna trecutul. Chiar dacă apare în fața ta acum, ceea ce vezi și atingi este doar materializarea stărilor tale interioare.... Trecutul e cenușă. Lumea pe care o vezi și atingi chiar în acest moment este materializarea a tot ce ai fost... Nimic nu se poate întâmpla în viața ta fără să fi fost acceptat deja de gândurile tale. Lumea este cenușă. Cu o suflare o poți risipi."*

Visătorul și-a mutat scaunul, ușor, ca și cum ar fi fost pe punctul de a se ridica. Mișcarea Lui m-a îndepărtat brusc de la eforturile mele de a ține pasul cu ideile Lui novatoare. Aveam un gol în stomac. Voiam să torn vinul nou, acidulat și spumos, în burduful vechi al convingerilor mele, dar era ca și cum aș fi vrut să torn oceanul într-un pahar. Rațiunea mea se năruia sub asalturile Lui. Rătăceam prin intelectualisme goale, ca să ascund faptul că învățătura Visătorului mă pătrunsese adânc, devenind periculoasă, chiar fatală, vechiului meu echilibru.

Între timp, Visătorul se ridicase. Cu o înclinare a capului m-a invitat să-L urmez. Cu pași șovăitori, m-am pregătit să părăsesc acel colțișor liniștit unde cuvintele Lui încă mai vibrau în aer. Mă simțeam de parcă părăseam un templu antic, o venerabilă arcă a cunoașterii. Fiecare detaliu al întâlnirii noastre îmi va rămâne întipărit în memoria celulelor: masa aranjată,

mișcările chelnerilor și chiar și mireasma plăcintei de orez proaspăt scoase din cuptor.

Am traversat piața și L-am urmat într-o biserică. Trecând printre transept și altar, în spatele navei centrale, am ajuns într-o capelă minusculă. În clarobscurul de acolo am zărit două icoane, una în fața celeilalte. M-am uitat împrejur. Din poziția în care ne aflam, biserica părea complet goală. Visătorul mi-a spus să arunc o monedă într-o cutie. O lumină puternică a dezvelit picturile. El mi-a sugerat să le privesc din mijlocul capelei, la o distanță egală de ambele icoane. I-am urmat instrucțiunile și, cu multă atenție, am examinat cele două capodopere. Cea din stânga îl reprezenta pe Petru răstignit, cu picioarele în sus, iar cealaltă reda căderea lui Pavel, pe drumul spre Damasc.

„Nu este pură coincidență faptul că aceste două picturi se află față în față.", mi-a spus. *„Ele sunt indisolubil legate într-un singur mesaj."*

Visătorul nu a mai vorbit și amândoi am rămas tăcuți. Am considerat acea pauză ca pe o invitație pentru a încerca să descopăr secretul acelor simboluri. Timpul trecea și strădania mea era zadarnică. Atunci Visătorul m-a salvat din consternare, dezvăluindu-mi că acele două picturi constituiau cele mai elocvente reprezentări iconografice ale ideii de „răsturnare".

„Aceste două piese de artă exprimă suflul emanat de gândirea unei mari Școli a responsabilității", a spus El. *„Numai o Școală ca aceasta poate doborî convingerile și prejudecățile învechite, astfel încât să distrugă paradigmele mentale ale vechii umanități și să vindece conflictele sale, eliberând-o de durere... Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru. Lumea este reflectarea ta. Nimicește-ți convingerile, iar lumea, întocmai ca o umbră, te va urma. Realitatea va lua forma unei noi viziuni."*

Timpul pentru care plătisem a expirat, luminile se stinseseră și picturile fură din nou învăluite de întuneric, ca două săbii de fier puse în tecile lor. În clarobscurul încăperii mirosind a lumânări, L-am ascultat pe Visător spunându-mi povestea minunată a Școlii, care fusese ținută sub tăcere mai mult de zece secole. A făcut o pauză, înainte să-mi șoptească misterios că era timpul ca vocea sa să se facă auzită din nou. Eram uimit. Gândul la o școală milenară care, după trecerea atâtor secole, reapăruse spre a-și împlini misiunea, mă înfrigura. În acel moment, Visătorul mi-a spus povestea unui călugăr-războinic și a unui manuscris neprețuit ce fusese pierdut.

„Tie și acelora ca tine, care cred că pot găsi adevărul în cărți... vă va fi de folos să dați de urma acestei Școli antice!" a spus.

Apoi tonul Lui a devenit imperios.

„Găsește acel manuscris!", mi-a poruncit.

Dincolo de austeritatea și ariditatea tonului Lui, simțeam că îmi încredința o sarcină importantă. Îi eram recunoscător din acest motiv. Un „da" hotărât, solemn ca un jurământ, mi-a izbucnit din piept. Îmi voi da toată silința în căutarea aceasta. Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât simțeam cum îmi crește entuziasmul pentru acea misiune, care promitea să mă arunce într-o lume plăcută și familiară. Visătorul și-a dat seama că reveneam la vechile obiceiuri, cădeam din nou în clișeele unui elev și a spus:

„Într-o bună zi vei conștientiza că nimic nu vine din exterior... că nu poți adăuga nimic la ceea ce știi deja.... că învățăturile și experiențele nu-ți îmbogățesc capacitatea de a înțelege... Adevărata cunoaștere poate fi doar «reamintită»... Cunoașterea unui om nu poate fi nici mai mică, nici mai mare decât el. Un om «cunoaște» numai ceea ce «este». A cunoaște înseamnă, mai presus de toate, a fi... Cu cât ești mai mult, cu atât cunoști mai mult!"

Mai târziu, Visătorul mi-a vorbit despre o amintire atemporală, o „amintire verticală" compusă din stări și niveluri și care conțin o cunoaștere infinită. Ea este un bun al tuturora; fiecare dintre noi o are, însă am pierdut cheia de acces...

Re-amintirea.

Vechiul mozaic de pe podea se lărgea și distanța dintre noi începea să crească, mai puțin la început, întinzându-se apoi cât puteai cuprinde cu privirea. Am avut un sentiment acut de pierdere în timp ce-i ascultam ultimele cuvinte.

„Cunoașterea este un bun inalienabil al omului... este la fel de veche ca și el...

Într-o zi îți vei da seama că nu mai este nimic de adăugat.... ci nenumărate lucruri de eliminat... ca să cunoști."

Am sorbit acele cuvinte ca și cum le așteptasem dintotdeauna. Le-am recunoscut. Un ușor tremur, pe sub piele, însoțea sentimentul de cuprindere a tuturor lucrurilor. Eram un sistem universal și perfect. Aveam sentimentul de plenitudine, conectare și înțelegere a tot ce mă înconjura. Experimentam beția invulnerabilității și desăvârșirea Visătorului. Nimic nu putea afecta sau infesta acea integritate.

„Găsește acel manuscris!", mi-a reamintit El pe un ton auster. Trăsăturile chipului Său începeau deja să se destrame.

„Atunci când îl vei găsi, ne vom reîntâlni!"

4 Lupelius

Chiar din acea zi am început să caut școala străveche și manuscrisul despre care îmi vorbise Visătorul. Cartea pe care El îmi ceruse să o găsesc era „Școala Zeilor", scrisă în secolul al nouălea de călugărul și filosoful Lupelius, un spirit neîngrădit din Evul Mediu timpuriu, născut în Irlanda, care era în acei ani un refugiu sigur pentru învățați; o zonă aflată la întretăierea culturilor și tradițiilor, năpăstuită de războaie și conflicte inimaginabile.

Existau prea puține informații despre viața lui Lupelius, majoritatea incerte. Documentele pe care le-am găsit erau insuficiente și nu întotdeauna sigure. Din adolescență, tatăl său îl instruise în arta războiului, aducându-i cei mai destoinici profesori și obligându-l să urmeze un regim strict. În tinerețe, el a îmbrățișat viața monastică și a căutat pustietatea în munții Bet Huzaye (astăzi Kazakhstan), care pe acea vreme erau locul de întâlnire al pustnicilor din toate părțile lumii creștine. În ceea ce privește pregătirea lui spirituală și religioasă, se știe că a intrat într-o mănăstire din apropiere, Shaban Rabbur, unde s-a închiat într-o bibliotecă imensă, timp de mai mulți ani și a studiat cu înfrigurare Scripturile, Sfinții Părinți și misticii renumiți ai tuturor timpurilor, de la Origen la Giovanni de Apamea și până la Părinții deșertului. Am avut ocazia să vorbesc, în săptămânile următoare, cu câțiva specialiști în filosofia medievală și ei mi-au confirmat faptul că urmele singurei opere a lui Lupelius și manuscrisul original al acesteia dispăruseră cu multe secole înainte.

Am scotocit în bibliotecile marilor universități, am luat legătura cu institute de filosofie și m-am întâlnit cu savanți și cercetători. Mi-am extins căutările în Europa, dar fără succes. În cele din urmă, în Irlanda, la Muzeul Scriitorilor din Dublin, după ce am urmat o altă pistă, am constatat că ei păstraseră o copie, singura care încă mai există. Se știa că și aceasta fusese pierdută de ani de zile, înghițită de nisipurile mișcătoare ale vremii.

Impedimentele și dificultățile pe care le-am întâmpinat mi-au sporit încăpățânarea și interesul. Fiecare indiciu, fiecare nouă descoperire pe urmele acelei învățături pierdute îmi aducea mai multă ordine în viață.

De parcă aș fi urmat liniile unui desen precis, fragmentele vieții mele, odinioară piese rătăcite ale unui puzzle necunoscut, se îmbinau acum, fiecare găsindu-și locul potrivit.

Găsirea acelui manuscris și întoarcerea la Visător devenise singura mea preocupare. De fapt nu mai exista o altă cale de a-L revedea. Gândul acesta îmi dădea mereu mai multă putere de a continua căutarea pe care El mi-o încredințase.

Din informațiile pe care cu greu le strânsesem și din elementele din filosofia lui Lupelius pe care le adunasem cu grijă, mi s-au conturat filosofia și caracterul unei mari Școli, cu principii la fel de puternice ca zidurile unui oraș nepieritor. După mai mult de o mie de ani, fragmente din acea învățătură încă mai scânteiau ca o făclie și se ciocneau de dezordinea socială și morală din acea epocă.

Figura lui Lupelius, un slujitor al lumii, m-a impresionat puternic. De la începutul cercetării mele simțisem o admirație crescândă pentru acest filosof necunoscut.

Cu cât mă apropiam mai mult de el și de misiunea lui, cu atât mai mult vedeam cum se înalță imaginea singuratică a acestui gânditor deasupra oamenilor și evenimentelor. Școala lui a stat ca o stâncă într-o mare de ignoranță și superstiții. Gândirea lui, ca un fir de aur, a traversat uneltirile unei istorii pline de crime și nenorociri.

Nu mai puteam afla nimic despre viața lui, în afară de perioada pe care o petrecuse la curtea lui Charles cel Pleșuv, în Franța. Cu siguranță, Lupelius fusese o personalitate neobișnuită; un filosof și un om de acțiune, ca nimeni altul. Nu avea năravuri sau rutine. Se spunea că putea petrece mult timp fără să doarmă. Nimeni nu-l văzuse vreodată dormind. „Dormitul te împuținează la trup și la minte", le spunea el discipolilor și, cu umorul lui tipic irlandez, adăuga: *„Dormitul este doar un năravr rău".*

Unul dintre cele mai stranii obiceiuri ale lui era hoinăritul prin piețe, în cele mai degradante și nesigure locuri din orașele Europei. Acolo, aparent în cele mai nefavorabile condiții, își inițiia discipolii în noi moduri de a gândi și simți, le distrugea schemele mentale și percepțiile înguste asupra lumii. Acolo, nebunia lui strălucitoare schimba lumea hoților și criminalilor, a ispitelor și pândelor într-o școală a perfecțiunii. Se folosea de cele mai abile trucuri pentru a stârpi convingerile lor înveterate și a spulbera balastul emoțional din capetele lor.

Școala sa a format oameni extraordinari, războinici invincibili. Lupelius a făcut uz de metode creative de predare și purificare, pe care le inventa singur, tot timpul. Se deghiza în sclav, vagabond, politician, bancher, negustor

bogat și punea aceste roluri în aplicare pentru a-și duce planurile la bun sfârșit. Chiar dacă era vorba despre coroana unui rege sau veșmintele unui călugăr, Lupelius le purta și îi punea și pe discipolii lui să facă la fel, atunci când îi învăța cum să intre în pielea acelor personaje, cum să cerceteze și să știe orice detaliu și secret referitor la ele, fără să uite că e doar un joc și să devină prizonierii lui. El îi lua în târguri, unde îi implica în teribilele răfuieli dintre bandiți și criminali și îi încuraja să pătrundă în cele mai sărace zone ale societății, împingându-i în escapade disperate, aproape fără cale de întoarcere. Lupelienii se înrolau mercenari în războaie absurde, revoluții și disensiuni între țări îndepărtate, fără a cunoaște măcar motivele.

Ei au intrat pe câmpul de luptă, nu pentru a-i apăra pe neputincioși sau oprimați, nu pentru a susține principii sau ideologii abstracte și nici pentru a apăra dușmani externi sau a căuta răzbunare, ci pentru a deveni propriii lor stăpâni, autorii propriilor destine.

Adevărații luptători nu luptă pentru supremație sau pentru a-i controla pe ceilalți.
Ei nu luptă pentru glorie și nici pentru posesiuni sau recompense,
Ci pentru a câștiga doar ceea ce contează cu adevărat:
Libertatea lor interioară.

Pentru lupelieni câmpul de bătălie oferea modul cel mai la îndemână pentru a aplica principiile și teoria Școlii, adevărata dovadă a transformării conștiinței lor și a înțelegerii căpătate. Doar cei ce dobândiseră integritatea interioară puteau rămâne nepăsători în fața oricărui atac. Invulnerabilitatea lupelienilor izvora din integritatea lor; moartea putea fi aproape, dar ea nu putea nici să-i ocupe, nici să-i pătrundă.

Învățătura lui Lupelius era o disciplină a invulnerabilității, bazată pe dezvoltarea voinței, al cărei scop era eliberarea de orice limită.

„Liber mereu de condiția umană și de constrângerile naturale"

Lupelienii practicau arta autocontrolului. Victoria supremă este „să te învingi pe tine însuți", să nu permiți niciunui eveniment sau stări să-ți producă răni interioare sau să-ți întunece Ființa. Lupelius i-a instruit să rămână liniștiți și calmi, chiar în situații extreme. El i-a îndemnat să meargă să caute insulte și conflicte, pentru a-și testa congruența. Chiar și atunci

când traversau orașe și regiuni bântuite de epidemii și boli contagioase, trebuiau să treacă neatinși.

„Incoruptibilitatea și puritatea te fac un luptător neînfricat, impenetrabil chiar și în fața atacurilor celor mai cumpliți demoni".

Am încercat să rezolv opoziția dintre impasibilitatea propovăduită de stoici și detașarea sufletului față de pasiuni și gânduri exterioare, specifice misticilor lupelieni. Lupelius a considerat impasibilitatea ca fiind caracterizată de recâștigarea integrității și de unitatea Ființei, starea naturală pe care omul a uitat-o. Prin eliberarea de balastul lucrurilor trupești și exterioare, fără vreo iluzie că există ceva în afara noastră, ia naștere o stare de a fi care este o mișcare continuă, naturală, către eternitate, nemurire și infinitate.

Ceea ce noi numim sintetic «lume»,
evenimentele și circumstanțele din viața noastră
sunt proiecțiile noastre.
Dacă suntem conștienți,
putem proiecta numai viața,
prosperitatea, victoria și frumusețea.
Dacă suntem dinamici și atenți, putem proiecta libertatea,
o lume fără frontiere,
fără constrângeri, fără bătrânețe, boală sau moarte.

Școala lui Lupelius mă fascina. Am studiat-o și am venerat-o cu patimă. Mă simțeam de parcă îi respiram aerul. Era prezentă în reveriile mele diurne. Recunoșteam acei bărbați și femei vizionari, luptători neinițiați, eroi singuratici ai unei lupte spirituale inefabile, ca fiind Ființe extraordinare, exemple de curaj și determinare fără egal. Admiram în taină nebunia lor creatoare și căutarea lor înfrigurată, deoarece ei se străduiau constant să cucerească sinele. Am continuat să caut neobosit și am descoperit multe dovezi, precum faptul că majoritatea eroilor mercenari din acea vreme, în anii tulburi care au urmat după Carol cel Mare, în care Sfântul Imperiu Roman se topea încet, erau de fapt discipolii travestiți ai lui Lupelius. Acei călugări-războinici, protagoniștii legendari ai faptelor măreție din

poemele epice medievale, capabili să transforme o înfrângere într-o victorie răsunătoare, nu și-au dezvăluit identitatea.

Apoi, căutarea mea a ajuns într-un punct mort și, săptămâni întregi, am fost incapabil să adaug ceva la puținul pe care deja îl adunasem, cu sârguință. Am renunțat la speranța de a găsi vreodată acel manuscris legendar și, odată cu el, drumul înapoi spre Visător. Finalmente, într-o zi, în timp ce adulmecam urmele acelei învățături pierdute, am cunoscut un părinte dominican de o vastă cultură, care putea să mă ajute în cercetarea mea. Mai mult decât atât, el era autorul unei lucrări enciclopedice despre istoria medievală a bisericii.

5 Întâlnirea cu Părintele S.

Am ajuns cu câteva minute mai devreme la întâlnirea cu o persoană care, după îndelungă căutare, îmi fusese recomandată drept unul dintre părinții în viață ai doctrinei creștine.

Părintele S. locuia într-un schit vechi, care aparținea carmeliților. Un grup de călugărițe mărunte, foarte severe și protectoare, veghea meditația lui erudită și bătrânețea lui contemplativă. Două dintre aceste maici m-au condus într-o cămăruță, unde l-am așteptat, în picioare. Prin fereastra pe jumătate deschisă puteam zări colțul unei splendide mânăstiri. Verdele arbuștilor care invadau geometria arcadelor și tăcerea profundă mi-au intensificat din nou senzația pe care o avusesem în timp ce trecusem prin porțile vechi: mai mult decât că trec pragul unui schit, am simțit că intru într-un alt timp. Imediat, mi-am amintit de curtea Colegiului Bianchi din centrul orașului Napoli. Văzduhul răsuna de tropăitul, strigătele și pândele puse la cale între verande. Puteam simți mirosul cantinei și al miilor de amintiri care îmi reveneau din copilăria mea petrecută la călugării barnabiți.

La ora stabilită, mi s-a permis să intru. Am părăsit șovăitor regatul pierdut al copilăriei mele, pe foștii mei colegi de școală, care veniseră să mă salute. Chipurile lor zâmbitoare au dispărut și s-au întors să-și reia locul în amintire.

„Părintele S. lucrează acum la un nou volum din vasta sa lucrare despre creștinismul Evului Mediu", a spus una dintre miniaturalele surori-gardiene, care mă însoțeau. Puteam ghici din austeritatea tonului ei că mă avertiza să nu irosesc timpul și răbdarea gazdei mele.

Urcam o scară îngustă, în spirală, care se restrângea și mai mult din cauza rafturilor de cărți care o încadrau la ambele capete. Suind treptele, am avut impresia că parcurgeam o metaforă ascendentă. Fiecare detaliu al acelui act părea încărcat cu o avertizare simbolică. Eram pe cale de a mă întâlni cu unul dintre marii gânditori ai creștinătății. Acest gând m-a umplut de un respect asociat cu vaga durere pe care o încearcă cineva atunci când este învăluit de regret sau melancolie. Era felul de viață pe care aș fi dorit să-l am: închinată studiului și cercetării. Am avut o bruscă reiterare a credinței oarbe în cărți și profesori.

Cuvintele Visătorului, aspre și providențiale, mi-au întrerupt gândurile: *„Nu mai poți adăuga nimic la ceea ce deja știi... nu poți dobândi adevărata cunoaștere, poți doar să ți-o «re-amintești»".*

Mi-am recunoscut slăbiciunea: predispoziția de a depinde de lume și, în special, de a idolatriza cunoașterea livrescă. Din nou, făceam un Dumnezeu din lumea exterioară. Aflat în fața unui fetiș, eram gata să-l aleg pe acel om drept stăpânul meu, fără ca măcar să-l fi întâlnit.

Mi l-am imaginat pe Părintele S. ca pe un eșantion al umanității prinse în capcana speculațiilor intelectuale, al unei umanități care a încetat să mai viseze. Un maestru al creștinismului care uitase sensul acestuia și așezase pe culme omul livresc și orgoliul intelectual.

„Toate cărțile lumii sunt conținute într-un singur atom al Ființei", îmi spusese Visătorul. *„Ele nu pot adăuga nimic cunoașterii tale... cărțile nu-ți pot da viață. Cunoașterea ține de Ființă... Cu cât ești mai mult, cu atât cunoști mai mult!"*

O voce puternică, psalmodiind, se revărsa asupra mea de sus, ca și cum printre cărți se deschisese o spărtură.

„Intră!", a spus. Intonația era aceea a unui pasaj liturgic. Acea invitație a răsunat atât de aproape de mine, încât mi-am putut da seama dinainte de dimensiunile modeste ale camerei în care urma să intru.

Pe când urcam ultimele trepte, am simțit cum Ființa mea se adună și se strânge ca pumnul unui luptător care înfruntă un pericol iminent, dar calculat. Dar cuvintele Visătorului interveneau din nou:

„Fiecare om ocupă o treaptă în inteligența umană și este un gardian al nivelurilor superioare... Dacă rămâi intact, fiecare întâlnire va fi o oportunitate, o treaptă pe care poți să pășești ca să mergi mai departe. Dacă uiți, te vei trezi captiv, într-un joc exterior, virtual, care te va azvârli înapoi în haosul demonic al vieții tale."

Părintele S. era un portal spre existență. Asta semnifica persoana pe care urma să o întâlnesc: un gardian-supervizor, un Minos, cel mai sever dintre judecători, care mi-ar acorda, fără îndoială, locul pe care îl merit pe scara ființării.

Capul masiv, ras și pleșuv, al unui bătrân s-a înălțat printre valurile de cărți care acopereau masa.

M-a cercetat cu privirea, mai multă vreme.

Ochii lui întunecați mi se păreau extrem de tineri, încât m-am gândit că nu erau ai lui, ci fuseseră împrumutați și așezați pe acel chip decrepit. Prin ce circumstanțe extraordinare acei ochi găsiseră o cale de a evita procesul de îmbătrânire, lăsând restul chipului să-și urmeze destinul biologic? Trebuie că el și-a dat seama că observasem acest lucru. Încetișor, și-a plecat privirea, acoperindu-și ochii, cum fac țestoasele cu pleoapele lor. Când m-a privit din nou, avea expresia unui om bătrân.

Această impresie era întărită de un alt contrast: expresia ceremonioasă a cuiva care întâmpină un musafir, cu încruntarea severă a unui profesor. Această ambivalență a fost fundalul întâlnirii noastre, de parcă era menită să-mi amintească de distanța care ne separa.

Tonul vocii lui, roba și gesturile, decideau regulile întrevederii noastre. Părintele S. dorea, în mod vădit, să stabilească cât de repede posibil scopul întâlnirii noastre și limitele între care se va desfășura.

Când am dat mâna cu el, am simțit aceeași energie pe care o deslușisem în privirea lui. Părintele S. mă analiza. Ascunsă vag de un zâmbet, o sondă filtra informații evaluatoare, menite să mă clasifice. Vizitatorul lui nu era un animal academic, ci părea mai degrabă un tânăr om de afaceri, un gen de bărbat pe care probabil Părintele S. nu îl întâlnea prea des.

„Singurul lucru pe care-l știu despre tine este că te preocupă filosofia morală și că vii de la o universitate americană... din New York... dacă nu cumva mă înșel", a spus el, pronunțând cuvântul „singurul" cu un ton de reproș, ce lăsa să transpară natura și atitudinea lui profesorală.

„Mă preocupă etica afacerilor", l-am corectat politicos, în timp ce-i înmânam o copie a scrisorii pe care Universitatea Fordham i-o trimisese cu câteva zile mai devreme. Documentul confirma că eram cercetător, student la etica afacerilor. Constituia acreditarea mea la întâlnirea cu el. Eram foarte degajat în această postură. Am rămas tăcut. Preferam să nu-i furnizez alte informații despre mine și să-l las prins între curiozitate și disconfort, fără să-i ușurez sarcina în vreun fel.

În timp ce citea, am sesizat expresia unui interes crescând pe chipul lui. A avut o tresărire când a aflat despre studiile pe care le desfășurasem despre Lupelius și că speram ca întâlnirea noastră să mă ajute să-mi duc mai departe cercetarea. Cu un bun autocontrol, a reușit să contracareze emoția acelei descoperiri și a putut să-și exprime mirarea cu privire la alegerea subiectului meu - o extraordinară școală de gândire, în afara oricărui cerc științific cunoscut vreodată.

Nu i-am spus nimic despre Visător și mi-am justificat interesul pentru Lupelius ca datorându-se importanței pe care gândirea sa ar fi putut-o avea în viziunea modernă asupra afacerilor și în instruirea unei noi generații de lideri. I-am povestit despre așteptările înalte pe care le aveam de la acea ramură a studiilor care necesită aplicarea metodelor educaționale, a sistemului de valori și a principiilor filosofice care aparțineau anticei Școli de Ființare, lumii moderne a afacerilor. Ceea ce mă interesa în special era învățătura lui Lupelius și studiile sale asupra invulnerabilității și invincibilității, datorită relevanței acestora asupra provocărilor economice moderne, cel puțin la fel de dificile sau periculoase ca și cele militare. Cercetarea și experimentele privind nemurirea desfășurate de școala lui Lupelius ar putea fi extinse la problemele moderne.

De multă vreme, specialiștii din economie sunt neputincioși în fața unui fenomen alarmant, de dimensiuni planetare.

„Companiile mor de tinere. Companiile de pe tot mapamondul au o viață scurtă, doar cât numeri pe degetele a două mâini", i-am spus eu. „Chiar și giganții din finanțe și economie, cele mai puternice multinaționale de pe planetă, duc o luptă pentru a supraviețui mai mult de patruzeci de ani."

Bizuindu-mă pe învățăturile Visătorului, pe care i le-am servit ca fiind ale mele, am susținut convingerea că o companie trainică se naște dintr-un fondator trainic și o companie nemuritoare apare din visul unei ființe nemuritoare. Deodată, în timp ce îmi vorbea despre polaritatea iubire - frică, Visătorul mi-a revelat faptul că înțelesul concret al iubirii își are originea în etimologia cuvântului latin *a-mors*, care înseamnă fără moarte. Nu din întâmplare „Roma", numele orașul etern, este anagrama lui „a-mor". Destinul nemuritor i-a fost codificat în temelii și încapsulat în numele care i-a fost dat de fondatorul ei. Am menționat Roma, care de curând sărbătorise 2800 de ani de existență continuă, ca pe un exemplu de operă durabilă, care nu putea fi explicată fără a-l lua ca reper pe întemeietorul ei, cu calitățile

sale de ființă nemuritoare (Romulus a fost zeificat și venerat de romani sub chipul zeului Quirinius).

I-am furnizat Părintelui S. și alte exemple de longevitate extremă în afaceri, de la familia Windsor, veche de o mie de ani, până la însăși Biserica Catolică, cea mai mare multinațională de pe planetă. Sprijinindu-mă din nou pe învățăturile Visătorului, am susținut că o economie prosperă este întotdeauna expresia unei gândiri nemuritoare.

Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru.

O firimitură de eternitate este suficientă pentru a lărgi viziunea unei țări și a extinde granițele economiei sale. Conceptul de nemurire este suficient pentru ridicarea nivelului financiar al indivizilor, organizațiilor și tuturor națiunilor.

Aceasta era direcția spre care mă îndreptam cu cercetarea mea. Am subliniat că aceste descoperiri ar putea schimba în curând viziunea despre afaceri și revoluționa predarea și cercetarea științifică, în toate universitățile de economie.

Cu cât îi vorbeam despre teoriile economice înrudite cu noțiunea de nemurire și de puținul pe care-l știam despre filosofia lui Lupelius, cu atât mai mult observam cum crește interesul Părintelui S. Economia mondială opunea rezistență unui câmp de luptă vast, unde – zilnic - națiuni întregi și companii mari cât niște regimente uriașe se confruntau, pentru a stabili noi granițe economice, în avantajul lor. Un singur învingător se înalță deasupra acestui conflict. Toți ceilalți, învinșii, sunt înlănțuiți la carul lui și condamnați la sclavie. Pentru a supraviețui ei, trebuie să adopte obiceiurile noului stăpân și să învețe limba lui. Trebuie să-l servească. Gazda mea m-a încurajat, cu un gest, să continui. I-am spus tot ce aflasem în legătură cu misteriosul călugăr-filosof, fără a-i ascunde impactul pe care Lupelius și învățăturile lui extraordinare îl avuseseră asupra mea. Am ajuns repede la punctul în care cercetarea mea se afla la ananghie. I-am vorbit și despre strădaniile mele de a găsi manuscrisul intitulat „Școala Zeilor" și despre misterioasa dispariție a tuturor copiilor. Mi-am exprimat temerile în legătură cu ceea ce părea a fi o încercare deliberată de a șterge orice urmă a lucrării lui Lupelius și a Școlii sale de ființe nemuritoare.

6 Doctrina lui Lupelius

Părintele S. m-a ascultat cu atenție, cu bărbia în piept.

Când și-a ridicat capul, îi strălucea privirea și i-am observat din nou ochii aceia, extraordinar de tineri, care mă impresionaseră atât de mult la începutul întâlnirii noastre, pe care acum nu se mai străduia să-i ascundă. Chipul său avea expresia cuiva care dorește să fie recunoscut.

Nu m-am retras din joc și m-am concentrat pe ultima sa mișcare. Răspunsul la ghicitoare mi-a venit brusc și orbitor, ca o fâșie dintr-un fulger care taie cerul înnorat. Am amețit. Acel om era travestit într-un bătrân... cu siguranță... se folosea de bătrânețe ca de o mască... o mască strategică... Părintele S. pretindea că este un om bătrân. Inima mi-a tresărit. Părintele S. era lupelian. Eram convins.

Cu greu puteam să-mi ascund emoția acelei descoperiri... Am simțit plăcerea subtilă a complicității care se stabilea între noi... Un fir, lung de zece secole, ne lega de această rasă de războinici, care știau să trăiască strategic și să cultive arta travestirii. Abilitățile sale cameleonice îi permiseseră să trăiască printre faldurile ordinului său, în floarea creștinismului. Un tunel s-a deschis în timp și mai mult de o mie de ani, comprimați într-o clipă, m-au condus la ușa Școlii. În fața mea se afla probabil ultimul dintre custozii ei nemuritori. O întrebare îmi lovea tâmpla, pulsând odată cu arterele mele. Îl cunoștea Părintele S. pe Visător?... Eram tentat să-i spun despre întâlnirea mea cu „visul" și de aventura extraordinară pe care o trăiam.

„Lupelius este profetul nemuririi trupești, dreptul prin naștere al fiecărui om", mi-a dezvăluit Părintele S., întrerupând șirul gândurilor mele înfrigurate și lăsându-și deoparte discreția „Un drept pe care noi l-am pierdut și pe care trebuie să-l redobândim."

Apoi, ca și cum deschisese o carte invizibilă, cu ochii închiși, aproape recitând cuvintele, a citat:

„Trupul este spirit încarnat. Dacă spiritul este nemuritor, așa este și trupul."

Fericirea pe care i-o dădeau amintirile din Școală și faptul că auzea din nou aceste cuvinte de mult neauzite era evidentă. Mi-a spus că Lupelius fusese izgonit din creștinism din cauza ideilor sale și era un miracol că putuse scăpa de moartea prin tragerea în țeapă. Cea mai mare amenințare pe care o reprezenta Lupelius era credința lui fermă în posibilitățile incomensurabile ale individului și în victoria finală a vieții asupra morții. În opinia bisericii

creștine și a tuturor celorlalte religii recunoscute, propovăduite maselor, nu exista o altă filosofie mai periculoasă: „revoluția ființării", în care fiecare om era chemat să se răzvrătească, pentru a-și schimba destinul efemer și fragil. O luptă cu demonii, balaurii și himerele, cu giganții și monștrii psihici pe care oamenii îi numesc îndoială, teamă, durere și pe care Lupelius îi considera cauza reală a tuturor relelor și nenorocirilor.

Nu era de mirare că asemenea idei subversive au generat atacuri și persecuții la adresa lui. Așa se explică de ce orice urmă a lui Lupelius și a operei sale dispăruse. După părerea mea, acest lucru părea a fi mai degrabă rezultatul unei strategii deliberate a lui Lupelius, decât efectul unui ostilități implacabile orientate contra lui.

Ca să fii acceptat de școala lui însemna să treci prin încercări dure, iar să trăiești alături de el, cerea să reziști unor eforturi de durată. Lupelius dorea ca discipolii lui să aibă experiența directă a invulnerabilității și nemuririi trupești, să-i facă să înțeleagă că e posibil să treacă nevătămați prin cele mai grele pericole. De fapt, niciunul dintre oamenii săi nu s-a întors vreodată cu vreo zgârietură, după ce plecase cu binecuvântarea lui.

L-am întrebat pe Părintele S. cărui fapt atribuia acest lucru extraordinar.

„Scutul unui om este puritatea și dragostea lui pentru viață și pentru Maestru", a rostit Părintele S., cu ochii pe jumătate închiși. În loc să se gândească la un răspuns, el părea să și-l amintească:

„Pentru Lupelius puritatea este calitatea fundamentală a unui om, este modul de a atinge nemurirea trupească, scopul suprem al omenirii, asimptota supremă a parabolei umane". Apoi s-a oprit și a făcut o pauză care mi s-a părut interminabilă. Am observat că Părintele S., atunci când se referea la Lupelius, folosea timpul prezent, de parcă vorbea despre un contemporan... sau de cineva care nu murise niciodată. În timpul discuției ce a urmat, m-a condus de mână, prin acea lume extraordinară, formată doar din câțiva bărbați și femei, gata să facă orice lucru care-i împingea dincolo de limitele inviolabile, dincolo de Coloanele lui Hercule din panorama obișnuită a lumii.

„În Școala lui Lupelius se depun toate eforturile pentru eliberarea minții de credința că moartea este inevitabilă și invincibilă", a spus Părintele S. „Totul face parte dintr-o strategie a purificării, menită să înfrângă dorința misterioasă de a muri, care apare sub diverse forme înăuntrul omului obișnuit și se impregnează în psihicul acestuia, până când devine o a doua natură și o parte inevitabilă din viața lui."

Credința că moartea este invincibilă este vătămătoare pentru oameni. Longevitatea ta depinde de starea ta mentală, de dorința ta de viață.

„Longevitatea ta e determinată de mintea ta", a afirmat Părintele S., rezumând gândirea lui Lupelius, ca să înțeleg. „Aceasta înseamnă că, dacă mori, tu ești unicul responsabil!"

O călugăriță scundă a intrat cu toate cele trebuincioase pentru servirea ceaiului. În timp ce așeza ceștile și ceainicul pe masă și turna ceai aburind, mi-a aruncat o privire furișă și uimită, care mi-a dat de înțeles cât de rare erau pentru Părintele S. astfel întâlnirile lungi, cu cineva necunoscut. Gazda mea a rămas tăcută în timpul acelei operațiuni. Numai atunci când călugărița a plecat a reluat discuția, din punctul unde ajunsese la venirea ei, și mi-a spus că lupelienii știau că, dacă puneau la îndoială moartea, chiar și ironic, puterea acesteia era secătuită.

„Din cauza afirmației că oricine are dreptul la nemurire, din cauza luptei de a denunța moartea ca pe cel mai injust și îngrozitor prejudiciu adus oamenilor", a declarat Părintele S. pe un ton peremptoriu „Lupelius va fi cinstit drept cel mai important mistic al nemuririi trupești."

El a continuat, susținând că gândirea lui Lupelius era legată de acea religie trupească și fizică de la care a pornit creștinismul și care a devenit epigonul lui, un vestitor al materialismului spiritual și mesajului său privind indestructibilitatea trupului.

„Minciuna, fofilarea, văicăreala și fuga de responsabilitate reprezintă stigmatele, incredibilele semne ale unui om care a căzut în imoralitate și sciziune, ale omului care a uitat scopul propriei existențe", a spus Părintele S. pe un ton ferm. „O umanitate care a abdicat de la dreptul la nemurire ce i se cuvenea prin naștere și a uitat de propria integritate inventează moartea, spre a pune capăt nefericirii sale. Omul preferă să moară decât să-și asume imensa sarcină de a se învinge pe sine și nedesăvârșirea sa... Nicidecum, moartea nu este o soluție. Un om poate întotdeauna să o ia de la capăt, de unde a rămas."

Lupelius a creat Școala Zeilor, o școală a responsabilității, care-i arată omului neîmplinit calea de întoarcere spre simplitate, integritate și spre voința sa îngropată.

7 „Oferă-i un cocoș lui Asclepios"

Prin intermediul fragmentelor pe care reușisem să le strâng din opera pierdută a lui Lupelius și din citatele Părintelui S., am recunoscut și mai clar suflul Visătorului, i-am putut auzi vocea. Era superioară și mai veche decât a lui Lupelius. Îi eram recunoscător.

Părintele S. îmi citea acum niște fraze, dintr-o cărțulie pe care o mânuia cu pioșenie și o purta întotdeauna cu el. Vocea lui tremura de emoție. Tonul lui pătimaș devenea din ce în ce mai concentrat, atunci când unele dintre cele mai scandaloase convingeri ale lui Lupelius, adevăruri inacceptabile pentru orice minte rațională sau credință canonică, ieșeau la iveală din acel ferment de idei. În timp ce îl ascultam și notam acele propoziții, puteam distinge perpetua fricțiune a diversității lor, izbitoarea antonimie cu credințele adânc înrădăcinate și universal valabile.

„Bătrânețea, boala și moartea sunt insulte la adresa demnității umane, sunt pivoții milenari ai panoramei iluzorii a lumii."

Răul este în slujba binelui. Întotdeauna!.. .. Totul se pogoară asupra noastră ca să ne vindece... chiar și moartea fizică este, de fapt, o vindecare. Ultima șansă!"

Această afirmație, paradoxul insuportabil enunțat de Lupelius, declanșa un mecanism secret. Gândul mă ducea la cuvintele pe care le rostise Socrate, în momentul în care cucuta îi afectase inima, urmând să-i curme viața. Înțelesul lor explodase în mine, cu o strălucire orbitoare. Cât ai clipi din ochi, ea se evaporase. Dar fusese suficient, pentru a o capta. Înțelesul ultimei dorințe a lui Socrate constituia un mister de nepătruns, de mai mult de două mii cinci sute de ani. Înconjurat de discipolii lui apropiați, Socrate a înghițit cucută și efectul paralizant al otrăvii s-a propagat cu repeziciune de la picioare la inimă. Mai avea puțin și-și dădea duhul. În acele momente supreme, el a rostit următoarele cuvinte: „Îi datorăm lui Asclepios un cocoș: oferiți-i unul și nu uitați".

De ce oare Socrate i-a cerut prietenului său, Criton, să-i ofere zeului vindecător un cocoș, atunci când viața i se scurgea printre degete și moartea îi era inevitabilă? Aceste cuvinte au fost o ghicitoare pentru generații de înțelepți, savanți și exegeți, timp de douăzeci și cinci de secole.

Sentințele filosofice ale lui Lupelius ridicaseră o cortină impenetrabilă și, peste abisul timpului, semnificația mesajului se înălța, în toată splendoarea

lui. Ca un naufragiat care pune un mesaj de salvare într-o sticlă și o aruncă în mare, Socrate își încredințase înțelepciunea oceanului timpului, ca să poată ajunge la noi. Ferecat în cuvintele sale, se afla ultimul fruct al căutării sale neobosite: chiar și moartea face parte din procesul de vindecare... este remediul fundamental! Funcționează, atunci când orice altceva a dat greș.

Ca o consecință a circumstanțelor extraordinare ale morții sale, Socrate a atins un nivel de unitate interioară nemaiîntâlnit până atunci, o culme a integrității, care i-a permis accesul la cel mai mare mister dintre toate: de ce omenirea trebuie să moară și de ce, într-o bună zi, acest lucru nu va mai fi necesar. În umbra ultimelor cuvinte ale lui Socrate se contura visul unei viitoare umanități, vindecată și desăvârșită, care nu va mai fi nevoită să sufere un asemenea proces extrem de purificare.

„Moartea este ultima resursă la care apelează existența, atunci când orice altă încercare de vindecare și de acceptare s-a dovedit zadarnică", îmi spusese într-o zi Visătorul. *„Socrate s-a folosit de moarte pentru a înțelege! În acel moment decisiv, el a descoperit că moartea este doar un pas mărunt pe drumul vindecării și un pas important pe scara integrității. Aceasta a fost cea din urmă învățătură a lui Socrate și cea mai valoroasă."*

Socrate este sumarul unei umanități prinse între două viziuni. El este un căutător, un explorator și, cu toate că nu putea învinge moartea, cel puțin se putea folosi de ea, pentru a înțelege. El ne-a arătat calea.

8 Este interzis să-ți ucizi sinele

„Integritatea ființei este doar primul pas al unei omeniri care a ales să trăiască pentru totdeauna", a conchis Părintele S. „Cine se aseamănă se adună. Moartea atrage după sine moarte și nu-i poate atinge pe aceia care sunt conectați la viață. Înarmați cu integritate, lupelienii se întorceau nevătămați din cele mai periculoase acțiuni. Nicio armă de luptă nu putea să-i rănească, de parcă orice legătură cu moartea fusese eradicată pe vecie. Fără să se convertească sau să adere la vreo filosofie, călugării-luptători ai lui Lupelius știau cum să se înalțe, împreună cu evenimentele și oamenii din jurul lor, la un nivel superior al Ființei. Ei câștigau înainte de începerea luptei. Să învingi însemna să-ți învingi sinele, să-ți depășești îndoielile, temerile și ignoranța. Victoria exterioară era doar o dovadă a celei lăuntrice. Întrucât

se preocupau de Ființa lor, își hrăneau perfecțiunea și se apărau de rele, ei reușeau să câștige bătălii grele și să împlinească fapte legendare."

„Cauza principală a morții este separarea noastră de Dumnezeu, faptul că am expulzat divinul din noi și l-am transferat în afara noastră", a spus Părintele S., în timp ce a luat o foaie de hârtie dintr-un sertar și a făcut niște însemnări pe ea. Apoi a continuat:

„Lupelius spune: poți să-l renegi pe Dumnezeu pentru că ești bolnav, suferind sau sărac, dar te asigur că motivul bolii tale, al suferințelor și sărăciei, îl constituie separarea ta de Dumnezeu. Oamenii au uitat acest lucru și au transformat planeta într-un tărâm al morții. Ei au făcut din moarte propria lor rațiune de a trăi. Fiecare gând pe care-l au și fiecare faptă pe care o comit este închinată morții."

„*Iubește și slujește*, aceasta este deviza... Ca să slujești umanitatea, trebuie să iubești... mai presus de orice, să-ți iubești propriul sine și propria viață...."

Aici, Părintele S. a scăzut vocea.... Am intuit că era pe cale să-mi dezvăluie cea mai tainică dintre învățături și cel mai greu de susținut dintre adevărurile pe care le aflase în Școală.

„Lupelius le-a amintit discipolilor săi..." a spus el și apoi s-a oprit pentru câteva clipe, care mi s-au părut nesfârșite. Buzele îi tremurau, în vreme ce se pregătea să citeze cuvintele meastrului său:

„Sunteți Zei, care au uitat... sunteți Zei, într-o stare de amnezie."

„Chiar și ordinele seculare sunt uitate", a rostit, cu ochii bătrân umezi, la gândul că acel spirit războinic îl inspirase în alegerea căii monastice.

„Uitarea îl sleiește pe războinicul aflat în orice om. Noi, dominicanii, eram vegetarieni și mâncam o singură dată pe zi. Cultivam trupul și spiritul ca pe o singură entitate, un întreg... Mesajul lui Cristos și misiunea noastră erau foarte limpezi: victoria vieții asupra morții fizice."

Numai munca perpetuă cu propriul sine
îi permite omului să depășească moartea.

În vocea lui se strecurase o nostalgie după acea disciplină a timpurilor trecute și amintirea strălucirii pierdute a Școlii. Îl admiram fericit. Nu-mi venea a crede că mai existau oameni ca Părintele S., în plin creștinism, cruciați devotați celui mai sfânt dintre războaie: de a osândi moartea la moarte.

„Școlile, bisericile, universitățile, ordinele religioase și instituțiile guvernamentale au încetat cu mult timp în urmă să mai educe indivizi responsabili. Azi, ele produc doar trupuri și minți poluate", a susținut Părintele S., terminând de acoperit foaia din fața lui, cu o caligrafie ilizibilă. Apoi, a împăturit-o de mai multe ori și mi-a întins-o, fără niciun cuvânt. Era un gest simbolic, care părea să sugereze că îmi preda ștafeta unei nesfârșite curse prin secole. Mă mandata să continui un parcurs străvechi al umanității, în căutarea unei căi de evadare din închisoare.

Când ne-am despărțit, în pragul biroului său îngust, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul, făcându-mă astfel părtașul unei inviolabile, dar plăcute complicități, pe care o mai găsisem doar la micii războinici, voioșii strengari napolitani de pe străzile însorite din preajma casei mele. I-am cerut să-mi spună care este cea mai însemnată poruncă a lui Lupelius, cea care constituia suma căutării sale și formula secretă a modului în care poți să înfrângi moartea. *„Este interzis să-ți ucizi sinele!"* a spus Părintele S., fără să ezite. *„Lucrul care ne împinge să murim fizic, îl constituie miile de morți lăuntrice care ne doboară zi de zi.... Credința că moartea este invincibilă este ceea ce ne omoară. Credința în invincibilitatea ei este adevăratul criminal."*

9 Școala Zeilor

Am urcat potecile abrupte ale podișului, până pe vârfurile vulcanilor săi impunători. Prin aerul foarte uscat și peste vastele întinderi, ochii mei au învăluit vegetația de stepă a unui ținut despădurit. Ajuns în Everan, am lăsat statuia călugărului Mashtots în spatele meu și am traversat piața, în direcția unei structuri asemănătoare unui buncăr făcut din asfalt cenușiu, pe coama unui deal golaș. Eram în centrul Armeniei. Pornisem într-acolo urmând cu strictețe instrucțiunile Părintelui S., iar acum mă apropiam de acea clădire severă, ce adăpostea așezământul vechii Biblioteci, depozitara a mii de cărți ce păstrau amintirile oamenilor care trăiseră, timp de secole, sub teroarea dispariției. În acest loc unde, începând cu secolul al cincilea, translatorii și copiștii erau cinstiți ca niște sfinți, erau conservate și copiate mii de opere păgâne, laolaltă cu cele creștine și clasice. Cărți de căpătâi și capodopere, despre care se credea că s-au pierdut, fuseseră traduse cu conștiinciozitate și strictețe din limba originală în armeană și eram conștient că Everan

constituia ultima mea speranță de a găsi manuscrisul lui Lupelius sau cel puțin o copie de-a lui.

Am petrecut multe zile punând întrebări arhivarilor, cercetând îndeaproape toate secțiile bibliotecii, plimbându-mă pe coridoare nesfârșite ale căror pereți erau căptușiți cu cărți și baloturi prăfuite de hârtii, asemeni unui arheolog care cercetează zidurile unui oraș îngropat. Curatorul a desemnat doi librari tineri pentru a mă seconda în căutarea mea. Nu pricepeam dacă erau asistenți sau paznici. Cu ei am pătruns în labirinturi de hârtie și am studiat pergamente și suluri care nu mai văzuseră lumina zilei de secole și se îngălbeniseră, odată cu trecerea timpului.

Când credeam că găsisem un strat promițător, selectam rolele și volumele și cei doi tineri studenți le luau și le deschideau pentru mine. Niciodată nu atingeau aceste lucruri cu mâinile goale, ci cu o bucată de material frumos brodat, ca și cum ar fi executat un ritual sacru.

Într-o zi mă uitam în catalogul Institutului de Manuscrise Vechi, când am dat peste un volum fără niciun titlu, cu numărul 7722, care fusese bine conservat. Se plătise o avere pentru a fi recuperat din mâinile selgiucizilor, în 1204, iar apoi a fost încuiat și păstrat într-o mănăstire ascunsă între munții înzăpeziți și stâncoși, cu vedere la Marea Neagră. Pe la sfârșitul secolului al șaptelea, a fost integrat în colecția textelor mistico-ascetice și spirituale deținută de Paisie Velicikovski, care mai poseda și o versiune slavonă, tipărită la Moscova. După nenumărate vicisitudini, a fost salvat din nou, în mod miraculos, din mâinile turcilor și adus înapoi la Everan, în 1915. Inima mea bătea ca un ciocan când am văzut sulurile de pergamente, acoperite în totalitate de caligrafia autorului, apărând din seiful blindat.

Am știut imediat că era opera lui Lupelius. Îmi era de ajuns să citesc doar câteva rânduri, ca să fiu sigur. Cu greu îmi mai puteam reține bucuria când am început să cercetez conținutul cu lăcomie.

Limba lui Lupelius părea a fi o combinație de latină și engleza veche, un fel de esperanto european, uimitor de inventiv. Acele cuvinte avuseseră puterea de a anula timpul și de a transmite pe cale orală, după mai bine de un mileniu, energia neprețuită care inspirase generațiile de călugări-războinici.

Pe durata ședерii mele la Everan, m-am împrietenit cu un cuplu de savanți galezi. Soțul era istoric, iar soția specialistă în latină. Lor, în micul foaier al cârciumii unde stăteam, le-am dezvăluit secretul. Am discutat cu înflăcărare

despre el, mai toată seara. Ajutorul lor s-a dovedit a fi providențial. Numai Visătorul ar fi putut pune la cale o asemenea „coincidență" nemaipomenită.

Cel mai surprinzător lucru, pentru acești cercetători, nu era modul în care reușisem să găsesc acea operă, ci faptul că știam titlul original. Un titlu care fusese pierdut de secole și pe care nimeni nu-l cunoștea. Cu ajutorul lor, am început imediat să transcriu unele pasaje și să le dau la tradus. Am analizat manuscrisul împreună, mai multe săptămâni. Cu cât înaintam mai mult în lectură, cu atât mai mult mă apropiam de filosofia lui Lupelius și simțeam cum îmi sporește interesul pentru acea învățătură uitată. Interpretarea pasajelor și exegeza simbolurilor mă împingeau să trec pragul sfânt al acelei școli de bărbați și femei, căutători neobosiți ai secretului nemuririi.

Am angajat experți copiști să efectueze o reproducere exactă a Școlii Zeilor. Rezultatul a fost o adevărată capodoperă: un volum cu o copertă elegantă de piele și cu pagini de pergament vegetal, identic din toate punctele de vedere cu opera originală a lui Lupelius. Am păstrat tot timpul copia asupra mea. Noaptea, așezam cartea sub pernă, așa cum obișnuia să facă Alexandru cel Mare cu Iliada. Era un cadou pentru Visător și ardeam de nerăbdare să i-l ofer. Știam că în fiecare zi care trecea făceam câte un mic pas spre înțelegerea principiilor Lui și astfel mă apropiam mai mult de El.

Deseori eram copleșit de un entuziasm nestăvilit, care uneori culmina cu momente de extaz, când mă gândeam la succesul nemaipomenit al acelei acțiuni ce aproape depășea limitele posibilului. Îl întâlnisem în mod „miraculos" pe Părintele S., găsisem manuscrisul original al „Școlii Zeilor" și îi întâlnisem și pe cei doi savanți care lucrau la traducere, cu un devotament nemărginit. Nu aveam nicio îndoială asupra faptului că îl voi regăsi pe Visător, cât de curând. Pe atunci, nimic altceva nu mai exista pentru mine, în afară de cufundarea mea în manuscris și sondarea minelor regelui Solomon, după ce am traversat galerii venerabile și am săpat fără oprire, ca să extrag „pietre prețioase".

Pentru a alege viața, trebuie mai întâi să alegem gândul că moartea nu este invincibilă.
Și astfel, vom găsi în Ființa noastră principiile vieții, longevității și eternității.

Această regulă, împreună cu multe altele pe care le-am învățat din manuscrisul lui Lupelius, va deveni piatra de temelie a tuturor activităților mele viitoare și principiul fundamental al nenumăratelor companii din lumea internațională a afacerilor.

O companie este la fel de trainică, prosperă și vitală
precum ideile și principiile fondatorului ei.

Lupelius a considerat că adevărata inegalitate dintre ființele umane, rădăcina din care răsar toate diferențele vizibile, constă în aceea că ele aparțin unor niveluri diferite ale responsabilității lăuntrice. Calitatea distinctă a gândurilor lor îi plasează pe oameni pe niveluri ierarhice diferite, pe scara ființării.

Există o ierarhie lăuntrică pe care nicio revoluție sau război nu o poate șterge, deoarece adevărata deosebire dintre oameni nu depinde de avere, convingere sau rasă. Este o diferență de stare a Ființei. Este o diferența psihologică, verticală și evolutivă, de nivel. Tocmai din acest motiv, ea poate fi depășită doar printr-o schimbare radicală a modului în care gândim și simțim.

O îmbunătățire reală, implică schimbarea Ființei.
O îmbunătățire reală înseamnă evoluția sau creșterea
spre unitatea Ființei,
proces care este rezultatul unui nou mod de gândire
si al abandonării vechii mentalități, muritoare....
Doar o schimbare a Ființei poate ridica omul
la un nivel mai înalt al libertății, înțelegerii și fericirii

10 Mea Culpa

În concepția lui Lupelius, pământul era un penitenciar cosmic, o închisoare mare cât lumea, unde ființele umane trăiau ca niște condamnați, în îmbrățișarea morții. Totuși, în loc să ajungă la concluzia că această viziune constituie o înfrângere iremediabilă și decisivă, nebunia lui creatoare a conceput un plan îndrăzneț. Lupelius a născocit o aventură care urma să-l ducă dincolo de limitele posibilului: evadarea din legile lumii, ieșirea din destinul lui muritor și aparent inexorabil. Omul este capabil să înlăture granițele pe care le-a construit, să sfideze natura și să spargă limitele pe

care, asemenea Coloanelor lui Hercule, nu a îndrăznit să le transgreseze nici măcar în imaginație. Lupelius a adunat în jurul lui câțiva oameni îndrăzneți și a pus la cale un plan amănunțit de evadare.

Mereu dai peste aceleași evenimente,
deoarece nu s-a schimbat nimic în tine!
Cine se aseamănă, se adună.
Particulele paradisiace merg spre paradis,
iar particulele infernale merg spre infern.

Conform filosofiei lui Lupelius, stările ființei noastre atrag evenimentele care li se potrivesc, iar evenimentele, la rândul lor, ne determină să recădem în aceleași stări. Numai intenția poate pune capăt acestui cerc nemărginit, acest joc mecanic nesfârșit și sparge circuitul hipnotic în care este circumscrisă existența umană. *Gândul este creativ. Gândul creează.* Evenimentele sunt materializarea gândului nostru, a stărilor Ființei noastre. De aceea, evenimentele și stările sunt unul și același lucru. Stările sunt produse de Ființa fiecărui om, dar evenimentele care intervin în viața lui odată cu trecerea timpului par a lua naștere independent de voința lui. De fapt, noi suntem aceia care le-am invocat cu ardoare și le-am creat, în mod inconștient.

Indiferent dacă este pozitiv sau negativ, gândul unui om este întotdeauna creativ și găsește negreșit un moment propice ca să se materializeze. Gândurile noastre, ca niște invitații scrise de mână, trimise și apoi uitate, atrag evenimente ce le corespund. Apoi, când nici nu ne mai gândim la ele, îți bat la ușă circumstanțe, întâlniri, evenimente, probleme, piedici, prăbușiri și eșecuri, musafiri nepoftiți care ți-au fost predestinați în secret. Adevărata cauză a acestor evenimente este lipsa noastră de atenție pentru stările interioare pe care le trăim, care provoacă apariția lor bruscă și inoportună.

Neprevăzutul întotdeauna necesită o pregătire îndelungată.

Niciun eveniment exterior nu poate interveni în viața unui om fără consimțământul lui, chiar dacă este unul inconștient. Nimic nu i se poate întâmpla, fără ca mai întâi să-i străbată psihicul.

Din acest motiv, gândirea este un proces foarte puternic.

Ceea ce numim fapte, evenimente, experiențe și alte posibile întâmplări din viață sunt stări ale Ființei, gata să se întâlnească cu acelea care sunt pe aceeași lungime de undă cu ele. Stările sunt evenimente în așteptarea momentului oportun pentru a se manifesta.

Calitatea sentimentelor noastre, amploarea gândirii noastre, dispozițiile pe care le experimentăm în acest moment hotărăsc ceea ce se va întâmpla în lumea concretă precum și natura evenimentelor care se materializează în viața noastră.

Cugetarea înseamnă Destin.
Cu cât gândurile noastre sunt mai înalte,
cu atât mai măreață ne este viața.

Teza fundamentală a cugetărilor lui Lupelius este că evenimentele și stările reprezintă două laturi ale aceleiași realități. Acest lucru estompează distincția dintre lumea interioară și cea exterioară, dând fiecărui om posibilitatea să fie stăpânul propriului destin cu ajutorul cunoașterii stărilor sale și rafinării sinelui.

Existența este invenția noastră
și de aceea depinde numai de noi.

Dus de mână de Lupelius, descopeream pentru prima oară puterea vertiginoasă, „concretețea acțiunii" care se ascundea în *mea culpa* creștină. În această sintagmă se păstra, de milenii întregi, ca într-o casetă, rezumatul inteligenței umane. *Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa.* Numai că, de data aceasta, am recunoscut-o ca pe cea mai concisă și puternică expresie a ideii de responsabilitate: *mea culpa.* Această formulă, capabilă să pună frâu universului, de la așezarea planetelor la mișcarea atomilor, conține secretul unei energii nemărginite.

Modificarea stărilor Ființei poate schimba evenimentele care intervin în viața ta. Astfel, un om, după ce s-a analizat pe sine și și-a schimbat modul de a gândi și a simți, își poate transforma existența sa orizontală, temporală.

Existența noastră pe Pământ este marea noastră Școală...o Școală a vieții, care în ochii oamenilor obișnuiți pare o închisoare.

E necesar să învățăm cum să răsturnăm viziunea noastră.
Tot ceea ce oamenii consideră a fi greutăți și necazuri,
tot ceea ce ei blestemă sau evită cu orice preț este, de fapt,
materialul cel mai prețios pentru transformarea
psihologiei morții într-o psihologie a vieții.
Viața în această lume este o Școală a Zeilor.
Confuzia, îndoielile, haosul, crizele, furia, disperarea și durerea
constituie premisele cele mai propice pentru dezvoltare.

II Stări și evenimente I

Ființa este alcătuită din stări, iar viața din evenimente. Existența noastră se deplasează pe două șine paralele, în același timp: una a evenimentelor, ce reprezintă circumstanțele care intervin pe parcursul vieții noastre și ne întâmpină în caruselul spațiu-timp și alta a stărilor, care constituie dispozițiile, stările ființei, care apar înăuntrul nostru, într-un mod aproape inconștient.

De aceea, putem spune că istoria personală a unui om este alcătuită din evenimente, pe plan orizontal și din stări, pe plan vertical. Totuși, de regulă, oamenii se gândesc și vorbesc despre viața lor de parcă ar fi alcătuită doar din evenimente exterioare. De fapt, felul evenimentelor care apar într-o viață și care dau valoare vieții depinde de calitatea stărilor și gândurilor Ființei. În consecință, viața este alcătuită din evenimente, dar mai presus de toate din stări.

De exemplu, noi toți suntem convinși că atunci când mergem la o conferință sau la teatru ne alegem singuri locul, după cum suntem convinși că în această dimineață am ales cu ce ne îmbrăcăm. În fapt, locul și hainele nu au fost alese de noi, ci de stările Ființei noastre. Oricine are în garderoba lui o rochie, un tricou, o haină pe care o detestă și pe care, din anumite motive, nu a purtat-o deloc. Totuși, nu a aruncat-o niciodată, deoarece știe că, mai devreme sau mai târziu, se va afla în acea stare a Ființei, în acea dispoziție, pe acel nivel care rezonează cu ea. Când „simțim" că suntem într-o anumită stare, „alegem" o anumită ținută.

Legătura care unește evenimentele și stările, faptele exterioare și interioare, misterioasa legătură care există între psihicul unui om și ceea ce i se întâmplă, constituie miezul problemei referitoare la liberul-arbitru

și enigma veche de milenii, dacă destinul este determinat de necesitate sau de șansă. În ceea ce privește această enigmă, oamenii au acumulat, în timp, cunoștințele unei științe nepreținute, care în prezent este uitată.

Pentru vechii greci, exista o relație cauză-efect între evenimentele exterioare și cele interioare. Această civilizație arhaică a crezut cu fermitate că destinul unui om este proiecția lumii sale interioare, a Ființei sale. Pe această convingere, grecii au întemeiat o știință și o artă care pentru ei erau de o valoare inestimabilă. În epoca pre-homerică, un înțelept nu era un om cu o experiență bogată sau cu o cunoaștere vastă, ci o persoană care prevedea viitorul și revela necunoscutul. Pentru greci, adevărata cunoaștere și artă însemnau revărsarea unei lumini în întuneric și definirea a ceea ce era neclar.

Și alte civilizații au dezvoltat arta divinației, dar niciuna nu a mai considerat că ea reprezenta elementul central al vieții. Pe tot teritoriul lumii elenistice s-au ridicat sanctuare închinate cultului lui Apollo care, mai mult decât Dionysos, ar trebui considerat drept stăpân absolut al domeniului înțelepciunii, al cunoașterii destinului unui om, precum și al manifestării și transmiterii acestei cunoașteri.

La Delphi putem găsi cea mai elocventă expresie a acestei vocații a artei de a prezice viitorul. Din acest motiv, oracolul din Delphi este imaginea unificatoare a civilizației elenistice și, în același timp, simbolul Greciei înseși.

Pelerinul care, de obicei, venea la Delphi după o călătorie lungă și plină de primejdii, ca să întrebe oracolul despre viitorul lui, citea inscripția delphică „Cunoaște-te pe tine însuți", sculptată pe timpanul templului. Era ca și cum i s-ar fi pus întrebarea: vrei să-ți cunoști viitorul? Atunci, cunoaște-te pe tine însuți!

În acest paradox aparent ironic, grecii ferecau cheia celei mai vechi dintre ghicitorile omenirii, secretul tuturor secretelor, răspunsul la milenara întrebare referitoare la existența liberului-arbitru. Pe atunci, filosofiile lumii erau zdruncinate de nesiguranța alegerii între a crede prevestirile fataliste ale unui viitor inevitabil și predestinat sau credința în *homo faber*, creator al propriului său destin. Prin incrustarea îndemnului delphic chiar pe frontonul templului folosit pentru cea mai sacră dintre toate artele și cea mai prețuită dintre toate științele, divinația, grecii au dezvăluit legătura dintre lumea interioară și cea exterioară, dintre evenimente și stări. Ei au încredințat această descoperire oceanului timpului, asemenea unui mesaj într-o sticlă, astfel încât să ne poată parveni. Omul care se cunoaște pe sine și propria lui Ființă, care este deținătorul gândurilor, ideilor și atitudinilor lui, își cunoaște și viitorul, deoarece psihicul nostru este destinul nostru.

Gândirea este Destinul.

Apollo este simbolul lumii, întocmai ca o oglindă a interiorului unui om. Lumea este reflectarea noastră.

Tradiția clasică, promotoare a mitului după care Homer a fost un profet orb, este un alt mesaj din acea epocă a înțelepților, care s-au stins odată cu moartea lui Socrate, ultimul dintre ei. Orbirea atribuită autorului Iliadei și Odiseei, cele două mari biblii ale antichității, este semnificativă pentru importanța pe care o acordau grecii lumii psihice, cunoașterii sinelui și a stărilor proprii. Să privești în interiorul propriului sine reprezenta cheia pentru cunoașterea lumii, calea pentru prevestirea evenimentelor.

Observând felul în care unii oameni, ale căror vieți se aflau în miezul unor evenimente extraordinare, erau capabili să facă eforturi excepționale și să întreprindă acțiuni care depășeau limitele posibilului, bucurându-se de o protecție privilegiată, chiar și în cele mai grele condiții, grecii au recunoscut că acești oameni aveau o natură deosebită, o strălucire în Ființa lor și anumite calități interioare, aproape divine. De aceea, ei au conchis că au existat două specii umane: semizei sau eroi, pe de-o parte, iar pe de altă parte oameni comuni.

În epoca lui Homer, numai semizeii și eroii, datorită faptelor lor extraordinare, puteau câștiga dreptul la un destin individual. Viața lor autentică și unică nu intra sub jurisdicția vreunei divinități și nu se supunea șansei și cursului evenimentelor. Toți ceilalți oameni erau condamnați la o existență repetitivă. Ei erau guvernați de legile hazardului și supuși norocului, iar viețile lor, indiferent dacă erau lungi sau scurte, împreună cu faptele lor, alunecau spre un hău adânc, predestinate să nu lase nicio urmă.

Lupelius credea că diferența dintre aceste două specii umane, și în general dintre oameni, este aceea că ei se situează pe niveluri diferite ale scării existenței.

Indiferent de locul unde se întâlnesc,
pentru ani sau doar pentru câteva clipe,
oamenii formează, inevitabil, o piramidă,
poziționându-se pe nivelurile diferite ale unei scări invizibile,
după o ordine matematică, interioară,
asemănătoare aranjării planetelor,
care se înșiruie după strălucire, orbită, greutate
și distanța față de soarele lor.

Probabil noi nu suntem conștienți de aceasta, dar destinul nostru, calitatea vieții noastre și evenimentele care ni se întâmplă respectă aceeași ordine.

Pentru a înțelege că totul izvorăște din Ființă și că destinul individual al oamenilor, laolaltă cu acela al întregii societăți, nu este nimic altceva decât proiecția Ființei, grecii clasici s-au folosit de toate mijloacele posibile, de la religie la politică, de la știință la filosofie, de la artă la războaie, pentru a ridica spiritul. Minunata arhitectură a unor orașe ca Atena și a unor opere de artă precum capodoperele lui Fidias, expuse în piețele publice, erau mijloace folosite pentru a transmite mesaje de frumusețe, măndrie și armonie a Ființei și pentru a înălța spiritul. Numai grecii aveau un cuvânt pentru poezie, *poiesis*, prin intermediul căruia putem dezgropa secretul, adânc ascuns în etimologia lui, de a acționa prin Ființare. Teatrul grecesc avea o funcție cathartică și terapeutică pentru societate, de a purifica audiența și a elibera sufletele de poverile lor. Pentru greci, scopul ultim al tragediei era curățarea de patimi pentru a atinge, astfel, elevarea Ființei.

12 Stări și evenimente II

În timp ce mă gândeam la semnificația acestei informații și la tot ce învățasem despre evenimente și stări, am socotit că de cele mai multe ori e absurd să irosești un sfert de viață în școli și universități și să treci prin viață fără să știi nimic despre Ființă, despre puterea ei de a influența circumstanțele și evenimentele din viață.

Educația elementară pe care o primim nu face distincție între ceea ce este exterior și ceea ce este interior și nici nu ne pregătește pentru a ne controla gândurile sau pentru a ne înțelege emoțiile. Cultura comună a împins fără intenție emoțiile, sentimentele și gândurile spre sfera intangibilă și efemeră a miturilor, eresurilor și visurilor, deoarece le-a considerat a fi un fenomen aparte și îndepărtat de „realitate".

Pe poteca bătătorită de civilizațiile clasice am descoperit mitologia lor care, din multe puncte de vedere, s-a dovedit a fi mai folositoare și mai de încredere decât istoria însăși. Iar prin studierea manuscrisului lui Lupelius, am făcut o descoperire uluitoare: între evenimente și stări nu există o relație gen primar-secundar sau cauză-efect, ci o relație de identificare absolută. Evenimentele și stările sunt două laturi ale aceleiași realități, plasate pe

niveluri diferite ale existenței, două capete ale aceleiași baghete, așezată în poziție verticală.

Ceea ce ne împiedică să conștientizăm că evenimentele și stările sunt identice și reprezintă unul și același lucru este faptul că ele sunt divizate de factorul timp, care funcționează ca un fel de amortizor. Între stările noastre lăuntrice și apariția evenimentelor exterioare corespunzătoare există un decalaj care, asemenea unei perdele de ceață, ne împiedică să recunoaștem că evenimentele nu sunt altceva decât materializarea stărilor din continuumul spațiu-timp. Gândurile, sentimentele și stările noastre sunt ca invitații pe care le trimitem în fiecare clipă și, chiar dacă le uităm, ele nu dau niciodată greș în a atrage evenimentele corespunzătoare. Mai exact, ele sunt deja evenimente. Numai timpul poate să le condiționeze. Poate dura o perioadă mai mare sau mai mică înainte ca ele să se ivească, fie în acest loc, fie în altul, dar ele ne parvin negreșit.

Stările emoționale ale unui om sunt de fapt evenimente
care se află în căutarea timpului și a locului
în care să se întâmple și să devină vizibile.

Timpul distanțează evenimentele de stări și maschează natura lor identică. Timpul își așterne cerneala peste evenimentele care se ascund și se pitesc în umbra cortinei lui întunecate, luându-ne prin surprindere când uităm de ele sau când nu sesizăm că suntem creatorii lor.

Nimic nu se întâmplă dintr-o dată.
Neprevăzutul are nevoie de o pregătire îndelungată.

Nu există nimic din ceea ce un om poate întâmpina sau dintr-un eveniment posibil, care să nu fi trecut mai întâi, conștient sau inconștient, prin Ființa sau psihicul lui înainte de a-l ajunge. Lumea este conectată la emoțiile, pasiunile și gândurile noastre. Ele constituie centura de siguranță care leagă lumea exterioară de cea lăuntrică. Dacă ne controlăm emoțiile, gândurile și tot ceea ce simțim și experimentăm la un moment dat, adică dacă ne controlăm stările, putem trece la cârma existenței noastre și putem stabili direcția destinului nostru. Tocmai în această idee își are originea concepția romanilor despre noroc și *homo faber*. Această idee se opune viziunii grecești și celei a Orientului Mijlociu, care o reprezentă pe Fortuna

ca pe o zeiță oarbă, ce crea evenimente la întâmplare și le coordona după bunul ei plac.

În general, se crede că evenimentele externe condiționează atitudinile noastre și ne induc anumite dispoziții. Atunci când se întâmplă ceva, de exemplu când întâlnim pe cineva sau primim niște vești, noi credem că starea psihică pe care o simțim - iritare, anxietate sau surprindere - este consecința sau efectul acelui eveniment, întâlnire sau veste. Înainte de inventarea fotografiei, era imposibil de stabilit înșiruirea exactă a norilor de praf ai galopului unui cal, întrucât mișcările lui erau mai rapide decât privirea. În același fel, gândurile, emoțiile, percepțiile și sentimentele, ca niște fulgere electronice, străbat cu viteza luminii pădurile misterioase ale neuronilor noștri, făcând astfel imposibil de stabilit succesiunea temporală exactă, în relație cu evenimentele exterioare. Când se întâmplă ceva, noi credem că starea psihică pe care o trăim este efectul acelui eveniment. Din acest motiv, racordăm evenimentele exterioare la starea Ființei, când de fapt se întâmplă contrariul. De fapt, stările Ființei noastre sunt acelea care dau de știre și marchează evenimentele din viața noastră. Cu timpul, emoțiile noastre negative se transformă în adversități de care mai târziu ne lamentăm. Ca să întâmpinăm un anumit fel de eveniment, fie el bun sau rău, trebuie, mai întâi, să creăm condițiile propice pentru ca el să se întâmple, înăuntrul nostru.

Cea mai mare iluzie a omului este credința că el poate să schimbe condițiile exterioare și să transfigureze lumea. Noi putem doar să ne schimbăm pe noi, să ne șlefuim atitudinile, să ne modificăm reacțiile și să încercăm să nu exprimăm emoțiile negative pe care le simțim.

Universul este perfect așa cum este.
Tu ești singurul care trebuie să se schimbe!

Noi suntem convinși că energia și bunăvoința nu au nicio importanță, în comparație cu evenimentele care se petrec în viață, care par a fi inevitabile și fortuite. Acele evenimente, asemenea unui torent care ne inundă, sunt prea nesigure și tulburi pentru a putea fi prevestite și au o forță prea mare pentru a putea fi stăvilite.

Lupelius ne învață să „vedem" că noi suntem cei care se află întotdeauna în spatele stărilor și evenimentelor. Nicio soluție nu este posibilă, înainte de a ne schimba noi.

Cel care este în stare să inițieze intenționat cea mai vagă schimbare
la nivelul Ființei sale
poate strămuta munții din loc
și se poate proiecta ca un gigant în lumea exterioară.

Lucrând asupra stărilor noastre interioare și asupra calității gândurilor și emoțiilor noastre, înfometându-le pe unele și nutrindu-le pe altele, vom putea modifica nu numai atitudinea noastră, ci implicit și relația cu evenimentele cotidiene din lumea exterioară, precum și natura acestora.

Primul lucru pe care trebuie să-l întreprindem este autoobservarea care, prin scrutarea gândurilor, emoțiilor, a modului în care ne raportăm la evenimente, ne permite să descoperim că umanitatea gândește și simte negativ.

Doar aparent omul își dorește sănătate,
prosperitate și noroc.
Dacă ar fi capabil să se observe și să se cunoască pe sine,
el ar auzi înăuntrul său un neîncetat refren al tristeții,
ca o rugăciune pentru nenorocire, compusă din griji, furie
și așteptări ale unor evenimente terifiante,
atât probabile, cât și improbabile.

Dar cum putem influența stările lăuntrice ale Ființei, dispozițiile și emoțiile noastre, precum și modul nostru de a gândi?

Energia care poate strămuta munții din loc este incapabilă să modifice un gând și, chiar și mai puțin, o emoție. Pentru a redirecționa un gând sau a controla o emoție, tăria ta trebuie să izvorască dintr-o energie superioară. Ca să acumulezi această energie deosebită, trebuie să elimini toate scurgerile din sistem, să alungi miile de fleacuri care-ți devorează energia, emoții negative și atitudini interioare necorespunzătoare. Dacă pe plan exterior intervine un eveniment și nu-l conectezi la stările Ființei tale, care de fapt l-au creat, ai ratat o șansă unică.

Dacă privim cu atenție, majoritatea evenimentelor din viața noastră se repetă, așa că este posibil să înțelegem mai bine natura lor doar uitându-ne la afinitatea lor cu anumite stări ale Ființei. De exemplu, să analizăm acea rețea de emoții numită „a întârzia" la o întâlnire. „Starea de întârziere"

declanșează o neliniște. Inteligența urmează să discearnă ce condiții exterioare corespund unei condiții lăuntrice pre-existente acelui moment. Există o parte a Ființei mele care mă conectează la acele evenimente. Singura soluție pentru a le putea risipi din viața mea este să modific această condiție lăuntrică pe care o numesc anxietate, teamă sau îngrijorare, care reprezintă de fapt o boală a Ființei mele, o vinovăție interioară.

Într-un fel sau altul, acel eveniment va reapărea în viața mea, atâta timp cât stările psihice care l-au produs persistă. Acele evenimente sunt de fapt semnele care ne arată că are loc o recuperare, în cazul în care avem puterea să le conectăm la stările din care au izvorât. „Examinându-le", dând atenție propriilor stări psihice, înseamnă să arăți cu degetul spre tine însuți, astfel încât să răstorni procesul și să revii de la eveniment, înapoi la stare. Chiar în acel punct, vei avea acces la înțelegere și la șansa concretă de a-ți schimba propria viață.

Căutând justificări și scuze, blamând un eveniment exterior fără a recunoaște că originea lui se află în chiar stările tale, în modul tău de a gândi, a simți și a reacționa înseamnă că nu ai înțeles. Și dacă nu înțelegi, înseamnă că evenimentul se va relua la nesfârșit. Circumstanțele se vor mai schimba, dar evenimentele se vor tot produce, ascunzându-se de fiecare dată sub o altă mască. Iar dacă vom tot continua să dăm vina pe circumstanțele și evenimentele exterioare, vom pierde pentru totdeauna șansa de a ne elibera de ele.

Acceptă blamul pentru toate,
asumă-ți responsabilitatea pentru tot ce ți se întâmplă.
Forța acestei atitudini este comprimată
în două vorbe vechi de când lumea:
Mea culpa.

Am avut convingerea că și țările trec prin stări ale ființei care atrag evenimentele corespunzătoare. În Statele Unite ale Americii, de exemplu, au trebuit să treacă zeci, dacă nu sute de ani, pentru ca rasismul, adică respingerea oamenilor care aparțin unei rase, credințe sau culturi diferite, și motivele apariției lui să fie eliminate.

Martirii, lideri care au murit de tineri, ca Malcolm X, Martin Luther King și J.F. Kennedy, au scurtat intervalul și au grăbit condițiile care au putut schimba stările psihice, modurile în care o națiune întreagă gândea și simțea, ea devenind astfel capabilă să atragă noi tipuri de evenimente și

oportunități. De-a lungul vieții noastre, faptul de a învinge sau a pierde, a fi sărac sau bogat, a ne îmbolnăvi sau însănătoși, depinde de stările noastre. Autoobservarea și analiza sinelui constituie mijlocul prin care le putem cunoaște. Cu cât mai mult timp dedicăm autoobservării, cu atât devenim mai conștienți și mai inteligenți.

Observarea de sine înseamnă corectare de sine.

13 „Pune-l pe Dumnezeu la treabă!"

Citirea manuscrisului lui Lupelius mi-a transmis o înfrigurare febrilă. Scormonind prin acele pagini care străbătuseră secolele, m-am plimbat printre băncile unei clase a Școlii Zeilor și am ascultat cu încântare vocea ei de dincolo de timp. Fiecare zi care trecea era o aventură a inteligenței, iar căutarea mea a fost răsplătită cu comoara unui gând nemuritor.

Omul nu are nevoie de nimic din exterior...
fie că e vorba de hrană, cunoaștere sau fericire...
Este un drept al său, câștigat prin naștere, să nu depindă de nimic din afara lui...
Omul se poate hrăni din interior
cu inteligența lui, cu propria lui voință și lumină.

Pentru Lupelius, această idee era elementul central al nemuririi fizice și piatra de temelie a oricărei filosofii și religii. Printr-un regres al memoriei, mi-au apărut cele mai vechi cuvinte din lume, cuvintele care înfloriseră pe buzele omului, ca primele vorbe ale unui copil, acum patru mii de ani, chiar înainte de a ști să le scrie: *Să nu ai alt Dumnezeu în afară de Mine!...*

Brusc, o nouă înțelegere a răsărit și s-a înălțat înăuntrul meu, la început mai timidă, ca o scânteie care mocnește în negura veacurilor. Apoi s-a aprins, vie ca o flacără. *Să nu ai alt Dumnezeu...* însemna că omul, inconștient de condiția sa de creator, consideră lumea exterioară divină și o proclamă domnul Ființei sale și stăpânul destinului său... Acea amenințare veche de secole s-a întrupat în prima și cea mai importantă dintre porunci: Să nu depinzi de nimic! ... Amintește-ți că tu ai creat toate astea!

Să crezi într-o lume exterioară înseamnă să depinzi de ea, să fii încarcerat de legile propriei proiecții. În acest punct, reflecțiile mele s-au amestecat și au devenit nedesluşite, ca ecoul vocilor unor copii entuziasmați de o descoperire amuzantă... *„Iubește pe Domnul tău. Să nu ai alt Dumnezeu, în afară de tine"*... Tu ești domnul și stăpânul, ziditorul și creatorul a tot și toate. Tu ai proiectat toate astea... Tu *ești* toate astea... Nu mai simțisem niciodată atât de aproape suflul unui zeu palpabil și real... În acest punct, șirul gândurilor mele s-a rupt și ele au rămas suspendate ...

Din traducerile pe care le primeam zilnic de la echipa de savanți și cercetători pe care o adunasem la Everan, s-a născut un dialog între Lupelius și Amanzio, unul dintre călugării săi războinici. Mesajul lor apărea printre rânduri, cu o asemenea vioiciune și tărie de parcă discipolul rostise întrebările chiar în acel moment. Timpul parcă se contractase și m-am pomenit între venerabilii pereți ai Școlii.

Lupelius: *„...Dacă crezi în lumea exterioară*
ca fiind ceva real, te pierzi
și ești destinat să eșuezi în tot ceea ce faci.
De aceea, permite evenimentelor exterioare,
circumstanțelor, incidentelor și relațiilor
să ajungă în acel spațiu interior
unde aceste gunoaie pot fi transformate
într-o substanță nouă,
într-o nouă energie, o nouă viață....
Ai făcut din existență
și din lumea exterioară, un Dumnezeu.....
Dar existența nu este reală....
este doar o unealtă care slujește «visul»
pentru a te ajuta să te întorci la sursă
și să afli ce este cu adevărat real...
nu există nimic în exterior
care să nu fie guvernat de «vis»."

Amanzio: *„Ce poți spune despre castelul unde ne aflăm*
acum și despre aceste camere vechi de peste
trei sute de ani?"

Lupelius: *„Ele sunt una dintre creațiile tale...*
acum, în această clipă!"

Amanzio: *„Dar despre tatăl și mama mea?"*
Lupelius: *„Și ei sunt tot creația ta...*
nu există nimic în afara ta
care să te fi precedat!"
Viața nu o primești de la părinții tăi,
ea este Reală, Eternă, Magnifică,
fără de început și fără de sfârșit,
fără naștere și fără moarte"
Amanzio: *„Dar... atunci... omul este... Dumnezeu?"*
Lupelius: *„Nu!... El este mult mai mult de atât!..*
El îl are pe Dumnezeu în slujba lui... „
Amanzio: *„Ce vrea să însemne asta?"*
Lupelius: *„Înseamnă că ai putea să Îi ceri*
orice îți dorești...
și Dumnezeu îți va îndeplini toate dorințele...
fără reținere...
Dumnezeu este un bun slujitor,
dar nu și un stăpân pe măsură...
Dumnezeu adoră să slujească...
El iubește să iubească....
Dumnezeu se abandonează complet servirii tale
Dumnezeu există....pentru că «tu» exiști...
Dacă tu nu exiști, nu este niciun motiv să existe...
Dumnezeu este voința ta în acțiune.„
Amanzio: *„Nu înțeleg."*
Lupelius: *„Mintea nu poate să înțeleagă...*
poate doar să mintă...
Mintea....minte...
când mintea încetează să mai mintă,
ea anihilează pe sine
și face loc plenitudinii Ființei.
Nu poți schimba trecutul
dacă nu înțelegi că
prezentul este cel care dă forma trecutului.

Orice obții în această clipă
este propagat, instantaneu, în toate direcțiile.
Dacă prezentul este perfect,
tot ce te înconjoară se va alinia
acestei perfecțiuni
Fiecare eveniment trecut
este în rezonanță cu vibrațiile
pe care corpul tău le emite Acum
Aici este locul unde se petrece totul.....
Aici este locul unde totul este atins
Aici este locul unde totul este mișcat...
Aici unde locuiesc Adevărul,
Inocența, Frumusețea și Puterea....
Aici....în acest infinit, etern,
Indestructibil Trup"

14 Arta de a sta treaz

„Câmpul de luptă este Trupul", am citit în manuscris.

Această afirmație autoritară a lui Lupelius a răsunat în mine, ca un strigăt de luptă, într-o mare cruciadă. Câmpul de luptă este trupul. Numele victoriei este integritate. Scopul vieții unui om, țelul lui este integritatea, unitatea Ființei. Astfel, Lupelius rezuma sensul căutării milenare a omului și rațiunea lui de a exista, semnificația întregii lui istorii. Lupelius credea că această realizare este de ordin fizic. Trupul este cea mai vizibilă parte a Ființei, iar integritatea Ființei constituie o victorie care are loc în interiorul fiecărei celule a corpului.

Lărgește-ți viziunea până când întreg trupul,
fiecare organ, mușchi, fibră și celulă, până la ultimul atom,
este copleșit de lumina visului tău.
Când visul este pus în mișcare, totul este posibil.
Visarea ta conține toate principiile și forța
de întemeiere a împărăției cerești pe pământ.

Nu există niciun război mai sfânt ca „învingerea egoului”
și nicio victorie mai măreață decât transgresarea propriilor limite.
Integritatea înseamnă vindecarea Ființei.
Ea necesită răsturnarea credințelor milenare,
transfigurarea emoțiilor negative, a gândurilor distructive,
atingând măiestria în stăpânirea și autocontrolul
hranei, somnului și respirației...

După ce am analizat acest pasaj, împreună cu altele din „Școala Zeilor”, am perceput natura experimentelor pe care Lupelius și cei din jurul lui le conduceau în acel laborator strălucit care era școala lui din Irlanda, acum o mie de ani. În acel loc, discipolii lui războinici s-au instruit să-și stăpânească somnul și hrana, reducându-și pe zi ce trece trebuințele, ca o etapă fundamentală a pregătirii lor pentru atingerea invulnerabilității și nemuririi.

Lupelius considera că somnul era un surogat nereușit al respirației, un expedient pus la cale de trupul nostru pentru a ne scăpa de o respirație incorectă și sufocantă. Când am pătruns mai adânc în gândirea lui Lupelius, am conștientizat că nimic nu ne era mai apropiat și în același timp mai străin și misterios ca respirația noastră. Noi suntem creaturi care trăiesc pe fundul unui ocean de aer. Cu toate că suntem invadați de acest element și fiecare centimetru pătrat din trupul nostru este sub presiunea oceanului atmosferic, noi conducem o cantitate insuficientă de oxigen în plămâni. Lupelius a descoperit un lucru incredibil, și anume că fiecare dintre noi inspiră doar o zecime din cantitatea de aer de care are nevoie.

În manuscrisul său, Lupelius a studiat și apoi a descris cu lux de amănunte condiția de apnee acută la care omul a fost redus, referindu-se la ceea el numește „sub-respirație”.

Ca o consecință a acestui fenomen straniu, afirma Lupelius, unele părți vitale ale organismului nostru duc lipsă de oxigen și rămân subnutrite. Anticipând cu secole importanța respirației în catabolism și în schimburile organice, Lupelius a concluzionat că omenirea era grav afectată. El a opinat că ar fi necesar ca omul să dedice câteva ore pe zi unei respirații complete, adânci și depline. A prezis că, într-o bună zi, fiecare școală, comunitate și organizație umană vor introduce tehnicile de respirație în cadrul metodelor de instruire a oamenilor, pentru ca aceștia să respire cantități mult mai mari de oxigen, care să acopere nevoile reale ale organismului.

Am observat cu regret că, secole mai târziu, acea profeție era departe de a se împlini, iar umanitatea continua să respire insuficient, ca și cum oxigenul ar fi fost supus unor impozite ridicate sau se afla printre cele mai prețioase și rare mărfuri din univers.

După părerea lui Lupelius, respirația profundă nu se poate produce mecanic, ci numai conștient. De la el am aflat că destinul unui om este conectat la respirație printr-o dublă legătură.

Cu cât respirația unui om este mai profundă,
cu atât realitatea lui este mai bogată....
Dacă intenționezi să-ți schimbi destinul,
acționează asupra respirației tale...
dedică timp respirației conștiente...

Una dintre pietrele de temelie a doctrinei lui Lupelius o constituie faptul că pentru a sluji destinul individual și pentru a deveni eroul unei aventuri personale de excepție, e necesar ca omul să respire conștient și adânc, să nu lăcomească la hrană și sex și să doarmă mai puțin. Aceasta este direcția în care ar trebui să-și îndrepte eforturile. Am găsit o scrisoare în manuscris, pe care Lupelius i-o adresase unuia dintre discipolii săi, dându-i sfaturi cu privire la acest subiect, pe un ton simplu și familiar.

Oamenii adorm în felul în care speră să moară... din senin...
Indiferent cât de obositoare ți-a fost ziua
și cât de grea bătălia,
indiferent cât e ceasul,
asigură-te că „adormi treaz"...
Cei care nu știu cum să-și gestioneze energia
adorm epuizați la sfârșitul zilei, mai mult morți decât vii...
Dacă chiar trebuie să dormi, fie doar pentru câteva minute,
atunci adormi dintr-o stare de conștiență.
Acest lucru te va ajuta să nu aluneci în hăuri infernale.

Părea că acele cuvinte îmi fuseseră adresate mie, ca un fel de mustrare indirectă pentru obiceiul meu de a adormi brusc, în fața televizorului sau în timp ce citesc o carte. Era ceva ce mi se întâmpla frecvent, pe atunci. Forța cuvintelor lui Lupelius și puterea lor de sugestie era atât de mare, încât, în momentul în care le-am citit, am decis imediat să adopt obiceiul de a „adormi treaz" și de a-l transforma într-o regulă de viață. După Lupelius, modul în care omul adoarme este ca hârtia de turnesol, un sistem prin care se dezvăluie calitatea vieții lui. Când simțim că vine Moș Ene pe la gene și închidem inevitabil ochii, trebuie, în opinia lui Lupelius, să ne exercităm voința, să ne ridicăm și să folosim toate mijloacele posibile, pentru a învinge somnul... Lupelius a sugerat să facem scrimă, să facem baie sau să dansăm și a inventat chiar câteva trucuri și strategeme pentru a servi acestui scop.

Opinia lui Lupelius era că *„A dormi înseamnă a muri!"*

Cu inimitabilul său umor negru și o cu firea lui glumeață, în stare să se deghizeze în mii de feluri, el susținea că în fiecare noapte oamenii fac o repetiție generală a ieșirii lor definitive din scenă. Ei continuă cu „prostul obicei" de a dormi și astfel, jumătate de planetă se duce la culcare după ce își urează noapte bună, fără a conștientiza ritualul macabru pe care îl urmează. Călugărul-filosof, care a îndrăznit să viseze imposibilul, conducătorul școlii de războinici invincibili, și-a sfârșit scrisoarea cu un sfat remarcabil referitor la arta de a sta treaz.

„Dacă înțelegi că somnul este reprezentarea morții,
nu te vei mai apropia de el niciodată în același fel...
Oricum, indiferent de uneltele și precauțiile pe care le folosești,
să nu permiți nimănui, nici măcar femeii tale, să te vadă dormind...
Instruiește-te pe tine însuți în arta de a rămâne treaz!...
Un războinic știe că, dacă lasă pe cineva să-l vadă dormind,
își arată vulnerabilitatea...
Este ca și cum îi dăm lumii permisiunea să ne atace
și să ne rănească letal."

15 Obiceiuri rele

Lupelius a dezlegat misterul eternului omenesc, pe care nicio minte nu poate să-l perceapă: existența unei găuri negre, unde balastul emoțional, ca o spumă psihică, se cuibărește și contaminează celulele corpului.

Folosind tehnici cum sunt postul și respirația, adoptând o nouă viziune, aderând la idei noi și prin eforturi excepționale, omul poate să se schimbe pe sine și realitatea din jurul lui, poate ca, dintr-o ființă muritoare, contradictorie și nedesăvârșită, să devină un individ nemuritor, inalterabil și desăvârșit.

Orice abstinență și orice efort îndreptat spre cumpătare constituie o pregătire pentru evadarea noastră din infernurile normalității, deoarece ne eliberează de intarsiile emoționale care se adună de a lungul anilor. Lupelius susține că numai un om al Școlii, îndrumat de un dascăl ireproșabil, poate face față unui astfel de proces de vindecare și poate depăși impedimentele și dificultățile unei acțiuni de o asemenea anvergură.

Omul este, de regulă, incapabil să înțeleagă semnalele care însoțesc și anunță procesul de purificare. Individul obișnuit citește aceste semnale de la coadă la cap sau de-a-ndoaselea și, în loc să le interpreteze ca pe indicii ale vindecării, crede că ele reprezintă simptomele unei boli grave. Durerea efortului care urmează este ceva ce nimeni nu-și dorește să îndure. Iată de ce, spunea Lupelius, se întâmplă ca abstinența să fie curmată exact în momentul în care a început să dea roade.

După ani de studiu încrâncenat și cercetare neobosită, de-a lungul călătoriilor sale lungi, Lupelius a ajuns să viziteze vechi școli și să întâlnească oameni extraordinari, care aparțineau marilor tradiții ascetice și mistice. În orice epocă și în toate civilizațiile, *otium*, arta de a nu face nimic, a constituit temeiul oricărei discipline și căutări lăuntrice, firul de aur ce a legat pe fiecare om de marea aventură și de călătoria inițiatică spre nivelurile superioare ale responsabilității.

Itinerarul, după harta imaginară trasată de manuscris, abstinența asceților, solitudinea pustnicilor și cumpătarea călugărilor, păreau a fi expresia aceleiași Școli, diferite aspecte ale aceluiași gând și ale unei căutări milenare, care se înrudește cu artele marțiale și veghea războinicului.

Când am analizat mai îndeaproape acest aspect, am descoperit că Arrian, unul din cei doi istorici din suita lui Alexandru cel Mare, cuprinsese

în „Anabasis Alexandrou", regulile alimentare și secretul energiei lui într-o singură propoziție:

„...fusese instruit să fie cumpătat: la micul dejun, o alergare înainte de ivirea zorilor și apoi, la cină, o masă ușoară."

Războinicii macedoneni, considerați a fi modele inegalabile de bravură și tărie, erau de o cumpătare legendară. Ei obișnuiau să doarmă pe pământul gol și, chiar după eforturi maxime și acțiuni nebunești, mâncau doar un pumn de măsline. În orice caz, nu se simțeau niciodată obosiți și erau socotiți drept cei mai de temut combatanți, un adevărat coșmar pentru dușmanii lor.

Eliminarea voluntară a fiecărui grăunte de mâncare și abstinența de la somn aveau, în concepția lui Lupelius, consecințe atât de puternice, încât puteau să destrame întregul sistem al credințelor unui om și să-i spulbere toate speranțele deșarte. Școala lui pleda pentru înlăturarea bolii, a bătrâneții și a morții, pentru recuperarea unui drept din naștere și a stării naturale a omului.

Un om fără de boală, vârstă și moarte.

De-a lungul secolelor și în toate tradițiile, căutarea autocontrolului a presupus necesitatea disciplinei și practicarea unor tehnici, menite să elimine ceea ce Lupelius numea „balast emoțional". Era o operațiune indispensabilă, care urmărea să deschidă rănile interioare și să alunge orice umbră din cutele ființei.

Într-o zi, în timp ce lucram la manuscris, am aflat incredibilul secret peste care dăduse Lupelius. Enunțul lui era manifestul unei revoluții a gândirii și părea că nu se referă la contemporanii lui, ci la o adunare de savanți ai viitorului:

„...a sosit clipa în care omenirea trebuie să se deștepte din somnul metafizic ancestral... A sosit vremea să suflăm colbul de pe sistemul ei de credințe..."

Documentul se sfârșea cu aceste cuvinte interzise:

„Hrana, somnul, sexul, boala, bătrânețea și moartea sunt «obiceiuri mentale rele». Omul este dator să le înlăture."

În câteva fragmente din manuscris le numea „superstiții" și „iluzii".

„Trupul este câmpul de luptă...", susține Lupelius. „Fiecare gest de refuz al mâncării, fiecare clipă de nesomn, toate vor fi considerate drept o victorie asupra morții... moartea fizică este imorală... nefirească... inutilă."

Lupelius credea că lipsa de cumpătare în hrană, somn și muncă este cauza principală pentru pierderea energiei și vitalității, cea care a făcut posibilul imposibil, până când a intervenit inevitabilul, moartea fizică. Există foarte puțini oameni în istorie, în toate civilizațiile și tradițiile religioase, care s-au deșteptat din somnul hipnotic descris de Lupelius și au încercat să urmeze o disciplină, să așeze ideea de nemurire fizică în centrul sistemului lor de gândire și să o considere izvorul prosperității și al longevității.

Într-o zi, Visătorul îmi spusese că ideea de nemurire fizică este un element fundamental pentru psihologia noii umanități și chiar mai mult, pentru psihologia unui nou conducător. Omul care nu îndrăznește să treacă dincolo de Coloanele lui Hercule este, mai devreme sau mai târziu, năpădit de limitele lui și forțat să se întoarcă. Ideea că moartea poate fi înfrântă risipește orice constrângere a psihologiei noastre și ne sporește responsabilitatea ce reprezintă o condiție necesară atunci când se naște o acțiune vitală, prolifică și durabilă. După părerea Visătorului, filosofia nemuririi fizice trebuie predată în toate școlile, la toate treptele și nivelurile, în universități și în instituții. Ideea unei vieți nesfârșite este cel mai puternic antidot împotriva pauperității, criminalității și morții.

Am părăsit Institutul de Manuscrise antice din Everan și m-am reîntors în New York, cu cel mai prețios odor, copia după manuscrisul „Școala Zeilor", pe care o făcusem special pentru Visător. Din noianul de notițe pe care le luasem, doar la trei cuvinte am reflectat în mod deosebit, pe durata călătoriei: *mori mai puțin*, un aforism recurent și probabil deviza lupelienilor. Ele reprezentau formula magică și sâmburele filosofiei Școlii.

Mori mai puțin și trăiește pentru totdeauna.

M-am gândit la descoperirea devastatoare care se ascundea în umbra simplității aparente a acestei formule. Omul moare lăuntric de mai multe ori pe zi. Gândurile, stările distructive și emoțiile negative ne învolbură în interior ființa și se perpetuează la nesfârșit, în timp ce distilează otrava grea care ne ucide. Probabil nu știm de unde să începem să trăim etern, însă, dacă vom urma aforismul milenar al lui Lupelius, cu siguranță vom putea să *„murim mai puțin"*. Am fredonat imnul lupelienilor de mai multe ori:

Mănâncă mai puțin și Visează mai mult.
Dormi mai puțin și Respiră mai mult.
Mori mai puțin și Trăiește pentru totdeauna.

16 „Nu vei reuși!"

M-am ridicat de parcă făcusem o călătorie subterană. Am recunoscut camera și imensele pânze agățate de perete. De data aceasta era dimineață și cu o oră mai târziu decât în lumea Visătorului, iar lumina era atât de clară, încât puteam distinge cu ușurință arhitectura acelei aripi a vilei. Mi-am ridicat ochii spre tavanul înalt și l-am urmărit până în punctul în care cobora brusc și forma o arcadă impresionantă, din cărămizi. Chiar în acel moment am simțit prezența cuiva. Am avut o tresărire. În capătul arcadei, două ființe goale se uitau la mine: un bărbat și o femeie, care semănau cu niște paznici împietriți. Un fior mi-a străbătut spinarea, înainte de a înțelege ce se întâmplă. Erau două statui, în mărime naturală, așezate una în fața celeilalte. Trupurile lor erau atât de perfect sculptate, încât am crezut că erau copii după originale elenistice. Pieptul lui de războinic, înalt, neted și tare ca o armură, emana mândrie. Am înțepenit, așteptând o comandă marțială. Instinctiv, m-am dat la o parte, ca să ocolesc scara spiralată care ducea spre camera Visătorului și fără nicio ezitare m-am îndreptat în direcția opusă, spre o ușă imensă de cristal și fier forjat, cu o formă ciudată. Lângă ea, o imensă pânză pictată ocupa întregul perete. M-am oprit să o cercetez. Am recunoscut o versiune completă a mitului lui Narcis, surprins în momentul în care își privea chipul într-un eleșteu, înainte de a fi înghițit de ape. L-am privit o vreme, cu admirație. Trebuie să fi făcut parte din seria capodoperelor din secolul al șaptesprezecelea, dintr-o renumită galerie de artă. Apoi, am deschis cu atenție ușa de cristal și m-am oprit brusc în prag, vrăjit de splendoarea unui peisaj de basm. Privind uluit la acel peisaj, m-am aplecat să-mi dezleg șireturile de la pantofi și i-am lăsat acolo unde eram, așa cum procedasem și la prima vizită. Am mers precaut, cu picioarele goale, pe plăcile de teracotă de pe podea și am pătruns în ceea ce părea a fi o seră foarte spațioasă. Marea varietate de plante, majoritatea tropicale, și arcadele de sticlă din care erau făcuți pereții, mă copleșeau. În exterior, verdele crud al grădinii împresura vila, contrastând cu clădirea de lemn, ce părea o arcă ancorată la malul unei mări vegetale. Distincția fiecărui detaliu, a fiecărei piese de artă, pânze rare și statui elegante din marmură albă, asociată cu mirajul emanat de acel loc, m-au surprins plăcut. Prima rază de lumină a dimineții picura prin două deschideri spre cer. Priveam grinzile groase care sprijineau acoperișul și gândul mă purta spre acel titan care le purtase și le așezase acolo. Am cercetat fiecare ungher de mai multe ori și tot nu am

dat de urma Visătorului. Nu-l văzusem de aproape un an. La un moment dat, pe când înaintam, am zărit un șuvoi de apă pe podea, chiar în mijlocul holului. Mai degrabă decât un bazin, semăna cu o baltă albăstrie, săpată în plăcile de teracotă. O unduire regulată străbătea ușor suprafața apei, ca un fior. Mi-am aruncat privirea spre marginea apei și am văzut imaginea Lui reflectându-se în apă.

Mi-am ridicat ochii, încetișor. Visătorul ducea spre buze un fluier de argint. S-a aplecat cu eleganță, îndreptându-și chipul și instrumentul strălucitor spre lumină. În văzduh pluteau triluri, înșiruite unele după altele ca perlele pe un colier. Nu exista nicio urmă de vârstă sau timp în acea muzică, vilă, hol sau clipă. Am ascultat împietrit.

Am simțit bucuria copilăriei, adierea brizei marine și fericirea ei trecătoare. Întrecerile nebunești de pe stânci, gustul homarilor și al crabilor proaspăt pescuiți, bătaia inimii înaintea celor mai nesăbuite plonjări de pe stâncile înalte, umbrele clare ale casei din Ischia, sărutările dulci ale Carmelei, când se întorcea de la piață, cu pungi grele în amândouă mâinile...

În cele din urmă, o notă a rămas suspendată în văzduh mai mult decât celelalte, îngreunând suflul care îi dăduse viață, s-a jucat puțin cu moleculele aerului, înainte de a se elibera de muzică și a deveni o răsuflare sonoră și sacadată. Brusc, a încetat. Pentru mai mult timp, fluierul a fost ținut de-a curmezișul, lipit de buza inferioară, apoi luat și pus cu grijă pe o pernă.

El era mai tânăr decât îmi aminteam și părea mai subțire. Și-a ridicat privirea spre mine și m-a analizat multă vreme. Desigur că știa de eforturile pe care le depusesem pentru a mă întoarce la El... despre timpul pe care îl petrecusem în căutarea manuscrisului, de reușita misiunii mele, de pasiunea care mă cuprinsese în timp ce-l studiasem și care mă apropriase de gândirea Școlii. După întâlnirea furtunoasă cu care începuse ucenicia mea și după călătoria plină de peripeții, înapoi în trecutul meu, am crezut că de data aceasta El îmi va adresa cel puțin câteva cuvinte de încurajare, dacă nu de laudă. Am făcut câțiva pași spre El.

Visătorul continua să mă țintuiască cu privirea, fără să spună niciun cuvânt.

La început am avut un sentiment de disconfort, care s-a transformat mai apoi în durere. Sub privirea Lui, atenția mea își schimba cursul. Mă uitam înăuntrul meu, pentru prima oară. Spectacolul nu era deloc plăcut: un nor de gânduri negre se abătuse asupra conștiinței mele, împreună cu un

val de culpabilitate și alte sentimente înnodate ca într-un ghem emoțional, care nu se mai descâlcea. Privirea Lui săpa în adâncurile mele, răscolind noroiul psihic, pe care nu dorisem nicicând să-l văd sau să-l înfrunt. El s-a oprit chiar înainte ca durerea să depășească limitele suportabilului. Totuși, nu și-a slăbit strânsoarea. Ceea ce avea să urmeze era cu mult mai dureros. La sfârșitul analizei sale, ca și cum ar fi ajuns la decizia finală, a dat sentința:

„Nu vei reuși!"

Tăcerea care a urmat acestui verdict a invadat cu repeziciune întregul spațiu și a cucerit fiecare ungher al serei. Melancolia, deziluzia, deprimarea și furia s-au întrepătruns și s-au scurs într-o durere surdă. M-am simțit golit de toată energia. Doream să fiu lăsat în pace și să cad la pământ. Cu respirația întretăiată a unui inculpat, am așteptat finalul judecății. Pauza era nemilos de lungă.

În cele din urmă, pe tonul unui cercetător care a dat greș din nou, dar nu e deloc dezamăgit când observă că pentru a mia oară experimentul a eșuat, El a anunțat:

„Nimeni nu poate reuși... Umanitatea nu poate reuși!"

Mi se adresa de parcă eram reprezentantul unei rase învinse, în curs de dispariție.

„Sunt prea multe legi care te obligă să rămâi neschimbat. Până și căutarea pe care ți-am încredințat-o s-a transformat în ceva care îți hrănește orgoliul și egocentrismul."

Îi purtam o pică profundă, simțeam silă amestecată cu autocompătimirea pe care o simți când ai fost jignit. După luni de zile de călătorie și căutare prin Statele Unite și Europa, după găsirea manuscrisului lui Lupelius, pe care cercetătorii, savanții și arheologii îl consideraseră pierdut pentru totdeauna și după ce îmi înfruntasem cu stoicism trecutul zbuciumat, nu meritam să fiu tratat într-o asemenea manieră. Voiam să ripostez într-un fel la cuvintele Visătorului, dar mușchii demnității mele erau prea slabi. În plus, știam în adâncul sufletului meu, că El avea dreptate. Am încercat să-mi ascund dispoziția în spatele unui false docilități.

„Nu mă pot schimba!" Asta a fost tot ce am putut articula. Dar vocea mi-a trădat ranchiuna datorată neputinței și obiceiului de a mă agăța și de a fi sprijinit.

„Încetează-ăăăă! ", a strigat Visătorul, prelungind la nesfârșit ă-ul final, cu o voce groaznică. Secundele care s-au scurs au fost pline de teroare, ca numărătoarea inversă a unui eveniment chinuitor. Și totuși, am simțit o

liniște interioară, care se deschidea cu un urlet subuman, înspăimântător, ca un strigăt de luptă lansat printre zgomotele armelor și goarnelor, în mijlocul unei bătălii pe viață și pe moarte. O tresărire a ființei mele m-a îndemnat să-i dau mai multă ascultare.

„Îți aduci aminte de vremea când obișnuiai să plângi ore în șir, până îți pierdeai vocea?", m-a întrebat Visătorul vorbind, în mod surprinzător, cu o voce scăzută, care totuși își păstra toată ferocitatea. În mintea mea se succedau, secvență după secvență, se suprapuneau una peste alta, amestecându-se cu foșnetul cărților de joc în mâinile unui iluzionist, firimituri din trecutul meu îndepărtat. Firimiturile erau asemănătoare, aveau aceeași strălucire, precum și atmosfera magică a copilăriei mele napolitane, unde superstițiilor vechi de când lumea le fuseseră atribuite nume antice de Lari și Penati. Am recunoscut casa cea veche, camera Carmelei și șifonierul cu oglinzi pe uși. Un băiat de vreo șase ani stătea pe podea și plângea cu disperare... fără oprire... Eram eu.

„Ești încă în acel stadiu, nimic nu s-a schimbat. Capriciile tale copilărești s-au transformat într-o tendință permanentă de a te lamenta și compătimi."

El a tăcut pentru un timp care mi s-a părut nesfârșit....

„Nimeni nu se schimbă..... este imposibil să te schimbi", a spus Visătorul în cele din urmă. *„La vârsta de șapte ani, un băiat este deja un recrut în trista armată a adulților și, ca un mic spartan, ia cunoștință de panorama răsturnată a lumii; i se inculcă un set complet de convingeri, prejudecăți, superstiții și idei care îi dau dreptul să adere la clubul universal de oameni nefericiți pentru totdeauna.*

Gândul unui om, emoțiile și trupul sunt universuri concentrice... totul este în conexiune. Schimbarea deliberată a intonației sau a inflexiunii vocii, îndreptarea spatelui cu un milimetru și modificarea celui mai mic obicei ar însemna schimbarea întregii vieți. Este aproape imposibil."

El și-a ațintit privirea asupra chipului meu, pentru multă vreme, iar eu am îndurat examinarea. Știam că nu i-ar fi scăpat nici cea mai vagă tresărire a sufletului meu și nu exista nicio posibilitate de a trișa în acea partidă. Era totul sau nimic pentru mine... Posibilitățile ca într-o bună zi să mă cuceresc, să fiu atins de „vis" sau să alunec și să mă pierd pe vecie, fără nicio cale de scăpare, erau acolo.... și se împleteau. Viața mea atârna de un fir subțire de ață, plutea deasupra unei guri de prăpastie. Un cuvânt, o schimbare de intonație și durata unei pauze o puteau împinge să cadă în roiul destinului colectiv.

Cu o mișcare rapidă, cu suplețea cuiva al cărui corp este bine antrenat, El s-a ridicat din poziția de ghemuit și culoarea albăstruie a bolții i-a surprins mișcarea, precum reflectarea unui zbor, legănând-o pe suprafața ei unduitoare. S-a îndreptat încet spre mine. Am așteptat câteva clipe nesfârșite cu respirația întretăiată, apoi, cu o voce gravă, dar de data aceasta fără asprime, El a spus:

„Numai dacă îți vei aminti de Mine, vei putea reuși!"

17 „Răstoarnă-ți credințele!"

Între timp, El s-a pregătit să se așeze și-a aranjat cu atenție câteva perne în jurul trupului. Părea a fi cineva care făcea tot posibilul să îndeplinească o sarcină măreață, fără să obosească, chiar și atunci când bănuia că fusese deja încheiată.

„Răstoarnă-ți credințele!", m-a îndemnat El cu hotărâre.

Ideea de a mă invita să iau loc nu i-a trecut deloc prin minte și m-a lăsat să stau în picioare, acolo unde stătusem de la începutul întâlnirii noastre. Am interpretat comportamentul Lui ca pe o lipsă de considerație față de mine și m-am simțit indignat și jignit. Îmi era imposibil, atunci, să cred că un om ar putea trăi, în fiecare moment, la fel de motivat ca Visătorul. El nici măcar nu clipea din ochi fără ca acest lucru să nu servească scopurilor Lui. În timp ce reflectam la indignarea mea, am continuat să-l ascult, sprijinit de o placă de teracotă, lângă apele tremurătoare ale lacului Său.

„Trecutul, prezentul și viitorul unui om... evenimentele, circumstanțele și experiențele pe care le întâlnește în calea lui sunt umbre proiectate de credințele lui", a continuat Visătorul. *„Existența și destinul lui sunt materializarea convingerilor și iluziilor lui..."*

„Visibilia ex Invisibilibus." Tot ceea ce percepi, vezi și atingi, izvorăște din invizibil. Viața unui om este umbra Visului său, materializarea principiilor lui și a credințelor sale...

Invariabil, toată lumea își vede visurile devenite realitate... Omul întotdeauna creează. Obstacolele pe care le întâmpină constituie materializarea propriilor lui limite, a gândirii sale contradictorii și a neputinței...

Unii cred în pauperitate, unii venerează boala.... unii cred cu sfințenie, în limitare și puținătate.... unii mizează totul pe infracțiuni... Omul întotdeauna creează, chiar și în cele mai înnegurate stări ale Ființei."

Potrivit spuselor Visătorului, nimeni nu are credințe mai puternice decât ale altora. Fiecare om are de controlat și de cultivat propria lui bucățică de credință... toată lumea deține aceeași cantitate.

„Ceea ce diferențiază oamenii... ceea ce le oferă un destin diferit este sensul credințelor lor, calitatea diferită a scopurilor pe care ei intenționează să le atingă, conștient sau nu..."

Aceste cuvinte mă tulburau foarte mult. Crezusem întotdeauna, cu fermitate, că credința era un lucru prețios și că diferența dintre oameni consta în modurile lor distincte de a crede. Unul din pilonii pe care se sprijinea viziunea mea asupra lumii era certitudinea că Mahomed, Alexandru, Socrate, Lao Tzu, Churchill și Napoleon erau diferiți de ceilalți prin tăria convingerilor lor.

„Dacă toată lumea are credință... mai mult, aceeași cantitate de credință", am întrebat, gândindu-mă la Sfintele Scripturi, pentru a-mi susține afirmația și a culege tăria din autoritatea lor „care este semnificația cuvintelor «dacă ai avea credință măcar cât o sămânță de muștar»?"

Conversația care a urmat mi-a rămas întipărită pentru totdeauna în minte, nu doar din pricina cuvintelor memorabile pe care le-a rostit El, ci și a autorității pe care am simțit-o pulsând în spatele lor. Visătorul nu-mi oferea o interpretare a acelui pasaj din Biblie, El îl crea. Esența iluzorie a acelui mesaj milenar și cunoașterea din cochilia lui se risipeau chiar în acel moment. Ascultam acele cuvinte care păreau noi și vii. Ele nu mai fuseseră rostite niciodată, în întreaga istorie a lumii.

„Dacă omul ar avea capacitatea de a schimba sensul credinței sale măcar cu un milimetru, dacă ar putea schimba tăria convingerilor sale și le-ar trimite spre viață și nu spre moarte... ar putea strămuta munții, în lumea evenimentelor."

Ca un fulger, care străpunge întunericul și luminează pentru câteva clipe ceea ce fusese îngropat în umbre, m-a străbătut energia nestăvilită conținută într-un sâmbure de credință. Am înțeles că înlăturarea celui mai mic fragment de infern ar distruge sută la sută credința în moarte, cea mai adânc înrădăcinată dintre toate convingerile oamenilor. Am conștientizat amploarea unei asemenea fapte. Numai gândul la ea era echivalent cu tăria necesară unui titan pentru a purta în spinare cerul și pământul.

Pentru prima oară, mă întrebam în ce crezusem, ce valorizasem, până la întrevederea mea cu Visătorul...

Vocea Lui m-a întrerupt, chiar în momentul în care reflectam la acest lucru. Apoi m-a îndrumat, căci gândurile mele se întorseseră spre prăpastia întunecată a trecutului meu, deși conștientizam că era stânjenitor să mi se confirme din nou că eram ca o carte deschisă pentru El.

„Până acum, scopul vieții tale, țelul existenței tale, ca de altfel al tuturor oamenilor, era să-ți ucizi sinele. Boala, Bătrânețea, Moartea sunt zeii pe care omenirea i-a venerat de mii de ani... Astfel, oamenii au renunțat la viață, cu durere... au spulberat visul lor nemărginit! "

„Dacă ai avea credință cât o sămânță de muștar"... însemna că cea mai vagă elevare a viziunii, o minimă transformare, ar putea să ne îndepărteze de destinul nostru muritor.

Visul este cel mai real lucru din câte există.

Să-ți „vezi" propriile limite și să le circumscrii înseamnă să te eliberezi de ele! Viața omului este guvernată de emoții negative. Angoasa pe care el o poartă înăuntrul lui este cauza tuturor nenorocirilor și nefericirii sale. Visătorul s-a ridicat. Mi-a întors spatele și a trecut cu pași precauți pe lângă lacul întins, spre colțul opus al acelei minunate sere. De acolo mi-a vorbit, cu spatele spre mine, dar i-am auzit vocea tare și clară lângă urechea mea.

„Este doar o problemă de timp... ", mi-am notat conștiincios în carnețel, *„până când fiecare dintre noi va atinge ținta pe care și-a ales-o... în cele din urmă, toți vom învinge... ne vom transforma în ceea ce am ales să devenim... tu, mizeria, perisabilitatea și moartea....iar Eu, desăvârșirea, nemărginirea și nemurirea."*

18 Sindromul lui Narcis

„Cea mai nezdruncinată credință a ta.... cea mai vătămătoare convingere este să crezi că lumea există în afara ta, că există cineva sau ceva de care să depinzi, cineva sau ceva care poate să-ți dea sau să-ți ia, să te aleagă sau să te condamne", a spus Visătorul.

„Dacă un războinic s-ar baza pe ajutor din afară, chiar și pentru o fracțiune de secundă, și-ar pierde imediat invulnerabilitatea", a spus El. Apoi a tăcut și a închis ochii.

Mi-am făcut de lucru cu însemnarea ultimelor Lui cuvinte în carnețel. Pauza se prelungea. Am încercat să-mi depășesc stânjeneala, care se datora senzației mele de insignifianță, prin recitarea în gând a unor notițe. În cele din urmă, Visătorul a rupt tăcerea și, cu ochii închiși, a recitat:

Nu există nimic acolo, afară...
Nu vine niciun ajutor din altă parte...

„Cea mai aprigă boală a omului este dependența", a anunțat El grav. Imediat am devenit foarte vigilent. Fără îndoială că am simțit importanța acestei afirmații cu tot trupul meu și rolul central pe care ea trebuia să-l ocupe în noul meu sistem de convingeri.

„Nu există nimic mai josnic decât să depinzi de alții și de părerile lor... Ca să te eliberezi de asta, ai nevoie de multă pregătire..."

Ceea ce am observat ulterior, când mi-am analizat atitudinea din această ocazie și din altele, era că acceptam cu ușurință să mă las convins, atunci când se referea la umanitate în general, și îi opuneam rezistență când mă critica sau mi se adresa personal.

„Oamenii de felul tău... se simt vii numai în prezența altora... preferă locurile aglomerate... își găsesc de lucru pe la guvern sau într-un mare centru de afaceri... oriunde pot simți din plin prezența liniștitoare a mulțimii... Celebrează toate ritualurile dependenței și se adună în templele ei: cinematografe, teatre, spitale, stadioane, tribunale, biserici, numai ca să fie alături de alții, să fugă de povara insuportabilă a singurătății lor", a subliniat Visătorul.

O ostilitate de neoprit îmi întuneca Ființa, de parcă acele cuvinte amenințaseră ceva vital sau tulburaseră un plan conceput de multă vreme. Am aliniat mental, într-un șir, toate comentariile dure pe care voiam să le fac, ca pe niște cărămizi. O introspecție a încercat să înlăture acel conglomerat rușinos, dar nu a reușit decât să contureze o grimasă de durere pe chipul meu. Visătorul punea la încercare zidurile rezistenței mele. Știa cum să le

fisureze. În zâmbetul Lui era o urmă de sălbăticie, de parcă urma să mă lovească și a spus, pe o voce scăzută:

„Când un om ca tine se îmbolnăvește, dorește să fie vindecat de chirurgi, acești șamani ai unei științe încă primitive, doar pentru a atrage atenția asupra sa..." Am avut o stare de leșin, de parcă cineva mă lovise cu pumnul în stomac. Visătorul a lăsat să treacă câteva secunde, ca și cum mă arbitra din dublă ipostază, de arbitru și rival, în același timp.

„Îți aduci aminte de tablou?", m-a întrebat El din senin, schimbându-și total atitudinea și tonul. De fiecare dată când spunea ceva, mă tulbura peste măsură. Nu mă puteam obișnui cu aceste schimbări radicale, realizate cu bruscheţe și măiestrie, cum nu văzusem la nimeni altcineva înainte. Capacitatea Lui de a se metamorfoza într-o cu totul altă ființă și de a trece la următorul moment, fără a împrumuta nimic din cel anterior, mă uimea. Am înțeles de îndată că întrebarea lui se referea la tabloul pe care îl admirasem înainte de a pătrunde în sera unde ne aflam și în clipa de față. Am revăzut în minte imaginea lui Narcis, contemplându-și chipul reflectat în apele eleșteului, cu doar câteva clipe înainte de a se fi înecat.

„Este povestea simbolică a omului pierdut și identificat cu lumea exterioară", mi-a explicat Visătorul, fără să-și ascundă amuzamentul față de eforturile mele zadarnice de a-mi adapta expresia facială la schimbarea Lui bruscă de subiect și dispoziție. A făcut o pauză, pentru a-mi permite să-l ajung din urmă.

Atâta vreme cât crezi într-o lume exterioară, atâta vreme cât crezi că politicienii au puterea de a-ți guverna viața, iar religiile pot să-ți facă ordine în suflet, vei fi profund dezamăgit....Vezi lumea așa cum este, o creație simultană a ființei tale interioare. În rezonanță cu stările și circumstanțele tale interioare, lumea apare și dispare la voință și poate deveni ceva straniu și violent atunci când uiți că tu însuți ești sursa care o naște.

Mitul lui Narcis este metafora omului care devine victima unei lumi ce reprezintă propria lui proiecție. De îndată ce conștientizezi că lumea este proiecția ta, te eliberezi de ea", a conchis Visătorul.

Eram șocat. Cum fusese posibil ca unul dintre cele mai importante mituri ale civilizației noastre să fie interpretat eronat timp de milenii întregi? Cum fusese posibil să se rateze o explicație atât de simplă?

Pe lângă vocea Visătorului, am auzit cu claritate și vocea acelei ere ancestrale, a giganților gândirii, care pusese bazele marilor idei filosofice și murise odată cu Socrate. Ecoul acelei cunoașteri încă mai traversa oceanul timpului, pentru a ajunge la noi, dar noi continuam să ignorăm sau să interpretăm pe dos miturile sale, care dezvăluie adevărata condiție umană. Noi încă mai credem că Narcis este arhetipul deșertăciunii, când în realitate mitul lui este un strigăt de alarmă împotriva stupidității și a pericolului de a avea o viziune banală asupra lumii. Ceea ce Visătorul încercase de nenumărate ori să mă facă să înțeleg mă sfredelea acum, până în adâncuri. Povestea lui Narcis era mesajul unei Școli a transformării, cea existase cu mii de ani înainte de Caravaggio și l-a inspirat pe acesta să picteze tablourile cu răstignirea lui Petru și convertirea lui Pavel, pe drumul Damascului. Narcis nu se făcea vinovat de vanitate, cum ni se spusese, ci de identificarea și capitularea în fața propriei sale imagini despre lume.

„Să te îndrăgostești de cineva din afara ta și să te uiți pe tine însuți înseamnă să te pierzi în labirintul lumii de care depinzi... să uiți că ești singurul creator al realității tale interioare... "

„Nu există o lume în afara noastră", a subliniat El, din nou. *„Tot ce întâlnim, vedem și atingem, ne reflectă. Alți oameni, evenimentele și circumstanțele din viața unui om dezvăluie condiția acestuia.* Să învinovățești lumea, să te lamentezi, să te justifici și să te ascunzi, toate sunt manifestările unei omeniri căzute în dizgrație, simptomele evidente ale dependenței, precum și absența unei voințe «autentice»."

„Acesta nu este singurul mesaj care ni s-a transmis de-a lungul erelor, pe care omul l-a înțeles greșit pentru a se sustrage conținutului său insuportabil", a spus El.

„Ca și Adam, Narcis a mușcat din măr!" mi-a spus Visătorul, surprinzându-mă. Îmi era greu să-l urmăresc, căci străbătea prăpastia dintre timp și spațiu, dintre cuvinte îndepărtate, cu un singur pas; mai întâi s-a apropiat de povestea veche de patru mii de ani a Genezei, iar apoi a sărit la unul dintre cele mai vechi mituri ale Greciei clasice.

„El, ca și Adam, a crezut în existența unei lumi exterioare."

Narcis s-a înecat, victimă a iluziei că exista ceva în afara lui, iar Adam a fost izgonit din Rai și condamnat la moarte pentru că mușcase din măr și pentru credința într-o lume exterioară.

În ambele tradiții, care aparțin unor culturi diferite, mesajul este același: a crede că lumea se află în afara noastră înseamnă a deveni victima ei, a fi înghițit de ea.

„Tu creezi lumea, în fiecare clipă a existenței tale!" a susținut Visătorul. *„Eleșteul în care Narcis și-a văzut reflectarea chipului este lumea exterioară. Să crezi că ea este reală, să te sprijini pe ea înseamnă să depinzi de propria ta proiecție. Din creator devii creatură, din visător devii cel visat și din stăpân devii sclav, până când ești sufocat de propria ta creație."*

Am observat că mesajul pe care Visătorul mi-a permis să-l descopăr putea fi găsit în vechile povești ale Noului Testament și în cele mai noi ale lui Frankenstein, Alice în Țara Minunilor și Blade Runner.

„Căderea lui Adam și a Evei are loc în fiecare clipă", a precizat Visătorul.

„Suntem izgoniți din Rai de fiecare dată când iluzia lumii ne învăluie... când uităm că noi suntem creatorii. Atunci, creația se revoltă și riposteză... Acesta este păcatul originar, păcatul mortal, de neiertat: să confunzi cauza cu efectul. Dacă un om este adevărat și vertical... este pentru că el se conduce singur... în ciuda dinamismului înșelător al evenimentelor și a diversității situațiilor, el știe că lumea este oglindirea lui."

„Indiferent dacă e bine sau rău, atrăgător sau dezgustător, corect sau eronat, tot ceea ce întâlnește omul este doar reflectarea lui și nicidecum realitatea", a spus Visătorul și, din tonul Lui, am înțeles că întrevederea noastră se apropria de sfârșit. Se pregătea să mă părăsească.

„Dintotdeauna, fiecare om se are doar pe sine... Tu ești și sămânța și recolta... Iată de ce toate revoluțiile din istorie au dat greș... au încercat să schimbe lumea din afară... au crezut că imaginea din eleșteu este reală.

Să nu te mai bizui pe lume când ai nevoie de ajutor. Treci dincolo de limite! Numai aceia care pot transgresa limitele lumii pot să o facă mai bună."

Aici, El a făcut o pauză de câteva clipe.

„Depășește-i limitele!", mi-a ordonat El și apoi a tăcut din nou.

A transcende, a transgresa limitele lumii! Ce ar putea însemna, oare, aceasta?

„De mii de secole omul a zgâriat ecranul lumii, în speranța că ar putea schimba secvențele filmului pe care el singur l-a proiectat."

Motivul pentru care nenumărate generații de oameni au eșuat în încercarea de a schimba cursul istoriei mi-a fost servit pe o tavă de argint. Acea viziune, de o batjocură cruntă, încheia povestea nesfârșită a atrocităților, încleștărilor și a faptelor eroice, cu o singură sintagmă: a fost o nebunie inutilă și nemărginită.

„Tu... părăsește acea nebunie!" mi-a poruncit El, cu neașteptată amabilitate. *„Uită de războaie, revoluții și reforme sociale, politice și economice... ai grijă de adevărata cauză a tot ce se întâmplă, încetează să te mai gândești la vis și preocupă-te doar de visătorul din tine. Cea mai însemnată revoluție, cea mai dificilă dintre toate, singura care are semnificație, este schimbarea propriului sine."*

19 Omul nu se poate ascunde

„Cei care depind de lume rămân înglodați în cele mai joase zone ale existenței", m-a avertizat Visătorul *„Ai căutat toată viața siguranța și satisfacțiile efemere în afara ta... și ai stat suspendat mereu între teamă și speranță... care reprezintă, amândouă, rădăcinile dependenței."*

În timp ce vorbea, Visătorul și-a ațintit ochii asupra mea, cu o asemenea intensitate, încât abia puteam să clipesc și să respir, de parcă voia să-mi nimicească barierele și să pătrundă mai adânc în ființa mea.

„Viața ta, ca și tuturor celor dependenți, este oribilă. Este o viață de sclav... Ani de-a rândul petrecuți într-un birou, perpetuând mediocritatea și lipsurile, fără să-ți treacă prin minte să evadezi din această carceră."

Îmi notam ceea ce spunea, ca un reporter în bătaia gloanțelor.

„Nu există nimic acolo, afară... nu vine niciun ajutor, de nicăieri" a repetat Visătorul, ca să imprime această credință în convingerile mele. *„Nu voi înceta niciodată să-ți repet: Nu există nimic în afara ta... Ceea ce tu numești «lume» este doar un efect... Ceea ce numești «realitate» este doar o materializare, imaginea din oglindă a viselor sau a coșmarurilor tale..."*

Această viziune era chintesența tuturor învățăturilor sale și, în nenumărate rânduri, El o dezvoltase și o analizase, astfel încât să sporească puterea mea de a înțelege și de a recepta forța ei subversivă. Îmi aminteam că prima oară fusese un șoc pentru mine, o inversiune a tot ce crezusem până în acel moment.

„Conștientizează că lumea este în tine și nu invers! Ceea ce se află în lume sau îi aparține ei nu poate, nici să te ajute, nici să te salveze!"

Apoi discursul Lui s-a transformat într-o chemare, un apel adresat nu numai mie, ci tuturor oamenilor. Cuvintele Lui erau umbrite de deziluzia celui care dă o avere imensă unei alte persoane, care nu știe nici s-o aprecieze, nici s-o folosească.

„Aspiră la libertate, înalță-te deasupra acestei mulțimi de disperați... Însușește-ți un alt mod de a simți. Cucerește nemărginirea din interiorul tău și galaxiile vor deveni fire de nisip...

Lărgește-ți viziunea și vei vedea că lumea se va micșora. Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru... Caută integritatea și cele ce altora le par munți insurmontabili, pentru tine vor fi doar niște mușuroaie de pământ."

Am interpretat pauza care a urmat ca pe o invitație de a face unele comentarii și m-am aventurat să fac câteva remarci. Am spus ceva despre dificultatea de a accepta ideea că noi suntem cauza fiecărei circumstanțe sau eveniment din viața noastră. Mi-am luat toate precauțiile pentru a evita polemicile de orice fel și mi-am însușit tonul nepărtinitor al celui ce vorbește cu o neutralitate înțeleaptă, în felul în care abordăm o conversație cu un străin. Asemenea unui orb, nu puteam percepe distanța de nepătruns care separa cuvintele Visătorului de mine, pe scara responsabilității.

„Este imposibil de crezut că orice i se întâmplă unui om, indiferent că e vorba de o banală răceală sau implicarea într-un accident de avion, reprezintă materializarea propriei psihologii, a stărilor Ființei lui", am conchis eu. Eram fascinat, dar totodată și înspăimântat de viziunea Visătorului. Urmărindu-mi gândurile, am ajuns la originile civilizației noastre, de unde izvorau cele două viziuni antinomice, care scindaseră mereu lumea, până în ziua de azi. Grecia clasică credea în zeița norocului, Fortuna, care acorda favoruri, legată la ochi. Vechii romani, la rândul lor, credeau în *homo faber*. Pentru romani,

zeița norocului vedea perfect și respecta virtuțile indivizilor. După părerea mea, Visătorul era un susținător al concepției romane asupra lumii. Totuși, nu am avut timp să mă lămuresc, căci, așa cum se mai întâmplase înainte, vocea Lui a devenit un urlet, care mi-a înghețat sângele în vene:

„...Crezi că ești aici pentru o discuție de salon cu alți amărâți de soiul tău?.... Ascultă cu atenție", a spus El și, pentru a întări acest ordin, și-a lovit ușor urechea dreaptă cu degetul arătător, împreunat cu cel mijlociu, într-o mișcare premeditată și înceată. *„Lumea este reflectarea stărilor Ființei tale, ceea ce înseamnă că Luisa nu a murit de cancer. Moartea ei este reprezentarea teatrală a dramei pe care o porți înăuntrul tău, a angoasei tale teribile... Acel eveniment, ca de altfel toate celelalte, este doar un semn al stărilor Ființei tale... Chiar dacă încerci să te ascunzi, prin negarea și lamentarea continuă, cântecul tău de jale este un ritual de fertilitate, răsturnat. A atras toate problemele și necazurile existenței tale."*

Deodată s-a așternut tăcerea.

O anxietate stranie mă arunca pe un țărm întunecat. O parte solidă și rigidă din mine se năruia și o prăpastie se deschidea înăuntrul meu, mă înghițea. Inima bătea cu putere în pereții pieptului meu, respirația îmi era strangulată, deoarece plămânii mi se goliseră de aer. Am încercat amețeala copleșitoare a unei căderi neîntrerupte și un strigăt mut de ajutor, disperare și rușine a izbucnit în cele mai tainice fibre din mine, de parcă toată durerea existenței se localizase într-un singur focar.

Numai în momentul în care El a început să vorbească, am fost capabil să respir din nou și atunci am înghițit, cu lăcomie, cât aer am putut.

„Omul nu se poate ascunde", a șoptit Visătorul, ca și cum mi-ar fi transmis o învățătură secretă. Ascultam ca un copil, fără să-l întrerup sau să mă împotrivesc.

„Cele mai neînsemnate acțiuni, percepții, gânduri, gesturi și mimica feței rămân întipărite în noi, pentru veșnicie." Mi-a spus că modul în care trăim în fiecare clipă, ca pe o fotogramă dintr-un film, constituie o înălțare sau o scufundare înăuntrul Ființei și ne racordează la ceea ce urmează să ni se întâmple.

„Omul nu se poate ascunde!... Aici, cu Mine de față, stai singur, dinaintea existenței... în acest loc nu sunt partide politice sau sindicate. Când intri în

această încăpere, nu poți aduce nimic din trecutul tău, nici măcar minciuna numelui tău sau rolul pe care îl joci zi de zi. În acest loc nu sunt balustrade de care să te agăți... În acest loc ești singur cu tine însuți..."

A observat că tremuram vizibil, că dinții îmi clănțăneau, de parcă aveam febră și a spus:

„Pune capăt fricii și jocului de-a v-ați ascunselea! O parte din tine trebuie să moară, deoarece este absurdă. Această moarte reprezintă marea ta șansă... Numai să o poți face..."

Simțeam că Visătorul străpungea, fizic și dureros, strat după strat, ignoranța și gunoaiele psihice care se acumulaseră în timp în interiorul meu, devenind tari ca stânca.

„Dacă muncești neistovit, tot atâția ani câți ai pierdut rănindu-te", a spus El cu o șoaptă dulce, ca o promisiune, *„într-o bună zi timpul se va prăbuși și un tunel se va deschide dinaintea ta, conducându-te spre cea mai adevărată și reală parte din tine... o parte pe care fiecare om ar trebui să o regăsească, să se contopească cu ea: visul său!"*

Numai în acel moment Visătorul și-a îndepărtat privirea de mine și mi-a lăsat un moment de răgaz. I-am văzut chipul unduindu-se, ca o reflectare în apă. Era pe cale să mă părăsească. Brusc, m-am simțit foarte epuizat, ca și cum aș fi parcurs mii de mile dintr-o răsuflare. Picioarele mele nu mă mai susțineau, am îngenuncheat pe covor și am căzut la pământ, ca un mort.

CAPITOLUL III

Trupul

1 „Tu ești lumea!"

Trecuseră câteva luni de la ultima mea întâlnire cu Visătorul. Cuvintele pe care le auzisem în încântătoarea atmosferă din seră, lângă piscină, încă mă tulburau. Mai presus de toate, se înălța strigătul Lui nepământean, imposibil de uitat, *„Renunțăăăăă!"*, care îmi tot revenea în minte și răsuna înăuntrul meu, dându-mi sentimentul că mă golește. Nu m-am putut gândi la nimic altceva, multă vreme. Deseori frunzăream notițele pe care le luasem și, de fiecare dată, esența cuvintelor Lui, puternică și viguroasă, se redeștepta în mine.

Apoi, din ce mai intens, New York-ul m-a captivat. Viața mea se așeza din nou pe linia de plutire marcată de obligațiile de afaceri la ACO, de obișnuința de a purta de grijă copiilor și a mă ocupa de menaj împreună cu Jennifer. Prețioasa substanță adunată cu sudoare în timpul întâlnirii mele cu Visătorul s-a evaporat și stările Ființei mele, gândurile, atitudinile și limbajul au revenit la stadiul de dinaintea întâlnirii cu El. Într-o seară, beam împreună cu câțiva colegi din echipa mea, în semiîntunericul unui bar din Madison Avenue, îndeplinind ritualul newyorkez inevitabil al terminării programului de lucru. Sărbătoream ziua cuiva. Deodată, barul și clienții s-au cufundat într-o tăcere absolută, ca și cum lumea și-ar fi pierdut sunetele. Timpul nu se mai scurgea. Am observat fețele tumefiate de alcool ale tovarășilor mei și am „văzut" expresia îndurerată ascunsă în umbra râsului lor tăcut. Fără niciun

efort și cu o luciditate ironică, m-am întrebat cât de mult simț al ridicolului ar trebui să aibă cineva pentru a numi acest ritual trist „clipa fericită". Apoi, m-a străbătut senzația bruscă de a fi pierdut ceva, sentimentul acut de a fi neglijat ceva esențial și de neînlocuit. Dorința arzătoare de a-L vedea alterna cu greața izvorâtă din acel vid interior, până când dorul mi-a umplut întreaga Ființă. L-am strigat cu o voce mută și disperată. Niciun SOS nu mai fusese lansat vreodată cu o asemenea acuratețe pentru a salva un suflet.

După câteva zile, Valerie, asistenta mea, mi-a adus nelipsita cafea de la începutul zilei și un plic misterios. A extras din el un bilet de avion, fără să spună vreun cuvânt, și mi l-a aruncat supărată în față, ostentativ, așa cum ar proceda o soție cu dovada incontestabilă a unei infidelități.

„Carevasăzică", a spus ea, plină resentimente, „pleci la Barcelona și nu-mi spui nimic! Mulțumesc!" În acele cuvinte, precum și în tonul și atitudinea afectată a acelei femei, am revăzut povestea a mii de compromisuri care îmi pângăriseră viața.

Am străbătut mai multe încăperi, înainte de a-L întâlni. Era cu spatele, întors spre mine și părea preocupat să întețească flăcările focului într-un șemineu de piatră. Un blazonul frumos măiestrit pe ancadramentul căminului era bine pus în valoare, iar un tablou imens, în tonuri ce variau de la negru la cenușiu, reprezentând niște soldați ce se plimbau nestingheriți, trona pe perete. Mi s-a părut că recunosc penelul lui Ortega.

Puteam zări doar profilul feței Visătorului, luminat de flăcări. Am avut senzația că acea strălucire nu se datora luminii focului, ci era răspândită de pielea Lui arămie. Purta un halat de mătase fină. Părea un aristocrat, a cărui noblețe și statut îl obligau să ducă o existență de huzur.

Firul tainic al dispoziției mele mă purta înapoi, la prima noastră întâlnire. Și cu acea ocazie stătuse întors cu spatele. Am observat similitudinea, cu o oarecare iritare. Încă mai simțeam cuvintele Lui arzându-mi pielea și mi-am spus că nu aș dori să trec din nou printr-o încercare asemănătoare.

Tăcerea se prelungea și Visătorul nu dădea semne că mi-ar fi observat prezența. Am încercat să-mi omor timpul și anxietatea uitându-mă împrejur: o înșiruire de camere și coridoare, care adăposteau biblioteca vastă din *Mas Anglada*, conacul elegant unde fusesem adus. Pe coridorul unde stăteam se afla un noian incredibil de cărți, acoperind în întregime pereții, de la podea la tavan. Podeaua era acoperită cu plăci lăcuite și ovale de teracotă, și pe toată suprafața ei se întindea o pictură multicoloră de Chagall. Încercam să arunc o ocheadă la titlurile cărților de lângă mine, când vocea Lui a rupt tăcerea:

„Când te îndepărtezi de Mine, decazi și te întorci la strategia ta de muritor", a spus El și s-a întors ca să mă privească drept în față. Am simțit cum privirea Lui de oțel mă străpungea ca o sabie.

„Când uiți de mine, cazi în rutina repetiției. De fiecare dată îți parcurgi din nou viața și te agiți, uitând că ai trăit deja acele lucruri."

Era o mireasmă de eternitate în acele cuvinte, un semn uitat de aducere aminte a unei libertăți nesfârșite, dincolo de tonul amenințător și durerea insuportabilă. Visătorul își reluase discursul din punctul în care îl lăsase cu câteva luni în urmă, de parcă timpul se suspendase de atunci și numai în acea clipă își reluase derularea. Mi-am scos carnețelul și am notat fiecare cuvânt.

„Nimic nu vine din afară!... Dar tu continui să cauți încrederea în ochii celorlalți... cauți fericirea și soluțiile într-o lume care suferă de aceeași boală ca și tine... Lumea este pielea ta... lumea ești tu!... Dacă ai putea vreodată să te întâlnești cu tine însuți."

„Și ceilalți?", am întrebat.

„Ceilalți sunt tu, din exteriorul tău! Ei sunt fragmente din tine, replicate în timp; reflecții ale psihicului tău dezintegrat..."

Am luat notițe neîntrerupt pe toată durata acelei întâlniri, în special despre iluzia fatală care ne face să credem în neasemănare, în existența unei lumi din afară, independentă de voința noastră și de care destinul nostru depinde.

„Acesta este păcatul tuturor păcatelor", a concluzionat Visătorul. *„Păcatul originar. Când dorești ceva și întinzi mâna să iei, chiar dacă e vorba de un măr, întregirea piere, paradisul este pierdut."*

2 Piticii mentali

Pentru Visător, „educația primară" ne învață să percepem lumea ca pe o entitate exterioară care are puterea de a decide și a acționa, capabilă să-și impună propria voință. Din această cauză, omul se simte permanent amenințat și este victima realității pe care o întâlnește...

„Iată cum oamenii se transformă în pitici mentali... mai mici decât o insectă... Hoinăresc prin lume, cu coada între picioare... își întrețin sentimentul de culpabilitate... se tem....

De îndată ce atinge acest nivel de degradare, omul nu poate decât să trădeze, să acuze, să se lamenteze, să se autocompătimească și să mintă... să se mintă pe sine, crezând că problema este neînsemnată... că viața lui este

desăvârșită, cu excepția câtorva aspecte nesemnificative, o problemă izolată și o adversitate de moment.

Este atât de orb, încât nu poate recunoaște că, în umbra unui aspect din viața lui care nu-i este pe plac, în umbra unui amănunt aparent nesemnificativ, există o boală a întregii Ființe. Ca să o schimbe, are nevoie să schimbe totul... să-și răstoarne modul de a gândi și ideile... viziunea asupra lumii!"

La finalul discursului, Visătorul mi-a dezvăluit că cele cinci răni ale lui Isus simbolizează cele cinci simțuri ale omului orizontal, care îl țintuiesc în cea mai joasă zonă a existenței.

„Când vei conștientiza că tu ești creatorul lumii exterioare, că tu conții lumea și nu invers... când îți vei reaminti că tot ceea ce vezi, auzi, atingi este rodul creației tale, nu o să-ți mai fie teamă de ea."

„Lumea este o gumă de mestecat, care se mulează după forma dinților tăi", a spus El. Mi-a plăcut atât de tare acea sintagmă, atât de insolită și originală, încât am notat-o imediat, laolaltă cu alte maxime memorabile ale Lui.

„Nu uita că lumea, ceilalți sunt expresia cea mai onestă, cea mai sinceră a ceea ce suntem cu adevărat... Lumea este astfel, deoarece tu ești astfel."

La un semn al Lui, cortina grea s-a ridicat și a dezvelit un zid de sticlă. Am parcurs cu privirea dealurile îndepărtate, verdele intens al viilor și șanțurile întunecate ale unor brazde proaspăt săpate. Domeniul *Mas Anglada* părea că se întinde la infinit. Vocea Lui avea susurul dulce al unei promisiuni:

„...Adu-ți aminte de Mine! Adu-ți aminte de «vis»! Numai așa vei întâlni o lume desăvârșită, o lume vindecată... Paradisul terestru este proiecția stării Ființei tale, a unui „paradis portabil". Pentru a-l menține intact și a-i păstra atomii strâns împletiți, omul trebuie să vegheze tot timpul, trebuie să «intervină» mereu."

Umplusem paginile carnețelului. Cu greu puteam să țin ritmul cu El. Am încercuit acel anume verb de mai multe ori, ca să-l pun în evidență și, de îndată ce am avut prilejul, l-am întrebat ce se înțelege prin „a interveni".

„Înseamnă să știi cum să pătrunzi în întunecimea propriei Ființe și să duci acolo lumină", a răspuns Visătorul, dând cuvintelor Lui o intensitate deosebită, ca și cum mi-ar fi transmis un secret vital.

A făcut o pauză mai îndelungată, ezitând să-mi spună ceva ce ar fi întrecut capacitatea mea de înțelegere. Mi-am ținut respirația și am sperat din tot sufletul că va avea încredere în mine.

„Dacă aș permite fie și unei semințe a iadului să intre în paradisul meu... toate acestea ar dispărea", a spus El, însoțindu-și cuvintele cu o mișcare

largă, care a învăluit mai întâi șemineul, apoi cărțile, și operele de artă care ne înconjurau, și piscina mare cât un lac, împrejmuită de verdele tremurător al parcului și de vila imensă.

„Într-o bună zi, pentru a merita cu adevărat raiul și a putea să-l susții, va trebui să știi să-l aperi de orice mediocritate, de orice neglijență... de morțile tale lăuntrice... Omul solar reflectă propria sa lumină, o lume strălucitoare și fericită, nepermițând să o întunece ceva..."

În acel moment, am încercat să înțeleg pe deplin ceea ce Visătorul voia să spună prin „să veghezi".

„...dacă aș permite fie și unei singure semințe a iadului..." Acele cuvinte au pătruns adânc înăuntrul meu. Când mi-au atins oasele, ceva a tresărit în conștiința mea. Am înțeles, dintr-o dată, ce însemna să fii un conducător desăvârșit și onest, ce imensă sarcină își asumau cei ce doreau să alunge și cea mai vagă umbră din Ființa lor. Am înțeles severitatea Lui și motivul pentru care chiar și o grimasă, o atitudine, cel mai mic semn de negativitate îi stârnea cele mai aspre mustrări.

Visătorul a spus că gândurile și emoțiile oamenilor au o natură fizică alcătuită din culori și miresme, care se răspândesc chiar și la depărtare. M-am înroșit ca para focului, gândindu-mă de câte ori adusesem în lumea Visătorului miasmele îndoielii și mirosul înțepător al temerilor mele.

M-am gândit la condiția noastră de ființe nedesăvârșite, la oamenii care își duc viața fără să-și imagineze vreodată că cineva inspira duhoarea gunoaielor psihice, a gândurilor, a emoțiilor negative, care le marchează prezența, asemeni unei scurgeri de gaz și semnalează iminența dezastrului.

„Lumea este reprezentarea perfectă a stărilor Ființei tale.
Lumea este astfel, deoarece tu ești astfel și nu invers."

3 Un cântec de jale

Părăsisem *Mas Anglada*. Piscina, parcul, frumusețea campestră a peisajului nu ne mai înconjurau. Mergeam acum, alături de Visător, pe străzile unui oraș necunoscut. Mirosul intens al portului șerpuia de-a lungul străduțelor, asemenea canalelor unui râu invizibil. Am înaintat pe jos în acel ținut apos pe care Visătorul părea că-l cunoaște foarte bine și, în timp ce ne adânceam în materia lui lichidă, simțeam, printre reflexe și ecouri, o senzație

de ușurătate, cum se înalță înăuntrul meu. Un trenuleț cu cremalieră se cățăra pe un deal, gâfâind. Ne întâmpina, cu bucurie, o terasă suspendată între stânci și mare, un colț prăfuit de lume, legănat în lichidul amniotic al acelor fabule și mituri atât de dragi, din copilăria umanității.

„Se pare că omul își dorește doar aparent să aibă sănătate, prosperitate și bunăstare", a spus Visătorul cu gravitate, în vocea Lui simțindu-se solemnitatea unui discurs adresat celei mai autentice părți din orice om.

„Dacă omul s-ar putea observa pe sine, dacă și-ar putea cunoaște propriul sine, ar putea auzi cântecul de jale dinăuntrul lui, nesfârșita incantație a unei rugăciuni a nenorocirii, rostită în așteptarea unor evenimente care se pot întâmpla sau nu..."

La mică distanță era un bărbat ce purta un tricou negru și ochelari de soare întunecați și părea a fi cu totul absorbit de panorama atotcuprinzătoare a cerului și a mării. Avea un pântec extrem de proeminent și mâinile întoarse în interior, o caracteristică a oamenilor grași ale căror abdomene sunt prea umflate. Își vâra mâna tot timpul într-o pungă imensă de cartofi prăjiți, umplându-și pumnul cu generozitate. Mânca și continua să privească în gol.

„Vezi?", mi-a spus El, arătându-mi-l cu o mișcare ușoară a bărbiei. *„Acel om se sinucide. Un domn de pe vremuri sau cu un alt temperament, ar alege o armă. L-am vedea ținându-și capul cu demnitate și spunând la revedere lumii, în timp ce ar arunca o ultimă privire acestui peisaj extraordinar."*

Eram tulburat de un asemenea comentariu făcut la adresa unui străin. Încercam să înțeleg ce mă atinsese din cuvintele Lui, când a adăugat:

„Singura diferență dintre armă și mâncare este rapiditatea metodei alese pentru a comite suicidul!"

Dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de altcineva, le-aș fi considerat o butadă nefericită, o exagerare de prost gust. Dar Visătorul nu era genul care glumea. Totuși, nu-mi puteam explica de ce cuvintele Lui mă tulburaseră și mă deranjaseră atât de mult. Am crezut că dispoziția mea, între uimire și indignare, precum și acea durere pe care o simțeam, fuseseră induse de cinismul Visătorului. Eram departe de a ghici cauza reală a tulburării mele.

Singura cale pe care am găsit-o pentru a mă elibera de acea dispoziție proastă și de-a o opri sau cel puțin de a ascunde ostilitatea inextricabilă pe care o simțeam crescând nestăpânit înăuntrul meu era să recurg la o remarcă ironică.

„În ambele cazuri ar trebui să cerem intervenția poliției, ca să-i ia arma, încercând să-i salvăm viața înainte de a fi prea târziu", am spus, cu un zâmbet care deja se ofilise când mi-a apărut pe buze. Ar fi trebuit să încetez, probabil aș fi putut, dar nu mai era cale de întoarcere, așa că am continuat, cu ironie:

„În cazul nostru, ar trebui să anunțăm poliția că un om încearcă să-și ia viața cu... o pungă de cartofi prăjiți."

Expresia feței Lui, care deja era gravă, a devenit de oțel, înghețându-mi sângele în vene.

„Și tu vrei să te sinucizi", a spus El cu răceală, după care, cu o voce scăzută, a șoptit:

„Acel om ești tu!"

A așteptat câteva secunde, până mi-am revenit, ca un boxer care fusese scos din luptă. A crezut că eram complet învins, așa că s-a oprit din numărat și a spus:

„Viața unui om obișnuit este o stradă cu sens unic. El știe doar sensul spre limitări. Singura lui credință, devotamentul său absolut este față de moarte. Singura sa libertate reală este alegerea modului în care se sinucide. Acest trup este indestructibil. Doar noi înșine permitem să fim distruși. Gândurile și sentimentele pe care noi i le impunem sunt cauza îmbătrânirii, a bolilor, a eșecului și a morții. Tot ceea ce i se întâmplă corpului tău i se întâmplă lumii. Lumea este ceea ce ești tu, iar tu ești Ființa de dincolo de naștere, de dincolo de moarte.

Tu, la fel ca multe alte milioane de oameni, ai ales să-ți folosești temerile și gândurile distructive pentru a te sinucide."

„Dar ce putem face acum?", a fost tot ce am putut să articulez. Am avut intenția să pun întrebarea în numele întregii umanități sinucigașe. Am vrut să spun: „Ce putem face?"... însă, pentru aceasta, aveam nevoie de multă energie, iar a mea fusese înghițită de o fisură neștiută din Ființa mea. Abia mă mai țineau picioarele.

„Încercarea de a-i opri, de a nimici planul lor morbid, nu ne transformă în salvatori sau binefăcători ai lor", a spus Visătorul. *„Dimpotrivă, încercarea noastră ne va preschimba în dușmani de moarte și, în cele din urmă, doar le va amâna autosabotarea."*

M-a privit cu atenție, de parcă încerca să descopere cât de pregătit eram să port în spinare responsabilitatea a ceea ce urma să-mi spună, apoi a șoptit:

„Există o latură întunecată a Ființei, pe care acel om a moștenit-o de la «educația primară», un gând autodistructiv, un impuls de a-și face rău mai întâi lui și apoi celorlalți."

Mi-a vorbit despre psihologia vechii omeniri, ale cărei caracteristici erau autosabotarea și devotamentul pentru moarte, ca o a doua natură care, în omul de rând, se manifestă ca un impuls sinucigaș, irezistibil. De îndată ce uită că el este ziditorul, creatorul și stăpânul absolut a tot și a toate, omul cade prizonier unei jalnice imagini asupra lumii. El trăiește viața unui cerșetor, torturat de sentimentul de vină și de o senzație permanentă de eșec, fiind o victimă a reflexelor și gândurilor sale distructive.

„Observați-vă! Pătrundeți în colțurile cele mai întunecate ale Ființei voastre! Controlați fiecare îndoială și teamă, de îndată ce răsar în voi! Fiți neîndurători cu voi înșivă. Impuneți-vă fericirea, bucuria, odihna și prosperitatea. Nu condițiile lumii vă fac nefericiți, ci nefericirea voastră creează toate nenorocirile din lume. Sărăcia este o boală mentală."

4 Trupul nu poate minți

„Uită-te la tine!", a reluat brusc Visătorul *„Doar ce ai împlinit treizeci de ani și trupul tău deja seamănă cu al unui bătrân."* Sângele mi-a năvălit în obraji și m-am simțit foarte rușinat, ca și cum El m-ar fi expus dezgolit, chiar acolo, în fața tuturor oamenilor care se înghesuiau pe terasă.

Apoi a continuat, nemilos.

„Trupul dezvăluie Ființa. Ar trebui să freamăte de plăcere, bucurie, precum cel al unui copil... dar ai uitat... Trupul nu poate minți!"

Nu era nicio urmă de acuzație în vocea Lui, ci numai un rece anunț al unui dezastru. Am simțit durerea unei înțepături, o durere reală, clară, dar fără resentimente sau acuzații. M-am adunat, mi-am îndreptat spatele și în acel moment am realizat cât de mult mă obișnuisem să stau cocoșat și cât de vinovat eram că nu-mi iubisem trupul și nu avusesem grijă de el. În acel moment, tendința mea naturală mă împingea spre vechiul meu obicei de a mă autocompătimi. Oricum, Visătorul nu mi-ar fi permis una ca asta. Șansa pe care mi-o oferea era prea mare. Ar fi trebuit s-o înșfac din zbor, dar nu eram pregătit. Astfel că am recurs la o atitudine defensivă, o reflectare a refuzului inconștient de a mă schimba. Am adunat, la repezeală,

toate motivele plauzibile care mă împiedicaseră să am grijă de corpul meu: serviciu, călătorii interminabile, viața citadină, nevoile familiei, boala Luisei și, nu în ultimul rând, pietrele la rinichi care mă năpăstuiseră încă de pe vremea când eram foarte tânăr.

Vocea Lui mi-a întrerupt scuza îndelung plănuită și a dat peste cap toate argumentele mele. Deodată, am fost catapultat în afara mea și m-am putut privi prin ochii Visătorului. Am avut viziunea umilitoare a acelui omuleț preocupat să se scuze, să caute motive convingătoare pentru a se eschiva, dorind să-și nege responsabilitatea și să rămână neschimbat. Voiam să persist în acea viziune care, oricât de dureroasă, avea puritatea detașării și limpezimea vindecătoare a integrității. Dar nu a durat decât câteva clipe.

„Trupul tău, fața ta palidă, ochii tăi umflați și mimica ta arată că ai încetat să mai trăiești, că ești deja o ruină. Cu excepția ta, toată lumea știe de planul tău de a-ți grăbi moartea!

Ca să se reducă la o asemenea stare, un om trebuie mai întâi să se profaneze pe sine ...El este asemenea unui animal răpit, care lasă o dâră de sânge în urma lui ca să fie prins și omorât de prădători.

Legile existenței în afara junglei nu sunt diferite.

Ființa, trupul și lumea sunt unul și același lucru!"

Ultima afirmație m-a împietrit. În vreme ce eram pe cale să conștientizez posibilitatea că ființa și corpul constituiau o singură realitate, ideea că există o relație cauză-efect între corp și lume mi-a depășit limita de acceptare.

„Orice vezi și atingi reprezintă lumină solidificată, orice percepi nu este nimic altceva decât proiecția organelor tale", mi-a confirmat Visătorul. *„Ele nu sunt numai ziditorii, întemeietorii și creatorii reali ai lumii, dar și partea din tine care este cea mai apropiată de lume."*

Apoi, cu ochii închiși, așa cum stătea deseori, Visătorul mi-a recitat câteva rânduri pe care le-am notat fidel:

Trupul este adevăratul Visător...

Trupul visează, celulele și organele lui visează.

Trupul este adevăratul ziditor al lumii tale personale.

Visătorul mi-a explicat cum ceea ce omul vede din el însuși, prin ochii lui fizici, se numește trup, pe când ceea ce nu vede, deoarece vibrează cu o frecvență mai înaltă, se numește Sine.

„De fapt, trupul este Sinele sau Ființa... este Sinele întrupat", a spus El și mi-a analizat din nou chipul, ca și cum mi-ar fi evaluat starea. Apoi tonul Lui a redevenit aspru.

„Credința într-o divinitate din afara voastră, ideea că există o entitate dincolo de trup este cea mai larg acceptată superstiție din lume și unul dintre cei mai mari criminali ai umanității."

În majoritatea tradițiilor religioase, această zeitate exterioară a fost înlocuită de credința într-un ghid spiritual, un suflet, o entitate invizibilă dinăuntrul omului. După părerea Visătorului, această credință este și ea un criminal. Dintr-un motiv sau altul, am fost învățați să ne separăm de corp și să reducem viața la o serie nesfârșită de tentative de a o ucide.

„Astfel, omul a căzut în nedreptatea, în imoralitatea morții."

Gândurile mele se roteau în jurul conceptelor revoluționare pe care le aflam de la El.

„Trupul nu poate minți", a repetat El, ridicând vocea, cu un accent aspru, care mi-a atras imediat atenția. *„Trupul este cea mai onestă și sinceră parte din Ființa noastră. Trupul dezvăluie ceea ce suntem cu adevărat... În starea noastră actuală, el reflectă natura noastră, incompletă și conflictuală."*

Mi-am limpezit vocea și am tușit ușor. Visătorul a redus încet, cu câțiva milimetri, distanța dintre noi; în ochii Lui puteam citi o ferocitate inocentă și lipsa de îndurare a unei creaturi sălbatice. Atmosfera se întunecase. Era ca și cum întâmplarea mă pusese față în față cu un dușman de moarte... M-a cuprins o neliniște de nestăpânit.

„Tușitul este modul tău de a spune nu... de a te înfige cu călcâiele în pământ și de a-mi opune rezistență", a spus El cu o voce teribilă *„Eu sunt ceea ce te împiedică să îmbătrânești și te protejează de boală și moarte. Eu sunt ceea ce te împiedică să revii la vulgaritatea trecutului tău... la repetitivitate... la întâmplare.... Alături de Mine nu poți să mai decazi... Iată de ce mă consideri cel mai de temut dușman al tău... Este mai simplu să urmezi, ca sub hipnoză, vechiul mod de a te degrada și a suferi, decât să te înalți și să înoți contra curentului, să te revolți împotriva sărăciei, a tiraniei bătrâneții, a bolii și a imoralității morții."*

Mi-a lăsat o clipă de răgaz, pe care am înghițit-o cu lăcomia unui naufragiat care ia o gură de aer. Acele cuvinte mă aruncaseră pradă disperării și mă goliseră de toată energia. Nimeni nu-mi mai vorbise vreodată așa, nici

nu mă făcuse să mă simt astfel. Cine era acea Ființă? Ce era cu acea iubire a Lui, atât de ascuțită și nemiloasă, care tăia în carnea mea, ca un bisturiu?

„Alături de Mine nu vei putea îmbătrâni... nu te vei putea îmbolnăvi... nici muri", a spus El și eu îi ascultam uimit acele vorbe, de dincolo de timp.

„Învățați cum să vă ridicați vibrațiile corpului pe un nivel superior și veți dispărea din orizontul unei lumi amenințătoare, înșelătoare și muritoare. Câmpul de luptă este trupul."

„Oricum, pentru aceia dintre voi care au ales moartea drept ghid, lumina și viața apar ca niște orori.... de aceea aici se poartă o luptă deschisă, între voi și Mine...."

Când a pronunțat „aceia dintre voi", a extins acel mesaj extraordinar, pentru a cuprinde toate ființele umane din lume. Nu mai eram singurul care stătea în picioare în fața Visătorului. Pe terasa acelui oraș necunoscut, înconjurată de acea panoramă ce-ți tăia respirația, întreaga umanitate îl asculta.

5 Fii cumpătat!

„Această încleștare dintre noi se va sfârși numai când te vei schimba pentru totdeauna", a spus Visătorul cu un calm rece. *„Chiar dacă îți par aspru... nemilos... chiar dacă te va durea... chiar dacă mă vei vedea ca pe un monstru, cu ochii roșii de sânge, aceasta va fi doar reflectarea opacității tale, a rezistenței tale la schimbare... Alături de Mine, dacă dorești, îți poți schimba inevitabil destinul, al tău și al altor mii de bărbați și femei..."*

O nouă hotărâre, o certitudine își croia drum în Ființa mea, asemenea unei mâini care se strânge încet, în pumn: nu mai voiam să depind de lume și de ceilalți, așa cum constatam, cu oroare, că se întâmplase până atunci. Nu mai doream să fiu o umbră, o marionetă biochimică, mânuită de sforile îngrozitoare ale uitării și întâmplării. Mi-am jurat mie însumi că voi face orice pentru a urma cu sfințenie principiile pe care Visătorul se străduia să mi le transmită.

„Folosește-ți toată puterea să-ți înfrunți propria profeție pe cale să se împlinească, până mai ai timp. Te-ai programat pentru înfrângere și dependență întreaga viață. Răstoarnă-ți viziunea și eliberează-te de imaginea lumii pe care ai moștenit-o de la adulții nesinceri, maeștri ai nenorocului pe care i-ai întâlnit în timpul vieții. Renunță să mai crezi în boală și bătrânețe.

Încetează să mai minți!... Revoltă-te împotriva a toate acestea și scutură-te de toate aceste rămășițe... Îndreaptă-ți spatele, gâtul, ridică-ți capul... Scapă de această povară inutilă, de grăsime și minciuni."

Îmi vorbea de parcă eram un om obez. Insulta mă sfredelea, iar asta mă făcea să-i port o pică ascunsă, ca și cum îmi făcea o nedreptate insuportabilă. De fapt, treceam puțin de optzeci și cinci de kilograme și nu consideram că eram supraponderal, la înălțimea mea. Această mică distanță care se crease între Visător și mine s-a transformat într-o durere fizică inexprimabilă. Opinii distincte și diferite moduri de gândire, care nu erau doar firești și unanim acceptate de oameni, dar și considerate chiar a fi un semn al independenței intelectuale și al unui caracter puternic, erau percepute drept intolerabile și străine în prezența Visătorului.

Mi-am dat seama că eram conectat cu El, prin niște sfori invizibile. Într-o străfulgerare, am văzut ființele noastre depășind distanțele interstelare și contopindu-se încet. O ființă mititică născută din invizibil a apărut și a luat forma unui centaur care galopa în imaginația mea. Pentru o fracțiune de secundă, creatura a străbătut un orizont ancestral, ca o amintire vie a viitorului și am recunoscut-o ca fiind o nouă Ființă, arhetipul unei noi specii: jumătate om, jumătate vis. Nu știu de ce, dar am simțit deodată că trebuia să scutur acea imagine din mintea mea. Un soi de modestie, un inexplicabil sentiment de culpabilitate, m-au făcut să mă simt ca și cum o furasem sau o iscodisem fără voie, ca Acteon care a văzut ceea ce unui om nu-i este dat să vadă. Mi-era teamă să nu fi fost prins asupra faptului. Totuși, Visătorul părea să mă lase în voia imaginației mele. Pauza care a urmat mi-a dat timp să-mi adun gândurile și să culeg fragmente din vechile mele certitudini.

De îndată ce, privindu-mă insistent, a constatat că îmi notam fiecare cuvânt al Lui, a făcut o remarcă ce mi-a tăiat tot avântul.

„Hrana înseamnă moarte", a anunțat El cu fermitate.

Și, chiar înainte de a putea să-mi revin din uimirea de a auzi o asemenea afirmație, a adăugat:

„Trupul tău dovedește că ești șantajat de hrană. Îmbătrânirea ta prematură dezvăluie lipsa de cumpătare, inteligență și iubire." În timp ce-mi vorbea, ochii Lui îmi examinau fiecare parte a corpului meu. Dintr-o dată, L-am văzut râzând de expresia mea comic patetică, de spaimă.

„Atașamentul omenirii pentru hrană este egalat doar de loialitatea ei față de moarte", a remarcat El, sarcastic. Apoi m-a îndemnat:

„Alungă aceste superstiții!"

Până în acel moment nu mai auzisem niciodată pe cineva să se refere la mâncare și, cu atât mai puțin, la moarte ca fiind o superstiție. Citisem ceva referitor la acest subiect în manuscrisul lui Lupelius, dar una era să citești despre el și alta era să-l auzi de la Visător. Numai simplul fapt de a-l asculta constituia o amenințare la adresa a tot ceea ce crezusem mereu, un atac asupra celor mai de neclintit convingeri ale mele. M-a copleșit o amețeală, ca în fața unei prăpăstii. Pierdeam apartenența la toate categoriile umane din care crezusem că fac parte. Am simțit răceala de neconsolat a celui izgonit din mulțime sau catapultat în afara naturii lui.

Visătorul părea încă amuzat de confuzia în care mă aruncase. Cu siguranță că o considera un semn bun și, în orice caz, o stare mult mai prolifică și avansată decât „normalitatea" mea sterilă. Apoi, expresia de pe chipul Lui a devenit mult mai intensă.

„Mănâncă o singură dată pe zi", a repetat El, *„și fii cumpătat!"*

Cererea Lui părea a fi atât de absurdă și chiar subversivă ordinii firești, încât am început să mă întreb dacă nu eram în fața unei personalități diabolice sau a Diavolului însuși. Părintele Giuseppe îmi spusese mai multe ori că, în timpul anilor de război, el mânca doar o dată pe zi. Cu toate acestea, se referea la acea experiență, asociind-o cu vremurile de restriște. Cunoșteam practicile și perioadele ritualice de asceză, de post religios, ce sunt legate de tradițiile și culturile trecute. Nu mă gândisem niciodată și nici nu-mi imaginasem că o asemenea disciplină putea fi practicată de un om activ, invadat de ritmurile și obligațiile afacerilor moderne. Și pentru ce? Chiar și atunci când Ramadanul din religia islamică este urmat în forma cea mai strictă, durează doar o lună, a noua din calendarul islamic. Mi se părea nejust, crud și chiar periculos pentru sănătatea cuiva și nedrept din partea Lui să aibă o asemenea pretenție de la mine. Am simțit o repulsie stringentă și imediată față de cererea Lui.

„Într-o bună zi, când vei fi mai avansat, îți vei da seama că și o singură masă este un exces. Organele umane nu au fost zămislite pentru a depozita mâncare."

„Dar care este rolul lor?", am întrebat, în timp ce de abia îmi puteam controla vocea sugrumată de emoție.

„Organele unui om... în totalitate... sunt zămislite pentru a visa! Aceasta este funcția lor firească", a spus El cu o blândă insistență. *„Când trupul nu*

este plin de mâncare, trăsăturile noastre devin mai rafinate... mintea este mai limpede, sprintenă... rapidă... celulele sunt sănătoase și se regenerează. Astfel începe procesul de vindecare, începe renașterea Ființei, care se manifestă mai întâi la nivelul trupului și apoi în lumea evenimentelor", a adăugat Visătorul.

Am ascultat cu uimire poveștile pe care El mi le spunea despre școlile antice ale invulnerabilității, care cunoșteau taina unei hrăniri mult mai subtile decât mâncarea. Obiceiurile luptătorilor macedoneni erau considerate, chiar cu secole înainte de cuceririle lui Alexandru, ca numărându-se printre cele mai cumpătate. În același timp, ei erau renumiți pentru curajul lor și pentru valoarea lor inegalabilă. Alexandru însuși, care a îndurat aceleași osteneli ca și oamenii lui, ba chiar mai aspre, abia se atingea de mâncare și lua doar o masă pe zi. Invulnerabilitatea lui era legendară: putea să treacă printr-o ploaie de săgeți, fără să se rănească, în timp ce însoțitorii lui cădeau răpuși în juru-i.

„Secretul este că, atunci când nu primesc mâncare, organele încep să-și reactiveze funcția lor firească și reală: visează!... Și, prin puterea de a visa, ele produc în fiecare zi tot ce își dorește un om.

Atâta timp cât tu consideri că fiecare părticică din tine merită mai puțin decât eternitatea, îți condamni întregul organism la moarte."

Umbra amenințătoare, cea care îmi întunecase fiecare fibră a Ființei la începutul discursului său, a început să se risipească.

„Fii atent!" a spus El, când și-a dat seama că se deschisese o falie în înțelegerea mea, *„A te abține de la mâncare nu înseamnă să postești. Eu mă refer la înlocuire..."*

6 O lume fără foame

„De îndată ce vei înceta să mai crezi în lumea exterioară ca sursă a subzistenței tale, nu vei mai putea să te hrănești până la saturație, nu vei mai putea să te hrănești cu grosolănie... Când calitatea Ființei se va ridica spre un nou mod de a gândi, a simți, a respira și a acționa, o umanitate mult mai responsabilă va descoperi o sursă alternativă de hrănire. Această hrană, care este alimentul nostru real, își are originea în noi înșine și devine accesibilă din nou, atunci când viețile noastre nu mai sunt dirijate de panorama lumii, ci de propria noastră voință."

Deodată, chiar înainte ca explicația să devină limpede, dialogul din interiorul meu a încetat, rămânând doar un fel de scâncet, un capriciu copilăresc, care apoi s-a stins și el.

M-am gândit iar la miturile clasice și la credința vechilor greci, conform căreia mesele zeilor nu erau încărcate din belșug, cu hrana muritorilor, ci cu ambrozie și nectar. Mi-am adus aminte că, în timpul exodului, evreii fuseseră hrăniți, în fuga lor spre libertate, cu mană căzută din cer.

Mi-am imaginat inimaginabilul: o civilizație fără mâncare, o lume care nu cunoaște foamea. Am realizat apoi că, în viața noastră, timpul și spațiul dedicate mâncării sunt enorme. Ne consumă prea multe resurse. Suntem convinși că fără să mâncăm nu putem supraviețui, suntem vânați de spectrul foamei și, fără să conștientizăm, ne concentrăm viețile pe mâncare, care s-a transformat într-un gând obsesiv și o activitate supărătoare, de dimensiuni planetare. M-a copleșit gândul a mii de ființe umane preocupate să cultive, să producă, să crească, să cumpere, să gătească, să distribuie, să consume... să digere.

Mă întrebam cum ar arăta orașele fără aprozare, restaurante și super-marketuri. Aveam o viziune apocaliptică a vieții, cu cămări pustii, frigidere goale, mese strânse, fără prânzuri de afaceri, cine romantice la lumina lumânării sau familii ce-și organizează viața după ora mesei și unde tatăl nu mai stă în capul mesei. Ce, în lume, ar putea umple prăpastia timpului și spațiului deschisă de această absență?

„Privește din alt unghi", a sugerat Visătorul, *„Gândește-te cât de multe resurse ar putea fi închinate frumuseții, artei, muzicii, distracției, căutării adevărului și autocunoașterii... O societate eliberată de mâncare ar fi o societate eliberată de boală, bătrânețe și moarte... Într-o lume fără măcelării și ferme nu vor mai exista criminalitate și paupertate... nici ghetouri, războaie și conflicte... și chiar nici muncitori cu ziua. O lume fără mâncare ar fi o lume fără sciziuni ideologice, superstiții și religii. Nu ar mai exista niciun copil înfometat, nici ospicii, nici tribunale, spitale sau cimitire. O lume unde resursele ar putea fi investite în cel mai înălțător vis al umanității... De îndată ce omenirea reușește să înfrângă moartea și să reducă dezastrele, care reprezintă materializarea spaimelor ei, ființele umane pot să-și recâștige dreptul dobândit prin naștere și să atingă țelul suprem al existenței lor: nemurirea fizică."*

Acum puteam să-mi ridic ochii. L-am privit pe Visător. Am realizat că, în timp ce comparam viziunea Lui cu cea din interiorul meu, corpul îmi rămăsese tensionat și îmi ținusem capul plecat, ca și cum aș fi respins fizic ceva, cu toată forța.

„O societate care a renunțat să mai creadă în mâncare, eliberată de nevoia de a mânca, ar părăsi obsesia ancestrală a foamei și toate senzațiile ei înspăimântătoare, ar înfrunta un dușman și mai implacabil", a spus Visătorul, *„plictiseala de a nu mânca."*

Chiar dacă ființele umane ar conștientiza că obiceiul de a mânca este vătămător și ar fi convinse să renunțe la mâncare, dată fiind starea lor actuală, ele ar trebui să umple prăpastia timpului creată de eliminarea mâncării.

M-am gândit că aceasta era cheia de a înțelege de ce, dintre toate disciplinele și austeritățile, cea privind mâncarea era cea mai insuportabilă și ocolită. Astfel, de-a lungul istoriei, doar sfinții și asceții au fost capabili să reziste mâncării, dar aceasta era deseori o victorie temporară și parțială. I-am spus Visătorului acest lucru.

„Este nevoie de multă pregătire și de o nouă educație", a spus El. *„O umanitate zoologică, încă înspăimântată de spectrul morții și convinsă de inevitabilitatea ei, nu are altă opțiune decât să depindă de mâncare... nu ar putea supraviețui fără o hrană abundentă. Hrana interioară este o consecință firească a unui mod diferit de a gândi și a respira, trecerea de la omul contradictoriu, guvernat de emoții negative, la cel vertical."*

„Și ce se întâmplă cu economia?" am întrebat eu. „Cum putem compensa pierderea unei părți atât de importante din activitatea noastră?"

„Ceea ce tu numești economie nu este de fapt nimic altceva decât supraviețuire, chiar și în țările cele mai bogate. Oricum, costurile sale sunt inacceptabile... O societate care recunoaște puterea creatoare a gândului și capacitatea lui de a hrăni, va furniza mărfuri și servicii de o calitate mai bună, atât pentru un singur individ, cât și pentru întreaga omenire", a rostit El, profetic. *„O societate ușoară și flexibilă, care visează, se va dedica educației fiecărui individ și îmbunătățirii tuturor celulelor lui."*

Mi-am imaginat o armată de femei și bărbați devotați reeducării umanității, care a uitat de originea și scopul său.

„O revoluție ca aceasta nu poate fi condusă de mulțime", a susținut Visătorul. *„Umanitatea trebuie educată pe bază individuală, om cu om, celulă cu celulă, să se deschidă unei noi viziuni.... pentru ca ea să se revolte împotriva propriului destin și să lupte împotriva rădăcinii reale a tuturor*

relelor: credința că lumea exterioară ne poate hrăni și că ceva din afară ne poate vindeca."

Aceste superstiții se întrupează în industriile alimentare și farmaceutice. Deoarece a uitat jocul, omul s-a transformat în ultima verigă a unui ciclu infernal de producție. Ca într-o poveste sinistră sau un film de groază, oamenii, sub vraja care încă mai trebuie exorcizată, sunt forțați să-și petreacă jumătate din viețile lor mâncând și cealaltă jumătate tratându-se și luând medicamente. Sarcina supremă a omenirii este să transceandă prin arta de a visa. De aceea ființele umane trebuie să reducă aproape de tot necesitatea și nevoia de a se hrăni.

„Este un proces care se întâmplă din interior spre exterior. Numai o nouă educație va compensa o asemenea enormă neînțelegere..."

În viziunea Visătorului, odată cu disiparea graduală a mâncării, boala, bătrânețea și moartea ar dispărea și ele.

„Să nu te temi să răspândești aceste cunoștințe!", m-a încurajat El când a observat ezitarea mea în timp ce notam revelațiile Lui nonconformiste în carnețel. *„Trecerea se va face gradual și are deja loc, în țările cele mai bogate. Omenirea va mânca din ce în ce mai puțin, atâta vreme cât femeile și bărbații nu vor descoperi că înoată într-o mare plină de plancton, că sunt înconjurați de o cantitate inepuizabilă de mâncare care le aparține și este suficientă pentru fiecare, fără să trudească sau să lupte pentru ea."*

„Este posibil ca un om să trăiască fără mâncare?"

„Nu spun să trăiască fără mâncare, ci să o înlocuiască. Atunci când omul va reuși să-și inverseze viziunea, când își va răsturna tot ce a crezut până acum, ca întoarcerea unei noi file, atunci o umanitate mult mai evoluată va înlocui mâncarea cu un substitut mai inteligent. De îndată ce se va elibera de această nevoie, de această dependență de mâncare, omul poate alege să mănânce sau nu, actul hrănirii devenind opțional."

Cuvintele Visătorului m-au dus cu gândul la zeițățile lui Homer, care uneori alegeau să se înjosească și să coboare din Olimp, pentru a deveni animale sau muritori și a încerca plăcerile și supărările omului.

Mi-am amintit că atunci când m-am îndrăgostit de Luisella și parfumul tinereții ei mi se infiltra în fiecare moleculă a ființei, trăiam zile întregi fără a simți nevoia să mănânc. I-am vorbit Visătorului despre îngrijorarea caraghioasă a mamei mele, Carmela, în fața refuzului meu de a mânca felurile preferate, chiar și când era vorba de *struffoli*, mici bucățele de paste prăjite, înecate în miere, un fel de mâncare tradițional de Crăciun și

pastiera, plăcinta tradițională de Paști, umplută cu *ricotta*, grâu și muguri de portocali. Deși ambele cereau o lungă preparare, nu lipseau niciodată de pe mesele noastre sărbătorești.

„Pui în loc o alimentație mai subtilă și interioară în locul celei de muritor", mi-a spus El. *„Și acest lucru va fi posibil pentru toți oamenii, în momentul în care ei nu vor mai fi conduși de atracțiile lumii, ci de propria lor voință, Ființă și de propria voință... de «vis»."*

„Dar anorecticii?"

„Anorecticii nu sunt oameni bolnavi, ci premergătorii unei omeniri mult mai trainice și mai avansate. Ei sunt adevărații rebeli ai industriei morții."

„Dar cei care mor de anorexie?"

„Oamenii nu mor de anorexie, ei sunt doar victimele unor practici medicale primitive și ale unui mediu familial care nu este pregătit să-i recunoască drept precursorii omului nou."

De data aceasta, ca și în multe altele, Visătorul mi-a vorbit despre tineri: strigătul lor de ajutor, tentativele lor zadarnice și disperate de a vesti noua direcție, noul exod umanității desuete și fetișiste a adulților.

„Tu, lasă deoparte «năravurile rele»", a spus El. *„Fii cumpătat!"*

„Dar ține minte", m-a avertizat, *„până nu ești pregătit pentru o asemenea acțiune, să nu cumva să îndrăznești să postești sau să stai treaz noaptea. Eu voi fi acela care-ți va spune când vei putea să renunți la o gură de mâncare sau la un minut de somn... Îți va lua ani buni de muncă..."*

De fapt, în tot timpul petrecut cu Visătorul, nu fusese nevoie să postesc sau să recurg la abstinență și nici El nu menționase vreodată nevoia vreunei rețineri. Dimpotrivă, l-am văzut mereu înconjurat de prosperitate și abundență. Dobândirea cumpătării fusese pentru mine un proces lent și o consecință firească a prezenței Lui. În ciuda faptului că eram de acord cu filosofia Lui, mi-a luat ani de zile și eforturi mari pentru a înțelege că mâncarea, în viziunea Visătorului, era doar un simbol, cea mai evidentă expresie a dependenței omului de lume.

„Nu mâncarea otrăvește omul, ci dependența lui de ea, credința lui că este esențială pentru el. Sfinții și asceții au ratat și ei scopul real al disciplinei cumpătării, nu este vorba despre înlăturarea mâncării, ci de depășirea nevoii de a mânca."

La finalul discuției aveam unele rezerve cu privire la faptul că hrănirea interioară poate fi și ea o formă de dependență.

„Să depinzi de sinele tău, de tine însuți, nu este dependență!", a continuat El. *„Asta înseamnă să te conduci singur!"*

După părerea Visătorului, numai aceia care nu au pus sub semnul întrebării ideea inevitabilității morții sunt capabili să-și ascundă autosabotarea îndărătul regimurilor de perfecționare, diete, posturi și exerciții drastice de tot felul. În spatele perdelei de ceață a disciplinelor spirituale și religioase legate de mâncare și somn, omul își ascunde adesea autodistrugerea, dorința de a se extermina pe sine.

„Vei descoperi că templele științifice, organizațiile umanitare, laboratoarele farmaceutice, industria alimentară, sectele ascetice, saloanele de înfrumusețare, școlile de moravuri și tehnici ale vânzării slujesc în mod inconștient moartea, hrănesc și sunt hrănite de economia dezastrelor, iar mesajul lor de bunăstare, fericire și trăinicie ascunde inconștient o fidelitate neștirbită față de moarte și față de cea mai intensă și devotată activitate din subordinea ei."

„Nu este posibil ca toate aceste instituții să fie sincer dedicate omenirii? Oare nu există nicio ființă umană capabilă să stârnească o revoltă împotriva oricărei forme de dependență?", am întrebat îngrijorat. Eram asemenea unei creaturi exilate din mediul ei natural și expuse ostilității unui ținut neospitalier și necunoscut.

„Dar ce-mi poți spune despre acei mântuitori, eroi și sfinți din timpuri imemoriale?"

„Aceste instituții, aceste ființe umane se află în slujba omenirii, dar ele slujesc omenirea așa cum este ea acum", mi-a răspuns Visătorul. *„Într-o societate mult mai avansată, ele ar fi considerate proscrise, din cauza altruismului lor denaturat și a falsei filantropii, care continuă să dea naștere la sărăcie și boală. Să vindeci lumea înseamnă să te vindeci pe tine însuți... Viziunea ta asupra lumii creează lumea...*

S-ar putea să-ți sune absurd, complet ilogic, dar lumea este de fapt așa cum o visezi. Tu o pângărești. Tu ești singurul vinovat de conflictele, dezastrele, foametea și criminalitatea care o răvășesc.

De îndată ce tu redevii o Ființă întreagă, lumea se va vindeca pe vecie!"

7 Lumea e așa cum o visezi

De aici încolo, Visătorul m-a invitat să iau aminte la principiile și practicile, precum și la activitățile și tehnicile, aparent eterogene și diversificate care, luate ca un întreg, formau o disciplină desăvârșită, un sistem. Asemenea conturului unui continent necunoscut, am văzut cum se înălța desenul unei cosmogonii fascinante și unice. Am petrecut zile întregi de studiu asiduu în biblioteca impresionantă din *Mas Anglada*, unde am găsit și am consultat cărți nepreţuite, care păstrau cheia de înțelegere a „Școlii Zeilor". În secret, l-am întrebat pe El despre semnificația desenelor și formulelor pe care le-am întâlnit în manuscris. Lupelius considera spiritul și trupul ca pe o unică realitate indivizibilă și recunoștea „trupul" ca fiind creatorul lumii fenomenale, de la microb până la Dumnezeu. Trebuie să lămuresc de la început faptul că termenii de genul „suflet" sau „spirit" îmi aparțin. Eu îi folosesc pentru a da un sens mai clar cititorului.

Cu cât mă adânceam în teoriile lui Lupelius referitoare la trup și mâncare, eram tot mai șocat. Toate acestea mă determinau să pun sub semnul întrebării implicațiile drastice ale postulatelor lui. Una dintre afirmațiile cele mai neobișnuite ale călugărilor-războinici, ca o lamă a iraționalului, se înfipsese în creierul meu și mă tulbura. Voiam neapărat să vorbesc cu Visătorul despre ea. Am avut această oportunitate în a treia noapte, când El m-a invitat să vizitez pivnița de vinuri din minunata lui reședință. Modul în care își aranjase vinurile, după țară, calitate și an, era chiar surprinzător. Nu-mi imaginasem niciodată că ar putea exista o asemenea colecție completă de vinuri. Lângă șemineu, Visătorul își savura una dintre cele mai prețioase licori, în timp ce mă întreba cum mergea studiul meu și dacă descoperisem ceva relevant. I-am vorbit despre cele mai inadmisibile și arzătoare puncte din teoriile lui Lupelius, privind trupul și, mai mult, despre dialogul dintre Lupelius și unul dintre discipolii săi, care mă deconcertase în mod special și al cărui subiect se referea la modul în care trupul și organele lui ar putea crea lumea.

De îndată ce am menționat această temă, am conștientizat cât de nepregătit eram să ascult ce urma să-mi spună El. Aș fi vrut să dispar! Când am înțeles că era prea târziu și nu mai puteam să scap, inima mea s-a aprins și a început să bată cu putere, de parcă eram în pericol, și un inel de fier începea să-mi încleștеze tâmplele. Nu puteam să accept o astfel de

viziune bizară, dar nici să o refuz și, drept urmare, am eludat ceea ce îmi spunea Visătorul, cu autoritate. Gândurile mele se clătinau pe marginea unei prăpastii.

„Între vis și realitate nu există nici distanță, nici sciziune. De asemenea, nu există distanță nici între a fi și a avea sau între a crede și a vedea", a spus Visătorul. *„Orice visează omul, se adeverește imediat. Durează doar foarte puțin înainte să se materializeze...."*

Vis + Timp =Realitate

„Visul se manifestă în timp dar, din cauza percepției noastre limitate, avem nevoie de timp pentru a-l vedea. Timpul, pentru om, este ca o pulbere magică: dezvăluie ceea ce în mod normal este ascuns ochilor lui. Visul este cel mai real lucru care există... în umbra fiecărei realități se ascunde un vis, fără de care realitatea nu ar putea să existe... și în umbra visului se află trupul...

Celulele noastre, organele noastre... visează!", a concluzionat Visătorul.

„Dacă e posibil ca trupul nostru să viseze și să creeze lumea, de ce nu pot schimba niciun singur atom în direcția care mi-ar plăcea?", am întrebat, dând frâu liber frustrărilor mele și dispoziției firești de a-i învinovăți pe alții.

Privirea Lui a zburat dincolo de pâlpâirile candelabrelor masive de argint, dincolo de zidurile vechi de secole din *Mas Anglada*. Pentru mai multă vreme, a rămas cufundat în gândurile Lui, cu bărbia sprijinită în palma mâinii stângi, apoi a spus:

„Orice vezi sau atingi a fost visat de tine! Deși ai uitat asta... Lumea este așa cum o visezi... și chiar ceea ce apare ca fiind negativ și distructiv este așa deoarece tu poți visa doar o lume scindată. O lume fixă, obiectivă nu există, este aceeași pentru toți... Când începi să armonizezi opoziția dinăuntrul tău, lumea ți se va părea complet diferită."

„Și cum putem schimba lucrurile care sunt eronate?"

„Dacă nu-ți place viața ta, schimbă-ți visul! Este imposibil să escaladezi ritualurile repetitive și recurente fără să-ți schimbi visul.

Trebuie să-ți abandonezi felul distructiv de a visa.

Trebuie să visezi un vis nou, trebuie să înveți un fel nou de a visa, unde intenția conduce, unde puterea iubirii creează, unde puterea credinței învinge.

Fii mai sincer și mai onest cu tine însuți și vei realiza că în spatele credințelor tale false că dorești să-ți schimbi viața este un plan secret de a o continua exact în același fel.

Lumea este așa cum este, deoarece tu ești așa cum ești."

8 Dacă nu duci un război interior, nu vei duce nici în afară

„Lumea este materializarea «visului». Gândurile tale creează realitatea ta personală."

Visătorul vorbea cu mine în timp ce făcea o serie de exerciții pe care le întrerupea din când în când și apoi trecea la alte aparate, mai sofisticate, din sala de gimnastică. Această încăpere se afla în vârful unui turn. Prin ferestrele de sticlă, șiruri de copaci și câmpii se întindeau peste ținutul vast din *Mas Anglada*, atâta cât puteai cuprinde cu ochii. Verdele mucegăit de secole al dealurilor și viilor îndepărtate, care ne înconjurau din toate părțile, pătrundea în timpul și spațiul camerei și contrasta cu interiorul sălii, al cărei echipament de oțel, solid și tăcut, și ale cărei greutăți aveau o strălucire metalică. Luminatorul acoperișului lat, reflecta un cer albastru străbătut de raze de lumină și nori pufoși, ca într-o frescă italiană.

„Așadar... toți oamenii visează și creează lumea."

„Exact! Propria lor lume."

„Și poluarea pământului?....conflictele și infracțiunile?"

„Și ele aparțin realității tale personale... Lumea este la fel de sănătoasă sau de bolnavă ca și tine! Numai tu o poți polua... dacă îți sufoci și sleiești organele! Chiar și aceia care își poluează trupurile creează!... Ei inventează o lume ale cărei evenimente și circumstanțe sunt reflectarea fizicului lor, dar și, cel mai important, reflectarea propriilor gânduri și stări ale Ființei.

Gândurile sunt mereu creative.

Cugetarea este factorul esențial în modelarea destinului tău!"

„Dar sărăcia și războaiele?", am întrebat, speriat de o asemenea responsabilitate enormă.

„Suferința, sărăcia și toate conflictele din lume, persecuțiile și măcelul, au fost visate, au fost dorite în secret de o umanitate care și-a poluat grav Ființa și care nu se cunoaște pe sine."

„În timp ce noi vorbim, sute de fabrici, din toată lumea, produc și depozitează armament pentru a hrăni conflictele și chiar pentru a distruge umanitatea. Cum ne putem proteja de o asemenea putere distructivă?"

"Elimină din tine orice formă de hipnotism, dependență, superstiție. Nu te baza pe cunoașterea, imaginația sau profețiile nimănui. Realizează că nu

există nicio putere exterioară care să te distrugă. Nimic din afară nu te poate afecta fără acceptul tău.

Lumea evenimentelor și circumstanțelor este total dependentă de tine. Dacă tu te integrezi pe tine însuți, dacă devii unitar, lumea este salvată.

Așa că, nu-ți face griji din pricina lumii, fă-ți griji din pricina ta! Este singurul mod în care poți fi de folos. Dacă nu porți niciun război interior, nu vei purta nici în afară. Asta este legea."

Visătorul a ales un prosop dintr-un teanc elegant aranjat, s-a șters pe față și l-a drapat în jurul gâtului ca pe o mantie prețioasă, peste piept, cu un gest studiat.

„Dacă omul învață să-și controleze propriul corp, atunci poate să stăpânească întreg universul", a spus El.

În acel moment și-a ridicat ochii și m-a privit insistent, fără să clipească, mai mult timp. Gândurile mele se ștergeau, unul câte unul, cu o viteză uimitoare, până când mintea mea a rămas complet goală.

„Îți aduci aminte de California... de acel prieten al tău, din San Francisco?", m-a întrebat El, continuând să mă fixeze.

Nu trebuia să aud nimic altceva. Știam perfect la cine se referea. Era surprinzător cât de repede mi-a revenit acel nume, Corrado, fără cea mai mică ezitare.

Fusesem prieteni buni, pe vremea când locuiam în San Francisco. Era un muzician renumit și foarte tânăr când s-a îndrăgostit nebunește de o dansatoare din buric și s-a căsătorit cu ea. Nu-mi mai aduceam aminte nimic altceva despre prietenul meu care putea fi conectat la ceea ce îmi spunea Visătorul: fiecare om este inventatorul propriei lumi, creatorul absolut al fiecărui eveniment care are loc în viața lui.

Apoi, conturul unui episod îndepărtat a devenit din ce în ce mai vizibil și o poveste ciudată s-a înfiripat printre amintirile din acei ani. Corrado avusese întotdeauna o slăbiciune pentru oamenii de culoare. El obișnuia să imite modul în care ei vorbesc și se comportă, precum și mersul lor legănat. Venera muzica lor, o considera superioară celorlalte și adora toată cultura lor. Frecventa localurile lor și chiar se ducea la bisericile lor. De câte ori întâlnea pe stradă o persoană de culoare, nu pierdea ocazia să-i arate cât de apropiat se simțea de rasa lor, printr-o clipire din ochi, salut sau o remarcă plină de umor. Și-a târât și soția în această manie ciudată, așa că aveau prieteni de culoare, cupluri cu care ieșeau și socializau.

Într-o noapte, în San Francisco, el și soția lui mergeau spre casă, când o bandă de negri i-a atacat și i-a bătut cu bestialitate, fără niciun motiv și fără să-i jefuiască. Fuseseră atât de rău bătuți, încât au trebuit să stea câteva zile în spital. Mi-l amintesc pe Corrado, cum plângea în timp ce îmi povestea această grozăvie.

Visătorul mă măsura cu privirea, în așteptarea unor semne de înțelegere, dar secundele treceau cu repeziciune și nicio licărire nu-mi trecea prin minte. Știam că El considera muzicienii și artiștii în general, ca având un nivel scăzut de responsabilitate. După părerea Visătorului, lumea boemă era neputincioasă și iresponsabilă. Cei mai faimoși artiști, chiar și aceia care sunt considerați de către omenire a fi genii, erau de fapt dependenți de propria lor artă ca niște ființe umane înfricoșate. În loc să-și folosească arta ca pe un pod pe care să-l treacă pentru a câștiga autocunoașterea și a-și depăși mediocritatea, ei se agățau de ea ca și cum ar fi fost o zeitate și își înrăutățeau și mai mult starea de dependență, care deja le făcuse viața un dezastru.

Omul care a atins un grad de integritate, în drumul lui spre desăvârșirea Ființei, nu mai poate fi un artist. În opinia Visătorului, eliberarea de orice dependență sau sclavie constituia sensul vieții înseși. Rolurile, toate rolurile, nu sunt decât carcere care trebuie depășite și abandonate. Oricum, aceste considerații nu mă duceau nicăieri. Corrado era muzician și, cu siguranță, depindea de muzica lui și de femeia lui. Tot nu înțelegeam motivul pentru care Visătorul îmi reîmprospăta această amintire.

„Acel accident demonstrează că viața vine cu violență și în același timp cu compasiune, să-ți arate ce tu nu vrei să vezi și să te facă să atingi ce nu vrei să atingi din Ființa ta. Nu există criminalitate în exterior cu excepția celei pe care noi o proiectăm", a spus Visătorul, întrerupându-mi gândurile în acel punct și crezând că era o pierdere de vreme să mai aștepte să-mi limpezesc gândurile *„Acel incident i-a permis prietenului tău să vadă minciuna lui, rasismul lui latent, dependența lui, violența pe care o purta în el... pentru a se elibera, în final, de ele."*

Visătorul a extras și alte aspecte importante din viața lui Corrado, care prezentau câteva episoade ca manifestări diferite ale aceleiași boli: ipocrizia și minciuna de Sine. Chiar și mariajul lui pripit fusese determinat nu de un sentiment față de acea femeie, ci mai mult de dorința lui de a rămâne în Statele Unite și a deveni cetățean american.

S-a oprit. Apoi a schimbat greutățile la unul dintre aparate și a alternat programul cu un sistem computerizat, pentru a face mai multe exerciții. Eram uimit. Eram sigur că nu-i pomenisem nimic despre prietenul meu. Mă întrebam cum de știa asemenea lucruri din viața prietenului meu, pe care nu-l mai văzusem și de la care nu mai primisem vești de ani de zile. Între timp Visătorul a încetat să mai facă exerciții.

„Aici!", a spus El, potrivindu-și cureaua la kimono cu mândrie și grație, ca într-un ritual războinic. *„Acest «lucru» care se ascunde în faldurile Ființei, aceste minciuni ce învăluie și ascund egoismul, prejudiciul, deșertăciunea și ura rasială, întărește acel eveniment și este cauza reală a tuturor atrocităților din lume."* Tonul Lui se apropia de acela al unui savant care anunță descoperirea unui virus pe care îl urmărise până la capătul existenței.

„Suferința, sărăcia și toate grozăviile... sunt visate, dorite în taină și protejate inconștient... Ele sunt umbrele și monștrii, măriți de un pantograf, care sunt ancorați în întunericul Ființei."

„În prezent, dacă ființele umane înțeleg lecția, atunci evident că ele vor fi mai sincere și mai libere", a conchis Visătorul. *„Cu timpul, ele își vor recunoaște minciuna... și, într-o bună zi, vor fi capabile să o vindece."*

Mi-am amintit cântecul de jale pe care omenirea îl fredonează neîncetat, ruga de nenoroc pe care Visătorul m-a determinat să o ascult și să o recunosc în mine. În cele din urmă, am înțeles importanța vitală pe care El o acorda autoanalizei, faptului de a fi vigilent și neîndurător de atent la propriile stări și în special autoobservării, care, asemeni unei raze de lumină, împiedică orice monstruozitate să se ascundă în ființă.

Autoobservarea înseamnă autocorectare.

Mi-am reamintit aforismul Lui: *„Stările și realitatea sunt unul și același lucru... Cugetarea e Destin... Lumea este astfel, deoarece tu ești astfel... "* și, printre cele mai surprinzătoare: *„viața este ca o lamă de gumă de mestecat, se modelează după forma dinților tăi."* Și am observat firul de aur care le lega: toate erau expresii diferite ale aceluiași mesaj. Un mesaj care înglobează toate învățăturile lui și în același timp ajunge în punctul final până la care inteligența umană îndrăznise să meargă.

Într-o clipă de luciditate, adevărul, puternic și orbitor, mi-a răsărit în minte, ca vestirea unui zeu pantocrator: *lumea este oglinda Ființei!*

Un laser a despicat straturile sedimentare ale panoramei lumii... Am „văzut" că fiecare moleculă este perfect conectată la tot și acel „tot" este o entitate subiectivă și personală.

„Tu ești singurul obstacol care împiedică lumea să se schimbe. Schimbă-te pe tine însuți și vei vedea că lumea se schimbă sub ochii tăi! Fiecare atom pur, liber și nemuritor se va întrupa în lume și o va elibera de orice rău."

Am înțeles din punct de vedere științific, fără înfloriturі metafizice sau morale, importanța autocunoașterii și truda neobosită de a eleva propria Ființă.

„Fiecare călătorie pe care omul o face, indiferent că este istorică sau mitică, fiecare exod pe care îl întreprinde, fie el real sau imaginar, toate duc către un singur țel: autocunoașterea! Autocunoașterea te transformă în stăpânul tău și al lumii."

9 Felul în care gândești este destinul tău

„Dacă omul ar putea recunoaște forța creatoare a propriei gândiri și s-ar putea dărui frumuseții și armoniei cu același devotament cu care se dedică sărăciei și suferinței, atunci lumea ar fi un paradis terestru."

Simțeam cum pulsează veșnicia în acele cuvinte. De îndată ce timpul este extras din ecuația stărilor și evenimentelor, apare o nouă ființă umană, înzestrată cu voință și stăpână a vieții ei, deoarece își stăpânește gândurile și emoțiile.

„Dacă gândurile unui om sunt cele care creează universul său, realitatea sa personală, cum le poate el schimba?"

„Poți doar să îmbunătățești sau să controlezi calitatea gândurilor tale, dacă știi cum să ridici calitatea Ființei tale. Pentru a face asta, va fi nevoie să muncești și să înveți într-o Școală specială și să aplici tehnicile și ideile sale asupra ta.

Omul, așa cum este, nu o poate face până când nu-și recunoaște și înfruntă violența interioară, prin mari eforturi. Omul nu poate face nimic mai mult, până nu înțelege că relele planetare și mizeria individuală nu sunt altceva decât rezultatele dramatice ale stărilor sale distructive și ale atitudinilor negative.

Atâta timp cât credințele omului sunt guvernate de circumstanțe exterioare, el nu va fi niciodată în stare să vadă de unde vine toată violența lumii.

Lumea este oglinda ta. Tot ce vine din lumea exterioară respiră cu respirația ta și este tot atât de viu, pe cât ești tu.

Nu există nimic în univers care să nu fie tu.

Gândirea este Destin."

Sunetul acestor cuvinte, sălbatice și neașteptate, răsunau înăuntrul meu ca un strigăt; erau mai puternice decât imnul a o sută de revoluții. Nicio schimbare socială, economică sau politică, nicio revoluție sau război nu păruse vreodată la fel de măreață ca transcenderea acelei linii subțiri, pragul spre umanizare, care se deschidea în fața mea. Urmăream cu propriii mei ochi exodul unei specii, în evoluția ei de la stadiul primitiv al conștiinței, la antropoidul înzestrat cu o psihologie reală, eliberat de conflicte, îndoială sau teamă.

„Există un basm pe care oricine îl știe drept „Frumoasa adormita", a afirmat.

Eram surprins de acea schimbare bruscă de subiect și, în pauza care a urmat, atenția mea a crescut până la durere. Apoi, în șoaptă, El mi-a spus: *„Totuși, titlul lui adevărat este Frumoasa din pădurea adormită".*

Într-o bună zi, El îmi va încredința o misiune a cărei morală era zăvorâtă în acest amănunt neînsemnat. Pădurea adormită reprezintă lumea, așa cum ne este descrisă, mistuită de sărăcie și conflicte, învăluită într-un somn hipnotic, iar frumoasa este trezirea voinței, trezirea Ființei, visul.

Școala pe care în curând o voi înființa, va permite unei generații de tineri să răstoarne vechile paradigme și să pătrundă într-o nouă viziune a realității.

„Singura cale prin care îi poți ajuta pe ceilalți este să te deștepți tu însuți din acel vis", a spus Visătorul în acea seară. Tonul Lui era neobișnuit de calm, cuvintele Lui erau moi, ca niște curmale lăsate la soare. Am gustat dulceața lor de pădure cu toată ființa mea.

Timpul petrecut cu El, nesperat de lung, se apropia de sfârșit. Ultima pâlpâire a unuia dintre candelabre tremura. Sala splendidă din *Mas Anglada*, cu mobila ei rafinată, cu opere de artă și obiecte de argint strălucitor, se afunda în întuneric. Cu Visătorul mă simțisem, timp de câteva zile, de parcă fusesem singura verigă slabă dintre lumea desăvârșirii și omul comun. În acea clipă, în tăcere, îl urmăream. A stat nemișcat o vreme. Ochii îi erau pe jumătate deschiși și trupul îi era întins.

Când a început să vorbească, cuvintele Lui mă invadau cu farmecul unei viziuni premonitorii.

„...Încetul cu încetul, omenirea își schimbă pielea... într-o zi, va înceta să mai orbecăie, va renunța să venereze mâncarea, medicamentele, sexul, somnul, munca... Valoarea cumpătării va crește în conștiință, până când va întregi Ființa și va vesti sfârșitul sărăciei, grozăviilor și conflictelor. Va dura ceva timp... deoarece umanitatea este timp. De acum cercetează-te, observă-te și cunoaște-te pe tine însuți! Și astfel vei face parte din marele spectacol al lumii: propria ta integritate!"

De îndată ce îl părăsisem pe Visător, nimic nu mă mai reținea în Barcelona. În acea noapte am luat primul avion înapoi spre New York. Pe durata călătoriei am rememorat tot ce aflasem de la El în acele zile minunate. În corpul meu mai vibra încă o senzație pe care nu o mai simțisem niciodată, o stare de desăvârșire, ordine și sărbătoare.

Întregul univers respira odată cu mine.

Totul era conectat la întreg și nimic nu rămăsese separat.

CAPITOLUL IV

Legea adversarului

1 Alergarea

„Trupul nu poate minți... trupul tău arată deja precum acela al unui bătrân..."

Cuvintele Visătorului îmi răsunau încă în minte și îmi trezeau din nou durerea primului impact.

„Nu am nevoie de moșnegi în preajmă..."

Acele cuvinte crude săpaseră un șanț în crusta solidă a apărărilor mele și apoi mi se strecuraseră în țesuturi. Am simțit cum forța lor explozivă mă schimbă și îmi îndepărtează convingerile și atitudinile. Mai cu seamă lucrurile pe care El mi le dezvăluise la finalul întâlnirii noastre, mă străpunseseră ca niște lănci:

„Organele sunt create pentru a visa... Trupul creează lumea... Chiar și cei care-și poluează trupul creează prin el; doar că ei creează o lume poluată... Lumea este reflectarea ta; ea este tot atât de bolnavă, pe cât ești și tu. Totul este conectat, nimic nu este separat."

Visătorul m-a învățat că destinul ființei umane și a tot ce ea deține este strâns legat de sănătatea corpului ei. Pe viitor, urmărind aceste revelații, aș dori să fac cercetări în domeniile economiei și afacerilor, pentru a afla dacă și destinul financiar al ființei umane depinde de bunăstarea ei fizică, de desăvârșirea ei trupească. Marile companii, averile financiare și imperiile industriale, ca și națiunile, civilizații întregi se dezvoltă și prosperă sau, dimpotrivă, se îmbolnăvesc și mor împreună cu fondatorul și conducătorul lor.

„O piramidă organizațională se sprijină pe respirația conducătorului ei. Un fir aurit leagă imaginea lui și destinul său personal de organizația sa și de adepții ei. Statura lui corporală concordă cu identitatea ei economică, cum se întâmpla pe vremea vechilor regi. Regele este pământul, iar pământul este regele."

Nu mai puteam să eludez un asemenea mesaj semnificativ și direct. Prin urmare, am decis să mă îndrept în direcția arătată de Visător și să lupt împotriva propriei mele decăderi fizice. Imediat am descifrat secretul pregătirii corpului meu, de la dietă și respirație, la sex și somn, după sfaturile pe care le primisem la ultima noastră întâlnire din *Mas Anglada*. Am cercetat toate opțiunile pe care le aveam la dispoziție și am urmat un regim care mi-a schimbat viața complet, în schimb dificultățile au devenit insuportabile. Simpla idee de a renunța la obiceiurile mele, de a face efort fizic și orice alte sacrificii era suficientă pentru a simți cum crește înăuntrul meu o rezistență de o forță nemaiîntâlnită până atunci, până se transformă într-un sentiment de repulsie. Ideea de a lua acele măsuri drastice a făcut ca stările mele interioare să devină contradictorii, alungându-se și urmărindu-se unele pe altele, ca niște rândunici.

Atenția pe care am acordat-o reacțiilor mele, urmărindu-le ca pe un ecran de radar, a conturat un peisaj lăuntric auster: munți ai rigidității, pante abrupte ale îndoielii, prăpastia nemărginită a timpului, deșerturile solitudinii și incomprehensibilității mele. Numai atunci când m-am cercetat și observat pe mine însumi am găsit partea conflictuală din mine, pe care o rănea ideea de schimbare. Chiar acolo, în locul în care am simțit nodul, am împlântat sabia voinței. Din acea zi, o încleștare... o provocare fatală, un război sfânt, a început între mine și Sinele meu și a continuat ani de zile.

Acea iarnă a fost printre cele mai aspre din istoria meteorologică a New York-ului. Orașul era acoperit cu o pătură groasă de zăpadă, spulberată de vânturi polare, care o duceau spre metropolă, transformând orașul, ca printr-o vrajă, într-un ținut arctic, unde zgârie-norii deveniseră zmeie de zăpadă pentru niște copii gigantici. Dimineața devreme, înainte de a-mi aduna curajul să ies, făceam un mic orificiu în transperantele venețiene și mă uitam cum e vremea. Mă număram printre cei norocoși. De la etajul al șaisprezecelea, cu vedere spre East River și oraș, puteam distinge cu ușurință care erau condițiile meteorologice. Majoritatea newyorkezilor trebuiau să deschidă televizorul, ca pe un fel de fereastră electronică, dacă voiau să iscodească și să hotărască cu ce anume să se îmbrace.

Manhattanul fusese închis într-un glob de cristal de câteva săptămâni și semăna cu un alb univers gotic grație siluetei turnulețelor și turlelor învăluite de zăpadă. La vederea acelui peisaj, toate intențiile mele slăbeau. În fiecare dimineață trebuia să trec printr-o bătălie crâncenă. Când suna ceasul, ideea de a face o călătorie în acele ținuturi polare aprindea o încleștare epopeică între mine și corpul meu degradat și leneș, care nu știa cum să se schimbe. Corpul meu, resemnat de atâția ani de abuz și neglijență, refuza orice încercare de a reduce sau reteza propria degradare. Înspăimântat de perspectiva excursiei, el și-a deconspirat adevărata stare. Numai azi, uitându-mă înapoi, am văzut cât de disperată era încercarea mea, la fel de imposibilă ca încercarea baronului Münchhausen care, pentru a se ridica din mlaștină, se trăgea de perucă. Doar sunetul vocii Visătorului și amintirea cuvintelor Lui îmi mai susțineau ambiția și îmi dădeau curaj.

Dacă dorim să înaintăm măcar un milimetru spre integritate,
trebuie să ne răsturnăm viziunea asupra lumii cu susul în jos.
E nevoie de un efort supraomenesc.
Dar nu există binecuvântare mai mare.
Acel milimetru, cucerit din Eternitatea Ființei tale,
poate înghiți oceane ale lumii evenimentelor.

Programul pe care mi-l stabilisem, care includea alergarea unei ture în jurul insulei, îmi dădea suficient timp să mă pregătesc și să schimb câteva cuvinte cu Giorgia și Luca la micul dejun, înainte ca ei să plece la școală, însă eram mereu tentat să lenevesc în pat și să o las pe Giuseppona să aibă grijă de copii.

De multe ori m-am întrebat de unde izvora vocea aceea care încerca, în fiecare dimineață, să mă convingă să nu alerg. În definitiv, îmi spunea ea, pe o asemenea vreme cine te-ar învinovăți dacă te-ai întoarce în pat? Ce contează dacă nu alergi într-o singură zi? Și continua tot așa. Cu alte ocazii, dacă mă duceam la culcare prea târziu sau trebuia să plec cu avionul dimineața devreme, aceste modificări de program deveneau pretextele zilei pentru a evita efortul. Astfel, fiecare circumstanță încerca să-și infiltreze așchiile în motivarea mea sau să devină o scuză plauzibilă pentru a ceda și abandona disciplina pe care mi-o impusesem. Indiferent de originea ei, acea voce interioară mă exaspera. Voiam să sufoc acea prezență care mă aștepta la cotitură, întotdeauna gata

să-mi saboteze planurile. În orice caz, ajunsesem la paroxism. Dacă îmi respectam disciplina de a alerga, dacă luptam cu rezistența mea și îmi sfidam obiceiurile, atunci se înălța cea mai obscură și neștiută parte din Ființa mea.

„Ține minte... Nimic nu este exterior... Tu ești singurul obstacol în calea evoluției tale!", îmi spusese Visătorul, de nenumărate ori. *„Nu există dificultăți sau limite ale căror origini să nu le descoperi în tine însuți."* Dar mi-au trebuit ani de zile pentru a „înțelege" aceste cuvinte, pentru a le considera fluidul vital al corpului meu. A trebuit să cobor, să cad și să mă ridic de mii de ori... să mor și să renasc, înainte de a recunoaște că singurul adversar se află înăuntru, înainte de a învăța să binecuvântez fiecare provocare ce-mi ieșea în cale.

Pentru a-și justifica destinul muritor și viața infestată cu evenimente dezastruoase, omul încearcă să se convingă că există forțe care lucrează din afara sa, pentru a-i pune piedici și crede că acestea sunt responsabile pentru tot ce i se întâmplă rău. El se lamentează, se justifică și acuză evenimentele, circumstanțele externe, fără să bănuiască faptul că lumea este reflectarea lui, fără să-și dea seama că, pentru a schimba reflectarea din oglindă, el trebuie mai întâi să se schimbe pe sine.

Niciun ajutor nu vine din afară.
Tu singur trebuie să provoci propria revoltă,
A cărei reușită depinde doar pe tine.

Dacă ar fi posibil să se cuprindă toate învățăturile Visătorului într-o metodă, să se contureze o doctrină sau un nou sistem filosofic, cele la care Visătorul se referă ca la niște incursiuni în comportamentul mecanic ar trebui să ocupe un capitol aparte. În opinia Visătorului, o incursiune în comportamentul mecanic este o ambuscadă creată de noi înșine, prin repetitivitate, este o autoamăgire, un truc care vine să confirme credințele noastre, în spatele cărora se ascund tiparele mentale vechi și pietrificate.

Odată cu trecerea timpului, în evoluția uceniciei mele, mi-am dat seama că avantajul de a alerga nu consta în exercițiul fizic sau în efortul cerut, ci chiar în natura lui, asemănător unei călătorii inițiatice sau stratageme menite să tulbure tiparele mecanice, repetitive și apatice. Alergarea mă ajuta să opresc, fie și preț de câteva clipe, fluxul întunecat al gândurilor mele; ea contraria și spărgea acea panoramă meschină și mohorâtă a lumii, pe care oamenii o

numesc realitate. Alergarea încălca acea rutină de carceră. Prin efortul fizic, o adiere de libertate pătrundea în carcera timpului și îmi slăbea cătușele. Ca un ocean, gata să inunde fiecare scobitură, fără să lase niciun spațiu gol, lumea stârnea și alinia o armată de evenimente gata să sufoce acele mici fisuri ce constituiau dușmanul ei de moarte: un fel de transgresare intolerabilă a legii naturale a planetei. Doar amintirea Visătorului, conștientizarea prezenței Lui mă susțineau și mă încărcau cu o energie bogată.

Pe acea vreme eram ajutat, dacă nu de voință, atunci de o supradoză de încăpățânare. Mă obligam să cred în necesitatea absolută a acelui efort, așa încât, fără o explicație logică, mi-am așezat alergarea de dimineață înaintea oricărei alte priorități, ca și cum viața mea depindea de ea. Visătorul numea „prima între primele" aptitudinea de a stabili priorități, de a menține direcția, amintindu-ne mereu ce primează. Acum știu că acel ceas al dimineții, intenționat scos din rutina mea zilnică, era un ceas al puterii, un loc de unde puteam să înalț lumea și să o schimb.

Ființa umană care țintește sus
și se dedică impecabil procesului său de evoluție
poate strămuta munții din loc,
poate găsi soluții la situații aparent fără ieșire
și poate da adversității valențe superioare.

2 Portarii din Main Street

Când dau timpul înapoi spre acea perioadă, mă văd trecând din nou, încotoșmănit și înfofolit ca Bibendum, mascota Michelin, prin fața cămărței portarului-șef din clădirea unde locuiam, în Roosevelt Island. Zâmbetele prefăcute ale portarilor, luminate de reflectarea vie a monitoarelor, mișcarea capetelor lor în semn de salut erau primele reacții ale lumii la îndrăzneața mea acțiune matinală. Numai în acest moment sunt capabil să conștientizez că atitudinea lor nu era nimic altceva decât o reflectare a rezistenței și a neputinței mele de a înțelege la acea vreme. Printre învățăturile Visătorului, una singură îmi asediase convingerile și zdrobise meterezele certitudinilor mele ca și sub loviturile unui berbec redutabil.

Lumea este astfel, deoarece tu ești astfel.

Lumea constituie o imagine exactă a stărilor tale. Acei portari mă reflectau pe mine! În spatele zâmbetelor lor ironice, în spatele scepticismului lui Jennifer, a comentariilor colegilor și reacțiilor tuturor acelora care știau despre exercițiul meu matinal, se așternea propria mea slăbiciune. În spatele tuturor atitudinilor, lipsa mea de determinare respira împreună cu îndoielile și minciunile pe care ceilalți mi le trimiteau înapoi ca și cum m-aș fi schimonosit la mine, în oglinda care reflecta lumea.

Să nu uiți niciodată! Nimic nu se află în afara ta...
Lumea pe care o vezi și o atingi este doar o reflectare.
Ea împărtășește respirația ta...
ea trăiește atunci când tu ești viu și moare atunci când tu mori.

Fără învățăturile Visătorului, aș fi continuat să cred că portarii erau gardieni publici, diavoli amărâți, care doar își câștigau existența. Plecând și întorcându-mă, m-aș fi salutat cu ei în fiecare zi, m-aș fi reflectat în ironia și scepticismul lor, fără să-mi imaginez vreodată că ei nu erau gardieni și nici oameni. Ei erau terminații nervoase, aparate extrem de receptive, organe senzoriale ale lumii.

Omul nu se poate ascunde... Lumea știe! Te deconspiră!

Idei ca acestea mi-au pătruns adânc în minte și m-au schimbat, în cursul anilor.

Poți să te înalți sau să cobori în orice clipă! Depinde de tine.
Fiecare din gândurile, atitudinile, cuvintele și privirile tale,
chiar și cele mai fine contracții musculare de pe chipul tău
vestesc universului cât de înalt este nivelul tău de responsabilitate,
cât de liber ești.
Acesta este lucrul care, într-un mod extraordinar,
te plasează exact pe locul tău,
îți decide destinul,
statusul financiar și rolul în teatrul existenței...

Mi-am imaginat un univers care știa totul despre mine, o aparatură alcătuită din nenumărați senzori, actualizată în timp real de cea mai imperceptibilă mișcare a ființei noastre, de calitatea gândurile și de stările pe care le trăim. Dacă am da atenție acestor indicii, ca și cum am citi o profeție antică, am ști cine suntem, ce ni se permite să cunoaștem, ce putem și ce nu putem face, ce putem deține și la ce ar trebui să renunțăm.

Zi de zi, fără a uita niciodată întâlnirea cu alergarea și cu mine însumi, amintindu-mi și întărindu-mi mereu motivația, mă despovăram de toate reziduurile adunate în viață. Gongul existenței mele trimitea mesaje noi universului. Bătăile lui răspândeau vestea că încă un om a cutezat să se elibereze. Încercarea lui îndrăzneață de a evada din ororile vieții obișnuite își urma cursul.

3 Zidurile

Primele mele încercări de a alerga în jurul insulei cereau un efort eroic. Mai târziu însă, după ce făcusem mai mult antrenament, depășirea oboselii a devenit un fenomen constant, pe care trebuia să-l stăpânesc, mai ales în anumite momente. Am sesizat că dificultatea și străduința cerută nu creșteau conform unei progresii geometrice, lineare, după cum mă așteptasem, ci se ridicau și coborau după o mișcare curbilinie. La fiecare cursă simțeam momente de calm, în care niciun efort nu părea necesar, alternând cu momente de durere cumplită. În acele faze cruciale, mi se părea că în cale îmi apar „ziduri" reale, bariere care puteau fi depășite numai cu un efort supraomenesc.

O parte esențială a uceniciei mele cu Visătorul mă antrenase să îndeplinesc sarcina unei autoobservări amănunțite: o vigilență constantă asupra minții, gândurilor, sentimentelor, emoțiilor și a tot ce părea să mă atragă și să mă respingă. Dacă mă autoobservam în acele momente în care nu mai aveam energie, sesizam că fazele critice erau întotdeauna urmate de ridicarea unui „zid" psihologic, de o umbră care oculta Ființa: pesimismul și neîncrederea preluau controlul și vocea Adversarului interior se făcea iarăși auzită, cu noi argumente pentru a abandona activitatea.

Numai datorită alergării am învățat să scrâșnesc din dinți și să conștientizez că în acele momente trebuia să merg mai departe, ca să-mi recâștig starea de fluiditate. De îndată ce mi-am înfrânat tentația de a mă

lăsa dus de val, de a renunța, noi rezervoare de energie s-au deschis. Mi-ar fi fost imposibil să mă apropii de ele sau numai să aflu că ele există, fără a mă învinge pe mine și a dărâma acele „ziduri" care, de fiecare dată, păreau insurmontabile.

Cu cât mai mult studiam mecanismul care le genera, cu atât alergarea devenea un instrument prețios, un model conceptual de explicare a lumii. În mișcarea mereu schimbătoare, am recunoscut elementul esențial, principiul dinamic al fiecărei realități fizice. De la nucleul atomului, până la limitele universului, totul se mișcă și se risipește conform mișcării ondulatorii pe care o descoperisem și în corpul meu. Până și viața urmează mișcarea fără început și sfârșit a valurilor.

Alergarea, care în anumite momente dezvăluia „zidurile", și efortul extraordinar depus pentru a le depăși m-au făcut conștient de existența unei paradigme recurente în viață. De multe ori a fost suficient să țin frâiele puțin mai strâns, înainte să pot depăși limitele, să le învinge și să merg mai departe. Totuși, întotdeauna exista ceva care mă convingea să cedez și să renunț. Înfrângerea, despre care crezusem mereu că este efectul evenimentelor exterioare, s-a dovedit a fi un proces întors pe dos, un mecanism care asculta o comandă interioară, o acțiune de autosabotare. O umbră se năștea și se risipea în Ființă, găsind apoi momentul prielnic de a se întrupa și a lua forma întâlnirilor, circumstanțelor și evenimentelor nefavorabile. Să fii conștient de acest mecanism, să fii atent la apariția acestei umbre în interiorul Ființei, ca un preludiu al fiecărei înfrângeri, era cea mai bună cale de a o defini și înlătura, nu numai din alergarea mea, ci din întreaga mea existență.

Alergarea era o activitate solitară pentru mine. Pescărușii care-mi zburau deasupra capului sau un bac care urca pe East River erau însoțitorii mei și înaintau odată cu mine, părăsindu-mă apoi cu un fluierat, ca salut.

În timp ce alergam, visam adesea. Îmi plăcea să cred că, mai târziu sau mai devreme, voi întâlni alți alergători, alți nesăbuiți care, ca și mine, deciseseră să evadeze dintr-o existență mediocră. Odată, m-am alăturat unui grup format din cinci bărbați și două femei. Am început să alergăm cu entuziasm. Era o dimineață însorită și silueta Manhattanului se proiecta fermă pe cer. Alergam unul lângă altul, în jurul insulei. Nu-i mai văzusem înainte, dar am simțit imediat o legătură cu ei și aveam impresia că ei formează deja un grup sudat.

Un bărbat, în costum strălucitor, ca de mătase, cu tenișii negru cu alb, a încetinit pasul, pentru o vreme. Brusc, apoi, a accelerat. Incapabili să mai ținem ritmul, am cedat toți, unul câte unul. Corpurile noastre, greoaie și vlăguite, își atinseseră limitele. Pe scurt, i-am pierdut urma. Acest incident mi-a arătat, dureros de clar, cât de mult mai aveam încă de făcut fiecare dintre noi.

Am continuat să alergăm în grup, până am ajuns în parc, unde ne-am așezat pe bănci ca să ne tragem sufletul. Nu foarte departe era parcată o splendidă mașină de pompieri, care acum reprezintă o atracție pentru puținii copii care locuiesc pe insulă. Soarta acelui vehicul, un simbol al faptelor eroice trecute, părea a fi un monument jenant al declinului fizic și neputinței întregii civilizații. Mi-am promis tacit să-mi sporesc eforturile, astfel încât să depășesc starea actuală a corpului meu. Nimeni nu vorbea. Nu era necesar. În tăcere, purificați de strădania noastră, ne-am împărtășit din soarele palid ca dintr-o lipie nedospită și ne-am bucurat de complicitatea specială a solidarității noastre improvizate. Apoi, câteva secunde mai târziu, unul dintre noi ne-a părăsit, cu o încuviințare din cap, și a pornit spre un duș fierbinte și spre treburile cotidiene ale unui newyorkez veritabil. Era încă devreme. M-am jucat cu o rază de soare care se ascundea printre pleoapele mele pe jumătate închise. Am aruncat o ocheadă la grăbitele vaporașe roșii care se încrucișau în cursele lor regulate dintre Manhattan și Queens.

4 Legea Adversarului

„Nu te teme de Adversar! În umbra măștii lui violente se află cel mai important aliat al nostru, cel mai loial slujitor."

Am avut o tresărire la auzul acestor cuvinte. Cu ochii încă închiși, am rămas suspendat între speranță și neîncredere.

„Este imposibil!", m-am gândit, nu-mi venea să cred. Totuși, acea voce era inconfundabilă... erau cuvintele Lui.

Încetișor, mi-am întors capul și am deschis ochii. Visătorul stătea lângă mine. Un fior de irealitate mi-a străbătut spatele și s-a risipit pe sub piele, până la rădăcina părului. Acolo, s-a cuibărit ca o vibrație persistentă, dar delicată. El era cel care purta costumul futuristic, lucind ca mătasea, și pantofii de jogging pe care îi văzusem în acea zi. El era bărbatul cu care începusem

alergarea. Făcusem aproape întreg turul insulei fără să bănuiesc măcar că era Visătorul! Am înțeles că femeile și bărbații din grup erau elevii Lui. După ce mi-am depășit uimirea, i-am vorbit despre intențiile mele. I-am povestit cât de atent fusesem la corpul meu în ultima vreme și despre rezultatele pe care le obținusem în experimentele mele incipiente cu mâncarea, somnul și respirația... I-am vorbit despre alergare, despre descoperirea „zidurilor" și despre misterul acestei voci interioare care mă îndemna constant să cedez, să mă retrag și să renunț la scopul meu.

„Vocea pe care o auzi este Adversarul pe care îl porți înăuntru", a afirmat Visătorul, începând o discuție care a devenit una dintre cele mai solicitante din ucenicia mea. El a însoțit aceste cuvinte cu un zâmbet care l-a făcut să pară mult mai tânăr decât era. Această expresie binevoitoare era atât de rară pentru El, încât, în loc să-mi dea curaj, a avut efectul contrar. Am devenit temător. O răscruce îmi apărea în față. Am inspirat adânc: indiferent de obstacol, voi folosi fiecare picătură de forță de care dispun pentru a-l depăși. Visătorul a recapitulat evenimentele emblematice din istoria noastră, dezastrele care au tulburat omul și societatea de-a lungul secolelor. După ce a analizat motivele, pătrunzând în rădăcinile lor, El mi-a vorbit în detaliu despre forța planetară care este echivalentul psihologic al fricțiunii. Omul simte, în fiecare clipă, la fel ca orice corp aflat în mișcare, o forță care i se opune cu o intensitate egală cu cea a voinței sale. De data aceasta, Visătorul mi-a prezentat un sistem de teoreme, o structură de principii pe care El le-a numit „legea Adversarului".

„Fiecare lucru, de la cel mai simplu până la cel mai complicat, de la viața unui om la acea a unei întregi civilizații, orice organism întâlnește pe scara evoluției sale o forță aparent opusă, un Adversar, a cărui putere și abilitate sunt egale cu dimensiunile propriului său proiect."

Cu timpul, analizând tot mai în profunzime, suma acelor idei a dezvăluit conturul unei „teorii generale a fricțiunii", capabilă să descâlcească secole de istorie și să dea sens seriei nesfârșite de dificultăți și dezastre care au lezat omenirea. Privind în jos, spre condiția umană, la durerea vieții, cu o privire panoramică, la trei sute șaizeci de grade, am văzut cât de plină de suferință a fost existența umană mereu. Mi-am ținut răsuflarea, de parcă eram pe marginea unei prăpăstii fără sfârșit.

Surprinzător, carnețelul mi-a căzut din mână. L-am ridicat ca pe ultima mea speranță. Am notat cu atenție cuvintele Lui și am reținut fiecare fragment din acea lecție unică. Banca din parc pe care stăteam se învelise într-o bulă

de aer proaspăt din afara timpului și părea că lumea din Roosevelt Island se transformase într-o navă spațială, gata să-și ia zborul cu viteza gândului. Manhattanul și viața lui agitată nu putea fi mai îndepărtat.

Visătorul îmi spusese că fiecare om este un visător, iar ca visător devine o intersecție dintre bine și rău, este creatorul propriei realități personale și propriului destin. Cu timpul, el va vedea că fiecare vis, fiecare gând și tot ce izvorăște din Ființa lui se adevereşte.

„Lumea este un efect... o proiecție, nu doar a «visurilor» tale, ci și a coșmarurilor tale. Poate fi paradisul sau infernul. Tu singur decizi."

5 Iubește-ți dușmanul

„În umbra măștii Adversarului, dincolo de aparențe, se află chipul celui mai mare aliat al nostru", mi-a explicat El, adăugând apoi:

„Contrar a ceea ce cred ființele umane, nu e posibil să ți se opună ceva ale cărui forțe sunt mai mari decât ale tale... Adversarul nu este niciodată mai puternic decât noi!"

„Dar David și Goliat?" am întrebat, aducând în discuție cea mai cunoscută poveste, cel mai simbolic episod al unei răfuieli nedrepte. Mintea mea a dezgropat sute de episoade în care, de-a lungul mileniilor, s-a reluat lupta dintre giganticul filistin, înarmat până în dinți și tânărul păstor, ce purta doar o praștie în buzunar...

„O praștie ... și «visul» de a deveni rege!" m-a corectat Visătorul, intuind șirul de imagini la care mă refeream *„în ciuda aparențelor, încleștarea este întotdeauna dreaptă!..."*

„Nimeni nu poate înfrunta vreodată un oponent care este mai puternic decât el sau care este superior ca forță... răfuiala dintre David și Goliat, dincolo de aparenta inegalitate de forțe, respectă legile universale ale duelului" a spus Visătorul, cu tonul cuiva care încheie explicarea unei demonstrații matematice. *„Singurul și unicul scop al Adversarului, cuprins în neîndurarea lui, este victoria ta... Adversarul deține toate instrumentele și metodele care să-ți permită realizarea «visului»... El este acela care îți arată cea mai rapidă cale spre succes."*

Indiferent cât de paradoxale păreau aceste afirmații, mă gândeam, era adevărat că nicio strategie sau aliat nu ar fi putut să-l ajute pe David să-și

realizeze visul mai repede. Visătorul s-a cufundat în tăcere pentru a încuraja aceste prime semne de comprehensiune, cu o încuviințare din cap. Apoi a conchis:

„Nimeni pe pământ nu te poate iubi mai mult decât Adversarul."

Am rămas fără cuvinte.

Mi-am simțit tâmplele zbătându-se, ca într-un acces de febră. Culmea înțelepciunii umane exprimată de îndemnul creștin „iubește-ți dușmanul" era acum, două milenii mai târziu, depășită de afirmația Visătorului, mult mai simplă și revoluționară: dușmanul este acela care te iubește!

Omul n-ar trebui să se oblige să-și iubească dușmanul (așa ceva este acum impracticabil sau imposibil, după două mii de ani de căutare a răzbunării și represaliilor). Pentru noua umanitate ar fi suficientă recunoașterea faptului că dușmanul, Adversarul, este acela care ne iubește.

Cu cât mă gândeam mai mult la acest lucru, cu atât mai măreț mi se părea mesajul rostit de Visător. Porunca milenară *„Iubește-ți dușmanul!"*, piatra de temelie a învățăturii creștine, își demonstra rigiditatea. Credința creștină, ca de altfel toate religiile din lume, subțiate de trecerea secolelor și împărțirea bisericilor, uitase că adevărul nu este static și nu poate rămâne împietrit. Adevărul de ieri, dacă nu transcende, se degradează și devine minciuna de azi.

Între timp, a trebuit să părăsim banca din parc și, întorcând spatele vechii caroserii a mașinii de pompieri, am pornit spre nord, pe esplanada de pe malul râului. Mergeam alături de Visător și-L ascultam, în timp ce El adăuga ultimul element la teoria Lui uimitoare.

„Să-l ierți pe dușmanul din afară înseamnă să-ți manifești vanitatea și neputința milenară de a înțelege. Dușmanul se află înăuntrul tău. În afara ta nu există niciun rău care să te rănească și niciun dușman pe care să-l ierți... Adversarul este cel mai de nădejde aliat al tău: un instrument prin care te modelezi, te desăvârșești și te reunești cu tine însuți; cheia unică de acces, care-ți permite să pătrunzi pe nivelurile superioare ale Ființei."

Am trecut pe lângă Capela Bunului Păstor, biserică gotică veche, acum în ruină. Doar un bust de piatră al lui Isus pătimind se mai înalța, în tăcerea relicvelor.

„Acea «şcoală» antică a eşuat şi ea" a spus Visătorul şi am perceput o picătură de durere în acest epilog al unei drame încă neterminate.
„Până şi Creştinismul şi-a ratat scopul..."

Adversarul

Adversarul, duşmanul, este un factor motivator aparte.
Cu cât suntem mai responsabili,
Cu atât mai neîndurător va ataca Adversarul.

Adversarul ne măsoară, ne dezvăluie şi ne completează...
Cu cât este mai mare gradul nostru de libertate,
cu atât mai insidioase vor fi acţiunile lui.

Nu te teme de Adversar!
În umbra măştii lui feroce, se ascunde cel mai mare aliat,
cel mai credincios servitor al tău.

Singurul şi unicul scop al Adversarului
Este victoria ta...

Adversarul recurge la orice unealtă, la orice strategie,
Să-şi atingă scopul: integritatea ta.

Nimeni în lume nu te poate iubi mai mult decât Adversarul,
Deoarece tu eşti singura lui raţiune de a exista.

Nu te teme de Adversar!
Desăvârşirea ta va spori odată cu neînduplecarea lui,
Nemurirea ta, odată cu imoralitatea lui înşelătoare.

Inteligenţa ta va creşte cu puterea lui.
Puterea ta, cu inteligenţa lui.

Deoarece Adversarul eşti tu!

6 Învață să zâmbești lăuntric

M-a uimit măreția acestei revelații: dacă omenirea ar fi acceptat acest adevăr, el ar fi revoluționat și schimbat modul nostru de a gândi și simți pentru totdeauna. Într-o zi, am dăruit puterea acestei viziuni studenților mei: cu cât mai neînduplecate sunt atacurile Adversarului, cu cât mai gravă insulta, cu atât mai mare șansa noastră de a înainta.

Învață să zâmbești lăuntric, atunci când atacul se declanșează
Și ofensa se manifestă nemiloasă.
Adversarul trebuie înfruntat în afară
și în același timp iertat în interior!
Iertarea poate avea loc doar înăuntrul tău.
Poartă impecabil cea mai crâncenă luptă...
Fără însă a crede în ea!

Finalmente, o falie s-a despicat, luminând paradoxul inexplicabil și milenar: dacă îl iubești, el nu-ți mai este dușman, iar dacă îți este dușman, cum îl poți iubi?

„Iubește-ți dușmanul" este ideea ce vine
de pe un nivel superior al inteligenței.
Doar un om integru o poate înțelege și pune în aplicare.
Doar cel care a extirpat din sine conflictul și scindarea
se poate lipsi de Adversar.
Pentru cei care mai au încă o logică duală,
care încă văd și gândesc într-un sistem de polarități,
vindecarea poate apărea doar purtând masca feroce
a Adversarului.

„Aceasta ar trebui să fie atitudinea unui conducător în fața obstacolelor" a spus Visătorul, reprezentând conceptul prin mimă, frecându-și mâinile cu frenezie, asemenea cuiva care vede în cele din urmă că a realizat ceva ce a dorit și așteptat atâta amar de vreme.

„Un conducător știe că, indiferent cât de înspăimântător ar putea apărea Adversarul, confruntarea este întotdeauna dreaptă, iar dificultățile doar iluzorii. În umbra măștii Adversarului și a brutalității lui aparente se așterne calea spre nivelurile superioare ale responsabilității."

„Nimeni nu ți-a explicat vreodată jocul atât de clar!" decretă Visătorul, de parcă se adresa unui public nevăzut, vast cât planeta.

A adăugat că majoritatea oamenilor, fără să cunoască această înțelegere și fără să fi primit învățătura Școlii, se opresc în pragul trecerii pe următorul nivel, deoarece refuză să plătească prețul. Noi mereu dăm peste obstacole și voci interioare care ne împiedică să mergem înainte: oponenți psihici sau fizici, care pun la încercare tăria aspirațiilor noastre, claritatea scopului nostru, pregătirea și hotărârea noastră.

Imposibilul deschide întotdeauna poarta viitoarei posibilități.

Cu cât mă adânceam în viziunea Visătorului, cu atât mai mult mă simțeam de parcă aș fi trecut printr-un antrenament neobișnuit. El mă iniția în arta marțială care putea să schimbe fiecare atac și toate adversitățile întâlnite în viață, într-o forță propulsoare. Dușmanii și obstacolele îmi apăreau, acum, într-o nouă lumină.

Adversarul, fie că este om sau eveniment,
are sarcina neplăcută de a dezvălui orice vid,
orice deficiență, slăbiciune sau teamă pe care o porți înăuntru,
de a denunța fără reținere lipsa ta de pregătire,
păcatele, carențele, greșelile și limitele pe care ți le-ai impus.
Odată ce ai recunoscut Adversarul în interiorul tău,
el va dispărea din exterior.

Visătorul a subliniat, malițios, că în schimbul serviciilor lui, Adversarul primește de la noi doar ranchiună și ură.

Mi-a venit în minte figura Părintelui Nuzzo, dominând un grup restrâns de Adversari, pe care-i întâlnisem la Colegiul Bianchi al barnabiților, în copilăria mea. Am simțit o melancolie înțepătoare și un vag regret față de toată răutatea pe care i-o arătasem. Numai acum, cu Visătorul alături, eram capabil să „văd" dincolo de neînduplecarea și severitatea acestui profesor, zâmbetul și dragostea cuiva care înțelesese „jocul".

„Profesorii pe care i-am urât cel mai tare sunt aceia care ne-au dăruit cel mai mult", a afirmat Visătorul categoric. Intervenția Lui mi-a spulberat gândurile și a alungat umbrele și fantomele generate de aceste sentimente inutile.

Din expozeul Visătorului am observat cum se conturează un sistem, un model cosmic recurent, care ar putea fi aplicat tuturor acțiunilor umane, individuale sau sociale, un fel de lege universală, perceptibilă la orice nivel. Ceea ce m-a zdruncinat cel mai mult era sugestia Lui, conform căreia era posibil să scapi de legea Adversarului. În acel punct, mi-am exprimat neputința de a concepe o lume fără fricțiune, unde puteai să alegi și să reușești în orice misiune, fără să ai nevoie de ajutorul neîndurător și nepreținut al oponentului.

„Cum putem face asta?" am întrebat, fascinat de perspectiva de a transforma viața într-un paradis terestru, unde Adversarul nu ar fi putut pătrunde niciodată.

„Este ca și cum te-ai aștepta să locuiești pe această planetă sfidând legea gravitației", a răspuns Visătorul, pe tonul aspru al cuiva care a rezolvat problema. Apoi, cu o voce scăzută, pentru a păstra informația secretă, a adăugat:

„Omul poate alege sub influența cui trăiește și se poate încredința pe sine unei puteri superioare, dar va trăi în suferință și astfel nu va cunoaște Arta de a visa! El suferă, pentru că nu visează."

"Prin Arta de a visa, omul își poate opri suferința... moartea", a spus El enigmatic. *„Doar aceia care au încetat să-și ucidă sinele «au dreptul» să cunoască revelațiile inefabile ale Adversarului."*

A luat o pauză îndelungată, părând furat de peisajul din Roosevelt Island și de pescărușii care brăzdau văzduhul. Apoi a vorbit din nou:

„În momentul de față, învață să privești Adversarul ca pe cel mai apropiat aliat al tău... și dorește-ți să fie tot mai puternic și mai brutal. Cu cât este mai înalt gradul nostru de responsabilitate, cu atât mai neîndurător va fi atacul Adversarului. Încearcă să privești situația din această perspectivă. Odată cu trecerea timpului, această nouă perspectivă îți va răsturna viața și va crea lumea după care ai tânjit mereu!"

Visătorul a observat că așteptam încă un răspuns referitor la înlăturarea tuturor amenințărilor și atacurilor din viața mea.

„Ceea ce aparent ți se opune este doar un semnal, o săgeată luminoasă care îți arată cauza reală a tuturor necazurilor și problemelor tale. Tu ești Adversarul! Dacă ai fi capabil să înțelegi toate acestea, «jocul» ar fi relevat și ar dispărea, iar Adversarul și-ar pierde conturul, cruzimea aparentă și puterea. În realitate, Adversarul apare în viața ta pentru a-ți arăta tot ce ar trebui să schimbi în interior, tot ce nu vrei să vezi, să atingi sau să simți în tine însuți...."

Deoarece păream incapabil să înțeleg ce spunea, El a decis că nu eram pregătit să mă confrunt cu această temă. A spus că ar trebui să consider legea Adversarului drept un principiu ineluctabil și universal.

„Omul, în starea lui actuală, nu poate să scape de legea care guvernează lumea polarităților, unde totul se întâmplă și se creează prin conflict și prin jocul contrastelor", a spus pe un ton decisiv. M-am trezit reflectând la caracterul inexorabil al destinului nostru și la faptul că salvarea unui singur om s-ar extinde, prin extrapolare, la salvarea întregii omeniri.

„Ce are a face salvarea lumii, cu tine", a spus Visătorul năvălind în gândurile mele cu o voce teribilă *„când tot ce-i trebuie lumii este să se salveze de tine!"*

„Pentru moment, înfruntă-ți durerea și suferința", mi-a ordonat El *„Și rămâi acolo. Nu da bir cu fugiții. Analizează-le și află unde sunt rădăcinile lor. Numai când vei scăpa de viziunea superficială asupra lumii, vei putea să o eliberezi! Întreaga lume, felul în care ea gândește și acționează, efemeritatea și pericolele ei, oglindesc fidel fragmentarea ta interioară."*

„Doar tu, trăind permanent în Aici și Acum, poți elibera lumea de toate polaritățile. Numai tu, renunțând la conflicte", a subliniat El, trăgând o concluzie definitivă pentru acel capitol al întâlnirii noastre.

A trebuit să aștept câteva luni până ca El să se întoarcă la acea discuție. Într-o seară, la Londra, în timp ce luam cina cu niște oaspeți selecți, mi-a dezvăluit secretul pro-activității.

La sfârșitul unei lecții peripatetice, în timp ce îl ascultam și mergeam alături de El, m-am trezit în parc, lângă banca de unde plecaserăm. Visătorul s-a așezat, iar eu am luat loc lângă El, păstrând o distanță respectabilă. Deodată, soarele s-a ivit dintre nori și o rază de lumină m-a făcut să închid ochii pentru o clipă. Era plăcut, așa că am stat acolo, să savurez momentul. Cuvintele liniștitoare ale Visătorului păreau să vină dintr-o altă lume.

„Omul a uitat că este creatorul propriei realități personale, și acest lucru face acțiunile oponentului indispensabile și simbiotice...Răstoarnă-ți viziunea! Fii liber!", a spus El. Tonul Lui era părintesc, dar avea și tăria severă, aspră, a unui ordin. În acea clipă m-am cutremurat, apoi amețeala m-a năpădit, alterând toate facultățile mele. Am avut, totuși, suficient timp să-l aud spunând:

„Devino, în acest moment, omul care visează, creează și iubește!... Doar acela care a hotărât să se învingă pe sine îl poate întâlni pe Adversar. Cel care cade, nu are Adversar. Căderea este liberă, ușoară și fără durere."

7 Apartamentul din St. James

Mi-am așezat geanta pe mocheta groasă și am privit în jur. Apartamentul luxos, cu opulența austeră a brocartului și a mobilei, m-a tulburat. Mă întrebam ce avea Visătorul în minte când mi-a cerut să mă mut într-un asemenea hotel exclusivist. Dar cu El nimic nu era întâmplător și în același timp nimic nu era plănuit. Chiar cea mai imperceptibilă mișcare pentru Visător făcea parte dintr-o stratagemă. În anii de ucenicie cu El, îl întâlnisem în cele mai îndepărtate țări și în cele mai faimoase capitale din lume. De fiecare dată, fără să bag de seamă, fără să am nevoie de programare sau planificare. Fiecare întâlnire fusese o experiență neprețuită, un pas luminos din ascensiunea care îmi transformase viața într-o aventură minunată.

De data aceasta, primisem mesajul Lui la hotelul modest, unde stăteam de obicei, la Londra. Urma să ne întâlnim la restaurantul Veronica. Pe lângă faptul că făcuse rezervarea pentru acea seară, Visătorul mi-a cerut să părăsesc Eaton Place și să mă mut într-un apartament din St. James, în Mayfair. Și acolo mă aflam acum, încercând să omor clipele nesfârșite care mă mai separau de întâlnirea noastră. Flori, un platou de fructe, șampanie, două băi... un studio cu birou, o sofa elegantă... Gândul la cât de mult au costat toate acestea m-a îngrijorat, așa că am început să mă simt rău.

Știam că orice avea Visătorul în minte și orice îmi ceruse să fac, inclusiv instalarea mea la unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Londra era, fără îndoială, o parte dintr-o strategie. Totuși, eram incapabil să trec peste acea greață. Mi-am imaginat fața domnului Lyford, de la departamentul administrativ, când va da peste nota de plată emisă pe numele meu, la un hotel de lux...

Trebuia s-o plătesc din buzunarul propriu, cu siguranță. Era absurd să cred că ACO mi-ar fi acceptat acel decont. Câteva nopți petrecute în Saint James mi-ar devora tot salariul încasat la New York. Acel gând s-a transformat dintr-o durere psihică în una fizică. La acea vreme, convingerea că circumstanțele și evenimentele domină fiecare aspect din viața mea era încă prea adânc înrădăcinată în mine. Îi acuzam pe alții și lumea exterioară pentru dispoziția și nefericirea mea.

„Ai fi simțit aceeași ură și ranchiună dacă ți s-ar fi cerut să te muți într-o cocioabă din cea mai săracă parte a Londrei", mi-a spus Visătorul. *„Ceea ce tu înfruntai atunci nu avea nicio legătură cu exteriorul și nici cu evenimentele sau circumstanțele trăite. Era ceva ce te însoțește mereu, ceva ce porți înlăuntru și care constituie cauza adevărată a tuturor dificultăților și existenței tale infernale."*

M-am rușinat când am văzut cum acele gânduri pendulau în mintea mea, ca niște spânzurați. O amețeală irepresibilă îmi copleșea ființa și îmi invada fiecare celulă. Ca să-mi recapăt suflul, a trebuit să mă așez. Am căutat peste tot lista de prețuri, dar nu am dat de urma ei. Am ridicat receptorul și am cerut la recepție prețul apartamentului. Probabil mai era destul timp să anulez rezervarea. Aș fi spus orice, doar să găsesc o ieșire din acea situație, din acea disperare. Instantaneele unei vieți fragile, fără sens și direcție, mi-au trecut prin minte, precum imaginile zilelor trecute dinaintea ochilor unui muribund. Pentru câteva secunde, am rămas împietrit, paralizat. Apoi, încetișor, am pus jos receptorul. O nouă luciditate pusese stăpânire pe mine și m-a îndepărtat de nisipurile înșelătoare ale acelei anxietăți.

Mi-am amintit de sintagma minunată pe care mi-o șoptise odată și pe care reușisem să o prind din zbor, să o transcriu.

„Stilul este conștiința... Pune pariu pe ce ai... și pe ce nu ai cu tine... mereu! Și vei vedea că viața ta va deveni bogată și plină, din toate punctele de vedere. Dacă pariezi pe tine însuți, viața va paria pe tine.

Nu îți face griji din pricina banilor. Fă-ți griji din pricina ta, a integrității tale. Când vei avea nevoie de bani, ei vor fi acolo. Ai încredere în tine; ai încredere în visele tale și vei avea toți banii de care ai nevoie pentru a trăi o viață frumoasă. Capodopera viselor tale ești tu însuți.

Lumea exterioară este doar o umbră palidă a creativității tale interioare, o foarte firavă manifestare a unicității tale."

8 Înainte să cânte cocoșul

Am simțit cum mi se schimbă dispoziția. Am simțit euforia unui condamnat la moarte, în fața căruia se deschide, pe neașteptate, ușa închisorii. Am reflectat cât de ușor îi fusese să mă sperie, să mă epuizeze și să mă dărâme. Aceasta era măsura ființei mele, cauza reală a tuturor dificultăților din viața mea. Totuși, dacă mă conectam la El, dacă îl priveam sau doar dacă mă gândeam la El, îmi era de-ajuns ca să mă schimb și să văd cum apare o soluție. Apartamentul din St. James, care era ca și în multe alte ocazii, creat de metoda Sa pedagogică inepuizabilă, s-a transformat într-o clasă a Școlii, în care studiam și învățam principiile Artei de a visa, pe care Visătorul o numea deseori *„știința de a face"*.

Visătorul mă pregătea pentru o acțiune extraordinară, deși nu aveam nicio idee despre ce era vorba. Eram sigur că, într-o zi, ceea ce urma să-mi încredințeze El cerea o „răsturnare" completă de paradigmă: un nivel al responsabilității pe care, în starea actuală, nu eram în stare să îl ating nici cu vârful degetului.

Recunoștința mea sporea și în același timp devenea mai intensă. Am absorbit fiecare detaliu al mediului, opulența și splendoarea lui, cu ochii închiși.

Nimic nu se află în afara noastră.

Prezența Visătorului îmi revela aspecte care îmi erau complet necunoscute. S-a întâmplat un lucru fabulos în apartamentul din St. James. Eonii timpului s-au comprimat și atomii prosperității au invadat ființa eternității. Doar pentru câteva clipe am încetat să mai fiu un om înfrânt, plin de îndoieli și temeri, o victimă, și am devenit, în schimb, arhitectul, artistul care proiectase acel hotel.

Am realizat că era o distanță eternă între visător și visat, între omul liber și cel dependent. Lumea este o proiecție a Ființei. Ființa este sursa!

Am căutat Biblia. Am găsit-o într-unul dintre sertarele noptierei. Am deschis-o „la întâmplare" și am citit pasajul în care Isus îl întreba de trei ori pe Petru: „Mă iubești?" Și Petru, la început jenat și apoi chiar și puțin deranjat, a răspuns: „Da, te iubesc!"

„Nu!", ar fi trebuit el să răspundă. „Nu încă!"

Dacă el ar fi fost mai cinstit, mai sincer, dacă s-ar fi cunoscut mai bine pe sine, ar fi trebuit să răspundă: „Încerc să te iubesc!"

Cu acea întrebare, repetată de trei ori, Isus de fapt l-a întrebat:

„Te cunoști pe tine însuți? Știi cine ești cu adevărat?... Te iubești pe tine mai mult decât orice? Ai încetat să-ți mai ucizi sinele?"

El îi cerea lui Petru să transfere învățăturile Sale în partea cea mai ascunsă a ființei lui, să-și răstoarne viziunea, să-și schimbe modul de a gândi, să-și îndulcească severitatea. Și probabil de aceea Isus l-a numit Petru, adică piatră. Petru reprezintă omul care refuză să se schimbe, care crede că poate minți și se poate ascunde. Eu eram acel om.

Când am citit pasajul, am plâns. Lui Petru i s-a dat ocazia de trei ori să evite să-l trădeze pe Isus și, de asemenea, să ocolească să dezvăluie partea superioară din sinele lui. Trădarea aceea se găsea deja în ființa lui și aștepta doar condițiile prielnice pentru a se manifesta. Săracul Petru! Dacă s-ar fi putut observa pe sine ... ar fi înțeles că cererea nu venea din afară, ci din propria lui ființă: „Petru, te iubești pe tine? Ai înlăturat orice fisură, orice moarte lăuntrică?" El ar fi descoperit minciunile, teama și îndoiala, le-ar fi alungat, întocmai cum facem când vedem un hoț.

Să-ți iubești sinele este un act de voință,
înseamnă „să te cunoști pe tine însuți".
Să-ți iubești sinele înseamnă să sărbătorești viața
în plenitudinea ei.

Mi-am amintit cuvintele Visătorului și am înțeles că, dacă Petru ar fi acceptat să privească înăuntrul lui, să se cunoască și să se iubească pe sine, și-ar fi schimbat destinul muritor. Dacă și-ar fi răsturnat convingerile, el nu ar mai fi fost crucificat, cu capul în jos... așa cum el însuși le ceruse călăilor lui, oferindu-se ca un simbol al tardivei, dar autenticei înțelegeri a naturii subversive a învățăturii lui Isus.

Din acest moment, de la mesajul transmis de marea școală a paleo-creștinismului, mă întorceam la măreția învățăturii Visătorului. Ființa este sursa a tot ce întâlnim în lumea evenimentelor.

Privește înăuntrul tău și îți vei cunoaște destinul!

Cei trei „da" sunt minciuna pe care Petru nu dorea s-o vadă și care s-a întrupat în lumea evenimentelor prin martiriului său.

Dacă vrem să schimbăm ceva,
o putem face doar elevându-ne Ființa.
Destinul unui om, ca și cel al unei organizații,
națiuni sau a întregii civilizații și a economiei sale
este proiecția Ființei și a viziunii lui.
Cu cât este mai vastă viziunea unui om,
cu atât mai bogată este realitatea lui.

N-am fi putut niciodată să învățăm o astfel de lege atotcuprinzătoare într-o școală de studii economice. Acestea reprezentau pentru mine cele mai grozave lecții de „adevărată" economie, de management, finanțe și pedagogie. Azi, pot recunoaște pilonii de rezistență a unei noi educații în aceste învățături, axate pe Ființă: o revoluție psihologică capabilă să schimbe paradigmele mentale ale vechii omeniri, să răstoarne viziunea ei și s-o elibereze pentru totdeauna de conflicte, îndoială, teamă și durere, care sunt adevăratele cauze ale sărăciei și criminalității din lume.

9 La cină cu Visătorul

Trebuia să-mi controlez nerăbdarea și să nu ajung prea devreme la Veronica. Încăperea era ticsită. Visătorul, așezat la o masă elegant aranjată, era înconjurat de toată considerația proprietarului și de sârguința plină de solicitudine a unei mulțimi de chelneri. De fiecare dată ei se opreau, la unison, ca un stol de păsări, să asculte cu religiozitate comenzile Visătorului și recomandările Lui amănunțite. Apoi, laolaltă, își începeau dansul grijuliu. El purta un costum negru, pe care timpul nu-și pusese amprenta, iar părul Său lung era strâns la ceafă. Sub piepții costumului de satin strălucea cămașa cu panglici de catifea neagră la mânșete și guler. Eram surprins de faptul că nu era singur. Patru bărbați și trei femei stăteau alături de El. După cum am aflat mai târziu, ei erau: Bruno W., patron al unei agenții renumite de publicitate din Zürich și Rebecca, soția lui; Klaus E., din Frankfurt, fondatorul Robotronic și președintele unei fundații internaționale ce activa în cercetarea biologică; Ben F., decan la o universitate britanică și care mi s-a părut a fi cea mai neobișnuită persoană din grup, în costumul său cu tentă

orientală și cu fizicul atletic impresionant, care nu era nici pe departe cel al intelectualului obișnuit. Alături de el, o femeie, Linda, atrăgătoare, dar cu o privire tăioasă, expertă în resurse umane, fondatoarea și proprietara a două agenții faimoase de recrutare pentru poziții de conducere, din Londra și New York. În cele din urmă, un cuplu tânăr de irlandezi, Peter C. și soția lui, Susan, discreți și amabili, care păreau timizi și pe care i-am plăcut imediat. El era catolic, în timp ce ea era fiica unui predicator protestant și lucrau la un proiect inițiat de un colegiu istoric din Regent's Park.

Visătorul era centrul atenției și toată lumea i se adresa într-un mod care sugera deferență și în același timp familiaritate. Prezența acelor oameni a dat curs unui sentiment pe care nu-l mai simțisem de multă vreme și pe care-l consideram anihilat pentru totdeauna în ființa mea. Nu numai că îmi era ciudă pe ceea ce socoteam a fi o intruziune, dar eram gelos și invidios pe înfățișarea lor și pe aura orbitoare, de succes, care îi învăluia. Evident, mă gândisem mereu că Visătorul avea și alți „elevi" și nu doar o dată îmi închipuisem că o să-i întâlnesc. Dar întâlnirea neașteptată și neanunțată cu ei mă luase pe nepregătite. M-am rușinat de reacțiile și emoțiile pe care le încercam, iar asta se adăuga durerii și stării mele conflictuale. Pentru a parcurge distanța infinită care mă separa de Visător, deși în realitate era la câțiva pași de mine, m-am simțit obligat să mă schimb. Mi-am schimbat direcția atenției, îndreptând-o spre interior. În clipa în care mi-am observat emoțiile negative, ele s-au risipit și au dispărut. La final, fascinația descoperirii era ceea ce mi-a rămas. Am recunoscut valoarea oportunității de a întâlni alți bărbați și femei care descoperiseră, ca și mine, Școala zeilor.

Am avut senzația de a fi trecut printr-o experiență teatrală virtuală, unde spațiul scenic, granița dintre actori și spectatori oscila constant și era mereu transgresată, rămânând supărător de incertă pe toată durata spectacolului.

Un teatru al absurdului își trăgea cortina invizibilă și dezvăluia conturul unei realități necunoscute, care începea să prindă viață din nevăzut, adăugând straturi după straturi de culoare pe o pictură splendidă. Eram paginile vii ale unui scenariu neștiut, petele unei acuarele pe care nimeni nu putea să o vadă ... Ne aflam în fața Artistului-Autor-Creator. Mă copleșea vertijul provocat de această descoperire bruscă.

Mi-am concentrat atenția asupra oaspeților din acea seară și i-am analizat cu atenție. Fiecare dintre acei bărbați și femei era o autoritate recunoscută în domeniul lui. Bruno W. era un zdrahon de vârstă mijlocie, iar manierele lui și felul de a vorbi păreau simple, dar hotărâte și constructive. Avea o barbă cenușie, voit zburlită, care îi conferea un aer relaxat și

reflecta partea copilăroasă a caracterului lui: un bărbat imatur și simplu. Soția lui, Rebecca, părea fragilă, chiar delicată, dar avea toate atuurile unei femei de afaceri de talie internațională. Ea își petrecea o bună parte de timp în Toscana, unde conducea o fabrică de vinuri și administra o imensă proprietate familială. Energia lui Klaus E. m-a impresionat în mod special. Semăna cu un dandy, iar manierele lui elegante erau cosmopolite și vioaie, deopotrivă. În umbra conduitei frivole și conversației simpliste, se ascundea o inteligență ascuțită, ca o sabie ascunsă în teaca unei ambiții de fier. Peter C. părea a fi un simpatizant al lui Andre Chenier, prin modul rafinat de a vorbi și ideile vizionare. Tânăra lui soție, Susan, îl privea fermecată și-i sorbea fiecare cuvânt.

În fața Visătorului, toți eram transparenți. El cunoștea abilitățile și limitele noastre, precum și locul nostru în economia unei lucrări perfecte. Împreună, alcătuiam un fel de claviatură pe care El crea și compunea capodoperele izvorâte din ingeniozitatea Lui. Era singurul care cunoștea Proiectul. Știa că fiecare dintre noi reprezentam o piesă importantă, unică și de neînlocuit în marele puzzle din mintea Lui.

Nimeni nu dădea semne că ar fi observat venirea mea. Nu fuseseră ceremonii de introducere sau prezentări. M-am alăturat lor, în tăcere, m-am așezat pe locul care fusese lăsat liber și mi-am concentrat atenția asupra cuvintelor Visătorului. Când m-am așezat, am prins acest fragment din conversația care își urma cursul:

„Omul real nu aparține niciunei filosofii, ideologii sau religii. Un Visător real nu are nevoie de etichete. El nu poate aparține și nici nu poate fi inclus în ceva... El știe că Adversarul apare și numai astfel ne putem depăși limitele... De aceea el binecuvântează ceea ce pare a fi un obstacol.... ceea ce pare a fi o dificultate... Dacă într-o zi, în timp ce vă plimbați prin grădină, călcați pe un ghimpe", a conchis El *„nu uitați niciodată să spuneți «mulțumesc».”*

10 Vătaful necinstit

Această maximă și trimiterile la Adversar serveau drept preambul la o istorisire și comentariu asupra unei parabole – ininteligibile și cu o semnificație obscură: povestea unui vătaf necinstit. Visătorul ne-a prezentat-o, drapată în misterul ce-o învăluia de două milenii.

Un om bogat a descoperit că vătaful de la fermă îi risipea averea. El i-a cerut vătafului să se înfățișeze dinaintea lui, ca să vadă cum stau lucrurile și

apoi să-l elibereze din funcție. „Ce mă fac?", s-a întrebat vătaful, cu disperare. „Nu pot să cad în genunchi și mi-e rușine să implor clemență." Așa că le-a cerut plătitorilor de dări ai stăpânului să se prezinte în fața lui, unul câte unul, și a modificat cifrele de pe documente, pentru a reduce minusurile. O sută de sticle de ulei au devenit cincizeci, o sută de banițe de porumb au devenit optzeci și așa mai departe. Dacă proceda astfel, spera să obțină laude și să fie reprimit cu bucurie, în cazul în care ar fi fost înlăturat din funcție. Stăpânul a aflat despre aceste practici necinstite și.....l-a lăudat.

„De-a lungul secolelor, comportamentul stăpânului a uluit și pe cei mai destoinici cercetători ai Bibliei și a tulburat generații de înțelepți, teologi și comentatori", a conchis Visătorul, după care a tăcut.

Unii dintre noi au preluat provocarea și au încercat să ofere explicații plauzibile, dar acestea erau incorecte și au fost imediat respinse de ceilalți. Există o mare enigmă în această parabolă. În cele din urmă, toți ne-am întors spre Visător, cu resemnare. Știam că până și nodul gordian putea fi slăbit de degetele Lui abile. El ilustrase atât de exemplar acea povestire biblică, încât nu numai că o demonstrase, dar adusese lumină în întunericul ei milenar.

Ne-a explicat că acest răspuns, aparent abscons, al stăpânului are, pentru omenire, importanța și puterea unui fenomen cosmic: trecerea pragului spre umanizare, care apare în evoluția psihică a omului. În evoluția psihicului uman, acest salt cuantic a fost la fel de important ca abilitatea de a sta vertical sau pierderea cozii ancestrale, în evoluția din planul fizic. Acea reacție reprezintă nașterea lui *homo sapiens sapiens*, începutul exodului care va îndepărta specia umană de condiția sa primară, animalică.

„Omul a descoperit cooperarea, controlul asupra unui moment și transformarea fiecărei ofense într-un avantaj, a fiecărei insulte într-un carburant pentru călătoria lui... Și a îngropat harta care duce spre comoară, într-o mică poveste, de o profunzime inimaginabilă."

„Simțiți ofensa, adânc înăuntrul vostru!" Acest ordin neașteptat, lansat cu o voce pițigăiată, aproape ca un țipăt, m-a făcut să tresar și să ascult mai atent.

„Acolo este câmpul de luptă... acolo se decide victoria... Secretul este să învingi, înainte ca lupta să înceapă!"

Am luat carneţelul şi am scris fiecare cuvânt pe care El îl rostea:

„Lăudarea vătafului necinstit este ca strigătul unei omeniri care şi-a tămăduit rănile interioare, care şi-a iertat sinele şi care învinge fără să mai lupte... deoarece nu mai are nevoie de un binefăcător şi nici de intervenţia neîndurătoare a Adversarului."

El ne-a spus că un bărbat matur, pe scena vieţii şi sub lumina reflectoarelor, după ce a atins marele final, ar trebui să mulţumească din toată inima, tuturor acelora care i-au pus piedici, l-au tiranizat şi ofensat, şi mai puţin acelora care l-au învăluit cu prietenia şi afecţiunea lor.

În acest punct, Visătorul şi-a întrerupt discursul şi, cu o încuviinţare a capului, a deschis calea pentru sosirea primului fel de mâncare. A părăsit comentariul privitor la parabola obscură şi a trecut, cu simplitate, dar cu aceeaşi autoritate, la platourile care începeau să-şi facă apariţia. După digresiunea Lui istorică şi gastronomică, a sosit o înşiruire de feluri de mâncare tradiţionale englezeşti, care-mi erau total necunoscute: de la cele pe bază de muştar, din secolul al şaisprezecelea, la reţete mai moderne, însă niciuna postbelică.

Visătorul, după cum îi era obiceiul, nu s-a atins de mâncare. Porţia Lui se întorcea la bucătărie aproape intactă. Deşi era un conviv rafinat, o gazdă atentă şi generoasă care aprecia mâncarea şi vinul de calitate, Visătorul era cumpătarea întruchipată. Era atent la toate ritualurile privind mâncarea: lua şi înmâna diferite porţii, se servea pe sine şi apoi oferea felul din care se servise, făcea comentarii pentru fiecare dintre ele, însă abia dacă atingea ceva. De multe ori, El luase o gură, dar nu o înghiţise. Visătorul părea că se hrăneşte cu atenţia pe care o acorda constant fiecărui detaliu, fiecărui amănunt din ceremonie. Gestul unui chelner, prezentarea decoraţiunii unui fel, culoarea mâncării, mireasma ei, mobilierul restaurantului şi orice aspect al ambianţei păreau să se transforme, în viziunea Visătorului, într-un plancton luxuriant de emoţii, percepţii şi senzaţii, într-o hrană fină care îi aparţinea numai lui şi pe care organele noastre nu ştiau să o recunoască şi să o asimileze.

11 Victima este întotdeauna vinovată

„Aparent, totul pe această planetă este păstrat în echilibru de «legea contrariilor»: pentru fiecare lucru există o forță contrară prin care el există și căreia i se opune", a recitat Visătorul cu voce joasă. *„Viața unui individ, ca de altfel a națiilor și tuturor civilizațiilor, «pare» a fi condusă cu tărie de legea contrariilor."*

Conversația asupra acestui subiect s-a încins, ca prin farmec. Fiecare persoană era invitată de Visător să spună cine și ce era oponentul său în acea clipă. Visătorul asculta cu atenție, pe fiecare în parte. Din nou, eram incapabil să disting motivul pentru care folosise adverbul „aparent" la începutul frazei și sintagma „pare a fi", la sfârșitul ei.

Între timp, El a reluat discuția. Mi-am lăsat deoparte reflecțiile, pentru a asculta. Secretul pro-activității, care fusese abia punctat în New York, era pe punctul de a fi reactualizat.

„Fiecare persoană simte existența unei puteri care intervine între dorința ei și realizarea acesteia... prezența unui fel de fricțiune universală", a spus Visătorul și a adăugat că, prin prisma istoriei și a tuturor dificultăților pe care omul trebuie să le depășească, oponentul ar putea fi considerat drept motorul evoluției lui.

„Dacă vreți să faceți ceva în viață, trebuie să întâlniți forța opusă, pe care oamenii o numesc «Adversarul»."

A făcut o pauză, ca și cum și-ar fi căutat prin aer cuvintele potrivite și a spus:

„Totuși, există unele secrete despre Adversar pe care doar câțiva oameni le cunosc". Acest misterios preambul ne-a captat atenția și ne-a pregătit să ascultăm.

„Oponentul ne testează. El evaluează Scopul, amploarea «visului» nostru. Țelul este anagrama Eului:

Țel=Eul

Nimeni nu-și alege o țintă mai mare decât el însuși", a relevat El și a adăugat: *„Un om obișnuit poare visa un apartament, un altul poate visa o vilă, însă numai un rege poate visa Versailles-ul."*

Eram complet fascinat de egalitatea pe care Visătorul tocmai o conturase între ceea ce un om își dorește și ceea ce este. Toate acestea, credeam eu, se împotriveau credinței încetățenite, care spunea că dorințele omului nu

cunosc limite. Ideea era că un om poate ținti la orice, dacă bunul-simț și cunoașterea resurselor limitate de care dispune nu-l înfrânează. Fără aceste restricții, oricine poate să-și alimenteze cele mai grandioase vise sau să-și ancoreze cele mai îndrăznețe aspirații.

Visătorul a continuat să demonstreze cât de slab fundamentată era acea credință generală:

„Amploarea Ființei este cea care stabilește limita maximă la care omul poate aspira în viață, culmea tuturor dorințelor lui. În același timp, tot ea este limita a tot ce poate el deține și primi."

Era o descoperire minunată. Fragmentele din învățătura Lui, care până atunci fuseseră risipite, începeau să se adune. Brusc, am perceput grandoarea revelațiilor pe care le auzisem. Când m-am eliberat de aceste gânduri, mi-am dat seama că zăbovisem asupra lor prea multă vreme. Fără să observ, am rămas în urmă cu discuția. M-am grăbit să-i prind pe ceilalți și să mă alătur lor, exact așa cum făceam când eram mai mic: obișnuiam să alerg pe coridoarele Colegiului Bianchi ca să-mi prind din urmă colegii de clasă deja aliniați, în vreme ce eu mă oprisem să visez în fața unui animal împăiat sau a unui simbol ascuns într-o ramă obscură.

„...Adversarul este cea mai precisă măsură a amplorii gândurilor și sentimentelor noastre", a subliniat Visătorul, lăsându-ne câteva secunde, ca fiecare dintre noi să tragă propriile concluzii. Apoi a adăugat:

„De aceea el nu este niciodată mai puternic decât noi. Deși ar putea să apară crud, amenințător și imbatabil, competiția cu Adversarul este ca un duel și ambele părți sunt întotdeauna egale."

În acest punct, El și-a coborât vocea, până a devenit un șuier de luptă, care ne-a făcut să tremurăm și să ne îngrămădim în jurul Lui, ca și cum am fi fost un singur trup.

„Aparent, doar omul înfruntă obstacole, dușmani și dificultăți în exterior. Adversarul este de fapt materializarea umbrei, a părții întunecate din noi, pe care nu o cunoaștem și pe care nici nu vrem să o cunoaștem", a continuat Visătorul *„Când apare, sub forma unui atac, dificultate sau problemă, suntem luați prin surprindere. În realitate, fusese dintotdeauna acolo, în noi. Datorită neatenției noastre, un simptom minor a avut suficient timp să se înrădăcinească și, din pricina incapacității de a-l identifica și a lua măsuri, simptomul s-a transformat într-o amenințare reală. Iată de ce o*

omenire mai conștientă va scrie cu litere îngroșate, pe pereții tribunalelor: victima este întotdeauna vinovată!"

„Dar persecutarea evreilor, care a provocat milioane de morți? Cum putem justifica asta?", a întrebat Bruno W., cu fervoare „Nu înțeleg cum o victimă a Holocaustului poate fi văzută drept propriul său călău. Cum pot fi milioane de oameni nevinovați răspunzători de extremismul unei țări, cum e cazul Germaniei fasciste, și de teoriile ei aberante despre rasa ariană?"

În acel moment, degustătorul de vinuri s-a apropiat de noi și a făcut cu discreție înconjurul mesei, pentru a ne turna licoarea magică din recolta acelui an în pahare. Visătorul a întrerupt discuția și a așteptat până când omul și-a îndeplinit sarcina, apoi a continuat. Atunci, ca și cum ar fi gândit cu voce tare, Klaus E. a izbucnit, spunând:

„Ei bine, este adevărat că, de-a lungul secolelor, nu a fost ușor să fii evreu... Nabucodonosor, cu șase sute de ani înainte de Cristos, a dărâmat templul din Ierusalim din temelie și i-a deportat pe iudei la Babilon... Apoi au urmat egiptenii... romanii... Indiferent că s-au numit Führer, Cezar, faraoni sau satrapi, evreii nu au dus niciodată lipsă de adversari..."

Visătorul, cu o mișcare fină a încheieturii, și-a răsucit paharul și a privit vinul care se oxigena alunecând de-a lungul pereților interiori ai cupei. A inspirat aroma și l-a îndepărtat pe degustător cu o privire, după care a spus:

„Oponentul este un fragment, o piesă care se separă și se îndepărtează de întreg... Adversarul este ca moneda pe care a pierdut-o o doamnă... sau ca oaia pe care a rătăcit-o păstorul... Aceia care nu sunt în stare să-și regăsească integritatea, aceia care sunt incapabili să pună la loc acea piesă minusculă, o vor găsi în afara lor, monstruoasă ca dimensiuni, întindere sau adversitate."

La auzul acelor cuvinte, chipul Lindei s-a luminat, după care a spus, cu înflăcărare:

„Dar chiar așa este! Creșele, școlile, spitalele separate... măcelăriile, băcăniile, restaurantele... sărbătorile, tradițiile și ritualurile întotdeauna separate... Poți spune că religia, filosofia, stilul de viață și munca evreilor se bazează cu precădere pe o viziune discriminatorie asupra lumii... într-un loc sunt evreii și în alt loc ceilalți..."

„În templul din Ierusalim, se afla pe vremuri un perete care despărțea curtea evreilor de cea a păgânilor" a spus Peter „și păgânul care depășea această graniță era executat imediat."

„Visătorul mi-a spus cândva", a spus, aruncând o privire iute spre acesta, pentru a primi aprobarea Lui „că așa s-a născut ghetoul, iar sârma ghimpată s-a răsucit în psihologia iudee, gata să se transforme într-o teribilă realitate" și a continuat cu ceva ce nu voi uita niciodată:

„Nu poți fi atacat sau persecutat de nimeni și nimic, dacă nu te simți persecutat și atacat. Dacă reacționezi ca și cum ai fi persecutat, tu creezi și proiectezi persecuții. Atunci când simți că ești atacat din exterior, ești victima imaginației tale jalnice. ", și-a încheiat recitativul.

Bruno a aderat la supozițiile lui Peter și ale Lindei, de parcă ar fi descoperit ceva neașteptat, apoi a exclamat:

„Nu m-am gândit niciodată la asta... dar rădăcina etimologică a termenului evreiesc «sfânt» înseamnă și «separat»... evreii au împărțit lumea, în viziunea lor sacră, în ceea ce este sfânt și ca atare pur, conform credințelor lor, și restul, care e profan sau impur."

S-a prăbușit pe scaun, de parcă fusese lovit de ceva ce îl dărâma.

„Atunci?...", a spus el, confuz și incapabil să mai continue.

„Atunci... ", a continuat Visătorul, prinzând acel moment de comprehensiune și dând glas la ceea ce Bruno nu îndrăznise să spună *„nedesăvârșirea noastră e cea care naște monștri în lumea exterioară. Scindarea noastră creează violența pe care o întâlnim. Noi suntem Adversarul... Sentimentul de segregare este efectul unei structuri interioare scindate, care hrănește o criminalitate lăuntrică manifestată, într-o bună zi, în lumea evenimentelor exterioare, sub forma violenței, a atacurilor, conflictelor și persecuției."*

Eram uluiți. Ajunsesem în fața unui abis și gândul nostru se oprise, fără răsuflare.

„Shoah (Holocaustul) nu a fost un accident al istoriei, nici nu a fost atras de cruzimea unui regim, a unei țări sau, mai rău, a unui om, a unui tiran", a spus El. *„A fost materializarea viziunii unui popor care nu și-a iertat sinele, a fost reflectarea unui gând conflictual și scindat, care a reprezentat cauza reală a apariției lagărelor, deportărilor, masacrelor și brutalității. Singurul dușman se află înăuntrul nostru!... În exterior nu există niciun dușman pe care să-l urăști sau să-l ierți și niciun rău care să te poată răni."*

„Acum îmi aduc aminte că atât plângerile lui Ieremia, cât și cântecul tragic al iudeilor aflați în sclavie, în Babilon", a adăugat Rebecca „încep

cu exprimarea unei surprize dureroase. Primul cuvânt este „eckah", care înseamnă «de ce»?"

„Neprevăzutul are întotdeauna nevoie de multă pregătire... multă așteptare, care se petrece în ființă, în stările noastre", a anunțat Visătorul. *„De aceea, recunoaște Adversarul dinăuntrul tău... armonizează-te cu el... redevino integru... A te desăvârși înseamnă a-ți ierta sinele. Este partea care se alătură întregului... este ca și reîntoarcerea fiului risipitor... este «iubește-ți dușmanul»... Astfel, viața te va răsplăti mereu ... îți va arăta o generozitate constantă, pe care unii o numesc noroc."*

În acea seară, Visătorul ne-a spus că, la un moment dat, în evoluția ei, omenirea a ajuns la o răscruce unde s-a separat în două rase, două specii psihologice, total diferite.

Primii sunt oamenii dependenți, cei care se lamentează, își plâng de milă și învinuiesc mereu condițiile exterioare. Visătorul i-a numit „reactivi". Ei văd lucrurile în perechi contrarii și au o conștiință bipolară.

Dacă vezi lumea exterioară ca pe ceva real,
ești pierdut și destinat eșecului, în tot ce ai face.

Pe de altă parte, există și un alt fel de oameni, conștienți de faptul că nu există o lume adversă în afara noastră sau un inamic exterior care să ni se opună. Visătorul i-a numit pe aceștia „proactivi". Ei văd unitatea în spatele polarităților și armonia în spatele adversității aparente.

„Oamenii proactivi au curajul să se arunce în prăpastie, să pătrundă în zonele cele mai întunecate ale Ființei lor și să înfrunte umbrele, fantomele, temerile lăuntrice, deoarece știu că trebuie să le domine înainte ca ele să se întrupeze într-o zi și să apară drept adversari. Orice ar veni din afară trebuie transformat. Lăsați evenimentele, incidentele, împrejurările și relațiile să ajungă în acel spațiu interior unde gunoiul și deșeurile pot fi transformate într-o nouă substanță, o nouă energie și o nouă viață."

Visătorul a numit aceste victorii asupra sinelui „victorii creative" și a adăugat:

„Este singura cale de a-ți realiza propriile aspirații, fără să întâlnești dificultăți și probleme. Sacrificiul Ifigeniei, călătoria lui Ulise, sacrificiul lui Isaac, bătălia lui Arjuna, ispitirea lui Christos încă mai păstrează

secretul victoriilor creative, dobândite de oamenii capabili să-și depășească Adversarul lăuntric, singurul obstacol real spre materializarea fiecăreia dintre aspirațiile noastre".

Apoi, a adăugat pe un ton trist, tonul cuiva care anunță o situație fără scăpare:

„Boala reală a omului este că el se află mereu «departe de casă»,... departe de el însuși. Pentru el, lumea interioară nu există și de aceea a preschimbat lumea exterioară într-un idol pe care-l venerează, un fetiș pe care să-l adore și de care să depindă."

La sfârșitul cinei, Visătorul, înainte să ne părăsească, a subliniat că se observau semne de îmbătrânire și degradare inacceptabilă în cei care aparțin Școlii Ființei, remarcând că „lucrarea" noastră era îngreunată și avansam prea încet. Prin acele cuvinte, aspre și de neuitat, și-a exprimat insatisfacția. Energia, forța cu care Visătorul îi adunase pe acei oameni pentru a desfășura proiecte extraordinare, în doar câțiva ani, și pentru a atinge cea mai înaltă culme în domeniul lor, le hrănea orgoliul și aroganța. De îndată ce au uitat de promisiunea lor, adevăratul motiv de a fi cu Visătorul, ca predecesori și reprezentanți ai unei noi omeniri, ei se transformaseră în clone ale vechii orânduiri, matrice neînsuflețită a unei specii muribunde.

I-am ascultat reproșul în fața intrării de la Veronica, stând în jurul Lui, în cerc, asemenea copiilor de școală. Cuvintele Lui erau mușcătoare, iar concluzia, insuportabilă.

„V-am permis să deveniți faimoși, bogați și puternici. Tot ce ați visat s-a adeverit. Acum se prefigurează o nouă aventură, un nou zbor... Este timpul să visați un vis nou, o lume nouă... Lăsați în urmă tot ce v-am ajutat să agonisiți, puneți pe cineva să vă înlocuiască și dedicați-vă, în întregime, Proiectului."

Nu am de gând să-i reproduc discursul pe care azi doar foarte puțini oameni l-ar înțelege și accepta, însă am reținut spusele Lui și le-am păstrat cu strășnicie.

„În umbra măștilor voastre decrepite vă ascundeți falsitatea!", a tunat El. *„Lăsați totul pe seama managerilor voștri! Părăsiți acele roluri! Luați măsuri, cu bună știință, înainte ca viața să vi le impună!"*

Am văzut confuzie și teamă în ochii acelor oameni și mi-am reamintit parabola tânărului bogat.

Într-o bună zi voi scrie pe-ndelete despre cei ce l-au ascultat pe Visător și au decis să lase în urmă tot ce aveau, chiar din acea noapte, și despre cei pe care am avut șansa să-i cunosc îndeaproape. Concluzia Visătorului a căzut greu, ca o lovitură de ciocan, pe acele chipuri îngrijorate și crispate de teamă.

„Nu voi mai interveni de-acum încolo.", a spus El. *„Adevărata libertate nu cade din cer, ca un dar. Omul trebuie să o merite și să și-o dorească din tot sufletul, cu orice preț. Numai atunci o poate avea!*

În lumea Mea nu e loc pentru groaza sau indolența voastră. Tot ceea ce suntem și deținem trebuie părăsit și depășit. Pentru a avea mai mult și a fi mai mult."

O prevenire solemnă, împietrită, s-a conturat la finalul discursului Său: *„Tot ceea ce nu înțelegeți din cuvintele mele vă va explica viața, prin legile ei și prin instrumentele ei de vindecare. De aceea, vă redau libertatea, libertatea de a suferi, de a cădea, de a vă îmbolnăvi, de a îmbătrâni și a muri..."*

Am perceput acea frază ca pe o prevestire rea, care mi-a întunecat sufletul. Ascultam acele cuvinte care, după mai mulți ani, mi se imprimaseră în carne și se adeveriseră în cele mai dificile circumstanțe ale vieții.

Am așteptat să plece toți ceilalți și am zăbovit o vreme, pentru a rămâne singur cu El. Intenționam să-l întreb ce voia să spună cu acele cuvinte aspre și care era motivul pentru care ne adunase acolo și ne transmisese acel mesaj. Mai presus de toate, încercam să-mi dau seama de ce mă afecta într-atât supărarea Lui. Înăuntrul meu știam că fusesem martor la ceva foarte semnificativ pentru mine și că, într-o zi, urma să fie rândul meu să aleg între „vis" și visat, între viață și ataşamentul față de ceea ce zămislește visul. M-am întrebat ce aș fi făcut dacă aș fi fost în locul acelor oameni.

În acea seară voiam să primesc toată atenția Lui, așa că mi-am permis să-l întreb dacă puteam să-L revăd înainte de a pleca la New York. El mi-a dat întâlnire a doua zi după-amiază. Urma să ne vedem la Savoy. Apoi, așa în trecere, mi-a cerut să aduc două bilete de teatru, pentru Mizerabilii. Dorința Lui m-a surprins, dar nu am arătat. I-am promis că mă voi ocupa de acest lucru chiar a doua zi dimineață.

12 Biletele

Am ajuns la timp pentru ceea ce urma a fi una dintre cele mai spectaculoase întâlniri. Foaierul Thames de la Savoy era ticsit la acea oră. Visătorul se afla deja acolo și se pregătea să guste dintr-o ceașcă de ceai aburind, așezată în fața Lui. Măsuța era plină cu tot felul de bunătăți. Prăjiturelele și tacâmurile de argint erau perfect aliniate. Părea că nu se atinsese de nimic. L-am salutat, ca de obicei, cu deferență și m-am așezat tăcut lângă El. Mă străduiam să fiu calm și să par bine dispus, însă simțeam că ard pe dinăuntru.

Încercam să mă obișnuiesc cu acea atmosferă de început de secol douăzeci, cu muzica subtilă de pian, dar un gând recurent, mai îngrijorător ca niciodată, îmi provoca o durere amară, care mă înnegura. În timp ce mă apropiam de El, sutele de scuze care îmi învolburaseră mintea se uniseră într-un vârtej. Eram disperat. Știam că Visătorul nu era genul care să accepte un eșec și astfel indecizia mea de a-i spune s-a transformat într-o anxietate insuportabilă. Vocea Lui rece și calmă mi-a pătruns în gânduri și am tresărit.

„N-ai putut face rost de acele bilete!", a spus El, plat.

Tonul Lui aspru mi-a confirmat cele mai negre temeri. Visătorul considera sarcina pe care mi-o încredințase drept o problemă vitală. Într-o clipă, spaima și umilirea pe care le încercam mă azvârliră într-o stare de aroganță și chiar de agresivitate. De ce îmi dăduse acea sarcină, dacă știa că nu eram în stare s-o îndeplinesc? Făcusem tot posibilul să găsesc acele bilete. Petrecusem toată ziua în căutarea lor. Mizerabilii era cel mai de succes spectacol din ultima stagiune, în zona de vest a centrului Londrei. I-am povestit Visătorului cum căutarea mea începuse dimineața devreme, când i-am cerut portarului din St. James să rezerve două locuri pentru acea seară, iar el mi-a râs în față.

„Cum, nu știți? ", a chicotit el. „Trebuia să rezervați acele locuri cu cel puțin trei luni în urmă!"

Din acel moment, odată cu trecerea orelor, căutarea mea a devenit din ce în ce mai febrilă. Deja bănuiam și nu m-am sfiit să-i spun Visătorului, că îmi dăduse dinadins o sarcină imposibilă.

Tăcea. Și-a sprijinit, ușor, bărbia de piept. Părea aparent preocupat să asculte dificultățile prin care trecusem, căci dădusem frâu liber întregii

poveşti a încercărilor mele eşuate. Alergasem zadarnic pe la toate ghişeele şi casele de bilete. Mi s-a confirmat ceea ce îmi spusese deja portarul: de la cele mai periferice locuri, până la cele mai scumpe loji, se terminaseră toate biletele cu câteva luni în urmă. Procurarea acelor bilete părea a fi cel mai dificil lucru sub cerul londonez. Ceva dinăuntrul meu ştia, vag, că era în joc mult mai mult decât însărcinarea aceea, aparent inutilă, şi mă îmboldea să-mi reînnoiesc eforturile, fără să las nicio piatră neclintită. În timp ce se apropia cu paşi repezi ora ceaiului şi, odată cu ea, temutul raportul către Visător, m-am îndreptat spre câţiva prieteni influenţi, care locuiau în Londra. I-am spus că o vizitasem pe Lady Ellis, într-o pauză de vot de la Westminster, însă şi această cale s-a dovedit zadarnică. I-am detaliat şi alte episoade din odiseea mea, pentru a umple timpul şi mă aşteptam ca furia Lui să izbucnească în orice clipă sau mai rău, chiar iritarea Lui, când Visătorul m-a întrerupt, repetându-mi aceleaşi cuvinte de la începutul discuţiei.

„Tu n-ai putut face rost de acele bilete!", a spus El, pe un ton egal, însă de data aceasta a subliniat „tu", cu iritare, ca şi cum i se adresa cuiva care avea probleme cu memoria. Şi-a apropiat chipul, când mi-a spus:

„Pentru a le găsi, ar fi trebuit să-ţi tulburi destinul... Dacă le-ai fi găsit, ar fi însemnat să-l schimbi, pentru totdeauna!"

Contrar celor ce credeam eu, mi-a dezvăluit că, încă din momentul în care mi-a cerut să caut acele bilete, sarcina era deja îndeplinită. Această afirmaţie a Visătorului m-a uluit. Cine ar fi bănuit că dificultăţile pe care le întâmpinasem nu erau obiective?... Nimeni nu ştia mai bine ca mine până unde mersesem să le găsesc, numai pentru a-i face Lui pe plac. Era uşor de vorbit, la o masă de la Savoy, dar altcineva, în locul meu, s-ar fi descurcat mai bine?.. .

„Încă eşti hipnotizat de panorama lumii... Crezi că ea reprezintă adevărul!", a şuierat El şi o urmă de iritare îi îngroşa vocea şi mai mult. *„Când acel om ţi-a spus că ar fi trebuit să te ocupi de rezervare cu trei luni în urmă, ai şi capitulat. Din acel moment, nici măcar nu ai mai căutat biletele."*

Am încercat să-l întrerup pentru a protesta... Un gest ferm din partea Visătorului m-a oprit, înainte de a putea deschide gura.

„Din acel moment, nici măcar nu ai mai căutat biletele... în schimb ai făcut tot posibilul să ridici pe un piedestal şi mai înalt panorama lumii... să-ţi întăreşti credinţa că totul este perfect aşa cum este şi că este imposibil să reuşeşti... Fiecare din încercările tale a fost precedată de resemnarea ta,

de refuzul deja cuibărit înăuntrul tău, care te aștepta, înainte să bați la ușă... să-ți confirmi profeția nenorocirii și să-ți onorezi promisiunea pe care tu singur ți-ai tăcut-o."

„Ce promisiune?", m-am bâlbâit eu. O rază palidă de lumină se strecura în presupunerile mele. O dâră de umilință și, implicit, de înțelegere întărea nimicnicia șirului nesfârșit de scuze.

„Promisiunea de a mi te înfățișa înfrânt, pretinzând că ai făcut tot posibilul pentru a reuși", a răspuns Visătorul. Apoi, pentru o clipă, a luat o pauză, înainte de a rosti aceste cuvinte pe care nu le voi uita niciodată.

„A da crezare acelui om, făcea parte din ascultarea oarbă a vocii lumii. Din momentul în care ai acceptat părerea lui, te-ai străduit să nu reușești, ci mai degrabă să-ți justifici înfrângerea. Aceasta este povestea vieții tale... profeția unei înfrângeri."

Ziua aceea se derula prin fața ochilor mei, precum secvențele unei vieți, în mintea unui muribund. Nu cronologia evenimentelor, ci stările sufletului, gândurile și tot ce simțisem în timp ce căutam biletele... Revedeam lipsa de încredere în abilitățile mele, sentimentul de inadaptare, teama de a fi copleșit, acuzațiile mele constante la adresa lumii extrem de ostile, la adresa celorlalți, care păreau să ascundă de mine acele bilete, intenționat, și nu în ultimul rând sentimentul de culpabilitate. Deveneam din ce în ce mai conștient de rețeaua de emoții neplăcute care mă răscoliseră, pe tot parcursul zilei și care continuau să se învârtă cu veselie în jurul ființei mele. Cuvintele Visătorului se raportau la atitudinea mea obișnuită. Această acțiune, aparent banală, îmi arătase rănile interioare și îmi dezvăluise limitele care deveneau cu atât mai dureroase cu cât le realizam josnicia. Măiestria Visătorului împresurase lumea și pusese universul în mișcare, pentru ca eu să le pot vedea și depăși. Când am conștientizat cât de importantă și unică era șansa aceasta, tristețea că nu am reușit a sporit. În confruntarea dintre realitate și proiecția ei iluzorie, între viziunea Visătorului și lumea care-mi fusese descrisă, iluzia transparentă mai învinsese o dată. Lumea reprezenta, încă, adevărul meu. Puterea ei hipnotică era evidentă, comparativ cu prezența Visătorului, încă prea firavă.

„Dacă ai fi găsit acele bilete, ar fi trebuit să-ți schimbi trecutul!", a replicat Visătorul, pe un ton care reflecta noua mea atitudine. Ceea ce păruse o exagerare debordantă era acum cel mai limpede adevăr.

„Dacă ai fi fost capabil să-ți menții loialitatea față de «vis», ți-ai fi schimbat destinul", a spus El, cu o dulceață nemiloasă, ca și cum vorbea reprezentantului unei umanități înfrânte pe veci.

Apoi, dintr-o suflare, a adăugat:

„Frumoasa adormită este visătorul din tine, cel ce cunoaște".

Am simțit că-L iubeam mai mult decât orice pe lume ... Iubeam claritatea pe care o încercam alături de EL... Aș fi luptat pe viață și pe moarte ca să o păstrez... Lumea desăvârșirii, a soluțiilor despre care El îmi vorbise: „du-te... este deja prezentă!" Lumea sciziunilor, a contradicțiilor, a complexității, pe care El mi-o ilustrase: „este imposibilă!" Acceptasem, ca întotdeauna, panorama superficială a lumii și cedasem, la porunca ei hipnotică, de a crede în ea și a o urma.

Visul este cel mai real lucru care există. Dar eu uitam mereu acest adevăr.

„Ca să eviți contaminarea, ar fi trebuit să învingi conștiința de victimă dinăuntrul tău, conflictele, autocompătimirea, somnul hipnotic care te metamorfozează într-o Ființă dependentă, tematoare, șovăitoare, nefericită... Credința de nezdruncinat a oamenilor în imaginea superficială a lumii reprezintă originea slăbiciunii lor, explicația finală pentru evenimentele din viața lor și rolurile lor în drama existenței.

Boala este o altă minciună a lumii! Ne îmbolnăvim deoarece boala ne-a fost prezentată și astfel îmbătrânim și murim, prin imitație, fără a pune sub semnul întrebări realitatea ei!", a declarat Visătorul. Ridicarea tonului și emoția aparte, datorită căreia cuvintele Lui vibrau, au arătat că ele nu se îndreptau numai către mine, ci și către un public imens și nevăzut.

„Omul obișnuit nu visează, el se supune orbește poveștii hipnotice despre lume. El și-a uitat unicitatea, natura de creator, deoarece nu este conectat la sinele lui. Nu se cunoaște!... Orice visezi, se adeverește. Dacă vei încerca să te cunoști, vei înțelege de ce lumea este așa cum este. Acum, tu știi de ce lumea este așa cum este!... Fiindcă tu o visezi așa!"

Deoarece nu mai aveam pagini în carnețel, am scris aceste cuvinte pe o listă de meniuri și, în câteva minute, am acoperit-o în întregime, folosind tot spațiul liber. Încă mai scriam, când l-am văzut că face un gest spre a atrage atenția patronului.

„Să mergem", m-a dirijat ferm și s-a ridicat.

13 La teatru cu Visătorul

Îndată ce am ieșit, am început să mergem foarte repede. Am crezut că trebuia să prindem un taxi, dar Visătorul a continuat să iuțească pasul, iar eu l-am urmat. Mă socoteam bine antrenat, însă de câteva ori a trebuit să accelerez, ca să rămân alături de el. Totuși, de fiecare dată, El era cel ce deschidea drumul. Alergasem în fiecare zi în jurul insulei, pe East River. Participasem la câteva maratoane tari, cum era cel din Oakland și la niște competiții provocatoare, cum este Trofeul Pepsi din Central Park, unde pedalasem douăzeci și patru de ore, fără oprire. Totuși, cu greu puteam să țin pasul cu Visătorul care, aparent, nu dădea niciun semn de oboseală.

Încotro mergeam? Cine era atât de important, încât să merite efortul Visătorului? Cine ne aștepta? Voiam să-l întreb, dar nu îndrăzneam, nu aveam destulă forță ca să vorbesc. Deodată, în timp ce alerga, Visătorul, cu agilitatea unui tânăr, a sărit brusc într-un autobuz, într-unul vechi, cu etaj, care pornise chiar din fața noastră. Am iuțit pasul, dar tot nu aș fi reușit, dacă Visătorul nu și-ar fi întins brațul și nu m-ar fi târât, literalmente, înăuntru. Mă mai țineam încă de mâna Lui, când l-am privit în ochi.

Pe nepregătite, am fost catapultat în copilăria mea napolitană. Am revăzut ștrengarii din cartier, testele disperate de curaj, în Mergellina, cursele pe șine și săritura în tramvai, „marea atârnare". La zece ani puteai s-o execuți perfect, astfel încât să te alături acelor mici războinici și să fii părtaș la viața lor periculoasă și incitantă. Totuși, acum, ceva nu mergea. Alergam cu o viteză uluitoare și voiam să execut „marea atârnare" pe un fel de amortizor de șoc, din fier; eram gata să sar înăuntru, când autobuzul a accelerat brusc. Nu mai voiam nici să-i dau drumul, nici să sar. M-a cuprins disperarea, în timp ce picioarele au început să mi se înmoaie... Eram pe punctul de a ceda... când un braț subțire, dar puternic, s-a ivit de la un geam și m-a apucat de încheietura mâinii. Am sărit repede și n-am mai fost în pericol. Ochii acelui băiat mi-au zâmbit, cu calm... erau aceiași... erau ochii Lui ... De câte ori și cu ce ocazii îl mai întâlnisem pe Visător? De câte ori mai intervenise El în viața mea?

De data aceasta nu puteam să-mi ascund mirarea și, în timp ce îmi recăpătam suflul, expresia feței mele trebuie să-i fi părut atât de comică, încât s-a simțit obligat să spună ceva.

„Mergem la teatru", a spus El, cu o față zâmbitoare, pe care nu i-o mai văzusem până atunci *„și nu vreau să ratez începutul spectacolului din seara aceasta."* M-am gândit că era vorba despre o piesă de Samuel Beckett, Brecht sau Cehov. Erau singurele spectacole care ar fi putut justifica optimismul Lui de a găsi două locuri libere la acea oră. Doar dacă nu ... Explicația s-a ivit ca o sabie de lumină. Da, nu putea fi vorba de altceva... Acum eram convins. Când am văzut teatrul, de la distanță, nu am mai avut nicio îndoială. Bună lovitură! Trebuia să recunosc. Visătorul mă pusese să întorc Londra cu susul în jos, pe când El avea biletele în buzunar. Când i-am spus că m-am prins, nu s-a mai putut abține să nu râdă cu poftă.

„Nu am niciun bilet!", a rostit și s-a apropiat de ușa autobuzului, ca să se dea jos. Eram dezamăgit. Era posibil să nu mă fi crezut? De ce nu-l convinsesem că-mi fusese imposibil să găsesc un bilet, chiar și pentru cel mai defavorizat loc, la acel spectacol?

„Este imposibil" am spus, în timp ce mă țineam de mâner ca să cobor cu El. „Nu este nicio șansă să găsești vreun bilet, și cu atât mai puțin la ora aceasta, târzie."

Visătorul mi-a făcut semn să tac, cu un gest de iritare.

„Îngrijorarea, îndoiala, suferința sunt preocupările oamenilor amărâți, ale celor care sunt hipnotizați de lumea rațională și a superstiției... a celor dependenți", a spus El, după ce și-a reluat tonul sever. *„Ele sunt simptome ale unei psihologii fragmentate, manifestări ale vinovăției Ființei care anunță dezastre ce deja au loc, în lumea evenimentelor."*

La auzul acestor cuvinte, o umilință profundă și-a făcut loc din adâncul meu. În teatrul existenței, rămăsesem încarcerat în rolul ingrat al omului captiv în colivia rațiunii. Acest lucru mi-a indus o greață de care nu mai puteam scăpa.

El a coborât din autobuz, iar eu l-am urmat. Zăream luminile aprinse în foaier, la depărtare de doar câțiva pași. Puteam inspira atmosfera magică a acelor spectacole grandioase. O masă mare de oameni se adunase deja în fața afișelor care, pe acompaniamentul eroic al insurecției din Parisul anului 1832, înfățișau arborarea unui steag revoluționar și, în prim-plan, înălțându-se îndrăzneț și furios, chipul firav al eroului, legendarul Gavroche.

Reprezentația urma să înceapă. Când am urmărit mulțimea celor care nu mai găsiseră bilete și se împrăștiau acum cu fețe obosite, din senin, ca un meteorit care mi-a străbătut ființa, am simțit aceeași satisfacție lașă pe

care o simt ghicitorii amatori ai nenorocirilor, un fel de bucurie bolnavă, triumful efemer al acelora care-și văd temerile împlinite. Am mai simțit și acea încredere liniștitoare în josnicia cuiva și experiențele crunte pe care le trăiește mulțimea când își vede eroii condamnați. În acel moment, am fost sigur că ungherul întunecat al ființei mele pusese la cale crime oribile, comise de-a lungul secolelor. Din acea umbră, cuibărită într-o cută a sufletului meu, izbucniseră războaie, masacre, distrugeri și o suferință imensă. Preț de câteva secunde, am fost copleșit de oroare și dezgust față de propria persoană și am stat neclintit, cu respirația tăiată, să urmăresc, prin fisura conștiinței mele, acel complot.

Între timp, l-am pierdut din vedere pe Visător. Când l-am regăsit, m-am așezat alături de El. Am observat că în jurul Lui oamenii se împuținau, până când în fața intrării nu a mai rămas decât un cuplu: o femeie de vârstă mijlocie, scundă și solidă, cu un tânăr viguros și înalt, despre care am aflat ulterior că erau americani, mamă și fiu, și așteptau un cuplu de prieteni. Erau îmbrăcați elegant și păreau să dețină o avere de aristocrați. Tânărul era obișnuit mai degrabă cu spațiile deschise decât cu orașele, dar stătea acolo cu o demnitate stoică, deși vizibil chinuit de nodul strâns de la cravată și de eleganța incomodă a smochingului său.

Avea niște bilete în mână.

14 Mizerabilii

Mulțimea se evaporase și nu mai rămăsesem decât noi și cuplul. Când privirile noastre s-au întâlnit, am simțit o reverență, o plecăciune a sufletului, rapidă ca un fulger, în ochii lor, exact ca atunci când se întâlnește o femeie cu un bărbat și întotdeauna recunosc poziția ierarhică, nevăzută, a unuia dintre ei.

Mi-am adus aminte de toate situațiile în care am văzut că lumea îl „recunoaște" pe Visător și de fiecare dată manifestă respect și deferență, ca inteligența vegetală a unei plante care răspândește gratitudinea ei și simte prezența celui care îi hrănește rădăcinile și o protejează. Acea situație m-a dus cu gândul la vremurile când eram cu Visătorul în New York și am luat liftul. În timp ce urca, s-a oprit la mai multe etaje și s-a aglomerat până la refuz. La plecare, Visătorul mi-a tras atenția cât de jenați fuseseră acei oameni, femei și bărbați, să petreacă așa de mult timp împreună, în acea eternitate îngustă

dintre etaje. El mi-a explicat că, preț de câteva clipe și fără ca cineva să-și dea seama, în lift se stabilise o ierarhie, o piramidă a responsabilității, pe ale cărei trepte fiecare persoană aluneca să-și ocupe locul cuvenit, pe nivelul propriei responsabilități.

Pretutindeni unde se întâlnesc,
pentru câțiva ani sau doar pentru câteva ceasuri,
oamenii se așază pe treptele unei piramide invizibile,
după un ordin matematic și implicit,
ca înșiruirea planetelor, în care contează strălucirea,
orbitele, greutatea și distanța față de soare.
Ele sunt treptele și nivelurile Ființei.
Este o lege universal valabilă.

Am schimbat câteva vorbe cu acel cuplu american. Ne-au spus că era ciudat că prietenii lor nu-și făcuseră încă apariția. În timpul conversației, am observat că expresia femeii începea să se schimbe, devenea din ce în ce mai calmă, mai senină, aproape euforică. Spectacolul era pe cale să înceapă și nu mai era cazul să așteptăm în continuare. Femeia s-a întors spre Visător, cu un zâmbet larg, care dezvăluia faptul că nu era prea dezamăgită de această schimbare de plan și ne-a invitat să-i însoțim. Aveau cele mai bune locuri. Le rezervaseră chiar cu puțin înainte de a părăsi S.U.A. Toate eforturile mele de a încerca să plătesc biletele au fost respinse cu o curtoazie fermă. Eram oaspeții lor.

Nu m-am obișnuit niciodată cu aura miraculoasă care îl înconjura pe Visător. Voiam să-i spun ceva, să-mi scuz scepticismul, dar Visătorul nu mi-a aruncat nicio privire. Era prins într-o discuție aprinsă cu femeia, care intrase în teatru la brațul Lui.

Cum era posibil ca biletele să fie acolo și să ne aștepte? Mintea mi se revolta, la gândul că Visătorul crease cuplul american, întârzierea prietenilor și chiar călătoria lor în Europa. El le crease, în acel moment, chiar acolo, sub ochii mei. Măiestria lui îmi răsturna viziunea asupra lumii, pentru totdeauna.

În timp ce luminile se stingeau, noi am ocupat liniștiți locurile din primele rânduri și l-am auzit pe Visător șoptindu-mi la ureche:

„Să crezi și să vezi sunt unul și același lucru ca și a fi și a deveni. Cu timpul, vei vedea toate lucrurile în care crezi și vei realiza tot ce visezi."

În semiîntunericul teatrului, acele cuvinte care tocmai îmi fuseseră șoptite redau magia unui cor antic. Mi-am simțit sufletul înălțându-se și am experimentat acel sentiment de puritate, de libertate, care vestea soluția, tămăduirea, alchimia ispășirii, pe care tragedia antică o inducea în spectatori, prin aplicarea secvențială a principiilor justiției.

„Ca să crezi, trebuie să fii desăvârșit și integru. Cea mai mică fisură din Ființă, umbra îndoielii, te întoarce la grupul muribund de învinși, la acele mii de ființe care au renunțat la dreptul lor de autor, rămânând prinse în diabolica lor condiție, care le cere să vadă, pentru a putea crede..."

Deși Visătorul mă instruise de multă vreme, atingerea lumii cu mâinile mele, a lumii pe care noi înșine o creăm, încă mă făcea să mă clatin, ca pe marginea unei prăpastii.

Fiecare om este un creator...
Lumea este ca o lamă de gumă de mestecat...
Orice visezi se adeverește..."

Am conștientizat că omenirea suferă, fiindcă vede lumea cu susul în jos. Să crezi și să vezi sunt unul și același lucru, însă oamenii cred că sunt lucruri diferite, scindate de timp și așteaptă să vadă, pentru a crede. Suferința și durerea există, deoarece sunt singurul lucru cu care omenirea își poate umple vidul iluzoriu. Când a vedea și a crede se unesc într-un om, el alungă suferința și durerea din viața sa, le izgonește pe vecie din universul lui personal.

„Crede pentru a vedea este legea Creatorului", a continuat El.

„Este principiul celor ce guvernează; este legea ineluctabilă a regilor", a spus în timp ce se ridica cortina. *"A crede face parte din arta de a visa și este calitatea cea mai de preț a visătorului... La originea lui a crede se află creația... «Visul» este cel mai real lucru din câte există..."*

Vocea Lui a scăzut din nou, până a devenit ceva puțin mai clară ca o șoaptă. De abia am putut să-i disting cuvintele, însă am simțit severitatea de nezdruncinat a poruncii lui. Când s-a referit la opera Mizerabilii, El a spus:

„Urmărește această poveste, cu atenție. În umbra sentimentalismului de secol optsprezece se ascunde o lecție importantă despre Adversar, care se aplică întregii omeniri. Este povestea unui om care nu știe «să-și ierte sinele», întocmai ca și tine!"

Mizerabilii era adaptarea muzicală a poveștii adversității implacabile: un polițist, cu o deontologie de fier, fanaticul Javert, îl vânează ani de zile, pentru a-i impune un verdict injust, pe fugarul Jean Valjean, condamnat la douăzeci de ani și apoi la închisoare pe viață, pentru că furase o pâine. În poveste, Jean Valjean devenea simbolul generozității, al bunătății umane umilite, brutalizat de societate, de cruzimea legilor ei. În fundal, contra luminii, se desfășurau faptele epice, glorioase și jalnice, ale unei întregi omeniri, viața mahalalelor pariziene, insurecția din 1832, bătălia de la Waterloo. Știam acea poveste de pe vremea când eram copil, deoarece tatăl meu, Giuseppe, adora să mi-o spună. Mi-am amintit foarte clar cum tatăl meu se emoționa de fiecare dată când ajungea la episodul în care Jean Valjean, în loc să-l lase pe fanaticul Javert să moară, și astfel să se elibereze de persecutorul lui, decide, fără niciun preget, să-i salveze viața. Această lecție de umanitate subminează imaginea despre lume a polițistului, în asemenea măsură încât, incapabil să mai supraviețuiască cu propriile valori și văzându-și cele mai adânc înrădăcinate credințe despre bine și rău răsturnate, se sinucide.

„Chiar și numele lor, Javert / Valjean, au aceeași rezonanță... Ei sunt una și aceeași persoană." mi-a dezvăluit Visătorul, mai târziu *„Când, în cele din urmă, își iartă sinele... când îi salvează viața lui Javert... când ajunge la o înțelegere cu dușmanul, atunci el este pregătit să înfrunte un adversar mai puternic și mai inteligent. De îndată ce vechiul adversar a fost depășit, înțeles, acesta nu-și mai găsește rațiunea de a exista... și atunci se anulează... se sinucide. De fapt, el nici nu existase cu adevărat, era doar materializarea unei umbre, a nedesăvârșirii ființei lui..."*

Cuvintele învățăturii Sale de dincolo de timp, răsunau din nou, puternic, în fiecare celulă a Ființei mele.

„Singurul dușman se află înăuntrul nostru! În exterior nu există niciun dușman pe care să-l învinovățești sau să-l ierți și niciun rău care să te rănească... Nu te teme de Adversar. El este cel mai apropiat aliat al nostru. El ne arată cea mai rapidă cale spre succes. Singurul și unicul lui scop este victoria noastră!"

Când luminile s-au reaprins, Visătorul se evaporase și astfel am petrecut restul serii cu noii mei prieteni americani... dar mintea mea se întorcea spre Visător și lecția Lui extraordinară.

Din epocile întunecate, din vremea când prima scânteie a rațiunii a străbătut conștiința umană, au existat cercetători și școli ale ființei, școli de instruire interioară. Școala lui Pitagora, academia lui Platon, Lyceumul lui Aristotel, toate școlile mari ale Antichității, inclusiv cele ale lui Plutarh și cele ale creștinătății timpurii, toate, soluri fertile pentru inteligență, și-au găsit epitoma, rațiunea de a fi și continuitatea misiunii lor în Visător.

CAPITOLUL V

Adio, New York!

1 Pe străzile Manhattanului

Sediul general al ACO ocupa o clădire elegantă, cu nouă etaje, o bijuterie din aluminiu și marmură, ridicată între zgârie-norii din Park Avenue. În doar patru minute, de când am părăsit Roosevelt Island, am ajuns pe strada 60, după ce am traversat East River, la bordul unui automobil grăbit și legănat. Apoi am trecut prin câteva intersecții, simțind pulsul Manhattanului. În cale, mă împresura o mulțime imensă, din toate părțile, ca un râu care mă târa de-a lungul unui șuvoi de străzi și țărmuri alcătuite din clădiri, cu mii de ochi de sticlă.

Trecuseră câteva săptămâni de la ultima noastră întâlnire, însă cuvintele Lui, ca o substanță prețioasă și vie, încă acționau cu o forță neștiută asupra mea. Le simțeam ca și cum ar fi fost glande, țesuturi, organe capabile să distileze acea atenție sau conștiință magică. Totul începea să se clarifice. Masa de oameni, care până în acel moment păruse a fi o amestecătură nediferențiată, devenise acum variată ca și culoare, energie și număr. Când am observat lumea din jurul meu prin ochii Visătorului, mi-am dat seama că fiecare detaliu minuscul reflecta poziția pe care fiecare dintre noi o ocupă pe scara existenței și rolul ce-l aveam în lume.

Totul se conectează la tot.
Nimic nu este separat.

Mergeam și simțeam acea mulțime care respira odată cu mine, ca o ființă unică și imensă. Puteam să-i simt temerile, să-i adulmec stările. Puteam să-i aud gândurile. Am observat că toate aceste sentimente erau perfect reproduse de hainele, mișcările, obiceiurile, mersul și munca ei, care o aștepta și spre care se grăbea. Viziunile, aspirațiile ei se restrângeau, ca și rolurile în care existența o încarcerase cu măiestrie.

Nivelul ființei noastre creează viața pe care o trăim
și nu invers.

Am păstrat cuvintele Lui strâns la piept, ca pe un scut sau talisman, în timp ce îmi croiam drum prin stupul acela uman, căruia nu fusesem conștient că-i aparțin. Am simțit cântecul de jale care venea dinspre fiecare din acele celule. Pentru prima oară, am ascultat monologul interior, continuu, al unei umanități care nu se cunoștea. Am simțit solitudinea dureroasă a oamenilor în timp ce treceam pe lângă ei, am auzit zumzetul lor, asemănător tremurului aripilor a milioane de insecte. Înainte să-l întâlnesc pe Visător, eram bucuros să mă aflu printre acei oameni, îmi plăcuse orașul. Am luat parte la toate serbările lui. M-am lăsat absorbit de târgurile stradale aglomerate, am stat la coadă să cumpăr un bilet pentru cel mai cunoscut spectacol. Umăr la umăr cu mii de oameni necunoscuți, am trăit cu milioane de „ceilalți" într-o metropolă, am muncit pentru o corporație imensă și toate acestea îmi dăduseră întotdeauna un sentiment de siguranță, de apartenență.

Acum, o nouă luciditate anula orice compromis. I-am „văzut" și, prin ei, ca într-o oglindă deformată, m-am văzut pe mine. Am recunoscut condiția banală a ființelor încarcerate în roluri, în măști tragico-comice, marcate de o perpetuă grimasă de durere, care nu se șterge niciodată, nici atunci când râd, mașinării puse în mișcare, în somnul lor, de fantezii josnice și dorințe zadarnice.

De la Visător învățasem că ceilalți sunt proiecțiile noastre. Acele femei și acei bărbați erau eu. Eram înconjurat de miliarde de oglinzi! În ele mi-am văzut propria imagine, răsfrântă în mii de țăndări care mă reflectau întotdeauna, dureros, pe mine. În timp ce mergeam, am observat valul de emoții, dâra de gânduri pe care fiecare ființă umană o lasă în spatele său, ca urma vâscoasă a unui melc mare. Și eu eram una dintre acele ființe dezorientate, pe care le vedeam trecând pe lângă mine, învăluite într-un

glob de îngrijorare și egoism. Eram o picătură din râul Styx, care curgea ușor spre destinul său muritor. Doar un lucru mă deosebea de celelalte picături. Îl întâlnisem pe Visător. Acum știam că trebuia stârnită o revoluție. Cu ajutorul Lui făceam primii pași în acea direcție.

Dintre miile de chipuri, niciunul nu privea spre cer. În zadar am căutat o figură relaxată, o privire atentă, gestul unei ființe umane vii care simțea un grăunte de gratitudine pentru șansa de a exista în lume, de a fi o parte din acest univers minunat. Oglinda atenției mele căuta inutil o răsuflare care să o aburească, o gură care să dea un semn de viață. Uneori, viziunea încântătoare îmi revenea. Regăseam copilul din mine care, lipit de Giuseppona, privea intrarea circului multicolor și imens al lumii. Apoi, mă uitam în jurul meu, în căutarea unor participanți la acel joc. Însă Manhattanul avea la fel de mulți copii ca și împărăția lui Irod.

Într-o dimineață cu ninsoare, am observat un tânăr de culoare, relaxat și bine îmbrăcat, cu un aer european, care se distingea de mulțime, printr-o luminozitate aparte. Pe coroana de păr cârlionțat care îi încadra chipul erau fulgi de nea, ce căzuseră lent, ca pe arbuștii din Central Park. Abia am avut vreme să ne zâmbim, în timp ce ni se întretăiau cărările. Am avut impresia că și el „mă cunoștea, mă recunoștea". A fost un sentiment trecător, dar, pentru o clipă, mi-am hrănit speranța că nu eram singur, în imensul oraș, că printre celulele muribunde din toropeala acelei omeniri inerte mai existau niște corpusculi care pulsau, niște celule vii.

De când Visătorul îmi deschisese ochii cu privire la condiția funcționarilor, care era o transpunere modernă a sclaviei, acea armată de femei și bărbați care se îndrepta spre muncă mi se părea un roi de insecte, conduse de o determinare oarbă. În fiecare dimineață îi vedeam cum se adună în jurul zgârie-norilor și ocupă milioane de celule minuscule, ca niște alveole, umplându-le cu zumzăitul lor. Un fel de viață într-o stare vâscoasă circula prin venele lor: o povară de gânduri negre și siropul gros al emoțiilor lor. Și în timp ce mă îndreptam spre mica mea celulă, m-am gândit la populația de pe Pământ, condamnată, ca și mine, să petreacă o mare parte din viață în diverse organizații, în schimbul unui salariu.

M-am întrebat care era semnificația, privită evolutiv, a tuturor acelor eforturi și unde se stoca îngrijorarea atâtor oameni încarcerați în spațiul hipnotic al rolurilor lor. În interiorul sau în exteriorul organizațiilor, i-am văzut încleștați de temeri. În ei am recunoscut anxietățile mele, nefericirea mea. Sub pelicula fină a raționalității aparente am văzut ascunzându-se logica contradictorie, gândul distructiv că imboldul spre moarte ne presează

constant să ne distrugem pe noi mai întâi, și apoi pe ceilalți. Sub straturile emoționale care s-au suprapus de secole, am recunoscut poluarea ființei provocată de anxietăți, îndoieli, incertitudini și de o teamă nemăsurată, fie ea vie sau moartă. Am alunecat într-o frică adevărată și reală la gândul că, fără Visător, redeveneam o parte a acestei rase de false ființe vii. Odată, îl întrebasem ce voia să spună prin sintagma „oameni obișnuiți" sau oameni orizontali, cum deseori îi numea.

„Ei sunt bărbații și femeile care învață, predau, muncesc... care au copii, îi educă.. proiectează și construiesc drumuri și zgârie-nori, scriu cărți, ridică biserici, au datorii private și roluri publice, chiar la cel mai înalt nivel", a fost răspunsul Lui, de neuitat. *„și toate astea, sub hipnoză"*, a adăugat, după câteva clipe de suspans, bine plănuite.

„Ei bâjbâie, cufundați într-un somn adânc, permanent închiși într-o bulă de uitare și nefericire."

Când mi-am amintit aceste cuvinte și am simțit destinul iminent, întotdeauna gata să mă înghită, Ființa mea s-a comprimat într-o picătură, din dorința imensă de a evada, de a tăia cu ferăstrăul zăbrelele acelor închisori și a fugi.

„De vreme ce ai «văzut» jocul, nu mai poți face parte din el", mi-a dezvăluit Visătorul și am simțit că, indiferent cât de dureroasă ar fi „munca" de a răsturna viziunea banală asupra lumii, viața mea s-ar schimba și ar fi imposibil să mai dau înapoi. Acum știam că era posibil să-ți stăpânești propriul destin. Simțeam că, în sfârșit, puteam cuprinde și conduce propria existență. Concretețea nemiloasă a lumii organizațiilor și afacerilor, care întotdeauna mă fascinase, laolaltă cu tot ceea ce clădisem în ani de zile: carieră, succes, familie, bani, prindea un alt contur. Chiar și New Yorkul, pe care-l adorasem și îl dorisem atât de mult, deseori părea a fi ca un fel de univers *papier mache*, zgomotos și inutil, ca un circ, cu același miros pestilențial de sărăcie lucie și vagabondaj.

După părerea Visătorului, universul fizic, de la insecte la galaxii și tot ce se află în afara noastră, lumea palpabilă, dar și ceea ce nu vedem și nu atingem, este microcosmos, iar lumea interioară a ființei este macrocosmos.

În microcosmos, totul este lent.
Acolo sunt multe obstacole, limite,
priorități care trebuie respectate...
Este domeniul timpului...
oamenii înaintează într-un șir indian, pe o singură linie...

este imposibil să-i depășești...
Dedică-te întru totul Ființei...
Numai înăuntrul tău, cu ochii închiși,
poți zbura, visa...
depășește planul banalului și înainta dincolo de el...
Acțiunea adevărată constă în „a nu face"...
Dacă pierzi un milimetru din ignoranță,
vei vedea că piramidele afacerilor și templele finanțelor,
împreună cu armatele lor de sclavi și preoți,
se zdruncină din temelii.

Planând deasupra marginii acelei lumi, am privit devenirea și locul meu într-însa, cu ochii larg deschiși. Cu unghiile încleștate, am vrut să apuc strâns acea perspectivă înaltă, acea stare de detașare, minunată și înspăimântătoare, care îmi deschidea calea spre a „vedea". M-am temut că o s-o pierd, din clipă în clipă, deoarece putea fi sorbită de mașinăria lumii și apoi absorbită de vortexul ei.

Eram sigur că, dacă aș fi putut menține acea detașare pentru mai mult timp, m-aș fi transformat cu siguranță într-un extraterestru pentru acea lume, ca o termită îndepărtată de influența hipnotică a mușuroiului, timp de câteva zile.

Ca să schimbăm natura evenimentelor,
trebuie să ne schimbăm viziunea.
Într-o zi, universul material va deveni capodopera noastră,
imaginea în oglindă a unei voințe redescoperite,
materializarea perfectă a Artei de a visa.

Amintirea constantă a învățăturilor Visătorului, munca de autoobservare, examinare, experimentele pe care le-am desfășurat asupra hranei, somnului și respirației, alergările din fiecare dimineață și alte exerciții fizice, împreună cu păstrarea secretului, au fisurat coconul în care eram încarcerat. Prin acea deschizătură fină se strecurase raza de lumină a unei alte existențe.

2 Instrumentele visului

Jennifer se prefăcea de zile întregi că nu observă nimic. Când suna alarma ceasului deșteptător, care mă vestea că e timpul să alerg, ea se ascundea în așternut și se întorcea pe partea cealaltă. Pentru ea, nu era nimic altceva de făcut în afară de a aștepta reluarea vechilor mele obiceiuri și trândăveli, ca ale prăzii în fălcile unui câine de vânătoare. Am încercat să vorbesc cu ea despre acest subiect. Fără a-l menționa pe Visător, am încercat să-i explic revoluția care se produsese înăuntrul meu și acea lume nevăzută spre care făceam primii pași, vlăguiți. Era complet inutil.

Mi-am iuțit pasul. Cu cât mergeam mai repede, cu atât mai mult se comprima timpul. Era de necrezut cât de mult reușisem să parcurg în acea oră și cât de mult mai aveam. Cu cât eram mai rapid, cu atât simțeam cum crește înăuntrul meu o energie care mă îndeamnă să înaintez și să merg mai departe cu acest proiect, care devenise singura mea preocupare. După ce am mărit viteza de alergare și mi-am accelerat fiecare mișcare, am putut să câștig din ce în ce mai mult timp. În mod miraculos, acea oră a dimineții s-a dilatat. Exercițiile fizice, câteva minute de reglare a respirației și autoobservare. În cele din urmă, o meditație asupra gândurilor Lui, culese din carnețel, încununa finalul, mă conecta la Visător, la învățătura Lui și astfel mi se netezea calea spre acea nouă zi.

După părerea Visătorului, trăirea clipei era cel mai valoros lucru din viața omului. M-am străduit să fortific acel „aici și acum", ca pe o disciplină care trebuie practicată permanent.

Pășește în afara dimensiunii temporale,
atât cât este posibil, în viața ta cotidiană.
Autoobservarea atrage tămăduirea...
În momentul în care realizezi că nu ești prezent,
tocmai atunci ești prezent.

În fiecare dimineață, porneam de acasă cu gândul să trăiesc din plin fiecare clipă și să mențin, cel puțin o parte din zi, această formă deosebită de atenție. Din nefericire, revenirea la rutina zilei era suficientă pentru a uita și a cădea pradă miilor de griji.

Atenția mea se năruia ca un dig în prăbușire, grijile, anxietatea, coșmarurile se năpusteau asupră-mi și mă aduceau la dimensiunea unui pitic, monstruos de mic.

De atâtea ori, ca și cum mă „redeșteptam" dintr-un coșmar, observam că fusesem ciuruit cu gloanțe oarbe. Prin miile de răni ale ființei mi se scursese viața.

Prin autoobservare,
omul pătrunde în cele mai îndepărtate unghere ale Ființei.
Numai atunci se produce o transformare reală,
iar el poate găsi adevărata semnificație a existenței lui.

Prin autoobservare și alergare am descoperit liantul care există între corp, emoții și gând. Este greu de crezut că poți să menții o grijă sau o dispoziție proastă, atunci când nivelul fizic al sistemului este impulsionat de un ritm alert. Cele mai negative stări ale ființei pot respira numai dacă se ascund în cele mai dense și lente zone ale ființei. Prin urmare, modul în care gândim și calitatea emoțiilor noastre au un efect inevitabil asupra corpului. Efortul deliberat, necesar pentru a dezvălui un gând sau a transforma o emoție, ne poate schimba instantaneu condiția fizică și chiar starea somatică. Gândul, emoția și corpul devin un singur univers, alcătuit din lumi integrale și concentrice, în care aceleași evenimente generează, cu repeziciune, propriile lor efecte, în timpi și cu viteze total diferite. Mi-am dat seama cât de complicată ar fi fost munca de cunoaștere și schimbare, dacă aș fi început să intervin în cele mai delicate și inaccesibile părți ale ființei și nu în corp.

Dacă ridici vibrația corpului fizic,
întreaga lume se va ridica la o frecvență
din care orice divizare, rivalitate și război dispar
și numai armonia, frumusețea și adevărul supraviețuiesc.
Înlătură limitele interioare.
Dă viață gândului
că tu ești cauza a tot și a toate
și inundă universul cu lumina interioară a vieții și a forței.

Alergarea m-a făcut mai atent la respirația mea. În ciuda faptului că este cea mai sesizabilă funcție a noastră și cea mai indispensabilă, suntem rareori conștienți de ea. Respirația însoțește fiecare activitate din viața noastră și urmărește ritmul gândurilor noastre. Ea se modelează semnificativ odată cu intensitatea emoțiilor, cu forța lor fizică și se împletește cu fiecare fibră a

ființei, cu centrele noastre vitale. Rareori ne exprimăm recunoștința pentru că respirăm și nici nu ne dăm seama de recunoștința pe care ar trebui i-o purtăm, de la prima gură de aer inspirată.

„Într-o bună zi, vei ști să transformi lumea cu ajutorul instrumentelor «visului»: gândul și respirația", mi-a spus Visătorul.

„Lumea este modelată după gradul tău de responsabilitate", mi-a spus El cândva, în timp ce pătrundea în vâltoarea gândurilor mele, iar magia acelei descoperiri mă făcea să plutesc. *„Amplitudinea respirației unui om corespunde gradului său de responsabilitate... și determină tot ce poate el deține și face... Poți deține numai lucrurile pentru care ești responsabil."*

Prin cuvintele Visătorului, echilibrul fundamental care există între a fi și a avea dezvăluia o lege capabilă să explice lumea. Acea descoperire era atât de importantă, încât îmi tăia respirația ori de câte ori i-am putut dovedi universalitatea. Ecuația dintre responsabilitate și avere, dintre ființă și puterea financiară, arăta limita care poate fi trasată sau încredințată unui om, ca de altfel și măsura a cât de mult poate el deține, înțelege și cuprinde. Într-o zi am spus toate acestea studenților mei și le-am ilustrat cum aplicarea lor se poate extinde la organizații, națiuni și civilizații întregi.

Există un fel de etologie a lui a avea și în lumea animală, unde fălcile și ghearele otrăvite aparțin animalelor cu cel mai bun sistem nervos, în vreme ce armele mai puțin periculoase sunt date celor care ocupă o poziție inferioară pe scara capacității de a-și controla agresivitatea. Natura nu va înzestra niciodată o turturică, ce-și atacă adversarii până ce-i omoară, cu ghearele sau puterea unui leu, când ea are deja cea mai exactă deontologie a vânătorului și trăiește în simbioză, într-un echilibru stabil cu prada ei.

Un animal, ca și o organizație, nu poate deține armele și puterea ofensivă care depășește capacitatea lui de control.

3 Minciuna

Zi după zi, îmi îmbunătățeam respirația și îmi iuțeam pasul, și astfel ființa mea a devenit un pic mai agilă. Am început să ador acel efort și să-l binecuvântez. Am continuat să muncesc și în alte direcții pe care mi le arătase Visătorul, căutând să aplic principiile Lui în viața mea, pe cât mi-era cu putință. De câteva ori, le-am înțeles eronat și le-am nesocotit. De ceva vreme mă antrenam în niște sporturi extreme, în speranța că astfel puteam să-mi întăresc curajul și încrederea în mine.

„Nu căuta certitudinile în exterior și în ochii celorlalți. Nu pretinde că ești curajos. Adevăratul curajul este victoria asupra minciunii de sine.", îmi spusese Visătorul într-o zi. *„Lasă aceste sporturi și acțiuni nebunești pe seama celor care-și iubesc propriile frici, care depind de ele. Lor, riscurile le întăresc frica. Pentru un mincinos ca tine, e ca și cum ai respira printr-un plămân de oțel, o tragică emblemă a unei umanități lipsite de sinceritate."*

Imediat mi-am amintit de A.F., exploratorul italian pe care-l cunoscusem cu câteva luni înaintea accidentului său. Mi-am amintit că Visătorul îmi spusese că va fi ucis de propriile sale minciuni, în înfruntarea unor false provocări și nu de cele reale, interioare.

„Dacă vrei să-ți lărgești orizontul, nu e necesar să te expui unor asemenea experiențe extreme... Lărgește-ți viziunea, ideile și gândurile prin puterea onestității și a sincerității și nu va mai exista bătălie pe care să nu o câștigi."

Motivul pentru care atât de mulți oameni practică sporturi extreme și îndrăznesc să se prindă în cele mai periculoase acțiuni este că astfel sunt constrânși să experimenteze, în condiții riscante, stări de o vitalitate intensă, eliberați de timp, de probleme și constrângerile lumii. Dacă o singură clipă de neatenție poate însemna să-ți riști viața, atunci amânarea trăirii în prezent nu mai este posibilă. Însă această condiție este artificială: creează o stare de dependență. Te eliberează de hipnoză, dar te transformă în sclavul altei stări.

Ca să-ți înfrângi temerile, într-o bună zi,
nu vei avea nevoie să învolburi oceanele
sau să practici zborul acrobatic.
Dispărând minciuna,
vei pătrunde pe tărâmul lui «acum»
cu cea mai mare ușurință.
Deoarece să trăiești în «aici și acum»
reprezintă singura stare nemuritoare,
eroică și firească a omului.
Amintește-ți! Totul se petrece aici,
în clipa eternă, în trupul etern,
tot ce Acum creează și, paradoxal,
tot ce ai fost și tot ce vei fi, veșnic.

Concentrează-ți atenția pe Acum
și nimic nu ți se va mai părea imposibil.
Acum este germenele universului.
Toate posibilitățile sunt conținute în Acum.

În opinia Visătorului, plutirea în voia amintirilor trecutului sau a fanteziilor privind viitorul este adevărata cauză a tuturor problemelor noastre.

Am început să văd imediat roadele eforturilor mele. Au ieșit la iveală o claritate mai adâncă și o ascuțime a vigilenței care, până atunci, rămăseseră în umbră și care au deschis poarta unei descoperiri simple, dar revoluționare. Când am realizat numărul mare al persoanelor obeze și răspândirea acestui fenomen, nu numai în New York și America, dar și într-o mare parte din lumea vestică, i-am cerut Visătorului o explicație.

„Falsitatea se ascunde în umbra mai multor măști", mi-a spus El. *„Obezitatea este una dintre ele. În spatele spectacolului macabru al umorului și al generozității lor ostentative, care deseori se manifestă la oamenii obezi, se așterne renunțarea la viață și tentativa de suicid."*

Schimbarea monstruoasă a corpurilor lor este doar o reflectare grosolană, simptomul acut al malnutriției psihice. Înfulecarea alimentelor *fast food*, absorbția de mâncare artificială sau munții de calorii alimentare îngurgitați sunt un efect evident al stării de boală a Ființei. Când i-am spus Visătorului că în S.U.A. numărul de obezi întrece cu mult jumătatea populației, El a afirmat:

„Este semnul unei vlăguiri a voinței, în întreaga națiune. O civilizație dependentă de mâncare se sinucide. Chiar și economia ei, ca o umbră a Ființei, reflectă această dependență, această întunecare a voinței. În foarte scurt timp ea va fi epuizată și înghițită de prădători mai abili, de civilizații mai integre. Destinul tău fizic este strâns legat de destinele tale financiare, emoționale și mentale."

Pe lângă vitalitate, am simțit cum crește înăuntrul meu un sentiment de apropiere între mine și omul de alături, preocuparea de a mă pune în slujba altora, a tuturor acelora pe care i-am văzut încătușați în existență și fără nicio cale de evadare. Era ceva ce nu mai simțisem niciodată, un fel de compasiune pentru acele creaturi pe care le-am văzut scufundându-se într-o anxietate adâncă.

„Nu te mai lăsa în voia valurilor!", mi-a strigat El deodată și m-a asediat cu vorbele Lui de foc. *„Autocompătimirea ta răsfrânge tendința omenirii de*

a se ascunde și de a îndura. Vanitatea ta îți dă dreptul să crezi că ai fost deja vindecat și poți să-i ajuți pe alții. Singurul lucru pe care-l poți face pentru a ajuta lumea este să ieși din propriul tău coșmar. Încetează să crezi că lumea are nevoie de ajutorul tău. Încetează să crezi că lumea este o victimă neajutorată. Încetează să crezi că lumea este o realitate separată!"

Trecu multă vreme până să înțeleg semnificația acelor cuvinte și până ca ochii mei să se deschidă larg, spre toată minciuna care se furișa în spatele altruismului și a fiecărei forme de bunăstare promisă de instituțiile care trăiesc de pe urma sentimentului de culpabilitate al oamenilor.

„Sunt organizații care nu au alt scop decât să se perpetueze pe ele însele", a șoptit Visătorul. *„S-au specializat în a primi bani și a aduna resurse, pe care tot ele le irosesc și le risipesc, în timp ce cu greu își mențin stabilitatea."*

„Dacă ridici vălul de ceață al filantropiei, în fiecare din formele ei vei putea să descoperi că, dincolo de voluntarii și armatele lor de salvare, dincolo de ajutorul medical, alimentar și farmaceutic, se află cea mai cruntă criminalitate și cele mai intense activități îndreptate împotriva omului."

„Nu te pierde în regrete sau în milostenie. Nimeni nu poate face nimic în locul altcuiva. Depinde de ei, numai de ei, să prindă ocazia. Totul în viață se întâmplă cu un anumit scop și motiv, care ți se potrivește. Cei care nu au învins încă minciuna din interiorul lor, care nu sunt conștienți de autosabotarea permanentă dinăuntrul lor, nu pot ajuta pe nimeni."

„Omul moare pentru că minte", era deviza Visătorului, un fel de concluzie la discursul Lui și un rezumat la drama umană a minciunii. Omul moare pentru că minte... mai ales, se minte pe el însuși.

4 Adio, New York!

Într-o dimineață m-am pomenit cântând sub duș. Am conștientizat că era imprudent din partea mea. Visătorul îmi vorbise despre existența unor gardieni, care ne urmăresc prin pereții temniței noastre. Ei sunt chiar cei mai apropiați, cei mai dragi nouă. De fapt, ei sunt cei mai vigilenți temniceri, cei mai implacabili paznici. Acel semn, dezvăluit prostește, și acea demonstrație de nepăsare i-a furnizat lui Jennifer dovada că plănuisem să plec pentru câteva săptămâni. Pentru ea, acest lucru se asocia cu noile mele obiceiuri alimentare, cu faptul că îmi dezvoltasem un fizic puternic, îmi revigorasem

tonusul mușchilor și al pielii, înfățișarea, laolaltă cu hainele, cu lecturile și astfel ea începu imediat să ia atitudine.

Încercă toate mijloacele să mă readucă la vechile năravuri, însă pentru mine nu mai exista cale de întoarcere. Erau alte capcane și cuști, chiar mai amăgitoare, care cu siguranță mă așteptau, însă în niciun caz cele vechi.

Nu ne mai certaserăm de câteva săptămâni. Să aruncăm cu acuzații unul în altul, să țipăm și să bombănim doar ca să simulăm că suntem îndrăgostiți din nou, fuseseră șiretlicuri pentru a umple golul din relația și viața noastră, subterfugii pentru a ne ține strâns lipiți unul de altul, împietriți într-un infern de falsitate și plictiseală. Încercarea de a-mi recădi familia cu Jennifer, după moartea Luisei, se clătina, pe nisipurile mișcătoare ale imaturității noastre și cerea compromisuri continue, de ambele părți, pentru a nu se prăbuși. Acum, până și acea falsă aparență fusese dărâmată, pentru totdeauna. Nimic nu mai mergea. Nici dâra de mentol de la Saint Moritz-ul ei și nici rujul care-i contura buzele nu mai făceau parte din lumea la care visam și care acum începea să se materializeze. De aceea, de ziua lui Columb, ea și-a făcut bagajele (ca să fiu mai precis, ea a golit apartamentul de toate lucrurile, în stilul american de separare) și s-a întors la părinții ei, în New Jersey, de partea cealaltă a Podului Washington. N-am mai văzut-o de atunci. În cele din urmă, am întors fila.

Când Giuseppona s-a întors acasă cu copiii și a găsit apartamentul gol, a avut o singură grijă. Apăsându-și inima cu mâna și oftând, a scos la iveală, dintr-un colț tainic al bucătăriei, vechiul ei filtru de cafea. S-a bucurat atât de tare, încât l-a sărutat și a făcut o plecăciune. Era singurul lucru pe care nu dorea să-l piardă și îl ascunsese cu dibăcie. L-a umplut și l-a așezat pe aragaz. Apoi, cu solemnitatea unei preotese antice, a spus: „Nu era de tine!". Aceste cuvinte, un epilog memorabil pentru toate legăturile mele amoroase din adolescență, rostite pe tonul ei grav, s-au transformat într-un epitaf comic, care a reunit familia și a înveselit-o. Fărâma de inconștiență și mireasma acelui moment s-au împletit cu aroma cafelei. Nu putusem să-mi imaginez vreodată sau să-mi doresc un început mai promițător și niciun noroc mai mare.

Despărțirea de Jennifer era pentru mine o moarte, dar și o renaștere care se petreceau în același timp. Era rezultatul îndepărtării unui atom de teamă din ființă. Credeam că o iubeam pe acea femeie, dar ceea ce iubeam cu adevărat erau suferința și teama cu care mă obișnuisem și care nu mă deranjau. N-aș fi fost în stare s-o fac de unul singur.

Nimeni nu este în stare să o facă de unul singur.

Pentru a se risipi vechile moduri de a gândi, ideile preconcepute, prejudecățile, superstițiile și compromisurile care îmi controlaseră tiranic viața, era nevoie de o Școală, de o metodă, de un plan de evadare. Omul are nevoie să întâlnească pe cineva care este deja conștient de temnița lui și reușise să scape din basmul hipnotic al lumii, de legile ei sufocante. Mi-am arătat recunoștința față de El și mi-am dorit ca fiecare om să-l poată întâlni pe Visător. Numai aceia cărora li s-a înfățișat propria lor oroare, care realizează cât de neputincioși sunt, cât de nedesăvârșiți, pot merge până la capăt.

Scriu acum pentru a vă spune că Visătorul există și este cea mai reală ființă pe care am întâlnit-o vreodată. Lumea Lui impecabilă, atemporală, este mai vie, mai accesibilă și mai concretă decât a noastră. Este un drum plin de prăpăstii, dar poate fi parcurs, este o cale spre adevăr, splendoare, fericire, o nouă cale spre Indii, mai rapidă și chiar mai bogată.

Ceva nevăzut și concret - pe care orice om îl poate pătrunde - a pus în mișcare un minunat mecanism.

Cea mai mică schimbare din Ființă
strămută munții din lumea evenimentelor.

Simțeam că vinciul se zgâlțâie și ancora se clatină, în lunga ei înțepenire, în adâncurile vâscoase în care înotam. La celălalt capăt al călătoriei nu se afla un arhipelag, ci un imens continent sufletesc neexplorat. Respirația mea se suspendase între teamă și bucurie, ca un copil pe un *montagne russe*. Din nou, i-am adus un prinos de recunoștință Visătorului și mi-am dorit din toată inima să-l reîntâlnesc cât mai curând.

În acea zi, Giuseppona, copiii și cu mine am cumpărat cele trebuincioase în casă și am mers să cinăm la Mama Leone, fericiți și apropiați cum nu mai fuseserăm de multă vreme.

De îndată ce Jennifer plecase, New York-ul începuse de asemenea să se îndepărteze. Majoritatea semnelor arătau că schimbările care se petreceau în viața mea erau doar în faza incipientă și urma să întâmpin multe altele.

Când ești dependent de o slujbă,
trebuie să fredonezi cântecul de jale ani de zile,
trebuie să renunți la libertate,

dând semne de decădere și neputință.
Inițial ai crezut că te protejezi,
când de fapt ai întărit uitarea și limitarea.
Acum, trebuie să parcurgi drumul înapoi spre libertate.
Este un proces îndelungat de detașare, simplificare
și iluminare a Ființei.
Dansează, dansează, dansează neîncetat!...
Onorează existența, dragostea dinăuntrul tău!...
Observă-te pe tine însuți! Fii atent la Ființa ta!...
Vei vedea că tot ce în viața ta este real va dăinui
și tot ce este iluzoriu se va spulbera pentru totdeauna.

Visătorul a numit acest proces *Arta de a Visa.*

Mă străduiam să-i urmez învățăturile. Atinsesem o condiție fizică perfectă. Cumpătarea la mâncare, bătălia contra somnului, exercițiile de respirație și, mai presus de toate, vigilența și autoobservarea dădeau roade, în mod vizibil. Trebuia doar să mă gândesc la Visător pentru a mi se deschide calea spre o nouă înțelegere. La încheierea muncii de birou, dacă eram punctual, luam trenul spre City Island, pentru a putea naviga pe Eastchester Bay. Dacă ascultam vuietul oceanului și adierea vântului care tremura printre aripile lui Flying Dutchman, mă simțeam mai aproape de El. Autoobservarea, o privire onestă spre stările ființei mele, un simț superior al demnității, o nouă încredere în potențialul meu, au început să aducă schimbări în viața mea, schimbări pe care cu câteva săptămâni în urmă le-aș fi considerat imposibile.

Într-o dimineață, domnul Keenan, șeful de personal de la ACO, a apărut în biroul meu, pe nepregătite. S-a așezat pe scaunul din fața mea și m-a scrutat îndelung, cu un aer insinuant, fără a spune vreun cuvânt. Se comporta ca o persoană care pusese la bătaie tot ce avea și acum se gândea cât de avantajos era pariul. Trebuie că rezultatul cercetării îmi era favorabil, deoarece un zâmbet a înflorit în locul încruntăturii inchizitoriale de la început. O rețea comercială urma să fie înființată în Orientul Mijlociu. Această operațiune cerea doi ani, poate trei, de muncă asiduă. Oficiul General de Comerț Internațional era baza operațională a unei filiale din Italia, într-un orășel din nord-vest.

Domnul Keenan m-a avertizat imediat să nu-mi fac nicio iluzie că voi prinde rădăcini acolo.

„Vei petrece mai mult timp în avion și la hotel, decât acasă, cu copiii", a spus el pe un tonul unei profeții ironice. În cele din urmă, m-a anunțat că trebuia să plec peste câteva zile. Fără să mai aștepte vreun comentariu sau consimțire din partea mea, mi-a așternut în față câteva documente, pentru a le semna.

„Când termini, te vei alătura din nou echipei", a spus el „vei reveni la cei duri!" Pe acea vreme, ca să păstrez legătura cu învățătura Visătorului, începusem să citesc o mulțime de lucrări esențiale despre gândirea modernă și clasică. Am cercetat toate cărțile de filosofie pe care le-am putut găsi. Le venerasem, dar acum mă plictiseau teribil. Deseori le păraseam doar după câteva pagini. În ciuda tuturor cercetărilor mele, nicio filosofie - fie ea doctrină morală sau credință religioasă - nu am regăsit vreo scânteie din înțelepciunea și concretețea Lui. Nu puteam găsi niciun ecou îndepărtat, în nicio tradiție sapiențială sau principiu etic pe care să-l fi experimentat cu El.

Am cercetat zadarnic cărțile pe care le adunasem de-a lungul vieții, în căutarea unei idei sau altceva, care se apropia de acea substanță prețioasă, de acea magie care îl înconjura pe Visător. Atâția ani irosiți fără rost! Opere, pe care odinioară le adorasem, se revelau acum ca fiind niște capodopere ale stupidității, superficialității, scrise de unii care se încălciseră în aceleași incertitudini și temeri ca și cititorii lor. Nu puteam găsi nici cea mai vagă reflectare a puterii și forței pe care le găsisem în cuvintele Lui.

Cunoașterea este un bun inalienabil,
care îți aparține dintotdeauna...
ea este deja înăuntrul tău.
Precum fericirea, prosperitatea, liberul arbitru,
unitatea Ființei și orice altceva cauți,
fie Dumnezeu, fie bani,
cunoașterea nu izvorăște din exterior.
Nimeni nu ți-o poate dărui...
Ea poate fi doar reamintită...

Aceste cuvinte ale Visătorului m-au dus cu gândul la povestea omului care găsește o comoară și vinde tot, pentru a cumpăra pământul în care

ea fusese îngropată... Este povestea acelora care-și „amintesc" binele real și dau în schimbul lui imaginea superficială a lumii, cu toate limitele, durerile și ignoranța ei. Averea adevărată, care nu e supusă ruginii sau prăfuirii, nu poate fi furată sau înstrăinată... poate fi doar îngropată și uitată.

5 Iubirea nu este dependentă

Reîntors în Italia, am închiriat un apartament în Talponia, un ansamblu subteran, conceput în mijlocul unui deal scund, la mică distanță de cartierul general al ACO, piticul gigantic al industriei roboticii. Până atunci lucrasem singur sau cu o echipă restrânsă și mai tot timpul în străinătate. Pentru prima oară, mă găseam în mijlocul unei mulțimi de birouri, un așezământ industrial imens cu laboratoare și fabrici, pline de mii de angajați. În clipa în care am pătruns înăuntru nu am simțit că intrasem într-o clădire, ci în corpul unui animal viu. Puteam să-i simt răsuflarea și pulsul arterelor. La rândul ei, ființa simțise și ea prezența unui intrus și, zi de zi, mă urmărea cu atenție, ca să mă absoarbă. M-am prelins prin venele ei, împreună cu mii de alte celule, m-am strecurat printre organele ei imense și am trecut prin filtrul procesului ei metabolic.

Noua mea muncă, după cum afirmase și domnul Keenan, mă ținea departe de casă și de copii foarte mult timp și necesita călătorii frecvente și șederi lungi în țările din Orientul Mijlociu. Printre misiuni, am făcut nenumărate tentative de a mă integra și am încercat, de câteva ori, să particip la diferite ritualuri ale breslei intelectualilor care trăiau în compartimentele organizației. Mi-am dat silința să învăț obiceiurile lor, să-mi însușesc limbajul lor, să interpretez simbolurile lor, însă eforturile mele nu au fost niciodată încununate de prea mult succes.

Învățăturile primite de la Visător și viziunea că pe care El mi-o dezvăluise despre condiția reală a intelectualului, favorizată de prezența mea temporară în Italia, mi-au permis să rămân pe margine și să observ, cu aerul distant al entomologului care urmărește formele colective de viață. Observațiile mele m-au condus la concluzia că există, în organizațiile umane, „o poluare psihică" de care auzisem pentru prima oară de la Visător și care până în acel moment părea să nu fi fost detectată de nicio investigație științifică. De fapt, nu am dat de urmele ei în niciun text. Ea constituie produsul unui flux constant de emoții negative, teamă, gelozie, gânduri negre, discuții mărunte,

care otrăvesc aerul organizațiilor și produc boală și pagube incalculabile pentru mintea și corpul a milioane de femei și bărbați. Câțiva ani mai târziu, chiar acolo, la ACO, am cercetat mai îndeaproape acest fenomen. Între timp, descoperirile pe care le făceam despre „poluarea psihică" mă impulsionau să adâncesc reflecțiile cu privire la organizații și angajările subordonaților, pe care le începusem cu Visătorul, în New York.

A fi angajat nu este efectul unui contract,
o poziție într-o organigramă și nici un statut social.
Este efectul poziționării pe un nivel inferior pe scara Ființării.

Aceasta fusese prima învățătură, dintre cele mai surprinzătoare, pe care o primisem de la El.

Un om este dependent deoarece nivelul lui de responsabilitate
interioară este inferior...
Să fii angajat este doar reflectarea
unei condiții interioare de sclavie

Revelația că acea dependență de muncă reprezenta transfigurarea modernă a sclaviei, zdruncinase pentru totdeauna temeliile viziunii mele asupra lumii. Cuvintele Lui găsiseră un spațiu aproape fizic în conștiința mea și se adunaseră, ca niște resturi care nu puteau fi nici digerate, dar nici evacuate.

Iubirea nu este dependentă...
A iubi și a fi liber este același lucru.
Într-o zi vei înțelege că tu ești
autorul și nu opera,
visătorul și nu visatul,
creatorul și nu creatura...
că totul este în slujba ta.
Astfel, nu vei putea să mai depinzi!...
Lumea este astfel, deoarece tu ești astfel și nu invers.

Deodată, lumea organizațiilor și afacerilor, la care visasem să mă alătur încă de mic copil, mi s-a relevat că un imens lagăr, o rețea de închisori, vastă cât planeta. Evadează! Acesta era singurul lucru care conta pentru un om, o filă nouă și un plan de fugă, iată unica și adevărata avere. Evident că aceste reflecții nu m-au ajutat să mă adaptez la noua ambianță. Pe atunci viziunea ce-mi revenea mereu, cea a unei prăpăstii gata să mă înghită, întrupa temerile mele privind viitorul. Nu puteam să-mi limpezesc gândurile. În scurt timp, alergarea mea matinală s-a redus de tot și am renunțat să mai citesc cuvintele Visătorului. Încetul cu încetul, m-am ascuns în adâncimile întunecate ale oceanului banalității. Am alunecat în îmbrățișarea caldă a mulțimii, a vuietului și freamătului confortabil al „celorlalți".

6 Visează și servește

Într-o zi mi-a parvenit, de la directorul departamentului de resurse umane, un mic card dreptunghiular, cu solicitarea de a-l activa la intrare și la ieșire, precum și de fiecare dată când trebuia să părăsesc sau să revin în clădirea principală. Era o nouă regulă, care acum făcea parte din sistemul de control, deja folosit pentru tot personalul de la birouri, chiar și pentru directorii care, ca și mine, stăteau mai mult în străinătate și până acum se bucuraseră de o oarecare libertate de mișcare. De multe ori, am încercat să respect acel ordin, care-mi sorbea cu brutalitate ultima picătură de libertate din rolul meu de angajat. De nenumărate ori m-am conformat și m-am alăturat șirurilor de femei și bărbați din fața aparatelor automate de citit cardurile, de pe coridor. Am sesizat că toată lumea trecea prin acea procedură, ca și cum era cel mai firesc lucru. Fumau, râdeau și vorbeau între ei în timp ce înaintau cu pași mărunți și își așteptau rândul cu cardul în mână pentru pontaj.

De multe ori am stat cu ei la rând. Însă, de fiecare dată când ajungeam la aparat eram cuprins brusc de o jenă irepresibilă. Apoi fugeam iarăși, să fiu pontat. Îmi recăpătasem reflexul demnității, datorită cuvintelor Visătorului, care mă inspirau. Mai mult, le simțeam cum pulsează înăuntrul meu, puternice și vii. Pentru câteva clipe, mi-am dorit o viață fericită și liberă, dar imaginea unei existențe pline de succese îmi revenea ca o amintire din viitor.

Fii independent, fii liber! Fii rebel!
Un rebel nu depinde de nimeni...
și își respectă unicitatea.
Singurul său scop este să-și împlinească „visul".
El își dăruiește viața și fiecare atom din energia lui
acestui unic țel.
Nu poți să visezi și să depinzi, în același timp.
Poți să visezi și să slujești.
Slujirea nu înseamnă dependență...
Să slujești înseamnă să-ți conduci propria viață și a altora.
Este modul de a acționa a celor care iubesc.
Numai cei care iubesc pot sluji.
Doar cei care nu iubesc pot să depindă!

Dar nu a durat mult și gândurile negative și-au reluat locul. Prevestiri terifiante despre un viitor fără slujbă mă determinau să mă comprim, să mă reduc la dimensiunea unei ființe microscopice. Teama schimba mii de măști, grijile legate de viitor veneau travestite în chibzuință și responsabilitate pentru familia mea, pentru copii și astfel, după câteva zile, m-am regăsit în fața aparatului automat, fără altă dorință decât aceea de a fi la fel ca ceilalți. Aș fi dat orice să scap de acel infern, dar în final m-am reîntors să fiu o parte a mulțimii, să-i împărtășesc gândurile mele, să-i ascult anxietățile și chiar durerea... și să uit.

Într-o dimineață, în timp ce priveam interiorul clădirii ACO, de la unul dintre cele mai înalte etaje, am observat scara spiralată, din marmură albă, care aluneca în coridorul principal, însuflețit de un torent neîntrerupt de femei și bărbați, aliniați. Așteptau la rând să primească o ștampilă și să meargă la cantină. Din senin, am fost copleșit de un gând absurd, care mi-a tăiat respirația. Eram sigur că acei oameni se întâlniseră cu Visătorul. Oricine avea calea deschisă spre lumea Visătorului, chiar și numai pentru câteva clipe, la un moment dat în viață. Tuturor li se dăduse o șansă. Fiecare celulă din acele țesuturi întâlnise Școala și o alungase. I-am văzut cum roiau în prăpastie. Am recunoscut în uniformitatea și mediocritatea vieților lor propria mea viață, care se îndepărtase de Visător.

Conformitatea înseamnă mediocritate.

Am simțit un imbold să cobor, să-i zgâlțâi și să-i întreb ce rămăsese din „vis", ce rămăsese din Visător. Ar fi crezut că sunt nebun. Ei uitaseră, aleseseră să se înjosească și să fie dependenți, să sufere, să îmbătrânească și să moară. Iar eu alunecam spre aceeași prăpastie.

Nu poți să visezi și să depinzi. Cuvintele Visătorului îmi răsunau în minte, ca un cântec al salvării. O licărire palidă a acelei învățături începea să mă lumineze.

7 Un viitor la mâna a doua

Momentele de claritate deveneau din ce în ce mai palide. Sforile aurite care mă legau de Visător slăbiseră, de fapt se rupseseră aproape de tot și mă grăbeam să-mi reclădesc lumea obișnuită, până în cele mai mici detalii. Într-un pâlc de case, dintr-un sătuc ascuns între lacuri, la poalele unui imens masiv muntos, am găsit o casă veche de vânzare și, cu economiile mele din America, am cumpărat-o imediat. M-am apucat cu hărnicie să reconstruiesc casa și am aranjat-o atât de bine, încât am părăsit Talponia și m-am mutat cu copiii aici. Gretchen s-a grăbit să mi se alăture. Era o tânără divorțată, pe care o întâlnisem în ultimele săptămâni petrecute în New York și care acum stătea cu noi, împreună cu Tony, băiețelul ei de cinci ani. Îmi întregisem din nou familia. După Luisella și sfârșitul poveștii cu Jennifer, îmi făceam pentru a treia oară o familie. Însă, fără să-mi dau seama, mă încuiam în secretele vechii temnițe. Gretchen era complet diferită de Jennifer, prințesa evreico-new-yorkeză. Gretchen, campioană la schi, moștenise spiritul și rezistența fizică a femeilor care colonizaseră Vestul. Practicase dintotdeauna diverse sporturi și avea mușchi de oțel. Era pragmatică, aspră și provincială, pe cât era Jennifer de sofisticată, superficială și cosmopolită. Cu toate acestea, chiar și acea relație, după câteva săptămâni s-a sfârșit cu reluarea vechilor obiceiuri. Schimbasem doar teoretic slujba, partenera de viață, continentul, căci practic, viața mea se întorcea, de fiecare dată, la conturul rigid întipărit în memoria fibrelor ei.

Nivelul nostru de Ființare ne creează viața.

Zi de zi, cărămidă cu cărămidă, îmi reclădeam viața banală, ca o ființă mecanică osândită de memoria ei genetică să reitereze fiecare dintre gesturile ei, ferecate într-o eternitate inconștientă. Vechile obiceiuri, gândurile și emoțiile cotidiene puneau în lumină, cu o precizie meticuloasă, aceleași circumstanțe și evenimente din trecut. Dincolo de masca noii vieți, dincolo de încercarea neîndemânatică de a-l deghiza în viitorul meu, trecutul se întoarce întotdeauna cu cruzime și rămâne același.

Omul nu se poate ascunde.
Fiecare gând, emoție sau acțiune
se infiltrează adânc în Ființa lui,
își este el însuși, inevitabil, gardian și călău.
Asta e ceea ce îi marchează destinul.
Omul se poate convinge că s-a eliberat,
dacă-și schimbă condițiile exterioare de viață,
dar dincolo de aparenta diferență dintre situații,
el este întotdeauna poziționat pe aceeași treaptă a Ființării,
acolo unde îl plasează gradul lui de responsabilitate,
integritatea și iubirea lui.

Acestea fuseseră cuvintele memorabile ale Visătorului la prima noastră întâlnire. De atunci le tot citisem și recitisem de nenumărate ori, însă amenințarea acestei profeții nu împiedicase recurența sau reiterarea inadvertențelor și durerii din viața mea. Îmi amintesc o conversație pe care am avut-o cu Visătorul despre acest subiect. Încă mai consider că aceasta este una dintre pietrele de temelie ale uceniciei mele.

„Iluzia cea mai grandioasă a omenirii este ideea că are un viitor", mi-a dezvăluit El cândva. *„Practic, omul obișnuit nu are viitor. Dincolo de aparențe, el își întâlnește doar trecutul. Evenimente, întâlniri și circumstanțe se repetă permanent în viața lui. Ele sunt doar în aparență diferite, în fapt sunt întotdeauna la fel."*

„Este ca și cum ai spune că oamenii duc o viață uzată, la mâna a doua", am spus eu, neîncrezător, pentru a-mi ascunde îngrijorarea pe care am simțit-o la auzul revelațiilor Lui.

„Oricum, fiecare se amăgește pe sine că evenimentele din viața lui sunt articole noi, create special pentru el, ce nu s-au mai întâmplat vreodată", a adăugat El.

„Din acest motiv, ceea ce omul numește realitate este...", am început să-l întreb, fără să-mi duc până la capăt interogația, cuprins de un acut sentiment al absurdului.

Visătorul m-a privit, fără să spună niciun cuvânt, și a încuviințat ușor din cap, de parcă lăsa acest raționament pripit să se strecoare printre alte concluzii posibile... cele mai inacceptabile și de neconceput dintre toate. Am pășit apoi, cu precauție, pe calea pe care El mi-o deschidea. Nejustificat, am sperat că am înțeles greșit cuvintele Lui, că El mă va împiedica și va duce dialogul nostru înapoi, în limitele raționalului acceptabil.

„Deci ceea ce noi numim realitate... ceea ce vedem și atingem... este ... un fel de... realitate virtuală?" am întrebat și am înaintat șovăielnic, numai datorită încuviințărilor Lui continue, pe care le percepeam ca pe niște imbolduri. Am așteptat o vreme. Visătorul a rămas pe gânduri pentru un moment, de parcă și-ar fi ales cuvintele care ar fi putut detecta o fisură în rezistența mea.

„Ceea ce omul vede în jurul lui... realitatea din afara lui, este trecutul", a răspuns El cu asprime, rupând tăcerea adâncă *„Ceea ce tu numești prezent este, practic, o transmisie întârziată."* După ce am auzit aceste cuvinte, lumea nu a mai fost niciodată aceeași. În mod fatal, eram sigur că ea se schimbase pentru totdeauna, nu numai pentru mine, ci pentru toți oamenii.

„Ceea ce vezi și atingi, evenimentele pe care le judeci, se petrec chiar în această clipă, pentru că erau înregistrate de multă vreme, în trecut. Ca să se adeverească, ele trebuie să obțină consimțământul tău, într-o altă dimensiune, în lumea Ființei, în stările Ființării tale", mi-a spus El, foarte natural. Mi-a explicat că *„faptele sunt deja orânduite și se întâmplă așa, deoarece ele deja s-au desfășurat. Evenimentele din viață sunt stări solidificate ale Ființei, care ies la suprafață cu timpul. În timp ce sunt prezente și tu ești implicat în ele, crezi că sunt adevărate pentru ochii tăi, ai iluzia că ele se petrec pentru întâia dată, dar, practic, ele constituie proiecția trecutului tău, care se reiterează pe sine însuși, cu o fragilă modificare."*

Îmi amintesc că, la îndrumările Visătorului, îmi imaginam că evenimentele biografiei unui om obișnuit erau ca o procesiune alegorică a ființelor mascate, bufoni gata să joace o festă de prost gust. Le-am văzut

cum aleargă unele după altele și se tot repetă, teribil de asemănătoare și își înăbușă râsetele sub nasuri și bărbi false, iar în sinea lor se amuză pe seama orbirii omului, a neputinței lui de a le recunoaște.

„Ceea ce omul numește viitor este de fapt trecutul lui, văzut din spate.", a spus Visătorul atunci și m-a îndepărtat de reveriile mele cu ochii deschiși. *„Singura cale de a-și conduce propria viață este acel «aici și acum»... Singurul lucru pe care omul îl poate «face» este să controleze clipa suspendată între nimicnicie și eternitate: atunci merită un destin adevărat, pe care să-l modeleze și să creeze evenimente pe un nivel superior."*

Mai târziu am fost în stare să testez pe pielea mea și să văd cât de adevărată era acea viziune, cât de ușor era să uiți și să aluneci în cercul hipnotic al unei vieți false, a unui destin repetitiv.

Cât de mulți ani aș fi putut salva și cât de multă durere aș fi putut să evit, dacă aș fi știut încă de atunci să ascult mesajul Visătorului și să mă deschid spre viziunea Lui, care astăzi îmi pare atât de simplă, atât de firească. Am uitat, am negat „visul" și, luni de zile, nu m-am mai gândit la el. Porțile vechii temnițe se deschideau din nou. Zilele vieții mele cu Gretchen și copiii noștri se scurgeau pe o cărare ce deja fusese trasată. Între călătoriile de afaceri spre Orientul Mijlociu și obligațiile familiale, păream predestinat să uit și să mă pierd pentru totdeauna.

8 La cină cu șeicul

La recepția de la *Le Meridien*, din Kuweit, am găsit invitația șeicului Yusuf. Îmi propunea să fiu prezent la cină, la palatul familiei Behbehani, în acea seară. O mașină venea special să mă ia, în mai puțin de o oră. Tocmai sosisem dintr-o călătorie obositoare și ideea de a participa la o cină arabă, cu tot fastul ei, nu prea îmi surâdea. Totuși, nu puteam s-o refuz. Familia Behbehani era unul dintre cele mai puternice clanuri și totodată unul dintre cele mai mari trusturi financiare din țară. În Kuweit, ca de altfel în toate țările din Orientul Mijlociu, afacerile se împart în mod riguros între cele mai mari familii. Harta puterii financiare dezvăluie în cele mai mici detalii structura arborelui genealogic și resursele dinastiei emirului, reflectând drepturile ereditare, care deseori datează din Evul Mediu.

În lunile anterioare, avusesem o relație de afaceri cu câțiva membri ai familiei conducătoare din anumite companii ale trustului, dar pe șeicul Yusuf nu-l întâlnisem. Știam că el conducea un imperiu financiar imens, ridicat pe francizele și reprezentanțele unor companii multinaționale, cu o rețea complexă de interese și parteneriate importante, cu companii din afara Kuweitului, în special din S.U.A. Palatul Behbehani, o construcție somptuoasă din marmură albă de Carrara, avea forma clasică, pătrată, cu o curte largă, din care se putea pătrunde la parter, unde erau mai multe săli de recepție și se continua cu etajele superioare, unde erau amplasate apartamentele membrilor familiei. Un servitor tăcut, îmbrăcat în caftan, m-a condus în sufragerie.

În jurul unei mese lungi, aranjată după cea mai sofisticată tradiție a Orientului Mijlociu, am văzut o mulțime oameni de afaceri musulmani, care purtau haine albe, tradiționale și ale căror brațe bronzate erau strident împodobite cu numeroase bijuterii. Erau și câțiva oameni de afaceri vestici, reprezentanți ai unor faimoase companii multinaționale. La cină participau, conform tradiției, numai bărbații și nu se aduseseră tacâmuri. Bucătăria arabă nu necesita cuțite. Carnea și peștele se serveau deja tăiate în bucățele. Aperitivele, care constau în fructe și legume proaspete, brânză și legume mărunțite, erau aduse pe tăvi masive pe care se afla și carne friptă de batal, cu orez. Eram serviți personal de fiul cel mare al șeicului. Acesta era un privilegiu rezervat numai oaspeților care erau priviți cu cea mai mare considerație. Discuția s-a animat deodată, în centrul atenției fiind șeicul Yusuf, care dădea dovadă de o inteligență sclipitoare. Era o gazdă grijulie și atentă la cele mai mici detalii.

Beam ceai și suc de fructe. Kuweitul, printre țările Orientului Mijlociu, este o „țară curată", care respectă tradiția Coranului și băuturile alcoolice sunt strict interzise, cel puțin oficial. Cina se termina cu prăjituri libaneze, preparate din nuci și miere, iar cafeaua, fiartă pe flacără, într-un vas cu cărbuni, după un obicei nomad, se picura în niște ceșcuțe delicate. Era fascinant să privești licoarea vâscoasă și întunecată, cu textura ei de pudră, care era turnată cu măiestrie din ibrice strălucitoare de alamă.

Cafeaua încă mai era servită și șuvoaie unduitoare de arome continuau să umple ceștile minuscule, până când fiecare musafir legăna cana, cu o mișcare circulară a încheieturii, un gest tradițional care simboliza sațietatea. Șeicul Behbehani, care mă invitase să stau la stânga sa, și mi-a dezvăluit apoi proiectul: să deschidă o nouă companie comercială în Kuweit. Mi-a cerut

să mă stabilesc în Kuweit, pentru a putea să o înființez și să o conduc. Aș fi deținut o parte din capital și statutul de director asociat.

Visul devenea realitate: să creez o organizație internațională, să-mi formez o echipă, să adun și să aleg resurse și să mă lupt cu obstacolele ce apar în calea unei companii, într-un mediu atât de ostil. Dar, în final, aș fi putut să navighez pe cele șapte mări ale afacerilor, numai și numai datorită meritelor mele. Îmi dorisem asta mai mult decât orice pe lume. Sau cel puțin asta crezusem mereu. I-am cerut două săptămâni de răgaz și apoi am dispărut. Însă, când m-am înapoiat la *Le Meridien*, mă cuprinsese deja teama.

În ciuda eforturilor mele, acea propunere nu mă bucura deloc. Am reflectat îndelung asupra ei la întoarcere, însă cu cât mă gândeam mai mult, cu atât rezistența mea la ideea de a mă muta în Kuweit sporea. După câteva clipe de entuziasm, această perspectivă căzuse pradă gândurilor negre și temerilor. Sămânța oportunității fusese aruncată pe un teren cu mărăcini, ca în legendă, unde se veștejea lent și se stingea, ca flăcările vaselor cu cărbuni la sfârșitul cinei.

Mii și mii de mile de deșert vălurit și cenușiu, asemeni spinării imense a unui elefant, se întindeau sub fuselajul avionului ce mă ducea înapoi în Italia. Pe alocuri, cercuri perfecte de verdeață opulentă răsăreau împrejurul unui puț magic, ce străpungea adâncimi incredibile. Eram convins că ceea ce mi se întâmpla era rezultatul unei promisiuni a Visătorului, ca de altfel și al muncii asidue pe care o dusesem cu mine însumi, chiar de la prima noastră întâlnire. Aspirația mea de a duce o viață mai liberă, mai responsabilă, mai prosperă, ca un dans în ploaie, atrăsese această oportunitate. Și acum, ce urma?

Eram mai sigur ca niciodată că cea mai subtilă elevare a Ființei strămută munții din lumea evenimentelor, că Ființa noastră ne creează viața, dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că asemenea schimbări radicale se vor petrece cu o rapiditate uimitoare. Locuința pe care o achiziționasem în Chia era încă proaspăt tencuită și zugrăvită, iar iarba de pe peluză începuse să răsară, în timp ce gardul viu creștea pe zi ce trecea. Acea viață adormită și provincială, care de atâtea ori păruse insuportabilă, după părăsirea NewYorkului, apărea acum într-o altă lumină. Plimbările pe lac, cu copiii, spuma de la mal, alergările prin zăpadă cu Gretchen și chiar acel aer tihnit al orașului patriarhal constituiau deprinderi de care în câteva luni și fără să fiu conștient, mă atașasem profund.

Piatră cu piatră, obicei după obicei, îmi clădisem o altă așezare, pe un pod, o locuință permanentă acolo unde „visul" dorise ca eu să-mi iau o clipă de răgaz înainte de a relua „călătoria" și de a pătrunde dincolo de toate.

Cunoșteam Kuweitul. Fusesem deja acolo de mai multe ori, cu treburi, însă întotdeauna pe perioade scurte. Impresiile pe care le adunasem despre oraș se limitau la holurile hotelurilor moderne, drumurile prăfuite, piețele aglomerate ale târgului și la ceea ce mai putusem vedea prin geamurile limuzinelor, învăluit într-o bulă de aer condiționat, de parcă eram într-o navetă spațială ce traversa o planetă neprimitoare. Mă aventurasem de câteva ori afară, dar avusesem senzația că fața îmi fusese străpunsă de mii de săgeți, mii de grăunțe de siliciu, arzătoare, aduse de vântul deșertului. Deșertul asedia mereu Kuweitul și se contura amenințător la orizont, ca o sabie de nisip suspendată, ca o mare, gata să înghită acea insulă care apăra cu înverșunare domeniul câtorva mile de semicivilizație. Dincolo de măreția turnurilor, de ritmul alert al comerțului și de modernizarea construcțiilor, Kuweitul nu părea a fi un oraș-stat, ci mai degrabă o luptă corp la corp, perseverentă, un meci cu final deschis, care se juca până la moarte, între om și deșert. Istoria sa aluneca înainte și înapoi, între epoca modernă și timpurile medievale demult uitate, guvernate de tradiții arhaice și justiția Coranului. Un univers desuet și bizar se deschidea înaintea mea. O lume zgomotoasă, ca un bazar, unde Cadillac-urile și cămilele, corturile și zgârie-norii, nenorocirile biblice și puterea financiară găsiseră un mod de a conviețui, într-un echilibru miraculos.

9 Evadarea în boală

Cele mai mari și frământate îngrijorări se manifestau, în primul rând, la gândul de a părăsi slujba de la ACO. Ideea de a demisiona și a mă stabili în acea țară, fără certitudinea unei angajării, mă înspăimânta și făcea să mă simt neajutorat. Totuși, în ciuda aparențelor, am continuat să mă mint. Am crezut că eram sincer, atunci când m-am înfuriat pe dificultățile aparente și am acuzat nenumăratele obstacole care mi-au răsărit în cale, crescând până au devenit niște munți insurmontabili. Nici măcar nu ajunsesem la să încep munca de autoobservare vigilentă a stărilor mele, de rafinare a ființei, despre care îmi vorbise Visătorul. Nu dobândisem atâta onestitate încât să recunosc că teama era aceea care îmi dicta regulile vieții și nu doar acum,

ci dintotdeauna. Astăzi simt doar o profundă compasiune pentru acel om care pretinsese că va reflecta și va analiza avantajele și dezavantajele, care continua să se mintă pe sine, zi de zi, și își dorea să ia decizia pe care temerile lui deja o aleseseră. Refuzam să accept motivele pentru care Visătorul mă acuzase în atâtea rânduri.

„Tu ești adevăratul obstacol, cel mai mare dușman al evoluției tale și singura cauză a fiecărui eșec al tău. Va fi nevoie de mulți ani de autoobservare și efort înainte să-ți dai seama că acele circumstanțe adverse, care de altfel ți se par obiective, exterioare și independente de voința ta sunt, practic, creațiile tale. Obstacolele pe care le întâmpini sunt materializările cânteculuilăuntric de jale care întotdeauna izvorăște din cele mai întunecate unghere ale Ființei tale."

În realitate, căutam o scuză care să-mi ofere șansa de a respinge oferta și care să-mi permită să evit responsabilitatea ei, lăsând însă deschisă posibilitatea ca într-o bună zi să pot învinovăți destinul și circumstanțele pentru neacceptarea ei. Mă agățam de orice ar fi putut justifica returnarea ofertei: copiii, școlarizarea lor, riscurile din acea țară. Îmi imaginam că și Gretchen va opune o rezistență fermă. Înăuntrul meu era un „nu" categoric pentru acea schimbare, pentru acea deviere de la vechiul făgaș. Mă uitam împrejur pentru a găsi niște piedici și speram să pot acuza lumea de existența lor.

În final, am dat peste ceea ce căutam. În trecut, înainte să-l întâlnesc pe Visător, avusesem calculi la rinichiul drept. Cine ar fi putut să ia, cu sufletul împăcat, o decizie atât de importantă, precum aceea de a se stabili cu familia în Kuweit, fără să-și facă un examen medical amănunțit?

Eram convins că era o decizie înțeleaptă, mai ales pentru binele copiilor. În ciuda întâlnirii cu Visătorul și a tuturor eforturilor Lui de a schimba linia destinului meu, eram pe punctul de a aluneca înapoi, în închistarea groaznică a trecutului meu. Am stabilit o programare pentru o radiografie renală urgentă. Acesta era primul pas. Ceva dinăuntrul meu se hotărâse să se îmbolnăvească încă o dată. Mă întorceam, pentru a mă refugia, în pântecul întunecat al existenței, unde omul nu se poate lua la întrecere cu nimeni, nici nu poate lupta, dar se poate plânge, unde se justifică și cheamă în ajutor compasiunea lumii.

Inima mea s-ar fi făcut cât un purice dacă aș fi descoperit atunci că eram inventatorul, producătorul, regizorul și actorul filmului vieții mele și,

mai presus de toate, creatorul acelor imagini pe care urma să le proiectez mereu pe marele ecran al lumii. Ignoranța, cum spusese Visătorul într-o zi, seamănă cu o mamă care ne dă, prudent, drumul din când în când și doar atunci când suntem pregătiți. Dacă nu ar fi intervenit nimic care să împiedice acel scenariu cumplit, următoarea secvență din viața mea ar fi prezentat în primplan fața crispată a unui doctor care anunța prezența la radiografie a unor umbre mici, pe rinichi, inevitabil pe cel drept, iar apoi când le-a așezat în lumină, a unor pete minuscule, de parcă cineva apăsase cu degetele peste film. Aș fi plecat negru de supărare și odată ajuns acasă aș fi căzut pradă disperării și ani de-a rândul aș fi bocit și acuzat destinul, starea mea de sănătate „precară", care din „nefericire" mă împiedicase să mă folosesc de acea oportunitate. Pusesem la punct toate detaliile pentru radiografia din dimineața următoare. Cel mai rău lucru era că nici nu-mi dădeam seama cât de mult durase urzirea acestui plan. Oricum, mi-aș fi apărat cauza până la ultima suflare și aș fi jurat pe ce aveam mai scump pe lume că singurul lucru după care tânjeam era un rezultat favorabil la investigația medicală, care să-mi confirme o perfectă stare de sănătate și să-mi permită să merg mai departe cu acea aventură.

Din fericire, un fir de aur mă mai ținea legat încă de Visător.

În acea seară îmi doream mai mult decât orice să-l pot vedea din nou. Nu mai puteam îndura. Nu mai puteam rezista fără ajutorul Lui. Părea să se fi scurs o veșnicie de la ultima noastră întâlnire. Incapabil de a găsi o altă cale, am hotărât să-i scriu o scrisoare. În ea mi-am reiterat, solemn, promisiunea și l-am întrebat dacă puteam să-mi reîncep „călătoria".

Un cuvânt revine, mereu, în aceste zile
și-mi tulbură conștiința.
Se leagă de ceea ce mi-ai spus, la ultima noastră întâlnire.
Acest cuvânt este *demnitate*.
Este cea mai dureroasă parte din viața mea, care
îmi lipsește cel mai mult, în orice situație, în orice eveniment.
Am nevoie de ea.
Trebuie să o generez, s-o adulmec, s-o împrăștii peste tot.
Știu că are un preț. Sunt gata să-l plătesc.
Te întreb însă dacă mai am timpul
și puterea să mi-o însușesc.
Ajută-mă!

«Alături de mine, în lumea mea, poți trăi liniștit,
poți fi bogat, poți fi sănătos...»
Ne-ai invitat de nenumărate ori.
Dar la ospățul tău nu erau meseni.
Într-o lume dominată de falsitate, populată de oameni
gata să trădeze și să decadă,
simt că tu ești singurul care stai de strajă,
ca heruvimul ce-și rotește spada, în fața arborelui vieții...
Îmi doresc să reîncep «călătoria»
și să-mi dai noi imbolduri pentru sarcina mea.
Te implor să mă ajuți.
Nu am mai fost «acasă» de luni de zile.
Simt nevoia să adun laolaltă piesele risipite din viața mea...

Nu într-atât scriam, cât mă confesam și „mă citeam pe mine". Acel efort de sinceritate m-a schimbat. Acea scrisoare nu era încă încheiată, dar fusese deja trimisă. Pătrunsese direct în mine, în cea mai bună parte a mea, până la acei puțini atomi de bunătate, frumusețe și adevăr care încă pâlpâiau în întunericul ființei mele, în acea parte care, în mulțimea lăuntrică de disidenți și indisciplinați, spusese „da" marii aventuri. Încă mai scriam la acea scrisoare când am izbucnit în lacrimi, cuprins de o fericire neașteptată și misterioasă.

10 Păianjenul și prada

M-am trezit în fața Lui. Îmi dorisem atât de mult să-l revăd, dar acum simțeam o jenă nemăsurată și un insuportabil sentiment de culpabilitate. Rușinea și vinovăția alcătuiau în mine o lume densă, cu o forță gravitațională mai mare decât cea a pământului. Aceea era lumea mea lăuntrică, acelea erau legile după care, fără să fiu conștient, mă ghidam în fiecare zi. Chiar acolo, în prezența Visătorului, simțeam povara și oroarea ei și așteptam cu răsuflarea tăiată și cu ochii ațintiți pe podeaua încăperii.

„Fiecare dintre mișcările, gândurile, cuvintele tale reflectă predispoziția ta de a ceda. În taină, tu speri să dai greș, să te îmbolnăvești și să nu mai lupți împotriva lumii «ostile». Ca și alte milioane de oameni, ți-ai situat conflictul în afara ta. De aceea, ai încetat să te mai aperi și dorești să îmbătrânești

și să mori... Ai făcut asta de atâtea ori. Este timpul să te oprești... pentru totdeauna!", a spus El și a tăcut, ca și cum m-ar fi lăsat să savurez, în adâncul meu, gustul amar al adevărului. Picături reci de sudoare mi se prelingeau pe spate.

„Un om ca tine, în obscuritatea iresponsabilității lui, își pune la cale nenorocirile, își pune capcane pentru el însuși, își întărește propria închisoare, își pregătește cu grijă durerile, nenorocirile, accidentele, boala, cu abilitate și grijă la orice detaliu, ca un adevărat artist", a șuierat Visătorul, pe tonul unei amenințări îndreptate spre adversar, în mijlocul unui duel. *„Este, inconștient, un meșteșug tenebros, precum instinctul unei insecte monstruoase, care se urzește în abisurile animalității. Acolo unde omul este, în mod tragic, și păianjenul, și prada!"*

Cuvintele Lui îmi încleștau inima. Tremuram și mă sufocam, de parcă fusesem așezat sub un jet puternic de apă rece, după un somn profund. Visătorul mi-a dezvăluit că puteam aranja pietre în rinichiul meu stâng și le puteam orândui după pofta inimii, cu aceeași naturalețe cu care cerusem și primisem armonie și succes.

Îmi era imposibil să accept că eram unicul creator al lumii mele. Aceasta constituia piedica ce se opunea tuturor încercărilor mele de a înțelege. Obstacolele pe care noi le întâmpinăm, după părerea Visătorului, reprezintă materializarea neînțelegerii noastre.

Omul este atât cât înțelege.

Măsura omului este nivelul lui de comprehensiune și aceasta creează lumea pe care el o merită. Înțelegerea este o acțiune, o lărgire a viziunii, o îndepărtare a rămășițelor și straturilor de murdărie. Este un act de voință, care nu vine și nici nu poate fi impus din exterior.

Omul nu trebuie să caute paradisul.
El nu trebuie să facă nimic pentru a-l merita.
Unica disciplină care ți se cere este să îndepărtezi
infernul din viața ta: propria incomprehensiune.

Dacă Visătorul nu m-ar fi instruit atâta amar de vreme și n-aș fi trecut printr-o ucenicie îndelungată, cu îndoială și nesupunere, n-aș fi fost capabil să port pe umeri responsabilitatea unei asemenea revelații. M-aș

fi făcut una cu pământul. Am reflectat la ce s-ar întâmpla dacă știința și-ar însuși acest adevăr: omul, în starea lui actuală, este unicul creator al dezastrelor lui, care se ascund mai întâi în interior și apoi se manifestă în exterior. Faptul că realizăm cât de ascultătoare sunt corpul și lumea noastră personală, că descoperim cât de puternică este abilitatea creativă a gândirii noastre, constituie, indiferent dacă e pozitiv sau negativ, un șoc mult mai mare pentru civilizație decât descoperirea lui Copernic. Dacă aceasta ar arunca omul la marginea universului, dincolo de lumea iluzorie pe care el a considerat-o a fi centrul, viziunea Visătorului ar revoluționa destinul omului și ar spulbera prejudecățile lui adânc înrădăcinate.

Convingerea generală este că există o lume exterioară, pe care el o poate blama, că există ceva sau cineva pe care poate să-l acuze de înfrângerea permanentă care este viața lui.

Lumea este astfel, pentru că tu ești astfel, cel mai scurt rezumat al filosofiei Visătorului și al măreței lui viziuni, cuprinde o teorie atât de puternică, încât poate devia cursul existenței, nu din exterior spre interior, ci invers, din interior spre exterior, ca în orice proces de vindecare. *Mea culpa* din dogma creștină, credința romană în *homo faber*, dictonul „cunoaște-te pe tine însuți" din era înțelepților și vocile tuturor școlilor de renume, pe temeliile cărora s-au fondat imperii și civilizații milenare, au răsunat împreună, cu solemnitate și responsabilitate.

Cu toate că această viziune îmi fusese anunțată de mai multe ori, gândurile mele erau tulburi, în momentul în care am simțit că raționalitatea și logica se năruie, dezgropate din rădăcina lor milenară și nimicite odată pentru totdeauna. Mi-am dat seama că întâlnirea cu Visătorul avusese loc într-o aripă din locuința Lui care-mi era total necunoscută. Nu ne mai aflam în camera cu podeaua ivoar și nici în sera cu reflectoare uriașe, cu piscină la mijloc și sculpturi rafinate, ci într-o mansardă imensă, cu un tavan sculptat din lemn prețios și mobilată în stil colonial. El stătea în mijlocul unui divan alb, cu marginile incrustate fin cu bambus, atât de larg, încât ocupa întreg peretele. Un tablou alb-negru înfățișa o lume în stilul lui Steinbeck.

El tăcea din nou. Părea a cântări dacă puteam îndura ceea ce urma să-mi spună. În aer, o vibrație aparte vestea importanța crucială a acelei întâlniri dificile. Ajunsesem la o altă răscruce din viața mea, unde ori mergeam mai departe, ori pierdeam totul. Eram pe marginea prăpastiei. Căderea liberă ar fi însemnat să nu-l revăd niciodată. Când a început să vorbească din nou, am respirat adânc, pentru a-mi face curaj.

„Fiecare prag depășit înseamnă autodepășire! Există niște ființe monstruoase, dușmani milenari înspăimântători și iluzorii ca temerile tale, care stau de pază în cele mai înalte niveluri ale existenței, în lumile superioare..."

Cuvintele Lui erau ca un foc care-mi trecea prin vene și mă devora.

„Într-o zi, va trebui să le înfrunți!"

Eram împietrit. Am rămas așa multă vreme, absolut nemișcat. Simțeam presiunea unei forțe necunoscute pe fiecare centimetru din corp, care-mi bloca toate mișcările. În cele din urmă, ca la o comandă din văzduh, m-am simțit eliberat. Cu precauție, am făcut primele mișcări. Scăpasem din sacul neputinței, pe care am alungat-o, ca pe o piele de animal. Acum puteam să-mi înalț capul. Am încercat să-l ridic, încetișor. Nu îndrăzneam să privesc în jurul meu, totuși am observat că era o lumină puternică și puteam vedea foarte clar fiecare detaliu din încăpere. Sursa de lumină, eram convins, nu era soarele. Ziua care începuse rămăsese afară, atârnată de sticla ferestrelor dinspre est, fără a-și dori să pătrundă înăuntru. Din motive nelămurite, lumina din acea încăpere depindea de mine! Puteam să o sporesc sau să o diminuez și am făcut asta de mai multe ori activând, mental, un buton invizibil.

Încă îmi perfecționam acea abilitate stranie când un gând m-a izbit cu forța unui adevăr devastator. Universul depindea de mine! Ca și acea cameră, lumea putea avea o luminozitate orbitoare, însă era învăluită de penumbră, din cauza neputinței mele de a o face să strălucească. Această descoperire mi-a tăiat răsuflarea.

Abia mai târziu, când am reflectat, calm, am simțit cu adevărat puterea cuvintelor Visătorului: *lumea este astfel, deoarece tu ești astfel.* Omul este o ființă nefericită, care, deși înconjurat de desăvârșire și abundență, privește lumea prin ochii unei broaște și se lamentează de ceea ce vede.

II Jocul de-a v-ați ascunselea al existenței

I-am întâlnit privirea severă, dar caldă, și am perceput în ea ceea ce mi s-a părut a fi o umbră de înțelegere amestecată cu milă. Acea privire m-a înfricoșat mai mult decât cuvintele Lui și m-a făcut să mă simt ca un bolnav care citește în ochii unui prieten gravitatea stării lui. Brusc l-am auzit spunând:

„Când erai mic, obișnuiai să te joci de-a v-ați ascunselea..."

Imediat, filmul vieții mele a început să se deruleze de-a-ndăratelea. Soarele contura scândurile vechii verande într-o lumină de aur lichid și

scotea din ascunzătoare șopârle cu gura deschisă, uluite și nemișcate între o glastră de busuioc și alta plină de mușcate. Unul dintre noi a spus „gata!", cu brațul subțire lipit de perete și cu ochii închiși și a început să numere. Ceilalți s-au răspândit să caute un loc unde să se pitească. *„Cucu!"* li se striga celor surprinși înainte de a reuși să se facă nevăzuți. Erau scoși din ascunzătoare, speriați.

„Existența este ca și acel strigăt... Cucu!" a spus Visătorul, imitând perfect acel strigăt din copilărie, de parcă pătrunsese în amintirile mele. Am încercat să păstrez acele imagini, să nu le mai dau drumul, mă străduiam să dau un nume acelor chipuri de ștrengari dibaci, dar ei se îndepărtau și luau cu ei mireasma magică a copilăriei.

„Existența vine să te scoată din ascunzătoare, indiferent unde ai fi, purtând cea mai îngrozitoare mască, pentru a-ți dezvălui starea în care ești. De ce ți-e teamă? Că vei sărăci? Că vei fi părăsit? Că te vei îmbolnăvi, că îți vei pierde casa sau slujba? Aceasta este masca pe care o poartă existența, ca să te înspăimânte. Orice lucru de care omul se teme se materializează în evenimentele peste care dă el pe stradă. Ca și examenele pierdute, el trebuie să le înfrunte mai devreme sau mai târziu."

Nu mai era nevoie să-mi reamintesc de experiențele proprii pentru a-mi da seama că Visătorul spunea adevărul. Totuși, am rezistat cu stoicism acelor idei. Viziunea unui mecanism planetar menit să mențină omenirea într-o permanentă stare de frică și precaritate, sub teroarea unei continue amenințări, mi se părea aberantă.

„Numai în momentul în care este amenințat, omul comun își găsește forța de a izgoni umbrele, fantomele create de traumele lui din copilărie, de sentimentul de culpabilitate... Omul adevărat nu se confruntă cu asemenea probleme... El trăiește permanent într-o «stare de certitudine»", a explicat Visătorul, accentuând importanța frazei, printr-un ton aparte.

Eram perplex.

Auzeam o teorie a unei injustiții planetare, conform căreia omenirea este împărțită în două specii: una fericită și lipsită de griji, binecuvântată cu un sentiment nezdruncinat de certitudine, și o alta, mult mai numeroasă, căzută pradă temerilor, tremurând în așteptarea a noi probleme și dezastre. I-am împărtășit revelația mea și am observat că Visătorul era într-o dispoziție neașteptat de înțelegătoare.

În lumea Visătorului, simpla adresare a unei întrebări cerea precauție și atenție. În prezența Lui, eram tot timpul atent la cele ce gândeam, la cele ce simțeam, la cea mai imperceptibilă mișcare, la felul în care vorbeam și priveam. Asta transforma fiecare moment petrecut alături de El, de când începusem «lucrul» la Școală, instruit de El. Pe de altă parte, când eram departe de Visător, atenția mea se risipea, se spulbera în mii de direcții și, împreună cu ea, întreaga mea ființă se fragmenta.

„Până și omul obișnuit se simte în siguranță; certitudinile lui sunt temerile lui... îndoielile lui sunt adevărul lui. El le adoră și nu s-ar despărți de ele, pentru nimic în lume. Din copilărie, se hrănește cu temeri iluzorii, se alimentează cu roadele imaginației sale bolnave, ale creativității lui răsturnate. Ca rezultat, el confundă umbrele cu inamici reali și trăiește simțindu-se toată viața sub teroarea amenințării..."

Visătorul mi-a explicat că, gradat, nimeni nu mai simte durerea acestei condiții, deoarece devine una cu ea. Durerea și nesiguranța devin componente firești ale vieții, reazeme cunoscute, atât de confortabile, încât nu mai pot fi abandonate, de majoritatea oamenilor.

„Simte-te în siguranță" m-a îndemnat El. *„Nu există niciun dușman în afară... Practic, tu ești cel care te amenințî. Oamenii nu se simt niciodată în siguranță. Chiar și omul bogat, care aparent nu are de ce să se teamă, are îndoieli, se află într-o permanentă stare de nesiguranță și trăiește cu frică, incertitudine și durere... Este singura îndeletnicire pe care o cunoaște; o activitate care-i conduce întreaga viață."*

„Deci nu există leac... "

„Nu există nicio cale care să te facă să te simți în siguranță," mi-a spus Visătorul *„nu există uși, seifuri sau buncăre blindate și nici măsuri de precauție pe care să le poți lua."*

Apoi a recitat:

Numai un visător adevărat se poate simți în siguranță.
Visul este sigur,
Îndoiala, teama, suferințele sunt iluziile
și unica realitate a omului de rând.

Am închis ochii și am lăsat rima copilărească a Visătorului să mă legene... încercând sentimentul de siguranță, de invulnerabilitate pe care-l

poate trăi doar un făt în pântecele mamei sale, chiar dacă este înconjurat de adulți îngrijorați și temători... Am încercat să regresez, până am devenit un fetus, aflat încă în uter. Apoi mi-am „re-amintit" acea integritate fără cusur, acea inocență fără cea mai mică idee de separare și am plutit în lichidul certitudinea palpabilă și nemărginită a oceanului amniotic. Vocea Visătorului recita versurile finale:

„...Pentru a fi în siguranță, trebuie să fii fără de păcat... fără judecată de sine..."

Dintr-o dată, îmi era clar că omul poate fi atacat doar de dușmanii lui lăuntrici. Cei care mint, se prefac, trișează, indivizii măcinați de îndoieli, nesiguri, păcătoși... cei care se tem nu au nicio scăpare. Ei sunt la fel cu temerile care deschid ușile hoților... Simțeam că mă pierd!... Și împreună cu mine toată omenirea, condamnată la o perpetuă nesiguranță. Cine putea oare să mai iasă la liman? Alunecam spre cele mai dureroase și scindate condiții existențiale.

„Doar un om capabil să parieze totul pe sine însuși, doar un om care «dorește», care cere și încearcă să se schimbe, cu toată tăria, poate reuși", mi-a întrerupt Visătorul căderea. *„Și chiar dacă în ochii oamenilor comuni el va părea o persoană nesăbuită, care trăiește riscând la maxim sau inconștient, omul condus de integritate și austeritate este mereu însoțit de acest «simț al salvării». Numai acesta știe că, de fapt, nu riscă nimic. În afaceri, în cele mai riscante acțiuni, cel care se bucură de această certitudine, nu poate fi atacat și nici nu poate rata. Orice atinge crește și sporește și, în orice circumstanțe, chiar și în cele mai disperate situații, găsește soluția, întotdeauna, iar evenimentele și circumstanțele îi dau temei să creadă că el însuși este propria sa soluție."*

Și-a reluat versificarea.

Simte-te în siguranță, permanent.
Fii sigur pe tine și simte-te nemuritor chiar acum.

Apoi, cu tonul scăzut al cuiva care divulgă un secret, a spus:

„Deși omul comun se simte constant amenințat și se teme mereu de cineva sau ceva, nimic și nimeni nu-l poate răni din afară. Lumea este proiecția, materializarea «visului» nostru... sau a coșmarurilor noastre. Lumea poate fi un paradis sau un infern. Tu decizi în care trăiești!"

Visătorul nu mai mi-a dat răgaz să iau notițe în nelipsitul meu carnețel, ci a conchis:

„Eliberează-te de teamă!... Neînfricarea este ușa spre certitudine și integritate și totuși niciun efort nu te poate lecui de frică. Neînfricarea vine de la sine, atunci când îți dai seama că nu este nimic de care să-ți fie teamă."

Revelația Visătorului, că nu există nicio amenințare în exterior, mă împingea pe marginea înfricoșătorului necunoscut. Perspectiva de a trăi fără temeri, de a păstra o stare de prezență permanentă a Ființei, capabilă să vegheze ca nici măcar cel mai subțire fir de iarbă-rea să nu se strecoare înăuntrul meu, era mult mai amenințătoare decât starea normală, anxioasă. Să-ți fie teamă, să ai îndoieli, să te simți amenințat de întâmplările vieții era singura noastră certitudine și, într-un final, chintesența a tot ceea ce omul consideră starea sa firească. Ideea unei umanități lipsite de teamă era la fel de respingătoare ca și perspectiva de a descoperi o specie străină, extraterestră, la mii de ani lumină distanță de concepția mea despre omenire. Amenințarea la nesiguranța noastră este mai terifiantă decât teama însăși, la fel ca ideea nemuririi, care este mai inacceptabilă decât certitudinea morții. Eram absolut sigur că fiecare om ar fi gata să-și dea viața pentru a apăra, pentru sine și generațiile viitoare, dreptul de a se teme și de a suferi.

„În umbra durerii, fricii, îndoielii, incertitudinii, se ascunde un gând distructiv, iar în umbra acelui gând distructiv se află cauza tuturor cauzelor: ideea inevitabilității morții" a afirmat Visătorul, înainte de a adăuga: *„Acesta este adevăratul criminal al umanității... originea tuturor necazurilor omului, a războiului și a criminalității, în civilizațiile pe care el le-a creat. Conștientizarea acestei semințe a morții va anula pentru totdeauna moartea fizică din existența sa. Moartea, reazemul limitelor, apără omul de derutantul concept al infinitului."*

Visătorul mi-a explicat că percepția morții, pe care omul o poartă înăuntrul său, pare să își aibă originea în momentul nașterii sale, deși, practic, originile ei sunt mult mai îndepărtate. Prima senzație a ființei umane, la venirea pe lume, este cea a unei suferințe copleșitoare. În așa-zisele societăți civilizate, viața începe cu unul dintre cele mai brutale ritualuri, pe care Visătorul l-a definit drept *„un adevărat bine ai venit în infern!"* Aduși pe lume cu durere, întâmpinați de luminile orbitoare ale sălii de operație, de vocile agitate ale doctorilor și de țipetele mamei, înainte de a fi spălați și așezați pe o suprafață rece de inox, nou născutul face cunoștință cu teama,

ca prima impresie asupra lumii, iar din acel moment se însoțește cu ea, urmând-o ca pe adevărata lui mamă.

„De acum încolo nimic nu-i pare mai familiar decât gustul dulce amar al fricii", a afirmat Visătorul. Întreaga viață a unui om obișnuit pare a fi condusă de acest prim moment, de experiența acelui foc lichid pe care-l simte pătrunzând în plămâni, la trecerea înspăimântătoare din starea de ființă acvatică la cea de creatură terestră, care respiră.

12 Sticla

Timpul se scurgea, într-o tăcere sumbră. Am încercat să o umplu, adâncindu-mă în notițele pe care le luasem atât de laborios. Simțeam o dorință irepresibilă de a ști mai mult, crescând înăuntrul meu. Care era secretul fricii, al angoasei pe care o purtăm în noi? De ce erau milioane de vieți, la fel ca și a mea, atât de nefericite? Visătorul părea să fi cules aceste întrebări din văzduh, rupând apoi tăcerea. Dar cuvintele pe care le rostea erau cel puțin surprinzătoare.

„La New York avea mereu la îndemână o sticlă cu apă", a spus pe un ton acuzator și cu o voce ridicată, ca și cum atrăgea atenția cuiva asupra acestei situații.

Stânjeneala pe care o simțeam era îngrozitoare. În timp ce vorbea, și-a îndreptat degetele arătătoare spre mine și le-a coborât cu o mișcare ciudată, ca și cum voia să-mi arate niște mărturii nevăzute. Acel mod de a mă exclude din discuție, prin interpunerea unui martor virtual între noi mă tulbura peste măsură. Deodată, falsa protecție, compromisurile, măștile, create ca niște straturi pe parcursul vieții, cădeau una după cealaltă, ca straturile succesive de celule moarte. Mi-am pierdut controlul asupra mușchilor feței și am simțit mii de expresii care se derulau, cu o viteză uimitoare, ca într-un film cu grimase grotești. Mașinăria înnebunise, împreună cu programul care o gestiona, de parcă Visătorul destupase ecluzele și acum se afla în acel spațiu al libertății, pe care amintirile acelor ani îl ocupaseră, iar acum dădea cale liberă imaginilor ce fuseseră încarcerate să curgă.

Imediat, acele amintiri mă izbiră ca niște fragmente din viața altei persoane. Pentru a împiedica formarea de calculi, doctorii îmi recomandaseră să beau multe lichide. Cu timpul, devenise o obișnuință să țin o sticlă de apă

în apropiere. Sticla îmi devenise un fel de proteză, un membru suplimentar, fără de care nu mă puteam descurca. Unul dintre primele efecte ale întâlnirii mele cu Visătorul, pe lângă alergările matinale și aplicarea principiilor lui în viața mea, era renunțarea la agitația psihică și la sticlă.

„Boala ta nu este provocată de calculi, ci de dependență. Calculii sunt doar un simptom, semnale indicatoare ale adevăratei boli, pentru a găsi o cale de vindecare."

Mi-a spus că, atunci când nu ascultăm aceste semnale și ele nu reușesc să ne întoarcă la adevărata cauză a bolii, aceasta se agravează și simptomele ei devin mai supărătoare și mai dureroase.

M-a sfătuit să nu mai beau multă apă, deoarece astfel problemele mele cu rinichii vor deveni o veche amintire. Când am revăzut imaginile acelea, derulându-se pe ecranul minții, m-am întrebat de ce dezgropase acel episod din viața mea. Brusc, un mecanism ascuns s-a declanșat și am fost catapultat într-o amintire din afara timpului, o verticală pe planul acelor rememorări, în eternitatea uneia dintre stările Ființei mele. Reveneam în amintirile jalnice ale acelor ani. Mi-am „reamintit" că pierderea acelei sclavii și eliberarea de sub tirania fricii, care au făcut ca sticla de apă să devină tovarășa mea inseparabilă, nu mi-au adus nicio bucurie sau ușurare. Din contră! Când am străpuns un fragment din acel trecut, am descoperit că această nouă libertate avea gustul unei pierderi iremediabile, precum pierderea unei persoane dragi sau consecințele unui colaps financiar. Acum mi-am amintit cu claritate că lucrul cel mai dificil de suportat era vidul lăsat de procesul vindecare. Pierderea, chiar dacă temporară, a fricii, a îngrijorării de a nu mă îmbolnăvi, s-a așternut ca un strat protector peste mine, în care mi-am abandonat vechile și familiarele cârje.

13 Adevăratul sărac

Am tresărit la auzul vocii Visătorului, care m-a întors înapoi la postura de scrib.

„Să îndepărtezi o problemă sau boala unui om care nu este pregătit, este ca și cum i-ai dezactiva sistemul de alarmă sau i-ai elimina schimbătorul automat de viteză. În cazul în care el nu este pregătit, consecințele sunt imprevizibile. S-ar putea trezi în fața unor situații mai grave decât înainte.

De aceea, omul nu poate fi ajutat din exterior. De îndată ce boala sau îngrijorarea este îndepărtată, el o înlocuiește imediat cu altă boală sau îngrijorare, care de obicei este mai gravă decât prima și, astfel, reactivează condițiile corespunzătoare Ființei sale, ca și cum ar fi un perfect aparat homeostatic."

Visătorul îmi dezvăluia secretul unui comportament specific majorității oamenilor. Un mecanism psihologic care se răspândise pe toată planeta și era chiar sub nasul nostru, dar funcția lui nu putea fi totuși explicată. Oamenilor le este greu să-și abandoneze suferințele, temerile, incertitudinile, pe care le deține din belșug. Ei sunt atașați de aceste posesiuni mult apreciate, care îi împiedică să transceandă. Motivul pe care mi l-a dat Visătorul era că umanitatea le percepe ca pe niște scuturi protectoare.

„... vinde tot ce ai, dă tot la săraci și vei fi bogat, în ceruri; apoi, vino și urmează-mă. Când tânărul a auzit acestea, s-a întristat, fiindcă era putred de bogat."

În sfârșit, am zărit, ca printr-un filigran, în parabola tânărului bogat, scânteia de inteligență a minții care o crease, iar comoara păstrată de douăzeci de secole în acele cuvinte extraordinare,mi se înfățișa în toată splendoarea ei.

Explicația pentru tot ceea ce se întâmplase la restaurantul Veronica mi-a răsărit pe neașteptate în minte și m-a lovit ca un trăsnet. Ceea ce le ceruse Visătorul acelor oameni, la cină, nu era să-și lase bogățiile, ci sărăcia. De fapt, El îi ghida cum să pătrundă pe un plan mai înalt al existenței. *„Cheamă pe cineva în locul tău"*, a spus El. Acesta era miezul parabolei omului bogat.

„...vinde tot ce ai și dă săracilor". Aceștia sunt săracii la care se referea Evanghelia. Dă tot ce ai acelora care aspiră să-ți ia locul. Vei observa că tot ceea ce ai, toate lucrurile de care te-ai atașat cel mai mult, sunt sărace în comparație cu ceea ce are să vină.

Datorită unui mecanism special, pe care Visătorul mi l-a descris pe îndelete, în univers, tot ce nu evoluează se degradează. Chiar și în viețile noastre de ființe umane, în orice clipă sunt două direcții posibile: fie în sus, fie în jos. Visătorul numea aceasta „legea evoluției" și mi-a specificat că ea poate fi aplicată indivizilor, dar ca și organizațiilor, națiunilor și tuturor civilizațiilor: este general valabilă. Fără un imbold spre în sus, fără energia specială a aspirației spre mai mult, viața se retrage și se degradează.

Consideram cazul bisericii ca fiind reprezentativ în acest sens. În anumite perioade ale istoriei sale, incapabilă să găsească energia care s-o înalțe spre un nivel superior, ea și-a urmat vechea potecă, până când a sfârșit îndreptându-se spre o direcție total opusă față de cea inițială. Astfel, a devenit propria sa negație, căzând în idolatrie, superstiții și crime, căci a ajuns să conceapă inchiziția, *auto-da-fe*-ul și cruciadele, continuând în mod paradoxal să se numească și să se considere creștină.

Bogații din Evanghelie, condamnați să rămână în afara porților Împărăției, nu erau magnați care învârteau aurul în visteriile lor, ci oameni împovărați de agitația emoțiilor negative, de atașamente, sentimente de culpabilitate, gârboviți sub povara fricii, indiferent dacă erau vii sau morți.

Dezastrul produs de interpretarea eronată a acestui mesaj, care a hrănit autocompătimirea și predispoziția spre privațiuni a milioane de oameni, mi se părea foarte clar. Mă gândeam că atitudinea bisericii, de compătimire, justificare și uneori de slăvire a sărăciei, se perpetuase, pe neștiute, făcând eradicarea ei din conștiința umană și implicit din societate mult mai dificilă.

14 Frica este iubire degradată

„Frica este otrava care circulă prin venele existenței tale. Nu este frica de ceva anume. Este frica, pur și simplu”, a spus El.

„Deja te-ai obișnuit cu ea. Condițiile pe care omul le întâlnește în lumea evenimentelor sunt relevante, deoarece ele îi arată lucrurile pe care a încercat să le evite, ce anume a încercat să nu vadă înăuntrul lui. Răul, întâmplarea, pentru cei care nu au o Școală, reprezintă nenorociri, însă pentru cei ce au o Școală, ele constituie instrumente de lucru, cu ajutorul cărora își pot recâștiga integritatea pierdută și înțelegerea. În același timp, ele sunt simptomele, semnalele de alarmă ale stării sale reale. Contrar așteptărilor omului, cea care apare mai întâi este teama și abia după aceea alegem obiectul temerii.”

Foarte devreme în viața omului comun, îndoielile, teama și durerea trasează limitele acestuia; un spațiu hipnotic, ireal, în care se simte protejat, ca între zidurile groase ale unui buncăr, jumătate refugiu, jumătate temniță.

„Primul pas spre integritate, spre unitatea ființei, este abandonarea fricii. Nu poți clădi nimic pe frică și nici nu poți să-ți manifești inteligența

vizavi de ea. Absența fricii este prima regulă a războinicului. Teama te face dependent de slujbă și te îmboldește să te refugiezi în boală, exact așa cum ai procedat în trecut."

Glasul Visătorului a împrumutat tonul unei rugăciuni severe, când mi-a poruncit:

„Transformă teama într-o oportunitate!... Omul cunoaște doar două sentimente: frica și iubirea. Ele nu sunt antinomice... amândouă reprezintă aceeași realitate, însă pe niveluri diferite ale ființei... Frica este iubire degradată, iubirea este teamă sublimată."

Mi-a lăsat un moment de respiro, ca să notez aceste sentințe finale și, înainte de a continua, s-a asigurat că le notasem întocmai.

„Frica este o moarte interioară. Eroul este un om fără temeri, fără morți lăuntrice. Cuvântul «erou» izvorăște din grecescul «eros», care înseamnă iubire, iar în latină «amor» poate fi înțeles ca «a-mors», adică fără de moarte, nemuritor. Cei care nu aleg o moarte interioară, nu o vor găsi nici în afară. Eroul este un nivel pe scara evoluției umane, pe care nu-l poți atinge în vâltoarea bătăliei, ci în solitudine, cucerindu-te pe tine însuți. Bătăliile servesc doar pentru a face vizibil ceea ce eroul a cucerit deja, în invizibil. Invincibilitatea și invulnerabilitatea lui sunt pur și simplu demonstrația faptului că s-a petrecut ceva în Ființa sa, hârtia de turnesol care probează victoria sa asupra morții."

Visătorul a luat o pauză lungă. În acest timp mi-am aranjat și pus la punct notițele. Simțeam valoarea acelui material și importanța revelațiilor Visătorului, care puneau într-o lumină orbitoare cele mai tainice mecanisme și cele mai întunecate zone ale psihicului nostru, tot ce ne-a transformat într-o specie muritoare, temătoare și falsă.

Când Visătorul a reluat discuția, a ridicat problema Kuweitului și temerile mele de a-mi părăsi slujba și de a mă stabili acolo.

„Experiența din Kuweit este foarte importantă pentru tine. Pe plan extern, va fi începutul unei noi ocazii de afaceri, iar pe plan intern va fi un prim pas spre depășirea unei stări de apnee, a condiției sufocate în care te complaci de prea multă vreme."

„Un întreprinzător este un om aflat deja pe drumul spre «vis»", a spus Visătorul cu o voce vibrantă, pe un ton blând, *„El este un rebel, gata să-și riște reputația și să transforme realitatea, să spargă tipare și prejudecăți, pentru a crea altele, mult mai solide. Alătură-te altor oameni, ia-i sub umbrela ta,*

inoculează-le entuziasm, inspiră-le propriul tău vis, pentru că acestea sunt caracteristicile întreprinzătorului, iar în realitate sunt chiar calitățile Ființei, care-ți deschid calea spre nivelurile superioare ale responsabilității umane."

Simțeam cum angoasa mă cuprindea. Simțeam un spasm clar de colică renală, de parcă o umbră m-ar fi invadat și mi-ar fi înnegurat lumea interioară. Nu există niciun alt sentiment asemănător cu acesta, care se află exact la jumătatea drumului dintre durerea fizică și cea psihică. Instinctiv, mi-am așezat mâna în zona rinichiului stâng.

Intenționam să-i amintesc și Lui de temerile pe care le aveam legat de revenirea bolii, pe care o crezusem dispărută pentru totdeauna și voiam să-i vorbesc despre investigația medicală pe care urma să o încep.

„Încetează să mai minți" a spus El, tăios *„Faci parte din cea mai rea categorie, aceea a oamenilor care se mint pe ei înșiși: ipocriții... Boala nu există. Trupul nu se îmbolnăvește niciodată. El doar emite semnale, produce simptome care ne anunță ce lipsește din Ființă... Boala nu există, ceea ce există este vindecarea..."*

Apoi, cu o încetineală intenționată, a pronunțat clar:

„Orice vindecare este o eliberare de teamă. Numai în momentul când te descătușezi de cauza adevărată, simptomele dispar și ele."

Mă cuprinsese o neliniște teribilă. Când mi-a explicat cu lux de amănunte că boala, la fel ca și sănătatea, depindea exclusiv de mine și că acea dependență și teama provocaseră formarea calculilor mei, m-am adâncit în gânduri ce deveneau din ce în ce mai întunecate, până când m-am rătăcit în ele.

„Până acum ai trăit asemenea unui parazit", a spus El pe un ton dur care m-a ridicat din mizerabila autocompătimire în care căzusem. *„Lasă-mă să te diagnostichez: ești iresponsabil. Cei care suferă de rinichi se tem și din acest motiv intră într-o stare de dependență. A te îmbolnăvi de rinichi înseamnă a avea probleme de comunicare, mai întâi cu tine însuți și după aceea cu ceilalți."*

Pe atunci, aceste afirmații ale Visătorului mi se păreau obscure și le-am primit cu scepticism. Au trebuit să treacă mai multe luni până să descopăr că civilizațiile ancestrale știau deja că, pe cerul nostru lăuntric, stelele și galaxiile strălucesc și se rotesc, că planetele care alcătuiesc sistemul nostru solar sunt asociate analogic cu organele fizice. Antichitatea clasică asocia ficatul cu Jupiter, inima cu Marte, splina cu Saturn și plămânii cu Venus.

În această ultimă asociere am găsit confirmarea că respirația este legată de emoție, de iubire, în latină „a-mors", fără de moarte.

Prin respirație și prin plămâni, omul își poate controla emoțiile și poate lupta împotriva fricii. În gândirea clasică, am găsit de asemenea confirmarea a tot ce-mi anticipase Visătorul: rinichii sunt asociați cu Mercur, mesagerul înaripat al zeilor, și totodată cel ce media comunicarea dintre oameni. Dar aceste descoperiri mi-au parvenit mai târziu. Pe atunci mă pretindeam a fi sceptic, așa încât am întrebat:

„Cum se face atunci că sunt comunicativ și am lucrat întotdeauna într-un sector unde comunicarea era extrem de intensă?"

„*Exact*", mi-a retezat-o Visătorul, din scurt „*cei care au probleme cu rinichii, sunt atrași de activități care necesită comunicare și fac eforturi pentru a compensa într-un fel această lipsă... această absență a conexiunii, a înțelegerii... a comuniunii.*"

Apoi, pe tonul cuiva care este pe cale de a face un anunț cu adevărat important, El a afirmat:

„*Temerile tale au făcut din compania care te plătește un idol monstruos ce reflectă dependența ta... ai alungat «visul» în afara ta... l-ai vândut pe un salariu și pe o falsă securitate, reducându-te la o stare josnică, de sclavie. Voi, cei dependenți, ați intrat deja până peste cap, în mormânt.*"

„*Adevărul este că, asemenea altor multe milioane de oameni, ai hotărât să-ți ucizi sinele*", m-a săgetat El, cu ironie.

La auzul acestor cuvinte, am simțit o revoltă aprigă, o dușmănie apropiată de ură care, datorită izbucnirii bruște și violenței, m-a înspăimântat și pe mine. Cuvintele Lui atinseseră o coardă sensibilă și lăsaseră fără pavăză cea mai tainică parte din mine, partea care stătea în întuneric, care îmi condusese viața orbește. Dincolo de ele, în profunzimea mea, am găsit acceptare și recunoștință. Ceva din mine, mai sincer și mai adevărat decât orice altceva, știa că întâlnirea cu Visătorul înseamnă întâlnirea cu vindecarea.

„*Pleacă în Kuweit,*" mi-a poruncit El, părintește, cu o neașteptată blândețe, „*acceptă acea slujbă și trăiește viața unui întreprinzător... Respiră primele adieri înmiresmate... Te va ajuta să spulberi barierele care te-au împiedicat să pătrunzi în stările superioare ale responsabilității... Alungă piedicile lăuntrice din calea dezvoltării și toate problemele economice, sociale sau personale se vor rezolva. Teama și dependența sunt unul și același lucru. Ești dependent, deoarece ți-e teamă și ți-e teamă deoarece*

ești dependent. Nu există război mai sfânt decât cel dus împotriva acestor limite... înfrângerea fricii și alungarea ei din Ființa ta..."

El s-a oprit aici. Aveam impresia că, de data aceasta, cântărea dacă era cazul să continue sau nu, oferindu-mi o ultimă informație. Chipul Lui începuse deja să-și piardă conturul, când a spus:

„În Kuweit vei întâlni bărbați și femei care reprezintă celule prețioase în cadrul Proiectului".

15 Soluția vine de sus

A doua zi, mi-am anulat programarea la radiologie și am acceptat oferta lui Yusuf Behbehani. Doctorul L., șeful de personal de la ACO, a fost foarte surprins să-mi primească demisia, care conținea doar câteva rânduri formale și dorea să mă vadă. Îl întâlnisem deja de câteva ori. Impresia pe care o aveam despre el era aceea a unui șef arogant și aspru. Însă, de data aceasta, întâlnirea era cu totul diferită. Viața lui mi se derula dinaintea ochilor cu toată semnificația ei, ca și cum trecutul și prezentul lui se comprimaseră în acea clipă. Am „avut imaginea" relației lui cu soția, cu copiii, cu propria lui existență. Doctorul L. reprezenta, fără doar și poate, un simbol al carierei orizontale, aparent strălucită, când, de fapt, era condusă de teamă, dependență și nefericire, asemănătoare vieții mele.

De îndată ce luasem acea decizie, viziunea devenise lucidă și tăioasă ca un cuțit. Am „văzut" în ochii lui cine era el, în mintea mea, o reflectare a incertitudinii mele, precaritatea intelectuală și a condiției de funcționar, imaginea îmbâcsită a acelei viziuni asupra lumii. „Văzându-l" pe el mă simțeam și eliberat. Eram eliberat fiindcă „vedeam", „vedeam", deoarece eram eliberat. Faptul că mă recunoșteam pe mine în acest om, că cercetam reflectarea fiecărei atitudini și a fiecărui cuvânt, echivala cu atingerea unei alte trepte și depășirea unor limite. El nu mai putea fi din nou șeful meu. Elevarea mea cu un milimetru era suficientă pentru „a înțelege" dintr-o dată întreaga existență a acelui om: studii, carieră, relații.

Viața lui emoțională și profesională, victoriile lui aparente, eșecurile și tot ce el crezuse că știe și deține era dintr-o dată cuprins într-o singură imagine, iar eu eram eliberat. Simțeam descătușarea din vechile lanțuri ale Ființei. Devotamentul oamenilor pentru țeluri meschine, profunda venerare

a tot ce este dureros, atașamentul pentru falsitate, credința nestrămutată în inevitabilitatea morții, toate mi se păreau absurde, asemenea credințelor idolatre. Întâlnirea cu Doctorul L. era un duel între vechi și nou. O mică ezitare ar fi fost de ajuns pentru a fi dezechilibrat și târât înapoi în infernul dependenței. Dar, ca într-un turnir medieval, victoria mea a fost înregistrată în lumea nevăzutului, iar eu am fost cuprins de fericirea sălbatică și nervoasă a celui care tocmai a depășit o provocare mortală.

Când ne-am despărțit, în pragul biroului lui, aveam impresia că și ochii Doctorului L. exprimau satisfacție față de trecerea mea cu succes peste acest test. Întâlnirea noastră îi oferise chiar și lui o adiere de libertate și îi permisese să iasă pentru câteva clipe din carcera rolului său. Realizam că omenirea, ca organism unic, cunoaște și experimentează bucuria atunci când o celulă se vindecă și vestește nașterea unei noi specii.

Realizam că, în toți acești ani, corporația ACO nu constituise doar o slujbă și o sursă de venit, ci și protecția mea, reprezentarea palpabilă a condiției de dependență. Era timpul să întorc o nouă filă din viața mea.

În câteva zile am încuiat casa și am trimis copiii, pentru câteva săptămâni, la părinții mamei lor, însoțiți de Giuseppona. Eram pregătit să mă stabilesc în Kuweit, orașul-stat care plutea pe o mare neagră de petrol, reprezentând de-acum o frontieră a lumii afacerilor și unul dintre centrele financiare majore ale planetei.

Ca întotdeauna, Giuseppona era de partea mea. Ochii ei străluceau de nerăbdare. Încă o dată era pregătită. Cu entuziasmul unui copil, accepta această aventură și perspectiva de a trăi ani de zile în Orientul Mijlociu.

„Grăbește-te, băiete!", îmi spunea ea, îmbrățișându-mă. Bagajele fuseseră aranjate în portbagaj. Giorgia și Luca erau deja în mașină, pregătiți de plecare. „Să ne găsești o casă frumoasă... abia aștept să văd deșertul... Îmi imaginez că seamănă cu o plajă puțin mai mare decât Licola... Și întotdeauna am vrut să întâlnesc un prinț arab..."

Buna dispoziție a Giusepponei era irezistibilă și molipsitoare. Mulțumită ei, nu a fost greu să-mi iau rămas-bun de la copii. Promisiunea de a ne revedea curând m-a încurajat și mi-a dat tăria de a mă confrunta cu acea crucială schimbare.

Visătorul îmi amintea mereu că visul era cel mai real lucru din câte există, iar arta visatului reprezenta o elevare a Ființei care ne permitea accesul la lumea soluțiilor.

„În lumea evenimentelor, în lumea polarităților, nu poți găsi soluții, niciodată. Soluția nu se află pe același plan cu problema. Soluția vine de deasupra, de sus, și nu din timp! Trebuie să știi cum să intri în lumea soluțiilor. Când îți elevezi Ființa, tot ce părea a fi nebulos devine clar, iar problemele ce păreau de nedepășit, ca niște munți, se transformă în simple denivelări....."

Aceste cuvinte m-au făcut să reflectez la o întrebare esențială, la un fapt care se petrece sub nasul nostru și pe care, totuși, continuăm să-l evităm și să nu-l înțelegem: pe parcursul întregii noastre istorii, ca specie, problemele nu au fost rezolvate niciodată! Cel mult, ele au fost transferate pe alte coordonate geografice sau temporale, amânate pentru a fi soluționate în viitor sau transferate altor țări. Schimbările petrecute de-a lungul istoriei umanității și soluțiile găsite uriașelor probleme apărute în timp sunt doar superficiale. În ziua de azi aceste probleme sunt exact cum erau cu mii de ani în urmă. Omul a fost incapabil să le rezolve atunci, cu mâinile goale și cu unelte de silex, și la fel de incapabil este și astăzi, în ciuda faptului că este înarmat cu o tehnologie avansată.

„Dar am făcut progrese certe, suntem mai buni în ziua de azi...."

„Să vorbească mereu despre felul în care lucrurile au fost îmbunătățite este unul dintre cele mai dăunătoare și neproductive obiceiuri ale omului. Limbajul obișnuit este plin de referiri la evoluție și progres, deși totul rămâne la fel cum era. Îmbunătățirile nu sunt posibile", a concluzionat Visătorul, cu amărăciune. *„Credința că poți îmbunătăți și evolua face parte din superstițiile vechii umanități. Este o credință oarbă, dogmatică."*

Credința că lumea poate fi schimbată din afară este a unei umanități lipsite de forța de-a înfrunta rădăcinile răului său. Este necesară o revoluție a gândirii. O răsturnare. Pentru a schimba realitatea, trebuie să schimbi visul. Numai individul poate face asta.

Timpul se supune curgerii sale și omul, laolaltă cu toate civilizațiile se supun aceleiași curgeri și decad în cicluri care se reîntorc, mereu, la punctul din care au pornit, la trecutul lor, păstrând iluzia că avansează spre un viitor. De aceea, soluția în viața unui om, ca și în istoria unei întregi civilizații, nu poate apărea în interiorul timpului, ci pe un alt plan; în timpul vertical, un timp lipsit de timp, într-un răsărit cu o calitate a gândului care se poate petrece doar în acea clipă.

„Doar mânuind clipa suspendată între nimic și eternitate, își poate croi umanitatea destinul și crea evenimente la nivel superior.„

După cum se întâmplase în fiecare etapă din viața mea ghidată de Visător, din acel moment totul părea să capete proporțiile ideale, așezându-se ca un puzzle unde fiecare piesă își ocupa locul ei. Din momentul în care luasem acea decizie, am avut o perspectivă clară asupra situațiilor în care mă complăceam și care fuseseră refulate de mai multă vreme.

„Cele mai importante lucruri au prioritate! Întâi aranjezi cel mai important lucru, înaintea oricăror altora: «visul», evoluția ta... când îți vei aminti de Mine... discernământul tău se va ascuți... vei ști cu siguranță ce să faci și ce să nu faci... Când începi să te observi pe tine însuți, să te cunoști pe tine însuți, tot ce este pozitiv se întâmpla și tot ce este străin «visului», tot ce este inutil, superfluu, dăunător, începe să se evapore."

Puteam verifica veridicitatea acestor cuvinte în fiecare clipă, o puteam atinge cu mâna mea. Ceea ce aparținea trecutului se năruia fără niciun efort și fără niciun regret sau ezitare, pentru a împiedica dezastrul. Ca și Noe, puteam lua cu mine numai „semințele" noii mele lumi. Aparent, părăseam siguranța slujbei, echilibrul familial, casa, pentru o întreprindere aventuroasă, într-o țară îndepărtată. Numai anii petrecuți cu Visătorul, efortul de autoobservare și prezența Lui mă făceau să înțeleg că ceea ce lăsam cu adevărat în urmă erau falsitatea și dependența, care încă mă îmboldeau să mai cred în certitudinea unei „slujbe sigure", în protecție, în ajutorul celorlalți.

Gretchen întruchipa acea panoramă superficială a lumii, într-un mod absolut exemplar. Ea o reprezenta și era paznicul ei devotat, întotdeauna gata să o hrănească și să perpetueze acel mod de a gândi, simți și înțelege viața. Când, așa cum prevăzusem, momentul decisiv a sosit, nu a vrut să părăsească Alpii pentru nisipurile Orientului Mijlociu. Acea femeie și tot ce ea reprezenta nu puteau să mă urmeze și exact același lucru se petrecuse și cu Jennifer. De fiecare dată când îi spuneam „da" Visătorului, lumea falsității, a compromisului și a ipocriziei își găsea sfârșitul. Certitudinile mele erau, după părerea Visătorului, rămășițe care trebuiau schimbate cu ceva neprețuit, care încă rămânea ascuns privirii mele. Astfel de schimbări radicale, aparent inopinate, erau rezultatul unui milimetru de comprehensiune dobândită în nenumărați ani de eforturi susținute. În plus față de acestea, trecuseră mulți ani de pregătire și multe greșeli fuseseră comise înainte ca eu să fiu capabil să le transcend și să las cuvintele Lui să pătrundă mai adânc în mine.

Atâta timp cât netezeam calea pentru principiile Visătorului, Gretchen nu putea face altceva mai bun decât să se evapore, laolaltă cu toate fățărniciile și fantomele vieții mele. Se întorsese la New York și scrisorile ei deveneau din ce în ce mai rare. Nu ne-am mai revăzut. Idolii pe care-i adorasem, lucrurile în care crezusem cu ardoare se năruiau. Toate prioritățile erau răsturnate. Cariera, familia, banii, scara valorilor mele prindea un alt contur. Ceva extraordinar pătrundea în viața mea. Ceva prietenos, sincer, adevărat își crea spațiu pentru a exista.

CAPITOLUL VI

Spre Kuweit

1 Aceasta este economia!

M-am sprijinit de speteaza fotoliului și mi-am întins picioarele sub masa lungă de mahon. Fusese o zi intensă, plină de angajamente, așa cum erau zilele de luni întregi. Lucrasem într-o dezordine voioasă și birourile erau ticsite de cutii cu echipamente noi și mobilier din Europa. Turnurile gemene ale Al Awadi Center, unde îmi stabilisem sediul central, erau tăcute la acel ceas de seară. Murmurul aparatului de aer condiționat era monoton și liniștitor, ca torsul unei imense pisici mecanice. În întuneric, Kuweitul era ca o mână de diamante, strălucind printre panglicile Ring Roads, centurile concentrice ale orașului. Singura autostradă a orașului forma o ghirlandă de lumini care ducea spre puțurile de petrol, câteva mii de mile spre nord-vest. Giganticele pompe de extracție pufăiau: erau ca niște capete imense de saurieni care ieșiseră la suprafață din oceanele minerale, vechi de milioane de ani. Deși se înserase, temperatura de afară era încă sufocantă.

Ziua aceea bătuse toate recordurile meteorologice. Am zâmbit gândindu-mă la decretul Emirului, care cerea ca orice program de lucru să fie suspendat în cazul în care temperatura crește peste patruzeci de grade. De la această temperatură în sus, termometrele oficiale încetau să mai înregistreze și astfel se rezolva problema costurilor pe care acea interdicție le presupunea.

Odată cu relocarea birourilor și departamentelor de asistență tehnică din sectorul de afaceri în turnurile Al Awadi, compania pe care o înființasem în Kuweit începea să se dezvolte și să devină una dintre cele mai profitabile investiții ale trustului Behbehani. Selectasem pentru a lucra în această întreprindere cei mai competenți manageri și tehnicieni din toate colțurile Europei și Statelor Unite. Pe parcurs, în funcție de extinderea permanentă a activităților, ni se alăturaseră și alții, în climatul înfierbântat de ideea cuceririi de noi frontiere. Semnasem câte un contract cu fiecare dintre ei. Acesta prevedea stabilirea lor în Orientul Mijlociu, pe o perioadă de cel puțin trei ani. Să-i găsesc și să-i selectez nu fusese o bagatelă, dar să-i conving să vină în Kuweit fusese o adevărată piatră de încercare. Această mică armată de expatriați se confrunta cu mii de probleme și nevoi, de la cazare și aducerea mobilierului, până la reunirea familiei și educația copiilor. Zi și noapte am organizat și planificat tot ce era necesar, pentru a asigura buna funcționare a întreprinderii și bunăstarea acelor oameni, față de care mă simțeam răspunzător, însă nu mi-am imaginat vreodată că o să-i mulțumesc. Acum, că eram șeful, voiam să încerc tot ce-mi stătea în putință pentru a-i ajuta. Făceam tot ce credeam eu că mi-aș fi dorit, dacă aș fi fost în locul lor.

Vorbind toate limbile, având toate naționalitățile și profesiile pământului, ridicasem un mic turn Babel, un organism miriapod, eterogen, dar armonios, care creștea pe zi ce trecea, în cadrul unui program managerial foarte bine pus la punct. Fiecare element și fiecare om se îmbinau într-un mod firesc și funcționau, ocupând locul potrivit, în urzeala acelei țesături. Curând am simțit că acea echipă era o prelungire a mea.

Să te pui în slujba acelor oameni,
să depui toate eforturile pentru bunăstarea lor
înseamnă să-ți amintești permanent principiile visului...
Schimbarea ta îi va face mai vii, mai responsabili, mai liberi.
Congruența conducătorului este soluția.
Aceasta este economia!

Acum rememoram, în gând, cuvintele Lui. Mireasma copilăriei plutea în văzduh. Mă simțeam relaxat, ca la o petrecere. Mi-au trecut prin minte imaginile femeilor și bărbaților care munceau pentru mine. Le revedeam chipurile în timp ce îmi răsunau în minte cuvintele memorabile ale Visătorului:

„Poartă-le de grijă, slujește-i și iubește-i, pentru că aceasta este datoria unui conducător. Într-un țesut, chiar și cele mai îndepărtate celule trebuie îngrijite pentru a putea să evolueze și să progreseze rapid."

2 A uita „visul"

În acele luni de organizare, care îmi absorbeau cu lăcomie noua viață, am uitat cu totul sfaturile Visătorului și mirajul jocului s-a risipit. De multă vreme, trăiam în apnee, uitând să respir aerul rarefiat al învățăturii Lui, uitând de cercetarea mea. Îngrijorările și anxietățile pe care le consideram, în mod eronat, semnele și efectele irepresibile ale responsabilității, mă supuneau unei asemenea constrângeri, încât începusem să cred că totul depindea de deciziile mele, de opțiunile mele strategice.

„Totul este deja pregătit" a încercat să mă avertizeze Visătorul de nenumărate ori, prevestind poteca abruptă pe care făceam primii pași. *„Totul este deja pregătit. Tu nu trebuie decât să culegi recolta..."*

Însă aceste cuvinte cădeau pe teren arid sau se spulberau pe bastioanele aroganței mele. Eram sigur că programul managerial al operațiunilor și succesul lor răsunător erau roadele firești ale abilităților și talentelor pe care le avusesem dintotdeauna. Miile de conjuncturi din afaceri, cu capcanele și ambuscadele lor aparente, încleștările pentru a te afirma și învinge se iveau și se succedau cu repeziciune și mă țineau într-o permanentă încordare dureroasă, îngrijorat și trist.

Îmi amintesc că într-o seară, după ce luaserăm cina la Riccardo, ne întorceam de-a lungul falezei. Un trafic exorbitant ne înconjura: Bentley și Ferrari se încolonau în urma unor Mercedesuri vechi și camionete împodobite, ca niște cămile la paradă. De-abia auzeam ce-mi spunea Visătorul. Deodată, zgomotul a încetat. Ca la o comandă invizibilă, toate mașinile se aliniau lângă trotuar sau se opreau în mijlocul drumului. Covorașe de rugăciune se despătureau, orientate spre Al-Kaaba, pentru ca sutele de șoferi care se transformau, ca prin minune, într-un popor de credincioși, să îngenuncheze. Sub cerul plin de stele, faleza semăna cu o moschee imensă. În acea tăcerea, glasul Visătorului s-a înălțat spre mine cu o intensitate indescriptibilă.

„Acești oameni merg pe aceeași cărare ca și tine. Ei îngenunchează de cinci ori pe zi și se roagă să atingă același țel ca și tine. Dar paradisul în care cred ei nu se va pogorî niciodată pe pământ! Paradisul este o stare a Ființei...

Viața de apoi este o lume care nu cunoaște limite. Religia, cu ritualurile ei liturgice, este iluzorie..."

Seara târziu am găsit momentul oportun pentru a-i cere să-mi spună mai multe despre asta. Mi-a explicat că religiile, ideologiile și știința sunt poduri care trebuie trecute, transgresate și apoi abandonate. De îndată ce lecția lor este însușită, trebuie să ne eliberăm de ele. Însă, datorită indulgenței noastre, ele se transformă în temnițe ale dogmelor și superstițiilor, în capcane mortale. Pentru întreaga omenire, așa cum este ea acum, agresivă și conflictuală, cât și pentru o singură națiune, care, dacă ar cădea pradă uneltirilor ei, s-ar distruge, religia reprezintă un instrument de control social, de opresiune și proliferare a criminalității, laolaltă cu tribunalele, cu șerifii și închisorile.

„Să nu-ți uiți țelul", a conchis El. *„Dacă vrei cu adevărat să-ți transformi destinul într-o mare aventură, nu trebuie să uiți principiile «visului»... Indulgența omenirii față de emoțiile negative și gândurile negre constituie adevărata cauză a tuturor necazurilor ei. Fii atent! Nu lăsa nicio picătură de durere să te pătrundă. Alege orice cale dorești, dar mai întâi de toate cicatrizează-ți toate rănile mortale!"*

În ciuda prezenței Visătorului și a recomandărilor Lui, m-am regăsit pe vechile făgașuri ale unei existențe nefericite. Îmi aduc aminte că, de data aceea, Visătorul fusese nevoit să sfârșească întâlnirea noastră cu o amenințare.

„Stârnește o revoluție înăuntrul tău!", mi-a poruncit, *„ori, altfel, într-o bună zi, te vei trezi îngenuncheat împreună cu această mulțime, pentru a îmbuna o divinitate din afara ta!"* Apoi, cu o șoaptă, asemănătoare cu șuieratul unei păsări răpitoare, a adăugat:

„Schimbă-te! Sau voi fi nevoit să te înlocuiesc cu altcineva, mai pregătit decât tine!"

Tensiunea la muncă creștea pe zi ce trecea, odată cu dezvoltarea companiei și extinderea operațiunilor ei. Noaptea mă trezeam, cu inima cât un purice, și stăteam fără să închid vreun ochi, ore întregi. Totuși, ca prin farmec, ca o rază de soare printre gratiile carcerei, amintirea Visătorului îmi dădea o clipă de răgaz. O fisură străpungea zidul uitării. Doar pentru câteva ceasuri, eram din nou în lumea „visului". Nu mai doream să părăsesc acea zonă a ființei, acea insulițăatemporală, unde nu erau nici îngrijorări, nici incertitudini sau anxietăți. Însă acea stare dura cât o clipire din ochi. Temerile și îndoielile, îndepărtate pentru o scurtă vreme, reveneau cu mai multă intensitate decât

înainte. Simțeam că mă sufoc. După aceea mi se făcea greață și mintea mea devenea prizoniera unei armate de gânduri negre.

În acea seară, tăcerea și solitudinea îmi încurajau reflecțiile, așa că am deschis carnețelul „la întâmplare". Aceste cuvinte ale Visătorului îmi răsăreau mai vii și mai puternice ca niciodată:

„Fiecare om este singurul artizan al realității din jurul lui. Lumea este un ecran vast pe care proiectăm fantomele vieții noastre... În afara noastră nu există nicio forță, cunoscută sau necunoscută, naturală sau supranaturală, care să ne poată influența destinul... Oricare ar fi întâmplarea ce survine în viața noastră, înainte de a se manifesta, ea trebuie să aibă consimțământul nostru... Nu crede că lumea există în afara ta. Încearcă să înțelegi că ceea ce crezi că vine spre tine din exterior își are originea doar în tine, nicăieri altundeva. Recunoașterea cauzei interioare, responsabilă pentru tot ce se petrece în afara ta, face ca răul, suferința și moartea să dispară de pe fața pământului."

Mi-am ridicat privirea și am rămas fermecat de obscuritatea cuprinsă în ferestrele maure, cu câte trei arcade. Realizam cât de diferită era viața mea acum în comparație cu cea din trecut. Aveam un sentiment adânc de recunoștință pentru tot ceea ce mi se dăruise și se întâmplase în existența mea. O singură picătură dintr-o lume superioară este destulă pentru a spulbera nenorocirile unei vieți.

Observam mediul și fiecare detaliu, într-o nouă lumină. Măsuram cu privirea sala de ședințe aranjată după fastul Orientului Mijlociu, ostentativ, costisitor. Prin ușa întredeschisă, zăream dezordinea cutiilor răspândite pe covoarele scumpe. Poimâine veneau oamenii mei să despacheteze echipamentele și să asambleze mobilierul. Păstram în memorie chipurile lor zâmbitoare. În acel moment, nu m-am mai simțit singur pe lume și inima îmi bătea de parcă ar fi vrut să spargă pereții pieptului. Mi-am răsucit încetișor cu fotoliul spre acea prezență.

3 Îngrijorarea este un instinct animalic

La câțiva pași distanță se afla chiar El, Visătorul, îmbrăcat elegant, în stilul său inconfundabil. Stătea picior peste picior, cu expresia cuiva care era complet relaxat. Părea adâncit în lectura unei cărticele frumos copertate. Nu mă privea și nu dădea niciun semn că m-ar fi observat. De cât timp era acolo?

Nici nu am avut timp să-mi stăpânesc emoția, că El deja deschisese discuția, fără niciun preambul, așa cum proceda de obicei.

„Oamenii de soiul tău, care se identifică cu panorama lumii, își fac griji deoarece au uitat minunăția Ființei" a spus, El fără să-și ridice privirea din carte. În pauza care a urmat, părea că reflectează la propria Lui afirmație. Apoi, fără să-și ascundă dezgustul față de acest subiect, a adăugat:

„Îngrijorarea este un instinct animalic!"

Nu-l mai văzusem de luni de zile. Și acum, aflat din nou în fața Lui, atât de brusc, atât de aproape încât puteam să-l ating, am încercat niște sentimente confuze. După ce mi-am înăbușit emoția, am simțit bucuria tumultuoasă și neașteptată a celui care, în plin deșert, vede dintr-o dată vârfurile unor palmieri stufoși. Totuși, acea bucurie era întunecată de un nor de emoții neplăcute. Am simțit un regret, care fusese depășit de multă vreme, dar revenea acum cu o miasmă poluantă. El îmi dăduse, cu multe luni în urmă, acea sarcină și mă lăsase să mă descurc singur, deși era peste puterile mele. De câte ori nu regretasem că l-am ascultat și că m-am stabilit acolo. De câte ori nu încercasem sentimente de disperare, când mă trezeam încătușat, fără tăria de a merge mai departe și fără posibilitatea de a mă întoarce. Îmi lipsea siguranța mizerabilă a unui salariu și duceam dorul refugiului din uterul întunecat al sclaviei. Chiar și suferința oarbă și durerea inconștientă a vieții mele dinaintea întâlnirii cu Visătorul părea mai confortabilă decât acel urcuș obositor. În ciuda efortului de a mă abține, nu puteam să evit o reacție agresivă, asemănătoare unei provocări deschise.

„Dacă îngrijorarea este un instinct animalic", am ripostat, în timp ce mușchii feței mi s-au încordat și mi-am pierdut controlul expresiilor *„ce trebuie să facem? Dacă noi nu ne îngrijorăm, dacă noi nu ne gândim la toate acestea, atunci cine?"*

Visătorul n-a avut nicio reacție. A rămas adâncit în lectura acelei cărticele, pe care o ținea deschisă în palma mâinii stângi, fără să spună nimic. După ce am rostit aceste cuvinte, am vrut să le retractez, să derulez caseta timpului și să le șterg. Dar era prea târziu. Violența lor și aroganța tonului meu se întorceau împotriva mea. Mă simțeam ca zdrobit de un buldozer. Am observat că reușisem măcar să ocolesc pronumele „eu", lucru care, în mod absurd, îmi adusese ușurare. Tăcerea a continuat, ba mai mult, s-a adâncit și a devenit mai dureroasă. Am încremenit, urmărindu-l cum citește. Când s-a oprit, m-a săgetat o îngrijorare, ca și cum m-ar fi

așteptat un pericol necunoscut și iminent. Încetișor, El a închis cărticica, dar și-a păstrat degetul mijlociu între pagini, ca un semn de carte, și-a ridicat privirea și m-a țintuit cu o intensitate pe care nu mai puteam s-o îndur. Pentru o secundă am simțit prăpastia care ne separa și faptul că distanța dintre ființele noastre se măsura în mulți ani-lumină.

„Încă mai aparții unei lumi care se amăgește că ea este cea care acționează și face alegeri... o lume în care oamenii concep planuri și strategii... unde respirația existenței trece neobservată", m-a afirmat El, pe tonul unui tată sever. Apoi, cu o blândețe aproape imperceptibilă, a spus:

„Unica planificare de care trebuie să se îngrijească omul este propria dezvoltare și hrănirea propriului «vis». Restul va veni de la sine... Alungarea unui singur atom de teamă strămută munții din loc și te proiectează ca pe un gigant în lumea evenimentelor."

„Cum este posibil să nu te îngrijoreze viitorul?" am întrebat, cu înfrigurare. Mă temeam de o intervenție dureroasă a Visătorului. Totuși, încurajat de o scânteie de bunăvoință, am adăugat:

„Cum putem trăi fără planuri, fără programări?" Din tonul pe care l-am folosit răzbătea un efort vădit de a remedia oarecum grosolănia primei izbucniri.

„Planificarea este o formă de exorcism, o evadare din realitate", a răspuns Visătorul. *„Omul își îndulcește teama de viitor cu o falsă siguranță a așteptărilor, prin ritualurile planificărilor și programărilor. În fața unei situații incontrolabile și amăgitoare, a existenței imprevizibile, oamenii ca tine s-au retras în reguli și formule, amăgindu-se că îngenunchează universul, cu lentilele deformate ale raționalității și îl înlocuiesc cu o panoramă confortabilă a lumii. Însă nimic din toate astea nu poate îndulci senzația de precaritate, sentimentul de nesiguranță"*, a conchis El, ca și cum ar fi cântărit rezultatul final al unui echilibru amar.

„Dar cum putem prevedea ce are să urmeze și cum ne putem proteja fără să facem atâtea planuri?"

„Să faci planuri este ca și cum ai săpa o groapă, despre care crezi că este destul de adâncă încât să cuprindă imensitatea oceanului. Acest scut al slăbiciunii, această armură iluzorie, îți dă senzația că ești protejat, însă ecranul psihic încețoșat pe care l-ai ridicat între tine și realitate se destramă brusc și, astfel, te trezești în fața unei prăpăstii de o imensitate monstruoasă; viața, în toată grandoarea ei, care nu-ți fusese descrisă de nimeni."

Credințele străvechi și practicile organizațiilor, teoriile decizionale, strategiile de afaceri, modelele, schemele, abilitățile manageriale și întreg arsenalul de teorii și tehnologii învățate la cursurile de economie și afaceri în Italia, Statele Unite sau Marea Britanie se prăbușeau în capul meu, ca niște idoli de piatră.

„Adică un manager, pentru a lua decizii, nu va avea nevoie să planifice operațiunile lui și pe ale colegilor lui, nu va fi nevoie să stabilească obiectivele care trebuie atinse?", am întrebat, dintr-o suflare, în încercarea firavă de a salva cel puțin o fărâmă din certitudinile pe care îmi clădisem viața și iluzia de a fi capabil să conduc compania mea în Kuweit.

„Nu te ascunde în spatele măștii unui rol!", a tunat Visătorul, pe un ton care devenise din nou agresiv. *„Nu mai spune «ce poate face un manager?», ci «ce pot face eu?» Folosește deliberat acest mic «eu» și asumă-ți întreaga responsabilitate! Universul este la picioarele tale. Întotdeauna!... Și te cântărește chiar și atunci când adresezi o întrebare."*

O rană veche s-a deschis în mine și am simțit cu ciudă și umilire arsura ei, ca și cum cineva mă plesnise cu o biciușcă peste palmă. Dintr-o dată, eram între pereții unui vechi colegiu, ascuns ca o perlă ivoar printre depresiunile din Napoli și puteam din nou să mă infiltrez în conștiința acelui copil. Simțeam vindecarea. Când acele imagini s-au risipit, m-am trezit din nou în fața Visătorului, din nou inocent. Acum, în sfârșit, eram pregătit să-l ascult.

„Un adevărat lider întocmește planificări și programe, la fel ca toți ceilalți, dar nu crede în ele. Planificarea lui este un spectacol care respectă actele și rolurile unui scenariu teatral. Fiecare clipă este un act de creație... fiecare ceas este nou", a încheiat Visătorul. *„Nu a mai existat niciodată un moment asemănător, înainte sau după... Și nici nu va exista!... Tot ce vezi... și tot ce nu vezi... este creat chiar în această secundă.... Totul se petrece acum, în această clipă eternă, în omnipotența și spațiul infinit al Ființei tale."*

În timp ce vorbea, Visătorul a cules un fir invizibil, cu degetul mijlociu și cel mare și a trasat o linie verticală între cer și pământ.

„Clipa este regatul «visului»... Omul obișnuit concepe planuri în timp și spațiu... și de aceea, mai devreme sau mai târziu, ele se destramă și se năruie."

„Dar nu este și «visarea» tot un fel de plan?" am întrebat cu liniștea capitulării, din ce în ce mai fascinat de viziunea Lui.

„«Visul» este o planificare făcută în absența timpului... doar în eternitate, în timp vertical... Eu sunt aici, în acest moment... Acest moment conține tot ce voi merge să culeg,... rămășițe, fragmente din mine... De aceea un visător nu concepe planuri și nu se îngrijorează, ci plutește pe aripile «visului», liber și minunat de frumos... el știe că roadele apar firesc, datorită nivelului lui de desăvârșire și integritate. În adâncul tău există o un câmp unic de posibilități nelimitate. Acolo se poate întrupa visul tău. Numai acolo înflorește tot ce aduce prosperitate și succes în viața ta. Numai acolo, scopul vieții tale ți se înfățișează în toată claritatea lui."

Apoi, pe tonul cuiva care face o demonstrație matematică, a continuat:

„În toate companiile și în toate piramidele organizaționale, cu cât este mai scăzut nivelul de responsabilitate, cu atât mai necesară apare planificarea. Cu cât ea descrește, spre nivelurile inferioare, cu atât devine mai necesară planificarea fiecărui detaliu și stabilirea unor obiective cât mai precise. Acolo, toate ritualurile dintr-un proces decizional sunt îndeaproape urmărite, dar prin intermediul acelor bărbați și femei nu se întâmplă nimic."

În preajmă mai pluteau încă aceste cuvinte, când luminile din sala de ședințe unde rămăsesem s-au estompat și un ecran s-a desfășurat ușor, acoperind peretele din spate. Aveam impresia că pereții și tavanul au dispărut. Simțeam niște zdruncinături puternice în fotoliu, de parcă am fi fost pe o platformă mișcătoare sau într-un extraordinar vehicul invizibil.

4 Doar câțiva evadează

Imagini începură să se deruleze pe ecran. Vedeam mase de oameni cum orbecăiau pe coridoarele unor organizații și se înghesuiau în spațiile deschise sau în birourile înguste, care semănau cu niște celule de insecte.

„Acestea sunt umbre", mi-a spus El, *„Nimic nu s-a întreprins pentru a schimba omenirea și pentru a o conduce spre o nouă specie. Numai o «Revoluție Individuală» va răsturna modul în care milioane de oameni gândesc și simt, prinși în mrejele unui somn hipnotic."*

„Revoluția Individuală".

Erau cuvinte ce urmau să aibă o importanță decisivă în viața mea, însă în acea clipă nu aveau sens, deși reprezentau Proiectul pentru care Visătorul

mă pregătea de ani de zile. Încă era prea devreme ca El să-mi decripteze întreaga lui splendoare.

Am vizitat cele mai joase incinte ale organizațiilor împreună cu Visătorul. Alături de El, pătrundeam în cele mai întunecate și ticsite lumi, care roiau de prizonieri. Cu respirația tăiată, urmăream succesiunea acelor imagini. Vedeam cum oamenii și lucrurile plutesc în lichidul verzui al unui acvariu imens, slab luminat de neoane livide. Trăisem acolo foarte mulți ani, însă numai acum conștientizam cât de dureros fusese să aparții acelui loc, cât de grea era condiția acelor creaturi, condamnate să respire zilnic aerul pe care ele însele l-au poluat.

Din senin, sticla ce conținea acel univers bolnav a devenit un mediu reflectant în care am văzut oglindirile a două chipuri decrepite, amândouă cenușii și încovoiate. Am observat pielea ridată, zbârcită, ca pământul ars. Ridurile de pe fața lor erau atât de adânci, încât semănau cu niște cicatrici. Ceva din înfățișarea lor mi se părea extrem de familiar.

I-am cercetat cu luare-aminte, pentru a descoperi care era cauza acelei senzații de îngrijorare pe care o percepeam. Când i-am recunoscut, m-am oripilat... cei doi oameni erau... Visătorul și cu mine! Terifiat, m-am întors spre El... El era calm. Chipul Lui aspru era mai tânăr ca niciodată și mă încuraja cu un zâmbet. Mă simțeam mai liniștit, deși sufletul meu rămăsese rănit de o disperare mută, dureroasă.

Vedeam o groază de tineri așteptând într-un șir lung. În ochii lor scânteia o rază de lumină. Ca o panglică umană, ei alunecau spre un stăpân crud care îl cerceta pe fiecare în parte și îl refuza sau îl trimitea la muncă. La fel ca Minos, el îi atribuia fiecăruia un rol trist, „o poziție permanentă" în incintele infernale ale organizațiilor. Le observam paloarea, privirile în care emoția nu murise încă. Știam că erau condamnați la nefericire.

„Să fii selectat este sub demnitatea umană", a spus Visătorul. *„Omul își «visează» munca și o alege în funcție de intenția și înclinațiile lui."*

El a observat compasiunea mea pentru destinul lor, iar apoi a prins din zbor întrebarea pe care intenționam să i-o adresez și mi-a luat-o înainte:

„Evoluția maselor este imposibilă! Nicio revoluție sau ideologie nu a reușit până acum... Doar puțini evadează... Reușita e numai individuală..." Eram chinuit de gânduri. Mă simțeam precum reprezentantul unei specii vinovate, care ascultă în boxa acuzaților anunțarea unei sentințe finale și fără drept de apel.

„Ceea ce privești tu acum nu este umanitatea", mi-a spus El, dezvăluind faptul că eram departe de a înțelege *„Gloata pe care o vezi nu se află în afara ta!"*

Am bănuit că Visătorul îmi înfățișa propria falsitate, îmi demasca altruismul prefăcut și incapacitatea de a-i ajuta pe alții. M-am încrâncenat. Dar lecția Visătorului era departe de a fi luat sfârșit. Aprofundând, El a făcut cercetarea mai minuțioasă și mai nemiloasă.

„Acea mulțime pe care o privești este chiar degradarea ta. Acei oameni, desfigurați de durere, de stresul competiției, sunt fragmente împrăștiate din ființa ta, reflectarea spectaculoasă a disperării pe care o porți înăuntrul tău." Visătorul mă lovea, așa cum lovesc fariseii zidul templului. Mi-am simțit o parte din propria carne dezgolită și expusă lumii. Încrâncenarea s-a preschimbat într-un sentiment pozitiv, o jenă insuportabilă ce mă încingea în interior, ca o limbă de foc ce mă ardea pe sub piele, mă devora din cap până-n picioare.

„O faci doar pentru tine!", l-am auzit rostind, cu o voce pițigăiată, pentru a mă scoate din starea aceea. *„Ei sunt oglindirea ta!... Transformarea ta, va transforma întreaga omenire... Dacă dorești cu adevărat ca acest supliciu să ia sfârșit și omenirea să se schimbe, vindecă-te pe tine!"* M-am cutremurat când am înțeles că trebuia să-mi asum o asemenea responsabilitate. M-am întors, însă o ușă blindată îmi împiedica evadarea. Nu puteam să învinovățesc sau să compătimesc pe nimeni, cum făceam de obicei. Stomacul îmi era strâns într-o menghină. În căutarea disperată de a găsi un refugiu, m-am ascuns printre filele carnețelului meu. Cu nasul în notițe, m-am străduit să-mi adun gândurile învălmășite și m-am concentrat asupra spuselor lui. După părerea Visătorului, unica posibilitate pentru umanitate, unicul mod de a progresa, este să te modelezi ca om integru, complet.

„Aceasta este singura mântuire a omenirii", a declarat El.

Apoi a continuat, spunând că omul este încă o ființă în curs de evoluție, cu un psihic nedesăvârșit. Evoluția speciilor este o călătorie spre integritate. Ea trebuie inițiată din interior spre exterior, printr-un proces de întregire, care nu poate fi impus. Tocmai din acest motiv, vechile sisteme au dat greș. Războaiele și revoluțiile s-au dovedit a fi inutile. Cu mintea învălmășită, luam notițe și subliniam de mai multe ori cu înfrigurare afirmațiile Visătorului.

„Următorul prag evolutiv al omului nu se poate petrece în viitorul istoric, ci într-un «timp fără de timp», într-un viitor vertical", a spus El. Că printr-o gaură în cortină, observam cu claritate sensul evoluției

organizațiilor umane și motivul durerii lor, aparent zadarnice. Aspirația unui om de a transgresa propriile limite și căutarea lui milenară de a da sens existenței lui se transmuta, de pe plan politic, religios și tradițional spre întreprinderi, fabrici, industrii, laboratoare și birouri. În acele organizații ca niște navete spațiale gata de lansarea în spațiu, omul a pornit în exodul său spre desăvârșire. Întreprinderile și organizațiile, nesfârșita rețea de temple și oracole de afaceri înlocuiesc mănăstirile și bisericile și se transformă în punți de lansare și evoluție.

„Organizațiile viitoare vor fi Școlile Ființei", a prorocit Visătorul. Apoi a rostit câteva cuvinte care mi-au rămas întipărite în memorie pe veci:

„Afacerile vor constitui religia planetei, religia religiilor. În afaceri, mai mult decât în mănăstiri, moschee sau idoli, oamenii depun un efort sisific, pentru a atinge cele mai înalte niveluri de responsabilitate. Numai în afaceri adversitatea și dificultatea sunt preschimbate într-un propulsor angrenat în călătoria spre libertate. În zgârie-norii multinaționalelor, în temple ale finanțelor, mai mult decât în sinagogi și mănăstiri, oamenii încearcă să facă posibil imposibilul: să-și răstoarne viziunea... să-și schimbe destinul."

Picioarele au început să-mi tremure, din pricina imensității acelei viziuni. Chiar și numai să asculți acea predicție era nevoie de o responsabilitate uriașă, care încă nu mă caracteriza. În urzeala ei, cineva a sesizat, cu câteva zeci de ani în avans, revoluția care ar fi dărâmat întregul sistem economic de la temelia lui etică și ar fi grăbit sfârșitul vechiului „capitalism rațional". În mesajul Visătorului se ascundea secretul succesului Școlii de Economie pe care o fondasem. Acesta consta chiar în faptul că știam, cu zeci de ani înainte, că toate companiile, indiferent dacă erau mici sau mari, vor deveni într-o bună zi școli ale aspirațiilor și responsabilității, că succesul economic constituia unul și același lucru cu evoluția fiecăruia dintre oamenii lor. Să știi acest lucru, cu mult înaintea oricărei alte universități, era un imens avantaj competitiv imbatabil.

Pe atunci nu știam toate acestea. Era ca și cum, luând în considerare cererea crescută a industriei de mașini, Visătorul îmi dăduse proiectul complet al mașinii viitorului. În mesajul Lui se simțea suflul filosofiei universale a ESE, The European School of Economics, unicitatea muncii promovate de școală și grandoarea misiunii ei: pregătirea vizionarilor și filosofilor pentru acțiune.

„Visatul reprezintă dezvoltarea unei lumi interioare care te împiedică să fii doar o funcție a vieții, o marionetă mecanică a lumii exterioare, a aparențelor. Obiectul școlii este eliberarea: eliberarea de conflicte, suferințe, sciziuni și moarte.

«Visul» este ceva care se interpune între tine și viață.... Omul obișnuit crede că viața este cauza, iar el este efectul. Numai munca asupra Ființei, munca Școlii Răsturnării poate produce inversarea acestei viziuni dezastruoase asupra lumii.

Munca unei Școli adevărate este o muncă de minerit.... o muncă de îndepărtare a zgurii, stratificațiilor și impurităților... în căutarea a ceva ce noi am deținut cândva, ceva ce ne-a făcut integrali, fericiți, nemuritori: voința.

Școala și Voința sunt unul și același lucru. Școala este voința din afara noastră. Voința este Școala dinăuntrul nostru.

Când „adevărata voință" se va afirma, nu vei mai avea nevoie de Școală. Numai atunci când voința va fi activată vom fi propriii noștri stăpâni. Iar odată deveniți propriii noștri stăpâni înseamnă că suntem stăpânii universului.

Dedesubtul a tot și toate există ceva valoros pe care noi ar trebui să-l deținem pe drept. Tocmai contactul cu acest «ceva» ne ajută să intrăm în posesia a tot și toate."

5 Să concepi programe, dar să nu crezi în ele

De aici încolo am început să urcăm. Alături de El, mă cățăram pe căile care duceau spre cele mai strălucitoare și opulente sectoare din afaceri. Visătorul îmi revela cum în spatele celor mai mari multinaționale, în spatele mastodonților industriali și financiari ai lumii, în spatele fiecărei realizări umane, există întotdeauna un individ și visul lui.

Urcând până la vârful piramidelor decizionale, până sus, acolo unde organizația își înfățișează extrema operativitate decizională, El mi-a arătat imobilitatea din care răsărise acea acțiune și invizibilitatea care dăduse naștere acelei idei briliante. Întemeietorul, vizionarul, nebunul strălucit, utopistul pragmatic, el și numai el lăsase lumea să existe și, ca o regină termită, o mai hrănea încă.

„Unica lui activitate constă în grija pentru integritatea sa", mi-a dezvăluit El. *„Ceea ce îl face deosebit este atenția, vigilența, care nu lasă să pătrundă nicio îndoială sau umbră de compromis ca să-i fisureze hotărârea și niciun atom opac să se infiltreze și să polueze «visul»."*

Datorită isteţimii psihice a conducătorului, programele şi strategiile sunt instrumente prea lente şi rigide. În locurile unde luarea unei decizii implică un al şaselea simţ, «intuiţia», apare un şaptelea simţ, «visul», acolo unde, de fapt, nu este nimic de decis.

„Un conducător adevărat concepe programe, dar fără să creadă în ele." Apoi a continuat: „Aspiraţia lui îl ghidează, iar el crede doar în impecabilitatea sa... "

„El nu-şi trasează obiective în afara lui," a continuat El, *„deoarece obiectivul său este el însuşi... libertatea lui!"*

De îndată ce atinge nivelul de integritate, viziunea îi va deschide calea, iar pasul lui va netezi poteca. Nu are nevoie să aleagă o direcţie, fiindcă el însuşi este direcţia, inventatorul visului care se desfăşoară şi care se conturează în lumea evenimentelor.

„Asumă-ţi integritatea", mi-a ordonat El şi a rostit aceste cuvinte rar şi clar, pentru a le sublinia importanţa. *„Implicarea lăuntrică înseamnă investiţie. Numai implicarea ta face ca lucrurile să se întâmple! Doar incoruptibilitatea conducătorului atrage toate oportunităţile şi resursele necesare... Promisiunea solemnă pe care el şi-a făcut-o sieşi este să onoreze Jocul până la capăt. Succesul fiecăreia dintre acţiunile lui, în lumea exterioară, este doar răsfrângerea integrităţii lui."*

Conducerea companiilor până la limita imposibilului, strângerea unor averi imense, întemeierea unor imperii economice constituie doar o prelungire a esenţei lui, o validare a gradului de libertate interioară şi a nivelului de responsabilitate. Dacă omul îşi menţine implicarea, succesul este inevitabil, este rodul ei firesc.

„Un conducător adevărat ştie că afacerea adevărată este doar cea interioară! El este gardianul incoruptibil al propriei sale promisiuni. Doar pe aceasta trebuie să o păstreze intactă", a subliniat Visătorul, ca o concluzie.

Imagini cu imperii financiare şi averi nesfârşite se succedau pe ecran, pentru câteva clipe, şi apoi dispăreau şi în locul lor se aşternea o tăcere adâncă, învăluind fiecare colţişor al sălii de şedinţe. Ochii lui tăioşi mă scrutau cu atenţie, observau efectul acelor revelaţii. Mă simţeam, literalmente, întors pe dos. În „prăvălia" interioară, preţurile şi mărfurile fuseseră aruncate prin aer şi acum erau rearanjate. Alte priorităţi interveniseră să aşeze preţul corect pe marfa potrivită şi după o altă ordine se stabileau acum locurile pe rafturi, abandonând într-un depozit vechile metode şi principii prăfuite.

Am închis ochii şi mi-am dorit cu ardoare ca această operaţiune să ia sfârşit. Când a început să vorbească din nou, a reluat problema imobilităţii.

Pentru un conducător, cea mai eficientă metodă care-i stă la dispoziție este a face prin „non-facere", să acționeze fără a acționa. Visătorul a definit-o drept „acțiune lipsită de efort": o stare visătoare și poetică....

„Pentru un conducător, solitudinea și imobilitatea sunt acumulatori de putere" a conchis El, *„starea în care el intuiește și atrage mesaje vitale ale voinței, care este acum adânc îngropată în om... Fii serios, fii sincer și te vei simți puternic și curat... și vei ști!"*

La auzul acestor cuvinte, imaginația mea s-a înălțat și am vizualizat imaginea unor mase nesfârșite de oameni dependenți. Am privit de la înălțime stupul de mii de femei și bărbați, forfota lor continuă. Imaginile erau reale și vii. Mi-am concentrat gândurile asupra lor. Am văzut ființele patetice, cu comportamentul lor neliniștit, cu gesturile lor repezite, cu mișcarea lor trucată, ca într-un film mut. Visătorul mi-a întrerupt fanteziile chiar în acest punct, s-a strecurat printre reflecțiile mele și le-a îndrumat. După atâta timp petrecut în organizații, numai în acea clipă, alături de El, am conștientizat: cu cât se mișcau mai mult, cu atât păreau mai îngrijorați și mai preocupați, iar în realitate ocupau poziții insignifiante, situându-se pe cele mai scăzute nivele de responsabilitate și retribuție.

„În vidul nemișcat, am învârtit «roata» universului... împreună cu ființele care se aflau pe circumferința ei, pe spițe și butuc", a recitat solemn Visătorul.

„Acel vid de la mijlocul butucului este adevăratul creator al «roții»... și în acea invizibilitate se ascunde piramida ierarhică a ființelor care de fapt o alcătuiesc", a încheiat El și a tăcut.

Cine era acea Ființă care îmi tulbura viața?

Simțeam cum caierul de gânduri se toarce ușor până devine un fir subțire, iar emoțiile și părțile dispersate din Ființa mea se adună laolaltă. Un râu de energie se umfla, până a rupt zăgazurile și-a luat cu el îndoieli, îngrijorări și tot ce era mort.

Alături de El, economia și afacerile înfloreau pe solul poeziei și treceau dincolo de limite, devenind o artă universală. Doream să păstrez acea stare de înțelegere, claritatea și luciditatea acelui moment, senzația de a fi capabil să cuprind tot și toate. Atunci, El mi-a explicat cum să trăiesc strategic și mi-a vorbit despre Arta de a Acționa.

„Un conducător trebuie să știe cum să joace exemplar toate rolurile", a spus. *„El poate să simuleze într-un rol dezorientarea, ignoranța și chiar negativismul, însă... nu trebuie să creadă în ele!"* m-a prevenit. Tonul pe care l-a folosit mi-a sugerat că era o problemă de viață și de moarte.

„El se poate înfuria și poate deveni violent, poate purta masca agresivității, dar pe dinăuntru nu trebuie să fie afectat deloc. "

Acest rol negativist se numește *„atitudine negativă potrivită".*

Apoi a adăugat că, interpretând un rol, un conducător poate concepe programe și planuri și poate pretinde că se proiectează în viitorul îndepărtat.

„Dar fără să crezi în ele!", a repetat pe același ton poruncitor.

Un om liber, un bărbat adevărat, știe că fiecare moment necesită o strategie, fiecare clipă are statutul ei, pe care se sprijină scenariul ce urmează să fie jucat impecabil. Detașarea acelora care sunt conștienți că „interpretează un rol" le permite să aleagă între diferite comportamente și ipostaze posibile, ca și cum purtarea unei măști anume atrage după sine circumstanțele și evenimentele cu care ei se confruntă.

„Doar un om adevărat poate interpreta un rol!" mi-a dezvăluit El, pe un ton categoric. *„Omul obișnuit, identificat cu rolul lui, condiționat de temerile lui, hipnotizat de panorama superficială a lumii, a uitat de arta de a interpreta un rol, de puterea de a interpreta un rol și tot ce știe este falsitatea."*

De multe ori, în momente cruciale ale discursul Său, încercasem să mă apăr de acele idei subversive. Abilitatea conducătorului de a juca teatru mi se părea înrudită cu minciuna și oportunismul.

„Să interpretezi un rol cu bună știință nu înseamnă nicidecum să minți", a zbierat Visătorul. *„Să joci, presupune să trăiești strategic!"* Era clar că Visătorul deținea cheia gândurilor mele. Capitularea în fața acestei claritățI dispersa umbrele chiar înainte ca acestea să se ivească.

„Să trăiești strategic este felul de a fi al unui războinic care acționează intenționat și impecabil, făptuind cele cerute de situație. În exterior, el răspunde la cerințele rolului... dar, în același timp, în interior deține responsabilitatea și puterea ascunse în spatele măștii. Doar cei care trăiesc strategic pot reuși!"

A așteptat până când afirmația Lui a produs efectul scontat și m-a examinat ca un medic care injectase un antidot unui toxicoman. Discursul Lui, când l-a reluat, avea un ton serios, între amenințare și anunțul solemn al unei învățături vitale:

„Când îți faci griji cu anticipație, când plănuiești și îți conturezi imagini negative, când uiți ce ai creat până acum, te reduci la dimensiunile unei insecte și lumea ți-o ia înainte. Mii de fotograme vor dezvălui înfrângerea ta în fața universului și nu vei mai avea o altă șansă, căci tot ce ai crezut până acum că deții se va evapora."

Visătorul îmi dădea niște sfaturi finale, înainte să mă arunce înapoi în fălcile lumii. Glasul Lui scădea ușor până ce s-a transformat într-o șoaptă ușoară. Urma să-mi dezvăluie ceva ce avea să devină piatra de temelie a tot ce clădisem de-a lungul vieții și principiul primordial al prosperității.

„«Visul» este cel mai real lucru care există!... «Visul» constituie o realitate atemporală... Numai omul care visează poate crea bunăstare!"

În opinia Visătorului, „visul" este o lume sublimată, cauza reală a tot ce vezi și atingi.

„«Visul» reprezintă planificarea verticală pe care doar un vizionar o poate cunoaște... Acel «după» nu există decât în imaginație... Fiecare clipă este o prăvălie lăuntrică ce se deschide și se închide și în fiecare clipă câștigi sau pierzi; fiecare moment este un succes sau un eșec. Totul se petrece acum, sub ochii tăi, în această clipă eternă."

6 Agenda

„O agendă încărcată cu programări, care nu mai are niciun spațiu liber, precum a ta", a început Visătorul și a indicat una dintre pagini care era plină de nume, ore și numere de telefon, *„este o scrisoare de sinucigaș, înseamnă confirmarea propriei morți... Omul, cu cât este mai aproape de moarte, cu atât are agenda mai ocupată."*

Era ca și cum aș fi primit un pumn în stomac. Durerea cruntă pe care o simțisem era cel mai evident semn al forței noului atac al Visătorului asupra sistemului meu de valori. Am încercat să mă feresc din calea acelor cuvinte directe și dure. Sentimente de aversiune și reacții violente împotriva Visătorului au răsărit din toate cotloanele ființei mele și s-au învălmășit, într-un crescendo incontrolabil, înăuntrul meu. M-am revoltat pentru că mă catalogase drept un om mort, deoarece duceam o existență intensă și activă.

„Este imposibil să trăiești în contextul unei «societăți moderne» fără să ai îndatoriri, programări sau ședințe", am spus cu ciudă. Am subliniat cuvântul „societate modernă", ca și cum voiam să delimitez diferența dintre lumile noastre. Eram convins că ceea ce susținea Visătorul nu avea, practic, nicio bază reală. Cândva, El îmi spusese: *„Lasă jocul să continue, lasă comedia să se desfășoare... lasă colaboratorii și profesioniștii să-și joace rolul. Compania este o reprezentație teatrală... cu măști și personaje care evoluează după un scenariu... Nu te încrede în el! Nu te rătăci!... Nu uita că este doar un joc."*

Eram sigur că Visătorul nu realiza ce implica să conduci o companie internațională, cu sute de colaboratori și să simți în fiecare zi răsuflarea acționarilor în ceafă.

„Ei bine," am spus exasperat „nu înțeleg! ... Ce are a face agenda cu faptul de a fi viu sau mort?..." Am rostit cu greu aceste cuvinte și un nod de emoții mi-a strâns gâtul.

„Fiecare programare, fiecare plan pe care îl trasezi" a spus Visătorul, fără să bage de seamă acel tainic strigăt de ajutor, ascuns în umbra agresivității mele, *„îți întărește iluzia de a fi viu, te adâncește în convingerile tale nebunești. Mai presus de toate, trebuie să fii capabil să plănuiești. Să planifici și să crezi în ceea ce ai planificat este ca și cum ai muri. Omul poate plănui doar ceea ce deja este mort...*

Adevăratul plan este chiar în acest moment, în «Acum și Aici»....

Un conducător poate avea armate de colaboratori care concep planuri și programe, operațiuni pentru viitor, în cele mai mici detalii, dar decizia lui va fi întotdeauna rodul momentului. Până în acel moment el nu știe, nu acționează până ce momentul nu-și dezvăluie eternitatea. Numai atunci va afla ce are nevoie să cunoască.

Lumea va fi la picioarele tale când vei învăța să trăiești clipa în deplinătatea ei. Planurile și programele se ivesc natural, fără să depui efort, atunci când încetezi să mai crezi în ele."

Privirea lui s-a înăsprit în timp ce continua să mă fixeze. Apoi și-a întors capul de la stânga la dreapta, ca și cum ar fi vrut să compare cele două profiluri ale mele. Am intrat în panică. Era o tăcere amenințătoare în mișcările Lui, asemenea celei ale unei păsări răpitoare care încearcă să-și ascundă intenția feroce.

„Agenda îi ajută pe oamenii de genul tău să uite", a spus El pe o voce joasă.

Panica s-a transformat repede în teroare. Trebuia să găsesc o cale de a ieși din starea aceea, cu orice preț. Dacă aș fi avut un strop de inconștiență, i-aș fi cerut o explicație pentru acea viziune comică și bizară. Cum putea agenda să te ajute să uiți? Mă simțeam închis într-un cocon psihic și din care nu reușeam să ies. Acea întâlnire cu Visătorul deschidea un duel mortal între partea din mine care nu dorea sub nicio formă să cedeze și cealaltă, care îi „sorbea", însetată, cuvintele.

Cu greu am găsit tăria să întreb:

„Ce să uit?"

Încetișor, Visătorul s-a apropiat, la câțiva milimetri de mine.

„Să uiți de tine!" a murmurat.

Teroarea s-a transformat într-o frică irațională și devastatoare, care îmi invada și cuprindea ființa. În timp, am început să recunosc oportunitățile fundamentale de evoluție, ascunse în momente ca acestea. Când Visătorul îmi străpungea armura de nezdruncinat a certitudinilor, puteam să culeg puțină pulbere prețioasă, ca o albinuță care polenizează o floare. Așa m-am apropriat de „vis".

„Lumea este desfășurarea în timp a ceea ce visăm... O programare este întotdeauna cu tine!... Sau mai mult, cu o parte din tine, pe care nu o cunoști. Oamenii și evenimentele se înalță și se risipesc după un scenariu gravat deja în Ființă...

Când plănuiești și crezi în ce ai plănuit ... te îndepărtezi de «lumea reală»... Cu cât te convingi pe tine însuți că programările și întâlnirile se petrec așa cum le-ai programat, cu atât mai mult te apropii de moarte... Și astfel, întâlnești oameni morți care plănuiesc și programează ca și tine, care se află sub imperiul iluziei că ei aleg și decid, fără să-și recunoască propria neputință."

Aici, Visătorul a făcut o pauză și am bănuit că acțiunea Lui demolatoare se sfârșise. Aveam nevoie disperată să-mi trag sufletul. Dar Visătorul nu lăsa niciodată o treabă pe jumătate terminată. El calculase cu precizie clipa în care urma să-mi dea lovitura de grație a acelei lecții extraordinare:

„Într-o bună zi, agenda ta va semăna cu aceea a unui om liber, a unui om care știe ce face, deoarece are mereu soluția cu el... de fapt, el însuși este soluția. Îți vei juca rolurile, în întâlniri și ședințe și vei lăsa lumea să fie liberă să se desfășoare... în cele mai bune moduri cu putință. Lumea va deveni capodopera ta, fără niciun efort sau constrângere, atunci când agenda ta va semăna cu cea a unui adevărat conducător... și va conține numai file albe."

7 „Alo, cine sunt eu?"

Ziua începuse cu o tensiune, încă de dimineață. De la terasa casei din Samia, răspunsesem deja la câteva apeluri telefonice. Visătorul era lângă mine și mă urmărea tăcut, în timp ce cântărea evenimentele și entuziasmul conversațiilor după conținutul lor: dat ordine, ridicarea tonului, enervare și, de câteva ori, pierderea controlului.

Din când în când, mă întorceam și încercam să schimb o privire complice sau să primesc un semn de solidaritate, având în vedere munca acerbă pe care o desfășuram de dimineață devreme, nemulțumit din pricină că trebuia

să conduc o echipă de cârpaci, cărora eram nevoit să le explic totul, de sute de ori. Cum era posibil să fie atât de nepricepuți? Cum se puteau înțelege greșit cele mai simple și clare ordine?

„La telefon nu trebuia să spui: «Alo, cine este?», ci: «Alo, cine sunt eu?»", a remarcat Visătorul, surprinzându-mă, în timp ce aveam ultimele schimburi de replici, în timpul unor lungi conversații telefonice. Am crezut că nu înțelesesem foarte bine. El doar murmurase acele cuvinte, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva foarte important, ceva pentru care ar fi trebuit să abandonez orice altă ocupație și să stau să ascult. Am intrat în panică. Era de ajuns să arunc o privire, pentru a-mi da seama că Visătorul se transformase într-un prădător nemilos. M-a străbătut un fior pe spinare, în timp ce simțeam adrenalina pătrunzându-mi în sânge, în doze imense. Cu tot calmul de care eram în stare, l-am rugat să repete ce spusese. Dar vocea mea era deja sugrumată de o neliniște crescândă.

„Ceilalți sunt TU!", a țipat El, cu o voce îngrozitoare. În lumile lăuntrice, în infernul ființei, unde îmi fuseseră aruncate acuzații și lamentări, Visătorul nu mai era un oaspete politicos care stătea la masă în casa mea, ci un căpitan înspăimântător, care dădea ordine în mijlocul unei furtuni, în timp ce vasul era gata să se scufunde. Eram înspăimântat. Am tresărit și receptorul aproape că mi s-a sfărâmat de masă, sărind de la un capăt la altul al ei, ca o ființă alunecoasă și neastâmpărată.

Scena trebuie să fi fost foarte comică, deoarece nici Visătorul nu s-a putut abține să nu râdă. Pe de altă parte, dincolo de masca lui gravă, dincolo de mânia lui aparent incontrolabilă, se întindea un ocean de calm. În spatele severității din privirea Lui se ascundea serenitatea unui sfinx, care mă exaspera mai mult decât amenințările Lui. A rămas așa pentru o clipă, apoi și-a reluat alura feroce de prădător.

„Ceilalți sunt tu! ", a repetat El. Vocea Lui redevenise calmă, dar acest lucru nu mă liniștea.

„Lumea este așa, deoarece tu ești așa și nu invers. Nu fugi... Vizibilul te ajută să recunoști invizibilul... Ceilalți te ajută să vezi ceea ce nu vrei să vezi în tine însuți... Ce proiectează toate acestea în mine? Aceasta este întrebarea pe care și-o adresează o persoană onorabilă! Te ascult de ceva vreme. Ești indecis și prolix... Confuzia se află în tine și nu în ceilalți", mi-a spus și s-a sprijinit puțin de masă.

„Lumea se manifestă ca fiind îndoielnică, haotică, iresponsabilă, pentru a adeveri ce ești și unde ești. La fiecare apel, indiferent cine este la celălalt capăt al firului, fără excepție ești întrebat: «Te deranjez?»"

Acum, că Visătorul îmi atrăsese atenția, realizam că avea dreptate. Totuși, încă nu înțelegeam ce importanță ar fi putut avea acest detaliu. „Te deranjez?" era o întrebare convențională. De multe ori nici n-o băgam în seamă, pentru că o consideram nimic mai mult decât o expresie obișnuită, de politețe, un semn de respect pentru intimitatea cuiva, mai ales a superiorilor ierarhici.

„Te deranjez?", te întreabă ei când simt că te-au luat pe nepregătite. Lumea, ceilalți, te oglindesc... ei sunt oglinda care reproduce imaginea unui om indolent, care vorbește cu sine însuși. «Te deranjez?» este lipsa ta de responsabilitate. «Te deranjez?» deoarece ești confuz! «Te deranjez?» este lumea care te denunță."

Țrrrr! Telefonul suna din nou.

Am ridicat receptorul și am întrebat mecanic:

„Cine e?"

Nici nu am terminat bine acea întrebare convențională, că vocea Visătorului a răsunat mai înspăimântătoare decât înainte.

„Ar fi trebuit să spui: «Alo, cine sunt?» și nu «Cine e?»", s-a înfuriat El.

„Cine sunt?", a insistat El și a continuat să strige. *„Numai aceia care au înțeles că ei înșiși se află la celălalt capăt al firului răspund astfel!"* Îl ascultam pe Visător și în același timp încercam să păstrez limitele normalității în conversația care tocmai începuse.

„«Alo, cine sunt?» înseamnă să te întâlnești cu propria confuzie", a continuat Visătorul, fără a ține cont de conversația pe care o purtam, de cel care era la capătul celălalt al firului și de ce putea să creadă acela. Ascultam vocea Visătorului și i-am răspuns monosilabic interlocutorului meu, în timp ce încercam din răsputeri să scurtez conversația și să închid.

„Lumea vrea să fie condusă! Oricine te sună are nevoie să se știe conținut... are nevoie de claritate... Dar după câteva remarci ale tale, descoperă că nu ai nicio direcție... Ești rănit, ești saturat..."

„Lasă inconștiența să te domine, pătrunde în alte zone de înțelegere!" m-a îndemnat Visătorul și, cu o neașteptată bunăvoință, se întoarse la tonul lui normal. „Un om vigilent știe că, ascunsă printre crustele hotărârii și ale

falselor incertitudini, apare întotdeauna aceeași rană, aceeași durere... Știe că nu e nimic de făcut dacă rana nu e tratată și vindecată. Și chiar dacă încearcă să evadeze, dacă se retrage ca un pustnic în peșteră sau într-o mănăstire, ca ascet, departe de telefoane și angajamente... acea rană, acea durere va reapărea, ca să denunțe lipsa lui de pregătire. "

„Dar tu, precum toți oamenii obișnuiți, nu simți acum acea durere sau cel puțin pretinzi că este insignifiantă!" În glasul lui răsuna ecoul unui eșec iremediabil, durerea unei înfrângeri cosmice.

Telefonul continua să sune. În acel moment, chiar nu știam ce să fac. Nu voiam să-l dezamăgesc pe Visător, dar în același timp nici nu mă simțeam liber, binedispus sau gata să intru în joc, ca să mă conformez așteptărilor Lui. Telefonul continua să sune. Visătorul m-a încurajat să răspund, cu o încuviințare din cap și apoi și-a însoțit gestul de cuvintele:

„Gândește-te, ce binecuvântare!... Lumea ne sună să ne spună cine suntem și ce ne lipsește... Este ca și cum am sta lângă oracolul din Delphi și i-am pune întrebări după pofta inimii!" Apoi, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, a adăugat:

„Oricine răspunde la telefon, pare să întrebe cine este... deși știe deja ... Tu știi deja cine este la celălalt capăt al firului ... deoarece tu pe tine însuți te suni..."

Ceva s-a deschis; o senzație de bine mă pătrundea, ca o vertebră ce revenea la locul ei. Telefonul suna în continuare, dar eram prea ocupat să iau notițe și nu puteam răspunde. Intrasem într-o stare febrilă. Eram pe punctul de a cântări și reflecta la acele cuvinte care dețineau puterea de a schimba viața, de a transforma destinul unui om.

„Lumea este reflectarea pură a Ființei tale ... Să nu uiți asta! " m-a avertizat Visătorul. *„Lumea îți telefonează să-ți spună cine ești... să te înștiințeze că ai încercat mereu să eviți să te cunoști! Numai tu decizi cine ar trebui să fie la celălalt capăt al firului... Tu și numai tu decizi ce îți va spune el... Pentru moment, la celălalt capăt al firului vei găsi o lume care îți reflectă fragilitatea. Tu ești cel care cere ajutor, care cere să fie vindecat..."*

Ascultam și notam ceea ce îmi spunea Visătorul cu o absolută certitudine că lucrurile vor fi exact așa cum susținea El. Totul îmi era clar. Notele împrăștiate ale nenumăratelor lui învățături își găseau locul potrivit într-o perfectă compoziție. Voiam să înregistrez fiecare detaliu al comprehensiunii acelui moment, astfel încât să o pot accesa când voi avea nevoie de ea și să fiu capabil într-o zi să o transmit mai departe.

„Un om viu invită viața", a insistat Visătorul, adâncind breșa săpată în mine. *„Postura ta de victimă încurajează eșecul. Cine se aseamănă se adună. Înțelegerea atrage înțelegere. Vrei să schimbi oamenii de la celălalt capăt al firului? Schimbă-te tu! Fii tu însuți soluția și lumea va fi rezolvată pentru totdeauna."*

Mi-a dat câteva secunde, ca să-mi trag sufletul. A așteptat până când am adăugat și ultima parte din discursul Lui în carnețelul meu, apoi a continuat.

„Dacă răspunzi «Alo, cine sunt?», înseamnă că dai dovadă de atitudinea unui om care știe și își amintește că el este singurul responsabil pentru tot ceea ce se întâmplă în viața lui... Un apel telefonic îți permite să înțelegi ce ai refuzat să vezi, să atingi și să întâmpini."

În acea secundă, telefonul a sunat din nou. Am așteptat câteva clipe pentru a asculta sfatul Visătorului, înainte de a răspunde: *„Claritate... Oferă claritate lumii... și la celălalt capăt al firului se vor auzi numai vești bune."*

„Alo, cine sunt eu? ", am spus și după aceea am zâmbit cu gândul la efectul acestei întrebări bizare asupra interlocutorului meu. Din acel moment, ridicarea receptorului nu ar mai fi dat curs unei conversații banale, ci ar fi fost o inițiere aventuroasă și profetică, precum cea a vechilor pelerini la Delphi, îmbibată de aburii care se ridicau tremurător din fisurile podelei templului și de întâlnirea cu preoteasa Pythia.

Din nou, telefonul a sunat.

„Fii soluția... lăuntric! ", mi-a poruncit Visătorul și a încuviințat din cap să răspund *„Fii liber!... În afară nu este nicio problemă care trebuie rezolvată... niciun lucru vătămător de care să te aperi și niciun dușman cu care să lupți. Pentru a da un răspuns lumii, mai întâi trebuie să devii tu soluția... Pătrunde în sinceritate, simplitate, ușurătate, în strălucirea Ființei... Dacă ești în stare să urmărești «jocul» de deasupra, vei descoperi că lumea de la celălalt capăt al firului îți dăruiește toată recunoștința și devotamentul ei.*

Într-o bună zi, vei descoperi că munca reală a omului, unica lui muncă, este să repare lumea. Vei conștientiza că tu, numai tu, ești cauza fiecărei nebunii și înfrângeri care se întâmplă în lume și că tu, numai tu, o poți vindeca, proteja, salva și iubi, dacă știi cum să te vindeci pe tine însuți, să te protejezi, să te salvezi și să-ți iubești sinele."

Telefonul mai suna încă.

„Alo, cine sunt?", am răspuns, când am ridicat receptorul. Simțeam magia unei recunoștințe care mi se infiltra în celule și abia îmi mai puteam înfrâna dorința irezistibilă și spontană de a-L îmbrățișa.

8 O incursiune în mecanicism

De câteva ori pe zi, muezinul cheamă credincioșii la rugăciune. Ca într-un vechi *polis*, acea chemare pare să delimiteze perimetrul unor ziduri nevăzute. Nu erau echipe de poliție religioasă, care patrulează prin târg, ca în Arabia, unde salvarea sufletului este o inițiativă guvernamentală și nici oameni care să iscodească prin cluburi sau dincolo de jaluzelele coborâte, pentru a se asigura că toate activitățile profane erau suspendate și toată lumea era la moschee. Dar răsunau versetele Coranului, din minaretele înguste, anunțând încetarea oricăror alte activități și chemând poruncitor la împlinirea unuia din ritualurile zilnice, al rugăciunii, cu fața orientată către Mecca.

Se pare că musulmanii au imprimată în memoria lor profundă direcția spre Cetatea Sfântă care, pentru ei, are aceeași importanță ca Steaua Polară pentru navigatori. În orice birou, cameră de hotel, spațiu public exista o săgeată orientată cu precizie spre Mecca. Milioane de covoroșe de rugăciuni erau desfășurate pentru credincioși în acea direcție de cinci ori pe zi în întreaga lume islamică. Atunci când ceasul bătea ora programată, orice altă activitate se întrerupea. Cei care se găseau în traficul aglomerat parcau mașinile lângă trotuar, își desfășurau covoroșele de rugăciune și îngenuncheau.

Odată, întorcându-mă dintr-o excursie în Europa, am găsit în ultimul moment un loc liber, într-un avion saudit, care făcea escală la Jeddah. Mi-am dat seama prea târziu că era un zbor de pelerinaj direct spre Mecca și că eram singurul „necredincios" de la bord. Mă aflam într-o postură jenantă, mai ales când, la jumătatea drumului, toți pasagerii și-au scos hainele de la urcare și s-au gătit cu hainele albe, specifice pelerinilor islamiști. Apoi, în ciuda nenumăratelor apeluri și eforturilor susținute ale personalului din avion pentru a-i convinge să-și ocupe locurile, s-au rugat pe rând, au ocupat intervalele Tristarului și au rămas îngenuncheați tot drumul până a Mecca. Mă întrebam de unde știau direcția. Îmi imaginam zborul unor

păsări mistice, ființe supranaturale care alunecă inevitabil spre soarele lor mic și negru din centrul Al-Kaaba.

Mi se întâmplase, de câteva ori, în mijlocul unui negocieri sau întâlniri de afaceri, ca interlocutorii mei islamici să se oprească și să se retragă în rugăciune. Am observat că acele clipe de meditație îi întăreau, dar nu-mi dădeam seama cum. Am încercat să cercetez motivul esențial al acelei practici religioase, secretul din umbra ritualului, însă nimeni nu a putut să-mi ofere o explicație plauzibilă, care să depășească viziunea superstițioasă și bigotă. În timpul uneia dintre întâlnirile cu Visătorul, am căutat momentul oportun pentru a-l întreba. Explicația pe care am primit-o avea o importanță deosebită pentru pregătirea mea, așa că am notat-o cu precizie.

„... Tradițiile sapiențiale, de-a lungul mileniilor, au născocit și insuflat tot felul de «trucuri» pentru a se împotrivi rigidității și repetitivității spre care omul tinde în mod inevitabil", a spus El. *„Mătăniile, cu fața spre Mecca, de cinci ori pe zi, ritualul fastuos de Ramadan, în a noua lună a anului lunar islamic și ritualurile actuale din toate tradițiile religioase ar putea fi definite drept «incursiuni în mecanicism». Funcția lor este să hrănească înțelegerea latentă și pasivă, prin întreruperea rutinei și obligarea oamenilor să devieze de pe făgașul obiceiurilor adânc înrădăcinate și perimate."*

Visătorul a continuat să-mi explice că acestea sunt norme ale igienei spirituale, mentale și fizice, a căror înțelegere originară s-a risipit și acum pâlpâie pe ascuns în umbra credințelor religioase, ritualurilor fade și practicilor superstițioase. Este suficient să acorzi puțină atenție mișcărilor noastre, pentru a-ți da seama cât de mecanică și repetitivă este viața noastră. În fiecare dimineață începem o serie de activități cu o vigoare scrupuloasă și întotdeauna la fel: ne dăm jos din pat cu același picior, ne bărbierim din aceeași parte, ne spălăm pe dinți cu aceleași mișcări, în aceleași direcții, pe aceeași expresie facială. Avem obiceiuri bine stabilite și ne exprimăm ideile cu aceleași gesturi, cuvinte și inflexiuni ale vocii, întotdeauna. Chiar și emoțiile noastre sunt previzibile, ca niște reflexe condiționate ale sufletului nostru. În omul comun, voința este îngropată. Comportamentul său este oglindirea unei inteligențe mecanice și poate fi studiat cu succes prin intermediul unei științe cum ar fi etologia sau robotica, dacă nu psihologia.

„Chiar și atunci când ia o decizie, o alegere sau își exprimă firesc voința", a continuat Visătorul, *„cu un strop de autoobservare, fiecare om și-ar da seama că este condus de un proces mecanic, că alunecă pe un făgaș mental*

desuet, îmbibat de prejudecăți și rutină sau de obiceiul de a se întrece cu alții."

Eram siderat și în același timp fascinat de ideile Visătorului și de stilul Lui de a revela cel mai aspru adevăr al condiției umane, fără niciun menajament, chiar din punctul din care izvorau autoritatea și înțelepciunea Lui. Dincolo de severitatea mimicii și a cuvintelor, se ascundea un zâmbet larg și nevăzut, o compasiune nemărginită, care slăbea tendința Lui nemiloasă și sistematică de a dărâma idei, convingeri și iluzii înrădăcinate în ființă. Doream să aflu mai multe despre „incursiunile în mecanicism", însă Visătorul părea să fi închis subiectul. Am insistat și i-am mai smuls câteva fraze pe care le-am notat sârguincios în carnețel și care m-au ajutat întrucâtva să integrez acest nou concept în cadrul sistemului filosofic al Visătorului.

„Orice efort intențional, chiar și cel mai neînsemnat, menit să altereze o acțiune repetitivă, o reacție mecanică sau să opună rezistență unui obicei, este o victorie asupra monotoniei noastre, o incursiune în tiparele recurente ale vieții noastre."

Visătorul a adăugat că această „lucrare" îi dă omului o șansă să se descotorosească de legile întâmplării, să se abată din calea accidentelor și chiar să se ferească de dezastre și calamități naturale.

Din acea zi, am încercat să-mi reamintesc acest lucru, ori de câte ori era posibil, și am început să observ și să compar înăuntrul meu automatismele înrădăcinate, reacțiile mecanice șubrede și coclite, obiceiurile și rutinele de tot felul. Numai cel ce încearcă să le descopere poate înțelege dificultatea operațiunii și conștientizează că o foarte mică părticică din viața noastră rămâne neîntinată de tirania automatismelor și repetiției inconștiente. Totuși, merită efortul. Dezvoltarea atenției, a unui spirit vigilent, îi dă prilejul să privească dincolo de alterarea intențională a rutinei noastre, a obiceiurilor și comportamentului. În acest joc lăuntric de-a hoții și gardiștii, se așterne abilitatea de a întinde o cursă tiparelor noastre, de a ne metamorfoza în niște vânători implacabili ai rămășițelor învechite din noi. Atenția la mișcările noastre, conștientizarea acțiunilor noastre, reprezintă munca asupra Ființei, care deține o inegalabilă reflecție asupra calității gândirii și simțirii și, implicit, a vieții noastre.

9 Învingerea propriului sine

Întâlnirile cu Visătorul s-au rărit, iar circumstanțele și evenimentele exterioare au devenit din ce în ce mai sufocante. Mă simțeam inutil și dezamăgit. Lumea se făcea uriașă și se ridica deasupra mea, amenințător. În lunile ce au urmat, „puterea ei hipnotică" mă învăluia, mă sugruma, în timp ce compania din Kuweit își consolida poziția.

„Păstrează-ți buna dispoziție, nu te amăgi și scrutează-te cu cea mai mare seriozitate" mă sfătuia Visătorul, de ori de câte ori venea să mă salveze de pe culmile disperării. „Ajută-te de autoironie. Este un antidot puternic împotriva oricărei forme de fixare și identificare."

În accepțiunea Visătorului, „identificarea" cu lumea dovedea căderea noastră într-o stare de libertate redusă, de regres psihologic.

„Tu devii efectul, iar lumea devine cauza. Tu te micșorezi, în timp ce lumea crește și te absoarbe." La auzul cuvintelor Lui, episodul cu Alice, care riscă să se înece în balta propriilor lacrimi, mi-a străfulgerat mintea.

Visătorul mă învățase o întreagă serie de trucuri și strategii prin care să mă protejez împotriva identificării, pentru a nu fi înghițit de valul hipnotic de evenimente pe care omul îl numește „realitate". Una dintre ele era ca, la un moment dat, să te retragi din orice activitate, în momentele aparent cele mai puțin potrivite, cele mai intense și cruciale. În colțul camerei, încercam nemișcat să înfrunt presiunea pe care timpul o exercita asupra fiecărui centimetru pătrat din Ființa mea.

În acele clipe, simțeam fizic tirania lumii care mă împresura din nou și mă arunca în vâltoarea anxietăților și îngrijorărilor, care veneau să mă pândească, șantajându-mă cu gândul pagubelor ce ar fi apărut dacă mi-aș fi permis acele clipe de detașare de acel vid pe care îl cream în continuumul evenimentelor prestabilite mecanic în viața mea. Când am pus în practică sfatul Lui, abilitatea mea de a rămâne detașat, în afara evenimentelor și la cârma împrejurărilor în care mă găseam, a crescut considerabil. Viața și afacerile și-au pierdut semnificația și gravitatea lor obișnuită. Atunci, eliberat din încătușarea lor hipnotică, am fost capabil să redescopăr importanța jocului.

Cu alte ocazii, pentru a mă apăra, am ales să mă schimonosesc în oglindă. Pe când îmi observam grimasele ironice, mă căzneam să nu uit care era miza jocului. O partidă mortală își urma cursul.

Acele eforturi intenționate luminau tunelul care mă ducea înapoi, spre marile școli ale Antichității. Ca și sunetele ritmate ale diapazonului timpului, ele mă determinau să vibrez laolaltă cu fiecare atom al învățăturii lor. Erau scântei de luciditate. Mi le amintesc ca pe niște rare momente de revărsare a harului. Tot în acea vreme, Visătorul inserase sintagma memorabilă *„învingerea de sine"* în lexiconul meu. Îmi amintesc clar ceasul în care mi-a vorbit pentru prima oară despre acest subiect. Ne aflam pe terasa de la *Le Meridien*, pe marginea unei piscine imense, în mijlocul grădinii amenajate pe acoperișul hotelului. El purta un costum de pânză albă, mocasini din piele de șarpe și ochelari fumurii. Fiecare mic detaliu și gest îi conferea un aer de occidental rafinat, ce trăda o cunoaștere detaliată a lumii arabe. În timp ce vorbeam, priveam prin binoclu minaretele subțiri, terasele întinse și clădirile plumburii ale Kuweitului, care se oglindeau în apele de cobalt ale golfului, asemenea cupolelor clădirii Water Towers. Mă confesam Lui. Îi dezvăluiam dificultățile pe care le întâmpinam ca întreprinzător și obstacolele care continuau să-mi răsară în cale. L-am întrebat cum putea cineva să acceadă la cheile conducerii. Voiam să cunosc formula magică a neînfricării, invulnerabilității, victoriei și gloriei.

„Un conducător este mai presus de toate un manager al Ființei", a afirmat Visătorul *„El știe cum să recunoască și să depășească orice negativism dinăuntrul lui. Știe că trebuie să-și «învingă propriul sine», dacă aspiră să câștige toate celelalte bătălii.*

«Învingerea propriului sine» înseamnă alungarea emoțiilor negative din calea ta, destrămarea lor... înseamnă înlăturarea gândurilor negre și a autosabotajului... înseamnă transgresarea propriilor limite și a oricărui obstacol născut din temeri și îndoieli și a oricărei umbre din viața noastră....

«Învingerea propriului sine» reprezintă dezgroparea voinței și începerea călătoriei spre integritate. Nu avem altceva de făcut în viață!", a afirmat Visătorul, apodictic. *„Probele pe care i le întinde existența, angajamentele de la slujbă și orice dificultate pe care omul o întâlnește în calea lui reprezintă oportunitățile de a calma gloata certăreață dinăuntrul său și de a începe călătoria spre integritate."*

A zâmbit când a observat expresia mea confuză în vreme ce notam cuvintele Lui și a așteptat un pic înainte de a continua. Apoi s-a aplecat peste masă. După cum se întâmpla cu El în multe situații, m-a cuprins o stare de neliniște. Prevedeam iminența unei informații vitale, anunțarea unuia dintre fragmentele filosofiei Lui capabil să accelereze ritmul comprehensiunii mele, cu ani de zile. Am lăsat carnețelul deschis, pe genunchi, mi-am îndreptat spatele, pentru a-i arăta că eram pregătit, dar și pentru a mă elibera de tensiunea pe care o simțeam cum sporește înăuntrul meu când El se apropia, încetișor, de mine.

„Învingerea propriului sine", a șoptit El, *„înseamnă să nu îngădui negativismului, nici cât bobul de neghină, să se strecoare înăuntrul tău, să nu îngădui nicio înjosire morală, nici măcar cea mai vagă grimasă de durere."*

Aștepta. Îmi analiza reacțiile în fața acestor revelații, cu un zâmbet imperceptibil. Apoi, și-a dres glasul și a început să recite din nou în acel ritm școlăresc:

„Când timpul te atacă, integrează timpul.
Când durerea te atacă, integrează durerea.
Când îndoiala te atacă, integrează îndoiala.
Când teama te atacă, integrează teama."

Am conștientizat că, de câte ori Visătorul exprima un concept sau evoca o imagine, le reitera, le aducea în atenție, repetat. De data aceea, părea clar că folosirea reiterației, la care recurgea frecvent, nu era numai o metodă pedagogică, așa cum crezusem până atunci, ci o formă de poezie ritmată, bazată pe paralele, pe accesarea unui concept sau imagini, din diferite unghiuri. Deoarece o experimentam direct, putea să depășească barierele psihice și să străpungă straturile solide ale geologiei mele interioare. Visătorul a început să vorbească din nou și am lăsat deoparte, pentru o vreme, aceste reflecții.

„«Învingerea propriului sine» înseamnă să nu depinzi de lume", a spus Visătorul *„Înseamnă să fii creator, stăpânul propriului sine, al stărilor Ființei tale și, implicit, stăpânul lumii."* A adăugat că această abilitate de a rămâne detașat este absolut naturală și constituie un drept primit la naștere de fiecare om.

Apoi a tăcut și m-a fixat cu privirea.

Sub privirea Lui, amintirile mele pluteau ca într-o ceață, în mintea mea, ca o procesiune de bărci care alunecă pe râurile timpului. Imaginile deveneau din ce în ce mai vii, până când au căpătat conturul unui episod din copilăria mea. Eram din nou copil, în camera Carmelei, și făceam mofturile mele obișnuite. Țipam și vărsam șuvoaie de lacrimi. Eram înconjurat de adulți îngrijorați. Nici măcar Giuseppona nu putea să mă calmeze. Păream disperat, dar pe furiș îi observam. De îndată ce n-au mai fost atenți și m-am asigurat că nimeni nu mă bagă în seamă, m-am privit în oglinda de pe ușa șifonierului masiv și, în taină, am râs cu maliție, fericit că eram liber să joc teatru. Am retrăit acel fragment uitat din copilărie. Am savurat din nou plăcerea secretă din acea vreme, puterea de a pătrunde și a părăsi după bunul plac acea stare, fără părinți și adulți, care erau orbi și nu bănuiau abilitatea mea de a rămâne detașat. În acea postură, simțeam că puteam să-i controlez și să-i tiranizez, fără nicio remușcare.

„Dar, într-o bună zi copilul încetează să mai joace teatru. El uită. Și ceea ce purta odinioară drept mască, devine o grimasă permanentă, care îi conduce viața, în mod tiranic", a remarcat Visătorul, după ce pătrunsese în fuxul gândurilor mele din acel moment. *„Copilul devine «cu adevărat» o ființă capricioasă, sensibilă și obraznică, ce joacă un rol, devine adultul fragil care știe numai să depindă de cineva sau ceva, de un angajament sau un medicament, care consideră că lumea este stăpânul lui."*

„Libertatea", a spus El moale, dar cu o privire rece ca oțelul, *„te va costa măștile pe care le porți de atâta amar de vreme."*

10 „Visul" este cel mai real lucru din câte există

În cei doi ani petrecuți în Kuweit și în Orientul Mijlociu mă deprinsesem să stau cu Visătorul. Recunoștința pentru bunăstarea mea, pentru sănătate și succes și pentru posibilitatea de a mă înfrupta din înțelepciunea Lui misterioasă și inepuizabilă, fără nicio dificultate, era treptat înlocuită de o adversitate servilă, de o revoltă refulată împotriva autorității Lui. Încetul cu încetul, pierdeam energia, prin miile de răni pe care lumea mi le adâncise și, odată cu ea, dorința de a trăi voioșia. Chiar și simțul miraculosului pe care-l dobândisem odată cu venirea Visătorului se risipea, ca o esență spulberată în văzduh. Întreaga mea lume începea să se estompeze. Ca o consecință a

pierderii vitalității, chiar și colaboratorilor le scăzuse entuziasmul pentru muncă și nu mai depuneau efortul de odinioară. Rolul meu de șef, care presupunea rezolvarea problemelor ce mă asediau permanent, mă distrugea.

Cel ce nu se conduce pe sine, nu-i poate conduce pe alții.

În timpul întâlnirilor noastre, care deveniseră din ce în ce mai rare, mai notam încă vorbele Lui și reflectam îndelung la ele. Însă mereu se interpunea o falie adâncă de timp între „visul" din mine și ceea ce considerasem multă vreme a fi realitatea. În clipa de față știu că vechea dramă a omului, izgonirea din Rai, nu se întâmplase doar în zorii timpului și nici nu se petrecuse pe neașteptate.

Ceea ce vine pe neașteptate are întotdeauna nevoie de o îndelungată pregătire.

Povestea izgonirii lui Adam din Rai, incomprehensibilă, chiar ingenios de absurdă, se petrecea și se derula chiar sub ochii mei. O ființă sensibilă părăsise Paradisul, în schimbul temerii și al durerii. Cum fusese posibil așa ceva? Cine ar fi schimbat viața pe moarte? Totuși, omul a putut face un asemenea lucru și îl mai face încă. O simțeam pe propria piele. Mușcătura din măr este credința că lumea exterioară este cauza, că deține o voință cu care ne conduce și ne controlează. Teatrul absurdului își deschidea avanscena și reproducea acea dramă, nu doar cu fiecare moment al morții, ci și cu fiecare amânare a lui „acum și aici". Să ai o vină, în etimologia greacă, însemna o deviere. Chiar și neprihănirea mea, în esența ei, era o deviere, o îndepărtare din partea superioară a Ființei mele. Atomi de uitare, neascultare și vrajbă s-au multiplicat și au pătruns în paradis, poluându-l.

Pentru o scurtă vreme am renegat filosofia Visătorului, exilând-o în lumea utopiei. Viziunea, cuvintele Lui, mă mai fascinau și încă mai simțeam tăria respirației lor, dar în adâncul meu încercam să mă conving că erau doar pură teorie. Considerentele practice erau cu totul altă problemă: miile de dificultăți cu care trebuia să se confrunte zilnic cineva care are responsabilitățile mele, o companie de condus, cu sute de oameni care depindeau de ea și propria mea familie de întreținut. Înconjurat de angajați

entuziaști, cu o vilă superbă în Samia, cel mai elegant cartier din Kuweit, cu servitori și șofer, uitasem iadul în care mă găsise Visătorul, în urmă cu doi ani, uitasem mirajul care mă adusese până aici.

Ajunsesem chiar la concluzia că principiile și ideile Visătorului fuseseră încâlcite în mod intenționat pentru a-mi complica viața, pentru a-mi spori inutil dificultățile.

„«Visul» este cel mai real lucru care există", mă învățase Visătorul. *"Leagă-te de vis, cu un cablu de oțel și nu lăsa pe nimeni și nimic să se interpună între voi. Omul fără «vis» este ca un fragment pierdut în univers."*

Dar de luni de zile adâncisem fisura dintre lumea Lui și realitatea cotidiană. Pierdeam până și acel milimetru de integritate pe care-l câștigasem grație Visătorului, acea imperceptibilă tresărire a Ființei care strămutase munții din viața mea. Vina de neiertat, păcatul păcatelor este să crezi că lumea ne creează pe noi. Comitem păcatul ăsta în fiecare clipă, în inima noastră, când transformăm lumea în zeul nostru: un zeu al durerii, un zeu ignorant. De la Cartea Genezei la povestea lui Frankenstein, de la basmul lui Alice, la Blade Runner, omul a continuat la nesfârșit să-și spună povestea creatorului care devine victima creației lui. Din perspectiva noastră, lumea joacă un rol vital și o considerăm reală, o ridicăm pe un piedestal mai înalt decât merită, o idolatrizăm.

„Lumea, atunci când o privești, se creează chiar sub ochii tăi", mi-a spus El cândva și mi-a explicat că tocmai acesta este motivul pentru care o numim „creată". Ea vine din urmă. Este efectul! Dar există o cauza care precede efectul. Sunt puțini aceia care realizează că lumea nu are direcție și nici voință proprie.

„Numai individul este înzestrat cu voință.... voința lui conduce lumea. Atunci când voința lipsește, lumea preia automat controlul."

Era o descoperire surprinzătoare! Să conștientizezi că lumea, mulțimea nu are voință este ca și cum ai constata că avionul zboară, dar pilotul a dispărut și altcineva trebuie să învețe coordonatele și să preia controlul asupra aparatului de zbor.

„Așa încât îngrijorarea ta este complet inutilă", a concluzionat Visătorul. *„Ea doar perpetuează dependența ta de lume."*

„Dependența de lume? Ce înseamnă asta?", l-am întrebat, simțind că filosofia Lui se ciocnea mai mult ca oricând cu toate cele în care încă mai credeam.

„Înseamnă că atunci când «uiți» te minimizezi, iar lumea preia conducerea", a răspuns sec Visătorul. *„Oamenii fără voință sunt reduși la dimensiunea unor pitici psihologici, care se învârtesc în propriul lor univers, cu coada între picioare, încovoiați de povara sentimentelor de culpabilitate, speriați de moarte de fantomele pe care ei înșiși le-au creat."*

El a mai adăugat că ființele de acest gen nu au altceva de făcut decât să acuze, să se văicărească, să caute scuze și să se autocompătimească. Aceasta este condiția umană pe pământ, o condiție în care mă avântasem cu capul înainte. Ca Henric IV, al lui Pirandello, eram întemnițat într-un rol pe care eram nevoit sa-l joc.

„Să devii om de afaceri, să-ți asumi rolul respectabil de întreprinzător nu înseamnă să devii un om liber. Identificarea cu acel rol presupune doar să-ți schimbi temnița. Să intri într-o altă celulă. Libertatea constituie eliberarea de identificarea cu lumea și renunțarea la acel cântec de jale care ți-a condus întreaga viață."

În sufletul meu, trăsesem cu praștia în pasărea cântătoare, decisesem deja să suprim înăuntrul meu ecoul vocii Lui chinuitoare. În lunile ce au urmat, întâlnirile mele cu Visătorul s-au rărit din ce în ce mai mult, până ce nu ne-am mai văzut deloc. Pe atunci îmi adunam puterile pentru viitor. Alergam și îmi dădeam toată silința să găsesc soluții care, cu timpul, pe nesimțite, s-au transformat în probleme mai serioase, alcătuind un cerc pervers și fără sfârșit. Bateriile mele solare, încărcate cu energia Visătorului, se descărcau pe zi ce trecea. Aparent, totul era ca înainte, însă acea energie, acea luminozitate aparte, care-mi invadase viața odată cu apariția Visătorului, ca un lichid vital și indispensabil, se scursese prin sutele de răni ale ființei mele.

Nu mă mai antrenam. Îmi neglijam din nou corpul. Puneam epuizarea, ridurile și alte semne de bătrânețe și degradare fizică pe seama muncii titanice și a insomniilor. În realitate, părăsirea „visului" era aceea care mă îndepărta de drumul parcurs cu Visătorul.

Chiar și încrederea partenerilor, loialitatea și uneori admirația colaboratorilor, pe care odinioară le considerasem merite personale, nu erau nimic altceva decât reflectarea relației mele cu Visătorul. Aceste relații se răciseră și în unele cazuri încetaseră de tot. I-am acuzat pe alții de această schimbare bruscă. Ei păreau a fi profitorii, nerecunoscătorii și cupizii. Între timp, problemele și adversitățile deveneau din ce în ce mai amenințătoare, iar eșecurile din ce în ce mai frecvente, deși în majoritatea cazurilor, cel

puțin la început, amânarea era încântătoare, chiar plăcută. Mi-am dat seama că resimțeam întreruperea întâlnirilor și ruperea firului care ducea spre Visător cu o nepăsare imensă și o uriașă inconștiență. Stilul vestimentar devenise mai îndrăzneț și manierele mai puțin reținute. Mergeam deseori la întruniri sociale, la recepțiile ambasadorilor și la petreceri, în vile private. Eram un client nelipsit al restaurantelor și al celor mai aglomerate cluburi din oraș, cu toate că Visătorul îmi sugerase subtil să nu apar în public prea des, ci doar la unele evenimente oficiale de maximă importanță și să mă pregătesc temeinic și strategic pentru acele ocazii. În ajunul întâlnirilor respective, disciplina promovată de Visător îmi cerea să-mi intensific munca asupra propriei persoane, acordând o atenție sporită mâncării, exercițiilor fizice și lecturii. Starea de alertă, de conștiență nu trebuia sub nicio formă să găsească vreo portiță liberă, pentru a se răspândi prin lume. Nimic nu avea dreptul să polueze acea bunăstare, acea pulbere prețioasă pe care o culesesem în atâtea luni de „lucrat".

Când m-am eliberat de toate acestea, am simțit ușurarea unui spartan care se bucură de vestea începerii războiului, doar pentru a-și întrerupe repaosul obositor cu exerciții drastice și eforturi insuportabile.

Între timp, amenințările războiului întunecau cerul Kuweitului, ca niște nori grei, de furtună. Incidentele de la granița cu Irakul se înmulțeau și atât lumea de afaceri, cât și cea politică dădeau semne de nervozitate și nesiguranță, cu privire la viitorul acelui mic emirat, în vreme ce unii furnizori străini își luaseră măsuri contractuale înainte de a onora comenzile; în câteva rânduri, niște manageri vestici care deja semnaseră contracte, refuzaseră în ultima clipă să se mute aici.

Am încercat să ignor aceste simptome și mi-am îndreptat atenția asupra dezvoltării companiei. Mi-am reînnoit eforturile și am decis să lansez o nouă linie de produse. Am inițiat o campanie susținută de publicitate, pentru care am angajat o agenție locală a DBDO International. Directorul, un tânăr libian cu educație europeană, mi-a promis să încredințeze proiectul unui manager englez, nou sosit, pe care-l considera cel mai potrivit. El urma să sosească în câteva zile, pentru a ne întâlni în biroul din Al Awadi Towers și a-mi prezenta propriile idei.

Astfel, am cunoscut-o pe Heleonore. Nu-mi amintesc prea bine ideile pe care mi le-a furnizat în legătură cu campania publicitară, ci doar zâmbetul, vitalitatea și frumusețea moștenită de la un strămoș andaluz, care mă impresionară plăcut.

Mi-am amintit cuvintele Visătorului și am sperat din toată inima ca ea să fie una dintre perlele prețioase pe care trebuia să le găsesc în Kuweit. Mi-am adunat toate dorințele într-una singură și am spus din tot sufletul:

„Doamne, fă să fie ea aceea."

11 Heleonore

După prima întâlnire, m-am întâlnit cu ea aproape în fiecare zi. Înot împeună, meciuri de tenis la Hyatt Club, întâlniri în globul gigantic din Water Towers, de unde admiram luminile golfului, cina la Versailles, făceau parte din strategia mea de cucerire rapidă. Heleonore a devenit, în scurt timp, cea mai bună colaboratoare și prietenă a mea, precum și confidenta celor doi copii ai mei. Ea se strecurase în viața noastră cu blândețe și, inexorabil, ocupase pas cu pas fiecare ungher al existenței noastre. Niciunei invazii nu i se opusese vreodată mai puțină rezistență.

Giuseppona nu zicea nimic, dar știam că nu e de acord. Nu puneam atitudinea ei pe seama îndepărtării mele de Visător, pe neascultarea mea. Bănuiam că era o formă de gelozie. Mă gândeam că era o reacție firească și temporară la faptul că rolul ei era amenințat. De fapt, Giuseppona intuia că înotam într-un ocean de necazuri. Născută în Cuma, ea moștenise spiritul profetic și limba sibilinică a acelei civilizații, întemeietoare a Neapolelui, care era mai veche decât Roma. Înțelegerea ei primordială, nepoluată de instrucțiuni, adjuvanți sau planuri mentale, avea luciditatea esenței, forța simplității și a sincerității, puritatea celui care cunoaște fără a ști că cunoaște.

Mai riscam o încercare. După moartea Luisei, nu renunțasem nicicând la ideea reîntemeierii unei familii fericite și adevărate. Eram sigur că naufragiile familiale în care sfârșiseră relațiile anterioare, cu Jennifer și Gretchen, depindeau de condițiile exterioare. Avusesem ghinion în dragoste, cum se spune. Asta era tot. Mai devreme sau mai târziu, urma să întâlnesc femeia potrivită, iar apoi lucrurile s-ar fi îndreptat de la sine. Încă mă amăgeam că un destin fericit se așternea dinaintea mea, dacă rămâneam la fel, și că circumstanțe și evenimente exterioare, diferite de cele din trecut, se puteau petrece în viața mea, fără să mă schimb.

Lumea exterioară reprezintă materializarea psihologiei tale...
Tu ești cel care a consimțit ca fiecare problemă
și dificultate să pătrundă în viața ta...
Într-o bună zi, când te vei cunoaște pe tine însuți,
vei înțelege de ce lumea este așa cum este.

Odată cu sosirea Heleonorei, glasul Visătorului era din ce în ce mai stins. În fiecare dimineață, Jamil culegea curmale proaspete din palmierii din grădina nisipoasă și ni le servea la micul dejun, garnisite cu brânză moale, măsline negre, minuscule, și *tabule* cu o aromă puternică de mentă și pătrunjel. Lunile următoare s-au scurs pline de pasiune, dar nu fericite, cu o ușoară umbră de suferință subtilă și inefabilă. Același sentiment care îmi întuneca bucuria atunci când chiuleam de la școală ca să joc hochei și mă împiedica să înghit sendvișurile mari pe care Giuseppona mi le punea în ghiozdan.

Mi se părea că lumea punea o frână relației noastre. De fapt, eu nu puteam să-mi iert încălcarea unui cod invizibil, provocând o rană în conștiința mea, care informa lumea asupra condiției mele de proscris.

Visătorul mă pregătise să ajung rege, iar eu alesesem din nou mediocritatea. Uitând ideile și vorbele Lui și alungându-le din viața mea, optam să întâlnesc o femeie care mă ducea înapoi în infernul trecutului meu, în ghetourile dependenței.

În acele prime luni, nu pot spune că mi-au lipsit învățăturile Lui. Prezumția mea umpluse vidul lăsat de ele. Simțeam totuși un sentiment întunecat și tulbure care se înălța înăuntrul meu ca o premoniție superstițioasă, ca profeția unei nenorociri iminente. Tumultul de emoții negative, de gânduri negre și sentimente de culpabilitate, pe care le credeam pierdute pentru totdeauna, se năpustise din nou asupra mea.

Ideea că suntem capabili să ne clădim fericirea fără a avea în vedere nimic altceva decât iubirea de sine se risipise în noapte, ca luna acelui cer islamic, sub a cărui boltă eu și Heleonore nu mai aveam loc. Eram proscriși nu numai pentru Visător, dar și pentru legile din Kuweit. Riscurile la care ne expuneam nu puteau fi trecute cu vederea, într-o țară unde Coranul deținea supremația absolută asupra tuturor aspectelor existenței, într-o

țară cu moravuri fariseice care, pe cât de inflexibile erau în public, pe atât de licențioase erau în particular.

Pe zi ce trecea, legătura mea cu țara aceasta, cu munca de aici, cu Yusuf Behebani slăbea, în timp ce viața din Italia și casa din Piemont, înconjurată de lacuri, la poalele Alpilor, ne chema irezistibil.

O exaltare ne copleșea, ne întuneca perspectiva asupra a tot ceea aveam în Kuweit și exagera entuziasmul pentru tot ce credeam că ne aștepta în Italia. Pe Heleonore o entuziasma ideea de a merge să locuiască în Chia. Așa că ne-am făcut planuri cum să amenajăm casa cât mai confortabil, cum să o finisăm și să ne stabilim familia acolo. În imaginația mea, reîntoarcerea în Italia era o decizie minunată. Copiii reveneau la „normalitate". Chiar și Soshila, cockerul femelă pe care îl adusesem recent dintr-o călătorie în Italia, ascunsă în buzunarul de la jachetă, putea să ducă viața unui câine adevărat.

12 Adopția

În Kuweit, o țară misogină, câinii sunt văzuți de către musulmani ca niște animale spurcate și de aceea sunt aproape inexistenți. Soshila, cockerul nostru, trebuia doar să se gudure pe lângă un servitor pentru ca acesta să alerge să se îmbăieze sau să recurgă la cine știe ce ritualuri de purificare.

Am plătit cu vârf și îndesat plăcerea de a vedea bucuria Giorgiei și a lui Luca atunci când am lăsat să iasă la iveală din buzunar boticul cățelușei. Visătorul fusese atunci mai aspru ca niciodată. El mi-a explicat clar că decizia de a oferi un animal copiilor, drept cadou, un animal respins de acea cultură, ascundea un egocentrism foarte periculos, mai ales că fusese venită din inconștient.

„O persoană congruentă, indiferent la ce latitudine se află, respectă tradițiile, obiceiurile, credința religioasă și orice alte obiceiuri ale oamenilor care îl găzduiesc. Regulile inimii îi ghidează alegerile. Dincolo de timp și de spațiul geografic, el este acasă în legalitate și moralitate, fără niciun efort, datorită eticii lui solide", a subliniat Visătorul cu acel prilej.

Deși nu am înțeles ce vrea să spună, am notat conștiincios discursul Lui, acordând o atenție specială cuvintelor cu care a încheiat discuția:

„Aducerea acelui câine în casă echivalează cu manifestarea unei vanități ascunse, a unei sciziuni atât interioare, cât și între tine și ceilalți, care te

așează pe cele mai joase trepte ale scării Ființei. Când vei recunoaște acest lucru la tine însuți, vei putea să te vindeci. Însă acum, până vei înțelege situația, străduiește-te să nu provoci un scandal."

A trebuit să aștept o vreme pentru a putea gusta din miezul acelei lecții care, pe moment, să fiu sincer, mi se părea excesiv de drastică. Într-o zi, când „din întâmplare" am deschis Evanghelia, am citit parabola în care Isus îi cerea lui Petru să-i plătească tribut lui Cezar pentru „a nu isca un scandal". El ar fi găsit galbenii necesari într-un pește, tocmai prins. Explicația, care se găsea deja acolo ascunsă între faldurile ființei, apărea în lumina strălucitoare a zilei de parcă se ridicase brusc o cortină.

Nu era vorba numai despre episodul cu puiul de cocker, care acum mi-a devenit clar, ci și despre situațiile care, deși păreau îndepărtate, erau conectate la firul aceluiași mecanism psihologic. Era limpede că vanitatea, egocentrismul și dorința de a se afla în centrul atenției și de a „isca scandal" erau stimulentele secrete și cele mai profunde explicații ale celor mai variate și mai puțin comprehensibile comportamente ale majorității oamenilor, de la pasiunile pentru sporturi extreme, la cele mai riscante aventuri, la acțiuni caritabile și umanitare cum este, de pildă, adopția de copii de altă rasă și culoare. Din cauza vanității și egocentrismului, unii se avântă pe valurile oceanelor doar pe o placă de surf, înalță catedrale, întemeiază religii. Am înțeles că cealaltă fațetă a lui „a isca scandal" este comportamentul acelora care tac, care se descurcă fără a avea nevoie de ape tulburi, adversități și aversiuni inutile. Aceștia, în tăcere și fără ostentație, acceptă responsabilități la care alte sute n-ar avea curajul nici să se gândească.

Mi-am amintit de un cuplu de prieteni - el medic ginecolog, iar ea profesor universitar - care, din cauza umanitarismului lor, au dorit să adopte un copil ecuadorian. Au călătorit în acea țară de mai multe ori și au depășit toate dificultățile, au plătit intermediari și, în cele din urmă, chiar pe mama naturală, numai ca să reușească.

„Acele eforturi nu ar fi fost depuse niciodată pentru adoptarea unui copil din țara lor. Un copil alb ar fi trecut neobservat, iar ei ar fi putut considera că este propriul lor copil", a comentat Visătorul, când i-am spus această poveste. *„Ar fi fost ca și cum s-ar fi rugat sau ar fi postit cu ușile închise, convinși că nimeni nu ar fi aflat despre asta."*

În schimb, copilașul de culoare ar fi „iscat scandal". Ar fi provocat aversiuni, conflicte și ranchiună, i-ar fi aruncat în vâltoarea unor certuri

vizibile care reprezentau, de fapt, manifestările propriei lor violențe refulate, ale rasismului lor inconștient, ale sentimentului lor de culpabilitate, pe care opțiunea acelei adopții ar fi trebuit să le șlefuiască sau să le umbrească.

I-am povestit Visătorului că, după câțiva ani, i-am întâlnit pe acei prieteni din nou și erau extrem de încrâncenați și îmbătrâniți. Ei mi-au dezvăluit că acel copil și chiar ei înșiși îndurașeră nenumărate mizerii și abuzuri, mari și mici, din cauza intoleranței oamenilor și a mediului ostil. Acest lucru era atât de evident, încât părinții cu aceleași probleme întemeiaseră o asociație care lupta pentru apărarea drepturilor lor și afirmarea principiilor care inspiraseră acel „act de dragoste". I-am mai spus Visătorului că după o vreme, dezamăgiți și mai nefericiți ca înainte, ei au luat hotărârea să se despartă și apoi să divorțeze.

„Adopția pentru care au luptat prietenii tăi nu era un act de dragoste, așa cum și-au dorit ei, ci o tentativă de a umple vidul relației lor. Nimic nu este exterior și nici măcar adopția unui copil nu poate alunga moartea lăuntrică, teama, solitudinea și suferința."

L-am întrebat de ce fusese lovit acest cuplu, de ce fapta lor, ca și a altor cupluri, atrăsese atât de multă aversiune și ostracizare.

„Atacurile lumii reprezintă o binecuvântare; ele întotdeauna vin să ne vindece. Lumea trebuie să intervină din afară, pentru a dovedi că acea lipsă, acea boală pe care o percepi, nu există."

El mi-a explicat că, în cazul în care ei ar fi fost mai sinceri, și-ar fi dat seama că de fapt copilul îi adoptase pe ei și nu invers, că el era adevăratul binefăcător. Acel omuleț răsărise pentru a le spulbera starea de rău, pentru a le absorbi solitudinea și a încerca să-i vindece de temeri, vină, sterilitate. În opinia Visătorului, dacă ei ar fi recunoscut toate acestea dinainte, nu ar mai fi fost nevoie să adopte copilul sau să stârnească conflicte sau aversiuni.

„Lumea știe!", a concluzionat Visătorul.

După ce l-am ascultat și mi-am adus aminte de acel cuplu pe care-l știam bine, mi-am dat seama că pentru adoptarea acelui copil „diferit" ei fuseseră puși în mișcare de niște motivații pe care nu le-ar fi bănuit niciodată și nu le-ar fi mărturisit nici propriului lor sine. Într-adevăr, ce i-ar fi răsplătit mai mult și pe termen mai lung decât admirația sesizată în ochii altora pentru o asemenea generozitate?

Acum, în timp ce scriu, știu că decriptarea falsității, egoismului și vanității noastre, ascunse în umbra unui astfel de act uman, implică o muncă minuțioasă de autoobservare. Sunt perfect conștient de gravitatea acestei afirmații și îmi asum întreaga responsabilitate pentru formularea ei. Ca o celulă a umanității ce sunt, am descoperit în mine că ignoranța, aparent neglijabilă și insignifiantă, este cea care ne degradează și ne transformă într-o pradă a fricii de a trăi și a muri. Această umbră din ființa noastră, de multe ori ignorată, neconștientizarea acestei porniri lăuntrice spre criminalitate, se proiectează pe ecranul lumii și materializează toate ororile, atrocitățile și violența.

Deoarece semnele unui război iminent deveneau din ce în ce mai intense și mai acute, nu mai era nevoie să caut scuze pentru părăsirea Kuweitului sau cel puțin aceasta era impresia pe care voiam să o creăm. De îndată ce decisesem să ne întoarcem în Italia, am căutat și găsit noi confirmări pentru a justifica această alegere. Decizia, la care reflectasem de multă vreme, părea acum luată spontan, în câteva ore.

Șeicul Yusuf Behebani nu era deloc surprins și nici nu și-a manifestat nemulțumirea. Mi-am lichidat dividendele din afacere și, de comun acord, am numit pe altcineva să o conducă. În ochii lui Roger, împietrit de satisfacția neașteptatei numiri în acea funcție, pe care Visătorul o crease special pentru mine, puteam citi propria mea condamnare. Dar era tardiv să mai dau înapoi, așa că am preferat să înăbuș și să sting acea licărire de luciditate.

Heleonore și-a părăsit și ea slujba de la DBDO International și am plecat din Kuweit cu întreaga familie și cu Soshila, cockerul nostru. O scurtă escală în Cipru, câteva zile în Atena, ca într-o cabină de decompresie, și apoi din nou în Italia.

CAPITOLUL VII

Reîntoarcerea în Italia

1 Clauza

Am fost trezit din somn de un gând chinuitor. M-am frecat la ochi de mai multe ori, însă coșmarul tot nu dispărea. Eram într-o încăpere goală, ticsită cu moloz. La lumina unui bec agățat de tavan, am văzut că peretele avea porțiuni de piatră și cărămidă care nu fuseseră încă tencuite. Nu-mi venea a crede că, acea casă luase locul vilei noastre din Samia. Am cercetat baza pereților și rețeaua de fire electrice colorate care ieșeau din niște tuburi mici de plastic, lipite cu adeziv de perete. Heleonore dormea lângă mine și prezența ei m-a convins, cu o tresărire, că totul era real.

Aceasta era casa din Chia, era cea la care visasem de atâtea ori.

Când merg pe firul evenimentelor și mă întorc la rădăcina a ceea ce mă azvârlise din nou în fălcile trecutului, mă gândesc în mod special la un lucru, pe care de ani de zile îl păstrasem secret și pentru care eram incapabil să mă iert până în acea zi, când am găsit curajul să i-l destăinui Visătorului. Înainte de a pleca în Kuweit, Visătorul mă îndemnase:

„Taie orice legătură! Reteaz-o, pentru totdeauna! Să nu cumva să iei cu tine vreun fragment din vechea lume!"

În timp ce El îmi vorbea astfel, am simțit moartea în suflet. După ce am părăsit Corporația ACO și am semnat contractul care punea capăt relației angajator-angajat, cerusem și primisem permisiunea de a adăuga o clauză, pe care am păstrat-o secretă. Era asigurarea că, în caz că voiam să revin în decurs de doi ani, puteam să-mi recapăt slujba. De multe ori mă gândisem la intenția involuntară care îmi întinsese acea capcană, la

providența amăgitoare care-mi dictase clauza ce lăsa ușile deschise pentru a mă întoarce înapoi în trecut.

Căpeteniile sciților, misterioșii locuitori ai stepei euro-asiatice, acoperită de gheață, plănuiau, de multă vreme, stând în jurul focului, să pornească spre Sud sau să înceapă o campanie de cucerire a Vestului. Adoptarea unei asemenea decizii putea dura zile sau luni, însă de îndată ce era luată, devenea ireversibilă. Când își încărcau familiile și tot ce aveau în căruțe, ardeau totul în urma lor: poduri, case, recolte și tot ce nu puteau lua cu ei.

„Ești condus de teamă", a comentat Visătorul confesiunea mea. *„Ți-ai trăit viața asemenea mulțimii... ani de-a rândul, de dependență... fără a găsi curajul de a-ți urma «visul», unicitatea ta."*

„Ulise s-a legat strâns de un catarg ca să nu se abandoneze, să nu-și uite promisiunea, «visul»", a continuat El. *„Frânghiile îl țineau legat de principiile lui. Acesta este gestul unui «om al Școlii», al unui om impecabil, care, la fel ca și alți eroi, se cunoaște pe sine!"*

„Nu te teme de obedientă. Aliniază-te la principiile Școlii", a spus El. Glasul Lui era blând. *„Să te supui Școlii nu înseamnă să depinzi, ci să urmezi ceea ce este mai pur și mai adevărat în tine. Într-o bună zi, când vei fi mai aproape de onestitate și sinceritate, vei înțelege că nu a existat niciodată vreo sciziune. Școala, care aparent se află în afara ta, se va împleti cu Școala care există înăuntrul tău: propria ta voință."*

Munca la ACO și casa din Chia constituiau singurele punți pe care nu avusesem curajul să le retez, sirenele de al căror cântec nu reușisem să-mi apăr viața. Chemarea lor s-a dovedit a fi fatală. Distanța dintre mine și lumea Visătorului se mărea, văzând cu ochii, până când a devenit incomensurabilă și nu mai putea fi depășită.

2 O trezire neplăcută

La sosirea noastră, imaginea grădinii înțesate de buruieni și geometria ruinată a eșafodajului ce se agăța de pereții exteriori ai casei ne-au produs o bruscă trezire.

La câteva săptămâni de la părăsirea Kuweitului, timpul petrecut acolo în calitate de șef al unui proiect de afaceri și al unei echipe internaționale, părea doar un vis. Chiar și lui Heleonore îi venea greu să recunoască în mine omul pe

care îl urmase cu atâta încredere. Visătorul îmi arătase calea spre prosperitate, îmi tămăduise trupul și spiritul, îmi răsturnase panorama disperată a lumii, deschizându-mi mintea spre o viziune îndrăzneață și inteligentă. Alături de El simțisem gustul libertății: eliberarea de durere, îndoială, teamă. Alături de El mă încărcasem cu o energie capabilă să-mi transforme viața și să mă sustragă unui destin inexorabil. Iar eu îl răsplătisem cu abandonarea a tot ce-mi încredințase. Ba chiar ascunsesem relația mea cu Heleonore privirii Sale. Din departare, ecoul cuvintelor Visătorului încă mai răsunau în mine, dar firul de aur care mă lega de El, părea rupt pentru totdeauna.

Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru.

De fapt, Heleonore adora în mine doar filosofia Visătorului, forța Lui, acele cuvinte patetice ale lui Cyrano de Bergerac, personajului lui Rostand, pe care încă le repetam, pretinzând că îmi aparțin. Îngâmfarea mea, neputința de a simți gratitudine pentru tot ceea primisem, mă separaseră de Visător, iar acum o pierdeam și pe ea, femeia care mă urmase cu atâta încredere. De când îmi uitasem promisiunea solemnă făcută „visului", viața mea îmi dezvăluise peticele condiției sale.

Acel blocaj al Ființei mele atrăgea toate fantomele trecutului și mă ducea înapoi la starea pe care o trăisem în New York, înainte de a-l întâlni pe Visător. Chiar și fizic revenisem la înfățișarea și atitudinile omului care fusesem. În corpul meu, pe chipul meu, se răspândeau semnele unei dezagregări psihice. Omul dinamic pe care îl trezise Visătorul în mine, conducătorul încrezător în sine al proiectului de afaceri, hotărât, elegant, iubit de oamenii lui, se metamorfoza, încet, într-o umbră a acestuia. Mă învârteam în jurul casei. Îmi petreceam timpul făcând socoteli pentru renovare, discutând cu muncitorii cum trebuia scoasă dușumeaua sau unde trebuia amplasat șemineul, certându-mă cu vreun vecin, pentru împrejmuirea terenului sau negociind prețul pentru repararea scurgerii de la streșini.

Am încercat să ne împrietenim cu vecinii, arătându-le niște aparate electrice aduse din Kuweit și invitându-i la noi acasă, însă toate eforturile noastre fuseseră zadarnice și nu reușisem să aplanăm ostilitățile. Chiar și în acel sat minuscul, ascuns într-un pliu al neozoicului, Heleonore și cu mine eram proscriși. Era ca și cum toată lumea știa despre transhumanța noastră, de parcă sosirea acolo ne-ar fi fost precedată de o excomunicare

planetară, de un ordin de nu fi acceptați. La acest ordin răspunsese tot ținutul, cu rapiditatea și promptitudinea unei supuneri hipnotice și astfel viața noastră se îngreuna pe zi ce trecea. Totul, fără excepție, de la înscrierea Giorgiei și a lui Luca la școală, până la aprobările autorităților locale pentru reconstruirea casei, întâmpinase o rezistență inimaginabilă.

M-am plâns și am suspinat, am acuzat birocrația, evenimentele, oamenii, circumstanțele, fără să înțeleg că acea schimbare fusese doar aparentă. Din moment ce lăsasem ușa deschisă în spatele meu, îmi pregătisem singur eșecul, îmi plănuisem singur înfrângerea.

Dușmanul cel mai crunt al omului este el însuși!
Tu ești cel mai bun exemplu pentru imposibilitatea omului
de a părăsi temnița banalului,
de a se revolta împotriva propriilor lui limite
și de a răsturna panorama lumii.
Durerea pe care o simți și credința ta în suferință sunt dovada...
Pare că viața ta este vestejită și încremenită,
de parcă rădăcinile i-ar fi infectate,
dar adevărul este că nu ai visat niciodată
la nimic altceva decât această sărăcie dureroasă
care te încarcerează.

Giuseppona își pierduse simțul umorului și locvacitatea proverbială care, indiferent de locul unde ne aflam, ne umpluse casa ca un cântec. Nu mai auzisem de mult acele monologuri nostime, adevărate piese de teatru care treceau de la mormăială la *rondo*, până când deveneau epice: un comentariu poetic al tuturor evenimentelor familiale, prezente și trecute. Acea femeie care, de când răsărisem pe pământ, fusese un simbol de energie și de curaj luptător, căpetenia neînfricată de trib care veghease copilăria mea și a copiilor mei, acum începuse să îmbătrânească și să se încovoaie. Cochetăria amuzantă, acea vanitate dramatică pe care o înfățișa când își alegea cele mai bizare și improbabile haine, fuseseră uitate. Noaptea, o auzeam tușind zgomotos în cămărița ei. Fiecare tuse îmi frângea inima și mă îngheța, ca un rău presentiment. Și apoi am văzut ceva ce nu-mi imaginasem niciodată: Giuseppona în pat, cu un doctor la capul ei. Nu-mi venea să cred. Mottoul ei: „stai departe de doctori", se transformase într-o

lege de fier, o regulă imbatabilă de viață. Lumina palidă a acelor luni evoca perioada în care Luisella fusese bolnavă și îmi întuneca spiritul. Până și Giorgia și Luca își pierduseră vitalitatea. Pentru a-i ține departe de acea atmosferă nefericită, i-am înscris la o școală cu program prelungit.

3 Ignoranța este întotdeauna la îndemână

Cu ceva timp în urmă, Visătorul mă avertizase, cu următoarea replică:

„Până îți vei descoperi voința îngropata, până vei atinge libertatea totală, integritatea, trecutul te va pândi întotdeauna, să te ducă înapoi la vechea rutină.

Ignoranța este întotdeauna la îndemână... Dacă nu vei mai fi vigilent și vei uita «visul», te va prinde în mrejele ei, într-o clipă, și împreună cu tine, toate realizările și înțelegerea, în ciuda eforturilor depuse, se vor degrada.

Nu contează cât de multe ai realizat. Până vei atinge reîntregirea Ființei, te vei afunda mereu în prăpastia ignoranței tale...

Când vei dobândi completitudinea Ființei, vei putea să fii propriul tău stăpân; acesta este rezultatul unei îndelungate «lucrări a Școlii»... Însă până în acel moment omul este un dansator pe sârmă, suspendat între nimicnicie și eternitate."

Am reacționat la aceste aserțiuni într-un mod exagerat. Îmi amintesc că am atacat acest subiect în termeni de „gravă injustiție" și chiar am apelat la principiul universal al echității. Practic, mă apăram pe mine, de anii care urmau să vină. Îmi justificam nesupunerea, chiar înainte ca ea să se manifeste. Tulburarea și acel disconfort care îmi aleseseră cuvintele și le insuflaseră tonul și ardoarea, dezvăluiau dezastrul care se apropia. Căderea mea în uterul invizibilului mă aștepta, pregătită în cele mai mici detalii, ca o plantă în sămânța ei.

„Nu există nedreptate", a declarat El apodictic și a încheiat discuția. Știa că orice altă explicație ar fi fost inutilă. Nu eram pregătit. Era prea devreme pentru mine să accept ideea că, în viața fiecărui om nu existase niciodată ceva mai drept și providențial decât ceea ce gândea el că e nedrept. Cât de curând, urma să trec printr-o lecție dură pe tema injustiției, în care circumstanțele dramatice și dureroase mă vor pune în situația de a înțelege.

La mulți ani după aceste prevestiri, pe care le luasem drept „exagerări pedagogice", experimentam direct pe pielea mea cât de multă suferință se naște din uitare.

Reîntoarcerea în trecut mă azvârlise în infernul existenței, de unde nu aveam nicio scăpare. Când lipsește voința, atunci îndoiala, teama, limitele, nimicurile lumii îi iau locul. Acum, mă zbăteam în apele tulburi ale trecutului, care continuau să curgă împrejurul meu ca niște vieți paralele, nefericite.

Odată ce părăsisem Kuweitul fără încuviințarea Visătorului, fibrele fluorescente care mă legau de „vis" se subțiaseră extrem de mult. Alunecam înapoi în ciclurile infernale ale existenței mele anterioare. Destinul meu atârna de un fir.

4 Întoarcerea în trecut

Existența mea se ducea pe apa sâmbetei.

Banii luați pe acțiunile de la compania din Kuweit se împuținau în fiecare zi, așa că m-am văzut nevoit să caut un loc de muncă.

Exact ca în basmele Orientului Mijlociu, odată ce substanța magică se evaporase, lumea în care pătrunsesem cu Visătorul dispărea, scurgându-mi-se printre degete, ca nisipul. Recepțiile cu tacâmuri sclipitoare de argint, silueta elegantă a Water Towers, peisajul deșertului plonjând în marea de cobalt, casa din Samia, excursiile în jurul lumii, provocările antreprenoriale, oamenii pe care îi alesesem fuseseră absorbite de un aspirator cosmic. Nu i-am mai revăzut niciodată, de parcă aparțineau unui univers paralel, fără niciun pasaj de legătură sau formă de comunicare cu mine. Acea deschizătură, mai mică decât urechea unui ac, pe care o traversasem miraculos cu Visătorul, se astupase pentru totdeauna. Proiectul mă izgonise. Asemenea lui Esau, dădusem dreptul de prim născut la moștenirea unui regat pe o amărâtă de fiertură de linte.

În asemenea condiții, am decis să contactez Corporația ACO, chiar cu puțin înainte de a expira acea clauză care îmi permitea să-mi reiau funcția. După interviul pe care l-am dat, am intrat în câteva birouri, pentru a-mi vizita cunoștințele și foștii colegi. Aproape că eram gata să fiu absorbit din nou de un vârtej infernal.

La Corporația ACO totul era ca înainte de plecarea mea în Kuweit. Fantomele companiei bântuiau încă, exact acolo unde le lăsasem, în umbra birourilor microscopice, pe coridoare sau în jurul aparatelor automate de cafea, purtând aceleași discuții, cu gânduri și atitudini. Când m-au văzut trecând pe acolo, mi-au făcut cu ochiul și mi-au aruncat o privire complice. Când m-au întâlnit față în față, un zâmbet trist s-a adâncit pe chipurile lor. Decât să mă privească drept în ochi, au preferat să mă iscodească din

firidele lor închise, de după gratiile coliviilor lor invizibile, vădit mulțumiți că mă vor avea din nou coleg. După ce m-am reîntors la locul de muncă, le-am insuflat o adiere de viață artificială, ca o gură de oxigen unui bolnav. Ce altceva i-ar fi făcut să se simtă mai bine? Eram mărturia imbatabilă și vie a faptului că evadarea din ciclul existenței era imposibilă și chiar riscantă. Presupun că sentimentele lor pentru mine erau automate și confuze. Răutatea, sarcasmul, bucuria pentru eșecul evadării mele se amestecau și se învălmășeau în cochilia sufletului lor. Cazul acelui coleg recapturat spulberase din mintea lor până și ultima dorință de evadare. Reîntoarcerea mea le adusese ușurare și, odată cu ea, acceptarea insurmontabilului, dulceața capitulării care ne invadează atunci când ne confruntăm cu ceea ce pare a fi iremediabil și ineluctabil. De îndată ce fila cu remarcile privind evadarea mea fusese întoarsă, își făcuse culcuș tăcerea „temniței", împreună cu ordinea ei liniștitoare și solitară.

Un fel de uitare însoțea reinstalarea mea în condiția de angajat, în încercarea de a atenua durerea care, de altfel, era insuportabilă. Mai trebuia să mai treacă o zi sau două și operațiunea de reinstalare în acea lume ar fi fost completă și ireversibilă.

Înainte ca asta să se întâmple, cu ultimele licăriri de luciditate, am încercat să dau cumva de urma Visătorului. M-am reîntors la Londra pentru a-L căuta la St. James' și Savoy. Am revenit la băncuța din Roosevelt Island și la *Cafe de la France*, în Marrakech. Încetul cu încetul, am parcurs toate locurile pe unde fusesem cu El și am hoinărit pe aceleași străzi care mă văzuseră braț la braț cu El. Zadarnic.

Visătorul mă părăsise.

În depresia care a însoțit durerea acelei pierderi ireparabile, m-am gândit că de fapt El nu existase niciodată cu adevărat, ci doar în imaginația mea.

5 Poluarea psihică

Cererea mea de a mă reîntoarce la slujbă i-a luat pe toți prin surprindere și a fost agreată de conducerea de la Corporația ACO, mai mult pentru a respecta clauza menționată în contract și nu dintr-o nevoie reală. Șefii nu aveau idee unde să mă repartizeze și nici ce sarcini să-mi traseze. Mă așteptam să primesc o funcție de răspundere, însă ei au găsit cu cale să-mi aloce una în cadrul Departamentului de Marketing Internațional. Nu mi

se dădea un rol important și nici nu primisem instrucțiunile referitoare la responsabilitățile mele. Eram în țara nimănui, fără colegi, șefi sau secretară. Mobilierul încăperii în care lucram consta într-un birou și un telefon, care nu suna niciodată.

În primele câteva luni m-am străduit să păstrez o stare de conștiență și să nu dau vreun semn de nemulțumire sau să scap vreo aluzie acuzatoare. Totuși, otrăvurile existențiale, deghizate în invidie, gelozie, furie sau frustrare, mă asaltau constant. ACO era o fabrică de gânduri și emoții negative. Orice eșec sau gafă a unui coleg era suficientă pentru a aduce la suprafață vechea zgură.

Oricum, munca Visătorului nu fusese în zadar. Un filtru de atenție mi-a permis să observ acele stări ale Ființei, să le depășesc și să le controlez manifestările.

Singurul lucru care mă mai însufleța erau cuvintele Lui pe care le reciteam din carnețel. Acea stare de izolare îmi netezea calea spre Visător și mă forța să păstrez intacte, înăuntrul meu, învățăturile Sale.

Nesupunerea în fața principiilor visului înseamnă autosabotare, ucidere lăuntrică.
Viața exterioară nu reflectă nimic altceva decât suicidul lăuntric.

Trăiam un fel de apnee psihică, astfel încât să nu respir atmosfera de la ACO. Perioade mai îndelungate de timp am reușit să păstrez o anume detașare, însă se vedea cu ochiul liber că era o acțiune disperată, ca și încercarea de a respira fără branhii într-un mediu lichid. Eram conștient că, fără Visător, n-aș fi putut rezista multă vreme.

Îmi amintesc că eforturile epuizante de autoobservare și veghe conștientă îndepărtaseră, în acele luni, râul de negativism care mă înconjura din toate părțile. Observam cum nivelul acelor ape tulburi creștea în fiecare zi, adunând balast emoțional și alte reziduuri toxice. Ele țâșneau prin podele și coridoare, răbufneau și invadau fabricile și birourile, iar apoi învăluiau spațiul liber, parcurile, până când au năpădit orășelul, i-au inundat străduțele și au pătruns în casele și viețile oamenilor.

Acea perioadă de izolare mi-a dat răgaz să analizez în detaliu, însă cu o minimă implicare, fenomenul pe care Visătorul îl numea poluarea psihică a organizațiilor. Reîntoarcerea la ACO însemna să dispun, pentru câteva luni

de zile, de unul dintre cele mai sofisticate și dotate laboratoare științifice pentru acest tip de observare.

Analiza mea și testele asupra fenomenelor legate de îngrijorări, gânduri, îndoieli, temeri și în general de producerea și manifestarea acelei învălmășeli emoționale se aplecau asupra timpului trecut. Savant și totodată cobai, descopeream că acele gânduri negre, emoții negative nu numai că mă poluaseră, dar emanau și o substanță invizibilă, necunoscută încă de fizicieni, capabilă să polueze mediul, oamenii și tot ce intra în contact cu ea. Mă intriga natura lor contagioasă, puterea lor de a se răspândi de la o persoană la alta cu o viteză năucitoare, prezentând chiar simptomele unei epidemii. Din acest motiv, sute și mii de oameni pot fi poluați de aceeași sugestie, fantezie, emoție negativă și conduși spre reacții violente, colective și mecanice ca niște reflexe psihologice condiționate.

După părerea Visătorului, fericirea, dragostea, bucuria, recunoștința, calmul și în principal stările superioare ale Ființei reprezintă emoții pe care omenirea, în stadiul actual, nu le poate simți.

Emoțiile pozitive, pentru a fi stârnite,
au nevoie de o pregătire îndelungată și o muncă asiduă cu sinele.
Este nevoie de ani întregi de autoobservare
pentru a îndepărta straturile de ignoranță, grosolănie
și tot ce sufocă aceste stări ale Ființei.

Probabil știusem asta dintotdeauna. Acum, în orice caz, nu mai puteam să ignor o descoperire atât de importantă, că organizațiile umane sunt patetic de triste, adevărate industrii ale durerii. Fabricile, birourile și mai presus de toate școlile și universitățile par a fi concepute și organizate pentru a produce și hrăni o suferință aparent inutilă. Cantități imense de energie sunt irosite în disputele și conflictele dintre grupuri și indivizi, emoții neplăcute și inutile, stări de angoasă și anxietate, îngrijorare, incertitudine și iritabilitate. Puteam confirma adevărul paradoxal conform căruia, în timp ce materia primă rămâne înnobilată și transformată, oamenii rămân dezamăgiți.

Observând lucrul acesta din interior, mă întrebam de ce în organizații părea să existe, cu încăpățânare și dincolo de orice efort antreprenorial sau științific, un mecanism „pervers", care produce și hrănește constant o stare de nemulțumire, de tensiune dureroasă sau conflictuală, a celor care

lucrează în acel mediu. În mod absurd, toate răspunsurile mă conduceau la concluzia că acestea reprezentau rațiunea lor de a fi, adevărata lor creație și în același timp misterioasa forță care le conducea.

6 În pântecele balenei

În timp ce reflectam la toate acestea în micul meu birou, cu toate că simulam o adâncă preocupare pentru documentele împrăștiate peste tot, simțeam la ACO, organizația care mă acceptase, un efort de asimilare care mă obliga să mă integrez, să sting și acea scânteie firavă de viață care încă îmi mai permitea „să văd." Semăna cu o lege de fier, necunoscută, dar ineluctabilă, un fel de forță gravitațională, o entropie psihică, ce nu permitea intruziunea unui martor sau observator pentru mai multă vreme. Atenția, acea stare de conștiință pe care eram constrâns să o mențin, mă aliena și mă transforma într-un locuitor al unui univers guvernat de alte legi. Problema era că anticorpii începeau să acționeze. Ei m-ar fi adulmecat și absorbit sau, din contră, m-ar fi alungat ca și cum aș fi fost un corp străin. Neatenția, o grimasă sau o disperare mută sau chiar un sâmbure de invidie, gelozie sau adversitate ar fi fost de ajuns spre a mă infiltra în acea lume tristă, în care mă plasa postura mea de observator.

Desigur că o înțelegere instinctivă supraveghea îndeaproape toate acestea. Aveam senzația că mă aflam înăuntrul unui imens organism viu, ca Iona în pântecele balenei sau într-o temniță nemărginită care era atât de evoluată, încât putea citi gândurile prizonierilor și anticipa dacă unul dintre ei plănuia să evadeze.

Într-o zi, cercetam coridorul ticsit, pe acea vreme, de transhumanța unor ființe flămânde și băloase, care se îndreptau spre clădirea cantinei. Aveam viziunea amenințătoare a unei organizații hipnotice, a unui cuib de termite umane, înțesat cu ființe extrem de ocupate, ca și acele insecte oarbe și arhaice, atât de asemănătoare nouă.

În acel moment, conștientizam că ACO era o ființă vie, un organism superior organizat, care ne conținea. Toată lumea, manageri, funcționari și muncitori, constituiau organele, glandele, corpusculii organici care străbăteau arterele sale, fără o voință proprie sau un destin individual. Eram oripilat să-i văd cum sunt atrași de ea ca mușteleie de miere și conduși de influența misterioasă a emoțiilor negative. Mi-am adunat toate puterile.

Am apelat la toate stratagemele ca să nu fiu descoperit și îngurgitat. Ridicam bariere psihice, scriind pagini peste pagini cu afirmațiile Visătorului pe care apoi le reciteam dintr-o suflare, necontenit. De îndată ce toate resursele mele fuseseră epuizate, le recitam ca pe rugăciunile învățate în copilărie. Le murmuram, una câte una, pe-ndelete. Simțeam instinctiv că această practică ținea ușile închise și împiedica, cel puțin temporar, acel lichid otrăvitor să pătrundă înăuntrul meu. În momentele cele mai dificile, când simțeam că toate edificiile apărărilor mele se clătinau, îmi aminteam învățăturile Visătorului și mă concentram asupra unui punct, în încercarea de a aduna fragmentele spulberate ale propriei ființe și a nu risipi acel moment.

Și totuși, aparent nimeni, în ACO, nu observase încercarea mea de a evada, nici stratagemele pe care le născoceam permanent, dincolo de limitele raționalului, din dorința de a menține acea stare de concentrare și detașare. Până în acel moment reușisem să rezist, să joc teatru, chiar mai bine decât sperasem. Dar nu-mi făceam iluzii. Știam că mai rămăsese puțin timp, poate câteva zile, până să sune sirena tentativei mele de a evada din starea celorlalți dependenți. Condiția mea de „proscris" urma să fie descoperită și aveam să suport soarta furnicii care petrecuse prea mult timp departe de regina mușuroiului.

Fără ajutorul Visătorului, nu aș fi avut nici cea mai mică șansă de reușită.

7 Accidentul

În acea dimineață eram foarte ocupat cu reconstruirea casei din Chia, când am auzit frânele unei mașini pe șosea. Premoniția unei nenorociri, care mă pândea în întuneric, înghețа aerul. Am traversat grădina, în direcția din care se auzea zgomotul acela și am ieșit pe poartă, în stradă. Chiar și în acel scurt răgaz, teama mea creștea din ce în ce mai mult și se transforma în anxietate, iar apoi din nou într-o teamă nemărginită, care mi-a invadat ființa până când mi s-a făcut rău.

În Kuweit, Luca ducea dorul plimbărilor pe bicicletă. Când s-a reîntors în Italia, el a primit una și de atunci nu se mai despărțea de ea, străbătând necontenit străzile, în sus și-n jos, ca o rachetă minusculă. Acum îl vedeam, de departe. Acel ghem care părea abandonat pe partea cealaltă a străzii... era chiar el! Am petrecut o noapte întreagă la căpătâiul fiului meu, într-o cameră

îngustă de spital. Anxietatea, teama și durerea deveneau insuportabile, dar în momentul în care au atins paroxismul au dispărut, ca sub efectul unui anestezic. În acele momente mă gândeam la Visător. Ceva se rupea înăuntrul meu. Simțeam ușurătatea unui aerostat eliberat de sacii de balast atârnați de el.

Nu-L mai întâlnisem de luni de zile și nu știam cum să dau de urma Lui. Așa că m-am gândit să fac o ultimă încercare: să-l scriu o scrisoare, așa cum se întâmplase în anii trecuți, o scrisoare sub forma unui testament, conținând tot ceea ce era fals în mine, ultima faptă a unui om care a decis să renunțe pentru totdeauna la ipocrizie și acuze, laolaltă cu tot ceea ce i-a dirijat viața până în acel moment decisiv. Nu era nimeni care să fie acuzat. Îmi dădeam seama că eu eram singura cauză a tuturor nenorocirilor mele.

Lumea nu mișcă un fir de păr fără consimțământul tău.
Lumea este așa cum o visezi.

Chiar în acea seară, când Heleonore a venit să mă înlocuiască, am început să-mi pun gândurile în ordine și să-mi analizez sentimentele care mă invadau în acele clipe. Ele toate alcătuiau conținutul unei scrisori dedicate Visătorului. Acea sarcină mă preocupa de mai multe zile și nu aveam nici cea mai vagă idee când se va sfârși. De fiecare dată când mă gândeam că aproape o terminasem, îmi dădeam seama, recitind, că nu exprima chiar ceea ce trebuia și nu reprezenta tocmai ceea ce-mi propusesem.

Aparent, eu eram cel ce scria scrisoarea, dar de fapt ea era cea care mă de-scria pe mine. În ea mi se dezvăluia propria imagine. Într-o clipă de sinceritate, am „văzut" cum manifestările stânjenitoare ale unui ego fals apăreau ici-acolo într-o propoziție, evidențiind orgoliul, minciuna și lipsa de recunoștință. Drept urmare, aruncam ceea ce scrisesem și o luam de la capăt. Aceleași propoziții, care cu foarte puțin timp în urmă mi se păruseră potrivite, când le reciteam mi se arătau irelevante, arogante sau ilogice. Deseori, după numai câteva secunde de scris, reciteam ceea ce compusesem și aveam senzația că autorul fusese altcineva, un străin. Atunci, înlocuiam unele cuvinte, înlăturam toate frazele și conceptele, practic reluam totul de la început, punându-mi la încercare răbdarea, fără ca măcar să înțeleg că nu puteam să schimb nimic.

O voce interioară îmi cerea necontenit să încetez, mă critica, râdea de mine din cauza acelui efort absurd. În cele din urmă, îmi spunea vocea, nici măcar nu vei ști spre ce destinație să trimiți scrisoarea! Totuși, acest gând chinuitor mă îndreptățea să cred că eram pe drumul cel bun.

Învățam să mă îndoiesc de mine sau, mai precis, de tot ceea ce crezusem că sunt eu până în acel moment. Tocmai începeam să cunosc acea parte indolentă și întunecată din mine, care-mi dominase existența. Acum, în sfârșit, mi se revela din adâncurile ei.

După o zi și o noapte de eforturi frustrante, dezamăgit de a nu știu câta versiune a scrisorii, am conștientizat că, indiferent din ce unghi o priveam, scrisoarea nu putea să reflecte decât cine eram cu adevărat. Vechiul om nu-l putea creiona pe cel nou! Nu exista nicio cale de a ține departe de acea scrisoare vechile deșeuri și monstruozități. Nu exista nicio idee, stil de exprimare, structură, alegere a cuvintelor, în umbra cărora să pot ascunde acea diformitate care mă oripila. Gândul la Luca și la împrejurările accidentului, oboseala acumulată mă copleșeau.

După mai mulți ani, am simțit din nou acea senzație îngrozitoare a simbiozei a două persoane într-un singur trup. Eram îngrozit de gândul de a fi captiv pentru totdeauna într-un mediu închis ermetic. Aș fi dat orice să nu mai coabitez cu acel străin și să mă lepăd de acel păienjeniș de îndoieli, temeri, compromisuri și ipocrizie care mă ținea prizonier.

Certitudinea că până și această ultimă încercare disperată de a-L găsi era zadarnică și că El nu era dispus să vină pentru a mă salva mă aducea în pragul depresiei. Nu mă mai puteam controla. Am adunat cu repeziciune paginile variantei finale, care acopereau masa, le-am mototolit într-un ghem și le-am aruncat direct în coș. Cu un gest de disperare și neputință, m-am repezit spre perete și am bătut cu pumnii în el, până când încheieturile degetelor au început să-mi sângereze. Apoi, fără niciun strop de vlagă, am alunecat încetișor în genunchi și am început să plâng.

În acel moment, în culmea disperării, fără niciun fel de apărare sau protecție, am știut că acel accident în care era implicată ființa cea mai dragă reprezenta sancțiunea pentru nesupunerea mea. Am cerut, urlând, salvarea lui Luca. Mă ofeream pe mine în locul lui. Durerea mea era atât de profundă, încât nu o mai simțeam. Se risipise și în locul ei rămăsese o durere a durerii. Mi-am luat stiloul și hârtie și am compus următoarea scrisoare, fără a mai ezita.

8 Scrisoarea. Reversul Regelui Midas

Visătorului,

Această scrisoare sunt eu.
Această pagină goală este reflecția goliciunii mele.
M-am săturat de multă vreme de ceea ce văd în mine,
de semnalele care îmi arată vlăguirea forțelor,
reîntoarcerea în trecut.
Am tot săpat înăuntrul meu, dar n-am găsit nimic valoros,
nici măcar conștientizarea că nu fac nici doi bani.
O stare de nefericire, nesiguranță, teamă mă transformă
într-un străin pentru Tine și pentru propria mea viață.
Am căutat tot felul de stratageme să mă descotorosesc de ea,
însă efectul lor durează doar o clipă.
Voința este încă îngropată adânc.
Autoobservarea
mi-a adus numai dezamăgire.
Oriunde privesc
văd mereu aceeași grimasă de neplăcere.
Oglinda lumii, a celorlalți,
n-a fost niciodată mai strălucitoare, mai clară.
Unele părți seamănă cu o „lupă"
și arată fiecare detaliu, cu neînduplecare.
Altele, mai puțin lucide, mai dense și mai distante,
au nevoie de mai mult timp să-și trimită imaginea către mine.
Dar toată lumea știe.
Mă apăr, încerc să mă protejez...
Încerc să fiu curajos, deși sunt epuizat.
Mă sprijin cu spatele de perete.
Limitele Ființei mă sufocă.
Știu că mi-ai acordat multe șanse,
iar eu am adunat doar resturile.
Sufăr din pricina asta.... gândul

la ce ar fi putut fi, ce ar fi putut fi făcut...
„Să modelezi lumea înseamnă să te vindeci pe tine."
Cuvintele tale încă mă mai răscolesc.
Sunt dezamăgit la gândul să fi fost
o piedică pentru planul tău și propriul meu eșec.
Trufia mea, presupunerea mea că sunt știutor
m-au făcut să ratez ținta.
Mi-am asumat riscul evoluției
a mii de oameni care sunt în „visul" tău, care așteaptă trecerea;
Le-am compromis „călătoria" spre integritate.
Știu că șansa încă există, chiar și acum,
în aceste condiții.
Știu că totul poate fi recucerit
și dus mai departe.
Prețul mă sperie.
Faptul că în acei ani mi-ai dat șansa să fiu aproape de Tine,
să aflu de la Tine ideile Tale, Cuvintele Tale, au făcut ca ele să devină sânge din sângele meu.
Le scriu, le derulez în memorie,
dar nu le pun în aplicare.
Azi, mai mult ca niciodată, știu cine sunt.
Așa cum ai zis: „N-ai știut niciodată!"
De multe ori în trecut și de multă vreme
m-am amăgit și am luat egoismul, teama și îngrijorarea de a mă salva, drept aspirație.
Am crezut că mă descurc.
Acum știu că totul împrejurul meu e minciună,
o minciună care-mi conduce încă viața.
Sunt reversul Regelui Midas.
Tot ce văd și ating, sărăcește.
Doresc să-mi exprim recunoștința,
să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine,
pentru că mi-ai deviat viața de pe teribilele ei șine,

că mi-ai oferit un destin nou.
Recunoștință, pentru că mi-ai deschis calea spre demnitate,
că mi-ai oferit oceanul Tău de libertate.
Chiar în ciuda limitelor mele,
am reușit să beau un strop din el.
Recunoștință, pentru că mi-ai alungat teama,
îndoiala, durerea... pentru că m-ai făcut să „văd",
dincolo de invincibilitatea morții,
un fragment din eternitate, sclipirea ei inefabilă.

9 „Dansează, pentru numele lui Dumnezeu, dansează!"

Am intrat în vârful degetelor și L-am găsit adâncit în lectură, întins, cu capul aplecat peste marginea patului. Patul mi se părea neatins. Culoarea cenușie a părului Său lung contrasta cu albeața pânzei pernelor, impecabil călcate și scrobite. Părea a fi un prinț renascentist. Mi-am ținut răsuflarea, în speranța absurdă că El nu-mi va sesiza prezența. Mă simțeam tulburat și totuși nu mi-aș fi dorit să fiu în nicio altă parte a lumii.

Ceva extraordinar se petrecuse în mine, o schimbare ce îl adusese la mine, încă o dată. Recunoștința era cheia de acces. În timp ce aceste gânduri mă năpădiseră, simțeam subțirimea firului care mă lega de El.

„Am venit să-ți propun o scurtătură", a început El, pe un ton categoric și fără nicio introducere. *„Atâta vreme cât ești dominat de teamă, îndoială și de confortul gândurilor tale, trebuie să depinzi de cineva sau ceva din afară. Până când te vei putea elibera de toate acestea, va trebui să înlocuiești dependența de cineva, cu dependența de altceva. Dar asta nu înseamnă nici libertate, nici evoluție."*

M-a scrutat cu privirea și o umbră i-a întunecat chipul.

„Totul denunță minciuna ta. Ești o ființă falsă. Existența ta este încă guvernată de ipocrizie. Și acum, la căpătâiul firului tău, ai vrea să știi de ce viața pare să se îndârjească împotriva ta..."

Aici a luat o pauză și s-a ridicat din pat. Am tresărit la acea aluzie neașteptată la Luca și deodată m-a invadat întreaga durere a acelui episod nefericit din viața mea.

Între timp, îi urmăream mișcările cu o neliniște crescândă. Visătorul se apropia de mine, fără intenția de a se opri, și mă privea amenințător în ochi. Apoi, s-a aplecat înainte și fața Lui s-a apropiat imperceptibil de a mea, micșorând distanțele psihologice dintre noi. Fiecare moleculă de aer a început să vibreze, anticipând o comunicare vitală. Am văzut cum și-a mișcat capul de câteva ori, dintr-o parte în alta, cu repeziciune, ca un un boxer care caută punctul vulnerabil al adversarului. Expresia Lui a devenit feroce, ca a unuia care urmează să înceapă atacul. Teama mi-a oprit răsuflarea. Timpul se scurgea lent și pauza nu mai lua sfârșit.

Atunci, cu o voce șuierătoare, feroce, ca amenințarea unui dușman de moarte, a șoptit:

„Lumea este așa cum o visezi."

Abia mai puteam să înghit. Voiam să evadez, dar nu puteam mișca un mușchi.

„Schimbă visul și lumea se va schimba", spuse. Am dat încet din cap, pentru a-i dovedi că înțelesesem, că putea să mă tragă înapoi din colțul de univers, dens și greu, în care mă înghesuise. În acel moment, am primit de la El cea mai incredibilă poruncă pe care și-ar putea-o imagina vreodată cineva. Era atât de imprevizibilă și paradoxală, încât la început nu-mi venea să cred că vorbea serios.

„Dansează! Dansează!... Dansează!!!", mi-a ordonat El de câteva ori, și de fiecare dată a ridicat tonul, până când acesta a devenit un țipăt asurzitor.

„Dansează! Dansează!", a strigat, când a observat stupoarea care mă înțepenise.

„Dansează... Dansează, pentru numele lui Dumnezeu... DANSEAZĂĂĂĂĂĂ!", a continuau El să strige, până când mi-am dat seama că, fără nicio îndoială, El îmi poruncea literalmente să dansez, acolo, în acel moment. Teama și închistarea s-au transformat, brusc, într-o revoltă irepresibilă, izvorâtă din atâția ani de rușine și nesfârșită repulsie. Aceeași ipocrizie dintotdeauna, stârnită de absurditatea solicitării Visătorului, mă împiedica să-mi exprim sentimentele paterne și durerea pentru fiul meu. Din nou, obiceiurile vechi câștigaseră bătălia care se dădea înăuntrul meu. M-am lepădat de falsitatea care mă înclește.

„Să dansez?" am întrebat, prefăcându-mă că nu înțeleg, în timp cântăream întrebarea cu violența unuia care crede că are lumea de partea lui.

„Ar trebui să dansez când fiul meu se află în pericolul de a-și pierde viața?" am întrebat, pe un ton provocator. Am avut timp să văd cum se năpustește asupra mea, ca un tigru. „Nu fiul tău este în pericol de a-și pierde viața, ci tu! ", a spus El, *„Și nu doar acum, ci tot timpul."*

10 „Ești viu și sincer numai când ești amenințat!"

S-a năpustit asupra mea, cu pumnii încleștați, vibrând, cu ochii ieșiți din orbite, cu venele de la tâmplă umflate, ca de un torent de furie. Mi-am ridicat brațele, într-un gest de apărare, dar mi-am dat seama că fața îmi rămânea neacoperită. Paralizasem de frică. Nu puteam să-mi întorc privirea de la acei ochi amenințători care, la doar câțiva centimetri distanță, rămăseseră ațintiți asupra mea. Împietrit, neajutorat, priveam cum strălucesc ca niște tăciuni aprinși. Apoi am realizat, terorizat, că emanau o cruzime stranie. Când, în final, am interpretat-o drept ferocitate, nici n-am mai avut timp să mă înspăimânt.

Schițase, de două ori, că mă lovește cu pumnul, ca pe un sac de box. După aceea și-a adâncit privirea în ochii mei, pentru a se lămuri ce efect avusese asupra mea. Eram îngrozit.

„Nu-ți mai mișca ochii!", a tunat El și a continuat să-mi scruteze pupilele, de parcă ar fi căutat un corpuscul necunoscut și periculos. Era un gest neobișnuit între oameni.

„Nu-i mai mișcaaa!", m-a amenințat de câteva ori și a prelungit oribil vocala finală, când a sesizat neputința mea de a-i asculta ordinul. Am rămas așa, amândoi, o bucată de vreme care mi-a părut nesfârșită: ochi în ochi, vânătorul și prada lui. Cu un șuierat mai oribil decât strigătele Lui, mi-a spus:

„Această monstruozitate trebuie să ia sfârșit, odată pentru totdeauna!"

Nu știam cui sau cărei părți din mine i se adresează. Cu o secundă înainte leșinasem, iar El s-a retras încet, continuând să se holbeze la mine, cu niște ochi necruțători. În momentul în care a început să vorbească din nou, tonul Lui redevenise normal, dar rezultatul era cu atât mai devastator.

„Nu am limite!", a spus cu o ferocitate rece. *„Mă aflu aici pentru a te vindeca de tot ori pentru a te pierde...!"*

Apoi, pentru a mă surprinde, etală un zâmbet radiant, ca după reușita unui experiment dificil sau la câștigarea unui pariu imposibil. Acea ființă nu avea nimic uman sau cel puțin așa consideram pe atunci. Dezorientat, tremuram de frică. Simțeam oroarea și tulburarea suflându-mi în ceafă, iar corpul îmi era străbătut de un fior prelung. Preferam de o sută de ori izbucnirile furioase decât acel zâmbet discordant și inuman al Său.

„Tu, ca și alte milioane de oameni, ești viu și sincer numai când ești amenințat. Doar când întâlnești pe cineva sau ceva mai violent decât tine devii uman... Pentru o clipă, eu am fost oglinda, iar tu ai fost oripilat în fața imaginii reflectate, așa cum s-a întâmplat toată viața ta. Erai îngrozit de propria ta violență. Erai consternat, fiindcă nu te cunoșteai", a spus El calm. Fața lui era senină din nou, fără urme de tensiune.

„Cei asemenea ție se alătură pacifiștilor, se duc și-și iau grade în toate Armatele Salvării de pe planetă, devin apostoli ai umanitaristului, apărători ai păcii, fără a ști că ei înșiși sunt violenți și, în mod inconștient, propovăduitori ai conflictelor și contradicțiilor.

Omenirea clădește instituții caritabile, organizații umanitare, mișcări filantropice, care reprezintă încarnările falsității și degradării ei... Altruismul și umanitarismul sunt doar niște moduri de a ascunde de ei înșiși propria lor violență, de a se separa și distanța unul față de celălalt. Bunăvoința, generozitatea și iubirea se degradează și se materializează, într-un suflet cerșetor, în cea mai deplină neînțelegere a semnificației reale a sintagmei «fă pentru alții», în cea mai evidentă și categorică degenerare a caritații."

Acum, Visătorul nu mai stătea de vorbă cu mine. Ținta invectivelor Lui devenise omenirea. Era o umanitate dezagregată, care-și îndepărtase toate cablurile de conexiune și chiar amintirea calităților reale ale unei ființe umane. Această lărgire a destinatarilor scădea tensiunea pe care o acumulasem și îmi oferea o supapă prin care să respir. Simțeam o ușurare, o uimire împletită cu fericirea cuiva care a scăpat nevătămat dintr-un accident. Gustul unei libertăți necunoscute se răspândea în întreaga mea Ființă. Mă nășteam atunci și prima mea răsuflare pătrundea în plămânii virgini, ca un foc lichid care îi invada cu generozitate. Dar acel răgaz nu putea dura prea mult. Visătorul mă înhață din nou, cu neînduplecare, în fălcile Lui, ca o fiară sălbatică ce se oprește să savureze pentru câteva clipe prada sângerândă, înainte de a trece la sfâșierea ei.

„Nu răul este violent, ci necunoașterea lui. Violența este reverberația unui psihic tulburat, efectul unei crime lăuntrice."

Când a început să vorbească din nou, discursul Lui împrumuta solemnitatea unei predici. Mă gândeam cât de rar fusese lovită omenirea modernă prin cuvinte atât de sincere și de lucide și, implicit, atât de ireverențioase. Cine ar fi putut să le rostească?

„Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te reclădești pe tine însuți! Ignorarea sinelui atrage multe nenorociri și necazuri, care pot fi observate în viețile ființelor umane... Victima creează, meticulos și inconștient, condițiile pentru atragerea călăului ei... În negura existenței sale, victima țese timp îndelungat plasa înspăimântătoare în care să-și captureze călăul..."

II Vindecarea poate veni numai din interior

Discuția se precipita și se învârtea în jurul accidentului suferit de Luca. Alături de Visător, exploram fenomenul producerii acestuia, chiar de la rădăcină, pentru a înțelege de ce viața îmi arăta o ură atât de cruntă. Îmi imaginam că, împreună cu El, urmam cursul unui râu mitic înapoi, spre izvorul său îndepărtat. Știam că acea căutare, cotitură după cotitură, se îndrepta spre mine. Simțeam durere, de câte ori deschidea discuția.

„Accidentul acesta nu este al fiului tău, ci al lumii tale... este efectul greșelilor tale", a spus El și apoi a continuat, amintind că, atunci când omul își face sieși o promisiune, când pășește pe calea unității Ființei, spre integritate, el plătește pentru fiecare deviere, cusur sau „păcat".

În acest punct, El a făcut o pauză și m-a fixat cu privirea.

„Un trecut fără pată este ca și un capital de care dispui... Trecutul tău este ca o pedeapsă biblică, de la Dumnezeu", a remarcat El, cu amărăciune. *„Este o navă încărcată de datorii și, până le vei plăti, va trebui să treci prin nenumărate suferințe și să te confrunți cu cei mai cruzi adversari..."*

„Când vei fi conștient de acest lucru, vei simți recunoștință pentru toate aceste suferințe și vei binecuvânta fiecare durere și injustiție aparentă... Într-o bună zi, îți vei da seama că toate acestea s-au petrecut pentru a-ți eleva și înnobila ființa, că erau etape necesare în evoluția ta... Dificultățile și suferințele constituie probe pe drumul tău spre integritate. Când omul

realizează acest lucru, viața însăși devine îndrumătoarea lui. Fiecare criză, fiecare cădere, fiecare dificultate este perfectă și de neînlocuit."

În momentul în care a observat cât de greu îmi venea să accept acea explicație, în vederea asumării întregii responsabilități, pentru fiecare eveniment din viața mea, mi-a aruncat o mustrare aspră:

„În cazul în care cuvintele Mele nu te schimbă, viața va reuși să o facă. Ceea ce nu poți înțelege din cuvintele Mele vei învăța singur, din propriile tale erori."

Mi-a spus că între aceste două „opțiuni" există o singură diferență: „Să înveți din propriile greșeli" este un drum dificil, mult mai greoi și dureros. Apoi a conchis:

„După cuvintele Mele, viața vine din urmă, cu regulile și instrumentele ei de vindecare".

Visătorul mi-a explicat că omenirea, în stadiul actual, învăluită într-un somn hipnotic, nu poate decât să trăiască permanent sub teroarea amenințării unor adversari nemiloși. Datorită cuvintelor Lui, așa cum se întâmpla de obicei, am avut o viziune: planeta semăna cu o presă veche de ulei, cu niște roți imense de piatră, care îi măcinau fără întrerupere pe nesupușii ce refuzaseră să înțeleagă regulile. Vedeam șirul nesfârșit de boli care chinuiseră lumea, simțeam zdrobirea și mărunțirea oaselor atâtor victime sub presiunea roții. M-am cutremurat de crimele holocaustului, de toate acele orori cumplite, de războaiele, calamitățile și tragediile inumane care tulburaseră dintotdeauna planeta. Urmăream firul sinuos al acestei povești milenare, înlăturând crusta descrierii ignorante a lumii și, printr-o ruptură a pânzei, „vedeam" acele nenorociri care echivalau cu o pilulă amară pentru omenirea dezagregată, o nemiloasă cauterizare a rănilor acelor indivizi, națiii și civilizații care nu aveau altă cale de însănătoșire.

„Viața nu este nicidecum o mașinărie a transformării, așa cum îți imaginezi tu," a intervenit Visătorul, corectându-mă, *„ci o mașinărie a adevărului. Evenimentele și circumstanțele nu se ivesc pentru a ne vindeca, ele sunt simptome menite să ne îndemne să observăm ce suntem..."*

„Adevărata vindecare poate veni doar din interior. Niciun sistem politic, religios sau filosofic nu poate transforma societatea din afară. Doar o revoluție individuală, o renaștere psihologică, o vindecare a Ființei, om cu om, celulă cu celulă, ne poate conduce spre bunăstarea planetară și spre o civilizație mai inteligentă, mai adevărată și mai fericită. "

12 Laudă nedreptății

În acele împrejurări am ascultat apologia Visătorului, consemnată în notițele mele ca „lauda nedreptății". În timp ce scriam, mâna mea alerga iute peste pagină, pentru a ține pasul cu vorbele Sale și simțeam conceptele și schemele mentale crăpându-se sub pistonul demolator al cuvintelor Lui. Cu o mână scriam, în timp ce cu cealaltă parcă mă agățam de vechile mele gânduri și credințe. Pendulam, legat de ele, deasupra unui abis, suspendat de ultimele fascicule de rațiune.

„Va lua mulți ani maselor ce reprezintă omenirea să înghită această pilulă amară și să accepte evidența unui atât de simplu adevăr", a spus și a lăsat apoi tăcerea să se aștearnă.

Știam că acest preambul și acea tăcere îmi dădeau posibilitatea să mă pregătesc pentru ceea ce urma să-mi spună, dar asta nu făcea decât să-mi sporească anxietatea. Am încercat să-mi recâștig stăpânirea de sine și în acele câteva secunde rămase m-am străduit să-mi adun gândurile speriate, dar construcția mea improvizată nu stătea în picioare, ci se prăbușea de fiecare dată când încercam să o asamblez. M-am resemnat că nu sunt încă pregătit și am ascultat.

„Victima este, întotdeauna, vinovată!" a anunțat.

Mai auzisem această afirmație paradoxală a Visătorului în timpul cinei de la Veronica, dar asta nu atenua efectul bombă al declarației și șocul resimțit la o asemenea absurditate de nesuportat.

„Nedreptatea este cea mai înaltă formă a dreptății!", a confirmat Visătorul. *„Ceea ce omul comun numește nedreptate este o resursă a existenței, care îi permite accesul la starea de completitudine și la un nivel superior al înțelegerii. Nedreptatea este compasiune manifestată."*

Nu puteam să cred. Într-o succesiune rapidă, imaginile îmi explodau în minte: Luca, strivit de zid; sosirea ambulanței și goana spre spital; medicii alertați, adunați în jurul fiului meu; starea mea de revoltă incontrolabilă. Visătorul îmi citea gândurile.

„Accidentul fiului tău nu este câtuși de puțin un accident... accidentele nu există.... un accident este un adevărat act de voință.... un act al unei voințe inconștiente... Nedreptatea apare în viața unui om ca o oportunitate de a se vindeca... pentru a se împlini... Nedreptatea le apare oamenilor sub

forma unei oportunități de a-și îmbunătăți viața, de a trezi în ei «visul» de a fi liberi într-o zi. Nedreptatea reprezintă drumul spre cunoașterea de sine, spre adevărata desăvârșire. Nici că ar putea exista vreo nedreptate mai dreaptă." Visătorul vorbea, iar mie îmi tremura capul și scriam fără să-mi șterg lacrimile fierbinți care mi se scurgeau pe obraji. Deodată, glasul Lui s-a îmblânzit.

„Sunt gata să-ți explic totul, științific", a spus El, empatic. *„În fiecare om, chiar și în cel mai decăzut, există o voință involuntară... o conștiință inconștientă... o frumusețe brută... o unitate zdrobită, care strigă, cerându-și vindecarea..."*

„Răul este întotdeauna în slujba binelui. Răul nu există!... Ceea ce este în aparență negativ... orice adversitate... ceea ce omul orizontal numește «nedreptate»... este, practic, o binecuvântare", a spus El și apoi a concluzionat: *„Cele mai nedrepte evenimente, acțiuni și circumstanțe se petrec pentru a înălța Ființa spre nivelurile superioare ale desăvârșirii, integrității și libertății..."*

Mi-a explicat că până și simptomele unei boli reprezintă semne clare, date de trup, care semnalează dezagregarea Ființei și scăderea capacității ei de înțelegere. Problema e că omul nu știe să le descifreze și, astfel, ia cauza drept efect. Din acest motiv, orice încercare a serviciilor medicale de a suprima simptomul, ignoră adevărata boală și o agravează. Omul îndepărtează simptomul odată cu șansa de a atinge un nivel înalt al vindecării complete...

„Nu există niciun rău în afara noastră, ci doar semne vizibile de recuperare și indicii evidente de adevărată mântuire, aflate în noi înșine."

„Chiar și cele mai grele boli?"

„Chiar și bolile aparent incurabile sunt doar simptome, semne care arată calea spre vindecare. Ele dezvăluie vina din umbra fiecărei căderi, autosabotarea și miile de morți lăuntrice care atrag după ele moartea fizică. Dacă cineva vrea să le recunoască, este necesar să urmeze poteca înapoi, spre adevărata cauză!... Într-o bună zi, știința va descoperi că nu există chiar așa de multe boli. Dincolo de aparenta lor multitudine, de complexitatea simptomelor, se ascunde o singură boală... care este un gând, o sămânță letală..."

„Așadar, cauza tuturor bolilor ...este ....psihicul nostru?"

„Nu! Până și psihicul nostru este un simptom, prin care ne întoarcem la adevărata cauză, la cauza cauzelor, la răul din spatele răului: ideea că moartea este inevitabilă. Alungarea acestei superstiții și analizarea acestei

profeții care se adevereşte de la sine va soluționa problemele psihologice, iar psihologia, la rândul ei, va vindeca toate bolile."

„Omul crede că moartea este limita, când de fapt aceasta este doar un semn, un simptom al vindecării... și în mod paradoxal, cea mai clară mărturie a nemuririi noastre" a adăugat El și a continuat: *„Moartea constituie cel mai evident și mai palpabil semn al atotputerniciei noastre, al abilității omului de a face posibil imposibilul: nimicirea propriului trup. La baza tuturor diferențelor dintre oameni, a fiecărei nedreptăți sau a privării de libertate, se găsește adevărata diferență din care izvorăsc toate celelalte: gradul de responsabilitate interioară. Ființa, înțelegerea, responsabilitatea și destinul formează un tot absolut, inextricabil."*

„Omul este ceea ce înțelege" a reafirmat Visătorul. *„Oamenii aparțin unor niveluri diferite de comprehensiune. Aceasta este adevărata diferență dintre ei!"*

Cu toate că ființele umane par a fi asemănătoare, diferențele dintre ele sunt cât eternitatea, la ani-lumină distanță față de calea spre integritate. Precum speciile zoologice aflate în diferite stadii de evoluție, ființele umane aparțin unor perioade evolutive diferite, în majoritatea cazurilor incomensurabile, ca distanță una față de cealaltă.

„Ce-mi poți spune..." am întrebat, cu ezitare „despre toate aserțiunile omului, despre cele mai nobile declarații ale lui... față în față cu încleștările, războaiele și revoluțiile purtate în numele libertății și dreptății? ..."

„Ele sunt vorbe goale și au lăsat lucrurile exact așa cum fuseseră!" a spus Visătorul, scandând cuvintele și limpezindu-mi gândurile.

„Războaiele, revoluțiile și alte tentative de a aduce ființelor umane egalitatea, dreptatea și pacea au eșuat, deoarece ele sunt fondate pe convingerea că există un rău exterior care trebuie înlăturat și obstacole exterioare de îndepărtat.

Averea, privilegiile, diferențele sociale sunt doar un efect, o reflectare a unei diferențe mult mai profunde. Ele se află în Ființă: în respirația noastră și în sentimentele noastre, acolo se petrece totul.

Nivelul nostru de ființare atrage viața noastră.

Omenirea, «așa cum e», are nevoie de rău! Omul reușește să se asculte numai prin durere... Ca să simtă că trăiește, are nevoie de suferință... de polarități... de timp...

Câtă vreme aceste condiții vor persista, durerea și ceea ce omul numește nedreptate vor rămâne singurul motor al lumii și unica forță capabilă să împingă umanitatea spre stările superioare ale ființării."

13 Lumea este creată de gândurile noastre

„Fiul tău nu a murit, deoarece mai este legat, printr-un fir, de Mine!"

Asemenea unei mici scântei care, crescând, strălucește în întuneric și lărgește spațiul, concluzia Visătorului străpungea ceața Ființei mele și o alunga. Ceea ce se ridica din esența ei era insuportabil. Aș fi leșinat, dacă vocea Visătorului nu m-ar fi scuturat, cu o gravitate ironică.

„Acum, la căpătâiul fiului tău, te întrebi de ce... te întrebi de ce a suferit un accident.. Ai vrea să știi de ce viața ta e atât de mizerabilă..."

Ca să nu-i întâlnesc privirea, îmi roteam ochii prin cameră. Priveam tăciunii care mocneau în șemineu și mă prefăceam absorbit de reflectarea flăcărilor, pe țesătura aurită a jachetei Lui.

„Alege un fragment din viața ta, un milimetru de existență. Vei găsi harta gândurilor tale negre, stările emoționale poluate... Până acum, îndoiala și teama sunt cele care au atras evenimentele din viața ta.

Numai cei care trăiesc în infern pot crea infernul! Îndoiala ta s-a transformat în teamă, iar teama produce calculii din rinichi... sau întâmplările, accidentele și dezastrele din lumea evenimentelor.

Lumea este astfel, fiindcă tu ești astfel.

Lumea este o invenție a ta... Accidentul este o încercare a lumii de a-ți deschide ochii asupra lipsei de atenție, de iubire și de a te îndruma pe calea cea dreaptă. Numai că tu nu asculți de sinele tău!"

De aceea gândul creează... chiar și cele mai distructive și bolnave gânduri creează!

„Oroarea e că l-am alungat pe Dumnezeu în afara noastră!", a spus Visătorul și a profețit că, atunci când omul își va redobândi demnitatea, voința și dreptul de a fi propriul lui stăpân, religia va dispărea.

„Odinioară, omul nu avea nicio religie" a afirmat El. *„Acestea apar când, părăsind religiozitatea, omul decade și alungă divinitatea dinăuntrul lui!"*

Simțeam povara insuportabilă a acestei responsabilități. Simțurile mele se clătinau în fața unei viziuni atât de diferite de toate interpretările anterioare,

în fața unei explicații neîndurătoare a condiției umane și angrenajelor care ne macină.

Alături de mine, toată omenirea era judecată în boxa acuzaților, încătușată de sentința legii cauzei și efectului, care nu ne deschidea nicio portiță de scăpare. Văicăreala, acuzarea, justificarea și minciuna, mi se păreau acum un țipăt ancestral al ființelor zoologice aflate încă în zorii evoluției, bâjbâind prin negura conștiinței lor.

În centrul viziunii Visătorului se afla relația dintre stări și evenimente. Glasul Visătorului și învățătura „Școlii Zeilor" a lui Lupelius se împleteau într-un singur concept, care tulbura și răsturna viziunea obișnuită asupra lumii. Convingerea cea mai adânc înrădăcinată în om este că lumea exterioară constituie cauza. Aceasta este arhitrava pe care se sprijină cosmologia ei halucinantă: superstiția că stările psihice sunt efectul evenimentelor. Asemenea unei imagini plate și răsturnate a realității, care se imprimă pe retina ochiului, omul percepe răsturnat relația dintre dispozițiile și emoțiile sale și evenimentele exterioare. Educația noastră primară, cea de la vârstele cele mai fragede, ne-a convins că teama este efectul întâlnirii cu ceva înspăimântător și că durerea este reacția la ceva dureros. Visătorul a explicat cum, prin intermediul unei „educații secundare", o revoluție psihologică în istoria omenirii își asumă dimensiunile titanice ale unui salt din Tartar, din abisurile zoologiei.

Omul este orb la profunzimi. El nu percepe adâncimile. Sistemul nostru vizual natural nu este înzestrat cu capacitatea de a vedea mai mult de două dimensiuni. Imaginile cad pe retină plate și răsturnate. De-a lungul unei evoluții lente, omul a învățat să elaboreze și să integreze informația vizuală prin răsturnare și adâncire și i-a adăugat o a treia dimensiune. În același fel, el va trebui să-și răstoarne concepția asupra lumii cu o sută optzeci de grade, adăugând o a treia dimensiune și trasând o linie verticală în psihicul său. Aceasta îi dă posibilitatea să „vadă" stările Ființei care anticipează și determină natura și calitatea evenimentelor și a circumstanțelor din viața lui.

„Stările și Evenimentele sunt unul și același lucru", a afirmat Visătorul, sintetizând în această formulă cel mai important element al viziunii Lui. *„Timpul care se scurge între ele creează omului iluzia că între stările Ființei și întâmplările din viața sa nu există nicio legătură."*

În acel moment, Visătorul s-a oprit și a luat o pauză. Aveam impresia că își aduna din văzduh aserțiunile, înainte de a continua. Apoi a afirmat:

„Dacă omul ar putea să ridice cortina timpului sau să-l înțeleagă, ar descoperi că stările sunt deja evenimente. Stările emoționale ale omului constituie, de fapt, evenimente care caută o portiță pentru a se desfășura."

La auzul acestor cuvinte, pământul, care deja tremura sub picioarele mele, ca într-un cutremur, s-a despicat brusc. O prăpastie imensă înghițea universul meu personal, de la vârf până la temelie și despărțea, pentru totdeauna, vechiul de nou, tot ce crezusem până atunci de noile credințe insuflate de Visător. Tremuram pe marginea acelei prăpastii. Vechiul sistem, cu ideile lui epuizate și vlăguite de milenii, se năruia.

Certitudinile pe care omul își zidește viața, cauzele pe care el le atribuia nefericirii lui și tot ce îl făcea să se lamenteze și să acuze lumea, se înfățișau în toată falsitatea lor. Fatalismul care îl îndemna să creadă că este o ființă neajutorată, o jucărie a evenimentelor incontrolabile, victimizarea și autocompătimirea, care îl îndrumau să caute cauzele nenorocirilor lui în exterior, se dărâmau ca niște idoli de cenușă. Există în om tragica dificultate de a distinge relația dintre cauză și efect, prezentă între stările Ființei și evenimentele din viața lui.

14 Trecutul este cenușă

„Cugetarea este Destin... Omenirea gândește și simte negativ!" a articulat Visătorul, pe tonul unei sentințe irevocabile. *„Acest lucru este suficient pentru a explica succesiunea interminabilă de dezastre prin care trece omul și pe care le numește Istorie și explică, de asemenea, de ce, de-a lungul mileniilor, civilizația noastră a fost stigmatizată permanent, de un destin teribil."*

„Dacă nu ne amintim istoria noastră, cum putem să tragem învățăminte din ea?", am obiectat, în încercarea de a salva câteva fragmente din vechea viziune. Un tremur al vocii, aproape de lacrimi, dezvăluia înfrângerea tuturor credințelor mele.

Visătorul tăcea. Încercam să învălui cu raționalitate panica ce creștea necontenit înăuntrul meu și am întrebat:

„Cum putem evita ca în viitor să comitem din nou erorile trecutului?"

„Trecutul este cenușă!", a declarat Visătorul, lapidar, spulberând dintr-o dată ideile mele stupide. *„Istoria omului este povestea unei viziuni criminale, materializarea celei mai ticăloase părți ale sale... A rememora această serie*

nesfârșită de crime, așa cum procedează toate școlile din lume, înseamnă doar să o poluăm..."

El a mai afirmat că e vorba despre încercarea milenară a celei mai joase părți din om de a supraviețui și a perpetua trecutul, de a-l reitera și a-l înfățișa drept un fals viitor. Nici experiența, nici amintirea erorilor trecute nu poate transforma omenirea sau schimba istoria și destinul ei. Numai individul singur o poate face, prin propria lui transformare.

Am înțeles absurditatea de a propune copiilor o poveste a erorilor, care nu e guvernată de voință, ci de șansă și criminalitate. Războaiele și revoluțiile, cruciadele și persecuțiile, ridicarea și căderea imperiilor se înfățișează ca noroiul împroșcat de o mătură cosmică. Trebuie să îndepărtăm acel trecut criminal și, odată cu el, amintirea tuturor criminalilor și a marilor oameni mici, pe care umanitatea i-a transformat în legende și i-a transmis mai departe ca pe niște binefăcători și eroi.

În aparență, cruzimea mesajului Visătorului părea să prevestească inevitabilitatea unei sorți adverse. De fapt, acel pumnal din rănile noastre era un bisturiu de lumină. Dincolo de analizele nemiloase care trăgeau înapoi omul în întunecimea unei lumi infernale, dincolo de mormânt, Visătorul îmi dezvăluia cum să evadez din vinovăție, durere, ignoranță... și moarte. Cuvintele Lui conturau o hartă fluorescentă, care mă conducea spre starea de inocență, integritate și putere. În final, îmi revela scurtătura, trecătoarea...

Cuvintele care au urmat mă consolau. Era în ele sugestia unei soluții.

„N-ar trebui să ne amintim trecutul, ci ceea ce se află deasupra lui! Este necesar să dezvoltăm o «memorie verticală», perpendiculară pe planul istoriei... Este imperios necesar să înălțăm ființa umană... Lumea nu este creată... lumea este gândită..."

Simțeam forța acelei autorități cum mi se scurgea prin fiecare fibră a trupului, aceeași care, de milenii, în momentele cele mai întunecate ale istoriei, lansase codurile și evangheliile, basmele și parabolele omului, ca pe niște plute sau veste de salvare. Înțelegeam tragedia incurabilei noastre surzenii și a somnului profund care ne înnegura. De aceea îngerii erau reprezentați cu trompete și tobe, ca o trupă de muzicanți gălăgioși.

„Ți-am spus cândva că, dacă ai fi fost vigilent, conștient și atent la tot ce se petrecea în Ființa ta, moartea soției tale nu ar fi fost necesară. N-ai mai fi obligat lumea să-ți arate atât de multă violență. Ca să te refaci, ai nevoie de

timp, iar timpul înseamnă durere... Nu trăiești aici, și absența ta deschide calea tuturor dezastrelor provocate de lipsa ta de atenție."

Grandoarea, universalitatea acelei viziuni, izbăvește omul de condiția sa de robot, de marionetă biochimică, mânuită de sforile sorții unui ipocrit, împovărat de evenimentele din viața lui. Îi eram recunoscător Visătorului pentru darul pe care mi-l oferise. Vechile mele idei erau înlocuite cu un adevăr nou și orbitor: *Nimic nu este exterior.* Totul depinde de tine. Omul nu poate primi nimic din afară: nici succes, nici avere, nici sănătate. Răsuna o voce milenară, aceeași prin care vechile școli ale responsabilității, ca niște forjerii pentru eroi și semizei, modelau o umanitate tămăduită. *Lumea noastră, cu toate evenimentele ei, este creată de gândurile noastre.* Până și gândurile negre creează, căci noi suntem creatorii negativismului. Mai degrabă să învățăm cum să urmăm firul evenimentelor și, decât să ne apărăm de lumea pe care noi o creăm, să revenim la stările pe care le-am generat, să le delimităm și să le alungăm.

15 Voința și întâmplarea

„Conștiința este lumină", a continuat Visătorul. *„Dacă știm ce se întâmplă înăuntrul nostru, putem să intervenim, în orice moment, în singurul timp real, pentru a proiecta o lume nouă, lipsită de tot ce e întâmplător."*

Acolo unde există această conștiință, unde pătrunde această lumină, întâmplarea nu-și mai află rațiunea de a fi. Accidentele și bolile, pentru a pătrunde în viața noastră și a se petrece, trebuie să aibă consimțământul nostru; ele au loc atunci când această lumină este diminuată.

Încă o dată, într-o manieră din ce în ce mai convingătoare și incontestabilă, Visătorul mă aducea în fața mărturiei că întâmplătorul nu există. *Inopinatul necesită întotdeauna o pregătire îndelungată.*

„Omul nu se poate ascunde. Întreaga lui viață este guvernată de Lege și Ordine", a afirmat El.

„Dar accidentele?"

„Ele există deoarece omul este așa cum este!... Deoarece a devenit o creatură degradată... Deoarece acea ființă care și-a îngropat voința s-a transformat în propria ei caricatură!", a răspuns Visătorul și apoi a adăugat că, pentru umanitatea care nu mai este conectată la propria

voință, evenimentele și circumstanțele vieții sunt orânduite de exterior, de panorama lumii.

Din cuvintele Visătorului am realizat că nefericirea, plaga dificultăților și obstacolele existențiale, nu se datoarează lipsei de șansă, ci lipsei de vigilență, lipsei de atenție la ceea ce se petrece înăuntrul nostru. Era ca și cum am șofa cu ochii legați. Omul, așa cum este acum, s-a transfigurat într-un somnambul care străbate străzile și răscrucile, adâncit într-un somn profund. Deveneam conștient că supraviețuirea însemna, pentru oamenii obișnuiți, un miracol cotidian. Un fior de teamă mi-a străbătut tot corpul. Nu știu cum aș putea descrie oroarea și compasiunea pe care le-am încercat atunci când am simțit precaritatea vieților noastre, care orbecăie în cele mai dezolante părți ale psihicului nostru, fără lumina unei voințe călăuzitoare.

Apoi, cuvintele solemne ale unei aserțiuni universal valabile au plutit în aer și le-am adunat cu meticulozitate:

„Ești total răspunzător pentru viața ta. Ești complet responsabil de destinul tău. Trebuie să recunoști că acea durere, boală și sărăcie nu sunt accidente, ci roadele discordiilor tale lăuntrice. Tu și numai tu le poți găsi soluția."

În opinia Visătorului, accidentalul este întotdeauna un semn de vindecare, o plată, însă una involuntară. Atunci când voința lipsește, lumea trece în locul ei, iar noi plătim, cu șansa și întâmplarea. Stările Ființei, guvernate de voință, atrag evenimentele pe care le întâmpinăm. Plata voluntară, în avans, este opțiunea unei omeniri tămăduite. Plata restantă, involuntară, este alegerea unei umanități căzute, care plătește cu delăsare, suferință și timp. Degradarea acestei înțelegeri, în orice spațiu și timp, dă naștere la o serie nesfârșită de metode, de încercări de a plăti în avans. Numitorul lor comun este autopedepsirea. Încercarea de a evita dezastrele viitoare, dorința de a le îndepărta din destin erau însoțite, in istoria civilizațiilor, de sacrificii și de autoflagerare, prin suferințe autoprovocate.

Mă gândeam la sacrificii, la jurămintele penitenților, la martirii jertfiți pe altarele sanctuarelor și bisericilor, la brâiele din păr de cal, purtate de penitenți. Reflectam, cu noua mea inteligență, la riturile tribale și la sacrificiile animale, antice, la oamenii jertfiți și oferiți drept ofrandă, de-a lungul mileniilor, divinităților invizibile și vizibile. Dincolo de diferențele aparente dintre ritualuri și de metodele alese, recunoșteam degradarea unei înțelepciuni uitate. În umbra acestor manifestări, se puteau distinge reverberațiile îndepărtate ale

înțelepciunii originare, tăișurile conștiinței, conform căreia adevărata cauză a tot ce se întâmplă se ascunde înăuntrul nostru. După cum îmi explicase și Visătorul, ele sunt amintirea vagă a plății anticipate, așa cum o percepe o omenire care nu cunoaște un alt mod de a ispăși.

În opinia Visătorului, plata în avans constituie transformarea sinelui și, implicit, sinteza celor mai importante funcții ale omului: atenția, cunoașterea de sine, transfigurarea emoțiilor negative, eliberarea de balastul lăuntric. La cele mai joase niveluri ale omenirii, această inteligență se degradează, iar plata anticipată se transformă într-un efort lăuntric de autopedepsire.

Îmi aduceam aminte de procesiunile pe care le văzusem când eram copil, de cei care purtau, asudând lacrimi și sânge, povara unei statui a Madonei sau a vreunui sfânt. Îi urmăream cu luare-aminte. Înainte de a executa o altă mișcare, ei își aranjau pânza peste umerii răniți, pentru a se proteja de greutatea insuportabilă a barelor de fier. Traversau aleile și parcurile, croindu-și drum de o parte și de alta a mulțimii zdrențăroase care făcea semnul crucii și cădea în genunchi. Revedeam fețele lor purpurii din pricina efortului și sfinții, cu ochii ațintiți spre cer, cu colierele aurite și zornăitoare, legate la ceafă. Giuseppona se apleca deasupra mea, pentru a nu fi atins de acea febră trupească. „Își câștigă locul în Paradis", mi-a spus odată. Mi-am jurat că nu voi merge niciodată acolo unde trăiau acele figuri înspăimântătoare. Nu-mi dădeam seama că, de fapt, asistam la o alegorie vie a plății. Însă Visătorul mi-a explicat că aceasta era încercarea de a plăti în avans, prin a suferi și a-ți produce durere, pentru a îndepărta suferințele viitoare, pentru a exorciza calamitățile și dezastrele plănuite de propria lipsă de atenție, pe cale de a le arăta în lumea evenimentelor. O umanitate zdrobită de greutatea superstițiilor, plătește doar cu bani, suferință și delăsare.

„Accidentul este întotdeauna o plată sau semnul unei vindecări involuntare", a repetat Visătorul și a subliniat de câteva ori faptul că era o plată, un rău în slujba binelui și niciodată o pedeapsă. El nu dorea ca viziunea Lui să se alinieze în vreun fel în acea înșiruire de reguli, de la legea talionului, ochi pentru ochi, până la legea karmei sau până la replica dantescă, inventată de om, spre a-și oferi sieși un motiv pentru nenorocirile lui. Verifică dacă notasem în carnețel tot ce-mi spusese până în acel moment.

Pentru Visător, în clipa în care voința nu mai funcționa, lumea îi lua locul. Aplicarea voinței, în toate opțiunile noastre, elimină plata involuntară, accidentalul, aleatoriul. Prin intenție, ne putem conduce destinul.

„Accidentalul este o voință degradată, uitată, îngropată”, a continuat Visătorul. *„Paradoxal, accidentalul este o «voință involuntară», care înlocuiește adevărata voință.”*

Îmi amintesc că Evanghelia vorbește despre oameni de „bună voință” și Visătorul mi-a confirmat că acea sintagmă îi reprezenta pe oamenii care s-au întors la izvor, pentru a recâștiga voința îngropată și uitată, „buna” voință.

„Omul înlocuiește voința cu lăsatul la voia întâmplării. Aceia care conștientizează acest fapt caută o Școală capabilă să le readucă integritatea pierdută”, a spus El și a continuat, afirmând că *„acesta este motivul real pentru existența fiecărei școli: reîntoarcerea la unitatea Ființei. Această misiune stă, în etimologia latină, la rădăcina expresiei versus unum, care cuprinde sensul completitudinii, al totalității, mișcarea spre integritate; dar uni-versitățile și-au uitat de mult rațiunea pentru care există.*

Doar puțini realizează necesitatea unei Școli speciale și încă și mai puțini dețin calitățile necesare pentru a o găsi”.

Pentru o fracțiune de secundă, mi-a trecut prin minte că eu eram acela care aparținea acelui fragment de umanitate. Nu aveam timp pentru nici cea mai vagă presupunere, pentru că Visătorul era deja înăuntrul meu, scotocind ca un hoț care pătrunsese în gândurile mele.

„Nu! Tu nu faci parte dintre aceia!”, a spus El. Tonul lui grav pendula între dezamăgire și mustrare dispreţuitoare.

„Eu sunt cel care te-a ales!”

În timp ce rostea aceste cuvinte, adoptase una dintre cele mai aspre atitudini, ca un războinic care se pregătește de luptă, punându-și coiful pe ochi. Am înghețat. Regretam amarnic acel gând. Voiam să-l opresc, dar era tardiv.

„Te-am ales ca pe un exemplu, pentru a demonstra că, dacă tu reușești, orice om poate reuși!”, a spus El, fixându-mă fără cruțare.

„Omenirea se poate redresa, regenera, renaște... își poate recâștiga voința îngropată. Nu este nevoie de o revoluție a maselor. Adevărata transformare a omenirii se întâmplă prin transformarea unui singur individ, care își atinge propria integritate, desăvârșirea lui însuși. Omul este lovit de o nenorocire, precum accidentul fiului tău, tocmai pentru a-l face să înțeleagă că el aparține acelui segment de oameni care plătesc numai atunci când sunt constrânși... prin întâmplări fortuite.

Dacă nu poți să dai un sens suferinței tale, vei fi ales de acea mulțime superstițioasă pe care o priveai pe când erai copil, de acea umanitate care încearcă să preîntâmpine evenimentele, prin îmblânzirea unei divinități exterioare, despre care crede că îi controlează viața. Dacă nu faci parte dintr-o procesiune, atunci vei fi surprins pe un stadion, în mulțimea agitată, adunată de iubirea fanatică pentru sport."

Mi-a povestit despre un alt mod, popular, de plată: prin roluri. O lege infailibilă îl așează pe fiecare la locul potrivit. Cei care se ocupă cu cele mai josnice treburi în spitale, în tribunale, în închisori, consideră că muncesc pentru a-i ajuta pe ceilalți, că și-au ales singuri acea slujbă, că au trecut printr-o selecție, că au câștigat un concurs pentru ocuparea acelui rol și că au plătit cu vârf și îndesat pentru aceasta, când de fapt ei încă plătesc.

„Acele roluri sunt plăți în rate", a spus Visătorul ironic, păstrându-și atitudinea gravă și umorul sec. *„Rolul pe care omul și-l asumă reprezintă ispășirea lui și, într-o bună zi, va deveni sicriul lui."*

„O nouă omenire va substitui plata involuntară, purificarea involuntară, cu o altă plată în avans", a prevăzut El. *„Vindecarea va apărea înaintea bolii și soluția se va ivi înaintea apariției problemei."*

„Iubește-te pe tine însuți, cu toată tăria, în orice împrejurare și sub orice condiție... neîncetat. Lucrurile vin de la sine, ca o consecință naturală și sunt întotdeauna reglate de voința noastră."

Mi-a dat câteva clipe de răgaz pentru a-mi termina notițele ce umpluseră paginile carnețelului și apoi, ca și cum adresa un apel către toți eroii care ne ascultau, a spus:

„Trebuie să aducem un fragment de eternitate acelora care, ca și tine, trăiesc în cercurile infernale ale organizațiilor." Speram ca această misiune extraordinară să mi se încredințeze chiar mie, însă El nu se pronunță asupra acestui fapt.

„Trebuie să reîncepi de acolo de unde ai plecat. Nu există altă soluție!", s-a referit El brusc la statutul meu, la faptul că lucram din nou la corporația ACO. *„Ceea ce nu a fost integrat, trebuie repetat!"*

Vestea că Visătorul mă lua cu El la bord și că acea călătorie va continua la nesfârșit, era pentru mine ca o explozie de energie. Simțeam extazul acelora care iau o gură de aer proaspăt, după o apnee prelungită.

După întâlnirea mea cu Visătorul, fiul meu, Luca, începu să se refacă și, după o scurtă perioadă de convalescență, și-a revenit complet. Cerul

de deasupra orășelului Chia devenea din ce în ce mai senin și mai ușor, de parcă se risipea o ceață sufocantă. În zilele următoare, am ascultat cu atenție semnalele care mi-ar fi îndreptat pașii spre următoarea mutare. Îmi promiteam ca, de data aceasta, să nu uit schimbarea care îmi fusese indicată de Visător. Îmi imaginam că noua mea slujbă va necesita stabilirea întregii familii într-o țară îndepărtată. De fapt și baza mea din Italia se deplasase cu câțiva kilometri, însă noul câmp de acțiune se găsea la celălalt capăt al lumii. Scrisoarea „neașteptată" a unui important „vânător de capete" în resursele umane, din Via Larga, mă invita la un interviu. Doar la trei săptămâni după acea întâlnire cu Visătorul, mă regăseam în fruntea piețelor din Orientul Îndepărtat, în Divizia Comercială Internațională a unui colos multinațional. De data aceasta, mi-am ars toate punțile și am zăvorât toate ușile care ar fi făcut posibilă reîntoarcerea mea în trecut.

CAPITOLUL VIII

La Shanghai, cu Visătorul

1 Perfecțiunea nu se repetă niciodată

Din hotelul Concert Plaza, situat în zona râului Bund, Visătorul și cu mine priveam ambarcațiunile de transport în comun cum pluteau, ocupate, în susul și în josul râului Hungpu. În acel loc, imensul râu curgea printre cele două centre ale Shanghaiului: primul, din perioada colonialismului european, cu arhitectura sa monumentală; al doilea, reprezentat de noul cartier Pudong, cu un stil arhitectonic futurist și clădiri zgârie nori. De aici, cât puteam vedea, orașul este o arie gigantică, înțesată de clădiri uriașe, într-un stil vizionar, concepute ca pentru un megalopolis al viitorului.

Nu-l întâlnisem pe Visător de la întoarcerea mea din Kuweit și afilierea la noua mea slujbă, în Extremul Orient. În aceste luni, am citit și recitit, la nesfârșit, notițele făcute pe parcursul lungii mele ucenicii și în diferitele circumstanțe ale vieții, când am încercat să aplic principiile învățate de la El. Îmi doream foarte mult să-l reîntâlnesc, dar, în același timp, îmi era și teamă. Două probleme, strâns împletite, erau încă nerezolvate și rămăseseră deschise, ca două răni: modul laș în care părăsisem Kuweitul și relația mea cu Heleonore. Erau chestiuni spinoase, pe care nu le mai puteam evita.

După amiaza fusese plină și învățăturile Visătorului fuseseră printre cele mai extraordinare din întreaga mea ucenicie.

Alături de El, ascultându-l, am traversat vechile grădini Yu Yuan, iar apoi ne-am plimbat prin rețeaua de străduțe din preajma templului budist,

în cartierul vechii piețe. În prezența sa, prin mulțimea densă a imensului oraș, simțeam același miracol și protecție ca și cu mulți ani în urmă când, cu Giuseppona de mână, parcurgeam labirintul străduțelor care zgâriau trupul Neapolelui, ca niște răni infectate.

Visătorul cunoștea Shanghaiul și China, de parcă ar fi trăit acolo de mai multă vreme. Mi-a explicat detaliat istoria și mentalitatea chinezilor, disecând fiecare detaliu și comentând cele mai neînsemnate evenimente din viața cotidiană. Un meșteșugar la lucru, vestimentația unui trecător sau tocmelile dintr-un magazin minuscul, se transformau în lacrimi picurând la rădăcinile unei civilizații ce reprezentase leagănul confucianismului. Secretul acelui liant social, care împletea laolaltă mai mult de un miliard de oameni, înțelepciunea ferecată în cele șase virtuți, mi se dezvăluiau, prin intermediul Visătorului, cu aceeași gravitate ca și înțelepciunea care le crease. O tânără artistă era absorbită în decorarea unor vase de sticle microscopice. Le picta, dinspre interior spre exterior, cu o răbdare și cu o măiestrie incredibile. Ne-am oprit în fața standului și, pentru o clipă, Visătorul i-a admirat mișcările, fără să spună niciun cuvânt. Apoi, încetișor, și-a îndreptat privirea de la mâinile fetei, spre mine. Timpul se dilata. Acea clipă devenise o eternitate și mă pierdeam în acei ochi care mă străpungeau, cum nimeni nu o mai făcuse până atunci. Gingășia mamei mele, Carmela, gravitatea lui Giuseppe, afecțiunea unui prieten, prestanța unui profesor, se concentrau în acea privire, care îmi sfâșia sufletul. Acea decoratoare era El. El îmi arăta lucrarea, procesul de transformare lăuntrică prin care fiecare om trebuie să treacă și pe care nimeni din lume nu-l va săvârși în locul lui: să devină creatorul propriei sale existențe. Într-o fracțiune de secundă deveniserăm creatura, față în față cu creatorul, fără ecrane protectoare, măști sau roluri. În acea clipă, simțeam grandoarea acelei ființe, ascultam răsuflarea, fără bariere, fără limite și sorbeam o picătură din libertatea Lui. Gândurile îmi erau confuze și învălmășite.

Prima fotogramă de care devenisem conștient, după acel moment, era faptul că stăteam la o masă, într-un colț de cafenea. Atmosfera era aceea a unei ceainării antice. De la fereastră, puteam vedea întreaga structură de lemn care se ridica pe stâlpi, în mijlocul unui lac. Mă gândeam la Visător. Îl căutam cu privirea. L-am găsit acolo, alături de mine. M-am înveselit. Am observat că localul era frecventat exclusiv de chinezi. Clienții, înfățișarea lor, vestimentația, mobilierul, păreau ca desprinse dintr-o pictură din perioada colonială, când Shanghaiul – pe atunci un sat de pescari - se transforma

într-unul dintre cele mai mari porturi din lume. Glasul Visătorului, la început slab și îndepărtat, ajungând la urechile mele, peste sporovăiala frenetică a clienților, a devenit mai limpede. Încă de la primele cuvinte, mi-am dat seama că El continua un discurs pe care îl începuse mai devreme.

„.....fiecare problemă a omenirii, de la crima bunăstării la sărăcia endemică a multor regiuni de pe planetă, reprezintă doar un simptom al unei boli mentale." Afirmația Visătorului m-a aruncat afară din starea de toropeală care mă învăluise. Acele cuvinte erau doar preambulul unui discurs pe care îl recunoșteam ca fiind una din pietrele de temelie ale sistemului său de gândire. Mi-am îndreptat spatele ușor, aproape pe furiș, și m-am pregătit să ascult cu mare atenție. Din explicația care a urmat reieșea că, din noaptea vremurilor, nenorocirile omului constituie materializarea nedesăvârșirii lui, reflectarea ființei sale fragmentate. Acea fisură din psihic își are originea în cel mai îndepărtat stadiu al omenirii, în copilăria ei... Eram complet treaz, dureros de lucid, când El a subliniat: *„Lumea este așa, deoarece tu ești așa".* Lumea, realitatea despre care credem că se află în afara noastră, constituie ecoul fizic al psihicului nostru, al ființei noastre. Mi se încâlceau mințile. Între timp, doi chelneri tineri, în costume tradiționale, aduseseră tot ce era necesar pentru prepararea ceaiului. Visătorul își întrerupsese discursul, pentru a urmări acea operațiune, pe care o considera de o importanță maximă. Câteva minute bune, El a rămas absorbit în direcționarea și căutarea fiecărui detaliu din acel ritual meticulos. Ardeam de nerăbdare. Nu mai puteam aștepta și voiam ca El să continue. Secretul nenorocirilor milenare care zdrobiseră omul și, probabil, rădăcina propriei mele nefericiri, erau pe cale să mi se dezvăluie... Eram uimit și dezamăgit de faptul că El întrerupsese o discuție atât de importantă, pentru ceva atât de insignifiant. Evident că nu dădeam glas gândurilor mele, așa că am continuat să le stimulez. Încă mai credeam, pe atunci, că gândurile sunt invizibile și omul și le poate ascunde.

„Nimic nu e prea mic sau neînsemnat!", a spus El. Afirmația m-a surprins, ca o mustrare. Vorbea fără să mă privească, aparent preocupat de detaliile acelei ceremonii. Mă simțeam ca și cum fusesem prins în flagrant delict și am roșit de jenă.

„Asigură-te că fiecare dintre acțiunile tale este desăvârșită", a spus El. *„Impecabilitatea înseamnă să nu execuți nicio acțiune inutilă."*

Apoi, în timp ce alegea soiurile de ceai pe care urma să le gustăm, dintr-o listă lungă, a adăugat: *„Când ceva este bine făcut, este făcut pentru eternitate! Întregul univers știe asta și nu mai trebuie s-o repeți....."*

După o pauză scurtă, a adăugat: *„Doar imperfecțiunea se repetă. Perfecțiunea nu se multiplică niciodată, deoarece ea transcende singură, constant.*

O crisalidă perfectă, încetează să mai fie o crisalidă perfectă și moare, pentru a deveni o ființă de un ordin superior, în acest caz, un fluture."

El a continuat să spună că, datorită conștiinței care reglează mecanismele lăuntrice și cele mai amănunțite angrenaje ale mașinăriei noastre, omul poate să modeleze lumea și să schimbe cursul istoriei.

„Evoluția universului depinde de evoluția individului și de transformarea lui. Individualul și universalul sunt același lucru", a subliniat El. *„Această idee se află la originea civilizației și a fiecărei forme de artă... Ea trebuie readusă în actualitate și să devină elementul central al educației omului."* A adăugat că teatrul, dansurile sacre și toate ritualurile inventate de omenire izvorăsc din această constatare: *totul este interconectat.* Cea mai mică mișcare pe verticală, în lumea voinței, produce schimbări majore în lumea evenimentelor.

„Universul se află în creierul nostru... este o sămânță, înăuntrul omului, care se dezvoltă atunci când dorește el", a spus El și apoi a adăugat *„Din acest motiv, dacă un om intervine intenționat asupra celui mai mic lucru sau face cel mai simplu lucru perfect, atunci..."*

„Cum ar fi să prepare ceaiul?" m-am străduit să vorbesc reverențios, încercând să-mi fac iertate nefericitele considerații anterioare, care rămăseseră fără răspuns.

„Sau cum ai învăța să slujești impecabil", a sugerat Visătorul, pe un ton grav și sarcastic, urmând din nou regulile jocului său. La auzul acestor cuvinte, am observat că cele două fete își aruncau priviri una alteia și zâmbeau. Îmi imaginam că era vorba despre o complicitate respectuoasă, o înțelegere reverențioasă față de Visător. Gândul că și ele făceau parte dintre „oamenii Școlii" mi-a străbătut mintea ca un fulger și mi-a tăiat respirația. *„Cu un gest impecabil el și-ar putea orândui universul personal pentru totdeauna... s-ar putea înălța deasupra fragmentului de existență mizerabilă unde totul este programat, de la naștere până la moarte, și și-ar putea schimba propriul destin... Lumea este reflectarea, ecoul Ființei..."*

Am notat cu acuratețe acea învățătură prețioasă ca niște pepite, în carnețelul meu și am descris împrejurările aparte care contribuiseră la nașterea ei.

2 Raţiunea omului este înarmată

Între timp, masa fusese aranjată somptuos. Feţele de masă, albe ca zăpada şi brodate cu îndemânare, întâmpinau zâmbitoare porţelanurile fine, tăvile cu dulciuri şi prăjituri de tot felul. Când această parte a ritualului fusese încheiată şi ordinele sale fuseseră ascultate în totalitate, a reluat discuţia pe care o întrerupsese.

Mi-a făcut semn cu bărbia, pentru a-mi atrage atenţia asupra celor ce se petreceau în jurul nostru şi a spus: *„Tot ce vezi şi atingi, ceea ce omul numeşte realitate, este psihologie... solidificată. Gândurile omului se materializează şi devin «lumea». Faptele sunt gânduri".*

Vocea lui era din ce în ce mai gravă. Tonul răguşit trăda revelaţia dureroasă pe care urma să o dezvăluie.

„Cele mai grave boli ale omului şi cauza tuturor îmbolnăvirilor lui individuale sau sociale reprezintă sciziunea lăuntrică, psihologia lui conflictuală." La auzul acestor cuvinte, un caleidoscop de imagini a izbucnit în mine şi mi-am amintit de vocea miturilor pe care omul le creează şi le deapănă, de mii de ani. Pe fundalul acesta imaginar s-a înălţat episodul naşterii zeiţei raţiunii, Atena, care a ţâşnit înarmată cu arme strălucitoare din pereţii scobiţi ai craniului tatălui ei, Jupiter, fiică a migrenelor sau a coşmarurilor zeului.

„E un mit avertisment", a spus Visătorul, infiltrându-se în vertijul acestor gânduri şi prinzând acea imagine *„raţiunea omului este înarmată."*

Pauza care a urmat, mi-a tăiat răsuflarea.

„Acesta este cel mai lucid diagnostic al bolii civilizaţiilor."

„Aşa se face că Grecia antică ... cunoştea ceea ce urma să i se întâmple!", am exclamat, înflăcărat de acea descoperire.

Răspunsul Visătorului s-a lăsat aşteptat. Veselia nervoasă pe care o manifestasem la discursul Lui ajunsese la paroxism şi se transforma rapid în îngrijorare. Simţeam povara acelei revelaţii ce devenea din ce în ce mai serioasă şi i-am conştientizat dimensiunea. Era dureros pentru mine să-mi ating limita, să-mi descopăr neputinţa de a înţelege frumuseţea, sensul acelei descoperiri.

„Nu! Grecia nu ştia să-şi asculte înţelepţii şi oracolele", a spus El. *„Să-ţi recunoşti răul, vina înseamnă deja că te vindeci."*

În timp ce notam răspunsul Visătorului, încercând să-mi imaginez nașterea mentală a lui Jupiter, am devenit conștient de faptul uluitor că nu exista nicio iconografie care să reproducă mitul Atenei și că, de fapt, nu exista nicio urmă a acelei nașteri profetice, teribile, în întreaga istorie a Artei.

„Omul nu dorește să-și vadă stupiditatea, să recunoască negativismul gândirii sale", mi-a explicat Visătorul. *„De secole întregi omenirea este avertizată și chiar simte cum umbra acestei profeții se întinde peste destinul ei. Să nu fii capabil să accepți, să nu știi ce să faci și cum să eviți înseamnă să încerci s-o îndepărtezi sau să o treci cu vederea.*

Recunoașterea părții întunecate dinăuntrul omului reprezintă soluția, vindecarea, salvarea supremă.„

El mi-a dezvăluit că, în cazul în care mulțimea ar recunoaște cauza nenorocirilor ei, s-ar putea ridica din starea de sclavie în care trăiește acum.

Dar este imposibil. Numai individul o poate conștientiza. Mulțimea nu dorește accesul la cunoaștere și nici nu o caută, pentru că se teme de tot ce este nou și necunoscut. Sclavia în care trăiește omenirea, miile sale de nenorociri, se fondează pe teama de necunoscut, care o tulbură și o orbește. Conducătorii politici, de-a lungul timpului, au cultivat și au consolidat această fobie față de lucrurile noi. Mulțimea nu poate visa. Când o civilizație nu-și mai urmează visul pe care ea însăși l-a creat, glasul oamenilor străluciți se stinge. Absența lor vestește căderea culturilor și civilizațiilor și coincide cu momentele de nebunie colectivă capabilă să distrugă tot ce s-a creat de-a lungul secolelor, de indivizii care visează, de poeții acțiunii.

„Mulțimea este o fantomă", a conchis Visătorul *„o mașinărie influențată de tot și de toate... care nu are credință, nu are voință adevărată... nu poate crea, ci doar distruge. Acesta este adevăratul rol al mulțimii... Numai integritatea, care deține voință, are capacitatea să viseze și să dea concretețe imposibilului..."*

Tot ceea ce îmi spusese Visătorul se aplica companiilor și organizațiilor moderne. Am înțeles că acestea au o viață limitată, nu din cauza problemelor financiare, sau de tehnologie, sau de piață, ci datorită faptului că duc lipsă de oameni integri și responsabili, de oameni care iubesc.

La apelul lui, nenumărate soiuri de ceai au început să sosească. Le comandase urmând legi gustative și olfactive vechi de când China însăși.

Savura cu satisfacție spiralele aromate ce se înălțau din ceainicele delicate, pe care chiar El le lua de tortiță, picurând conținutul în cești noastre.

După o plimbare îndelungată și emoțiile acelei descoperiri, mi-am dat seama că era cazul să testez produsele fine de patiserie care ni se ofereau pe diferite platouri. Visătorul mă fascinase atunci când îmi relatase originile legendare ale unor dulciuri și îmi detaliase rețetele și modul lor de preparare, care data încă de pe vremea dinastiei Ming. Ca întotdeauna, era o gazdă amabilă, dar nu se atingea deloc de mâncare.

„Omul traversează oceane, escaladează cele mai înalte vârfuri și își riscă viața în cele mai periculoase acțiuni" a reluat Visătorul. *„Se retrage în temple, schituri și moschei... se regăsește în rugăciuni și se unește în sex... alege penitența sau libertinismul... chilia călugărului sau provocările afaceriștilor... mereu în căutarea sinelui... în tentativa nesfârșită de a-și găsi desăvârșirea."*

Chiar și religiile laice, de la psihanaliză la comunism, constituie doar versiunea secolului douăzeci a aceleiași căutări.

Chiar și ele, ca și confesiunile religioase, pot fi considerate experimente, izvorâte din numeroasele încercări pe care omul le-a întreprins în toate civilizațiile și de-a lungul veacurilor pentru a-și recâștiga integritatea, adică acea stare specială de certitudine care este un drept dobândit prin naștere și pe care el și-o amintește ca pe un paradis pierdut.

„Istoria omului este o călătorie de întoarcere; parabola fiului risipitor este metafora ei neuzurpată de timp" a afirmat Visătorul. *„Însă toate religiile și-au uitat rațiunea de a fi. Ele s-au degradat și s-au transformat tocmai în reversul lor: mașinării de promovare, nu doar a morții, ci și a ideii ineluctabilității ei... în loc să o vindece, ele au alimentat sciziunea și conflictele, au cultivat intoleranța și războaiele de principii și tot felul de superstiții."*

Însuși creștinismul, și-a amintit Visătorul, abandonat în mâinile unor oameni cu o psihologie conflictuală, a devenit inchiziție, în foarte scurt timp și fără a-și schimba numele. Chiar și astăzi, loviturile de buldozer ale paradoxurilor evanghelice, care ar fi avut puterea să distrugă structura mentală a vechii omeniri, au degenerat, iar puterea virtuoasă a fabulelor lui, înțelepciunea legilor sale economice s-a redus la catehism, devenind povești pentru copii. Învățătura lui este lăsată pe mâinile unor instructori inconștienți, care își predau lor înșiși și care, în mod absurd, devin continuatorii acelui

somn hipnotic pe care Evanghelia a vrut să-l doboare. Notițele mele deja umpluseră paginile carnețelului atunci când L-am auzit spunând:

„Trebuie să insuflăm copiilor ideea de nemurire fizică."

În umbra tonului aparent calm cu care rostise acele cuvinte se simțea puterea, forța eroică a unui strigăt care chema la o revoltă planetară. Un fulger a spintecat întunericul secolelor și am văzut un steag fluturând în vâltoarea a mii de lupte duse împotriva superstițiilor, fantomelor și idolatriei.

„Această idee trebuie cultivată în orice școală, la orice grad și nivel, chiar în universități... cu prudență, deoarece atunci când aduci în discuție moartea, devii automat dușmanul tuturor ideologiilor și religiilor", a sfârșit Visătorul dialogul nostru, pe un ton prevestitor.

3 Animalul care minte

În acel moment, lucrurile au început să se limpezească pentru mine. Ca niște piese care își găsesc locul lor potrivit în joc, fiecare părticică din învățătura lui extraordinară se îmbina cu celelalte, până când, sub ochii mei, au dat naștere unei viziuni năucitoare. În cele din urmă, povestea milenară a dezastrelor, atrocităților și nenorocirilor își găsise explicația. Absurditatea miilor de conflicte, paradoxul tragic al mulțimii împovărate, într-un univers al miliardarilor, cruzimea de a lăsa milioane de copii să moară, când ar putea fi salvați fără niciun efort, își găseau adevărata motivație, cauza de dincolo de timp, spațiu, etică sau credință. Omul, în starea actuală, este bolnav psihic! Și astfel, societățile și instituțiile pe care el le creează reprezintă materializarea psihicului lui conflictual, a logicii lui contradictorii și imaginea din oglindă a credinței lui în moarte.

Mă întrebam cum și când intervenise această vătămare psihică. Aș fi dat orice să aflu! Ar fi fost cea mai senzațională descoperire din istorie și cu siguranță cea mai folositoare. Imaginația mea o luase razna. Mă consideram un cercetător științific care se întorcea înapoi, pe cărarea mileniilor, în căutarea unui eveniment care redusese omul la condiția actuală, un fel de călătorie pe Lună, pentru aflarea înțelepciunii pierdute a lui Orlando.

„Tradiția creștino-iudaică a determinat acea prăbușire fatală, izgonirea din Rai", a intervenit Visătorul, cu o urmă de umor jovial în voce, *„și a etichetat-o drept păcatul păcatelor, «păcatul originar». Păcatul de neiertat."*

Aveam o sută de întrebări pentru Visător. Era minunat să mă alătur cunoașterii Lui inepuizabile, acelei autorități speciale, care nu aparținea acelora ce interpretează sau fac supoziții, ci acelora care cunosc. Simbolistica mușcatului din măr, a șarpelui, a frunzei de smochin mă intrigaseră de când mă știu. Întotdeauna simțisem un fel de disconfort intelectual în fața acestei tradiții autoritare, care rezistase de patru mii de ani și crease o tragedie atât de mare, dintr-un fapt atât de insignifiant. Oare de ce fusese numit păcat capital?

„Mușcatul din măr nu este un fapt insignifiant", mi-a explicat Visătorul *„ci metafora primordială a căderii ființei umane, care se îndepărtează de natura sa și-l transformă pe creator în creatură. Mușcatul din măr echivalează cu credința într-o lume exterioară nouă, care ne conține și ne guvernează, care dă consistență fanteziei despre celălalt... pentru om, reprezintă începutul dependenței și al întregii lui istorii tragice."*

Visătorul și-a amintit primele cuvinte ale lui Adam și ele tremurau grav și solemn în toate fibrele mele, ca acelea a unui corifeu, învăluindu-mă în teroarea terapeutică a tragediei. Ele vor răsuna mereu ca un autodenunț, ca stigmatizarea unei ființe decăzute: „Mă ascundeam... mi-era teamă... nu am fost eu... era femeia pe care mi-ai dat-o..." Mă simțeam singurul spectator la un dezastru universal, la o tragedie iremediabilă. Drama dezagregării noastre se petrecea chiar acolo, în acel moment. Iar eu eram singurul susținător al apariției pe scena lumii a acelei ființe, pe care Visătorul o definise admirabil: „animalul care minte".

„Cuvintele lui Adam marchează nașterea dependenței și reprezintă manifestul omului comun, mincinos și iresponsabil", a spus Visătorul. *„Cele mai vechi cuvinte cărora «tu» le poți da de urmă."*

Folosirea acelui «tu», chiar și în trecere, era atât de meșteșugită, încât dinaintea mea s-a așternut viziunea unor tradiții mai vechi decât Geneza. Îmi imaginam comorile inaccesibile sau cunoașterea pierdută, de care n-aș fi aflat niciodată nimic, dacă Visătorul n-ar fi fost deținătorul ei nemuritor. Încă o dată, mă confruntam cu misterul acelei ființe care traversa timpul și civilizațiile și cunoștea secretul școlilor pierdute care străluceau, fără vlagă, ca niște bijuterii îngropate. Stimulat de descoperirile succesive, în timp ce cuvintele Visătorului țâșneau și produceau cutremure în ființa mea, continuam să iau notițe, frenetic, cu mâinile tremurânde. Când a observat paloarea mea ieșită din comun, Visătorul a intervenit, pentru a-mi aduce puțină alinare și, pe jumătate în glumă, referindu-se la condiția mea

de angajat, m-a ironizat și a spus: *„Birocrații au crezut că, din cuvintele lui Adam, din primele vorbe rostite de un om căzut în dizgrație, izvorăsc identificarea cu lumea externă și dependența aflată la rădăcinile sale!"*

Limbajul care, după părerea Visătorului, constituie sinteza gândirii și suflului uman, în cazul lui Adam revelează existența unei fragmentări psihice, a unei sciziuni a ființei. Dacă el ar fi fost una cu Dumnezeu, cum de și-ar fi dorit și cum s-ar fi crezut capabil să-l întreacă? Este evident că Adam era deja scindat, înainte de apariția Evei și a șarpelui.

„Minciuna, ascunzătorile, judecata, justificarea și autocompătimirea au fost și vor fi doar vorbe și au existat, ca un stigmat psihic, înainte ca omul să fie izgonit din rai, pentru ca acea ființă să se trădeze singură și să-și piardă integritatea."

Când a mușcat din măr, Adam a schimbat viața cu moartea, libertatea cu dependența, integritatea cu sciziunea. Nemurirea, care reprezintă dreptul dobândit prin naștere al individului, a fost înlocuită cu o eternitate inconștientă, fragmentată și muritoare. A fost redusă la o înmulțire animalică, bazată pe copulația sexuală și reproducerea vivipară...

În timp ce Visătorul vorbea, simțeam o senzație neobișnuită, un fior profund, care însoțește, de obicei, o descoperire importantă.

„Păcatul lui Adam este mortal, deoarece reprezintă o cădere în timp", a încheiat Visătorul, *„căderea în starea hipnotică a credinței că omul este supus morții."*

„Dar omul nu moare, el poate doar să se sinucidă", a enunțat El, dintr-o suflare, cu aerul agresiv și totuși precaut a acelor care împărtășesc un secret insuportabil. Umorul Lui anacronic aducea un plus de patos acelei afirmații, care deja era extrem de dramatică: *„Moartea este întotdeauna o sinucidere!"*

„A venit vremea ca omul să se întoarcă acasă, să se trezească din somn și să ia ceea ce îi aparține de drept... nemurirea pierdută."

Simțeam că acea viziune mă transforma, prin înțelepciunea ei, că se împrăștie prin organele mele și îmi pătrundea în celule, molecule și atomi. Și în timp ce îmi vorbea despre răul tuturor relelor, originile ancestrale ale scindării omului și „păcatul" lui, el mă vindeca. Întreaga mea ființă era cuprinsă de o recunoștință fără seamăn.

4 „Fii un om liber!"

Gândurile mele se învârteau în jurul acelor lucruri extraordinare pe care le auzisem de la Visător, în acea după amiază. Încercam zadarnic să le orânduiesc, să le fixez sau cel puțin să mă concentrez asupra unuia dintre ele. Continuau să se ivească, unul după altul. Cădeau din mine, ca niște frunze dintr-un copac, și, în afara mea, se urmăreau și se învârteau în furtuna creată de respirația Visătorului. Ceainăria unde ne aflam se aglomerase pe parcurs, cu alți clienți și foșnetul aripilor a sute de conversații unduiau plăcut văzduhul. Am tresărit de plăcere când vocea Lui mi-a șoptit la ureche: *„Religia planetară înseamnă scindare!... Divinitatea pe care omenirea o venerează mai presus de orice este întotdeauna aceeași: teama!"*

Forța acelor cuvinte, care se propagau printr-un roi dens de voci, mă uluia. În acea tăcere, în acel vid, gândurile mele se pierdeau și cuvintele Lui, tăioase ca niște bisturie, mă sfredeleau și se împlântau adânc în mine.

„Dependența înseamnă teamă!... Ai transformat teama în idolul tău... de aceea depinzi și îți câștigi existența ascuns în spatele unei slujbe mărunte..."

Știam că, mai devreme sau mai târziu, acel moment avea să sosească și eram pregătit pentru faptul că nu avea să fie plăcut, însă tonul și cuvintele Visătorului, care deja începuse discursul, prevesteau un final mult mai furtunos decât anticipasem. Mi-am scos carnețelul și m-am prefăcut preocupat de conținutul lui ca să mă ascund, cum făceam întotdeauna când severitatea Visătorului depășea limitele suportabilității.

„Am venit să te eliberez! ", a șuierat El. *„Am apărut în viața ta deoarece, într-o zi, ai visat că devii liber..."*

Vocea Lui devenise o undă, care se propaga în toate ungherele ființei mele și urmărea toate temerile mele, indiferent de locul unde se furișaseră. Atunci, El a conchis: *„Dar tu, după atâția ani, încă te complaci în sclavie!"* Simțeam cum acea afirmație directă deschide o rană lăuntrică. Umbra de dezamăgire din cuvintele Lui mă tulbura și mă amăra, ca și cum m-ar fi supus unei erori nemeritate sau unei injustiții.

„Pentru a scăpa de condiția ta actuală și a te înălța din închisoarea rolurilor, trebuie să-ți răstorni viziunea", a spus El, iar apoi și-a dat scaunul puțin mai în spate. Înțelesesem aluzia. Visătorul a așteptat câteva clipe, ca și cum și-ar fi ales cuvintele care m-ar fi ajutat să pricep mai bine, și apoi a rostit: *„Să te eliberezi înseamnă să te eliberezi de lume..."*

„De unde pot începe?", am întrebat cu hotărâre.

„Este o muncă istovitoare, care durează ani de zile... chiar dacă începi din acest moment, întreaga ta viață nu va fi suficientă..."

La auzul acestor cuvinte am văzut cum se înălțau în fața mea ziduri netede și insurmontabile, îmi imaginam distanțe siderale și ținte îndepărtate, eonii timpului, care se distanțau de mine. Mă învăluia o dezamăgire cumplită. Visătorul a continuat, fără să sesizeze sentimentele mele: *„Să te eliberezi înseamnă să alungi temerile, îndoielile, anxietățile și emoțiile negative... prejudecățile și preconcepțiile din panorama meschină a lumii... Să te eliberezi de toate limitele... de falsitate și de munca ce reprezintă o pedeapsă pentru oamenii de felul tău, efectul pervers al unui blestem biblic... Credința că există o realitate în afara noastră a transformat lumea în stăpânul tău... Încă mai cauți siguranța oferită de ochii celorlalți, hipnotizat de imaginea lumii, pe care o vezi în oglindă..."*

Acele cuvinte îmi dovedeau absurditatea încercărilor mele de a respira în apele Visătorului, prin branhiile ființei primordiale. Fiecare frază constituia un atac mortal asupra trecutului și falsității mele. Știam că atunci când Visătorul mă zguduia cu atâta violență, viața mea înflorea și îndepărta învălmășeala din gândurile mele, deschizând calea stărilor de certitudine, claritate și hotărâre. Înghițeam fiecare lovitură, sperând din tot sufletul să fie ultima. Să înceteze!... Sau cel puțin să-mi dea un răgaz, pentru numele lui Dumnezeu!... Chiar și numai pentru a asculta acele cuvinte avem nevoie de o tărie pe care, de obicei, nu o dețineam. Nivelul meu de responsabilitate fluctua de jos în sus, creștea și scădea fără să-l pot stăpâni. Acele cuvinte erau vii! Le simțeam cum îmi zdrobesc limitele, până când le distrugeau și, odată cu ele, prejudecățile, convingerile anacronice și ideile mele ciudate. Fiecare fibră a ființei mele vibra.

„Să te eliberezi de roluri... de teamă... de identificarea cu lumea..." Acele cuvinte ricoșau în pieptul meu, ca niște sfere metalice, pe axa răsturnată a existenței. Brusc, ele au explodat înăuntrul meu ca o cunună de lumini, sunete, imagini ... Mintea îmi luase foc.

Visătorul îmi aducea un mesaj din viitor, o profeție minunată și puternică despre destinul omului, însă eu nu eram capabil să o suport și să o cuprind. Ideea unei omeniri descătușate de orice nevoi, propulsată în afara naturii ei specifice (sau cel puțin din ceea ce credeam a fi natura ei specifică în acel moment), care de fapt reprezenta infernul ei, mi se părea nebunească. Nu

o puteam înlătura, alunga și totuși era prea mult și prea târziu. Viziunea Visătorului mă sfredelea pe dinăuntru și devora materialul mort și vechile convingeri. Nu mi-o puteam însuși, dar nici n-o puteam expulza. Știam că Visătorul mă îndruma spre acea cale pe care va trebui să-și îndrepte pașii „mai întâi semizeii și eroii și, după ei, ceilalți"... iar apoi să revină, chiar dacă această călătorie ar fi durat mii de ani. În timp ce El îmi vorbea, simțeam incredibilul exod al omenirii care deja începuse cursa. Unii indivizi luaseră de-acum startul, iar cei mai curajoși discutau despre invincibilitatea morții, căreia nu-i mai acceptau inevitabilitatea. Revoluția individuală bătea la ușă....

Umplusem, fără oprire, pagină după pagină cu însemnări, până când îmi amorțise mâna. Ajunsesem la capătul ultimei file din carnețel și continuam să scriu cu înfrigurare, pe spatele meniului de la ceainărie. Nu mai conta dacă era limpede sau dacă ceea ce spunea avea sens sau era acceptabil. Lucrul esențial era să scriu, să înregistrez totul. Știam că nu puteam omite niciun cuvânt sau schimba vreun semn ortografic.... Într-o, zi când aș fi recitit notițele, le-aș fi înțeles. Sau poate doar aș fi lăsat moștenire generațiilor viitoare de cercetători ceea ce Visătorul îmi oferea atunci, cu generozitate, iar eu nu eram pregătit să primesc întru totul.

Visătorul se ridicase atent, își împinsese scaunul mai în spate și pornise spre ieșire. Am părăsit și eu, cu pași șovăielnici, ceainăria. Simțeam că mă atașasem de acel loc și aș fi putut chiar să prind rădăcini acolo. Făcusem acea afirmație, observând melancolia stranie care mă copleșea în timp ce grăbeam pasul ca să-l ajung din urmă pe Visător, care deja traversa podul de lemn. Câteva taxiuri se aflau în apropiere. Fără să fi avut timp de alte întrebări, m-am trezit într-o limuzină veche ce urma să mă ducă la hotel. Când portiera s-a închis și L-am văzut de cealaltă parte a geamului, m-am temut că aceasta era ultima dată când îl mai vedeam. Însă Visătorul m-a liniștit: *„Ne revedem mâine, în același loc și la aceeași oră."*

În timp ce taxiul își croia drum prin străduțele Shanghaiului și pe autostrăzile suspendate ale acelui oraș imens, mai reflectam încă la cuvintele lui. Ajuns la hotel, am încercat să-mi pun ordine în gânduri. În acea zi, toate convingerile mele fuseseră răsturnate. Ajunsesem la concluzia devastatoare că, după acea întâlnire cu Visătorul, asemenea zidurilor unei cetăți cucerite, vechile mele tipare mentale se prăbușiseră, până deveniseră un maldăr de moloz.

5 Tatăl lui Buddha

Am ajuns cu câteva ore mai devreme la acea întâlnire. Câțiva turiști occidentali, câțiva credincioși intrau și plecau din templul Yufo Si, unde se păstrează statuia de jad alb a lui Buddha. Acolo stabilise Visătorul punctul nostru de întâlnire. Mi-am petrecut timpul hoinărind prin labirintul de străduțe din târgul vechi. Când am trecut pe lângă ușa larg deschisă, L-am căutat cu privirea, în mulțime, în speranța că Îl voi revedea. Când L-am observat, era la o distanță foarte mare. Se îndrepta către mine, însoțit de trei bătrâni înalți și cu o înfățișare rigidă. Unul dintre ei, cu păr subțire și o pereche de ochelari de aur, l-a oferit cu ambele mâini un pachet, făcând o plecăciune adâncă. Apoi i-am văzut depărtându-se, tot cu plecăciuni și gesturi reverențioase. Numai atunci când a rămas singur, am îndrăznit să merg spre El. O privire rapidă a fost singurul nostru salut. El mergea în tăcere de-a lungul străzii care ducea pe lângă zidul clădirii, iar eu Îl urmam. M-a surprins faptul că El s-a întors spre intrarea templului și a început să urce scările, având în vedere tot ce-l auzisem afirmând cu privire la religii. Totuși, L-am urmat îndeaproape și am intrat. Un grup de călugări mâncau la o masă, într-un colț. Noi am aprins bețișoarele tradiționale de tămâie, la focul din mijlocul curții interioare și ne-am așezat dinaintea statuii impozante a zeului. Erau puțini vizitatori și, după ceva timp, am fost lăsați singuri. *„Aspiră, dar niciodată nu te dărui!"*, a anunțat El și, cu acea sentință de neuitat, mi-a dat cel mai complet și profund răspuns la ezitarea pe care am simțit-o în fața templului. *„Respectă cultele și religiile tuturor oamenilor - a zis El - dar nu le urma!"* Începusem să reflectez asupra acestor cuvinte, când L-am auzit spunând cu o voce scăzută: *„Alături de mine îți vei schimba viziunea și, odată cu ea, destinul."* Flăcările a mii de lumânări se împleteau și ascundeau în strălucirea lor podoabele zeului. Cu Visătorul, Școala era mereu acolo. Mi-am scos carnețelul și stiloul din servietă și am început să iau din nou notițe.

„Bătrânețea, boala și moartea reprezintă elementele integrante ale imaginii lumii", a continuat El, șoptindu-mi la ureche. *„Ele sunt luate drept evenimente inevitabile și firești, de aceea nimeni nu s-a revoltat vreodată împotriva lor. Sunt rezultatul unui sistem de credințe și așteptărilor universal valabile!... "*

„Tot ceea ce așteptăm cu nerăbdare se întâmplă", a afirmat El, pe un ton categoric și apoi a adăugat: *„Bătrânețea, boala și moartea sunt năravuri psihice dăunătoare."*

Cuvintele rostite chiar acolo, în fața acelui idol înconjurat de alte divinități din *papier mache*, embleme ale superstițiilor și prejudecăților omenești, au izbit pereții ființei mele cu paradoxurile lor. După părerea Visătorului, precum și a lui Lupelius, bătrânețea, boala și moartea erau obiceiuri rele, de care omul trebuie să se elibereze. Începusem să scriu și să înaintez fără oprire, de câteva minute. El a așteptat până când am terminat și apoi a continuat spunând că numai „lucrarea Școlii" îi va permite omului să risipească acea vrajă, să se deștepte din somnul hipnotic în care se zăvorâse de secole. Promovarea unei noi educații, pe care el o numea „educație secundară", îi va permite omului să se abată de pe făgașul mortal al repetitivității.

Sosise clipa, mi-a spus El, în care moartea nu mai era de actualitate și de aceea omul trebuia să-și schimbe credințele și să se revolte împotriva ideii morții și a inevitabilității ei. Mi-a lăsat un răgaz, să meditez la aceste afirmații și, cu o încuviințare din cap, mi-a dat de înțeles că era timpul să mă părăsească. Ne-am îndepărtat, lăsându-l pe Buddha în urma noastră și ne-am îndreptat spre ieșire. Înainte de-a ajunge la ușă, Visătorul s-a aplecat imperceptibil spre urechea mea, ca și cum intenționa să-mi împărtășească un secret. În șoapta Lui și în acel gest delicat, am regăsit adierea dulce a acelor duminici de când eram copil și mă jucam cu Elio și Rozalia, la biserica din Saint Antonio Abate, care mirosea a ceară și a tămâie, și acea veselie ireverențioasă care anima sporovăielile infantile și chicotelile noastre. Visătorul cunoștea toate căile de acces spre sufletul meu. El mi-a dezvăluit cel mai mare secret: *„În povestea lui Buddha, tatăl este singurul cu adevărat iluminat"*.

În afara templului, l-am cerut să-mi depene povestea acelui rege. Astfel, am aflat că tatăl lui Buddha dorea să-și protejeze fiul de orice urmă de degradare și de conceptul de limitare. El se asigura personal ca tânărul prinț să fie mereu împresurat de bucurie, frumusețe și bunăstare. Schimba permanent servitorii și personalul de la curte, care aveau grijă de fiul lui. El însuși se machia, își vopsea părul și se bărbierea, pentru a împiedica boala, bătrânețea și moartea să pătrundă în viziunea tânărului Buddha.

„Până în ziua de azi a rămas una din cele mai instructive povești care a fost vreodată transmisă din generație în generație", a încheiat Visătorul.

„Tatăl lui Buddha știa cât de importantă era panorama lumii și puterea credințelor lui. El era capabil să conceapă o școală a nemuritorilor și să cultive spiritul nemuririi. Acolo, tânărul Buddha era instruit să trăiască în spiritul eternității."

Visătorul a conchis că regele, deoarece visase la o lume ce alungase boala și bătrânețea, luând toate măsurile pentru a-și proteja fiul de ele, ar trebui recunoscut drept unul dintre părinții omenirii și cel mai curajos cercetător din întreaga istorie a tuturor timpurilor.

„Nu întâmplător tradiția l-a desemnat rege", a spus El. *„Pe muntele Olimp, al zeilor, acest mit merită să stea alături de cel al lui Prometeu."*

6 Ceea ce depinde nu este real

Era pe înserat. De pe țărmul râului Bund, vedeam cum Shanghaiul se transformă într-un ocean de lumini. Visătorul tocmai începuse una dintre cele mai dureroase dezbateri, pe care o mai atinsese și în templu, lăsând-o în suspensie. Însă știam că de data asta avea de gând să o încheie. Am luat o gură de aer și m-am pregătit pentru intervenția Lui dureroasă.

Lipsa integrității, psihicul conflictual, diviziunea și tensiunile pe care omul le poartă înăuntrul lui constituiseră liniile directoare ale învățăturilor Lui, în Shanghai. Omul este bolnav mintal, iar lumea este reflectarea nebuniei lui. Acum, Visătorul mă conducea spre descoperirea rădăcinii dependenței.

„Numai un om întreg poate fi liber", a spus Visătorul. Îl ascultam cu atenție, dar nu îndrăzneam să-L privesc. Pretindeam că eram preocupat să observ unduirile tremurătoare ale luminilor, ce scoteau la iveală cursul râului, pe care de altfel nu îl puteam vedea.

„Atunci când este divizat în interior, omul nu poate decât să depindă."

Acele cuvinte se împleteau, instantaneu, cu minunatele declarații pe care le auzisem de la El, cu mulți ani înainte, în timpul primelor noastre întâlniri. *„Să lucrezi ca angajat este manifestarea vizibilă a dependenței... această condiție nu este rezultatul unui rol, consecința unui contract... și nici nu izvorăște din apartenența la o categorie socială... Dependența presupune absența voinței... și denunță starea de frică, apartenența la ciclul infernal al ființei..."*

Pentru Visător, totul începuse să aibă sens atunci când cineva a început să considere timpul drept o marfă, adică atunci când cineva a început să cumpere timpul oamenilor și nu ceea ce ei produc, ca de exemplu idei, bunuri sau servicii. El a subliniat că alcătuirea unei armate imense, de miliarde de muncitori, servitori și funcționari dependenți, gata să-și vândă propriul timp la un preț fix, în ore sau luni, este un fenomen al lumii moderne care nu are precedent în istoria universală a civilizațiilor.

Ascultam discursul Visătorului, cu aversiunea și chiar repulsia cu care Grecia clasică și Roma trataseră toate formele de muncă intelectuală și fizică. Pe timpul lui Homer, Thetes era considerat cel mai josnic om, deoarece era muncitor la fermă și trebuia să-și vândă forța de muncă, pentru a-și câștiga existența. Pentru greci, care prețuiau atât de mult libertatea, dependența de cineva pentru supraviețuirea zilnică însemna o servitute intolerabilă. După Aristotel, nu era permis să li se acorde cetățenie acelora care trebuiau să muncească pentru a trăi. Disciplina virtuții politice era impracticabilă și imposibilă pentru aceia care își duceau existența ca muncitori angajați, vânzători sau având o slujbă cu retribuție fixă, căci în asemenea condiții nu puteau să aducă elevare și confort sufletului. Simțeam crescând o furie irepresibilă și o barieră mentală înălțându-se în mine. Credeam că acea viziune se potrivea Greciei în secolul al patrulea, dar nu mai era deloc aplicabilă în societatea mileniului trei. Acea scânteie de luciditate mă ajuta să-mi cultiv, în tihnă, resentimentele pentru atacul iminent care deja se contura în cuvintele Visătorului. Fără să mă mai pot abține, am izbucnit: „Toată lumea se poate descurca fără să muncească, dacă se bucură de privilegiile unui aristocrat... „

Visătorul îmi răsturnă viziunea.

„Numai nivelul de libertate lăuntrică", a afirmat El, sever *„Numai victoria asupra fricii îl așează pe om alături zeilor, oamenilor care iubesc, visează, și nu acelora care trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența...*

Omul ar trebui să se preocupe numai de menținerea unei stări superioare a ființei, a stării de serenitate, și să nu înceteze niciodată să viseze... astfel totul îi va aparține.

Numai o omenire educată în spiritul frumuseții, adevărului, bunăstării, numai o omenire contemplativă, intuitivă și visătoare poate purta puterea nonacțiunii și responsabilitatea unei trândăveli regale.

Vechea umanitate își dorește să continue să muncească... și nu ar ști ce să facă dacă într-o zi ar înceta... pentru că se complace în dependență și în viețuirea sub imperiul fricii... pentru că și-a ales îndoiala drept locație naturală și stăpână", a comentat Visătorul, cu o ușoară urmă de amărăciune, ca și cum ar fi urmărit efectul ireversibil și insuportabil al unei înfrângeri cosmice *„Ea se sinucide atunci când nădușește, își face griji și intră în panică... devenind o sclavă a timpului."*

7 Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru

„Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru. Lumea este viziunea pe care tu o ai despre ea. Schimbă-te și lumea se va schimba pe veci!.... Acesta este cel mai mare ajutor pe care-l poți aduce lumii."

„Dar chiar dacă mă schimb", am întrebat împăciuitor „ce se va alege de toată oroarea, nefericirea și durerea în care trăiește lumea? Cine va opri războaiele?"

„Tu ești lumea!", a exclamat Visătorul nerăbdător. *„Lumea poartă războaie, deoarece tu ești în război cu tine...*

Un visător se încrede doar în sine însuși, în desăvârșirea lui și concepe lumea pe care și-o dorește. Realitatea în care trăiește reprezintă reproducerea fidelă a paradisului său ambulant."

„Dar realitatea ..."

„Realitatea este ca o lamă de gumă de mestecat, care ia forma dinților tăi..."

„Dar cum rămâne cu tot ceea ce văd și ating?..."

„Lumea pe care o vezi și o atingi nu este obiectivă și nici nu va fi vreodată... Ea te reflecta... învață să fii briliant, elegant, magnific, grandios; învață să te folosești cum trebuie de furie și nedreptate; învață să joci rolul pe care ți-l cer împrejurările: comic, ironic, ferm, visător și jucăuș, sobru și sincer, calm și rece. Transformă-te într-un campion al libertății. Muncește, pentru a ajuta omenirea să se elibereze de sub tiraniile și constrângerile de tot felul: politice, religioase, sociale, intelectuale și emoționale... și vei vedea cum paradisul terestru se așterne la picioarele tale.„

De fiecare dată când mă gândeam sau reciteam acest dialog, mă ducea cu gândul la povestea geometrică a lui Abbott, la întâlnirea dintre pătrat și

sferă în Flatland, țara bidimensională; întâlnirea dintre o creatură plată și o ființă tridimensională, într-o lume plană și ea.

Discursul Visătorului, ce conținea straturi și niveluri suprapuse și care promova existența a tot atâtor universuri și realități personale câți oameni există pe pământ, nu putea fi inserat într-o viziune plată, în percepția bidimensională a unui locuitor din Flatland.

8 Specia birocrată

După părerea Visătorului, numai aceia care atinseseră cel mai înalt nivel de responsabilitate din ființa lor puteau ieși din roluri.

„Într-o bună zi, după ce vei fi reușit să le depășești și vei ști cum să le joci la perfecție, vei fi și tu liber. Însă această victorie poate dura câteva minute sau o viață întreagă. Depinde numai de tine!"

A adăugat că omul obișnuit nu poate susține responsabilitatea unei astfel de libertăți.

„Numai omul care a gustat o clipă de eternitate poate reuși!", a conchis El. *„Sub nivelul omului integral, existența te încarcerează în fixitatea unui rol."* În opinia Visătorului, rolul măsura și dovedea nivelul nostru de libertate.

În zorii revoluției industriale, specia *sapiens* s-a trezit la răscrucea evoluției sale. Astfel, în birourile și fabricile lumii au intervenit schimbări psihice, somatice și comportamentale, într-o asemenea măsură, încât a apărut o nouă specie.

„Specia birocrată", după cum a numit-o Visătorul.

„Trăsătura ei definitorie este abilitatea de a îndura cu stoicism povara insuportabilă a dependenței", a spus El, pe un ton jovial, dar sec, adăugând că, de-a lungul vremii, această ramură a omenirii a crescut, până când a atins un număr impresionant și reprezintă cea mai răspândită specie de pe planetă. A mai afirmat că schimbări similare au avut loc și în rândul animalelor, după domesticire. Cu o încetineală calculată, a început să le enumere: relaxarea mușchilor, adipozitatea, lărgirea stomacului, îngustarea bazei craniene și a extremităților, paloarea pielii, îmbătrânirea prematură, ramolirea... În timp ce alcătuia lista, mă analiza din cap până în picioare și fluiera când descoperea în mine toate semnele speciei birocrate. A continuat acea pantomimă până când, la un moment dat, m-a întrebat, cu

toată seriozitatea, dacă mă putea folosi drept exemplar viu pentru ilustrarea teoriei Lui.

Când m-a privit și mi-a observat grimasa de ofensă și jenă, Visătorul nu s-a putut abține să nu izbucnească în râs. În acel moment, mi-am dat seama că El mă ironizase.

Mă simțeam de parcă fusesem înfășurat în gips și mușchii mei faciali erau încordați și rigizi, ca aceia ai unui cadavru. Nu mai puteam participa la acea mascaradă pe care o trăiam destul de rar alături de El.

„Omul care se observă pe sine, care râde de sine, este liber!", a comentat Visătorul acel episod, după ceva vreme. *„Dacă ești confuz, dar observi confuzia din tine, te eliberezi. Autoobservarea înseamnă autocorectare"* Mi-a spus că adevărata religie a omului comun o reprezintă, de fapt, identificarea cu lumea exterioară. Omenirea se află în starea ei actuală deoarece nu se poate observa pe sine. *„Dacă ești capabil să-ți observi mizeria, aceasta va dispărea și vindecarea ta se va produce imediat și se va răspândi în întreaga lume."*

Când privesc înapoi, spre acele reacții ale mele, îmi dau seama cât de fragil eram atunci și cât de departe de a-i ajunge pe aceia care începuseră deja călătoria spre integritate.

Bolnavii din Noul Testament, orbii, ologii, surzii sau leproșii, reprezentau metaforele vii ale unei omeniri bolnave psihic, dar cel puțin conștientă de propria ei nedesăvârșire și gata de a porni pe calea vindecării. Oamenii, ce-i drept, foarte puțini, cereau dobândirea accesului la integritate. Era dureros să descopăr și să recunosc că eu nu atinsesem acea condiție și că eram asemenea lui Nicodim, adică genul de om prins în mrejele aparențelor lumii, dependent de instituții și temple prăfuite, de ritualuri inutile, incapabil să alung falsele certitudini ale lumii vechi, în favoarea marii aventuri individuale.

Evident că nu aparțineam acelei omeniri înzestrate cu credință și cu ceea ce Visătorul numea voință, *vis*. Visătorul era și reprezenta, de foarte mult timp, o amenințare pentru viziunea mea asupra lumii, pentru credințele mele și pentru tot ceea ce îmi dorisem să fie viața mea.

De-abia acum înțeleg că vindecarea înseamnă reîntoarcerea la originile păcatului, adevărata cauză a tuturor nenorocirilor și necazurilor omului. *„Tu ești începutul și sfârșitul fiecărui eveniment. Poartă-i de grijă, încă de la sursă. Această lume a adversității și suferinței a fost creată chiar de tine și, de aceea, doar tu o poți schimba. Vindecarea este un proces dinspre*

interior spre exterior. Se întâmplă numai dacă ți-o dorești cu adevărat", a încheiat Visătorul și m-a îndreptat către miracolele Noului Testament, care reprezentau de fapt mărturiile acestui adevăr. Nimeni nu te poate vindeca, dacă vindecarea nu are loc chiar în interiorul tău. „Mergi, «voința» ta te-a vindecat!"

9 „Fă doar ceea ce-ți place!"

„Munca reprezintă răsfrângerea unei psihologii imature."

Rolul pe care un om îl ocupă în lume este cel mai evident simptom de nedesăvârșire, cea mai simplă cale de întoarcere la miezul tuturor bolilor lui.

„Poți face numai ceea ce ești. Când acest lucru îți este clar și îți intră în sânge, vei ști cum să descoperi cauza." Să te schimbi înseamnă să intervii în orice clipă în modul tău de a simți, aducând lumină în viața ta. Cu cât te cunoști mai bine, cu atât mai elevate vor fi rolurile tale. Cu cât vei fi mai responsabil, cu atât mai puțin vei fi dependent. Acest lucru îți permite să înlături suferința inerentă din fiecare rol și să transformi sudoarea muncii în vis.

„Munca va fi sublimată, până când va dispărea dintre activitățile umane."

De milenii întregi munca este reflectarea unui blestem... efectul căderii. Prin studierea și observarea sinelui, omul reduce distanța dintre el și lumea pe care a proiectat-o și, implicit, vindecă nedesăvârșirea stărilor ființei lui și, ca urmare, a realității lui.

Visătorul mi-a explicat că, de-a lungul timpului, în toate culturile, munca a fost percepută drept un efort, până când a devenit sinonimă constrângerii și strădaniei. În limba acelor civilizații antice, definițiile biblice ale durerii, ce caracterizau munca omului și travaliul femeii la naștere, se împleteau și își dezvăluiau originea comună. În accepțiunea termenului francuzesc „travail" și în anglo-saxonul „labour" era ascuns și inclus, pentru totdeauna, un singur înțeles. La fel se întâmplă și în spaniolă. La fel și în dialectele antice, care sunt moștenitoarele directe și continuatoarele invizibile ale viziunii grecești.

„E vremea să transformăm munca în vis!", a anunțat Visătorul, cu putere. Cuvintele Lui răsunau ca un strigăt de război, gata să înalțe sufletele și să adune armate nesfârșite sub drapelul aceleiași cruciade.

„Folosiți-vă toată puterea, timpul, energia și tot ce aveți la îndemână, pentru a concretiza ceea ce vă doriți cu adevărat!"

Discursul Visătorului era îndreptat spre o audiență planetară, către milioane de oameni care, asemenea mie, uitaseră zborul magic, *visul*.

„Arta de a visa înseamnă să-ți iubești sinele", mi-a spus El, *„Însă durează ani buni de autoobservare și atenție, pentru a-ți redescoperi voința și a-ți redobândi integritatea pierdută."* A mai afirmat că tinerilor le este mai ușor să redescopere ceea ce își doresc cu adevărat. Voința, *visul* tinerilor nu sunt pe deplin îngropate.

„O școală adevărată înlătură toate obstacolele din calea visului. În loc să impună falsitatea și concepte nefolositoare, o școală adevărată îi eliberează pe tineri de temeri, superstiții și de somnul hipnotic care îi izolează în ghetoul periferic al umanității dependente."

Tatăl meu, în felul lui, încercase să mă încredințeze unei școli care să-mi hrănească ființa, după ce analizase toate instituțiile religioase. Însă barnabiții, pe acea vreme deja încarcerați în povestea despre lume, încetaseră să mai pregătească oameni responsabili, o elită conducătoare. Până și ei uitaseră.

„Cei ce iubesc ceea ce fac, nu sunt dependenți. Cei ce iubesc, nu au timp de vândut. Numai cei ce nu iubesc pot fi recrutați și plătiți. Cel ce iubește este neprețuit."

„Printre marile iluzii ale celor ce muncesc", a spus El *„se numără și aceea că primesc o retribuție. De fapt, ceea ce este considerat a fi răsplată, plată sau salariu, reprezintă doar o compensație parțială și modestă pentru pagubele induse de condiția de dependență."*

Acea definiție, pe care am subliniat-o de mai multe ori în carnețelul meu, se situa la ani-lumină distanță de tot ceea ce eram obișnuiți să credem și să gândim. Durerea „benefică" a unei răni ce se vindecă este însoțită de conștientizarea acelei decăderi morale și fizice pe care oamenii o îndură sau pe care și-o produc atunci când muncesc fără creativitate, fără dragoste, în medii poluate psihologic.

În alcătuirea ei, viziunea Visătorului anticipa înălțarea unei omeniri mult mai fericite, eliberate și responsabile, descătușată de dependență și devotată doar activităților pe care le iubea. El a prezis că această înălțare va fi însoțită, inevitabil, de o economie mai profitabilă, de o reducere persistentă și progresivă a efortului, a muncii trudnice și de un declin al educației tradiționale.

Economia nu se bazează pe muncă, ci doar pe fericire. Fericirea înseamnă economie. Școlile vechii omeniri se clădesc tocmai pe conceptul opus. Ele sunt mugurii unei atitudini psihice, ai unei întregi civilizații care încă receptează munca drept o caznă, o pedeapsă și ai unei societăți care pe vremuri folosea sclavii și astăzi trebuie să educe o armată de rataţi, oameni capabili să accepte durerea insuportabilă a dependenței.

„La vârsta de șapte ani, spartanii nu mai depindeau și erau educați într-o școală a curajului, unde deveneau războinici invincibili și geniali, eroi, în timp ce astăzi, la aceeași vârstă, copiii sunt integrați în armata tristă a adulților. Transformarea lor este lesne de observat. Bucuria jocului, emoțiile frenetice, entuziasmul, adaptabilitatea, curajul sunt tot mai des înlocuite cu inocularea unei emoții aparent umane: invidie, gelozie, ranchiună, anxietate, teamă și cu dobândirea unor obiceiuri nesănătoase, autocompătimirea, vorbăria, disimularea și minciuna, împreună cu imitarea acelor grimase care sunt măștile degradării lor. Încarcerarea libertății copiilor, frângerea aripilor visului lor sunt acte imorale, pe care umanitatea în stadiul actual este neputincioasă să le perceapă, pe care însă le plătește cu miile de boli sociale care o năpădesc și cu o economie întemeiată pe dezastre."

Pauza care a urmat a fost excesiv de lungă. Imensul Huangpu fusese absorbit de negura nopții și numai traficul maritim, încă aglomerat la acea oră, cu faruri mișcându-se înainte și înapoi, ne îngăduia să-i ghicim prezența. Sub un felinar de pe malul Bundului mi-am răsfoit notițele cu această lecție de neuitat și am notat toate cuvintele de încheiere. *„Ca și o zdruncinătură a trenului, cu care te obișnuiești la un moment dat, durerea dependenței devenea o parte a existenței noastre, o constantă firească și, în mod absurd, o prezență plăcută în viața noastră. Abandonarea ei ar fi fost, pentru un adult, o acțiune imposibilă."*

10 Sensul înspăimântător și minunat

Între timp, acea prelungire a Bundului începuse să se impregneze cu aerul leneș al bulevardului elegant, dintr-un alt timp, cu felinare înalte, cu bănci de lemn și fier, cu pasaje aglomerate, cu o mulțime cosmopolită și pestriță. Ajunsesem la Hotelul Peace, al cărui restaurant oferea o priveliște superbă, în lungul fluviului, cu turnul Oriental Pearl TV. Arhitectura și ambianța de la începutul secolului, acordurile unei orchestre de jazz, la

parter, ne dusese ca o mașină a timpului, cu o sută de ani în urmă. Deși totul era perfect, eu eram tăcut și îngândurat. Cuvintele grele pe care le auzisem de la Visător în acea seară fuseseră doar un preambul. Știam că urma să se desfășoare cea mai spinoasă parte a întâlnirii noastre.

Patronul ne-a întâmpinat ca pe niște oaspeți de onoare și ne-a condus personal la masa noastră, unde ne așteptau doi chelneri impecabili. Patronul părea să-l cunoască pe Visător foarte bine. Comportamentul lui, informațiile pe care ni le-a furnizat în legătură cu programul serii și cu mersul lucrurilor din restaurant și hotel, precum și alte semne sesizate încă de la intrare, m-au făcut să cred că Visătorul era mai mult decât un oaspete respectat.

Eram emoționat. Îmi doream ca acea conversație a lor să continue și ca patronul să stea cu noi, astfel încât să se amâne cât mai mult momentul în care ar fi trebuit să rămân singur cu El. Visătorul era extrem de grav când și-a început discursul, cu următoarele cuvinte: *„Fiecare aspect din viața unui om, fiecare decizie, alegere echivalează cu nivelul lui de responsabilitate interioară. Acesta determină rolul lui în lume și îi atribuie destinul pe care îl merită.*

În Kuweit ți s-au dat toate șansele să atingi un nivel superior al existenței, însă unui om de soiul tău, o victimă a îndoielilor și temerilor, această oportunitate i s-a părut o amenințare cu moartea.

În aparență, ai abandonat jocul. Crezi că ai ales cea mai simplă cale, cea mai tihnită viață, însă adevărul este că erai total nepregătit să fructifici șansa pe care ți-am oferit-o!" a subliniat El. Privirea îi era din ce în ce mai tăioasă. *„Nivelul responsabilității tale nu cuprinde prosperitatea. Libertatea înspăimântă pe oamenii de felul tău. Pentru a nu știu câta oară, lumea dependenței te-a înghițit și te-a azvârlit în ciclurile cele mai întunecate ale existenței, pentru a repeta la infinit dezastrele din trecutul tău."*

„Dacă știai deja că voi abandona, de ce...", am spus eu, incapabil să mai termin acea întrebare. Lacrimile mi se înnodau în gât.

„Este singura cale prin care pot să-ți dovedesc că nimic nu se oferă pe degeaba! Omul trebuie să plătească pentru tot ceea ce primește. Și plata se face, întotdeauna, înainte.

Omul poate deține numai ceea ce-i permite viziunea sa, poate poseda numai lucrurile pentru care își asumă responsabilitatea."

Lecția care a urmat constituia piatra de temelie a uceniciei mele. *„Nimic nu este exterior"*, a reafirmat el. Vocea lui era răgușită și gravă. *„Un*

om nepregătit, chiar dacă este temporar ajutat de un eveniment sau de circumstanțe exterioare, este izgonit înapoi, în sărăcia ancestrală, dacă noul status depășește nivelul lui de Ființare."

Abundența, bunăstarea și calitatea vieții unui om, ca de altfel și aceea a unei întregi națiuni sau civilizații, nu depind de performanța și varietatea mijloacelor și resurselor materiale, ci de generozitatea ființei. Numai modul de a simți, de a gândi și de acționa, înălțimea aspirațiilor și adâncimea ideilor, credințele și visele influențează destinul oamenilor.

„Fii rege, și regatul tău va apărea", a declarat El, imprimând acea sentință în toate fibrele ființei mele. *„Grandoarea ființei precedă întotdeauna nașterea unui regat.*

Kuweitul reprezenta piatra de încercare pentru a-ți măsura responsabilitatea și a realiza că teama dinăuntrul omului creează iadul din lumea evenimentelor. Frica este cea care te face dependent de o slujbă, de o femeie, de un drog... Te face să crezi că salariul te protejează, îți oferă siguranță. Cei care nu se cunosc pe ei înșiși, care nu sunt stăpânii propriilor lor stări, nu pot face nimic, nici pentru ei, nici pentru alții.

Omul se alege doar pe sine! Când te îndrăgostești, nu faci altceva decât să fugi de responsabilitate. Femeia pe care crezi că o iubești reprezintă răsfrângerea predispoziției tale spre dependență."

Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum că aversiunea totală și imediată pe care o simțeam față de ideile Visătorului reprezenta semnalul sigur al puterii lor de a tulbura structurile mele mentale și de a le alunga în desuetudine și rugină. Și totuși, de fiecare dată rezistam, cu îndărătnicie, mă revoltam împotriva acelei presiuni insuportabile pe care o simțeam alături de El, care îmi zdrobea fiecare centimetru pătrat al ființei.

Visătorul avea întotdeauna dreptate. În prezența Lui sau doar prin simpla rememorare a cuvintelor Lui, era imposibil să te scufunzi, să greșești, să te rănești, să o iei pieziș. Nimeni nu-și poate imagina cât de insuportabilă era înțelepciunea Greierașului Vorbitor pentru Pinocchio, care se hotărâse să rămână de lemn.

În acea seară, cuvintele Lui erau mai subversive ca de obicei; prea revoluționare pentru a le putea suporta imensa energie. Acceptarea, înțelegerea ideilor de ordin superior, constituie o operație dureroasă pentru aceia care nu sunt încă pregătiți și nu vor să înțeleagă. Numai pentru a le asculta era nevoie de o lărgire a sferei psihice, de o gândire mai vioaie și de

o schimbare a credințelor și obiceiurilor adânc înrădăcinate. Însă de fiecare dată eram complet nepregătit pentru a mi le însuși. Filosofia Visătorului părea, de fiecare dată, nu numai contrară sistemului meu de valori, dar și calomniatoare, o adevărată încălcare a legilor firii, cimentate de istorie și religie. Ideile Visătorului deschideau în fața mea vertijul răsturnării viziunii asupra lumii și îmi netezeau trecerea aventuroasă spre o nouă specie, care nu mai avea nimic în comun cu vechea omenire. În momentele de har, când înțelegerea îmi spinteca ființa, recunoșteam că drumul spre care mă împingea Visătorul era absurd și necesar, terifiant și minunat, dificil și jucăuș ca și îndrăzneala unui somon care se avântă pe firul apei, înapoi, spre izvor. În umbra limbajului Lui paradoxal, se înălța o revoluție psihologică, o revoluție individuală, la fel de genială ca și exodul, vizionară și epică precum faptele glorioase ale lui Spartacus.

11 A te îndrăgosti

Visătorul își reluă vorbele, referindu-se la relația mea cu Heleonore și la nenumăratele mele tentative de a-mi reconstrui o familie. De la primele cuvinte, din intonația lor, m-am temut că ceea ce urma să-mi spună avea să fie neplăcut și foarte greu de acceptat.

Nu fusese niciodată ușor să accept filosofia Visătorului și ideile Lui, însă acum atinsese cel mai vulnerabil punct. Simțeam bastioanele încăpățânării mele întărindu-se și scuturile ancestrale de apărare înălțându-se. Mi-e era teamă că îmi va cere s-o părăsesc. Ucenicia mea ajunsese în punctul culminant. În pădurea întunecată a temerilor mele, cuvintele care au urmat răsunau mai aspru și mai amenințător ca de obicei, ca un corn de vânătoare în adâncurile unei vizuini: *„Teama, predispoziția de a fi dependent, te îndeamnă să apuci tot ce-ți cade la îndemână și astfel s-a întâmplat și cu femeia aceasta. Și te amăgești singur, crezând că ești îndrăgostit de ea..."*

Visătorul mi-a vorbit îndelung. Câțiva atomi de înțelegere îmi penetrau armura și îmi schimbau atitudinea. Tonul vocii Lui se îndulcea imperceptibil, deși mai păstra inflexiunile grave.

A subliniat că adevărata denaturare a ființei este ceea ce oamenii numesc îndrăgostire și, dezvăluind capcana mortală care se ascunde în spatele acesteia, a adăugat pe un ton lapidar: *„De fiecare dată când te îndrăgostești,*

te prăbușești cu capul înainte". Îmi făcu cu ochiul un semn fugar și continuă pe un ton părintesc: *„Iar în spatele fiecărei căderi, se află o vină!"*

De la Visător am învățat că acea amenințare, semnalul căderii care pândește în orice îndrăgostire, se regăsește în cele mai diverse culturi. Expresiile idiomatice de genul „to fall in love", în engleză, sau „tomber amoreaux", în franceză, sunt folosite de milioane de oameni, fără ca vreunul dintre ei să înțeleagă semnalul de alarmă. Ei flutură steagul pericolului chiar sub ochii noștri, însă nimeni nu pare să observe. Visătorul mergea mai departe cu cercetarea Lui și conchidea că îndrăgostirea de cineva sau ceva nu reprezintă doar o amenințare, ci pierderea respectului pentru dragoste.

„Nimic nu este exterior", a afirmat El. *„Lumea și ceilalți sunt fragmente din tine, risipite în timp. Să iubești pe cineva înseamnă să iubești o parte din tine!... Să te micșorezi... să te fărâmițezi..."*

După părerea Visătorului, să iubești pe cineva mai presus de orice era ca și cum ai fi încercat să torni oceanul într-un pahar sau să usuci apa mării cu un pumn de nisip.

„Amor provine din latinescul a-mors, adică fără de moarte. Să iubești înseamnă să-ți iubești sinele, să îndepărtezi orice urmă de autosabotare dinăuntrul ființei." El a mai adăugat că acest lucru se întâmplă deliberat. Pentru Visător „să-ți iubești sinele" constituia reflectarea unui adevărat act de voință.

„Numai integritatea poate iubi" a spus El, în concluzie *„și numai plenitudinea Ființei, în toată splendoarea ei, poate conține iubirea."*

„Nu este, oare, cu putință ca un om care nu a atins încă integritatea să aibă un tovarăș, copii, o profesie, o viață socială, relații, prieteni?" am întrebat, neliniștit de acea perspectivă pentru care mă simțeam total nepregătit.

„Ba da!" a afirmat Visătorul *„Dar să nu uiți niciodată că tot ce se petrece în afara ta... constituie doar o reprezentație scenică, un film despre ființa ta care, datorită măreției ei, nu poate exista decât în interiorul tău, în adâncurile tale...*

Celălalt... ceilalți... lumea... sunt imaginea ta... un pahar cu apă... un pumn de nisip."

În opinia Visătorului, adevărata iubire o constituie numai iubirea de sine. Cea mai înaltă artă este iubirea sinelui. Să iubești pe cineva mai mult decât pe sine este o idolatrie care-și găsește cea mai relevantă manifestare în sexualitate.

„Când își alege partenerul, ca de altfel în toate momentele când trebuie să dea un sens vieții lui, omul este influențat de sex", a observat Visătorul. Tonul calm al acestui preludiu ajunse la escaladarea discursului Lui și îmi ascuți atenția. *„Omenirea plasează sexul în centrul existenței ei, fără măcar să realizeze că acesta este numai licărirea îndepărtată a unui extaz uitat: întregirea ființei!"*

Visătorul continuă, spunând că sexul, precum hrana și somnul, implică un control riguros, puterea de a stăpâni ceea ce oamenii au uitat. Activitatea sexuală, care ar trebui să fie o disciplină, o tehnologie în slujba omenirii pentru a dobândi unitatea ființei, s-a denaturat. Aceia care au pătruns în alte zone ale ființei folosesc sexualitatea ca pe un propulsor în folosul integrității.

A continuat, afirmând: „Acest mod de înțelegere s-a pierdut. Funcția sexuală s-a degradat, până când a devenit o activitate efemeră, care ne lasă chiar mai nesatisfăcuți, mai incompleți, mai îndepărtați de acea condiție a ființei care reprezintă dreptul câștigat prin naștere al fiecărui om și la care el a renunțat."

Nu mă mai gândisem niciodată la sex, nici pentru o clipă, în felul pe care mi-l înfățișa Visătorul și care-mi tăiase răsuflarea. În mintea mea se derulau rapid niște imagini, ca o înșiruire de fotograme, cu viteză maximă. Urmăream umanitatea prinsă implacabil în mrejele copulării, asudând în paturile dormitoarelor. Observam acest instinct planetar al oamenilor, cu detașarea unui etolog care studiază comportamentul sexual al unei specii zoologice, cu ritualurile de împerechere și tehnicile de reproducere. Pentru o secundă, am perceput exact starea de degradare în care căzuserăm cu toții și denaturarea acelor funcții și organe ale eliberării, care se petrecuse înăuntrul nostru, născute pentru a primi mesaje și pâlpâiri de la unitatea ființei. În viziunea Visătorului, sexul este firul de aur care ne permite să găsim urmele și să parcurgem calea de recăpătare a integrității pierdute.

Omenirea actuală, fragmentată, și-a denaturat toate funcțiile și a transformat relația cu un partener într-o dependență, iar sexualitatea, în pretextul de a uita și depinde. Mă simțeam complet singur, ca o ființă nepământeană; eram singurul martor împovărat cu acea viziune a căutării integrității, plenitudinii, predestinat să dea greș dacă nu eram îndrumat de voință și înțelepciune. Era o căutare condamnată la eșec, deoarece reprezenta încercarea imposibilă a ființei care, înainte de a se iubi pe sine, preferă să iubească lumea exterioară.

Urmăream acele înlănțuiri, licărind și stingându-se repede, ca o clipire de pleoape, insignifiante ca niște strănuturi și care se încheiau de fiecare dată cu o nouă deziluzie și cu o altă mică moarte. Vizionam acea îndeletnicire repetitivă a oamenilor în așteptarea fericirii, acea căutare a integrității, predestinată să fie trădată de fiecare dată și să se prăbușească la nesfârșit. Pe ecranul minții apăreau imagini ale unor ținuturi înghețate. Vedeam migrarea mortală a renilor, adulmecând parfumul de mosc care îi înnebunea și pe care îl căutau zadarnic, în văzduh. Un destin implacabil îi împiedică să afle vreodată că acea esență care îi îmbată este produsă de propriile lor glande.

„Omul caută libertatea, fericirea, iubirea în afara lui", a spus El, suspendând fluxul acelor imagini și pătrunzând în gândurile mele în acel punct *„însă călătoria fiului risipitor nu este nici pe departe exterioară... este o aventură lăuntrică, o călătorie înapoi, spre unitatea ființei.*

Omul încearcă necontenit o singură acțiune: recucerirea integrității lui, prin actul sexual cu o femeie, care este o parte din el, creată din una dintre coastele lui, pentru a-și recâștiga starea de unitate lăuntrică, paradisul lui pierdut."

Apoi, pe tonul unei sentințe irevocabile, a spus: *„În algebra ființei, două jumătăți nu alcătuiesc un întreg, ci o diformitate! Un visător adevărat se exprimă pe sine însuși în totalitate. Nu poate cuprinde o lume incompletă."*

12 „Eu sunt tu!"

„Dacă tot ce se petrece reprezintă una dintre creațiile mele, proiecțiile mele, atunci Tu... cine ești?"

„Eu sunt tu!" a spus El pe neașteptate, cu o expresie care mi-a rămas gravată în minte. *„Eu mă petrec înăuntrul tău."* Pământul a început să-mi fugă de sub picioare. Nimic nu era ca înainte și nu avea să mai fie la fel vreodată.

Când a observat rătăcirea mea, Visătorul a scurtat distanța dintre noi și a adăugat: *„Tu mă vezi în afara ta, deoarece eu sunt în tine... Tot ce vezi și atingi, de la insecte la galaxii, se află înăuntrul tău... altfel n-ai putea să le vezi sau să le atingi."*

Eram amețit. Tâmplele mi se zbăteau odată cu bătăile inimii.

Se petrecea ceva neobișnuit... ceva începuse să crească înăuntrul meu, fremăta și se zbătea să iasă afară, ca o ființă a cărei gestație fusese accelerată vertiginos.

„Totul este conectat. Nimic nu este separat. Dacă ai putea schimba măcar un singur atom din tine, cel mai neînsemnat gând, obicei, atitudine, inflexiune a vocii... această schimbare ar exploda în întreaga ta ființă și universul tău s-ar răsturna, pentru totdeauna...

Însă schimbarea acestui atom al ființei", a adăugat El *"echivalează cu resorbirea oceanelor sau strămutarea munților, în lumea evenimentelor exterioare."*

În vocea Lui vibra o notă de tristețe pentru acel discurs dureros, care atinsese originea condiției omului și cauza nefericirii lui.

Dacă schimbarea unui atom din noi necesită forța cu care ai putea strămuta un munte, gândul meu s-a retras neputincios dinaintea abisului acelor multor ere de care era nevoie pentru ca umanitatea să se schimbe. Pentru a reduce acea distanță la proporții umane, am obiectat că existaseră, cel puțin în cazul meu, destule răbufniri și răsturnări bruște. Se schimbase mai mult decât un atom, în viața mea, de când îl întâlnisem. De fapt, în ultimii ani îmi schimbasem de mai multe ori slujba, partenera, țara, stabilindu-mă cu serviciul și familia pe un continent sau altul, înainte de a sosi în Kuweit și în cele din urmă în Shanghai.

„Acestea sunt doar niște schimbări aparente", a răspuns prompt Visătorul. *„Nimic nu se schimbă pe deplin în existența unui om obișnuit. Trecutul lui devine viitorul lui. Totul în viață reflectă nedesăvârșirea lui."* Vocea Lui devenise din nou categorică și fermă. *„El se teme de orice schimbare care l-ar putea îndepărta de la făgașul mortal și confortabil al repetitivității în care se complace. Dincolo de iluzia schimbării, totul se repetă la nesfârșit. Chiar și în viața ta, totul a rămas la fel. Încercarea ta de a-ți întemeia o familie, femeia pe care ai ales-o, precum și rolurile pe care ți le-ai însușit, casa în care locuiești, prietenii pe care îi ai, au reprezentat dintotdeauna oglindirea rigidității tale... semnele fâșiei înguste de existență în care ți-ai cantonat viața. Toate sunt lumile tale paralele, în care numai visul poate să pătrundă."*

Mă zvârcoleam. Visătorul observase dificultatea mea și aștepta. Cuvintele Lui erau ca niște torțe aprinse care luminau toate ungherele ascunse ale ființei mele, săgeți care îmi străpungeau organele, cu o durere insuportabilă.

Trecutul meu, pe care îl rememoram cu îndărătnicie, mă sufoca. Moartea Luisei și toată nefericirea din relațiile mele ulterioare, certurile, nenorocirile, trădările unei vieți întregi ieșeau la iveală din nou, fiecare cu povara ei de amărăciune.

Luisa fusese ultima picătură de inconștiență a celor douăzeci de ani pe care îi avusesem atunci și arsese ca o lumânare aprinsă la ambele capete. Recunoșteam că Jennifer constituise o personalizare a orgoliului, a posesivității și fricii mele de viață. Iar Gretchen reprezentase proiecția agresivității și trădării, care stătuseră mereu la pândă, ascunse în umbra privirilor, acțiunilor și cuvintelor mele. Era adevărat. Acele femei reflectaseră condiția mea. Visătorul mi-a spulberat acel gând. *„Acele femei au scos la suprafață, au etalat ceea ce nu ți-ai dorit, niciodată să descoperi în tine!"*. Glasul Lui era extraordinar de blând, însă pe mine mă durea gândul la ceea ce aveam să descopăr despre ultima mea dragoste, „căderea" mea recentă.

13 Uni-vers înseamnă spre unitate

Tăceam de câteva minute. De la masa noastră, admiram priveliștea minunată a râului. Silueta de oțel a turnului Oriental Pearl TV se înălța, ca o cometă strălucitoare, pe cerul nopții și în ploaia luminilor palide ale îndepărtatului Pudong.

Între timp, restaurantul din Hotelul Peace se aglomerase. Stilul lui demodat era subliniat de vestimentația clientelei, în majoritatea ei cupluri care păreau a fi înviat dintr-o fotografie de la începutul secolului.

Visătorul îmi prezenta ultimul argument, una dintre părțile decisive ale întâlnirii noastre. Luă o pauză pentru a da răgaz chelnerilor să strângă farfuriile de pe masă. Ca de obicei, porția Lui era neatinsă. Îmi dădeam seama că și eu de-abia mă atinsesem de mâncare, cu răsuflarea oprită de cuvintele Lui și preocupat cu luarea notițelor.

„Proiectul este adânc întipărit în literele nemuritoare ale cuvântului uni-vers", a reluat Visătorul și apoi mi-a demonstrat că, de nenumărate generații, oamenii au rostit cuvântul „univers" fără să-și dea seama de puterea lui magică, faptul că o înțelepciune eponimă se ascundea în etimologia lui, ca o sabie invincibilă în teaca ei.

Univers: uni-vers, către unul.

Universul înseamnă, în latină, „spre unitate". Sensul existenței, direcția lumii, a evenimentelor și a oamenilor de-a lungul timpului, fusese înfățișată, afirmată și așezată chiar sub ochii noștri. Acel mesaj cosmic, vechi ca stelele, puternic ca energia a milioane de sori, simplu ca adevărul, străbătuse eonii timpului și totuși foarte puțini îl înțeleseseră.

Același mesaj puternic al integrității traversase toate religiile și tradițiile sapiențiale ale civilizațiilor din toate timpurile. Ele se născuseră din acel imbold nestăvilit spre atingerea unității ființei, care încă îi face să tremure. Din discursul Visătorului întregeam conturul a mii de țesuturi ale umanilor și națiunilor, pânze dese de idei, filosofii și viziuni străbătute de un fir de aur care le unea dincolo de timp și spațiu, de diferențele de cultură, rasă și geografie.

„Monahul, dedus din mono, este singurul om care alunecă spre Unul în căutarea integrității sale", a afirmat El. Pe chipul Lui strălucea umbra unui zâmbet, prevestind jovialitatea Lui atunci când spuse: *„Este o ființă în construcție. Deasupra chiliei lui s-ar putea scrie «șantier în lucru»... Practica și disciplina pe care el însuși le-a ales îi servesc scopului de a deveni un «individ»..."*

El mi-a explicat că termenul „individ" derivă din „indivizibil" și ilustrează parcursul omului spre unitate. De altfel, reprezintă o condiție extrem de rară. Foarte puțini, printr-o muncă sisifică cu ei înșiși, se desăvârșesc și se transformă în adevărați indivizi. Era o aluzie evidentă la faptul dureros că nu mă regăseam printre ei. Era clar că au existat și vor mai exista oameni îndrăzneți, căutători neobosiți ai propriei lor integrități. Iar eu, eu unde mă aflam? Mă căutam zadarnic, în acel nor de ființe curajoase, de nebuni geniali, care în fiecare epocă au căutat și au depus eforturi supraomenești de a se ridica peste condiția comună. Iar eu ce măsuri luasem pentru a părăsi făgașul existenței mele și a merita un destin individual, o măreață aventură personală?

După ce mi-am analizat conștiința, am aruncat un văl de autocompătimire asupra vieții mele. Atunci, farmecul secretului zăvorât în două fabule transmise aproape inconștient, de două mii de ani, mi-a țâșnit în minte în toată strălucirea lui; două povești inegalabile, metafore nemuritoare, deghizate în haina simplă a basmelor: parabola păstorului care a părăsit cele nouăzeci și nouă de oi, pentru a o căuta pe cea rătăcită și cea a femeii care, după ce a pierdut o monedă și a rămas doar cu nouă, mătură și scotocește în fiecare colțișor, face tot posibilul și nu se dă bătută până nu o regăsește pe a zecea.

Acele basme rudimentare apăreau ca niște potire milenare, păstrătoare ale mesajului integrității. În ele încă mai zvâcnește amintirea „proiectului" și taina aspirației arzătoare a omului spre acea asimptotă universală reprezentată de unitatea ființei. Aceasta este linia de sosire, ținta care trebuie doborâtă și adevărata rațiune a existenței noastre pe această planetă.

„În grădinile paradisului nu răsare niciun fir de iad, de iarbă-rea" a rezumat Visătorul, cu tărie. *„Dacă un om vertical pierde chiar și un atom din integritatea lui, înseamnă că a pierdut totul. Și «nu poate trăi în pace» până nu-și atinge din nou plenitudinea."*

El a mai adăugat că „sfântul" - în accepțiunea cea mai largă a termenului și dincolo de dogmatismul creștin - înseamnă sănătos, tămăduit. Sfântul este un om complet și deplin, care și-a ales drept scop în viață desăvârșirea și unitatea ființei. El este un om conștient de stările și emoțiile lui, deoarece știe că cea mai mică deviere de la plenitudine îl azvârle în tartarul ordinarului.

Toată iconografia sacră pe care mi-o puteam aminti îmi străbătea mintea și simțeam aceeași mirare cu care, copil fiind, admiram capetele, înconjurate de o coroană de lumină, ale sfinților. Îi urmăream adesea, învăluiți în lumina plăpândă și parfumată a lumânărilor din bisericile palide sau în încăperile aseptice ale muzeelor și galeriilor și mi-i aminteam ca pe niște oameni din trecut, patetici și perimați. De data aceasta, îmi dădeam seama de ignoranța și absurditatea acelor reprezentări colective care-și răsfrânseseră propria suferință și înfrângere asupra sfinților și a mulțimii care crede nejustificat în miracolele „din afara ei".

„A rămâne «în afara unității» este adevărata nebunie, răul tuturor relelor, de care omenirea trebuie să se vindece."

De fapt, sfinți au fost oameni care îndrăzneră să creadă, pur și simplu, „în ei înșiși", oameni obișnuiți care, fără a se împiedica de propria lor nedesăvârșire, călătoriseră înapoi spre integritatea pierdută.

14 Regele este pământul și pământul este regele

„Aceasta este economia!" a izbucnit brusc Visătorul, întrerupându-mi firul gândurilor care mă asaltau, înțesate de amintiri, insuflându-mi o stare de melancolie. Pentru câteva clipe rămăsese suspendată în aer viziunea unei armate de oameni victorioși, fără aureole sau puteri supranaturale, care se

proiecta pe fundalul unei epopei nemuritoare. Apoi, până și acea imagine finală se risipi sub adierea unor alte cuvinte.

„Fără indivizi, fără spiritul lor întreprinzător, nu există profit sau progres, afaceri sau avere. Ei sunt sarea pământului. Marile imperii politice și puterile financiare s-ar dezmembra și nărui fără sprijinul lor."

Deodată, găseam în cuvintele Visătorului rezolvarea la enigma care-i tulbura pe studenții în Economie, pe care centrele de cercetare din universități și colegiile de afaceri din lumea întreagă încercau zadarnic să o soluționeze. Companiile mor de tinere, pe această planetă. Existența lor este din ce în ce mai precară și rata medie de viață se reduce, gradual, până când ajung să trăiască doar pe perioade foarte scurte. Chiar giganții financiari și economici nu mai trăiesc mult. Cineva trebuie doar să ia în calcul faptul că jumătate din companiile care acum douăzeci de ani se aflau în topul internațional al primelor cinci sute, la ora actuală nu mai există.

De data aceasta, realizam că aceste corporații reprezentau proiecția unor conducători nedesăvârșiți. Singurul și adevăratul motiv al dispariției lor premature îl constituie absența oamenilor integri. Unul singur ar fi suficient pentru a împiedica pierderea patrimoniului imens al cunoașterii, al oamenilor și mijloacelor, ori disoluția unor civilizații întregi. Mă gândeam unde ar fi ajuns Roma fără Scipio și mai târziu fără Cezar, ce s-ar fi ales din Biserica Catolică, poate cea mai puternică multinațională din lume, fără un președinte de talia lui Francisc de Assisi? Oameni sănătoși, integri... Cine îi pregătea? De unde apăreau?

Din nou, vocea Visătorului mă salva din vâltoarea acelor gânduri. *„Regele este pământul și pământul este regele"*, declamă El și mă conectă la „vis". *„Orice piramidă organizațională depinde de respirația conducătorului. Un fir de aur leagă imaginea și destinul lui personal de cel al organizației și al oamenilor. Sinele lui fizic este în deplin acord cu economia ei, așa cum se întâmpla și cu suveranii antici."*

Visătorul lega acest lucru de tradiția chineză clasică și mă agățam de fiecare cuvânt, deoarece îmi povestea că, atunci când imperiul trecea prin momente dificile, cu foamete și năvăliri ale dușmanilor, împăratul Chinei, fiul cerului, se retrăgea în camerele cele mai ascunse ale palatului, pentru a găsi apoi o altă cale de ieșire. Împietrit, cu fața spre sud, se asigura cu ajutorul puterilor lui supranaturale că imperiul va respecta în continuare Legile Cerului. Știa că obstacolele pe care le întâmpină țintesc pierderea integrității.

Era conștient că, mai întâi, trebuia să câștige bătălia dinăuntrul lui. Din perspectiva acelui om, cu un asemenea nivel de responsabilitate, nu exista o distincție clară între propria lui integritate și cea a imperiului. Adevărata victorie o constituia învingerea sinelui și reintegrarea în unitatea ființei lui. Numai atunci soluția, rezultatul și măsura nivelului lui de neprihănire se iveau și se întrupau sub forma unei armate aliate sau a puterii lăuntrice, a intemperiilor, a foametei care aveau să înfrângă dușmanul la fel de eficient.

Alături de Visător simțeam acut înțelepciunea arzătoare și vie care străpunsese dintotdeauna istoria civilizațiilor, din cele mai vechi tradiții până în istoria modernă a afacerilor. De la imperiul chinez, la cel al lui Robert Maxwell, de la Walt Disney la tărâmul Regelui Arthur, aceeași lege nestrămutată parcursese secolele: „Când regele se îmbolnăvește și pământul se îmbolnăvește. Căci regele este pământul și pământul este regele."

Până și aserțiunea istorică a lui Ludovic al XIV-lea îmi apărea într-o nouă lumină. „L'Etat c'est moi" nu reprezenta numai strigătul unui despot, afirmația unui suveran fără limite, așa cum o interpretasem noi de-a lungul timpului, ci conștiința unui om care-și împletise strâns destinul personal cu acela al milioanelor de oameni, cu al întregului imperiu.

„Un conducător, un om de afaceri, un om cu responsabilitate cunoaște faptul că destinul lui financiar, longevitatea și succesul acțiunilor lui, precum și sănătatea lui fizică, sunt inextricabil legate de nivelul integrității lui. Există o singură condiție de îndeplinit pentru a aluneca dintr-o lume scindată în una desăvârșită!

Există un singur lucru de care trebuie să ne lepădăm..."

Pauza scurtă care urmă mi se păru interminabilă.

„Suferința."

„Nu este chiar atât de dificil" spusei eu, repede. „Cine n-ar accepta?"

„Totuși, pentru omul obișnuit este chiar imposibil", argumentă Visătorul. *„Ție, de exemplu, ți-ar plăcea să alungi suferința, însă acest lucru ar implica alungarea unei lumi pline de încleștări, conflicte, sciziuni, practic renunțarea la lumea ta, singura pe care o cunoști.*

Numai cei care se cunosc pe ei înșiși pot descoperi că «nu se află nimic în afara sinelui»... că sunt singuri în univers și că sunt singurii responsabili de situațiile în care se găsesc și de tot ce li se întâmplă."

Aici, Visătorul își îndreptă spatele și își înălță ușor gâtul, ca și cum ar fi vrut să se apropie de cer. Apoi spusese: *„Pentru a atrage ceva măreț, pentru a concretiza ceva, omul trebuie să se înalțe înăuntrul ființei, să se apropie*

de unitate, de integritatea care reprezintă dreptul lui câștigat prin naștere... Cea mai adevărată și concretă parte din fiecare dintre noi este visul."

Visătorul închise ochii și rosti aceste cuvinte pe care le-am notat sârguincios în carnețel: *„Visul este cel mai real lucru care există... Tot ceea ce vedem și atingem, precum și tot ceea ce nu putem vedea și atinge, de la atomi până la cele mai îndepărtate galaxii, reprezintă reflectarea visului nostru..."*

15 Realitatea înseamnă Vis plus Timp

„Țelul nostru comun este să devenim Unu. Scopul nostru este unitatea ființei. Numai după ce această unificare se petrece înăuntrul nostru și dobândim starea de integritate, numai atunci putem fi cu adevărat «atinși de vis».

Realitatea înseamnă Vis plus timp."

Înregistram acest aforism în termenii unei ecuații cu simbolurile: V + T = R. Într-o bună zi aveam să transmit această formulă studenților mei, înmagazinând în ea înțelepciunea acestei viziuni și taina energiei ei nestăvilite.

Totul izvorăște din vis. Tot ceea ce vedem și atingem, orice lucru palpabil, se naște în sânul invizibilului. Iar timpul descriptează. Aceasta reprezenta vârful și miezul gândirii Visătorului, arhitrava filosofiei Lui puternice, sferice și coerente, care hrănea rădăcinile unei universități a viitorului și făurise deviza: Visibilia ex Invisibilibus.

„Visează... visează... să nu încetezi niciodată să visezi... Visează!... Zboară!... și să nu te oprești niciodată" mă îndemnă El cu tărie. *„Realitatea te va ajunge din urmă."*

Cu acea rugăminte, Visătorul părea că intenționează să încheie cea de-a doua seară petrecută în Shanghai.

În restaurant rămăsesem numai noi doi. Chiar și trupa de jazz din foaier încetase să mai cânte. Prin fereastră, turnul Oriental Pearl TV se contura, ca o rachetă imensă și strălucitoare pe pista de lansare, gata să devoreze spațiul.

„Visează... să nu încetezi niciodată să visezi... realitatea te va ajunge din urmă!"

„De ce există atât de puțini, în istoria omenirii, care au un vis?"

„Pentru a fi «atins de vis», omul trebuie să atingă unitatea ființei", răspunse Visătorul. Îmi amintesc că acea expresie mă cutremurase. *„Numai un individ integru, indivizibil, își poate induce Visul și conștientiza că «visul» este cel mai real lucru care există."*

„Dar ce se întâmplă cu cei care nu visează?", am întrebat, când mi-am dat seama că erau atât de mulți cei ce nu fuseseră niciodată incluși în clubul privat al Visătorilor.

„Toți oamenii visează, toți au puterea de a-și crea propria lume, însă foarte puțini sunt conștienți de ea și știu cât de puternic este visul lor... că are forța de a îmbogăți orice lucru din jurul lor sau de-a hrăni cosmarul lumii.

Foarte puțini, datorită voinței și neprihănirii lor, pot visa o lume perfectă și o pot materializa. Aceasta este condiția îndeplinită numai de războinici, de eroi, de oamenii care iubesc."

În viziunea Visătorului, „visul", cel mai real lucru care există, ocupă ultima treaptă de pe scara realității, întrucât el de fapt reprezintă condiția întrupării.

Mintea mea ardea în flăcări. O grămadă de întrebări se îmbulzeau una peste alta și se adunau împrejur căutând un răspuns. Înainte de a-mi deschide gura, Visătorul mă întrerupse cu un gest evaziv.

„Nu poți afla voința în lume" a spus El, pe tonul cuiva care împărtășește un secret decisiv *„Voința se află doar înăuntrul tău... dar este îngropată. Trebuie să o dezgropi!"*. El n-a mai adăugat nimic, mi-a mai dat doar câteva clipe de răgaz pentru a termina de scris și a reflecta la ultima frază. Apoi a definit desăvârșirea, ca pe abilitatea de a te îndrepta fără ezitări în direcția propriului vis, fără amânare sau cădere în păcat. *„Omul care își poartă permanent visul cu el, nu poate fi pângărit... Totul, în viața lui, curge spre împlinirea marii sale aventuri."*

Observam că acea condiție era destul de larg răspândită. „Aparent, fiecare om încearcă", am argumentat eu, cu intenția strategică de a-L îndemna să-mi spună mai mult despre acel subiect pasional – „toată lumea sau, cel puțin majoritatea, încearcă să-și îndulcească viața, să-și facă planuri, programe și să atingă unele obiective."

Visătorul mi-a explicat diferența dintre a visa și a planifica. Oamenii care hrănesc un vis nu au îndoieli, incertitudini sau temeri. De fiecare dată când își îndreaptă gândul spre vis, ei se simt reînnoiți și pătrund în lumea

libertății. Deoarece visul este strâns legat de voință, el este chiar voința adevărului. Dimpotrivă, cei care planifică, cei care se străduiesc să atingă un obiectiv, de câte ori se gândesc la ceva îi cuprinde anxietatea și cad pradă propriilor temeri și îndoieli.

„Teama și îndoiala sunt cancerul visului", a afirmat El laconic, oferindu-mi încă o maximă puternică și memorabilă. Apoi a făcut o pauză. M-am bucurat de ea, pentru a-mi pune notițele în ordine. Notițele deja acopereau toate paginile carnețelului meu. Eram foarte preocupat de această îndeletnicire când am tresărit, la auzul vocii Lui. „Oamenii muncesc, planifică și acumulează cu tărie și cu o energie despre care ai zice că este tenacitate. De fapt, este doar teamă... Săgeți de adrenalină, ca niște șocuri electrice, străpung încontinuu universul întunecat al celulelor lor. Acești oameni par a fi foarte ocupați, idealiști declarați sau afaceriști hotărâți, însă ei sunt fideli morții și numele lor apar pe statele ei de plată."

Notițele mele devorau cu lăcomie filele albe. Simțeam substanța neprețuită a cuvintelor și prezenței Lui. Le simțeam cum împrospătează aerul și călătoresc neobosite, spre cele mai îndepărtate colțuri ale planetei, spre cele mai ascunse cute ale ființei umane, pentru a-i cicatriza rănile și a-i alunga umbrele. Eram tulburat. O emoție irațională, un fel de plânset, mă împingeau ușor spre pereții ființei mele și fiecare fibră îmi tremura. Mi-am ridicat capul din notițe și i-am văzut chipul, foarte apropriat de mine.

„Muncește pentru un ideal. Stai în slujba umanității care visează, care aspiră, care cere!" a spus Visătorul. Nu voi putea niciodată să uit sau să ocolesc cuvintele care au urmat. *„Străduiește-te, în permanență, să te perfecționezi. Încearcă întotdeauna să-ți sporești înțelepciunea. Plătește în avans pentru existența ta. Ajută-i pe alții în eforturile lor dacă ți-o cer sincer. Numai tu poți să faci acest lucru, din interior. Eu nu mă pot pune în locul tău. Am încercat imposibilul...Am mers contra destinului tău inflexibil, care deja te condamnase... pentru a-ți da o șansă, pentru a te înălța din condiția ta. Numai cel ce iubește se bucură de libertate și numai cel ce este liber se bucură de iubire. Libertatea și iubirea reprezintă două fațete ale aceleiași realități."*

Lecțiile memorabile despre dependență, îndrăgostire și, ultima, despre unitatea ființei, care începuse la Hotelul Peace, își găseau epilogul pe malul Bundului, în acele cuvinte care răsunau ca un strigăt de luptă.

„Într-o zi, cere să devii Visător" m-a sfătuit El cu blândețe și a adăugat *„Dintre toate destinele posibile, acesta este cel mai măreț... Cere să devii inventatorul, creatorul propriului univers... Atunci lumea îți va asculta ordinele și îți va da tot ce-ți dorești..."*

La auzul acestor cuvinte, am închis ochii. Mi se părea că cerul Shanghaiului era spintecat de cea mai frumoasă și strălucitoare cometă. Eram sigur că acea dorință mi se va îndeplini, dacă o voi cere cu sinceritate! Acum sau niciodată, mă gândeam eu. Nu mi se va da o a doua șansă. Totuși, eram ca paralizat.

Visătorul și, împreună cu El, întreaga lume păreau să aștepte suspendați de firul subțire al intenției mele. Nu mai percepusem niciodată atât de clar faptul că totul depindea de mine și că Visătorul exista numai pentru mine.

Ani întregi de muncă, ucenicia îndelungă și toate eforturile mele susținute mă ajutaseră să mă îndrept spre acea răscruce esențială. Acum, în cele din urmă, marea acțiune pentru care mă pregătise Visătorul de atâta amar de vreme avea să înceapă sau avea să rămână în vâltoarea lumilor posibile. Venise vremea să-mi iau zborul. Ezitam, pe marginea acelui abis fără de întoarcere. Îl simțeam cum mă privește și cum vibrează. Atunci știam cu siguranță că El era singura ființă din lume care mă iubise cu adevărat. Simțeam cum mi se umplu ochii de lacrimi și cum pleoapele mi se umflă în încercarea de a le reține și sufoca. Apoi, lumea s-a întunecat și a trebuit să mă opresc din scris.

16 Să fii atins de vis

De când Îl întâlnisem, El mă îndemnase permanent să-mi lărgesc viziunea, să-mi schimb atitudinea și, odată cu ea, destinul. Atitudinile și evenimentele sunt inseparabile. Atitudinea reprezintă evenimentul. Se folosise, strategic, de orice prilej, crease evenimentele, întâlnirile și circumstanțele pentru a facilita trecerea mea pe nivelurile superioare ale existenței. Odată cu oportunitatea de a conduce o companie în Kuweit și cu rolul de antreprenor internațional, Visătorul nu făcuse altceva decât să continue a-mi oferi acea structură evolutivă pe care mi-o promisese la început. Ceea ce se întâmplase în Kuweit constituise o frână, o adevărată cădere, în cele mai joase stări ale ființei. Pe buza abisului, totul devenise un pretext de a amâna zborul: Heleonore, copiii, boala, casa...

Însă acum nu mă mai puteam ascunde și nici amăgi. În Kuweit, pentru a nu știu câta oară, mă îndepărtasem de trecerea pe un nivel superior de responsabilitate și înțelegere! Trădasem partea superioară din mine. Heleonore fusese doar un pretext.

„Pasul următor este întotdeauna necunoscut și invizibil", a spus El. *„Trecerea spre stările superioare reprezintă dintotdeauna un salt în necunoscut. Pentru a reuși, tot ce ai fost până astăzi trebuie să moară.*

Să muți chiar și un milimetru în ființă este un salt mortal, o tumbă cosmică pe care numai foarte puțini o pot face", a spus Visătorul, pătrunzând în gândurile mele, pentru a culege adevărata esență a stării pe care o trăiam. *„Adevărata diferență dintre doi oameni este amploarea visului lor. Omul care se preocupă doar constant de supraviețuire și se gândește numai la sine, dar la un sine fals, pentru că nu se cunoaște pe el însuși, nu poate fi atins de vis."*

Poți ști doar ceea ce nu ești; ceea ce ești cu adevărat, poți doar să fii.

După mai mulți ani, în timpul unei excursii în Macedonia, pe muntele Olimp, am descoperit că vechii greci îi etichetau drept idioți pe oamenii care se găseau în actuala stare a omenirii, adică pe egoiști. Idiotul era pentru greci opusul demiurgului, conducătorului sau aceluia care își ajută semenii.

„Un antreprenor, dincolo de aparenta căutare a unui avantaj sau profit, dincolo de ceea ce nici el nu-și poate imagina, se află în slujba unui proiect.

El este omul care își ajută semenii și știe că progresul lor înseamnă succesul lui.

El își dedică viața numai acestui fapt. Nu are altă opțiune. Asemeni căpitanului unui vechi vapor, el știe că trebuie să se întoarcă în port împreună cu acesta, sau să se scufunde împreună cu el."

Alături de Visător descopeream că numai visul ne eliberează și înfrânge toate limitele dinăuntrul nostru. Numai visul are puterea de a preschimba sărăcia în prosperitate, obstacolele în înțelegere și teama în iubire. Numai visul ne dă putere să depășim pragul paradisului pierdut.

„Paradisul nu este o altă lume... ci chiar lumea aceasta... fără limite" mi-a spus El. *„Să fii atins de vis înseamnă să primești darul unei mari aventuri personale, înseamnă să te confrunți cu propria ta integritate. Oamenii ce se dedică lumii întemeiate pe foamete și teamă nu pot fi atinși de vis... pentru că visul înseamnă libertate, iar ei, care încă din copilărie au urmat pe cei ce predicau dependența și profeteau nenorociri, au fost educați în carceră.*

De aceea, milioane de oameni depind de alții pentru a supraviețui. Ei sunt ușor de recunoscut, fiind marcați de absența totală a recunoștinței și de inapetența de a iubi.

A da înseamnă să îți oferi ție... Ca să dai, trebuie să ai și ca să ai, trebuie să fii."

Era pe cale să continue și buzele îi erau deja întredeschise, probabil pentru a-mi spune mai multe despre proiect, dar s-a oprit deodată, ca să mă observe mai bine. Privirea Lui îmi străpungea sufletul. Am văzut că reacționase ca și cum descoperise neputința mea iremediabilă de a îndeplini sarcina ce mă aștepta și m-am simțit ca un vagabond, care fusese prezentat pentru a fi acceptat în cel mai select club.

„Știi care este diferența dintre noi?", m-a întrebat El pe un ton aspru și sec.

Am tăcut, surprins de abordarea foarte directă a Visătorului care, după atâția ani de rezervă absolută, părea a pune fără înconjur problema misterioasă a naturii sale. Cine era cu adevărat Visătorul? El a așteptat, până când și-a dat seama că nu îi voi da niciun răspuns: *„Diferența dintre noi este că atomii mei dansează și se îmbată cu nemurire (cuvintele Lui mai precis au fost „cu nectarul nesfârșit al nemuririi"), în timp ce tu ești atras și guvernat de tot ce este muritor... Eu am învins moartea, în timp ce tu ai pariat totul pe inevitabilitatea ei."*

Mă zbăteam și nu aș fi reușit să ies la suprafață, dacă Visătorul nu ar fi intervenit să mă salveze. Atunci L-am auzit repetând acele cuvinte de neuitat.

„Eu sunt Tu!", a spus El și puterea acestei expresii devora distanțele siderale dintre ființele noastre. Mă simțeam mai apropriat de El ca niciodată. Când i s-a părut că vorbele Lui au avut efectul scontat asupra mea, a adăugat: *„Am fost și sunt tu, iar tu vei fi Eu. Ne despart eonii timpului și abisul conștiinței. Grăbește-te! Când te-am trimis în Kuweit, ți-am dat o picătură, dar tu voiai oceanul. Acum, când vreau să-ți dau oceanul, tu te retragi.„*

Mi-am închis ochii, căci simțeam viteza năucitoare cu care mă împingea și îmi era teamă că nu o să reușesc. În timp ce continua să vorbească, m-am ascuns într-un ungher al ființei mele și am așteptat acolo, ca o barcă la mal, să treacă furtuna. În acel moment a venit să mă salveze. Schimbarea bruscă a tonului și a vocii a explodat cu o asemenea tărie în pieptul meu, încât am fost pătruns de o inexplicabilă teroare.

„Hotărăște-te o dată pentru totdeauna !!!", a tunat El. În vocea sa se distingea voința de fier și ferocitatea eroică a unui comandant care dă ordine, în punctul crucial al unei bătălii sângeroase. *„Muncește zi și noapte pentru a te desăvârși și nu-ți uita niciodată promisiunea."*

„Dar ce promisiune am uitat?"

„Promisiunea de a te schimba!" a spus. *„O promisiune pe care nu ți-ai făcut-o doar ție, ci și tuturor ființelor vizionare și geniale care doresc să pornească pe această cale."*

„Cum să fac să mă schimb?"

„Visează un nou vis. Visează o nou lume!...Lumea este așa cum o visezi. Lumea este așa cum o dorești!...Ți-ai dorit-o violentă, falsă și indolentă. Lumea va fi diferită când te vei schimba! Regretul tău față de trecut te poartă mereu înapoi, spre lucrurile vechi..." a spus El, după o pauză lungă. *„Alungă-l!"* mi-a poruncit El. *„A venit vremea să te dedici trup și suflet Proiectului!"*

Mi-am promis cu cea mai mare sinceritate și solemnitate că nu îmi voi călca cuvântul și că nimic nu-mi va împiedica evoluția. Visătorul m-a fixat cu privirea mai multă vreme, iar eu i-am susținut căutătura. Am simțit cum crește nebunește neliniștea pricinuită de examinarea Lui, însă o licărire de bunăvoință fermă din privirea Sa, m-a făcut să mă relaxez.

„Să promiți nu înseamnă nimic", a spus El. *„Promisiunea unui om obișnuit este deja o minciună.*

Schimbă-ți atitudinea acum!... Aceasta este adevărata acțiune. Faptele, circumstanțele și evenimentele vieții se vor schimba pe parcurs.

Abandonează-ți munca și pleacă la Londra. Acolo vei întâlni bărbați și femei gata să lucreze alături de tine. Ei vor fi stâlpii marii revoluții, revoluția planetară, psihologică și individuală care va schimba din temelii modul de a gândi și a simți al acestei omeniri, deocamdată neputincioasă să se confrunte cu provocările ce o pândesc."

CAPITOLUL IX

Jocul

1 Crede pentru a vedea

Influența Visătorului începuse să aibă un efect surprinzător asupra vieții mele. În câteva zile, fără nicio ezitare, am vândut casa din Chia, mi-am dat demisia de la corporația ACO și m-am stabilit, cu familia, într-o vilă elegantă din luxosul Hampstead, la Londra.

Seven Oaks fusese reședința unui marcant om de afaceri. Arhitectura, obiectele, mobilierul, tablourile și statuile antice constituiau expresia simbolică a unei aristocrații antreprenoriale puternice, dar în același timp modeste. Seven Oaks era mai mult decât un extraordinar laborator alchimic. Acel tip de construcție mă cultiva și mă schimba, redeștepta în mine o claritate, o atitudine curajoasă și multă energie pentru „a face", a realiza lucruri măreț.

Acolo, în acea clădire, îndrumat de Visător, depuneam toate eforturile pentru a stârpi minciuna din viața mea odată pentru totdeauna. Acolo, învățam să pun capăt acelei jelanii, alcătuite din griji și îndoieli și să-mi exersez acea disciplină drastică pe care Visătorul o numea „arta de a visa": arta de a crede în sine, arta armonizării polarităților, a schimbării adversităților și opozițiilor, în evenimente de un ordin superior.

Alături de Visător, mă simțeam puternic și invulnerabil. Lângă El până și cele mai radicale schimbări, aparent nesăbuite, precum cele ce se petreceau în acele zile, pătrundeau pe nesimțite în viața mea și îmi răsturnau încetișor

ordinea. Acea plonjare în necunoscut, în loc să-mi tulbure existența, aduna fragmentele împrăștiate ale vieții mele într-un pumn și le strângea laolaltă cu putere.

Heleonore și copiii trecuseră cu brio peste aceste schimbări. Se simțeau ocrotiți. Hotărârea mea le oferea siguranță. Și totuși hotărârea, tăria cu care luasem acele decizii nu mă caracterizau. Încrederea în mine, care alături de Visător nu conținea nicio urmă de ezitare sau îndoială, se zguduia de câte ori mă îndepărtam de învățăturile Lui. Tot ceea ce se întâmpla în jurul Visătorului, acea gestație a ființei care guverna evenimentele, faptele și circumstanțele, care făcea lumea obedientă, supusă și maleabilă ca lutul, îmi era încă neclară.

Lunile se scurgeau cu repeziciune. Departe de Visător, visul începea să se subțieze, iar trecutul ieșea din nou la suprafață. În timp ce mă răcoream de principiile visului, aerul de afară îngheța și cerul se înnora. În universul meu, acum vâscos și dens, chiar și cea mai vagă mișcare era îngreunată și mă durea. Fiecare aspect al existenței mele, în nenumăratele ei manifestări, începea să reflecte întoarcerea mea spre trecut, îndoiala și regretul.

Așa cum se întâmplase și la reîntoarcerea din Kuweit, cu cât mă încovoiam, cu atât mai mult simțeam nevoia să concep programe și planuri. Din calculele mele, ajunsesem la concluzia că acel mod de viață avea să mistuie tot ce aveam, în curând. Era peste puterile mele să țin pasul cu El. Nu-mi puteam menține echilibrul. După părerea Visătorului, nu existau limite și nimic nu era exorbitant. *„Lumea ne așteaptă la ușă. Limita se află înăuntrul nostru."*

Viața aceea mi se părea prea riscantă. Teama de a rămâne fără bani mă împinsese să deschid un alt cont, la o bancă londoneză. Depozitasem acolo o bună parte din banii încasați la vânzarea casei din Chia și mi-am promis că nu mă voi atinge niciodată de acea sumă, „decât în caz de urgență". Nu i-am pomenit nimic despre asta Visătorului. Certitudinea ființei capabile de a se sprijini pe acea sumă, în caz că lucrurile ar fi luat o altă întorsătură, mă liniștea în momentele grele, când anxietatea mă copleșea și prelua controlul asupra vieții mele.

Acel cont devenise o proteză psihologică, ce luase locul încrederii în sine și curajului. Îmi ascundeam decizia sub o falsă responsabilitate, așa cum procedasem și cu câțiva ani mai înainte, când inserasem acea clauză de revenire în contractul meu de la corporația ACO. Această recurență

era un semnal evident de cădere pe făgașul repetitivității mortale. Când simptomele iminentei mele căderi deveniseră din ce în ce mai clare, m-am confesat Visătorului și am închis imediat acel cont, înainte ca trecutul să mă înghită fără nicio cale de întoarcere.

„Toată lumea crede în ceva... nu este deloc greu să crezi... însă prea puțini dau dovadă de o redeșteptare a voinței, de alegerea cărării drepte și urmarea ei fără ocolișuri. Să te obligi să crezi este mai presus decât să crezi... „ a conchis Visătorul, cu acea ocazie. *„«Să crezi în tine» înseamnă să creezi."*

„Oamenii deosebiți, din toate timpurile, și-au găsit resursele necesare pentru a-și atinge țelurile mărețe, numai după ce au îndepărtat orice urmă de îndoială din ființele lor. Adevăratul capital se găsește înăuntrul nostru. Resursele pe care le găsim reprezintă materializarea prosperității lăuntrice, pe care știm cum să o menținem, indiferent de împrejurări. Să nu te îndepărtezi niciodată de principiile «visului». Păstrează-le veșnic vii.

Nu te distanța de ele și vei vedea că totul va fi în avantajul tău, chiar și istoria, cea mai superficială și brută parte a existenței te va favoriza."

Ideile Lui mă inspirau, însă nu puteau fi puse în practică atât de ușor! Filosofia Visătorului mi se dezvăluia ca o potecă îngustă, pe care foarte puțini reușeau să se strecoare, chiar în momentul în care voiai să apuci pe ea. Pe creasta viziunii Lui, o imensă falie separa întreaga umanitate în două tabere: una cu oameni nedesăvârșiți și vlăguiți, ușor influențabili, supuși și dependenți, chiar și atunci când se credeau conducători, iar cealaltă – o mână de oameni verticali, aleși, ființe desăvârșite, binecuvântate cu o hotărâre de neclintit și convingeri de fier. Ei sunt aceia care sprijină pe umeri bolta cerului.

În opinia Visătorului, viața unei țări, a tuturor națiunilor, este dirijată de un conducător doar aparent, căci în realitate destinul este trasat de câțiva indivizi integri. Dacă ei n-ar exista, atunci soarta continentelor de pe planetă și a tuturor civilizațiilor ar fi deja pecetluită.

În spatele oamenilor care par să acționeze, al unor renumiți președinți de organizații mondiale, al instituțiilor umanitare și politice, al marilor imperii financiare și de afaceri, al magnaților, al miliardarilor și conducătorilor, se ascund oameni modești, sinceri și simpli, care dirijează subtil, prin „nonacțiune".

„În momentul în care un om care are încredere în sine pășește spre necunoscut, simte pământul tare sub picioare și își dă seama de nebunia lui genială. Crede pentru a vedea, și niciodată nu invers!"

Pe atunci însă nu mă bucuram de calitățile necesare pentru a mă integra în clubul oamenilor aleși. Cu o îndoială și teamă tot mai crescânde, socoteam și tot socoteam banii din cont, ajungând mereu la aceeași concluzie: suma obținută în urma vânzării casei din Chia avea să ne ajungă doar câteva luni. Nu-mi trecea prin cap nicio idee referitoare la viitorul meu. Nu aveam nici planuri, nici slujbă. Vechea lume mă izgonise, iar cea nouă nu se arăta, încă.

2 Schimbă-ți viața!

O întâmplare de la începutul noii mele aventuri mi s-a părut de o importanță semnificativă și decisivă. În timp ce căutam o casă la Londra, i-am arătat și Lui mai multe oferte de locuințe. Îngrijorat, apăsat de teama de a nu avea mijloace suficiente și nesigur de ceea ce urma să-mi rezerve viitorul, până și cele mai modeste case mi se păreau scumpe. De aceea, la acea întâlnire susținusem cu ardoare că un apartament nu prea mare, potrivit, frumos mobilat și situat pe o străduță dintre Marylebone Road și Regent's Park îmi era mai mult decât suficient. Nu voi uita niciodată reacția Lui. Ea îmi va rămâne mereu întipărită în memorie, alături de cele mai neprețuite învățături.

Cuvintele Lui mă izbeau, ca un jet de apă rece. *„Îți poți alege doar identitatea, limitele, mediocritatea"*, a fost reacția Lui la propunerea mea. Tonul Lui era disprețuitor. *„Anii se scurg, însă viața ta tot nu se schimbă. Lumea este astfel, deoarece tu ești astfel... Pătrunde în viziunea visătorului și nu te mai considera o ființă jalnică. Toate condițiile care dirijează existența unui om reproduc fidel așteptările acestuia."*

Îmi amintesc că am încercat să mă apăr. Credeam că opțiunile mele se datorau condițiilor în care El mă plasase. În cazul de față, mă gândeam că era mai înțelept să iau deciziile și să-mi asum responsabilitățile, luând în considerare posibilele dificultăți viitoare. Opțiunile mele ar fi fost cu totul diferite dacă aș fi beneficiat de resursele necesare...

„Fiecare lucru trebuie câștigat. Toate obstacolele pe care Le-am presărat în calea ta sunt binecuvântări ascunse. De fapt, sunt pietre de hotar, pe drumul spre integritate și înțelegere."

Credeam că mă ironizează. După atâția ani de muncă, alături de Visător, mi se părea că învățasem să amortizez fiecare șoc în ființa mea și că eram

gata să accept răsturnarea tuturor ideilor și credințelor comune. Că știam să rezist, în ciuda obstacolelor și dezamăgirilor. Însă... mă înșelam.

„Nu mai este timp de pierdut. Transgresează, transgresează permanent orice realizare și succes aparent. Nu mai urma nicio clipă vechiul făgaș și credințele vetuste. Depășește-ți limitele!

Răul de azi reprezintă binele de ieri, care nu a fost încă depășit."

Mușchii mei faciali se contractaseră și nu mai știam ce expresie să adopt. Voiam să mă revolt și să strig cu toată tăria că nu acea viziune deschisese calea justificărilor, acuzelor, lamentărilor sau regretelor... Frustrarea, neputința, alcătuiseră un nod care mă strângea de gât. Nu mai puteam emite decât sunete nearticulate. Încercam să-mi revin, să-mi pun ordine în gânduri pentru a spune ceva înțelept, dar...

„Schimbă-ți viața!", a strigat Visătorul, cu toată puterea. Vedeam cum i se îngroașă vinele de la tâmplă și gât, ca un torent tumultuos, și mi se făcu frică. Strigătul Lui mai tremura încă în văzduh, suspendat între noi pentru o eternitate surdă. Viziunea unui războinic suflând în goarnă mi se înfățișa dinaintea ochilor. Dar nu am avut timp să mă dezmeticesc, căci Visătorul trecuse la invective tunătoare.

„Încă te mai întorci spre trecut. Ți-ai vândut sărăcia în zadar! După ce ai dat casa din Chia, ai căzut în precaritate și suferință. Nu mai purta cu tine trecutul și toate nenorocirile lui... Adu-ți aminte... Trecutul este cenușă. Nu pleca în lume, dăruindu-te altora... Deja dai prea multe semne de precaritate... Poartă-mă mereu cu tine, pe mine... Cuvintele mele... Poartă-mă cu tine!..."

La auzul acestui nou urlet, țâșnit în mine o teroare nemărginită și insuportabilă, pe care o simțeam cum îmi inunda fiecare colțișor al ființei și cum devora spațiile imense ale interiorului meu. La acel strigăt, care dura absurd de mult, barierele mele lăuntrice au început să se prăbușească și să se năruie, ca zidurile Ierihonului, lovite de decibelii trâmbiței lui Joshua. Mă simțeam mai sănătos și mai întreg ca niciodată.

Acea furtună se stinse la fel de brusc cum se ivise și Visătorul revenea la atitudinea Lui obișnuită, ca și cum nu se întâmplase nimic. A urmat o pauză. În acele clipe, speram că uraganul trecuse. Cu greu, încercam să mă reculeg, când L-am văzut punându-și degetele arătătoare vertical în colțurile gurii. Observam că acel gest dura o veșnicie, ca o mișcare derulată cu încetinitorul. Urmăream cu atenție fiecare detaliu al mișcării Lui, care părea a fi o parte dintr-un ritual necunoscut, de război. Apoi îngrijorarea și anxietatea mea au

crescut. Excentricitatea Lui, încetineala extremă cu care îl executa, învăluia acel gest într-o amenințare necunoscută... ca într-un ritual războinic. Mi se tăiase răsuflarea și emoțiile mele se învolburau într-un vertij.

Când, în cele din urmă am înțeles că cele două degete arătătoare de la colțul gurii simulau un megafon, am început să-mi fac griji pentru acele strigăte formidabile care-mi gravau în carne miezul învățăturilor Lui. Dar de data aceasta, Visătorul nu mai țipa. Și-a apropiat fața de mine și, cu o voce stinsă, a șuierat: *„Locuința pe care o cauți în Londra nu-ți este destinată ție, ci Visătorului! Adu-ți aminte de asta! Dacă te gândești la tine, atunci ceea ce urmează va fi vlăguit și împuținat, precum lumea ta... Alungă-ți îngrijorările și apropie-te de Mine. Vei descoperi că obstacolele nu există cu adevărat și că tu ești adevăratul obstacol, deoarece crezi cu convingere în limite."*

Din acea zi, agențiile au început să îmi înainteze soluții total diferite față de cele de până atunci. Visătorul avea, ca întotdeauna, dreptate. După ce mi-am schimbat atitudinea, lumea mă urma, ca o umbră. Nu mai căutam o casă pentru mine, ci pentru Visător. Când am ajuns la Seven Oaks, am recunoscut casa de îndată. Aceea era locunța unde trebuia să-mi duc la bun sfârșit „lucrarea". În câteva zile, Heleonore a pus totul în ordine și ne-am mutat, împreună cu copiii.

Pe atunci nu-mi dădeam seama de acest lucru, însă acea locuință fusese ridicată centimetru cu centimetru pentru a mă azvârli în abis. Era, cu siguranță, o strategie de-a Visătorului pentru a-mi iuți pasul, însă mă simțeam neputincios să deslușesc acea stratagemă regizorală. Fără ajutorul Lui, nu mi-aș fi imaginat niciodată că voi trece printr-o asemenea încercare. Seven Oaks reprezenta prăbușirea unei bariere, instrumentul cu care se sfredelea geologia internă a sărăciei și ignoranței ce se stratificaseră în mine de-a lungul anilor. Acea încărcătură de dinamită putea nărui bastioanele care apărau acel coșmar: identificarea cu o lume nefericită, limitată și săracă.

3 Plata

„Banii nu sunt reali. Numai viziunea și ideile omului sunt reale. Resursele și banii reprezintă consecința lor firească... ele se alipesc și se conturează sub forma „visului"... Dacă consideri că adevărata ta problemă este lipsa banilor", a spus El cu un sarcasm serafic *„du-te la bancă, să ceri un împrumut!"*

„Numaidecât!", am mințit cu nerușinare. Stomacul mi se strânsese într-un nod la gândul că trebuia să mă întâlnesc cu un bancher arțăgos, pentru a mi se acorda un împrumut imposibil. În mintea mea, îl acuzam pe Visător că mă aruncase în vâltoarea acelor necazuri. Îngrijorarea mea se transformase în agresivitate, așa că am izbucnit: „Și pe ce considerente au să mi-l dea?"

„Lumea știe!... Banca știe!", a spus El. *„Ca și lumea, de altfel, banca nu se află în afara ta. Ea îți poate oferi numai ceea ce deja deții".*

Cu o mișcare rapidă a capului, a privit teatral în dreapta și în stânga, pentru a se asigura că eram singuri și că nimeni nu putea auzi secretul pe care urma să mi-l destăinuie. Apoi cu o voce stinsă a spus: *„Nu mai există nimic în acest univers ce nu ți-a fost deja oferit. Omul poate primi numai bunurile pe care le-a plătit în avans."* Acea pantomimă mă luase prin surprindere, dar Visătorul revenise la tonul Lui grav, înainte ca eu să apuc să-mi șterg grimasa și să-mi pun o altă mască.

„Plata se face în timp sau în afara timpului!", a enunțat El. Pauza lungă care a urmat a pus într-o altă lumină semnificația acestei declarații și mă pregătea pentru discursul important care urma. *„Singura diferență dintre oameni este modul în care au ales să plătească..."*

„Omul care se încrede în el însuși a plătit deja, pentru tot ceea ce deține. Adevărata lui afacere, singura lui preocupare, este să se mențină întreg și să nu permită nimănui să-i știrbească integritatea. El este conștient că indivizibilitatea lui creează averea și că destinul lui financiar depinde de nivelul lui de integritate.

Fiecare efort pe care-l depui pentru a înăbuși jelania ascunsă înăuntrul tău îți va spori puterea financiară. De fiecare dată când mergi în direcția opusă mulțimii, vei produce avere în lumea evenimentelor.

Nimic nu este exterior. Banii care-ți parvin reprezintă autoobservarea, abilitatea de a sesiza o emoție negativă, o durere, o îndoială.

Lumea evenimentelor este prea lentă pentru a-l recunoaște pe cel care plătește în avans, care și-a încheiat socotelile cu invizibilul. Durează mult timp pentru a strânge acele credite, însă administrarea lor nu dă niciodată greș."

Aici, El m-a fixat intens cu privirea. Citeam în ochii Lui grandoarea revelației care urma și îi simțeam deja durerea. *„Tu, ca și alte milioane de oameni care adoră dependența, ai ales să plătești în moneda timpului: durerea!"*, a spus El, deranjat de acea comparație amarnică.

„Creditul și disponibilul sunt unul și același lucru, scindat de timp... Viitorul știe! Obținerea unui credit este un semnal evident că plata a fost deja efectuată. Dacă împrumutul este acceptat, înseamnă că deja ai plătit pentru el."

Eram năuc. Visătorul îmi dezvăluia secretul pe care niciun economist nu-l descoperise și îl monta într-o regulă esențială pentru a explica curajul, imaginația, siguranța statisticilor și a investitorilor din industrie, a visătorilor în afaceri, teoria întreprinzătorilor și nebunia genială a președinților ale căror companii, opțiuni, decizii sunt deseori cruciale pentru viitorul multor oameni, deși par nesăbuite, dacă nu chiar nebunești, în ochii oamenilor de rând.

„Atunci de ce, având asemenea oameni curajoși în frunte, marile imperii industriale și financiare s-au prăbușit?", am încercat să obiectez. Visătorul iuțise mersul și încercam din răsputeri să țin pasul cu El.

„În viață, ca de altfel și în afaceri, există o singură cale care te conduce spre eșec: a înceta să mai crezi în tine!"

La Institutul de Studii Economice din Napoli, împreună cu maestrul Palomba, pășisem pe calea trasată de Amoroso, pe teritoriul „visului", al ideilor universale, care înălțau omul și alcătuiau forțe puternice în economie și societate. Dar acestea erau o nimica toată pe lângă ceea ce experimentam cu Visătorul.

„Cum poate un om controla evenimentele și fenomenele de dimensiuni planetare, ca de exemplu progresul piețelor, cotele de schimb ale monedelor, mediile politice, cadrele legislative și relațiile internaționale?"

„Există Arta de a Visa, Arta de a Crede și a Crea, abilitatea de a eleva ființa spre nivelurile superioare ale responsabilității, pentru a atrage idei noi și posibilități mai bune de a face și a avea.

Economia, politica și chiar istoria urmează legile ființei. O minte cultivată în spiritul limitei și a finitului nu poate înțelege acest lucru. Trebuie doar să știi că universul care te înconjoară este un fir de nisip în comparație cu ființa ta.

Cu cât ești mai mult, cu atât ai mai mult. Omul care are încredere în sine dobândește toate resursele necesare pentru a se confrunta cu toate acțiunile, fie ele și imposibile. Economia unui om corespunde perfect nivelului lui de integritate. Cu cât ești mai mult, cu atât ai mai mult și niciodată invers."

A făcut o pauză, pentru câteva clipe, și astfel am avut destul timp să reflectez asupra răspunsului Lui. Cu cât ești mai mult, cu atât ai mai mult. Cu cât ești mai mult, cu atât ai mai mult, îmi repetam întruna... dar sensul acestui concept, atât de simplu și totuși atât de complicat, îmi scăpa. Nu puteam să mi-l însușesc, să-l transform într-o parte din mine.

În cele din urmă, m-a fulgerat un gând... Calitatea creează calitate. Acesta era marele secret. Economia calității va dirija viitorul omenirii și va aduce soluții pentru toate problemele ei: o vindecare planetară.

Calitatea gândirii unui om creează economia lui. Numai economia calității poate da naștere unei averi inepuizabile, inalienabile și adevărate. Era minunat. Filosofia Visătorului anunța un nou model economic. El îmi oferea formula unei învățături complet necunoscute în școlile de studii economice și în lumea afacerilor.

„Economia nu va fi niciodată dirijată de economiști", a spus El, infiltrându-se în vâltoarea gândurilor mele. *„În viitorul apropiat, fiecare organizație, de la compania cea mai mică până la cea mai puternică multinațională, se va preschimba într-o companie ideologică, o Școală a Ființei.*

Succesul și longevitatea ei vor depinde de filosofia sa. În fruntea fiecărei organizații se vor afla filosofi ai acțiunii, poeți și vizionari utopici, pragmatici, capabili să pătrundă în ființă și să-i hrănească rădăcinile. În lumea economică și financiară, cea mai imperceptibilă lărgire a viziunii, elevarea comprehensiunii, poate strămuta munții."

4 Suntem arcul, săgeata și ținta

De când sosisem la Seven Oaks, alergasem în fiecare zi. Trebuia doar să traversez strada pentru a mă afla în Hampstead Heath, unde puteam alerga în voie, de-a lungul aleilor, în jurul lacului și pe potecile cu iarbă dinspre Parliament Hill. În acea dimineață alergasem cu disperare, fără întrerupere, pentru a alunga anxietatea și îndoielile care mă asaltau permanent și încercau să prindă rădăcini. Nu-l mai văzusem pe Visător de luni întregi. Îmi părăsisem slujba, vândusem casa din Chia și mă stabilisem la Londra. În tot acest timp, nu primisem nicio veste de la El. În lipsa unui rol social sau serviciu, fără întâlniri sau proiecte, nu știam cum puteam da un sens vieții mele. Până atunci nu-mi dădusem niciodată seama atât de clar cât de importantă era, pentru mine,

relația cu ceilalți și lumea exterioară, în toate manifestările ei caleidoscopice. Mai mult, anxietatea și îngrijorările, pe care pe atunci le identificam cu ideea de responsabilitate, opoziția și fricțiunile, pe care le consideram roadele firești și inevitabile ale relațiilor cu ceilalți, deveniseră un drog, fără de care apăreau efectele deprivării.

Oamenii cunosc doar durerea... care dă sens existenței lor. Suferința le dovedește că sunt vii.

Reflectasem la aceste cuvinte, multă vreme. De luni de zile experimentasem pe viu cât de paradoxală era condiția umană. În momentele de calm și bucurie și în absența durerii, omul se simte anihilat. Cândva, Visătorul îmi povestise că bucuria nu poate fi savurată de omenire, în stadiul ei actual. Până și o clipă de fericire este prea mult. *„Bucuria, seninătatea, recunoștința și iubirea reprezintă stări ale ființei pe care umanitatea, în stadiul actual, nu le poate gusta. Dacă ele ar putea pătrunde în viața unui om obișnuit, s-ar transforma în furiile tartarului în ființa lui. Fericirea aparține numai acelora care cunosc Arta de a Visa. Doar cel ce iubește și visează, poate suporta energia generată de absența durerii."*

După ce mi-am terminat alergarea, am revenit în Courtney Avenue, în plină viteză. Pe ultima sută de metri am grăbit pasul, așa cum obișnuiam. Gândul la un duș fierbinte îmi dădea vigoare și tărie în gambe.

Brusc, i-am simțit prezența. Era un sentiment indicibil. El se afla chiar acolo. Venise Visătorul! Am aruncat o privire rapidă asupra hainelor mele, a treningului ud de sudoare și a tenișilor plini de noroi. Am decis, pe loc, să ocolesc casa și să intru prin spate, pe la intrarea dinspre grădină. De acolo, mă puteam furișa în baie să mă spăl și să mă aranjez. Adevărul era că întâlnirea cu Visătorul, mai ales că nu ne văzusem de mai multă vreme, producea în mine sentimente contradictorii. Trebuia doar să-l văd, să-i aud glasul, sau să-mi amintesc cuvintele Lui, ca să resimt o accelerare a ritmurilor ființării, o comprimare a timpului, care mă trimitea „la treabă".

Iubeam și în același timp detestam efortul neașteptat de a-mi pune în ordine fragmentele împrăștiate din corpul ce, în absența Visătorului, se dezmembrase. Era un fel de trezire forțată, care mă determina să recunosc că, datorită uitării, ne pierdem identitatea și devenim o parte din gloată, din mulțime.

Însă nici nu am avut timp să urc prima treaptă a scării care ducea spre camera mea, că vocea Lui a răsunat cu putere și m-a înghețat.

„Încă mai regreți trecutul!", a început El, cu o voce gravă, impunând un start abrupt discuției noastre. Visătorul sintetizase în acele puține cuvinte toate necazurile din ultimele luni, precum și starea mea sufletească. Din nou, eram surprins în flagrant. Da! De luni întregi regretam trecutul! Precum iudeii în timpului exodului, când erau gata să atingă libertatea, preferam siguranța vechilor constrângeri, solitudinea și o viață insignifiantă. Aveam nevoie să mă închin la idolul lumii, să mă întorc la confuzia mea obișnuită. Dacă aș fi putut, aș fi revenit cu dragă inimă în uterul primitor al iresponsabilității și dependenței. Aș fi preferat de o mie de ori vila din Chia, în locul acelei locuințe somptuoase din Londra, pe care nu eram pregătit s-o întrețin și care mă făcea să mă simt mic și ireal.

În clipele de luciditate, îmi dădeam seama că Visătorul mă împingea spre niște limite pe care nu le-aș fi putut depăși niciodată. Mă punea în fața unor situații pe care nu le-aș fi experimentat nicicând. Alături de El, pluteam permanent deasupra unui abis, ca un dansator pe frânghie. Dedesubt, curgea Styxul vieții mele, o mlaștină cu ape murdare, îmbibată cu boli și vulgaritate.

Chiar de la prima întâlnire, Visătorul mă prevenise în legătură cu primejdiile deșertului, cu atacurile prădătorilor invizibili cu care trebuia să mă confrunt în timp ce-l traversam. Îmi aduceam aminte de cuvintele rostite cu o seară înainte de plecarea la Londra: *„ȚELUL... EUL... suntem propriul nostru obiectiv... suntem arcul, săgeata și ținta ... țelul, care pare a fi în afara noastră, reprezintă de fapt reversul lui «eu sunt». El ne poartă înapoi, spre clipă, spre comprimarea timpului, spre ștergerea distanței dintre noi și noi înșine. Arta supremă este schimbarea noastră, care se poate petrece doar în acest moment.*

Existența unui om obișnuit, oricât de tumultuoasă și de plină ar părea, este doar o tolerare continuă a unei repetitivități nesemnificative. Scopul nostru în viață este să ne preschimbăm într-o capodoperă... Este o călătorie în care oricine, mai devreme sau mai târziu, pe parcursul uneia sau a o sută de vieți, trebuie să pornească. Nu există niciun alt obiectiv și nimic altceva mai emoționant..."

M-am descălțat încet și mi-am așezat încălțările lângă mine. Cu picioarele goale, m-am îndreptat spre locul din care se auzea vocea Visătorului și, fără niciun cuvânt, l-am căutat cu privirea, din tocul ușii salonului.

5 „Am venit să te eliberez!"

Oboseala datorată alergării se manifesta prin nevoia urgentă de a mă sprijini de tocul ușii și răsuflarea mea greoaie îl irita pe Visător.

„Stai drept și nu te mai sprijini de nimic!", mi-a poruncit El. *„Nu mai permite nimănui să te vadă ostenit și sleit."*

Cu un gest imperios, înainte de a putea deschide gura pentru a oferi o explicație, mi-a dat de înțeles să tac: *„Nu da vina pe alergare... Chiar dacă ai fi alergat la maraton, tot nu ai fi avut dreptul să apari vlăguit și epuizat. Trebuie să-ți spui: aș fi putut să alerg mai mult...!"*

Acele cuvinte mă loveau ca un bici și îmi alungau gândurile, împreună cu prefăcătoria de a fi obosit. Când a văzut că îmi îndrept spatele și mă strecor din tocul ușii, și-a început discursul: *„Încă mai regreți trecutul!"*, a repetat El. Urma de dispreț care se ascundea în umbra vocii Lui mă rănea cu cruzime. *„Regretul te poartă înapoi spre legile trecutului și îndepărtează «lucrarea» căreia te-ai dedicat de atâția ani de zile. Pe drumul integrității nu există popasuri pentru regret. Din moment ce ai început «călătoria», nu mai exisă cale de întoarcere!"* Apoi, tonul Lui s-a schimbat. *„Cauți etichete"*, a spus El, cu grija exagerată pe care o au adulții când vorbesc cu un copil. *„Dacă înlături sforile, nu ai de ce să te agăți. Această stare de suspendare nu face decât să sporească teama care s-a născut în tine.„*

Visătorul îmi vorbea așezat pe unul dintre fotoliile camerei de zi, chiar lângă focul aprins. Un nasture de argint de la haina Lui reflecta flăcările focului. Acea rază de lumină străpunsese cutele ființei mele și mă cutremura, în timp ce deschidea o altă cale de înțelegere. Ca tot omul de rând, și eu iubeam durerea mai mult decât viața însăși. Visătorul mi-a explicat că omul, mai degrabă decât să înfrunte fățiș spaima necunoscutului, se teme să nu piardă ceea ce îi este atât de familiar: durerea și suferința. Această fobie ridică o barieră de netrecut în calea manifestării voinței, spre ceea ce deținem cu adevărat și ne face să aparținem mării întunecate a mulțimii.

După nașterea fizică, după tăierea cordonului ombilical, copilul este încredințat noilor săi părinți: îndoiala și durerea. Numai întâlnirea cu Școala ar putea permite o altă naștere și tăierea acelei teribile legături. Iar visul și voința reprezintă reîntoarcerea la părinții naturali. De starea de extaz, de libertate, atinsă în absența îndoielii și fricii, se poate bucura numai omul integru. *„Asta este ceea ce îți ofer. Libertatea este foarte costisitoare, însă nu din acest motiv este de neatins."*

„Încă mai scotocești în umbrele trecutului, în căutarea unor vechi măști", a spus El și în vocea Lui se ghicea acea compasiune pe care o simte cineva pentru o ființă amărâtă și neajutorată. Apoi a adăugat pe același ton: *„Simți lipsa unui rol pe care să-l joci...*

Omul nu se poate lăsa purtat de trecut sau de experiențele anterioare. Trecutul este cenușă. Pe drumul spre integritate, el trebuie să se încredințeze unor noi simțuri: intuiția și cel de-al șaptelea simț, «visul».

Rolurile reprezintă temnițe... gratiile lor, deși invizibile, sunt mai tari ca oțelul..."

„Dar te-am ascultat mereu... Mi-am părăsit slujba, mi-am vândut casa... ce altceva ar mai trebui să fac?", am izbucnit eu, dând curs întregii furii strânse în atâtea luni de așteptare. Culpabilitatea, dezamăgirea și resentimentele ieșeau la iveală, deoarece mă lăsasem prins în mrejele acelei aventuri care nu avea niciun rost, oricât de mult aș fi încercat să-i dau de cap.

„În zadar ți-ai părăsit slujba și te-ai stabilit în altă țară, dacă nu ai tras învățăminte... și nu te-ai eliberat", mi-a spus El, cu o sumbră blândețe, fără să-i pese de starea mea din acel moment.

După ce au trecut câțiva ani, pot să recunosc încă o dată că Visătorul venise la timp ca să mă salveze. *„Pentru a evada din temnița rolurilor lui, omul trebuie să se simtă istovit de repetitivitatea sterilă a evenimentelor și circumstanțelor din viața lui."*

A urmat o lungă pauză. Stăteam și-l ascultam chiar acolo, în pragul salonului. Mă simțeam incomod. Eram murdar și asudat de la alergare. Voiam să mă spăl și să mă schimb în haine curate. Mi se părea că atunci era momentul propice, așa că i-am cerut permisiunea să mă retrag. Visătorul era adâncit în gânduri. Am interpretat o mișcare subtilă a capului drept încuviințare și am plecat. Dușul și tricoul curat m-au revigorat. Când m-am întors, m-am îndreptat ușor, cu pași de pisică, spre celălalt fotoliu de lângă șemineu, la o distanță respectuoasă de Visător. Îmi adusesem deja carnețelul. După ce am respirat adânc, eram gata să încep. Știam că urma o lecție obositoare. Când a început să vorbească, avea un alt ton: *„Nimeni nu construiește case pe pod. Podurile au menirea de a fi traversate."* a remarcat Visătorul.

„Rolurile, ca și podurile, au menirea să te ducă mai departe, ele trebuie depășite. Oamenii irosesc prea mult timp pe ele și, în loc să le străbată până la capăt, rămân țintuiți acolo. În drumul spre integritate, orice moment trebuie primit ca nou... orice clipă trebuie să slujească la transgresarea

momentului anterior... orice respirație trebuie să reprezinte un gest de recunoștință, dedicat elevării ființei spre alte zone de libertate."

„Cum poate trăi cineva într-o lume eliberată de roluri?", am întrebat.

„Rolurile sunt măști care trebuie purtate și interpretate voluntar, deliberat. Să le interpretezi nu înseamnă să și crezi în ele!"

A continuat să-mi explice că, dacă El îmi purta pașii spre o anumită direcție, eram dator să o înțeleg în deplinătatea ei. În viziunea Visătorului, rolurile erau orânduite ierarhic, în funcție de complexitatea și nivelul de responsabilitate pe care îl comportau. Era de nestrămutat în ideea că un om nu se putea ridica sub nicio formă spre un rol superior, dacă propria lui ființă nu și-a însușit mai întâi piramida ierarhică de mai jos. Din explicația Lui privind rolurile, mi-am format o imagine cu mai multe ulcioare, de diferite mărimi care se suprapuneau unele peste altele, precum cutiile chinezești.

„Te eliberezi de un rol atunci când ai învățat să-l interpretezi perfect", m-a lămurit Visătorul și a luat drept exemplu un dirijor care trebuie să cunoască îndeaproape toate posibilitățile și problemele fiecărui instrument.

„Un rol interpretat conștient nu numai că ne eliberează, dar, de asemenea, alungă brutalitatea și violența din lume", a spus El. *„Când te identifici cu rolul, când crezi în el, nu numai că devii sclavul lumii, dar te agăți de lume ca și cum ar fi singurul lucru real, unica certitudine.*

Să crezi într-un rol, oricare ar fi el, înseamnă să te minți pe tine însuți."

Fără să fac prea multe calcule, mi-am dat seama că nici experiențele a zeci de vieți n-ar fi ajuns pentru a împlini acest parcurs.

„Exact", mi-a confirmat Visătorul. *„Tocmai de aceea nimeni, mai ales dacă urmează o potecă bătută, nu se poate elibera vreodată de rolurile lui... și nici nu va dori să o facă!"*

„Cum se explică faptul că nimeni nu vrea să se elibereze de rolurile lui?", am întrebat. „Cine n-ar fi fericit să se descotorosească de angajamentele și responsabilitățile de a fi tată, soț sau manager?" am sugerat că numai simțul responsabilității ne împiedică să le părăsim.

„Dimpotrivă", a replicat sec Visătorul. *„Omul obișnuit consideră că abandonarea unui rol echivalează cu renunțarea la propria viață... ca azvârlirea unui colac de salvare într-o mare nesfârșită. Oamenii sunt mai legați de rolurile lor și, chiar mai mult, de suferințele care constituie parte integrantă din ei, decât de propria respirație."*

Se scurse o pauză lungă în care am rămas tăcut.

„Rolurile sunt ca niște scuturi în spatele cărora oamenii, prefăcându-se ocupați, își apără lipsa de responsabilitate."

„Este și cazul tău!", a subliniat El, pe tonul cuiva care prezintă o demonstrație concludentă. Începeam să-l înțeleg pe Visător. Afirmația Lui nu era surprinzătoare, dar asta nu îndulcea în vreun fel situația. După ani de trudă alături de Visător, un semn prevestitor, sub forma unei apăsări dureroase în stomac, m-a avertizat că discursul Lui era pe cale să depășească planul abstract și să se centreze asupra mea.

6 Jucarea rolurilor

„Asta e ceea ce trebuie să schimbi... ceea ce simți acum!", a spus El, observând grimasa mea de durere. *„Uită-te la tine! Încă mai crezi că Eu și cuvintele Mele suntem cauza, când de fapt această durere a clocit dintotdeauna înăuntrul tău, ca o mlaștină cu apă moartă!*

Ea reflectă simptomul unei răni nevindecate și sursa tuturor necazurilor tale... însușește-ți această durere... conține-o.... înțelege-o... iubește-o.... Nu fugi de ea!"

Încercam din răsputeri să înțeleg, să-mi revin din chinul la care mă supunea și pe care-l legase de discursul inițial, reînnodând firul din locul de unde îl rupsese.

„Dacă te identifici cu rolurile înseamnă că ai uitat Jocul", a spus El. *„Nu există spectacol sau teatralitate. Un eveniment, o situație sau o întâlnire declanșează reacții mecanice înăuntrul tău ca un arc într-o cursă de șoareci.*

Imagini mentale, gânduri, emoții și senzații se adaptează la o schemă prestabilită mecanic. Mușchii feței se contractă pentru a lua anumite expresii, cuvintele înfloresc pe buze și astfel te transformi într-un ostatic, până când alte condiții și întâlniri te vor catapulta într-o altă cușcă..."

El mi-a explicat că acest lucru se întâmplă atunci când un rol este impus de lume, din exterior. Totuși, atunci când rolul este jucat intenționat, nu putem fi subjugați de el, ne eliberăm de el și odată cu noi eliberăm și lumea.

„Un rol trebuie jucat fără a crede în el. Însă acest lucru este posibil doar pentru aceia care au atins o înțelegere și un control asupra ființei lor: un rezultat obținut prin ordine, disciplină și multă muncă de autoobservare."
A subliniat că, pentru a-l însuși, fiecare rol ne cere să învățăm un limbaj

aparte: gesturi, comportament, atitudini și o întreagă gamă de expresii verbale și faciale. Să-ți asumi un rol înseamnă să-ți însușești un bloc de idei, un pachet de convingeri, prin filtrul cărora omul gândește și simte. Însă jucarea unui rol este o sarcină dificilă. Deseori, omul își poate irosi întreaga viață învățând să joace un singur rol, fără voința și responsabilitatea care să-l maturizeze pentru a-l depăși și a trece mai departe.

Mi-a spus că fiecare om, datorită necesităților existenței lui obișnuite, învață să joace un număr restrâns de roluri, cel mult cinci sau șase. Pentru a se adapta la circumstanțe, el trece de la unul sau altul, ca un robot, fără scop, condiționat de schimbarea împrejurărilor. Contrar a ceea ce crede, nu se bucură de libertatea de a decide. *„Libertatea îți dă dreptul să joci «deliberat» orice rol dorești, fără a fi vreodată încătușat de el"*, a accentuat. *„Iar în omul obișnuit, această dibăcie, care nu valorează nimic, se împuținează odată cu vârsta, până când se risipește. Consecința este că, atunci când apar condiții care diferă puțin de cele obișnuite, omul nu mai știe ce mască să poarte."*

Mi-am dat seama că acesta era motivul pentru care nu ne găsim locul, ne simțim stingheri și amenințați. Din cauza faptului că nu știm ce mască să purtăm, că nu o avem în recuzită, ne dovedim limitele, precum câinele lui Pavlov, care nu poate face distincția între cerc și elipsă și, ca urmare, turbează. Din acest motiv, toate facultățile, mentale, fizice și emoționale, funcționează la întâmplare. Gândurile, emoțiile și acțiunile se împletesc printr-o legătură spasmodică și ființele umane se transformă în marionete biologice. Ne simțim goi și suntem invadați de o jenă teribilă. Ne-ar plăcea să dăm bir cu fugiții. Și totuși, acestea sunt momentele în care, datorită unei fisuri înguste dintre piele și mască, este posibil să ne observăm pe noi înșine și să ne recunoaștem esența, partea cea mai adevărată.

„Cei ce recunosc că dețin o recuzită restrânsă de roluri și sunt conștienți de tirania impusă de sforile care le stânjenesc acțiunile au făcut deja primii pași spre integritate."

Însă omul obișnuit, cufundat în somnul hipnotic, legănat de jelania lui, va continua să se amăgească singur și, oricât de groaznică ar fi viața lui, se va complăcea așa și nu va găsi niciodată tăria de a evada.

„Rolul este un joc încântător, cu condiția să fie interpretat în mod conștient. Însă, dacă te identifici cu el, dacă uiți Jocul, este fatal."

Visătorul s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră. A tăcut câteva minute și a privit grădina din Seven Oaks, pajiștea superbă, plantele luxuriante

strălucind în lumina ultimelor raze de soare. Când și-a reluat discursul, tonul vocii Lui era neobișnuit de tandru.

„Rolurile sunt ca treptele unei scări. Să nu cumva să te complaci în vreunul dintre ele. Folosește-te de ele", m-a îndemnat. *„Folosește-le, pentru a te ajuta să faci pasul următor!"*

După părerea Visătorului, fiecare rol reprezintă materializarea unui anumit mod de a gândi. Părăsirea unui rol și trecerea la următorul înseamnă că schimbarea s-a petrecut și în ființă și fiecare pas înainte înseamnă îndreptarea spre vindecare.

„Învață să-ți ridici calitatea ființei și fiecare rol va fi abandonat, ca o haină uzată", a conchis El. *„Această practică se numește «consumarea» rolului și definitiva eliberare de el."*

Noua expresie m-a izbit. Visătorul a observat perplexitatea mea și mi-a explicat că această „consumare" a rolului înseamnă asumarea esenței, a responsabilității din umbra fiecărui rol, eliberarea sinelui de el, pentru totdeauna, de vreme ce nu-ți mai este de folos.

„Astfel se va elibera lumea de sarcina neplăcută de a-ți revela iadurile pe care le porți înăuntrul tău și de truda înspăimântătoare de a reflecta lipsurile, durerea și moarte ta."

7 Calea de întoarcere

„Tot ce se află în afara noastră, lumea pe care o vedem și o atingem, oamenii, circumstanțele și evenimentele pe care le întâmpinăm sunt o revelare a Ființei, o confirmare a modului nostru de a gândi... Rolurile în care încă suntem încarcerați ne dezvăluie rănile pe care încă nu le-am vindecat."

A luat o pauză, pentru mai multă vreme. În loc să înțeleg și să împărtășesc energia acelui moment, m-am refugiat printre filele carnețelului și m-am prefăcut că le recitesc și conspectez. Colțurile spre care mă împingea Visătorul erau dureroase. Și totuși, încă mai încercam să evadez. Îmi doream să am mai mult timp... ceva mai mult timp.

Părea puțin dezorientat, așa că eu, care savurasem alături de El adevărata viață pentru câteva clipe, m-am reîntors să-mi iau locul printre obiectele neînsufletite din cameră, nestingherit, ca o umbră printre umbrele lumii.

„Evenimentele reflectă stările care le-au creat. Numai Școala Ființei cunoaște limbajul lor simbolic și poate lumina calea de întoarcere, prin labirinturi, deșerturi, iaduri lăuntrice, spre stările superioare, adevăratele izvoare ale tuturor întâmplărilor."

Umbra serii asedia Seven Oaks și se anina de ferestrele imense, gata de a pătrunde și a cuceri salonul în care ne aflam. Chipul Visătorului strălucea în flăcările focului, în timp ce El așeza atent alte buturugi peste tăciunii aprinși. Era un moment magic. Îmi era din ce în ce mai greu să iau notițe în semiîntunericul încăperii. Mi-am sprijinit capul pe spătarul fotoliului și am închis ochii, pentru a mă concentra mai bine.

„Stai drept", mi-a poruncit sec, Visătorul. *„Mai ai puțin și adormi chiar aici, în fața Mea...!"*

A fost ca o plesnitură de nuia. O lavă de gânduri și sentimente, autocompătimire, culpabilitate, resentimente, erupeau violent și se amesteca în ființa mea, până când s-au scurs într-un singur simț, cel mai arzător și insuportabil dintre toate: simțul nedreptății. În acel moment, dintr-o săritură bruscă, asemenea unei insecte, m-am pomenit în locul Visătorului. Mă priveam. Eram viața care vedea moartea murind. Trăiam niște clipe infinite, de intensă luciditate. Apoi, am revenit la starea de vigilență, cu ochii larg deschiși și spatele drept. O senzație de furnicare pe sub piele m-a stăpânit câteva minute. Apoi s-a spulberat. Mi-am promis că nu voi mai fi prins niciodată cu garda jos.

Acum rememoram acea secvență, pentru a-mi retrezi o idee despre strategiile la care recurgea mereu Visătorul, cu scopul de a mă îndrepta spre acele zone ale ființei unde învățăturile și energia Lui deveneau propria mea esență. Când s-a petrecut acest lucru, am știut că aveam la dispoziție doar câteva secunde pentru a strânge doagele vasului meu, coastele ca din lemn de stejar, care scârțâiau și erau gata să cedeze, sub greutatea unui vin mai proaspăt și mai de soi.

8 „Nu ești pregătit!"

Simțeam cum creștea revolta înăuntrul meu și sângele îmi pulsa cu putere, la auzul vorbelor Lui.

„Ai alungat voința personală și ai încredințat lumii, de atâta amar de vreme, propria viață. Lumea exterioară reprezintă singura ta realitate și

ai transformat-o într-o divinitate... un idol de piatră care-ți guvernează existența.

De fapt, lumea este doar o reflectare... Gândurile, emoțiile și atitudinile se conturează în lumea evenimentelor și îți îndeplinește toate dorințele.

Atâta amar de vreme ai crezut că lumea este reală și că deținea propria ei voință. Ai transformat-o în domnul și stăpânul vieții tale. De atâta amar de vreme ți-ai încredințat puterea unei umbre, pe care tu singur ai proiectat-o."

Venise momentul decisiv... Venise vremea să înlătur sforile zdrențuite, să las vechile lucruri să moară... Simțeam abisul unei lumi răsturnate deschizându-se, sub picioarele mele.

„Lucrurile nu se schimbă și nici nu se pot schimba... Numai tu ești acela care se poate schimba."

Aici, El s-a oprit. Acea pauză se prelungea considerabil, înăuntrul meu. Îngrijorarea și apoi o teamă nedeslușită mă învăluiau, până la sufocare. Nimic nu părea să justifice agitația mea și totuși distingeam că în cuvintele Lui și, mai ales în acea tăcere, lua ființă ceva imprevizibil. Încercam să mă liniștesc, dar îmi era peste putință. În cele din urmă, ca și cum luase o decizie dificilă, Visătorul a anunțat cealaltă fază a „lucrării", care m-ar fi condus la următoarea trecere. În acel moment începea inițierea care ar fi implicat fiecare moment din viața mea. Pe tonul cuiva care transmitea o decizie reflectată îndelung, El a spus: *„Au trebuit ani grei de pregătire, pentru a te determina să conștientizezi că ființa ta este fragmentată... ani de-a rândul pentru a te convinge că ești cufundat într-un somn hipnotic, care guvernează tiranic existența tuturor oamenilor.*

Am adus ordinea în viața ta... Te-am eliberat de angajamente și programe, ca să te poți dedica orânduirii principiilor unui sistem educațional care te va ajuta să te ridici din iadurile cotidianului."

Visătorul a tăcut și a rămas adâncit în gânduri, mai multă vreme. Apoi, pe un ton categoric, a anunțat: *„Sunt femei și bărbați pe care ar fi cazul să-i întâlnești... „*

„Cine sunt?... Unde sunt?... De ce ar trebui să-i întâlnesc?", am întrebat eu, temător.

„Nu dintr-un motiv anume", a răspuns Visătorul, cu o neașteptată blândețe. *„Astfel «jocul întâlnirilor» devine interesant, unic și eficient. Va trebui să întâlnești sute de oameni, fără vreun alt scop... decât să recunoști, în fiecare dintre ei, un fragment din tine... Dacă îți vei aminti de Mine și de*

promisiunea ta, fiecare întâlnire va fi un bun prilej pentru tine să te compari cu partea nerezolvată și necunoscută din tine!"

„Sute de întâlniri?... Bine, dar asta înseamnă că va dura ani de zile!...", am exclamat, înspăimântat de-a dreptul de acea perspectivă.

„Durata va depinde de tine... «Jocul întâlnirilor» va dura tot atât cât neînțelegerea ta și va fi la fel de stăruitor ca rezistența ta. Datorită «jocului întâlnirilor» vei conștientiza că lumea reprezintă una dintre creațiile tale, iar ceilalți sunt reflectarea ta... Și chiar dacă această concluzie îți va lua ani de trudă, cel puțin îți va dezintegra vechea credință că lumea are puterea de a te înălța și dobori, că ceilalți te pot iubi sau pot lupta contra ta, că există o voință ostilă în afara ta, care-ți controlează și dirijează viața.

Lumea există, deoarece tu exiști.

Lumea este vie, deoarece tu ești viu", a declamat Visătorul și apoi a continuat: *„Lumea este umbra ta... Omului i-ar plăcea să găsească în ea înțelegerea pe care o simte fremătând înăuntrul lui... și astfel își irosește existența căutând viața printre fantome... El crede într-o realitate din afara lui... își pierde vremea scormonind printre umbre!... însă atunci când scormonești printre ele și te identifici cu ele, umbrele devin mai reale decât tine și lumea exterioară devine un fetiș... un zeu care se vrea venerat, ascultat și lingușit. Fiindcă ai uitat de adevărata voință și ai renunțat la dreptul tău de creator..."*, iar apoi, a rostit următoarele cuvinte: *„Nu uita... ceilalți sunt imaginea ta exterioară... sunt reflectarea a tot ce vrei să vezi, să simți și să atingi înăuntrul tău."*

„Atunci... eu și cei apropiați ție", l-am întrebat „Ce însemnăm noi pentru tine?"

După ce am rostit aceste cuvinte, am înțeles din bătăile rapide ale inimii că îndrăznisem să trec dincolo de limitele a ceea ce puteam auzi și conține. El m-a cercetat cu privirea, preț de câteva momente infinite, probabil pentru a aprecia dacă puteam să îndur ceea ce avea să-mi spună.

Apoi mi-am amintit cuvintele Lui: *„Nu există nimic în exterior... Nu există nimic în exterior..."* Forța lor mă azvârlea într-un univers pustiu, în care eram singurul locuitor, creator, domn și stăpân absolut. Eram înghețat și înspăimântat. Aș fi dat orice să revin și să-mi retrag întrebarea. Zidurile ființei se zgâlțâiau sub povara acelui moment crucial. *„Toți sunteți Eu"*, a spus El *„fragmente din Mine... aparent exilate."*

9 Scurtătura

Eram descumpănit. Visătorul îmi încredința o sarcină imposibilă și mă simțeam sleit chiar înainte de a începe.

„... *«Jocul întâlnirilor» îți va da șansa să comprimi timpul... Vei învăța în acest joc despre tine, mai multe decât ar învăța un om obișnuit în zece vieți...*", a spus El, pe un ton ferm, însă perspectiva de a mă întâlni cu atâția necunoscuți iluștri, de a munci luni sau ani în acest scop, mi se părea în continuare absurdă. Chiar nu mai exista vreo altă cale?

„Din punctul tău de vedere, lumea este prea reală. Însă «jocul» te va elibera de această panoramă rigidă și pietrificată și îți va deschide, calea spre o viziune a lumii mult mai fluidă, mai lichidă.

Lumea este o emoție", a spus El și apoi a așteptat ca licoarea magică a învățăturii să-mi pătrundă în fiecare fibră.

„Întâlnirile te vor ajuta să-ți măsori nivelul de responsabilitate, te vor învăța să te cunoști complet... Îți vei da seama că toți oamenii pe care îi vei întâlni reprezintă partea necunoscută din tine, șansa de a-ți descoperi una dintre răni, una dintre bolile ascunse pe care vei putea, astfel, să le vindeci."

„Cum voi ști să-i aleg? Despre ce voi discuta?", am întrebat fără a încerca să-mi ascund teama. Speram din toată inima să fiu scutit de acea sarcină.

„Nu contează absolut deloc despre ce veți discuta", mi-a retezat-o Visătorul. *„Pui această întrebare deoarece încă mai crezi că ceilalți sunt în afara ta. De fapt, ceilalți reprezintă stările ființei care se materializează în lumea evenimentelor... Ceilalți reprezintă timpul."*

„Dar cei care își sacrifică viața pentru ceilalți? Cei care îi întâlnesc pe ceilalți pentru a-i ajuta și vindeca? Dar misionarii?"

„Chiar și misionarul se întâlnește cu sine, cu îndoielile, temerile și faliile lui. El se amestecă cu cei care sunt prea superstițioși pentru a-și învinge propria superstiție. Pătrunde în lumea suferinței pentru a-și vindeca rănile, pentru a se întoarce spre izvor, spre adevărata cauză. Și chiar și-atunci când nu este conștient de acest lucru și crede că o face pentru alții, de fapt ceilalți sunt cei care-l ajută și au grijă de el.

De îndată ce înțelege ce stări i-au ușurat misiunea, el va fi vindecat și va înceta să mai fie misionar. Va numi pe altcineva în locul lui și va merge mai departe."

Eram tulburat. Răspunsul Visătorului mă dăduse peste cap. Încercam din răsputeri să-mi revin, când am sesizat că El lăsase deoparte discursul și îmi răspundea la întrebarea anterioară.

„În ceea ce-i privește pe cei pe care îi vei întâlni, trebuie sa știi ca eu însumi îi voi alege și îndrepta spre tine. Lucrul cel mai important pentru tine este sa înveți să «vezi».

Când vei «vedea», îți vei însuși istoria acelor bărbați și femei și, dintr-o dată, vei câștiga beneficiul a ani și ani de experiențe, eforturi, sacrificii, succese și căderi. Să-i «vezi» înseamnă să-i recunoști înăuntrul tău, ca pe niște răni care trebuie cicatrizate, ca pe organe ce trebuie vindecate. Să-i «vezi» înseamnă să te ierți pe tine însuți. Astfel, fiecare întâlnire va deveni o treaptă pe care trebuie să pășești, pentru a urca tot mai sus."

Interesul meu pentru ceea ce spunea Visătorul a crescut, iar acest lucru nu a trecut neobservat. Această poveste a întâlnirilor începea să capete semnificația unei arte marțiale misterioase și necunoscute. Lumea, cu orașele și continentele ei, caleidoscopul nesfârșit al activităților umane, ca un lut moale, lua forma unei competiții imense, în care se desfășurau milioane de dueluri invizibile. În urma rezultatelor lor, se decidea cine va conduce și cine se va supune.

„Oriunde se întâlnesc, preț de câteva secunde sau ani, în deșert sau în afaceri, doi oameni formează – inevitabil - o piramidă. Ei se poziționează pe treptele diferite ale unei scări invizibile, respectând o logică matematică și lăuntrică, o ierarhie planetară, ce ține cont de strălucire, orbite, greutate și distanță față de soare."

Continuam să iau notițe și, cu fiecare rând completat, rezistența îmi ceda, îmi schimbam atitudinea. Din discursul care a urmat, viața se contura ca o cale de-a lungul unui sistem de roluri care creșteau în complexitate, până când atingeau vârful, punctul în care toate rolurile erau integrate și dizolvate.

„Omenirea, în stadiul actual, nu caută să se vindece. Nici măcar nu dorește asta. Ea este împinsă să înainteze mecanic, de tăria unor forțe necunoscute... Forțele care dirijează evoluția ei sunt suferința și durerea.

Și chiar dacă pare că majoritatea oamenilor au înlocuit propriul progres cu siguranța aparentă a unei cariere sau mirajul unei averi financiare sau al succesului artistic, de fapt nici cel mai mărunt om nu poate scăpa de procesul imperceptibil, mecanic și involuntar, de vindecare. Munca în organizații, efortul depus pentru jucarea rolurilor, adversitățile, suferința și

problemele pe care viața i le presară în cale, formează o disciplină necesară pentru a-l îmbunătăți și îl ridică spre zonele cele mai înalte ale ființei...

Este un sistem foarte greoi", a conchis Visătorul. *„Și poate dura mai mult decât o viață să înaintezi chiar și cu un milimetru pe verticala ființei..."*

Pe de altă parte, „jocul", așa cum îl va descrie ulterior Visătorul, constituie cea mai rapidă cale de a escalada piramida rolurilor umane și de a le transcende cu o viteză fulgerătoare. În final, Visătorul mi-a rezumat cele mai importante informații în folosul meu, concluzionând: *„Ești încă încătușat în ceea ce crezi că ești. Ceea ce vei vedea la întâlniri nu reprezintă ceea ce ești, ci ceea ce nu ești, omul care ai crezut că ești. Aș spune că studiul sinelui, autoobservarea, este lumina călăuzitoare. Când se aprinde lumina, umbrele dispar și rămâne doar ce este adevărat și real în tine, iar tot ce nu ești sau ai crezut că ești, se evaporă..."*

Întâlnirea noastră se apropia de sfârșit. Aveam inima strânsă, ca atunci când Padre Nuzzo mă scotea la tablă și, după ce părăseam banca și iresponsabilitatea anonimă și complicitatea confortabilă a colegilor de grupă, trebuia să mă bazez doar pe propriile puteri.

Urma să purced în noua mea aventură. Voiam să știu mai multe detalii despre oamenii cu care aveam să mă întâlnesc, discuțiile pe care urma să le abordăm, însă...

„În timpul «jocului» nu e nimic de plănuit. Va trebui să inventezi pe loc și să interpretezi deliberat rolurile și limbajul unor existențe pe care nu le-ai trăit niciodată. Momentul îți va dicta strategia, cuvintele pe care trebuie să le rostești și tot ce trebuie să știi pentru a salva întrevederea."

El mi-a povestit despre oameni deosebiți care sunt adevărați stăpâni în mediul lor. Precum niște mașinării perfecte și performante, aceștia au atins o neprihănire absolută în cadrul rolului-lumii... Umplusem pagină după pagină de notițe, fără a ridica măcar capul din carnețel. Recitirea lor îmi inocula toată tăria și determinarea pe care le simțeam alături de El. Îmi era clar că, în umbra fiecărei întrevederi, dincolo de superficialitatea aparentă a relației, se ascundea ceva deosebit: întrevederea cu o mulțime de o altă natură umană, marca drumul spre vindecare, pe care Visătorul îl numea integritate.

„Ceilalți te oglindesc, te măsoară și îți reflectă cu exactitate propriul nivel de responsabilitate."

Aparent, oamenii se întâlnesc pentru a lua decizii, a încheia contracte de afaceri, dar sunt total inconștienți de ceea ce se petrece cu adevărat în relațiile lor. Întâlnirea în sine este un pretext. Relația adevărată se reflectă la alt nivel. Dincolo de aparențe, când doi oameni se întâlnesc, mizele sunt mult mai mari.

„Fiecare om pe care îl întâlnești este o poartă. El îți poate împiedica accesul sau poate deveni treapta de sus. Fiecare întrevedere te măsoară și stabilește poziția ta pe scara responsabilității umane", m-a informat Visătorul, pe tonul cuiva care dă ultimele sfaturi, precaute, în ajunul unei acțiuni riscante. Apoi a mai adăugat: *„Adu-ți aminte! Ceilalți te reflectă!... În timpul «jocului» nu vei întâlni pe altcineva, în afară de tine... În câteva clipe va trebui să știi ce parte din tine se află dinaintea ta și să înțelegi de îndată care este țelul întrevederii, ce mască trebuie să porți și să-ți asumi rolul pe care celălalt, indiferent dacă este femeie sau bărbat, dorește să-l interpretezi.*

Diferența dintre cele două părți ale tale implicate în «joc» este că tu știi cum să interpretezi, în timp ce celălalt interpretează fără să știe. Între voi doi există o distanță infinită, o diferență de eternități, o diferența care îți permite să te înalți cu o viteză amețitoare pe verticala piramidei rolurilor umane, să cucerești poziții pe care în lumea orizontală le-ai dobândi după ani întregi sau abia după generații succesive."

Aici Visătorul mi-a vorbit despre „scurtătură", o potecă verticală care comprimă timpul și ne poartă spre cel mai adevărat lucru din noi: visul.

10 Comprimarea timpului

Datorită învățăturii Visătorului, puteam percepe o lume guvernată de provocări, în care ezitarea nu-și găsea rostul. Doi oameni se întâlnesc. Fără simboluri sau aparate de identificare, goi, în deșert. Inevitabil, unul decide direcția, iar celălalt îl urmează. Asemenea unor animale din junglă, folosind un limbaj zoologic, ei dau semnale despre rasa, forța, teritoriului și rangului celuilalt. O reacție, un obicei, un gest, expresia unei emoții, o privire, un cuvânt, cea mai vagă grimasă, dezvăluie poziția pe care o ocupă fiecare pe scara evoluției. Acel nivel de înțelegere este înregistrat în univers și stabilește evenimentele din viața noastră: ceea ce știm, facem, avem și, în cele din urmă, ce ascunde destinul nostru financiar.

Tonul Lui devenise mai familiar atunci când a pus: *„Când doi oameni se întâlnesc, în mod inevitabil unul conține și celălalt este conținut."*

„Ce înseamnă să «conții» o persoană?", am întrebat.

„Înseamnă să fii responsabil de întreaga ei lume, roluri, viață, precum și de viețile celor care depind de ea. Înseamnă să cunoști soluția la orice problemă a ei și răspunsul la orice întrebare.

Dacă nu reușești, va trebui să aluneci pe potecile obișnuite: ale timpului și experienței. Se vor scurge ani, înainte ca șansa pe care nu ai știut s-o fructifici la acea întrevedere să se arate din nou, pentru ca tu să pătrunzi în zonele superioare ale ființei, spre înțelegere și integritate; în orice caz, va trebui să repeți acea probă, dacă ești destul de norocos să ai parte de o a doua șansă."

Simțeam cum viziunea mea devenea mai amplă. Mă pregăteam să ascult mai atent, deoarece Visătorul urma să-mi transmită un alt fragment din acea învățătură care urma să-mi schimbe viața.

„Este un joc periculos și dificil", m-a atenționat El *„Chiar și o privire, un cuvânt, cea mai mică mișcare sau gând te pot trăda și ademeni într-o capcană mortală! Un om fără Școală este neajutorat. El trece prin «jocul întâlnirilor», dar nu cunoaște regulile, nu are nici cea mai vagă idee despre locul lui adevărat, în cadrul Jocului, nici măcar nu știe dacă are vreunul. Cel care «vede» jocul îl și conduce, în vreme ce acela care nu-l poate «vedea» devine o victimă a lui."*

„Cum voi ști că am trecut proba, care va fi rezultatul unei astfel de întrevederi?", l-am întrebat cu voce tare, ca și cum l-aș fi văzut pierzându-se în zare.

„În viața omului, lucrurile se împletesc într-un șuvoi unic și reflectă nivelul lui de înțelegere, desăvârșirea lui. Dacă îl vei «conține» pe celălalt, nu vei da greș; vei simți o bucurie imensă pentru că ai adus lumină vindecarea unui alt ungher al ființei tale. Când acest lucru i se întâmplă unui om, îl află întreg universul."

„Cum se află de întrevedere, dacă are loc într-un spațiu privat și fără martori?", am întrebat.

„Oamenii și lucrurile fac parte dintr-o țesătură deasă. Un sistem nervos planetar conectează toate celulele omenirii. Singur, într-un colț al camerei, omul transmite întregului univers starea sa, nivelul său de responsabilitate și intenția lui.

Nu există loc pentru trișa, nici loc pentru interpretări."

11 Ceilalți te dezvăluie

Visătorul îmi promisese că ne vom revedea săptămâna următoare la Spaniards Inn, o cârciumă veche din Hampstead. Până atunci, mi-am petrecut timpul meditând la ceea ce spusese în legătură cu „jocul". Gândul care nu-mi dădea pace era că mi se așezase pe umeri, cine știe pentru câtă vreme, una dintre cele mai excentrice sarcini: să întâlnesc sute de oameni pentru a descoperi... că ei nu există.

„N-am spus niciodată că ceilalți nu există", m-a corectat lipsit de tact, Visătorul în timpul întâlnirii noastre, cu o grimasă de compătimire care tăia ca o sabie. Apoi a rostit: *„Am spus că ceilalți nu există în afara ta!... Când te vei lămuri în această privință, vei cunoaște motivul pentru care ei sunt necesari..."*

Prin „certitudine analogică" Visătorul îmi oferea o șansă unică, și „jocul întâlnirilor" constituia un instrument evolutiv de neînlocuit. Totuși, eram asaltat de o mulțime de îndoieli și îngrijorări de care nu reușeam să mă eliberez. În afară de complexitatea și efortul de a organiza atât de multe întâlniri, mă mai neliniștea o întrebare: cum puteam face față cheltuielilor, dacă „jocul de întâlniri" îmi ocupa tot timpul, dacă îmi cerea să călătoresc și să stau pe perioade mai lungi în Anglia și în alte părți ale lumii?

În plus, mă mai tulbura o problemă: ideea că acele întâlniri reprezentau în realitate, dueluri. El mă avertizase cândva: *„Nu există niciun moment în care viața ta să nu fie în pericol"*. Amintindu-mi aceste cuvinte, mi se întărea acea convingere și astfel creștea anxietatea mea competițională și mă cutremuram la gândul întâlnirii cu acei necunoscuți, fără să cunosc motivul real al temerii mele. În timpul „jocului" trăiam o neînduplecare, ce, ca prin filigran, înnegura imaginea și o picta în culori sumbre. În concluzie, mi se părea că puteam să am parte de unul dintre următoarele sfârșituri: ori să dau dovadă de o tărie, curaj și demnitate ieșite din comun, pentru a pași spre următorul nivel, ori celălalt îmi va încătușa gleznele și mă va țintui pe cele mai joase niveluri ale existenței, condamnându-mă să las pe câmpul de luptă al vieții rămășițele unui războinic învins.

La început, nu îndrăzneam să-i spun nimic Visătorului despre acest lucru, deoarece îmi era neclar dacă acea senzație izvora din îngrijorarea mea de a nu mă ridica la nivelul sarcinii sau din teama altruistă pentru cel care urma a fi „învinsul" întâlnirii.

Aceste gânduri mă însoțeau în timp ce mă îndreptam spre vechiul local. Atmosfera pe care am găsit-o înăuntru nu se schimbase prea mult față de zilele de odinioară, când era frecventat de artiști și poeți precum Shelley, Keats și Byron. Venisem mai devreme. Visătorul nu ajunsese încă. Mă uitam cu luare-aminte împrejur, în încercarea de a descoperi ce loc strategic ar fi ales El. În cele din urmă, m-am hotărât să iau o masă în cel mai liniștit colț. Pe perete, un trofeu reprezentând o flintă, amintea de faptele îndrăznețe ale unui brigand legendar. Între timp, rumegam gândurile care mă nelinișteau. Sosirea Visătorului m-a prins din nou în flagrant. Înainte să pot lua vreo măsură, m-am simțit împietrit de jenă, trăind confuzia acelora care sunt luați pe nepregătite sau pe picior greșit de superiori. Doar să-l văd pe Visător și îmi era de ajuns ca să-mi „amintesc" atitudinea corespunzătoare. Încercam rapid să adopt un aer demn și să adun fragmentele împrăștiate ale ființei mele, înainte ca El să se apropie. Dar, în timp ce se afla la ușă, mi-a făcut semn, cu o mișcare subtilă a capului, să-l urmez. M-am ridicat de la masa pe care o alesesem pentru noi și am pășit alături de El, spre parter. Mă stinghereau aglomerația, conversațiile clienților, mirosul greu de bere și aerul îmbâcsit. Masa de la primul etaj ar fi fost mult mai potrivită pentru discuția privată pe care o purtam în minte, însă Visătorul privea spre dreapta, spre mijlocul camerei, unde zgomotul era mai intens și m-a invitat să iau loc.

El nu a lăsat să treacă neobservată starea în care mă găsise și m-a atenționat în trecere, pe un ton jovial și chiar ironic.

Mă gândeam să mă folosesc de faptul că era binedispus, însă trebuia să fiu precaut. Învățasem pe propria piele, de atâtea ori, cât de rapid se putea schimba dispoziția Lui și cât de teribilă putea fi furia Lui. Un cuvânt, o inflexiune sau cea mai mică mișcare nepotrivită erau suficiente pentru ca El să explodeze. Voiam să-i adresez o întrebare care-mi sintetiza starea de spirit și îmi ocupa gândurile cu privire la „joc": ce se întâmplă cu cei care pierd?

Apropierea mea fizică față de Visător mă lămurea pe deplin. Îmi dădeam seama că ceea ce voiam să-l întreb cu adevărat era ce s-ar întâmpla dacă erai învins chiar de la primele întrevederi.

„Nu-ți face idei greșite", a spus El, anticipând întrebarea mea. *„Ți-am spus deja... pe timpul «jocului» nu sunt nici învingători, nici învinși."* Acele cuvinte erau clare și distincte ca și cum strigătele se suspendaseră și rămăsesem singuri în local. Vocea Lui nu trecea prin mulțime, nu era

nevoie să se ridice deasupra zarvei, pentru că venea dinăuntrul meu. După ce a plutit înapoi, pe firul apei gândurilor, a ajuns la izvorul lor, la vechile credințe și prejudecăți, în locul din care ele țâșniseră și a adăugat: *„Viziunea ta este rodul unei scindări lăuntrice, al unei imaginii a lumii dominate de opoziții și adversități... De fapt, duelul are loc doar înăuntrul tău. Relația cu celălalt reprezintă cea mai palpabilă și superficială formă pe care o ia realitate, într-o întrevedere. Chiar dacă te temi că celălalt îți va lua toate bunurile adunate în anii de pregătire, decizia se ia în tine, pentru că tu și numai tu trasezi destine."*

A continuat și a oferit un exemplu elocvent. *„Să «conții» un om nu înseamnă să-l incluzi în propriile tale responsabilități, ci să-l alegi. Întrevederea cu un om cu o responsabilitate superioară, atrage întotdeauna după sine o grabă, un salt cuantic spre unitatea ființei"*, a afirmat El *„chiar dacă nu suntem conștienți de aceasta.*

Este o binecuvântare să întâlnești un om care te «conține». Acela care mai urcă o treaptă și trece dincolo nu-l abandonează pe celălalt destinului său. Dimpotrivă, devine responsabil de el. Știe că propria lui evoluție atrage evoluția celuilalt. Avansarea unui om, vindecarea unei singure celule, grăbește progresul întregii umanități...

Gândește-te cât de mult studiu și cât de multe șanse îți pot oferi ceilalți, pentru ca tu să-ți dai seama că nu există limite în calea succesului, pentru că adevărata victorie este câștigarea sinelui, prin armonizarea opozițiilor dinăuntrul nostru, chiar începând din acest moment.

Fără această înțelegere și fără conștiență lăuntrică, oamenii se întâlnesc unul cu celălalt într-o stare somnambulică, fiindcă sunt tulburați de îngrijorări, înnegurați de îndoieli și temeri, pierduți în discordiile zilnice. Se întâlnesc pentru a urmări obiectivele și avantajele iluzorii, exterioare și insignifiante."

Cu o mare ușurință, a subliniat că oricât de mult se dedică acțiunii, negocierilor de afaceri sau luării de decizii aparent importante, ei nu sunt, din punctul de vedere al unui om evoluat, altceva decât niște indivizi nesăbuiți adânciți în negocierea și tocmeala unor mărgelușe de sticlă, mărunțișuri și vechituri.

„Ei s-au îndepărtat de adevăratul obiectiv", a anunțat pe un ton care devenise din nou grav și aspru. *„Nu conștientizează importanța «jocului»... l-au uitat... nu mai interpretează, ci au devenit rolul însuși!"*

Dintr-o singură privire, s-a asigurat că aveam atitudinea corespunzătoare de a înțelege și apoi a încheiat cu următoarea remarcă: *„Pe drumul spre desăvârșire, în lumea omului responsabil, există suficient loc pentru cucerirea sinelui, cu tot ce implică el: mediocritate, minciună și identificarea cu lumea".*

12 Interpretarea conștientă: Arta Interpretării

„Pentru fiecare prilej există masca potrivită", a spus El. *„Principala abilitate pe care trebuie s-o cultivi în «jocul întâlnirilor» este Arta Travestiului."*

Tonul cu care vorbea și expresia feței îmi sugera că era pe cale să-mi destăinuie un fragment vital din învățătura Lui. Din manuscrisul antic „Școala Zeilor" precum și din cercetarea asupra vieții și gândirii lui Lupelius, aflasem de abilitatea lui legendară de a se deghiza. În cadrul Școlii lui, arta travestiului făcea parte din pregătirea unui războinic. După părerea lui Lupelius, rolurile reprezentau hainele psihologice pe care el însuși le purta și trebuiau să și le însușească și discipolii lui, atunci când îi învăța cum „să intre în pielea" acelui rol, cum să-l descoase până când îi află toate cotloanele, tainele, fără să uite cumva jocul și fără să cadă în mrejele lui.

Perspectiva sinuoasă aleasă de Visător dezvăluia importanța acestui element în pregătirea mea pentru joc.

„«Arta Interpretării» reprezintă îndemânarea războinicului de a trăi strategic", a afirmat El. *„Această dibăcie îl ajută să fie tot timpul «pe față», să-și asume cea mai corectă atitudine în funcție de fiecare împrejurare."* În cuvintele Visătorului recunoșteam învățătura lui Lupelius. Vocile lor se împleteau, imaginile lor se suprapuneau una peste alta în mintea mea, până deveneau una singură. *„Învață să trăiești strategic, să interpretezi conștient. Atunci vei ști ce imagine să adopți în orice situație. Numai aceia care interpretează pot înfățișa mii de ciudățenii, care transformă orice întrevedere într-un moment unic, diferit de toate celelalte care au fost sau urmează să fie, în întreaga istorie a lumii..."*

A făcut o pauză și după aceea vocea Lui a răsunat mult mai imperativă și puternică: *„Învață să interpretezi"*, a spus El. *„Numai aceia care interpretează își pot conduce propria viață și pe a celorlalți, câștigând și devenind liberi!"*

Simțeam o repulsie instinctivă pentru acele reguli. Tot ce învățasem mă împingea să văd lucrurile dintr-un punct de vedere global. Omul ar fi liber numai dacă ar putea „fi el însuși", dacă nu, trebuie să interpreteze și să se prefacă a fi altcineva. I-am împărtășit și Lui opinia mea. Și totuși la capătul argumentării mele încă mă mai agățam de credința că, atunci când îi întâlnești pe alții prin intermediul jucării unui rol, al purtării unei măști, era un mod nesincer și fals de a gestiona o relație. Pentru oamenii comuni, obiecțiile mele ar fi fost justificate. Atitudinea mea părea a fi a unuia care respectă manierele distinse și principiile etice nestrămutate, care știe cum să le apere cu strășnicie chiar în fața superiorilor, însă în lumea Visătorului, cuvintele mele declanșaseră un sistem de alarmă de parcă se strecurase un hoț în încăpere.

„Taci!", m-a dojenit Visătorul, cu o răbufnire de furie, fără ca măcar să-mi dea voie să termin. *„Fii tu însuți.. fii tu însuți... "*, a repetat El, imitând îndrăzneala mea. *„Cineva de teapa ta, care de o viață întreagă trăiește în falsitate, în închisoarea rolurilor, nu știe nici măcar de unde să înceapă să devină el însuși."* În vocea Lui se simțeau repulsie și o urmă de dispreț. Visătorul nu-mi răspundea la dileme dar, în schimb, îmi oglindea aroganța și fragmentarea. În umbra acestor disensiuni și chiar mai adânc decât puteam sesiza, rezistența mea începea să se schimbe. Regretul meu trebuia să fie absolut și imediat, dacă Visătorul urma să continue pe tonul lui obișnuit, ca și cum nu se întâmplase nimic. Încă o dată, observam destoinicia Lui de a pătrunde și ieși dintr-o anumită stare a ființei după cum își schimba tonul vocii, limbajul, gesturile, expresiile feței, reacțiile... Putea face toate acestea fără a lăsa nicio amprentă, nicio urmă. *„Să trăiești strategic nu înseamnă oportunism sau minciună, ci îndemânarea luptătorului de a-și însuși orice înfățișare și de a performa acțiunile pe care le impune situația și pe care lumea este pregătită să le primească.*

Numai aceia care trăiesc strategic pot supraviețui... Interpretarea înseamnă libertate."

Să interpretezi un rol impecabil înseamnă să fi depășit acel rol în viață, înseamnă că l-ai „înțeles", că ai pătruns pe nivelurile superioare ale responsabilității. La începuturile lui, teatrul era o școală a ființei, a libertății, unde actorii-discipoli învățau să interpreteze și să depășească rolurile, să dobândească dibăcia de a se mișca înăuntrul și în exteriorul lor, fără a fi încătușați. De aceea, să interpretezi înseamnă să înveți cum să eliberezi ființa de gândurile necurate și de emoțiile negative. Iar catharsisul teatrului,

purificarea, care mai întâi îi învăluia pe actori, se întindea apoi la cei din cor, la public, la cetate, la întreaga comunitate, legându-i și unindu-i, creând condiții pentru libertatea și prosperitatea ei. Acest scop i-a conferit teatrului un rol central în toate culturile și încă mai fascinează omul și dă sens magiei lui.

Epoca clasică a Greciei a descoperit rolul central al ființei, a știut că secretul prosperității economice, armonia cetățenilor, maturizarea și longevitatea instituțiilor se clădeau pe elevarea ființei fiecărui om, prin îmbogățirea celulelor cetății. Această viziune a conceput și a dat naștere unei civilizații a ființei emoționale și atemporale. Arta, frumusețea, muzica, sportul, căutarea adevărului constituiau stâlpii polisului și erau marii guvernatori ai vieții lui.

Cu autoritatea unei mărturii directe, a unei ființe misterioase fără spațiu sau timp, Visătorul mi-a spus că cele mai vechi civilizații ale Greciei și Romei, atunci când întemeiau o cetate, chiar înainte de a marca zidurile, alegeau locul unde să înalțe două clădiri publice: teatrul, pentru a purifica emoțiile, și băile, pentru a purifica trupul. Acestea constituiau glandele vitale ale purificării, rinichii societății. Precum în organismul unei ființe vii, acestor organe li se încredințase sarcina vitală de a filtra și purifica glandele limfatice ale cetății, prin purificarea și îmbogățirea fiecărei celule.

„Dar teatrul nu este un spațiu fizic, ci o stare a ființei, un spațiu psihic unde se armonizează cele mai nobile facultăți ale omului... unde cuvintele, care sunt o împletire de gânduri și sufluri, se combină cu gesturile."

Călătoream în mașina timpului, în căutarea unor lumi dispărute, a unor civilizații îngropate. Alături de El, puteam simți încă zvâcnirea și răsuflarea lor.

13 „Jocul întâlnirilor"

Și astfel, alături de Visător, am început o altă perioadă din ucenicia mea, care a devenit una dintre cele mai arzătoare. Asemenea unui tată de luptător, El mi-a oferit un car, un scut și armele pe care le purtam.

Mi-a încredințat și acest sfat: *„Fii conștient, fii atent la orice moment, la orice cădere. Observă-te! Umple fiecare parte din tine cu amintirea*

angajamentului tău. Cei ce nu poartă «visul» cu ei, forța invizibilă, misterioasă și reală care guvernează lumea, sunt un fragment desprins de univers."

„Jocul" m-a ținut foarte ocupat timp de doi ani. În tot acest timp nu am făcut altceva decât să mă întâlnesc cu bărbați și femei aleși de Visător sau aduși în calea mea, după niște opțiuni strategice știute numai de El. Azi recunosc că fiecare ciocnire era rodul unei alegeri precise, piesa unui proiect providențial, conștient și lucid. Fiecare întâlnire a fost urmată de un admirabil progres pedagogic. Acele confruntări, în afară de faptul că m-au ajutat să descopăr și să vindec cele mai ascunse răni ale ființei mele, au creat implicații indispensabile în lumea evenimentelor, pe care s-au clădit și dezvoltat noile universități.

Seven Oaks constituia punctul focar al întâlnirilor noastre memorabile, cenaclul care aduna laolaltă intelectualitatea lumii: bărbați și femei aflați în vârful ierarhiilor culturii, afacerilor, politicii și artelor. Seven Oaks era imnul de mulțumire care îi chema pe toți aceia care dădeau semne că erau piese importante în realizarea marii acțiuni. Frumusețea, stilul acelei case, care de luni de zile îmi păruse un supliment exorbitant și inutil, constituiau punctele forte ale strategiei. Seven Oaks era Steaua Polară pentru cei cu o vigoare, stil de viață, responsabilitate și conducere antreprenorială care pun bazele nașterii unui nou campus universitar și trasează direcțiile lui pedagogice. Seven Oaks era casa, aleea, cartierul general, armura și gardianul neprețuit al bucuriilor mele familiale. Copiii mei creșteau acolo, împreună cu afecțiunea mea pentru Heleonore.

„Jocul întâlnirilor" umplea o parte fundamentală din managementul general al uceniciei mele, deși momentele mele de disconfort nu au lipsit în acei doi ani, când disciplina și austeritatea deveniseră prea severe pentru nivelul meu de toleranță. Visătorul era stăpânul care purta toată vina. El invocase dezacordul și vina pentru a amuți acel cântec de durere din labirintul ființei mele, ce mă chinuise mereu și mă ucisese pe dinăuntru. El nu trecea cu vederea nimic și la cea mai mică neatenție, cea mai vagă deviere de la Proiect, furia lui năprasnică erupea. Atunci, știa cum să pătrundă în cutele, în cele mai ascunse supărări ale ființei mele și să le vindece cu un fier încins. Îmi doresc ca orice om care vrea, tinteşte să părăsească făgașul propriului destin să-l poată întâlni pe Visător și să aibă parte de un gardian atât de neîndurător și atent. Fiecare pas alături de El poartă suflul eternității. Acum, când scriu despre El, recunosc că fiecare dintre mișcările Lui sunt pe de-a-ntregul destinate numai mie și, prin mine, dedicate evoluției fiecărui

om care este conștient de starea lui de sclavie. Alături de El, existența ca întreg se arăta a fi o Școală a ființei, Școala Zeilor, deschisă acelora care vor să se schimbe și să-și transforme viața într-o adevărată capodoperă. Mai mult, pe tot parcursul primelor luni, „jocul întâlnirilor" părea a fi o extravaganță, menită să-mi pună la încercare hotărârea. Fără revelațiile Visătorului, nu mi-aș fi imaginat niciodată că cineva se poate întâlni cu „ceilalți" fără un obiectiv „pragmatic".

„Cândva m-ai întrebat cum îi voi alege pe oamenii cu care te vei întâlni", a spus El. Astfel revenea la una dintre întrebările mele la care nu considerase că e nevoie să-mi ofere un răspuns. *„Principala lor trăsătură este că trebuie să fie neprihăniți și neîndurători.*

Într-o bună zi, vei ști că nicio întâlnire nu are loc în afara ta. Bărbații și femeile cu care te vei întâlni se vor dovedi a fi fragmente din tine, pe care va trebui să le potrivești ca pe niște piese ale unui puzzle. Fiecare reprezintă una dintre viețile tale posibile... În oceanul omenirii, fiecare dintre ele este o picătură care reflectă un aspect din psihologia ta... Adu-ți aminte: ceilalți sunt doar oglinzi. Nu există nimeni care trebuie învinuit sau condamnat. Omul se întâlnește doar pe sine însuși!"

Ascultându-i sfatul și folosind Seven Oaks drept bază, am călătorit constant. De nenumărate ori a trebuit să părăsesc Anglia, vechiul continent, și m-am găsit în situații din cele mai diverse, m-am apropiat de oameni din toate categoriile sociale, de toate vârstele, cu felurite niveluri de inteligență, cu ranguri și putere de afaceri diferite, doar cu scopul unic, minunat și absurd de a mă observa, „citi" și cunoaște pe mine însumi.

De aceea, am analizat o gamă largă de ființe umane, atât de vastă, încât este greu de imaginat: artiști, regizori, afaceriști, consultanți, tămăduitori ai omenirii și Părinți ai bisericii, politicieni, întreprinzători, filosofi și profesori, doctori, avocați renumiți și bancheri, câștigători ai Premiului Nobel și vagabonzi, oameni aflați în culmea succesului și oameni care au căzut în dizgrație, lideri financiari și întreprinzători suprasolicitați, în casele și birourile lor, pe stradă sau pe iahturi, în hoteluri luxoase sau locuințe modeste, la slujbă sau în vacanțe. Sute de întâlniri, fiecare dintre ele necesitând o anume atitudine, un anume limbaj și comportament, o anume vestimentație sau „punctualitate". Fiecare dintre ele punea la încercare îngustimea viziunii mele, rigiditatea tiparelor mentale, îmi dezvăluia bolile ascunse, punctul vulnerabil al ființei mele și îmi instruia calitățile lăuntrice sau îmi cauteriza micile supărări ale sufletului, îmi deschidea ochii să mă

observ pe mine însumi, în cele mai diverse circumstanțe, dinaintea tuturor oglinzilor lumii.

Îmi amintesc atenția pe care o acorda Visătorul fiecărui mic detaliu, mai ales în ajunul unei întâlniri extrem de importante. Îndrumările Lui nu difereau de acelea ale unui regizor gata de o filmare sau de ale unui arbitru înainte de un meci decisiv. Totul trecea prin filtrul atenției Lui: ținuta mea vestimentară, discuțiile pe care trebuia să le abordez, chiar și dicția anumitor cuvinte-cheie pe care trebuia să le rostesc.

„Ai grijă de tine; fii complet prezent! Privește în fiecare ungher al vieții tale", mi-a spus Visătorul. *„Privește în interiorul lucrurilor!... fii conștient de tot ce pătrunde sau părăsește ființa ta... Ființa noastră creează Viața noastră... Ființa creează lumea... Un om cu adevărat atent știe că cel mai mic gest al lui modelează lumea."*

14 Noua paradigmă

Odată, după o lucrare amplă și solicitantă, mi-am croit în sfârșit drum la Paris, să-l întâlnesc pe fondatorul unei companii multinaționale, o personalitate din lumea modei și a industriei bunurilor de lux. Pretextul care stătea la baza întâlnirii era achiziționarea unei proprietăți din averea lui. Negocierea, care avusese loc la Londra, cu câteva săptămâni înainte, ajunsese la final și era nevoie de o programare. Numele acelui întreprinzător francez figura, pe lista lungă a personalităților, drept un „senior", un afacerist de succes în domeniul lui, pe care Visătorul îmi ceruse să-l contactez și să-l întâlnesc. În acea perioadă, eram extrem de preocupat să-mi schimb situația financiară precară. După părerea Visătorului, era esențial ca eu să învăț de la cei mai „duri" oameni de afaceri să negociez fără teamă sau subordonare. În ajunul plecării mele la întâlnirea care urma să aibă loc la Paris, în templul sacru al uneia dintre cele mai mari firme din lume, mă exaspera ideea că nu știam ce să spun. Simțeam cum îmi crește anxietatea și, împreună cu ea, resentimentele față de Visător, care era „vinovat" de a mă fi pus într-o asemenea ipostază.

L-am întrebat dacă mă puteam vedea cu El, în speranța secretă de a-l determina să mă exonereze de acea călătorie și să anuleze acea întâlnire, care era deja stabilită în Rue de la Paix. Ne întâlnisem doar de câteva minute

înainte ca să explodez, cu o întrebare agresivă, pe care nu o mai puteam stăpâni.

„Dar ce rost are negocierea prețului unei clădiri sau a unei companii?", am izbucnit, încercând să-mi ascund disconfortul în spatele unei politeți ireproșabile „Care este scopul discuției despre achiziționarea unei mașini de lux sau avion particular, dacă nu ai banii necesari pentru a le cumpăra?"

„Dacă vei ști cum să acționezi «impecabil»", mi-a răspuns Visătorul, cu o neobișnuită curtoazie, ignorând starea în care mă înfățișasem dinaintea Lui *„dacă pari credibil pe parcursul examinării interlocutorului, atunci înseamnă că ai deja banii în buzunar."*

Nu înțelegeam. Pentru mine „să interpretezi serios" însemna ceva complet diferit. Eram sigur că în caz că aș fi deținut banii necesari pentru a cumpăra acea proprietate la Paris, nu aș mai fi avut niciun motiv de îngrijorare și aș fi știut ce să spun și să fac.

„Te înșeli amarnic", mi-a retezat-o tăios Visătorul. *„Educația ta primară te-a obișnuit să crezi că, dacă ai avea bani și suficiente mijloace, ai putea face tot ce-ți dorești și te-ai simți în siguranță, ai fi bogat, fericit și respectat. Să ai - să faci - să fii este paradigma dominantă, simbolul mitologiei degradate a omenirii și cauza tuturor bolilor și nenorocirilor ei."*

După ce a rostit aceste cuvinte, și-a ridicat capul și m-a privit fix. Apoi, fără să se întoarcă, și-a lipit degetul arătător de cel mijlociu de la mâna dreaptă și a început să-și atingă ușor, în mod repetat, urechea dreaptă. Visătorul îmi dădea sfaturi din nou, în ciuda dificultății mele de a înțelege. Îmi cerea o atenție întreagă și completă. Mă deranja acel ritual ciudat. Sub strălucirea acelei mișcări, simțeam porunca, autoritatea unui gest tragic, magia teatrală, care se petrecea cu o asemenea viteză, încât trebuia să mă concentrez asupra respirației mele pentru a nu intra în panică.

„Această paradigmă mentală caracterizează milioane de ființe umane", a spus El. *„Trebuie să o răstorni! Paradigma noii umanități este: Să fii - să faci - să ai. Cu cât ești mai mult, cu atât faci mai mult, cu atât ai mai mult. Să ai și să fii sunt unul și același lucru, însă pe planuri diferite ale existenței."*

Descoperirea că ființa se ghidează și se îndreaptă spre „a avea" constituie adevărata cauză a ei și avea efectul unei explozii care îmi arunca în aer, pentru totdeauna, ideile și credințele de o viață. Acesta era unul dintre șocurile oferite gândirii mele, care avea puterea de a-mi schimba destinul. Dialogul cu Visătorul devenise controversat și solicitant. Mi-am scos carnețelul și

chiar acolo, în stradă, am început să iau notițe. În timp ce degetele îmi pluteau deasupra filelor și strângeau cuvintele Lui, memoram și repetam în gând frazele pe care nu avusesem timp să le notez. Mi-era teamă să nu risipesc niciun grăunte de înțelepciune. Ar fi fost irecuperabil.

Când a revenit la discursul inițial, a spus că întâlnirea pe care urma să o am la Paris semăna cu vizitarea unui magazin cu haine elegante sau bijuterii, foarte apreciat. Cel mai important lucru nu era să cumpăr hainele pe care le probasem sau cele mai scumpe bijuterii care ne fuseseră prezentate, ci să fim „recunoscuți" de ființa, de forța invizibilă a acelui magazin... El mi-a explicat că lucrul esențial era ca lumea, acea felie de existență să ne spună „da".

„Este adevărat că nu vei părăsi magazinul cu acel ceas valoros la mână sau că acea pălărie nu va sfârși pe un raft al șifonierului tău, însă îți vei instrui dibăcia de a le deține... Stilul înseamnă conștiență... instruiește-ți ființa... Toate eforturile tale de a pătrunde pe nivelurile superioare ale existenței te ajută să-ți înfrângi senzația de puținătate. Învață să te obișnuiești cu averea, înalță-ți viziunea și visează imposibilul, clădește o «conștiință a proprietății», care reprezintă izvorul adevărat al bogățiilor și condiția pentru a o păstra."

„Banii se fabrică înăuntrul tău", a spus Visătorul atunci. „Visează, imaginează-ți mereu armonia și succesul, și le vei primi. Banii vor reprezenta consecința lor firească.

Atunci ei se vor ivi, fără efort... Atunci nu-ți va mai fi teamă că o să-i risipești... Banii trebuie să răsară de la sine, în mod firesc, din prosperitatea ta lăuntrică... atunci îi vei simți cum cresc și pocnesc în buzunarele tale, ca floricelele de porumb..."

De data aceasta, trebuia să mă întâlnesc cu un maestru al stilului și totodată un om de afaceri renumit, iar Visătorul a subliniat că vestimentația mea trebuia să fie pe măsura pretențiilor partenerului.

„Gustul înseamnă conștientizare", a subliniat El, în timp ce ne plimbam pe Via dei Condotti și ascultam instrucțiunile Lui legate de acea întâlnire, pe care Visătorul o considera de o importanță majoră. Trebuia să-mi aleg un costum și în timp ce treceam prin fața vitrinelor celor mai prestigioase case de modă ale lumii, Visătorul mi-a atras atenția asupra frumuseții, eleganței, stilului și fiecărui detaliu care transformase acele magazine, localuri și pe fondatorii lor, în simbolul planetar al artei de a trăi.

„Aparent, scopul intrării într-un magazin este de a cumpăra un obiect sau articol de îmbrăcăminte", a spus Visătorul. *„Acesta este doar un alibi. De fapt, ceea ce cumperi cu adevărat este conștientizarea."*

Am pătruns în cele mai elegante magazine. Alături de El am vizitat bijuterii, magazine selecte și cele mai renumite agenții imobiliare. Ne-au fost prezentate case, colecții de haine, cele mai scumpe obiecte și, de fiecare dată, Visătorul mă îndemna să observ că activitatea celor ce deveniseră cei mai căutați din lume, aveau un numitor comun: atenția. Atenția la cel mai mic detaliu, de la mobilier la calitatea oamenilor care munceau acolo: veselia lor, înfățișarea strălucitoare și dragostea pentru munca lor.

„Ceea ce vezi concentrat pe această stradă, constituie materializarea unui nivel de conștiință umană", a spus El și a încheiat cu un sfat. *„Atunci când cumperi, să nu accepți ceva sub acest nivel de grijă, atenție și iubire. Orice ai cumpăra, te definește. Cu alte cuvinte, te cumperi pe tine însuți."*

L-am asigurat că mă voi conforma. Am observat că ar fi fost o plăcere pentru oricine să fie servit în acele magazine împresurate de acea frumusețe și bogăție. Atunci am primit una dintre cele mai memorabile lecții. *„Cine se aseamănă, se adună"*, a enunțat Visătorul. *„Omul se întâlnește întotdeauna și se alege doar pe sine. Totul corespunde perfect nivelului său de conștiință."*

„Și banii? ", am întrebat eu. „Nu sunt ei peretele despărțitor dintre ceea ce deții și ceea ce nu deții?"

„Conștiința înseamnă bani ", a afirmat Visătorul. *„Numai ființa este aceea care stabilește nivelul lui «a avea». Omul poate avea banii pe care îi visează, îi întrezărește, și-i imaginează... După ce ți-ai șlefuit ființa, ai simplificat-o, ai îmbogățit-o, ai sublimat fiecare ungher al ei, atunci vei avea parte de prosperitate și frumusețe. Aceasta se numește «conștiința prosperității». Banii necesari pentru toate acestea se vor ivi de la sine, din întâmplare, ca o consecință firească a elevării tale. "*

„Obiectele au suflet.", a continuat Visătorul. *„Aparent noi le alegem pe ele însă, practic, ele îi aleg pe cei care le pot achiziționa. Lucrurile știu la cine trebuie să meargă și în mâinile cui se pot abandona... Poți deține numai lucrurile pentru care ești responsabil."*

„Nu te lăsa orbit de puținătate. Acordă toată atenția «visului», bunurilor inalienabile, care reprezintă dreptul din naștere al fiecărui om: integritate, frumusețe, fericire, înțelegere, iubire și adevăr. Adu frumusețea, eleganța și bunul-gust în adâncul tău."

Între timp, ieșirea noastră la cumpărături continua, iar eu începusem să mă relaxez. Întâlnirea de la Paris nu mă mai îngrijora. Eram ca un copil într-un imens parc de distracții. Observam că, oriunde intra El, lumea se modela după sine. O atmosferă luminoasă se risipea peste tot. Visătorul înmiresma aerul cu generozitate și putere, pe care toți le simțeam din plin. Alături de El, lumea sărbătorea și oferea tot ce avea mai bun.

„Cei care sunt propriii lor stăpâni conduc lumea. Lumea îi recunoaște și este fericită să îl slujească.

Fiecare dintre acești vânzători cu amănuntul este de fapt un gardian al invizibilului", mi-a dezvăluit Visătorul și s-a apropiat de urechea mea, în timp ce un grup de vânzătoare se risipeau în toate direcțiile, pentru a-i satisface cerințele. *„După ce ți-ai depășit limitele și obstacolele lăuntrice... după ce ai alungat îndoiala și teama care încă te desparte de ea, lumea întreagă va avea de învățat din trecerea ta pe acea bandă de existență. Lumea știe totul despre tine!"*

Un râu de oameni curgea pe lângă noi. De la un petec de cer, ferecat între cornișele clădirii patriciene și prin verdeața teraselor; o rază de soare, subțire ca un laser, se revărsa deasupra noastră și ne distingea de ceilalți. Visătorul și-a înălțat capul și eu l-am urmat întocmai, pentru a o saluta. Cu ochii pe jumătate închiși, am stat acolo, lângă El, preț de câteva clipe eterne, cu aripile întinse, ca fluturii străpunși de un ac aurit.

15 Replica

Am descoperit curând că partea cea mai interesantă din „jocul întâlnirilor" avea să vină mai târziu. De îndată ce avea loc o întâlnire, omul trebuia să muncească zile de-a rândul, cu un material foarte vast, care apărea în conștiința sa. Visătorul alegea cu grijă secvențele de imagini, frânturi de conversație, stop cadre din filmul vieții mele. Apoi mi-a arătat fotogramele, una câte una, în lumina sincerității lui necruțătoare. Gândurile, emoțiile și atitudinile trăite cu acele ocazii, chiar și cele mai mici detalii, sfârșeau sub lupa Lui. O grimasă de pe chipul meu, o inflexiune a vocii, o bătaie mai rapidă a inimii, o tresărire a sufletului, o mișcare a corpului,o reacție mecanică, o expresie recurentă, o bâlbâială ascunsă a cuvintelor, emoțiile, felul în care mă înfățișam, în care stăteam, un detaliu vestimentar... nu trecea nimic cu vederea. Luni și ani de-a rândul, dacă pedagogia Lui impecabilă

o considera necesară, El putea găsi cel mai îndepărtat fragment de la o întâlnire și și-l însușea. Apoi îl mărea la microscop, pentru a-mi permite să văd pericolul și uneori catastrofa ascunsă în umbra unui fleac. Alături de El, descopeream capcana mortală care mă pândea după gesturile și cuvintele aparent normale și am văzut mecanismul ei crud, gata să mă înșface și să mă încarcereze. Această muncă extraordinară nu era ușoară. De fapt, era insuportabil de dureroasă, dar nu avea forța de a-mi devia destinul de pe șinele repetitivității și lipsei de atenție și să le schimbe pentru totdeauna. Trebuie să spun că, în decursul acestei operații, rezistența și cele mai adânc înrădăcinate prejudecăți au ieșit la suprafață, împreună cu reziduurile psihice adunate de-a lungul anilor. De fiecare dată apucam niște fărâme din trecutul meu, niște fantome pe care le protejam, de teamă că ar putea dispărea. Ceva din mine nu voia să iasă la suprafață, se ascundea. Mai era multă putreziciune pe care nu voiam nicidecum s-o văd. De fiecare dată, Visătorul se erija într-un vânător implacabil, în stare să scormonească luni întregi după vreo umbră a ființei mele, până când o scotea din ascunzișurile ei și o ucidea.

Cândva mă dusesem la hotel Maurice, din Rue de Rivoli. Străbăteam holul, pentru a întâlni un om de afaceri care mă aștepta. Pentru o clipă, o femeie atrăgătoare și tânără ne-a tăiat calea, atrăgându-mi atenția. Doar pentru o fracțiune de secundă. Acea rotire a capului și a privirii mele care a mângâiat corpul acelei femei era surprinsă de Visător și apoi expusă cercetării de sute de ori, fotografiată de aproape sau de la distanță, de deasupra și de dedesubt, până amețeam.

„Acest om", a spus Visătorul referindu-se la mine, în timp ce îmi înfățișa acele imagini dinaintea ochilor de nenumărate ori *„nu poate reuși. El ratează, chiar înainte de a lua startul... cu acea mișcare, el deja și-a pus capul pe buturugă, pentru a-i fi retezat... "*

„Problema nu este dacă e normal sau nu să admiri o femeie frumoasă", a continuat Visătorul, ale cărui observații nu se împleteau deloc cu principiile etice și morale și nu puteau fi încadrate într-un anumit timp sau spațiu. *„Acea mișcare a capului, împreună cu strălucirea privirii, reprezintă semnele lipsei de fermitate... simptomele coruptibilității... Acel gest constituie simbolul întregii tale vieți, te duce înapoi spre centrul ei, prin descoperirea straturilor de inconștiență și confuzie emoțională depozitate acolo de-a lungul secolelor.„*

Visătorului nu-i păsa că îmi rănea sensibilitatea, mă jignea și mă frustra. Se adâncea înăuntrul meu, cu gentilețea unui explorator, însă cu timpul am învățat să-i binecuvântez cruzimea.

Descopeream că Visătorul nu era doar un mentor, o călăuză neprețuită, ci și un călău imbatabil al oricărei forme de mediocritate... El reprezenta întregul.

„Învață să nu-ți mai îndepărtezi atenția de la țintă... Fii conștient, perfect, statornic...

Cei ce se fixează asupra unui obiectiv, fără a devia de la el, cu privirea sau gândul, au puteri nemăsurate!

Ei întotdeauna au o țintă care trebuie atinsă... Nu rata semnul din mijlocul ei!", a spus Visătorul. *„Devierea este adevăratul și unicul păcat!"*

De data aceea mă surprindea înflăcărarea Lui neobișnuită. Semăna cu un om de știință care era pe cale să anunțe un rezultat final favorabil, după cercetări îndelungi și numeroase experimente. El mi-a dezvăluit că ținea în palmă un virus șerpuitor și vizibil al sufletului... una dintre faliile ființei, care constituia adevărata cauză a tuturor eșecurilor noastre... Puteam observa față în față unul dintre „dușmanii", sabotorii și criminalii pe care îi purtam înăuntrul meu.

Atunci l-am auzit cum îmi șoptea: *„Ai impresia că este o exagerare, însă într-o singură mișcare se reflectă viața și destinul unui om.*

Acel om își denunță singur neputința!"

Era ca și cum El se adresa unei alte persoane, unei piei zdrențuite, de care mă lepădasem în timpul transformării mele. *„Existența nu se sprijină pe astfel de oameni, care nu numai că nu vor primi niciodată mai mult, dar vor pierde și tot ce au crezut că au."*

Cuvintele Lui au rămas suspendate în gol. Mi se părea că viziunea Lui nu mai era exterioară, ci se afla chiar înăuntrul meu. Prin ochii Lui mă priveam pe mine însumi. Eram observatorul și observatul, savantul și cobaiul, în același timp. Amețisem. Nu știu cum, dar eram convins că acea femeie care apăruse, instantaneu, între mine și omul cu care urma să mă întâlnesc, nu trecuse fortuit pe acolo, ci fusese rodul zămislirii Lui. Îmi tremurau picioarele de spaima acelui gând, care se agăța de mine, într-o realitate virtuală, într-un fel de film regizat chiar de Visător.

Ceea ce numeam viață era, de fapt, un mediu de studiu: o Școală a cărei viziune cuprindea trei sute șaizeci de grade.

16 În așteptarea lumii

De luni de zile, asemenea unui boxer care se antrenează pentru un meci decisiv, eram trimis de Visător în căutarea acelora care îmi dădeau cele mai tari lovituri sub centură, acelora care mă ajutau să-mi descopăr punctele vulnerabile, care mă reflectau, pentru a descoperi ceea ce-mi dirijase viața până atunci. După ce comenta fiecare întâlnire și examina fiecare fază, orice detaliu, Visătorul mă ajuta să-mi canalizez atenția, să-mi dezvolt autoobservarea și să mă cunosc pe mine însumi. Când am pătruns mai adânc în regulile „jocului", am încetat să-i mai percep pe ceilalți ca pe o realitate separată de mine; îi vedeam ca pe niște trepte strălucitoare și de neînlocuit ale unei scări invizibile, pe drumul vertical spre unitatea ființei.

După fiecare întâlnire, descopeream ceva incredibil, ceva ce îmi dezvăluise Visătorul, dar era prea îndepărtat de viziunea mea banală pentru a putea accepta. *„Caută, caută pe cineva care cunoaște"*, a spus El *„Și vei descoperi că nimeni nu știe nimic!"*

Eram deconcertat să descopăr că oamenii respectabili, conducătorii renumiți, domnii cu o înfățișare serioasă, inteligenți, cu titlu și poziție socială înaltă, nu aveau nicio idee de locul spre care se îndreptau și îi îndrumau pe alții precum orbul din pictura lui Brueghel.

De câteva ori m-am înșelat, spunându-mi că erau fericiți, conștienți și liberi și mă convingeam că unii dintre acei egotici, încătușați de roluri, aveau niște vieți de invidiat. Când am uitat realitatea, m-a învăluit și cumpărat lumea aparențelor, așa că m-am lăsat fermecat de aparenta putere a acelor oameni, precum și de averile și destoinicia lor. De aceea, spectacolul lumii mă domina și am rămas captiv în el, cu întreaga mea ființă.

Odată, m-am întors dintr-o călătorie lungă descurajat, sleit și înrobit de senzația de înfrângere. Îmi amintesc că acea întâlnire mă determinase să-mi ating limitele și îmi înfățișase coruptibilitatea mea, lipsa de atenție și cât de puțin îmi trebuia pentru a mă simți umilit, ofensat și descumpănit.

Visătorul mi-a explicat că mă simțeam astfel deoarece încă mă mai ciocneam de alții, așteptând ca ei să mă ajute, încă mai hrăneam, într-un ungher al ființei mele, iluzia că cineva mă așteaptă, mă alege. Deseori, mai ales la începutul „lucrării", mă simțeam de parcă mă sprijineam pe cineva, mă ciocneam de ceilalți în căutarea încrederii care mie-mi lipsea. După părerea Visătorului, acesta era cel mai evident semn al vulnerabilității mele și motivul pentru care El nu putea avea încredere în mine.

„Acestea nu sunt înfrângeri", m-a încurajat Visătorul, atunci *„Ci semnele care ne arată ce și cât de mult mai este de făcut... «Jocul» are menirea de a te face să conștientizezi că nimeni nu trebuie detestat și nu există nimeni căruia să-i ceri ajutorul. Nu tu ești acela care depinde de lume, ci lumea are nevoie de luciditatea și îndrumările tale. Realitatea este creația visului."*

Mi-am asumat avertismentul Visătorului despre așteptare și luni de zile m-am concentrat asupra acestui subiect. Am observat și studiat momentele în care se arăta, formele sub care se înfățișa și miile de trucuri pe care le folosea pentru a scăpa de observația mea.

„Păstrează-ți libertatea lăuntrică", mi-a sugerat El, neobosit. *„Nu mai reacționa! Să te revolți împotriva lumii înseamnă să devii o victimă a ei... Cei care au «așteptări» de la lume, au pierdut deja «jocul». Cel mai mare secret este să știi că lumea este în slujba ta, pentru a te ajuta să progresezi, să realizezi că orice lucru, eveniment sau circumstanță reprezintă hrana, alimentul și combustibilul necesar călătoriei tale.*

Aparent, numai evenimentele și oamenii vor să te îndepărteze și să te împiedice să treci mai departe. Cei. ce «văd» știu că lumea este un gimnaziu al ființei, unde ei interpretează și tot interpretează, unde experimentează mereu, până când spectacolul existenței devine perfect, unde își antrenează mușchii responsabilității, până când devin integri și liberi.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare om va trebui să se întâlnească cu tot ce îl va echilibra și întregi.

Înaintează cu tot mai mare viteză", nu mai contenea Visătorul să mă îndemne. *„Caută alte întâlniri, folosește-te de orice prilej pentru a astupa scurgerile, a alunga neînțelegerile și a «încheia socotelile» cu trecutul."*

17 „Cartea aceasta este eternă!"

„Scrie!", mi-a poruncit aspru Visătorul. *„Dacă îți vei scrie întreaga viață, nu va fi în zadar... "*

„Ascultă!... și scrie!", mi-a poruncit El încă o dată, întrerupându-mi șirul gândurilor și spulberându-mi reziduurile emoționale care ieșiseră la suprafață. *„Scrie o carte eternă!... O carte care poate fi citită numai de cei ce sunt pregătiți, ce călătoresc deja spre drumul vindecării, care au pus sub semnul îndoielii vechea panoramă a lumii contradictorii și muritoare.*

Scrie o carte îndrăzneață, în care să înfățișezi întocmai tot ce ai experimentat alături de Mine. Astfel, lumea va înțelege că «visul» este cel mai real lucru care există. O carte care să stârpească superficialitatea și falsitatea, să zgâlțâie din temelii cele mai adânc înrădăcinate credințe ale umanității."

„Scrie o carte care să aducă la lumină regulile universale îngropate în ființa fiecărui om."

Din nou, îmi luasem carnețelul și, în clarobscurul încăperii, fără să disting prea bine lucrurile, am început să notez cu frenezie cuvintele care încheiau vizita Lui la Seven Oaks.

„Această carte va întâmpina opoziția celor mai vehemenți adversari din sistem și din mulțime. Și totuși, în același timp, trebuie să crezi că ea va atinge acea parte a omenirii gata să părăsească infernurile banalității și rutinei."

CAPITOLUL X

Școala

1 Viziunea verticală

„O specie umană complet transfigurată este gata să apară pe scenă”, m-a înștiințat Visătorul. În ochii Lui, viața strălucea în toată splendoarea ei. Eram neobișnuit de înflăcărat. Călătorisem foarte mult, cu escale la Buenos Aires și apoi la Bogota, pentru a mă întâlni cu El. De acolo, mă luase un avion particular și mă dusese într-un orășel ascuns, printre cutele unui podiș înalt de două mii trei sute de metri.

Casa del Pensamiento, o clădire singuratică, de bambus, în care trebuia să ne întâlnim, era înconjurată, cât puteai cuprinde cu privirea, de vârfuri înalte, acoperite din belșug cu verdeață. Niciun alt loc n-ar fi putut reține acele cuvinte incisive, cu o atenție mai mare. Prezența mirifică a civilizațiilor dispărute ne asculta. Miturile lor mai pluteau în aer: legenda unui Eldorado, poveștile despre guerile, cocaină, smaralde, misterele Orașului Dispărut.

Glasul Lui m-a îndepărtat de fanteziile mele etnografice.

„Omul nou a spart deja carcasa, a făcut o deschizătură în coconul mental care a încătușat vechea omenire, milioane de ani”, a spus El, cu emfaza unui savant căruia i se adeverește ipoteza la care lucrase de atâta amar de vreme și în care crezuse cu ardoare. Elementul distinctiv, trăsătura evolutivă a noii specii, era un eveniment pe planetă, un fenomen cosmic rar întâlnit: nașterea înăuntrul omului a unui aparat psihologic eliberat de orice urmă de teamă și contradicții. Această caracteristică fără precedent producea o

adevărată schimbare în Homo Sapiens. Omenirea, în drumul ei evolutiv, ajunsese la o răscruce: separarea celor două tipuri umane și urmarea unor căi de dezvoltare separată. Oamenii vor continua să-și mai spună astfel, nu se știe pentru câtă vreme, însă, de la acea descoperire, ei vor face parte din două specii coabitante, dar distincte, marcate de un destin total diferit.

„Vechea omenire, încarcerată într-o viziune plată a realității, se conduce după jocul opozițiilor... percepe și simte prin polaritate, adversități și contraofensive", a spus Visătorul, întorcându-se spre o umbră de pe orizont. Am avut impresia că nu vorbea cu mine, ci îndeplinea un ritual știut numai de El. I-am urmărit privirea și părea că se uita la o vale, în care vârful munților îndepărtați se contura mai abrupt. Acolo, în adâncul civilizațiilor mai vechi decât mayașii și aztecii, se născuse înțelepciunea briliantă care strălucea în ochii întunecați ai Visătorului.

„Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru", a repetat Visătorul una dintre cele mai emblematice afirmații ale sale, probabil esența întregii Lui filosofii. *„Omul orizontal deține o viziune scindată asupra lumii și aceasta este cauza tuturor dezastrelor lui... Istoria civilizației lui este răsfrângerea fidelă a unei psihologii fragmentate... o istorie a războaielor și catastrofelor... Chiar și știința lui, activitatea de care este atât de mândru, este rezultatul fricțiunii dintre două concepte opuse... binele și răul, adevărul și falsul... frumosul și urâtul... ca o scânteie iscată prin frecarea a două pietre de cremene, în mâinile unui sălbatic."*

Visătorul a continuat să-mi explice că omenirea comună încă apelează la un aparat vizual arhaic. Precum broaștele, care nu pot percepe lumea dacă nu se produce o mișcare de umbre, oamenii din vechea specie, drept urmare, pot cunoaște doar prin contrast, prin compararea a două elemente opuse. Logica lor este conflictuală: viziunea lor asupra lumii este mereu efectul rudimentar al jocului de contraste.

„Trăsătura distinctivă a omului nou este conștientizarea iluziei opozițiilor", a afirmat Visătorul. *„Lucrurile pe care vechea omenire le consideră opozante sunt, de fapt, cele două fațete ale aceleiași realități, asemenea celor două capete ale unei baghete... Binele și răul, adevăratul și falsul, frumosul și urâtul nu sunt forme opuse ale existenței, ci treptele, nivelurile realului... în umbra adversităților aparente, se ascunde o forță armonioasă, care poate să le împletească și să le îndrepte spre un nivel superior."*

Faptul antropogenic, trăsătura revoluționară pe care mi-o dezvăluia Visătorul reprezenta nașterea în unii indivizi a unui simț nou și subversiv, pe care El îl numea „viziunea verticală asupra lumii." Îmi vâjâia capul. Am apucat strâns balustrada de bambus fin, șlefuită de vântul din Muiscas, și gravam cuvintele Lui incredibile în inima mea.

„Pentru aceste modele supreme, acești campioni ai noii omeniri, realitatea nu mai pare ambiguă, definită iluzoriu de polaritate și opoziții, ci stratificată, construită pe niveluri. Datorită noului simț, universul nu mai este împărțit în contraste, ci pe straturi ale realității. Ceva nu este adevărat sau fals, ci în același timp și adevărat, și fals, nici adevărat, nici fals, nici neadevărat, nici nefals..."

Notam cuvintele Lui cu exactitate, chiar dacă semnificația lor îșI croia destul de greu drumul spre mine. Pentru a mă ajuta să-i înțeleg cuvintele, mi-a oferit drept exemplu una dintre cele mai clasice antinomii, cea dintre bine și rău. Contrar viziunii orizontale și obișnuite asupra lumii, nu există nimic în afara noastră care poate fi bun sau rău, în mod obiectiv și permanent. *„Răul de azi reprezintă binele de ieri, care nu a fost transgresat"*, a declarat El și a continuat să mă țină sub observație, în timp ce îi transcriam cuvintele, așa cum proceda de obicei când voia să se asigure că fuseseră înregistrate corect. A așteptat ceva vreme apoi a adăugat: *„Ceea ce apare drept rău în viața unui om este tolerarea binelui de ieri. Perfecțiunea de ieri, nu este altceva decât piatra de căpătâi spre o nouă perfecțiune."*

„Însă trebuie să admitem", am afirmat eu, în încercarea de a aduna laolaltă fărâmele credințelor mele „că există cel puțin o antiteză... viața și moartea sunt realități antitetice... este o opoziție veritabilă."

„Astfel vede lucrurile omul orizontal", a recunoscut Visătorul. Apoi și-a scăzut tonul și s-a apropiat de mine, ca și cum dorea să-mi împărtășească un secret, spunând: *„De fapt, moartea nici măcar nu există... Noi am fost zămisliți să trăim etern! Cea mai clară dovadă a atotputerniciei omului este puterea lui de a face posibil imposibilul: moartea... Trupul lui este indestructibil. Numai absența voinței ... o voință involuntară, o atotputernicie inconștientă îl poate distruge.*

Moartea este nemurirea văzută din spate!"

Am ascultat cu atenție și mi s-a făcut teamă. Suspendat pe marginea abisului, mă simțeam ca o creatură înspăimântată să accepte că este, simultan, și moartă, și vie.

Acum, El a rostit cuvintele care mi-au condus și umplut fiecare clipă din viața mea, de-atunci înainte.

„Trebuie să educăm celulele acestei noi umanități, una câte una. Armonizarea trebuie să aibă loc în fiecare om", a spus El, grav. *„În economie, la fel ca în politică, cineva trebuie să pregătească o nouă generație de conducători, o aristocrație cu putere de decizie... bărbați și femei care cunosc Arta de a Visa, Arta de a Crede și Arta de a Crea."*

2 Școala visătorilor pragmatici

„Avem nevoie să formăm vizionari", a anunțat categoric Visătorul.

După nodul pe care l-am simțit în stomac, mi-am dat seama că acele cuvinte ascundeau o accelerare a ritmului întâlnirii noastre. Tonul Lui era acela al unui comandant autoritar care nu mă îndruma pe mine, ci o oaste invizibilă, gata să înceapă marșul la ordinele Lui.

„Avem nevoie de școli noi", a continuat Visătorul, transmițându-mi acel elan care însoțește producerea marilor evenimente. *„Avem nevoie de școli pregătitoare pentru oamenii care pot oferi o soluție... școli pentru oameni strălucitori, «visători pragmatici»..."*

Această expresie mi-a pătruns în carne, cu tăria unei porunci biblice. În viitor, în anii ce vor fi martori ai construirii universității, o voi folosi în documentele oficiale și la conferințe, pentru a proclama misiunea. Dar și cu acea ocazie, ascultând-o pentru întâia dată, eram sigur de puterea ei misterioasă... „Visători pragmatici..." Era formula cea mai concisă și cea mai puternică definiție a acelei armate strălucite pe care Visătorul îmi cerea s-o alcătuiesc: mii de băieți și fete, în special studenți, îndrăgostiți de visul lor nesfârșit. „Visători pragmatici."

Pentru câteva momente lungi, am zăbovit asupra acelor două cuvinte, le-am comparat mental, le-am gustat mesajul care mă intriga prin insolitul său aparent. Apoi acea incitantă ispită a raționalității lor paradoxale s-a sudat într-o unitate veșnică.

„... Ei vor fi conducătorii unui nou exod", *a continuat Visătorul „un «exod psihologic» de dimensiuni planetare... Mii de oameni se vor elibera de sclavia logicii lor scindate, în schimbul unei viziuni verticale a lumii, întemeiată pe capacitatea de a armoniza adversitățile lăuntrice..."*

Îi notam cuvintele, în timp ce îmi sprijineam carnețelul pe balustrada de bambus. *Casa de Pensamiento* era o arcă pierdută pe un ocean vegetal care se întindea cât vedeai cu ochii, la poalele uriașilor Anzi stâncoși.

„Numai conducătorii vizionari, oamenii eliberați de orice ideologie sau superstiție", a spus El *„vor ghida omenirea, de pe țărmurile psihologice ale omului bigot, irascibil, neputincios și banal spre cele ale omului nou și integru, inspirat de principiile spiritualității laice."*

Aici, Visătorul a luat o pauză, iar eu am profitat de ea pentru a-mi pune în ordine notițele. Eram aplecat asupra paginilor, când am simțit pe fiecare centimetru pătrat al pielii o presiune crescândă, asemănătoare senzației ce am avut-o când, copil fiind, am plonjat în apele verzi de la Castello Aragonese, în Ischia. Încetișor, mi-am ridicat capul. Visătorul se apropiase foarte mult și se afla la o distanță de câțiva centimetri. Mă simțeam încătușat de privirea ochilor Lui, ca un asteroid care pătrunsese pe orbita a două luni negre. Am tăcut amândoi... Visătorul se apropia... din ce în ce mai mult... gândurile îmi rămăseseră suspendate. Vedeam alunecând interminabile procesiuni de nave gotice, în timp ce ascultam muzica unei orgi vechi de secole. Mă sufoca o emoție de nestăpânit, iar cuvintele Lui, care dădeau sens vieții mele, răsunau ca niște clopote.

„Vei fonda Școala Ființării", m-a anunțat El. *„O universitate pentru cei ce au un vis de împlinit... Acolo oamenii vor învăța că visul este cel mai real lucru care există... că ceea ce omul numește realitate nu este altceva decât reflectarea visului său."*

Mă simțeam pierdut, de parcă o trapă mi se deschisese sub picioare, în carcera mea de condamnat. Dacă aș fi avut nevoie de o dovadă pentru a-mi descoperi limitele ființei, pentru a-i atinge pereții, însărcinarea pe care mi-o dădea Visătorul era mai mult decât suficientă. Amploarea acelei sarcini mă strivea, chiar înainte de a lua startul. Îmi venea să leșin numai când mă gândeam la o astfel de acțiune.

„Vei construi o Școală a responsabilității", a continuat El *„O școală a filosofilor acțiunii, unde oamenii vor învăța că economia înseamnă fericire... că averea, prosperitatea și frumusețea reprezintă dreptul câștigat prin naștere, al fiecărui om... Vei crea o Școală fără sfârșit... O Școală a Zeilor... care va merge pe urmele pașilor și a respirației Mele.*

Să nu te temi de eventualele atacuri. Chiar dacă ți se pare că vei fi împiedicat în vreun fel, vei descoperi că orice obstacol sau dușman se va

dovedi a fi cel mai de nădejde aliat, o parte integrantă și inseparabilă a acestui edificiu."

Visătorul a tăcut și a așteptat. Asemenea unui bun muzician, El îmi oferea spațiu pentru a mă exprima. În acea ambuscadă solitară a noastră, era timpul să interpretez de unul singur. Timpul trecea și eu tergiversam răspunsul, în speranța nejustificată de a putea ocoli invitația Lui. Însă tăcerea Visătorului se adâncea din ce în ce mai mult. Voiam să-mi deplâng neputința în fața unui proiect de o asemenea anvergură și să mă îndepărtez de el. Mi-am luat avânt, dar nu am reușit decât să bâlbâi: „Pare a fi o Școală de filosofie", am reușit să spun, încercând să sugerez că îmi depășea puterile.

„Ei, și?", a rânjit El, batjocoritor, ca de obicei. Tonul Lui era amuzat și puțin ironic *„O școală de economie este o școală de filosofie!... Ar trebui să știi acest lucru!"*

În umbra cuvintelor, a zâmbetului, a tonului său pâlpâia o licărire, o scânteie de maliție inocentă, care aducea a complicitate. Era ceva important acolo, în ascunzișurile amintirilor mele, dar nu puteam distinge ce. Între timp, Visătorul se mai apropiase puțin de mine și mă fixa, fără să clipească. Deodată, ca și cum s-ar fi rupt o membrană, trecutul se elibera de amintiri. Se desfăcuse nodul timpului și, pe ecranul memoriei mele, începuseră să se deruleze imagini îndepărtate... Încă o dată îmi revedeam anii de școală și strădania studiilor la Universitatea din Napoli, sub îndrumarea lui Giuseppe Palomba, mentorul meu iubit, care mă ajutase să descopăr că valorile și principiile morale reprezentau marile motoare ale economiei și, pe de altă parte, să caut în respirația lor adevărata cauză a fiecărei disfuncții și a subdezvoltării unor regiuni vaste ale planetei. Anii petrecuți la Cattolica, în Milano și la Școala de Economie din Londra, mi se derulau în minte, nu în ordine cronologică, ci într-o explozie de imagini, chipuri, sentimente, arome, stări ale ființei. Cubul din piatră de travertin, cu vedere la mare, din Santa Lucia, se proiecta pe pajiștea din LBS, în Regent's Park... Anii de studiu trudnic uneau toate școlile din trecut, într-una singură... mentori... colegi... Aula Magna, diplomele de excelență. Simțeam emoția lui Giuseppe și a Carmelei, ceasul Tissot, de aur.... bucuria decernării unei burse din partea Fundației Giordani, care mi-a deschis porțile Universității Columbia... Apoi, acel caleidoscop de imagini a dispărut, la fel de repede cum apăruse, și scenariul s-a schimbat. Eram într-o pauză din timpul orelor de la LBS. Eram ceva mai mare decât un băiețel. Visam, la lumina zilei, întins sub un copac, privind norii care pluteau pe cer,

deasupra campusului. Un vis uitat prindea, încetișor, contur... Acea școală fără frontiere... Universitatea despre care îmi vorbea Visătorul... cu centre în toată lumea, de la Londra la Roma și Milano, de la New York la Paris, Madrid, Shanghai, și chipurile a mii de studenți care urmau să studieze acolo... o visasem de atunci... Vocea Visătorului îmi distrăgea atenția: „Poți să-ți amintești acel «vis», acum? A venit vremea ca el să se adeverească! A sosit clipa să zidești Școala visătorilor, unde vor preda titanii economiei mondiale."

Acele cuvinte, pe care le-am citit de mii de ori în anii următori, m-au molipsit, m-au cucerit, m-au înflăcărat. Ele m-au sprijinit și mi-au dat putere în momentele dificile pe care le-am avut de înfruntat în realizarea acestui proiect.

„Tot ce este important și real în viața unui om este invizibil", a enunțat El. *"Economia rămâne la fel. Există o axă verticală a economiei, un plan de un ordin superior, o lume a ideilor și valorilor morale, de care depind factorii economici."*

El mi-a arătat că, în prezent, starea de subdezvoltare și stagnarea economică sunt legate de o economie invadată de un sistem de valori morale arhaice. Ele reprezintă cealaltă față a medaliei care, în economiile evoluate, se manifestă prin boli sociale și patologice.

„Tocmai în lumea invizibilă a ideilor, a valorilor morale și ideologice, în filosofie și limbaj, găsim originea, motorul faptelor proiectate în mod evident în lumea economică și de afaceri.

...Dincolo de coloșii industriei... de zgârie-norii finanțelor... de tot ce vezi și atingi, de tot ce a cucerit omul, folositor, frumos și adevărat... la originea fiecărei instituții, realizări științifice, stă întotdeauna visul unui om... al unui individ. Îndreaptă-ți toate eforturile spre individ, spre pregătirea lui! Concentrează-ți atenția asupra lui. Mulțimea este o fantasmă... un mecanism influențat de tot și de toate... fără credință, fără voință proprie... fără imaginație creativă... De fapt, masele nu au creat nimic, până acum. Funcția lor, rațiunea lor de a fi, este distrugerea. Individul și gloata sunt cele două fețe ale aceleiași realități, pistoanele aceluiași motor. Individul creează, iar mulțimea distruge. Tu alegi din ce categorie vrei să faci parte. Individul este singura realitate... este sarea pământului."

După părerea Visătorului, singurele limitări se află în ființă. Sărăcia și războaiele constituie reflectarea unei conștiințe marcate de logică scindată și

precaritate. Ele pot fi alungate de pe planetă numai după ce au fost stârpite din individ.

„Fondează o Școală a individualităților, o Școală fără frontiere... Adună laolaltă toți visătorii din lume...indiferent de naționalitate, culoare, credință, avere... o Școală, unde cea mai importată materie este studierea sinelui, iar capacitatea de a face și a acționa sunt cele mai concrete rezultate ale iubirii de sine."

Cuvintele Lui năvăleau cu repeziciune și mi-era greu să le notez. În loc să vorbească, Visătorul prefera să mi le dicteze. Când am observat acest lucru, am simțit cum mi se deschidea o rană. Mi se părea că sunt umilit. Mă trata ca pe un scrib. O urmă de resentiment, murmurul unei nemulțumiri surde și greoaie se înălța din reziduurile ființei mele, fără să mă pot apăra. Mi se cerea un efort imens pentru a putea ține pasul, însă El a rămas nemișcat. Lipsa Lui de respect mă exaspera mai mult decât orice. Mi se părea că o făcea intenționat...

„Încetează cu chestiile astea și scrieee!!!", mi-a poruncit Visătorul, cu o voce înspăimântătoare, care a rupt firul gândurilor și succesiunea de stări în care mă roteam. Strigătul Visătorului a picat chiar în momentul oportun, pentru a mă împiedica s-o iau la vale, alunecând din nou în Styxul autocompătimirii, culpei și lamentărilor. *„Scrie!!!"*, a repetat El. Vocea i se transformase într-o șoaptă care era mai groaznică decât urletele Lui. *„Cartea aceasta este eternă! Într-o bună zi vei ști că viața ta are un sens deoarece m-ai întâlnit pe Mine și că transcrierea cuvintelor Mele este singurul motiv pentru care te-ai născut."*

Intervenția Visătorului a avut forța de a mă elibera. Într-o clipă, m-am simțit senin și nepăsător, ca un cer de vară străbătut de vântul de nord-vest. Ca de obicei, imboldurile Visătorului aveau efect terapeutic și puterea de a îndepărta agitația, de a alunga orice formă de poluare din ființa mea.

Între timp, și-a reluat discursul, pe un ton normal.

„Chiar și Școlile, Universitățile, învățământul primar, îl învață pe om să viseze", a spus El și a tăcut apoi, pentru o vreme, urmând, pe un ton amar și ironic: *„însă visul pe care ele îl proiectează se numește precaritate, iar învățătura lui, dependență, îndoială, teamă, limitare... În spatele măștii presupusei sale erudiții se ascund durerea și un cântec neîntrerupt al înfrângerii."*

Nu îmi mai vorbea mie, ci se adresa generațiilor viitoare de studenți, studenți de dincolo de timp. Ideile sale revoluționare, pline de forță, deveneau rădăcinile și limfa Școlii, conturând misiunea și destinul acesteia.

„Cunoașterea, metodele și teoriile ce vin din exterior pot constitui puncte de plecare, dar trebuie abandonate imediat, pentru a ne permite racordarea la o sursă superioară a înțelegerii.

Este vremea să ne separăm de toate tehnicile, ideologiile, disciplinele, cărțile și ideile, de toate cuvintele scrise, și să ne scufundăm în propria profunzime, pentru a descoperi propriul nostru adevăr și unicitatea noastră; doar acești aliați ne vor ajuta să îndepărtăm obstacolele și ne vor elibera din transa hipnotică, aducând în manifestare maestrul atotștiutor și atotputernic din noi."

3 Visul visului

El și-a continuat discursul pe care l-am întrerupt, din când în când, pentru a-i cere informații suplimentare. Gânduri neprețuite, pietrele de temelie ale unui edificiu extraordinar, precum piesele unui mozaic, se conturau sub privirea mea și formau o viziune de o grandoare planetară.

Mi-a dezvăluit că școlile ființei au existat dintotdeauna, însă au fost ascunse privirii. Climatul politic, momentele istorice au împiedicat mereu manifestarea lor. Printre alte istorisiri, m-a fascinat cu precădere cea a construirii catedralei Notre Dame din Paris și a misiunii ascunse în umbra „pretextului" de a realiza acea minune. M-am agățat de fiecare cuvânt al Lui, în timp ce îmi vorbea despre arhitecți, artiști și sculptori, muncitori și practicanți, toți studenți ai unei Școli extraordinare. Visam cu ochii deschiși la acea acțiune care era desfășurată de oameni aflați pe drumul lor spre integritate, elevi, cercetători ai propriei lor indivizibilități.

„În acest edificiu, fiecare detaliu, fiecare piatră vorbește despre Școală și dezvăluie legile ei", a subliniat Visătorul. Mi-am dat seama că Notre Dame, împreună cu marile capodopere ale istoriei, constituie materializarea eternității, cu toate că vechii maeștri ne ne-au oferit doar mici indicii ale vastei lucrări a adevărului, desfășurate în Școlile nemuritoare.

Progresiv, asemenea pocniturilor succesive ale lentilei fotografice de amplificare, acea viziune se extindea și am conștientizat că sarcina pe care

mi-o încredințase Visătorul era doar primul pas spre un proiect grandios. Crearea unei universități, care ar fi răsturnat educația tradițională a planetei din temelii, reprezenta doar un fragment dintr-un proiect extraordinar, mult mai mare. Care era de fapt „visul" Visătorului? Nici măcar nu mi-l imaginasem... Ce putea fi? Imaginația mea își atinsese limita și se poticnise dinaintea sabiei rotitoare a Heruvimului... Visez, deci exist... Așa cum mă învățase El, visul ne măsoară și, dacă nimeni nu poate să hrănească un vis mai înalt decât el însuși, atunci cine era Visătorul? Dacă acum stârnea o revoluție care putea străbate planeta de la un capăt la altul, răsturnându-i viziunea și vestind sosirea omului „vertical", aflat la doar un singur spre călătoria Lui, atunci cine era acea ființă și care era „visul" Său?

„Ce este?", am întrebat fără a-mi clarific întrebarea.

Visătorul lăsa timpul să se scurgă. Mi-am ținut răsuflarea când El s-a apropiat de urechea mea și a șoptit: *„«Visul visului» înseamnă înfrângerea morții... și chiar, mai presus de aceasta, înfrângerea a ceea ce l-a făcut posibil, a ideii de invincibilitate a morții..."*

La auzul acestor cuvinte, am simțit un fior sub piele: extazul. Acel vis a doborât limite milenare și a forțat calea spre ceea ce omul nu ar fi îndrăznit niciodată să se îndrepte, nici măcar în imaginație. Pentru a ține piept acestei vestiri, trebuia să mă folosesc de toată îndemânarea și să mă întorc spre anii petrecuți în Școala Visătorului.

4 Paradisul ambulant

Între timp, Visătorul rămăsese în aceeași poziție. Era atât de aproape de mine, încât îi puteam auzi răsuflarea. Deodată, l-am văzut adulmecând aerul dimprejurul meu. La început, a fost un gest discret, dar apoi a devenit din ce în ce mai evident, până când nu mai puteam ascunde dovada: Visătorul inhala aroma mea. M-a cuprins o jenă nemărginită când am văzut o urmă de dezgust pe chipul Lui, de parcă descoperise un izvor de apă putredă în mine. Am crezut că voi muri de rușine. Când acea grimasă a fost înlocuită de zâmbetul Lui malițios, am înțeles că mă ironiza. Era una dintre găselnițele Lui pedagogice. Acea pantomimă despre mirosurile neplăcute ale ființei marca ușurința inacceptabilă cu care căzusem pradă gândurilor și emoțiilor negative. Când a vorbit despre paradis, lecția Lui măiastră a subliniat predispoziția mea paradoxală de a crea și hrăni un iad ambulant. Cine știe

cât timp va mai rămâne omul o ființă certăreață, irascibilă și sensibilă! Cât timp va mai cultiva și transmite acea fragilitate și vulnerabilitate generațiilor viitoare? Aceste reflectări îmi distrăgeau atenția. Visătorul deja ajunsese departe. Cu un efort extraordinar, am părăsit acele rămășițe și, cu pași gigantici, am reușit să acopăr lumina fluidă care ne separa.

„Viața este așa cum o visezi. Întotdeauna întâlnim ceea ce am visat... Este inevitabil să nu întâlnim tot ce visăm", a spus El, cu ardoare. *„Viața este un paradis terestru, pentru cei ce au clădit și au hrănit constant un paradis ambulant înăuntrul lor."*

A luat o pauză, pentru ceva vreme, și după aceea mi-a prezentat partea decisivă a întâlnirii noastre. *„Oamenii subjugați de sărăcie, criminalitate, conflicte nesfârșite, pot fi vindecați numai celulă cu celulă... este o transformare alchimică, ce trebuie realizată în fiecare om, prin răsturnarea credințelor și prin transfuzia de voință și lumină... Numai educația individuală poate face acest lucru."*

El a susținut că o asemenea acțiune nu poate fi îndeplinită de educația maselor, de ceea ce civilizația noastră consideră, cu mândrie, a fi una dintre cele mai importante cuceriri ale modernității.

„O Școală a oamenilor liberi, devotați descoperirii unicității fiecărui individ, o Școală a responsabilității, nu se poate adresa maselor. Cu alte cuvinte, educația maselor este o contradicție în termeni. Ceea ce se adresează maselor nu constituie educație, iar ceea ce este educație nu se adresează maselor."

„Întemeiază o Școală accesibilă tuturor celor care au un «vis» sincer și adevărat de împlinit... adevăratul pașaport pentru admitere este să crezi nebunește în el, cu toată tăria."

5 Cel mai mare adevăr economic

Soarele idolatrizat de oamenii din Quimbaya și Muisca urca pe vârfurile Cordilierilor îndepărtați, pe crestele lor verzi și rotunde, ca acelea din desenul unui copil. Vocea Visătorului răsuna calm și solemn peste acel lăcaș sacru al zeilor.

„Creează o Școală fondată pe principii eterne", mi-a poruncit El, cu solemnitatea unei sfinte împărtășanii. *„Creează o Școală vie și adevărată, care*

să nu se bazeze pe cărți. În miezul învățăturii ei trebuie să se afle Arta de a visa."

El era pe cale să mă părăsească. Simțeam o mare pierdere în suflet. Acel proiect continua să-mi pară imposibil, peste puterile mele. Un strigăt surd, disperat și neconsolat, mi se înălța din piept. După ce-mi încredințase sarcina, mi-a dezvăluit lucrul care-mi plăcea cel mai mult, că după o viață petrecută în egoism, puteam realiza ceva cu adevărat special... o școală a visătorilor....

Depănând aventurile lui Ulise, călătoria lui Dante, expediția lui Iason și faptele eroilor de-a lungul timpului, Visătorul mi-a spus că acestea reprezintă căile unei școli a transformării. Ulise se legase cu funiile Școlii de catarg, pentru a-și menține principiile neatinse, iar Dante părăsise Infernul, urmându-l pe Virgiliu, răsturnându-și propria ființă. *„Și acestea au fost mișcări ale Școlii."* A spus: *„Trebuie să pregătim oameni hotărâți să-și câștige propria integritate, să se elibereze de durerea, teama și anxietatea pe care fiecare le poartă înăuntrul lui. Aceasta este ultima speranță a omenirii."*

Visătorul a prevăzut că, în viitorul apropiat, toate organizațiile, de la cele mai mari corporații la cele mai mici societăți, vor deveni școli ale ființei, școli ale integrității. Datorită lor, oamenii vor învăța să transceandă, să îndepărteze permanent orice sciziune, orice umbră și orice degradare a ființei. În acele instituții, va răsuna din nou nota diapazonului, care adună laolaltă toate vocile, într-un cor, înfiorând fiecare celulă.

„Văd mii de studenți", a spus profetic Visătorul și mi-a atras atenția, cu un gest larg, asupra curții interioare, pline de verdeață, din jurul *Casei del Pensamiento*, a câmpiei nesfârșite de floarea-soarelui și a lacului minuscul, din mijloc. *„Ei vor fi giganții economiei și comunicatorii globali ai viitorului. Îndemânarea lor de a crea bunăstare va fi doar efectul stării lor lăuntrice de libertate."*

„Dar o asemenea acțiune poate dura foarte mult timp", am obiectat eu, fără să găsesc o altă cale de a da curs anxietății și presiunii armatei de îndoieli care deja începuseră să-mi asedieze bunele intenții. Visătorul mă invita din nou să zbor și, ca de obicei, se confrunta cu rezistența mea.

„Omul este pregătit, acum!", m-a anunțat El și a ambalat la maximum motorul «visului», până când a risipit dintr-o dată mediocritatea preambulului meu. *„Înțelegerea și iubirea există deja, în fiecare om."*

Nu voi uita niciodată acele cuvinte. Chiar și azi, le văd adeverindu-se în studenți și știu că putem să-i învățăm pe cei tineri cum să zgârie crusta superficialității și să scoată la iveală adevărata cunoaștere, forța unicității lor, natura autentică a „ființelor lor înaripate", a ființelor lor adevărate.

Învățăturile exterioare sunt doar un pretext. Adevărata lucrare a Școlii este alungarea fiecărui compromis, limită, prejudecată, ipocrizie, teamă și îndoială care s-au strâns încă din copilărie și care reprezintă roadele vechii educații. Acea educație avea scopul de a sufoca cel mai real lucru care există: „visul". O școală adevărată nu presupune să ofere totul studenților... este conștientă că nu poate adăuga nimic în plus față de ceea ce ei dețin deja în ființa lor... Ea trebuie doar să aducă totul la lumină ... Este o lucrare de îndepărtare a tot ce împiedică înțelegerea. Adevărata educație este „amintirea" propriei unicități, a originalității, a „visului".

„Economia este un mod de a gândi.", a afirmat Visătorul. *„Numai cei ce sunt vii cu adevărat pot crea bunăstare."*

„Averea materială este doar metafora adevăratei bunăstări, piatra de încercare a stării de integritate, înțelegere, prosperitate lăuntrică."

Numai o Școală fondată pe aceste principii poate pregăti economiști capabili să anihileze sărăcia din întinse regiuni ale planetei, să înlăture straturile de ignoranță ale ființei, care au azvârlit deja națiuni întregi și civilizații, cândva magnifice, în abisul precarității și al subdezvoltării.

El mi-a vorbit despre bogăția naturală fabuloasă a Columbiei, de minele ei inepuizabile de argint, de zăcămintele ei de smaralde, de imensele ei păduri și podișuri, de plantațiile nemărginite de tutun și cafea.

„Cu toate acestea, este una dintre cele mai sărace țări din lume.", a spus El. *„Ființa acestei țări a fost adusă pe un nivel atât de scăzut, încât nu poate susține ceea ce are... la fel cum se întâmplă și cu omul care se găsește în posesia unei averi mai mari decât nivelul lui de responsabilitate."*

Mi-a relevat că cele mai dezvoltate țări, pe plan economic, rămân deseori fără resurse naturale, dar dețin o comoară de principii, cultură, istorie și artă.

„Economia este o stare a ființei", a proclamat El și a luat o pauză suficient de lungă pentru a sublinia semnificația acelei afirmații. *„Economia unei țări, precum și nivelul bunăstării materiale care izvorăște din ea, reprezintă reflectarea modului de a gândi și simți al unei societăți. Sistemul de valori și calitatea gândirii constituie cauza și niciodată efectul. Când visul nu se adevărește, când valorile se destramă, atunci și averea se prăbușește"*,

a afirmat Visătorul și apoi a subliniat necesitatea de a educa oameni responsabili, capabili să conecteze țara la visul ei și să hrănească rădăcinile acestuia. Viața unei întregi civilizații depinde de existența acestor oameni. Amploarea viziunii lor se oglindește nemărginit, în universul economic, extinzându-i granițele. Fără ei, nu este posibil niciun proiect. Principalul obstacol de care se sfărâmă aceste proiecte ambițioase nu îl constituie lipsa de finanțe și resurse naturale, ci penuria de oameni capabili să-și poarte responsabilitățile lăuntrice, să-și cuprindă ideile strălucite și să creadă în ele, cu toată convingerea.

„Școala va păstra în rădăcinile ei un adevăr care nu a fost niciodată exprimat în lumea economiei: Visibilia ex Invisibilibus. Bunăstarea economică constituie doar reflectarea invizibilității unei organizați sau națiuni. Prosperitatea izvorăște dinăuntru. Este un proces care, asemenea oricărei vindecări, începe din interior și se îndreaptă spre exterior."

6 A avea înseamnă a fi

„Să fii și să ai, reprezintă aceeași realitate, însă pe diferite planuri ale existenței", a anunțat El. *„A avea înseamnă a fi."* După părerea Visătorului, „a avea" reprezenta manifestarea lui „a fi", în timp și spațiu. Această descoperire deschidea porțile unei revoluții teribile în percepția obișnuită a lumii și reprezenta unul dintre acele șocuri date gândirii, capabil de a schimba cursul unei întregi civilizații. Visătorul a subliniat faptul extraordinar că fiecare trecere epocală din istoria omenirii a fost, întotdeauna, precedată de o răsturnare a ideologiilor, de o revoluție a gândirii, care începe în individ și apoi alunecă spre mase.

Relocarea omului, din centrul universului spre marginile lui, de către Copernic, în teoria sa heliocentrică, a șocat teoriile fundamentale ale Evului Mediu și a deschis porțile epocii moderne. Protestantismul a schimbat radical perspectiva asupra muncii, de la perspectiva unei condamnări biblice la instrumentul evoluției omului și a creat condițiile psihologice pentru Revoluția Industrială și capitalismului rațional.

„Azi ne aflăm în fața unei noi revoluții. O revoluție psihologică, ce are la bază ideea că a fi și a avea reprezintă două fețe ale aceleași realități", a anunțat Visătorul. *„Tot ce vedem și atingem, ce percepem și numim*

«realitate», nu este altceva decât proiectarea unei lumi invizibile pentru simțurile noastre, o lume a ideilor și valorilor care alunecă vertical pe planul existenței noastre: lumea ființării."

A fi nu se opune, ci se suprapune lui a avea: este cauza lui a avea. Astfel se explică de ce țările cele mai bogate în resurse naturale sunt deseori cele mai sărace și că îmbogățirea unui om nu este o condiție suficientă pentru împlinirea destinului său, dacă acesta nu generează o elevare a ființei lui. Este posibil, de fapt, să detectezi un regulator de circuit, un fel de mecanism homeostatic care, inevitabil, îl întoarce pe „a avea" înapoi, la nivelul ființei. Omul luat pe nepregătite, chiar dacă este favorizat temporar de un eveniment sau o circumstanță exterioară, este împins înapoi, în vechea lui sărăcie, dacă și-a depășit nivelul propriei ființe. Această teorie e valabilă și pentru națiuni. După mai bine de o jumătate de secol de programe de întrajutorare internaționale care au dat greș în lumea a treia, până și economiștii din țările dezvoltate ar fi trebuit să înțeleagă că este imposibil să ajuți o țară din afară, dacă nu este pregătită în interiorul ei, în ființa ei, dacă nu a atins încă un nivel adecvat de avere în propria ei invizibilitate, în propria ei bogăție de idei, fie ele etice, estetice, religioase, filosofice sau științifice și în sistemul propriu de valori. Pentru majoritatea acestor țări este suficientă reîntoarcerea la vechea lor înțelepciune, la esența originilor lor și aducerea hranei înapoi, la sistemul vechi de valori, pentru a se îmbunătăți condițiile de viață ale cetățenilor ei.

Ideea că „a avea este a fi" își are rădăcinile în unul dintre cele mai vechi principii ale omenirii și revoluționează tiparele ei conceptuale. Totuși, nu a avea îi deschide calea omului spre a face și a fi, ci a fi îi permite mai întâi să fie, pentru a face și apoi a avea. Să depășești această formă de hipnoză colectivă înseamnă să lași deoparte viziunea palidă a lumii și să pătrunzi într-o gândire verticală, unde există multiple straturi ale realității și infinite niveluri ale ființei. „Să ai înseamnă să fii", reprezintă cheia înțelegerii celor mai vitale și complexe argumente legate de viața omului și a sistemelor organizaționale, a fiecărui ordin și a fiecărei structuri sociale complexe, explicând diversitatea destinelor acestor organisme.

Istoria omului s-a referit întotdeauna la a face și a deține cât mai mult. Progresul civilizației, în societățile hipnotizate de dorința de a deține, guvernate de nestăvilite instincte prădătoare, un fel de ecou al nostalgiei animalice, coincide cu dezvoltarea îndemânării de a produce, a comunica,

a călători, a distruge cât se poate de mult. Perpendicular pe această istorie, alunecă dimensiunea invizibilă a ideilor, lumea cauzalității.

Fiecare cucerire a invizibilului, fiecare creștere a destoiniciei omenirii, în a face și a avea, au fost mereu precedate de o cucerire în hotarele Ființei. Cu timpul, cunoașterea științifică și progresul tehnologic urmează cunoașterea pe care o are omul despre sine și nivelul de cunoștință atins. Știința și Conștiința merg mână în mână.

„Fie că este vorba despre un individ, organizație, națiune sau civilizație, abilitatea de a cunoaște, a face și a avea depinde de nivelul de ființare atins de acea civilizație, națiune, organizație sau individ."

Visătorul a încheiat acele reflecții cu o sentință elocventă și simplă. *„Cu cât ești mai mult, cu atât cunoști mai mult; cu cât faci mai mult, ai mai mult. Să faci și să ai depind de ființare, așa cum umbra depinde de dimensiunea și forma obiectului pe care îl proiectează."*

El mi-a dat de înțeles că oricine poate percepe dimensiunea a ceea ce are, însă puțini pot vedea dimensiunile a ceea ce este un om sau o organizație. Dimensiunea ființei rămâne invizibilă: profunzimea și magnitudinea ideilor, valorile și „visul".

Ceea ce îl împiedică pe om să vadă echilibrul perfect dinte „a fi" și „a avea" este factorul timp care, asemenea unei perdele de fum, le separă iluzoriu unul de altul. Dacă, în mod surprinzător, reușim să comprimăm timpul, anii din viața unui om sau secolele civilizațiilor, vom vedea corespondența perfectă dintre „a fi" și „a avea". Ele reprezintă aceeași realitate, pe diferite planuri ale existenței. Materializarea lui „a fi" devine „a avea" și „a avea" se transformă în „a fi".

Descoperirea identității dintre a avea și a fi marchează profund gândirea economică. Dacă a avea și, implicit, producerea averii se supune ființării, atunci conceptele fundamentale ale ființei, stările ființei, tot studiul și autoobservarea omului vor trebui incluse, oficial, printre materiile legitime ale cercetării științifice, împreună cu etica, sistemele de credințe, valorile morale și, mai presus de toate, intuiția și „visul".

„Cu cât este mai amplă viziunea unui om, cu atât mai bogată este economia lui. La fel se întâmplă și cu organizațiile, țările și civilizațiile."

7 Universitate înseamnă „spre unitate"

Visătorul mi-a dezvăluit că Universitate înseamnă „spre unitate". În etimologia lui, am aflat unele informații nepreţuite despre natura acestor instituții, care nu se iviseră din niciun conflict, informații pe care nu le găsisem în nicio carte. *„Misiunea ei este conținută implicit în denumirea sa: să ducă mai departe lucrarea spre integritate a omului... să-i îndrepte călătoria spre unitatea ființei."*

În viziunea Visătorului, universitățile viitorului vor avea sarcina de a continua, într-o perspectivă laică, lucrarea pe care schiturile, sinagogile, sihăstriile și moscheile o desfășoară de milenii și au lăsat-o neîncheiată, devenind peșterile indivizilor iresponsabili, ale oamenilor înspăimântați de existență.

Majoritatea universităților vor dispărea, iar celor care vor rămâne li se va încredința sarcina vitală de a pregăti noi conducători, vizionari, călugări laici, luptători invulnerabili și perfect capabili să câștige provocările pe care noua civilizație le va înfrunta, prin noile simțuri ale intuiției, voinței și „visului". Proiectul educațional al omului, „echilibrat" de calități aparent paradoxale este vechi de mii de ani, însă va aparține omului care poate armoniza înăuntrul lui isteţimea și inocența, raţiunea și intuiția, puterea financiară și iubirea.

Universitatea trebuie să propună un sistem de idei esențiale, capabile să interpreteze lumea, să dezvăluie adevărata condiție a omului și să deschidă calea spre posibila sa evoluție.

Universitatea trebuie să pregătească celulele unei noi omeniri, indivizi inspirați de principiile „Visului": femei și bărbați vizionari, utopici pragmatici, oameni solari capabili să hrănească visul economiei globale și responsabili pentru politica planetară.

O cunoaștere pedantă, impusă din exterior, identică pentru toți, reprezintă o sufocare a esenței... este falsă și iluzorie... Adevărata cunoaștere se află deja în orice individ. Să cunoști înseamnă să-ți amintești... este călătoria înapoi spre „amintirea verticală". Pentru Visător, noua educație, educația secundară, este la mulți ani-lumină distanță de ceea ce este tradițional. Sarcina ei nu este să adauge noțiuni, ci să „amintească" studenților de unicitatea, originalitatea, inocența pe care deja o dețin.

„Să nu te bazezi pe nicio instituție", m-a sfătuit Visătorul, pe un ton solemn, ca și cum îmi cerea să depun un jurământ. *„Nu cere bani, nu cere credit de niciun fel de la vreo corporație sau instituție privată sau publică. Sistemul universitar tradițional nu este doar perimat, ci și suspicios, delicat și fragil, deoarece este dependent.*

De aceea, va trebui să bătătorești o altă potecă, cu un suflet rebel și revoluționar. Adevărata educație apare drept o activitate subversivă în ochii Sistemului. Din acest motiv, nu vei putea să accepți autoritatea tradiției sau să aderi la unul dintre conceptele educaționale deja existente. Universitatea pe care o vei întemeia va constitui o asemenea revoluție în lumea educației, încât vechile mentalități și credințe se vor stinge pentru totdeauna și, împreună cu ele, instituțiile și școlile perimate. Numai cei ce sunt pregătiți pentru o schimbare completă și pentru acceptarea acestei revoluții vor supraviețui.

Ține-te bine, agață-te de integritatea ta! Nu lăsa pe nimeni și nimic să se atingă de ea. Păstreaz-o intactă!

Succesul este o consecință firească a integrității."

El mi-a ilustrat, în acest punct, ideea extraordinară, conform căreia va fi inventat termenul de „universitate difuză" sau împrăștiată; modelul organizațional va juca un rol important în succesul Școlii, în difuzarea modelului ei educațional în lumea academică.

„Viitoarele bătălii nu vor fi câștigate prin implicarea unor nave imense, ci prin flotile de o agerime măiastră", a spus El.

Nu numai că acest concept permite îndreptarea atenției spre fiecare student și întâmpinarea fiecăruia în mici atenee, ci și întrunirea condiției ideale și paradoxale a unei instituții mari și mici, în același timp. Noua universitate va fi de dimensiuni planetare, organizată în colegii și campusuri, în toate capitalele lumii, gata să întâmpine și să pregătească un număr restrâns de studenți care cred în puterile lor, în „visul" lor și știu că numai într-o „școală a ființării" îl vor putea împlini.

Noua Școală, inspirată de principiile Visătorului, se îndreaptă spre modelul unei universități a viitorului și vestește ridicarea unui Ateneu fără granițe, dincolo de conceptul aristotelic, înrădăcinat într-un teritoriu sau oraș, un limbaj, o naționalitate sau într-un orar fix, ci articulând toate colegiile, de pe toate continentele, prin aceeași filosofie.

„Așa cum zidurile cetăților grecești se înălțau la vocea unui orator, conținute în acel discurs”, a spus Visătorul, *„așa și ateneele pe care le vei ridica vor fi conținute în dimensiuni care permit aspirațiilor și «visului» celor ce vor să devină o parte din ele să fie cunoscute.”*

8 Nașterea Școlii

În acea zi se împlinise mai puțin de un an de când îl întâlnisem pe Visător și primisem investitura în *Casa del Pensamiento*. De atunci, mă dedicasem trup și suflet Proiectului. Universitatea se născuse și primul ei ateneu fusese deschis la Belgravia, în inima Londrei. Primii studenți înscriși încheiaseră cu bine primul an universitar. Școala, odată creată, se dezvolta pe zi ce trecea, într-un mod armonios. În evoluția ei, părea că neglijează și că ignoră faptele cotidiene și limitele spațio-temporale. Formula ei academică conținea ingredientele viitorului. În cadrul ei, internaționalismul englezesc și solidul pragmatism american erau temperate excepțional, de stilul și cultura italiană, de căutarea milenară a frumuseții și perfecțiunii civilizației clasice. Un program variat de experiențe practice sau stagii, întreprinse de studenți încă din primul an, îi ajuta pe tineri să muncească la cele mai mari firme din lume. Datorită filosofiei Școlii, ei aveau încredere în forțele proprii, se dovedeau a fi impecabili și invulnerabili, ca și călugării-războinici ai lui Lupelius, studenți care trecuseră prin Școala Zeilor cu zece secole în urmă. Trăsăturile noii Universități, gravate în filosofia Visătorului, le conferise structura unei nave spațiale în zbor și inima antică a celor mai respectabile școli ale Antichității, aceeași inimă ce caracterizase înflorirea războinicilor și eroilor clasicismului grec.

Visătorul îmi încredințase conducerea unei rachete stelare care străbătea o lumea universitară prăfuită și arhaică, o ruină decrepită, învăluită alegoric în blană de hermină, căreia îi venea din ce în mai greu să ascundă goliciunea falsei sale cunoașteri și conceptele anacronice. Apariția Școlii putea fi comparată cu descoperirea minusculei cărți de educație a lui Plutarh. Traducerea latină a acestei lucrări, care fusese crezută pierdută, compara pe deplin modelul educațional grec, proiectarea spiritului civilizației elene, cu obscurantismul dogmatic al școlilor religioase medievale. Atunci, cum de altfel se întâmplă și azi, cele două lumi se împleteau, fără a fi despărțite de secole, ci de ani-lumină de înțelegere.

Universitatea Visului, așa cum a fost numită după scurt timp Școala în mass media, era singurul moștenitor al idealurilor educaționale ale clasicismului elen. Credința ei fermă, arhitrava filosofiei sale pedagogice, era că omul poate să urce pe scara evoluției doar prin asumarea responsabilității, prin strădania constantă spre unitatea ființei.

Studenții se adunau din toate colțurile lumii, atrași de gândirea Școlii, de mesajul ei antic și totodată nou. Cuvintele Visătorului, încrustate în materialul didactic, răsunau ca dintr-un flaut magic. Tinerii visători, din toate țările, le ascultau și începeau să mărșăluiască:

Am visat o revoluție.
Am visat o Școală care să ne reamintească
faptul că „visul" este cel mai concret lucru
din câte există.
Am visat o nouă generație de conducători
care poate să împace
opozițiile vechi de veacuri:
Etica și Economia,
Acțiunea și Contemplația,
Puterea financiară și Iubirea.

De la începuturile noii Universități, oamenii, evenimentele și circumstanțele s-au împletit, la modul benefic. Modul în care apăreau resursele necesare nu a încetat niciodată să mă uimească: prin cele mai oneste și extrem de punctuale metode; cu misterul unei gestații în care totul, de la cele mai complexe organe la cei mai izolați neuroni, urmează același proiect al vieții.

9 Misiunea Școlii

În acea dimineață m-am trezit în zori, deja preocupat de multele angajamente ce le aveam pentru ziua respectivă. Mă așteptau situații dificile, inclusiv o ședință plenară cu profesorii și, mai mult decât atât, întâlnirile cu toate băncile care promiseseră să ne acorde ajutor privat. Am simțit impulsul de a mă inspira din opera Visătorului.

Am ales unul dintre carnețelele mele de notițe, la întâmplare, și m-am scufundat, pentru o bucată de vreme, în paginile acoperite de scrisul înghesuit cu care notasem spusele Visătorului în anii de ucenicie. Pe măsură ce citeam, am simțit acel fior inconfundabil, pe care îl simțeam mereu în prezența Lui. Un gol părea că s-a deschis în cavitatea stomacului meu; uitasem ceva esențial. Trecuse prea multă vreme de când nu mă mai hrănisem cu gândurile Sale; prea multă vreme, de când dormitam în lumina acelei inteligențe care dă sens nonsensului lumii. Și prea mult timp de când nu mai respirasem imensa forță a viziunilor Lui, capabilă să răstoarne lumea și să o reducă la un grăunte de nisip. Nu exista niciun loc pe lume unde aș fi putut vedea flamurile Sale, unduind în bătaia vântului sau auzi trâmbițele heralzilor anunțând ceasul bătăliei Sale solitare, înverșunarea Sa titanică împotriva a ceea ce El numea minciuna morții, împotriva răului pe care-l provoca credința în invincibilitatea acesteia.

Visătorul mi-a luminat viața și, totuși, poate niciodată nu am exprimat norocul ieșit din comun ca El să-mi fi apărut în cale. Acum, am subliniat câteva fraze și le-am luat cu mine la prima întâlnire pe care o aveam cu universitarii Școlii Europene de Economie.

Îi cunoșteam personal pe toți cei pe care i-am găsit așteptându-mă: femei sau bărbați erau profesori excepționali, cu cea mai serioasă pregătire academică și cu o experiență remarcabilă, în prestigioase universități britanice sau internaționale. Fuseseră selectați unul câte unul și totuși, din nou, în ciuda eforturilor mele, ședința plenară avea să-mi confirme cât de greu era să-i aduc mai aproape de principiile esențiale ale Școlii. Toți acești membri ai facultății studiaseră la universități cu tradiție, mulți dintre ei fiind bursieri. Ideea de a le schimba convingerile, în sensul de a-i determina să accepte pedagogia vizionară a acestei tinere universități, era similară cu încercarea de a le cere să-și renege religia sau să pășească peste un prag biologic și să devină indivizi ai unei alte specii.

„Visul care a stat la baza creării Școlii Europene de Economie, misiunea acesteia, este acela de a forma o nouă generație de tineri conducători, celulele unei noi umanități. Acest scop cere mai mult decât programe bune și profesori capabili, atuuri pe care mii de instituții de învățământ le au deja", am spus, în deschiderea acestei cruciale ședințe. Dincolo de ferestrele largi ale încăperii zăream grădinile regale de la Palatul Buckingham, care-mi aduceau aminte că până și un regat puternic precum Imperiul Britanic se poate destrăma, atunci când principiile sunt uitate și regulile împiedică

visarea. Cuvintele pe care le auzisem pronunțate de Visător la ultima noastră întâlnire îmi veneau pe buze, clare și puternice: „Școala Europeană de Economie este o Școală a Ființării. Trebuie să ne hrănim studenții cu ideea de imortalitate, dărâmând prezumția că moartea este invincibilă."

Până acum, sistemele economice s-au preocupat de supraviețuire,
de nevoile fundamentale ale oamenilor:
hrană, adăpost, îmbrăcăminte și reproducere.
Economia deceniilor viitoare
nu se mai preocupă de supraviețuire,
ci de nemurire.

„Îmi puteți explica de ce ideea de nemurire este importantă într-o Școală de Economie, mai ales pentru specialiștii în afaceri?" Întrebarea venea de la o tânără, briliant consilier în Management Internațional Strategic. Faptul că era sceptică în primirea unui răspuns convingător era evident, în tonul său. Apoi, cu o ironie politicoasă, a adăugat: „Sau poate planificați organizarea unei noi catedre de filosofie?"

Era același scepticism pe care îl arătasem și eu Visătorului, atunci când mi-a revelat care urmau să fie principiile fundamentale ale Școlii. Impulsul meu de a răspunde a fost întrerupt de Visător: *„Stooooop!„*

Vocea Sa, ca un urlet asurzitor de bătălie, a explodat tăcut în mine, salvându-mă de la căderea în abisurile identificării. Era moartea instantanee a unei mentalități decrepite, manifestarea unei noi atitudini și nașterea unei noi ființe. Știam că acele cuvinte atacau însești rădăcinile umanității. M-am adresat ei, cu inteligență și claritate.

„Viziunea și realitatea sunt unul și același lucru." Aceasta era fraza mea favorită din cele ale Visătorului și tocmai o regăsisem printre notițele răsfoite dimineața. Nu mai eram preocupat să o conving pe tânăra care vorbise.

Economia este o reflectare a Ființei, am rostit aceleași cuvinte pe care le folosisem, cu ani în urmă, în Parlamentului European, la Bruxelles.

Citasem atunci pe Visător, deși la momentul respectiv, a vorbi despre *„Economia nemuririi"* era nu doar paradoxal, ci și absurd, dincolo de orice imaginație. *„Însăși ideea nemuririi fizice este suficientă pentru a stârpi credințe și convingeri vechi de secole"* am spus, continuând să repet vorbele Visătorului, care acum șoptea încetișor înăuntrul meu. *„Moartea*

este un obicei prost!" Prin această afirmație șocantă, cel mai inatacabil adevăr al existenței era pus la îndoială și condamnat. Eram pus la încercare străduindu-mă să explic ceea ce susțineam, dar argumentele parcă țâșneau din adâncimea ființei mele: „Ideea că moartea este inevitabilă e atât de puternică deoarece nimeni, niciodată, nu a pus-o la îndoială! Simplul fapt de a ne îndoi de ea schimbă destinul financiar al unui individ, al unei organizații și al unei întregi națiuni."

Liniștea s-a așternut în încăpere, în vreme ce grupul de participanți aștepta continuarea explicațiilor unei asemenea revelații cutremurătoare.

„Convingerea noastră că moartea este ceva inevitabil este cea care ne limitează; ea stă la rădăcina tuturor celelalte limitări ale noastre, la îngrădirea creativității noastre! Pentru a ne elibera de sub dominația timpului, nu avem nevoie decât să credem în nemurire.

Un om integru, un conducător vizionar, trăiește într-o permanentă stare de prezență, eliberată de hipnoticul concept de timp" ,am adăugat, citându-l pe Visător. *„Civilizația noastră are nevoie de acești visători pragmatici, oameni capabili să se iubească pe ei înșiși, care au evadat din închisoarea timpului, creată de ei înșiși și care reprezintă o nouă generație de conducători; sub îndrumarea lor, cele două concepte aparent antagoniste, Economia și Etica, pot fi armonizate, la fel ca alte polarități, cum sunt acțiunea și contemplarea, puterea financiară și iubirea."*

În vreme ce vorbeam, Chris H. își clătina capul încet, perplex, manifestând astfel un dezacord crescând. Mișcarea făcea ca buclele albe ale podoabei sale capilare să se unduiască, moi, pe umeri. El era unul dintre cei mai influenți profesori. M-am prefăcut că nu observ acea tăcere și acea reacție, sigur nu izolată, și am continuat recitând lecția pe care o primisem de la Visător, doar cu puțină vreme în urmă:

„Ceea ce numim realitate este doar o reflexie a gândurilor noastre, oglindirea stărilor Ființei noastre. Mintea omului este conflictuală, logica sa funcționează pe baza conceptelor contrastante, argumentele sale sunt înarmate. De aceea avem încredere doar într-o economie care are ca scop și soluție supraviețuirea. Acest lucru a permis ca moartea să devină principala industrie a planetei, bolta care susține bunăstarea națiunilor. De la producția de armament la poluarea mediului, de la industria farmaceutică la crima organizată, oamenii și popoarele sunt în serviciul unei economii a dezastrelor, a unei economii a conflictelor. Întreaga umanitate figurează pe statele de plată al morții!"

Adevărata educație este eliberarea de orice formă de hipnoză, dependență, superstiție. Adevărata educație este abandonarea conflictelor interioare ale indivizilor. Aceasta va elibera lumea de toate polaritățile, va elibera lumea de contradicții, violență și războaie.

„Dar tu trăiești în lumea asta sau într-o alta?" a început Chris H. de îndată ce m-am uitat spre el. „Cu războaie și revoluții, cu atacuri teroriste, lupte de guerilă, persecuții rasiale și masacre în masă, subiecte care umplu zilnic paginile ziarelor; cum poți fi moral într-o lume guvernată de imoralitate?"

Îmi amintesc că îi pusesem aceeași întrebare Visătorului. Chris H. era personificarea propriei mele aroganțe și îndoieli, imaginea în oglindă care denunța incapacitatea mea de „a fi" acele cuvinte, de a le face să-mi intre în carne. Refuzul meu față de ele m-a reținut sa împărtășesc viziunea Visătorului nu doar acestui om, ci întregii lumi.

„Dar despre ce vorbești?", m-a întrebat Visătorul. *„Nu se duce niciun alt război în lume în afară de cel pe care îl proiectezi tu în afară, chiar în această clipă. Condițiile în care trăim corespund exact stărilor tale interioare. Așa încât, nu-ți face griji pentru lume, fă-ți griji pentru tine. Este singurul mod în care poți ajuta!"*

„Dar peste tot în lume sunt industrii care, în acest moment, produc arme ce ar putea devasta planeta, care ar putea distruge toate formele de viață..." Am protestat atunci și în numele întregii umanități am insistat să-L întreb ce putem face, cum ne putem proteja de această cumplită putere distructivă. Mi-am amintit că Visătorul m-a întrerupt brusc, pentru a nu-mi putea nici măcar formula viziunea apocaliptică.

„Nicio forță din afara ta nu te poate distruge", a spus, cu vorbe de neșters. *„În afara ta, nu se poate petrece nimic fără consimțământul tău. Fii atent! Ieși din ignoranță, scapă de obscuritate. Viziunea ta e cea care trebuie corectată, nu umanitatea. Condițiile în care trăim corespund fidel stărilor tale interioare. Dacă te întregești și devii congruent, întreaga lume este la adăpost."*

Simțeam fiecare cuvânt împovărându-mă cu greutatea unei insuportabile responsabilități. După ce L-am ascultat, mi-a fost cu neputință să mă mai lamentez și să mai acuz forțe necunoscute și puteri incontrolabile, să mă refugiez într-o neajutorată și resemnată uitare. Cu vorbele Sale proaspăt reînviate în minte, am răspuns:

„Nu o lua personal", am început „însă ceea ce îți voi spune, probabil nu-ți va plăcea. Tu ești cel care creează această imagine a lumii, în felul tău. *Singura imoralitate care există este în tine și nu în lume."*

„Imoralitate înseamnă neiertare de sine, fragmentare interioară. Imoralitate înseamnă automutilare. Doar tu însuți poți fi imoral și îți poți face rău, uitând ce ești. Când îți reamintești, toate necazurile și greutățile dispar de pe fața pământului. Lumea este imaginea ta, reflectă starea ta interioară și se supune tuturor comenzilor tale, oricare ar fi ele. Când te oprești din suferință, întreaga lume încetează să mai fie imorală."

Mi-am întors capul, aruncând o privire în spate, căutând măcar un semn vag al prezenței sale. Știam că ea e acolo, cu privirea admirativă pe care o avea întotdeauna și cu nestrămutata încredere în Școală, în „vis". Doar acum am realizat că Lucia, asistenta mea, îmi fusese dăruită de El. Dacă lumea s-ar fi sfârșit astăzi, mâine dimineață ea ar fi fost acolo, gata să-și reia activitatea, neobosită, înaintea tuturor celorlalți, oferindu-mi atenția ei timidă și protejându-mă, cu austeritatea ei modestă, de parcă aș fi fost cea mai de preț comoară a sa.

Ea era singura persoană căreia îi vorbisem despre Visător. Mă întreba mereu despre El, prețuind fiecare vorbă a Lui. Ea verificase manuscrisul, de-a lungul multor nopți, până l-a transformat în ceea ce a devenit prima versiune a Cărții. I-am prins zâmbetul încurajator; complicitatea ei, pentru câteva momente prețioase, mi-a adus în minte cuvintele Visătorului.

„Este posibil să ne schimbăm destinul", am afirmat, punând toată fermitatea și convingerea pe care le dețineam, în vocea mea. „Trebuie să schimbăm psihologia omului, povestea hipnotică despre lume, înrădăcinată în sistemul său de credințe și convingeri. Trebuie să-i schimbăm „visul". De aceea avem nevoie de Școală. O Școală a Ființării, destul de puternică pentru a provoca o revoluție în educația planetară, pentru a da peste cap programele și metodele de învățământ, promovând această viziune. Aceasta este calea științifică pe care ne-am ales-o și în care credem."

Dar profesorii noștri sunt primii oameni pe care trebuie să-i schimbăm.

„Umanitatea, așa cum este, nu poate să-i învețe pe tineri cum să se elibereze din gândirea conflictuală, nici de prejudecăți sau idei învechite, nici cum să-și construiască un zid de apărare, pentru a putea cultiva în interior o minunată pasiune pentru măreție. Nu este vorba de resursele limitate ale umanității, ci de proiecțiile indivizilor, care trimit în afară propriile lor

limitări și blocaje, generând astfel o inconștientă tendință spre deficit, care se manifestă apoi în lume." Începerea era învăluită în tăcere. Am concluzionat cu frazele pe care Visătorul mi le spusese la ultima noastră întâlnire:

„Bunăstarea unei națiuni, puterea unei economii și nivelul de prosperitate pe care ea îl poate asigura sunt egale calității sistemului de valori al respectivei națiuni și mai cu seamă capacității acesteia de a naște indivizi foarte sensibili, conducători vizionari, visători pragmatici. Viața unei națiuni, viitorul unei întregi civilizații depind de existența acestor bărbați și femei. Conducătorii viitoarelor organizații vor fi filosofii acțiunii. Ei sunt cei care vor aduce inteligență, succes și longevitate marilor întreprinderi corporatiste din întreaga lume." Vocea mea vibra de grandoarea acestei profeții, pe care mi-o încredințase Visătorul. „Misiunea noastră este de a crea acești oameni."

Mai mult decât perplecși, cei din asistență erau înmărmuriți. Descoperirea că lumea funcționa dinspre înăuntru spre afară avusese un efect mai puternic decât șocul provocat de afirmația lui Copernic, cu mai mult de o jumătate de mileniu înainte. Revelațiile Visătorului subminau nu doar legile economiei, ci tot ceea ce ei crezuseră până în acel moment. Simțeau forța teribilă a acestor idei, capabilă să-i scoată de pe șinele unui destin sisific, care repeta iar și iar, până la moarte, comenzile de frică, plictiseală și negare a vieții.

Pe când îmi luam la revedere de la fiecare în parte, pe fețele câtorva dintre ei am putut citi întrebări nerostite, unele care atingeau aspecte foarte personale din viețile lor. I-am părăsit, cu strângeri de mâini afectuoase și cu promisiunea unui angajament mai profund la această aventură luminoasă, amintindu-mi ceea ce mi-a spus Visătorul, la ultima noastră întâlnire, convins că, deși nerostit, mesajul va ajunge la ei.

Nu te simți descurajat dacă încă nu stăpânești Arta Visatului. Tu și cu Mine, ca și copii ai timpului, suntem încă incapabili să înțelegem diferența dintre a visa și a dori. Atunci când dorești ceva, poate nu realizezi că proiectezi în viața ta experiența voinței, a nevoii, a dorinței, a încercării și speranței, iar o asemenea experiență se dovedește a fi, în timp, tocmai opusul a ceea ce dorești sau aștepți. Visarea este o experiență atât de puternică și creativă, încât fie și doar câteva secunde din acțiunea sa de dincolo de timp vor fi îndeajuns pentru a crea tot ce ai dorit de ani întregi și nu ai reușit să realizezi! Ține minte! Numai visele se pot împlini.....dorințele, niciodată.

Crearea unui spațiu academic fără frontiere, cu filiale în marile capitale ale afacerilor lumii, era o lovitură de geniu. Școala pe care Visătorul o visase se baza pe principiile și ideile nemuritoare care aveau să revoluționeze nu doar sistemul educațional, ci omenirea însăși. Imediat ce am plecat, gândurile mi s-au întors spre bancă și am auzit cuvintele Visătorului care au fost aparent o recapitulare a celor discutate la întâlnirea noastră, dar din motive necunoscute mie pe-atunci, purtau o atenționare tăcută.

Un individ, o organizație, o țară se pot dezvolta numai dacă individul, organizația, țara sunt preocupați de elevarea și valoarea oamenilor lor. Fiecare școală sau universitate, companie sau organizație corporatistă trebuie să devină o Școală a Ființei – o Școală a Responsabilității și abia după aceea le va fi posibil să înfrunte și să depășească orice provocare a vieții și să se dezvolte. Ține minte: poți poseda numai acele valori pentru care ești responsabil.

10 A crede fără a crede

Băncilor le-a plăcut proiectul, au garantat implementarea lui și mi-au acordat un credit pentru o perioadă foarte lungă, dar nu erau pregătite să se implice în investițiile crescânde pe care le presupunea expansiunea internațională a Școlii, nu doar în Europa, ci și dincolo de ocean. Reprezenta o investiție la o scară cu care nu se mai confruntaseră nici cele mai mari universități din Anglia. Recent, presiunea pentru a ne diminua creditul a devenit atât de puternică, încât cei mai mari investitori ai noștri ne-au înștiințat că, în curând, linia noastră de finanțare va fi sistată.

Lucia m-a ajutat să mă strecor în trenciul de ploaie și mi-a înmânat câteva documente, în timp ce mă îndreptam spre ieșire. Am coborât scările în fugă, în traficul intens din Gosvenor Place și am mers pe jos până la intersecție, unde eram sigur că voi prinde un taxi. Cum mergeam, mă gândeam care va fi rezultatul următoarei întâlniri cu băncile. Numai cuvintele Visătorului, care încă îmi răsunau clar în minte, erau în măsură să transforme încăpățânarea acelor profesori. Propria mea distanță față de acele vorbe mă făcea să mă îndoiesc serios că voi fi capabil să-mi rezolv noua apărutele probleme financiare.

Atât de deconectat eram de prezența Lui, încât nu recunoscusem, dincolo de aparenta sarcină insurmontabilă cu care mă confruntam, dalele de piatră pe care Visătorul le așternuse, cu grijă, pe calea mea.

M-am îndreptat spre stația de metrou Green Park. Brațele îmi erau grele și obosite de cât încercasem să opresc o mașină. Ceea ce mi se păruse a fi un întreg șir de taxiuri negre, se risipise ca niște gândaci grăbiți spre îndeplinirea unor misiuni importante. Mi-am așezat servieta pe tejgheaua unui chioșc de ziare și mi-am scos portofelul; am cumpărat nu numai revista Newsweek, ci și un bilet pentru Loteria Națională.

Când m-am întors spre stradă, un taxi aștepta în dreptul meu. Am urcat și i-am dat șoferului adresa.

În cealaltă parte a orașului, avocații mei mă așteptau să serbăm ceremonia funerară a mariajului meu. De ceva vreme lucrurile nu mai mergeau bine între mine și Heleonore. Eram tot mai mult departe unul de celălalt, iar într-una din zile, pe când mă sunase de la mama ei, am ajuns la singura concluzie posibilă: despărțirea definitivă. Cel mai neplăcut lucru era că, deși mă așteptam la o despărțire de comun acord și la un divorț simplu, foarte scurt, totul s-a complicat din pricina atitudinii Heleonorei. Ea a devenit din ce în ce mai agresivă și rapace, manifestând o lăcomie pe care nu o recunoșteam. Părea că renunțase, dintr-o dată, să joace rolul de soție, iar stratul subțire de culoare pe care contactul meu cu Visătorul îl așternuse peste relația noastră ar fi fost îndepărtat, scoțând la iveală un monstru, alături de care trăisem o vreme, fără să bag de seamă.

„Te-ai mințit, spunându-ți că ești îndrăgostit de ea; te-ai folosit de ea, pentru a părăsi Kuwaitul și a te întoarce în iadul tău", mi-a spus odată Visătorul, pe vremea când încă mai credeam că o iubesc. Părerea Lui m-a rănit și m-am gândit atunci că Visătorul se înșeală, măcar în privința sentimentelor mele. Pe atunci, Heleonore și cu mine munceam împreună, neosteniți, la proiectul Școlii, iar eu aș fi pariat pe orice că avem o căsnicie solidă. *„Uniunea voastră s-a născut din nesupunere și falsitate. S-a născut moartă. În aceste circumstanțe, nu poți primi nimic și vei pierde și ceea ce credeai că posezi."*

Vocea Visătorului se disipa în mintea mea și m-am pomenit cufundat în norul meu de necazuri, acum în cele ale vieții mele personale, cu întregul lor cortegiu de conflicte, greutăți și amărăciune, fără consistență temporală, închis într-o infimă picătura de timp, fără *înainte* sau *după*. Toate acestea

mi-au apărut în minte, nu ca situații și evenimente separate, ci în bloc, înlănțuite, ca o amenințare unică și constantă, fără leac.

Un sentiment de neputință m-a invadat. Acel taxi era metafora existenței mele, capcana fizică în care eram captiv, cu singura diferență că viața mea nu avea nicio ușă, prin care aș fi putut scăpa.....Îndoiala, teama de a fi atacat, o irezistibilă nevoie de a ceda, le cunoșteam pe toate, foarte bine; erau ca niște vechi prieteni, în compania cărora nenorocul dospește, crește. Au fost tovarășii mei inseparabili, mereu, pe care numai în prezența Visătorului am fost în stare sa-i recunosc, transform și învinș.

La un semafor, așteptând să se schimbe culoarea roșie care părea eternă, mi-am aruncat ochii pe geam. Pe un autobuz, chiar la nivelul ochilor mei, am citit un slogan al noii campanii a autorității de transport londonez: *„Vestea proastă este că Dumnezeu a murit. Vestea bună este că nu ai nevoie de el."* Pe când încercam să prind înțelesul, ceva ce mi-a spus Visătorul, cândva, mi-a venit în minte: *„Dorința ateilor de a-l elimina pe Dumnezeu este încercarea, secretă și pentru ei, de a-și exorciza frica de moarte. O teamă care-i tulbură mai mult ca oricare alta."* Astfel, Visătorul a desființat presupoziția comună care postulează că ateu este o persoană puternică, una care refuză să apeleze la iluzia unui Dumnezeu, spre deosebire de restul umanității. El afirma că, în realitate, slăbiciunea era trăsătura dominantă a celor ce fondaseră această doctrină.

Pentru un om comun, pentru cei care nu au atins unitatea interioară, a crede sau a nu crede este aceeași minciună. Ateul a transferat mai întâi divinitatea în afara sa, iar apoi i-a negat existența.

Păcatul de moarte al ateismului nu este necredința în Dumnezeu, negarea existenței Sale, ci neîncrederea în sine însuși.

Aceste cuvinte mi-au amintit alte câteva afirmații ale Visătorului, legate de același subiect, ceva atât de important, încât nu-mi venea să cred că le uitasem, pentru atâta vreme. Nu vizualizam în care din întâlnirile noastre auzisem aceste cuvinte de la El, dar ele erau adânc gravate în mine și acum ieșiseră la suprafață, în memoria mea.

„Nu este greu să crezi.....toată lumea crede în ceva.....

Dar a te strădui să crezi e doar pentru cei aleși....." a rostit Visătorul, exprimând un concept capabil să propulseze gândul la înălțimi dincolo de rațiune. Paradoxul, a subliniat, este „să crezi fără a crede", să ascunzi structura masivă a unei catedrale sub aripile unui fluture.

Pe atunci eram incapabil să absorb măreția acestui mesaj, dar acum lumina sa nemiloasă îmi arăta cât retorică linguşitoare era ascunsă în credință și cât de mult se apropia ea de rădăcina fanatismului.

„La orice crez, la orice credință ai alege să aderi, te înrolezi într-o oaste de mincinoși. Credința te transformă într-un adept al doctrinei minciunii."

În viziunea Visătorului, credința produce membri pentru adunările din jurul celor care profesează credința, a acelor multe persoane care trăiesc într-o stare de identificare, de apartenență, care îi atașează de calendar, de timp. Chiar și necredința în Dumnezeu, așa cum o proclamă ateii, este o credință care îi cufundă în *mare magnum* a fundamentaliștilor, dogmaticilor, intoleranților și ideologilor persuasivi.

Visătorul nu a vrut niciodată să-i întâlnească și nici să stabilească vreun contact cu cei care îl caracterizau ca o persoană spirituală sau căutător al adevărului. Mi-a spus odată: *„Cu cât le-ar fi mai bine, ce mare beneficiu și-ar oferi, dacă ar înceta să mă privească așa, ca pe un adevăr exterior și ar găsi minciuna dinăuntrul lor."*

L-am întrebat cândva: „De ce refuzi mereu să întâlnești căutători spirituali?" A răspuns sec: *„Cei mai mulți dintre ei sunt prinși într-un cerc vicios, captivi într-o bătălie inutilă. Au transformat bătălia pentru bunurile materiale în bătălia pentru împărăția cerească, dar nimic altceva nu s-a schimbat – mințeau și înainte, cum mint și acum. În loc să se bucure de lume și să râdă, ei se încruntă, critică și se plâng. Nu există vină, păcat, karma sau pedeapsă.*

Nu există o altă viață și nici judecată universală, nici Rai, nici Iad. Există doar această clipă, sacră, infinită și omnipotentă.

Folosește-o bine! Nu vei mai avea niciodată o altă șansă.

Nu în opoziție, ci într-o dimensiune verticală, până la aplatizarea credinței, acolo stă credința fără credință, viziunea eliberatoare a Visătorului, care scoate individul din captivitatea superstițiilor și a credulității.

Nu există vină, păcat, karma sau pedeapsă.

Nu există o altă viață și nici judecată universală, nici Rai, nici Iad. Există doar această clipă, sacră, infinită și omnipotentă.

Folosește-o bine! Nu vei mai avea niciodată o altă șansă.

„A crede fără credință" înseamnă a-ți alege intenția personală și a o urma până la capăt, fără ezitare. Este o stare a Ființei, care cere eliminarea falsității

și care poate fi atinsă doar de oamenii integri, care cunosc și practică *Arta Acțiunii.*

Acum, mă întrebam dacă am atins vreodată acea stare de libertate, dacă am fost vreodată în stare să cred într-o idee, doctrină sau principiu; sau să joc un rol, fără să am nevoie să mă identific cu el, fără să devin sclavul lui. În realitate, sloganurile ateiste denunțau credința în povești hipnotice, spuse lumii, mai mult decât ateilor. Eram ateu, un om care a ales să iasă din mulțime, să se desprindă de toate dependențele, pentru a fi mai aproape de Visător, dar cu toate astea continuam să cred în limite. Eram cel care promisese să rămână fidel visului de care uitase de mulți ani. Era un adevăr amar pe care trebuia să-l înghit.

În felurite ocazii, adunasem numeroase note pe această temă de interes și mă gândisem să le cuprind pe toate, într-un pamflet. În cele din urmă, am decis că e mai bine să le păstrez pentru mine, decât să produc revelații care ar fi putut depăși capacitatea de acceptare a cititorilor.

Și, la fel, legat de cuprinsul acestei cărți, am ezitat uneori asupra includerii unor episoade, fapte și circumstanțe; asupra acelor revelații ale Visătorului care păreau că merg prea departe sau puteau trezi reacții adverse ale instituțiilor politice, academice sau religioase sau a fundamentaliștilor de toate felurile. Am încercat sa le selectez pe acelea care, deși revoluționare, pot fi primite de înțelegerea umanității contemporane.

Într-o zi, când veți percepe doar un atom al lumii mele, veți scrie pagini nemuritoare, cum nimeni nu a mai scris până acum.

Cuvintele mele, inacceptabile, se vor revărsa din stilourile voastre și, ca un râu ce inundă, vor depăși orice obstacol, până când vor ajunge la cei ce caută, la cei care deja știu.

11 Secretul lui a face

Adâncit în aceste reverii, nu i-am aruncat nici măcar o privire șoferului până când el mi-a vorbit.

„Sunteți italian, nu-i așa?", m-a întrebat, cu un puternic accent cockney și cu zâmbetul satisfăcut al celui care tocmai a câștigat un pariu cu sine însuși. „Tatăl meu era italian" a continuat el, fără să-mi aștepte răspunsul „El e cel care mi-a pus numele Fiorello."

În timp ce mașina avansa încet prin traficul din centrul financiar al Londrei, mi-a povestit istoria familiei sale: despre bunicul său, analfabet, care a emigrat mai întâi în Australia și apoi în Anglia și care a înființat o fabrică de pantofi și a devenit foarte bogat; despre tatăl său, care s-a lăsat convins de trei amici, cu care juca squash, să investească în bursă tot ce avea și în câteva săptămâni a rămas fără niciun ban; Fiorello mi-a mărturisit resentimentele pe care le avea față de tatăl său; dezamăgirea sa, pentru că fusese nevoit să se lase de cântat pentru a putea să se întrețină, de la o vârstă fragedă, nu se vindecase. Mi-a povestit despre autorizația de taximetrist, singura binefacere de la tatăl său; despre speranța lui că singurul său fiu va împlini visul pe care el fusese nevoit să-l abandoneze; despre nepoții săi gemeni, care demonstrau o inteligență sclipitoare, la școală și acasă, cărora le era – cu siguranță – destinată o soartă măreață. În mod cert, ei vor reconstrui imperiul a cărui temelie o așezase străbunicul lor.

Vocea taximetristului a început să se estompeze, acoperită de grijile mele și, pe măsură ce povestea continua, m-am văzut copil, în frizeria cu miros de talc a lui Don Saverio, cu setul de oglinzi și pământufuri prins într-o ramă, la vedere. Doar câteva urme vagi ale splendorii trecute se mai păstrau, ca niște insule strălucitoare, plutind pe suprafața din ce în ce mai întunecată a oglinzilor. Imaginația mea percepea o hartă a unor continente necunoscute, plajele neregulate ale unor noi arhipelaguri. Ca băiețel, îl puteam observa pe Don Saverio lucrând printre infinit repetatele imagini ale cefei mele, rase nemilos, conform instrucțiunilor stricte ale mamei. Acea procesiune, alcătuită din mine, în fragmentele mici de oglindă din spatele meu – eu: mereu și mereu, iar și iar, la fel ca generațiile succesive din povestea șoferului de taxi, părea că erupe dintr-o rană veche.

Acea repetare de vieți lipsite de sens, transmise de la tată la fiu, jalnică nemurire în rate, îmi făcea greață. Respingeam existența în aceste condiții. În acel moment am realizat, cu o vivacitate efervescentă, recurența imaginilor și a evenimentelor, mereu aceleași, în viața oamenilor obișnuiți; striviți de anxietate, flagelați de scadențe și facturi, pradă emoțiilor negative. Oameni condamnați să crească mari, să se îmbolnăvească și să moară, unul după altul, de la tată la fiu, inexorabil.

Am recunoscut labirintul existenței mele, acea închisoare insidioasă pe care mi-am creat-o eu, în care – paradoxal – eram atât deținut, cât și gardian și din care, prin definiție, nu exista ieșire. Dificultățile și problemele, pe care credeam că le-am rezolvat și le-am lăsat în urmă, erau încă prezente, reveneau încă mai dureroase, fără nicio soluție aparentă. Am văzut în mine

cum se repeta acel impuls de a fugi de fiecare dată când simțeam senzația dureroasă că merg la deal, ori de câte ori mă confruntam cu provocări și probleme care mă depășeau și erau gata să mă strivească.

O afirmație de demult a Visătorului a provocat un fulger în spaima mea. *Numai cei care sunt obligați să dea față cu propria oroare și pot îndura să-și contemple propria neputință și incompletitudine reușesc.*

Nu puteam procesa aceste gânduri; trebuia să-mi întrerup analiza. Vedeam cum, urmându-mi introspecția, mă observam ca pe un animal de laborator, ca pe un porcușor de guineea; o formă de viață grotescă, nenăscută, pe care n-am vrut s-o văd sau să o cunosc niciodată, dar pe care, în mod ironic, nu aveam intenția să o abandonez.

Provocat de povestea lui Fiorello, ivit dintr-o parte necunoscută a ființei mele, am simțit impulsul de a reciti una dintre paginile pe care le alesesem în acea dimineață:

„Amintirea creează destinul....destinul creează amintiri....atâta vreme cât crezi în reamintire și continui să-ți spui povestea imaginară a propriei vieți, vei continua să o proiectezi înaintea ta și să te convingi că ai un viitor, deși acesta nu este decât trecutul tău repetitiv. Amintirile și destinul, trecut și viitor, sunt iluzii. Recunoaște-le ca fiind nimic altceva decât proiecții simultane ale momentului prezent, ale lui Acum, și te vei elibera. În Acum nu este nicio înfrângere – doar victorie."

În acest punct, Fiorello a început să cânte, cu o frumoasă voce de tenor. Aria era din ultimul act al operei Turandot de Puccini, când prințul necunoscut, îndrăgostit de frumoasa și cruda Turandot, își anunță victoria: „Tramontate, stelle! All alba vincero... vinceroooo..." Fiorello cânta înainte, aruncându-mi priviri amuzate, savurând surpriza mea și așteptând să-l laud. Dar coincidența dintre apariția acelui imn al victoriei și cuvintele Visătorului, suprapuse peste gândurile mele defetiste, m-a aruncat într-o stare de agitație. Am simțit că acest om corpolent, cu numele său drăgălaș, fusese îndesat între scaunul și volanul taxiului. Umplea spațiul complet, cu masa gelatinoasă a corpului său, de parcă ar fi fost un element integrant al mașinii, pe care n-ar fi fost capabil s-o părăsească. Când m-am uitat la el mai atent, în oglinda retrovizoare, am văzut că mă privea și am simțit cum sângele mi se răcea în vene. Ochii nu aveau nimic în comun cu fața aceea grasă. Era ca și cum un extraterestru ar fi luat în stăpânire trupul acelui om cumsecade și acum mă studia. Fruntea mi s-a umplut de sudoare. Am încercat să înghit, dar saliva îmi devenise păstoasă, aderentă. Eram șocat. Vedeam o amenințare în ochii lui....exprimând cruzime

și o calmă ferocitate.....nu puteam scăpa de ochii aceia, de ochii aceia care mă sfredeleau.....erau ochii Visătorului. M-am simțit de parcă tocmai m-aș fi trezit întrerupt dintr-un somn ancestral. M-am supus chemării sale și mi-am schimbat planurile.

„Uită de adresa pe care ți-am dat-o" i-am spus lui Fiorello, care se oprise din cântat și, spre fericirea mea, încetase să mă privească. Nu mă mai duceam să mă întâlnesc cu nimeni, în starea asta, cel puțin nu cu avocații, pentru a discuta despre divorț. Într-un vârtej de gânduri, în timp ce taxiul rula fără destinație, asamblam febril bucățile disparate ale zilei. Am văzut că, încă din zori, de când avusesem tremurul premonitoriu, pe sub piele, în timp ce reciteam cuvintele Visătorului, până acum, se succedaseră niște pași, un itinerariu ale cărui evenimente, întâlniri și gânduri, până la cele mai mici detalii, reprezentau trepte ale unei scări invizibile, care mă conducea spre El. Niciodată nu simțisem atât de intens dorința de a-L vedea. M-aș fi dus să-L găsesc oriunde în lume, dacă aș fi știut unde. Într-un moment de iluminare orbitoare, neașteptat, din centrul caleidoscopului sutelor de locuri în care Îl întâlnisem pe Visător, o imagine a explodat înăuntrul meu. Știam, acum, unde Îl auzisem rostind cuvintele care îmi marcaseră acea zi.

„Întoarce și du-mă pe Spaniard's Road", am spus. Fiorello a luat o curbă atât de strânsă, încât roata exterioară a taxiului a părăsit pavajul, lăsându-ne suspendați preț de o fracțiune de secundă, într-un arc de timp; până când roțile au revenit pe carosabil, alunecaserăm pe muchia unui nou destin. Mi-am amintit cuvintele Visătorului, când mi-a vorbit despre depășirea rutinelor și de acel STOP, pe care îl auzisem cât se poate de clar în după amiaza aceea, cu profesorii, și eram convins că făcusem o schimbare, din nou, doar pentru a-i face o farsă timpului.

Îmi urmam instinctul de a-L căuta, acolo unde L-am văzut ultima dată în Londra. Pe când taxiul mă ducea la destinație, pe baza indiciului fragil pe care îl depistasem, o certitudine absurdă creștea în mine, că îl voi găsi în acea seară, chiar acolo, în vechiul han din Hampstead.

Învățasem de la Visător că visatul, credința și creația sunt drepturi din naștere ale fiecărui om. Iar acum simțeam în întregul meu corp cum certitudinea transforma o posibilitate comună în cea mai sigură întâlnire și preschimba firul subțire care mă lega de El, într-un cablu solid. Acesta era integritatea în acțiune pe care Visătorul se străduise să mi-o transmită; sămânța vie a Artei Visatului, care ani de zile găsise în mine un sol steril. Dacă aceasta era completitudinea, vitalitatea, atunci fusesem mort de luni

și ani întregi, stare în care mi-ar fi fost imposibil să-L găsesc. Începusem să realizez că ziua servise ca un fel de încăpere de suprapresiune; diferitele ei momente au fost stadii diverse de decompresie, care mi-au permis să mă ridic din abisurile morții mele interioare, până am ajuns la El, la integritate, la viață. Mi-am ținut respirația, încercând să păstrez acea descoperire epocală. S-o păstrez acolo, treaz, viu, fără a permite unui singur atom al morții să pătrundă în Ființă, este Secretul lui A Face.

Când taxiul m-a lăsat la intrarea Spaniard's Inn, eram sigur că Visătorul va ajunge sau că era deja înăuntru, ca răspuns la cererea mea fervență de a veni lângă mine acum, când valuri uriașe se abăteau amenințător asupra vieții mele.

12 Trecutul este o minciună

M-am oprit în prag, pentru a-mi liniști bătăile inimii înainte de a intra înăuntru. Acesta este locul unde începuse „jocul întâlnirilor", cu lecțiile de neuitat pe care le primisem de la Visător; între acești pereți, îmbrăcați în stejar și pătați de bere, în mirosul de șuncă rânced și vorbăria zgomotoasă și indolentă a clienților cârciumii.

Zona în care se lua masa, învăluită într-un semiîntuneric cald, era mai mica decât mi-o aminteam. Am văzut doar câțiva clienți în sala de mese, unii stând la mese, dar majoritatea la bar, cu scopul nemărturisit de a bea din halbe de cositor, disproporționat de mari. Am privit repede prin încăpere, în fiecare colț al său, sperând ca El să fie deja acolo, apoi am început să urc, cu determinare, scările. Am sesizat amplificarea zgomotului conversațiilor. De această dată, amintindu-mi de întâlnirea noastră precedentă și de preferințele Visătorului, am ales o masă din mijlocul celei mai aglomerate camere de la acel etaj, unde mulțimea consumatoare de alcool se manifesta cel mai zgomotos. Mi-a trecut prin cap să rog proprietarul sau pe unul dintre chelneri să mă anunțe când El a ajuns și doar atunci am realizat că nu avem idee cum să-l descriu pe Visător, nu i-aș putea reda înfățișarea și nici măcar vârsta. Am abandonat rapid ideea.

Lupelius obișnuia să se deghizeze în sclav, vagabond, politician, bancher sau comerciant bogat și se folosea de aceste roluri în mod strategic. Fie vorba de o coroană regală sau de veșmintele unui preot, Lupelius le purta și îi făcea și pe discipolii săi să le poarte, învățându-i cum „să devină" un

anumit personaj, pentru a putea explora și a ajunge să cunoască fiecare colț ascuns, fiecare secret al acelui subiect și în același timp să nu uite de joc, să nu rămână niciodată captivi în el.

M-am așezat într-un loc de unde puteam vedea strada și verdele parcului Hampstead Heath, de la geam. Nu aveam idee cât timp trebuia să aștept. Mi-am închis ochii timp de o secundă, pentru a calma sentimentele acelei zile, și m-am trezit în Aula Magna a Școlii. Visătorul intra, având de fiecare parte a Sa câte un călugăr-războinic. Purta o robă, ceva între veșmintele unui preot și o tunică de cavaler, părul Său lung fiind ascuns sub o pălărie mare. Am văzut silueta lui Lupelius apropiindu-se și topindu-se în El. Timp de o mie de ani, Școala Zeilor dăduse mai departe ștafeta principiilor sale nemuritoare, martora scopului său etern.

Părea că trecuseră doar câteva minute, dar am observam că afară era întuneric acum. Un chelner înalt și subțire, cu părul roșcat, a străbătut camera, pășind greu pe podeaua denivelată; un domn ajunsese și mă aștepta jos. L-am văzut stând în cel mai îndepărtat colț al camerei, cu haina încă pe el; o haină scurtă, făcută dintr-un material ușor și moale, cu un croi impecabil. Am pornit înspre El, cu pași mici, ezitând din cauza emoțiilor. Am văzut că masa pe care o alesese era cea care se afla la cea mai mare distanță de bar; deasupra se afla un trofeu, un panou cu muschete, vestigii din secolul al optsprezecelea al revoltei lui Kenwood. Îmi dorisem atât de mult să Îl văd, dar acum, așa cum se întâmplase de multe ori în trecut, mă simțeam oscilând între bucuria de a-L vedea și anxietatea legată de faptul că va trebui să stau față în față cu acea oglindă nemiloasă, ce avea să-mi denunțe uitarea, fiecare limitare a mea. Întâlnirea noastră a început fără a fi nevoie de cuvinte sau introduceri și, pe măsură ce tăcerea a continuat, am simțit toate distanțele închizându-se și timpul comprimându-se, până când a dispărut. Acum, stând lângă El, aveam atât de multe lucruri să-l spun, dar Visătorul mi-a făcut semn să rămân tăcut înainte să-mi pot deschide gura.

„Daca succesul ar fi să apară, accidental sau din întâmplare în viața ta, așa cum pare să se întâmple celor mai multor oameni de succes din lume, atunci, accidental sau din întâmplare, mai devreme sau mai târziu, l-ai vedea dispărând, dureros." A început să vorbească.

„Gândește-te cât de incomodă e poziția unui om care a atins în mod accidental succesul sau faima - în primul rând, frica și nesiguranța l-ar paraliza când s-ar afla pus în fața luării oricărei decizii - nu ar ști ce să facă mai departe – și nu ar ști cum să-și sporească norocul, dar mai presus

de toate, nu ar ști cum sa păstreze, să apere și să nu piardă ceea ce și-a repetat de atâtea ori că posedă. Succesul adevărat este rezultatul unei lungi munci interioare, concentrate în primul rând pe observarea de sine și conștiința de sine – o luptă nesfârșită cu rănirea de sine, imaginația negativă și sentimentele neplăcute. Succesul adevărat este descoperirea unei comori interioare ascunse care este Mama tuturor victoriilor: Voința."

M-a cuprins o stare de rău. Îmi citise și demascase starea perfect, fără ca eu să spun un cuvânt. Visătorul crease oportunitate după oportunitate pentru mine, iar eu nu făcusem nimic pentru a descoperi acea comoară interioară. Eu eram omul fără Voință.

„Ceea ce s-a întâmplat în Kuweit, când ți-ai abandonat funcția, oferind un regat pentru protecția iluzorie oferită de o slujbă, se repetă. Iar astăzi, din nou, ești gata să abandonezi tot ceea ce ți s-a încredințat, pentru a te salva pe tine însuți", a spus Visătorul. Tonul său era sobru, impersonal, dar simțeam greutatea vorbelor Lui ca pe niște bolovani. *„Ți s-au dat multe, așa că s-a așteptat mult de la tine și cu toate acestea nu ai făcut nimic să meriți sau să sporești aceste lucruri."*

„Acum, circumstanțele și întâmplările din viața ta se repetă, identic, până la cel mai mic detaliu, într-o perfecțiune perversă, urmărind tiparul unei recurențe imaginare; un destin circular care nu există, dar în care crezi și de care nu te poți elibera." a continuat El. Nu a fost nevoie să-l spun despre sutele de probleme care provocau tulburări majore în existența mea. Visătorul știa. Viața mea era în continuare aceeași, deoarece nu se schimbase nimic în mine. Credeam că venisem aici ca sa-L aud spunându-mi asta, dar vorbele Visătorului veneau să mă elibereze, dând la o parte opresiunea ce venea din gândul recurenței, atât de apropiată de superstiția karmei și, împreună cu ea, regretul și compătimirea de sine, care deja aruncau umbre asupra Ființei mele.

„Trecutul pare doar să se repete. În realitate, nu există un trecut. Nici în viața unui om, nici în istoria unei civilizații. Trecutul este o minciună. Nu există vreun fel de karma și nici vreo viață trecută, nu există vinovăție, păcat sau pedeapsă. Nu există o viață de apoi sau vreo judecată universală, nu există Iad sau Paradis. Există doar acest moment – sacru, infinit, omnipotent. Folosește-l cu înțelepciune! Nu vei primi nicio altă șansă.

În afara lui Acum, suntem neputincioși, dependenți de timp – limitați, vulnerabili, muritori.

Trecutul este o minciună. Și tot ceea ce aparține memoriei este ficțiune. Orice ai crede că s-a întâmplat în trecut, nu s-a întâmplat de fapt. Tot ceea ce crezi că s-a întâmplat în trecut se întâmplă acum, chiar în momentul acesta. Nu există niciun moment înainte sau după acesta. Totul se întâmplă Acum, pentru că nimic nu este în afara lui Acum. Acum este începutul atemporal și sfârșitul etern al oricărui ciclu, de la atom la Dumnezeu."

13 Starea este Loc

În timpul acelei întâlniri la Spaniards Inn am scris cuvinte atemporale pe dosul meniului și pe șervețele pe care încă le păstrez ca amintiri de preț. O dată, în timp ce El făcea o pauză și într-o atmosferă mai destinsă acum, m-am gândit că aș putea să-i spun Visătorului cât de surprins eram că a ales acest han neobișnuit ca loc de întâlnire. Visătorul trăia strategic. Știam că fiecare decizie pe care o lua, chiar și cele ce păreau a fi neînsemnate, era în serviciul intenției sale. Un râs domol îi precedă răspunsul. Tachinându-mă, mi-a sugerat că principalul motiv ar fi calitatea berii; acesta era unul dintre puținele locale din Londra care se putea lăuda că oferă cea mai bună bere neagră, făcută chiar acolo, de patru secole încoace. Timp de câteva secunde, înainte de a continua, și-a ridicat halba de cositor la buze; dar, la fel cum făcea cu mâncarea, de-abia a gustat-o, nu a luat nici măcar o înghițitură. Apoi mi-a spus ca Spaniards Inn fusese o ascunzătoare faimoasă, că generații de bandiți, hoți și tâlhari băuseră chiar la acea masă și că unii dintre ei, care avuseseră parte de o scurtă judecată și fuseseră condamnați, au fost spânzurați chiar de copacul din fața ușii. Nu văzusem conexiunea dintre întrebarea mea și povestea aceasta până când, rostind cuvântul „hoți", Visătorul a făcut o pauză deliberată, uitându-se la mine în tăcere. Zâmbetul Lui dispăruse. Privirea Sa fioroasă era mai greu de suportat decât prevestirea celei mai îngrozitoare furtuni și am început, instinctiv, să mă apăr. Pătruns de ochii Săi, am simțit cum încep să inspir scurt și repede, ca un specialist al apneei, înainte de a se scufunda pentru al nu știu câtelea test de rezistență. Atunci când a început să vorbească din nou a spus:

„Acum ești hoțul propriului tău sine. Te furi pe tine însuți, pe dinăuntru. În afaceri sau în dragoste, asociații și partenerii îți vor reflecta perfect condiția, starea ta de a fi. Un om poate poseda numai ceea ce este și poate alege sau fi ales numai de ceea ce merită!"

Acea referință la cursul vieții mele nu ar fi putut fi mai explicită. Durerea provocată de ceea ce auzeam era deja insuportabilă, când Visătorul m-a lovit din nou și mai tare, de această dată.

„Nici cel mai rău partener din lume nu ar putea să te înșele sau să te fure la fel de desăvârșit cum te înșeli și te furi tu pe tine însuți."

În ciuda faptului că toate aceste lovituri mă atinseseră, am notat fiecare cuvânt al Lui, pe măsură ce-l auzeam. O pauză mi-a dat răgaz să mă gândesc la evenimentele zilei – m-am văzut la întâlnirea de la facultate și abandonând întâlnirea cu avocații mei numai pentru a mă trezi cu El în acea tavernă. În final, am înțeles – Visătorul „știa" de biletul de loterie pe care îl cumpărasem. În fața ochilor Săi simțeam acel bilet arzând și făcând o gaură în buzunarul meu de la piept, marcându-mă pentru vecie cu un fel de „literă stacojie", destinată celor mai îngrozitori hoți și tâlhari.

Visătorul a continuat să vorbească, iar eu să scriu.

„Un om integru nu crede în loterii și nu joacă – niciodată!

Oricine cumpără un bilet, oricine pariază, a abdicat deja de la puterea dinăuntrul său de a face acei bani, de a atrage acel noroc.

A crede în evenimentele exterioare înseamnă a da la schimb reușita certă pentru eșecul sigur. Oricine cumpără un bilet de loterie vânează ghinionul; în același fel, cel ce participă la jocuri de noroc sau investește la bursă se supune acelorași reguli. Orice persoană care, prin lucrul asupra integrității sale, și-a clădit în sine puterea de a avea acei bani, nu are nevoie să-i „câștige" din afara sa... Forța interioară dobândită va crea putere financiară. Daca nu ești responsabil și pariezi, nu poți câștiga „din întâmplare"; a cumpăra un bilet de loterie, pentru a te compensa pentru aparenta lipsă de noroc, este acțiunea unui om slab, care duce lipsă de responsabilitatea interioară necesară pentru a susține bogăția. Nu poți „merita" să te îmbogățești peste noapte. Prin a juca – prin a te lăsa în mâna „sorții", îți dezvălui lipsa de generozitate... de responsabilitate... și de iubire.

Oameni ca tine se vor trăda și vor fura de la ei înșiși într-o zi, crezând că pot fura din lumea Visătorului, și tu te afli printre ei... printre cei mai răi!"

Am pălit la analiza necruțătoare, care mă punea în aceiași categorie cu cele mai nerecunoscătoare persoane, care încearcă să ia o bucată din lumea Visătorului, cu îngâmfare, și am protestat. A dat impresia că nu mă aude și a continuat.

„Putem avea doar lucrurile pentru care putem fi responsabili. A avea cu adevărat corespunde exact ființei noastre. Puterea financiară este doar o consecință, reprezentarea vizibilă a conștiinței prosperității. Ceea ce în exterior corespunde investiției interne, din punct de vedere psihologic se numește Angajament."

În numai trei cuvinte, a distilat inteligența acelui moment:

„Starea este Loc", a anunțat. *„Un om ocupă un spațiu fizic care corespunde ființei lui. Locul în care se află, mediul care-l înconjoară, oamenii pe care-i întâlnește – toate demonstrează o remarcabilă legătură cu starea ființei sale, calitatea sentimentelor sale, a gândurilor sale."*

Liniștea care ne înconjurase până în acel moment, îmbrățișând întâlnirea noastră într-o sferă de discreție, se rupsese și viața cârciumii a început să treacă pe lângă noi, precum imagini dintr-un film vechi, huruind într-un proiector stricat. Am privit în jurul nostru, uitându-mă căutător la oameni și obiecte, de parcă tocmai îmi apăruseră în universul personal, de parcă Visătorul le inventase pentru mine, în acel moment. Camera era plină de o amestecătură neverosimilă de oameni, un univers de Toulouse-Lautrec, la fel de deformat ca și mine. Ființe înfricoșător de slabe sau exagerat de grase croncăneau și vorbeau una cu cealaltă sau priveau neputincioase, pierdute în liniște și în gol. Tricouri jerpelite atârnau de pe umeri slabi, care ar fi putut la fel de bine să fie umerașe, în timp ce altele erau întinse de stăteau să plesnească, pe corpuri de o obezitate extremă. Buze de un roșu aprins, deschise precum niște răni, imitau într-una zâmbete. Femei și bărbați, viețile lor tinere fiind deja imagini ofilite, fără suflare. Erau acolo pentru a căuta un moment ce nu aparținea iadului lor, suspendați între două dureri; trecutul și viitorul.

Un bărbat îndesat își ridica o halbă grea la gură, înghițind lichidul spumos; ochii, pe jumătate închiși, cu o privire stupefiată, de parcă ar fi fost drogat. Stomacul său umflat îl ținea la o oarecare distanță de bar. Am realizat că aceste personaje, de care până în acel moment mă simțisem separat, ca printr-un perete de sticlă prin care îi putea vedea unduindu-se, îmi aparțin. Am văzut fibre anoste ieșind din corpul meu și conectându-se cu fiecare dintre acele ființe, cu fiecare detaliu din acele împrejurimi, împletindu-se unele cu altele, pentru a forma un sistem arterial dens și întortocheat, care ne hrănea pe toți, de parcă am fi făcut parte din același organism, unindu-ne într-o oribilă și indisolubilă simbioză.

Aveam senzația că Visătorul nu mai era lângă mine. Nu puteam să-mi mișc niciun mușchi, dar puteam să-mi dau seama că nu mai era în raza vederii mele. O presiune în ceafă mi-a dat peste cap toate cele cinci simțuri; acum nu mai percepeau lumea, ci o emanau, de parcă persoanele și obiectele și toți atomii universului se formau și dizolvau în fiecare clipire a mea. Aici, absența Visătorului devenea respirație, sunet, voce.

„Ce vezi aici este multitudinea, legiunea pe care o cari în interiorul tău.", a spus. *„Asta e ființa ta, devenită vizibilă, reprezentarea fizică a condiției tale."*

În acea mulțime anonimă, în acea grimasă de durere atemporală, am văzut diferențele sociale dispărând, împreună cu diferențele de rasă și religie și toate părerile opuse dintre oameni care, de-a lungul mileniilor, au fost folosite ca pretexte pentru războaie și crime. Am văzut feluritele roluri topindu-se în fața ochilor mei, ca niște măști de ceară. Ceea ce a rămas au fost pur și simplu bărbați și femei al căror unic scop era să-mi reprezinte propria uitare. Acel circ pestriț și zgomotos, acel spectacol, fusese aranjat pentru ca eu să observ ceva ce, în tot acest timp, nu voiesem să văd sau să ating în mine. *„Starea este Loc"*, am repetat, intrând în profundele înțelesuri ale acestui motto ce dărâma iluzia unei lumi externe, străine, care ar fi separată de mine însumi. Mă simțeam pierdut.

Printr-o nouă luciditate, am reușit să conectez aranjamentul teatral al cârciumii – acel depozit al disperării – cu ceea ce observasem în clasele școlii și universității. Persoanele extenuate care veneau aici pentru a-și îneca propria degradare în alcool semănau perfect cu acea categorie de pedanți, maeștri ai negativității și întunecimii, care repetau mecanic și învechit niște vorbe, perpetuând educația arhaică pe care au primit-o. Se prefac că învață pe cei tineri ceea ce ei înșiși nu știu și că le explică lucruri pe care nu le înțeleg, pe care nu le-au aplicat niciodată. Un teatru al absurdului, unde negustori chei vând loțiuni pentru creșterea părului și unde adoratorii sărăciei, economiști ale căror ființe uzate sunt alcătuită din piese puse cap la cap cu neîndemânare dau instrucțiuni despre de a Arta de a Crea Bunăstare.

„Școala pe care ți-am încredințat-o nu devine nimic altceva decât acest loc al trândăviei și plictiselii.", a spus Visătorul. *„Schimbă-te, altfel se va reproduce pe sine însăși oriunde te-ai duce, deoarece ea nu se află în afara ta. Scapă de această putrefacție interioară și vei vedea lumea zburând ca praful, atunci când sufli pe el. Lumea pe care o vezi și atingi este un produs al visului tău. Gândurile și sentimentele tale, convingerile și acțiunile,*

istoria și destinul, evenimentele și persoanele din jurul tău sunt produse și formate de Ființa ta interioară. Dacă vei cădea pradă stărilor negative, fricii și nesiguranței, vei fi înfrânt chiar de lumea pe care o visezi și proiectezi."

„Fă o schimbare totală", a spus. *„Poți anula această degradare chiar acum, în secunda aceasta. Doar Acum poți să o faci",* m-a îndemnat Visătorul. *„Acum este singurul moment în care exiști, singura lume în care poți acționa. Dacă ar exista un alt Acum, cu o secundă înainte, ar fi o lume total diferită de aceasta și uitată în întregime, în secunda următoare."*

Mi-am reînnoit promisiunea față de Visător. Noua universitate nu avea să cadă niciodată într-un abis și nici nu avea să fie sufocată de cei de felul mulțimii lipsite de viață pe care o văzusem. Urma să fie o Școală a Ființării, un organ planetar capabil de a genera noi celule pentru o umanitate vindecată de conflict, frică și nesiguranță; va crea filosofi ai acțiunii, visători pragmatici, conducătorii vizionari la care visează Visătorul, de care civilizația noastră are nevoie.

„Toate ideologiile, de dreapta și stânga, sunt depășite și învechite. Forțe puternice, pornind de la individ și nu de la mase, rescriu, încet, încet, fundamentele vieții noastre. Tu, ca individ, ești chemat să creezi, prin integritatea ta, o nouă umanitate și să reconstruiești o nouă știință a economiei, înăuntrul tău; să proiectezi o eră complet nouă și să-ți amintești un nou destin."

14 Fii un rege, regatul va veni

Visătorul fusese cel care deschise subiectul Școlii. Am profitat de ocazie, pentru a-i vorbi în detaliu despre diverse aspecte legate de administrarea, progresul și nevoile sale. Am încercat să mă rezum la date și să mențin o oarecare distanță față de ceea ce povesteam, dar, în mod inevitabil, cuvintele și tonul meu au început să se transforme în văicăreală. În timp ce descriam aspectele financiare ale proiectului și nevoia urgentă de a găsi capital, am menționat dificultățile din relațiile noastre cu băncile. În acest moment, Visătorul a intervenit, întrerupând acel șir de plângeri – tânguirea despre obstacole și probleme, în care îmi permisesem să mă scufund.

„Școala s-a 'întâmplat' deja. Nu poți să faci nimic, nu poți să adaugi nimic, poți doar să te supui planului dictat de Vis!" a rostit asta într-o voce

atât de răsunătoare și mânioasă, încât mă temeam că toți clienții se vor întoarce să se uite la noi. Dar nimeni nu părea să fi auzit.

„Universitatea este doar o parte a 'Visului'. Pentru tine, ca și pentru toți ceilalți implicați, realizarea sa nu este țelul final, ci un instrument pentru transformare, un ghid, un drum către o viziune superioară asupra existenței."

Apoi, cu o privire obosită, ca un om de știință privind un experiment eșuat, mi-a spus:

„Te-am pus la cârma Școlii, la comanda unei nave spațiale capabile să călătorească la viteza viselor, dar lipsa ta de voință pentru a înțelege o transformă într-un plan care nu îmi aparține. Nu pot permite asta." Aceste vorbe profetice îmi dezvăluiau un destin inevitabil, dar Visătorul a continuat:

„Ființa noastră este adevăratul creator a tot ceea ce ni se întâmplă. Elevează-ți nivelul responsabilității interioare, reînnoiește-ți promisiunea și vei vedea că până și economia și afacerile se supun legilor Ființei. Aceasta este soluția! Nu da vina pe lume, circumstanțe și alți oameni, căutând vina în afara ta; mai bine recâștigă terenul pierdut și reasamblează fragmentele integrității tale pierdute. Aceasta este soluția. Integritatea este o stare de a fi, un sentiment de siguranță, de deplinătate, de vitalitate și lipsă a fricii. O simți în tot trupul, în inima ta și în fiecare respirație. Guvernele și națiunile, organizațiile și întreprinderile conduse cu integritate sunt prospere și au vieți lungi și fericite."

„Fii un rege și regatul va veni", a spus El, rostind cuvintele ce aveau să devină emblematice în viața mea și viețile elevilor mei.

„Regalitatea Ființei precede nașterea oricărei domnii. 'A fi' precede pe 'a avea' si niciodată viceversa. Nu-ți dori niciodată ca regatul să apară înaintea regalității – greutatea acelei responsabilități ar fi copleșitoare."

Acele cuvinte au răsunat la fel de clar ca tonurile unui mare clopot, acolo, în semi-întunericul barului, și mi se părea că înseși cuvintele ridicau scuturi în jurul meu, pentru a mă proteja de un pericol iminent.

„Atunci când te trezești înfruntând ceva ce pare a fi insurmontabil, de neînvins... amintește-ți de Mine!... Vorbele Mele, principiile 'Visului'. Toate obstacolele și limitările aparente își au rădăcina în ființa ta și nicăieri altundeva. Dacă ești conștient de asta, vor dispărea! Nu te îngrijora din cauza lipsei banilor. Banii sunt o stare de a fi. Banii manifestă în timp ceea ce ai cucerit prin responsabilitate interioară și reușite creative. În același fel, orice cusur al ființei tale te face mai slab și mai sărac. Orice fel de fisură în visul

tău zdruncină fundația puterii tale financiare. Banii, la fel ca și dragostea, sunt o chestiune interioară. Observă-te pe tine însuți și nu te mișca din acel moment. Totul este deja săvârșit. Există un singur obstacol: și acela ești tu."

15 Banca

„Angajamentul tău, promisiunea ta interioară, îți va obține toate resursele de care ai nevoie." Acesta a fost răspunsul Visătorului la întrebarea mea cea mai urgentă. *„Angajamentul este o investiție... angajamentul este noroc... pariază totul... nu lăsa nici măcar un atom să scape din totalitatea ființei tale... investește tot ce ai și tot ce nu ai, în tine și visul tău, și întreaga lume va paria pe tine."*

Mi-am amintit ce mi-a spus în *Casa del Pensamiento*: obstacolul principal, de care cele mai multe proiecte s-au lovit, nu era suportul financiar sau lipsa sa, ci lipsa de oameni capabili să păstreze o idee luminoasă, să-și asume responsabilitatea unui vis măreț, să creadă imposibilul și să-și investească toată energia în a-l aduce în realitate, știind că 'plata' este făcută înainte.

„Atunci când în fața ta se ivește o problemă financiară, nu fi descurajat...

Liniștește-te...

Stai cu spatele drept...

Respiră adânc...

Întoarce-ți toată atenția către Ființa ta interioară.

Preia comanda sentimentelor tale tremurătoare și oscilante și apoi afirmă ce îți dorești cel mai mult să realizezi, cu o determinare constantă și cu încredere.

Acest lucru va aduce resurse infinite afacerii tale și dreptate în viața ta. Concentrează-ți toată atenția asupra ființei tale și fii conștient de morțile tale interioare, care sunt tocmai cauza necazurilor tale... și câștigă! Vei vedea ajutorul și resurse uriașe venind, punctuale și din abundență, la cererea ta."

În liniște, secretă și tăcută, reușita se arată.

Aerul răcoros al unei seri de la sfârșitul lui august ne-a învăluit, în timp ce l-am urmat în grădină, pentru o scurtă plimbare, înainte să ne despărțim. Era noaptea târziu. Am văzut lumina lunii strălucind pe crengile unui cireș, ale cărei fructe fuseseră deja culese, și pe pieptarul cămășii ce se arăta de sub haina întunecată a Visătorului. Vroiam acest moment, această suspendare

a timpului, această stare de libertate pe care o aveam atât de rar; vroiam ca toate aceste lucruri pe care le simțeam în prezența Lui să nu se termine. Vocea sa a plutit ușor peste zarva densă dinăuntru.

„Să mergem", a spus, trăgându-și haina moale în jurul său. *„Grădina asta miroase a vomă!"* Știam că această remarcă bruscă nu avea atât de mult de-a face cu grădina în sine, cât cu verdictul amar în ceea ce privea existența mea.

În timp ce pășeam alături de El puținii metri ce ne separau de sfârșitul acestei întâlniri, Visătorul a încheiat discursul din acea seară, trecând direct la esență.

„Ține minte. Banii nu sunt reali. Sunt doar o umbră șterșă a spațiului tău interior, o manifestație palidă a responsabilității interioare. În timp, banii scot la iveală ceea ce o persoană a învins în Ființa sa, prin angajamentul, responsabilitatea și victoriile asupra sa. În același fel, cea mai mică fisură a visului, poate zgudui un imperiu financiar din temelii."

„Du-te la bancă și cere orice ai nevoie", și-a rostit cuvintele finale. *„De cealaltă parte a biroului, mă vei găsi pe Mine!"*

Vedeam acele cuvinte alergându-mi prin minte, ca un fel de litere electronice pe un ecran, în timp ce urcam scările de la M Bank. La un moment, dat am observat că le repetam ca pe o mantră, pentru a înlătura mulțimea de dubii care se hotărâseră să se infiltreze în „vis" și să blocheze motorul acela delicat, dar puternic al minunării. Visătorul îmi sugerase suma pe care să o cer spunându-mi:

„Vorbește-le despre Vis. Că vor face ca școala să fie una dintre cele mai importante instituții din lume – banca știe."

Nu-mi puteam imagina că banca pe care de-abia o putusem convinge să ne aprobe creditul inițial urma să decidă d'emblée să ne dea de zece ori pe-atât, ca să putem face noile investiții necesare pentru dezvoltarea Școlii. Rațiunea mea se lupta din nou cu miracolele care însoțiseră zi de zi, fără greș, creșterea proiectului și care-mi transformaseră viața de-a lungul acestor ani. Lângă El, văzusem giganți învinși numai cu praful pe care un pitic l-ar lăsa în aer; am văzut munții mișcându-se și transformându-se în movile blânde, pe care și un copil le-ar putea urca. Câte situații încurcate, ce păreau pierdute, l-am văzut pe Visător rezolvându-le, desfăcând nodurile, cu degete dibace de cârmaci!

Și câte dueluri imposibile câștigasem cu El lângă mine.

Și cu toate astea, încă mai aveam dubii.

Obstacolele pe care le întâlnești în afară sunt limitele dinăuntrul tău.
Recunoaște-te ca fiind creatorul propriei realități, și visul tău va deveni realitate.
Investește tot ce ai
și tot ce nu ai încă,
renunță la jocurile de noroc
și vino înapoi la realitate,
care este Voința Mea.
Pariază pe lucrul cel mai real pe care-l ai – Visul.

Inspirat de aceste cuvinte, iar întâlnirea dificilă cu M Bank apropiindu-se, am simțit o puternică acceptare crescând în mine; Visătorul numea starea aceasta „atitudinea da". Daca „îți dorești să ai mai mulți bani", puterea ta interioară ce te recunoaște ca fiind creatorul realității proprii, trebuie să scoată „banii" din viața ta, pentru a-ți putea oferi experiența de a-ți „dori" să ai mai mulți bani, pentru a-ți realiza visul de a-ți „dori" să ai mai mulți bani.

Dorințele nu se îndeplinesc niciodată, așa că îți poți realiza doar visul de a-ți dori.

Atunci când uiți principiile Visului,
poți doar să te dai bătut și să dispari din viziunea Mea.
Întoarce-te la o stare de integritate! Ține minte!

Gândul că aș putea să eșuez, spulberând încrederea Visătorului în mine, era insuportabil. Mi-am adunat curajul și mi-am întărit decizia, amintindu-mi vorbele Lui:

Eu sunt bancherul pe care urmează să-l întâlnești.
Eu te trimit, eu te voi saluta și eu te voi asculta.
Dacă eu te plac și banca te va place.
Dacă-ți vei aminti de prezența mea, de vorbele mele, ei îți vor spune 'Da'."

Învelișul subțire al existenței de zi cu zi s-a rupt și, dintr-o dată, am văzut sursa; lanterna magică ce proiectează umbrele vieților noastre, faptele și circumstanțele pe care toți oamenii le numesc realitate.

Mă aflam în prag – nu pragul băncii, ci al porții înguste către invizibil, prin care poate trece numai o umanitate eliberată de panorama lumii și de

hipnotismul său; ochiul biblic al acului, prin care o cămilă poate trece mai ușor decât un om „bogat" în ignoranță, superstiție, nesiguranță și frică.

Am ezitat un moment înainte de a intra în bancă și, cu un gest hotărât, ca o persoană care arde podurile în urma sa, am întins mâna către buzunarul de la piept, am scos biletul de loterie și rupându-l în bucăți mici, pe care le-am aruncat în vânt, am pășit peste pragul Infinitului.

16 Banii nu sunt reali

De această dată Visătorul a fost foarte rapid, chiar brusc, atunci când mi-a spus ce se aștepta să fac.

„Este timpul să aduci școala în Italia." Mi-a spus asta pe un ton concis. *„Acolo, vei înfrunta cel mai morbid și necruțător Antagonist pe care ți l-ai putea imagina. Cu ajutorul său indispensabil, vei avea cea mai mare șansă de a-ți înfrunta limitările și de a învinge pe tine însuți."*

Visătorul mă informase din start că Școala ar trebui să fie un spațiu academic fără frontiere, cu ramuri în capitalele de afaceri ale lumii, dar nu mi-am imaginat că pe lângă clădirile georgiene din inima Londrei, următoarea locație a Școlii ar fi un castel în mijlocul lui nicăieri. Proprietatea sugerată de Visător era splendidă, dar izolată. Mai mult decât o casă aristocratică de țară, Villa del Ferlaro era un palat regal. Napoleon i-o dăruise soției sale, Marie-Louise de Austria, moștenitoarea imperiilor. Timp de ani de zile, proprietatea, ultima rămășiță a unei averi industriale, ce fusese distrusă într-o criză financiară, trecuse prin licitații judiciare, la care nu se prezentase nimeni. În ciuda frumuseții clădirii Villei del Ferlaro și a prețului care scădea în mod constant, nimeni nu a îndrăznit să o cumpere, timp de ani de zile; acest lucru se datora, în parte, unei superstiții locale legată de destinul nefericit al foștilor proprietari și, în special, Mafiei puternice care controla orașul. Mai târziu, aveam să aflu că făcuseră în așa fel încât licitațiile să rămână abandonate, în timp ce ei stabileau o înțelegere referitor la cum să împartă această pradă bogată.

În timp ce mă pregăteam să plec în Italia, pentru a participa la licitație, am asamblat și studiat toate imaginile posibile ale vilei, în așa fel încât am ajuns să cunosc fiecare detaliu al interiorului, cu frescele sale minunate, marile terase, grădina englezească proiectată de Barvitius cu două secole

înainte și parcul imens ce o înconjura. Proprietatea mă fascina, dar îmi și împovăra gândurile. Dacă formula noii universități, în afara rigurozității academice englezești și a internaționalității, avea să includă cultura și simțul estetic italian, nimeni nu și-ar fi putut imagina un mediu mai bun; totodată, în timp ce o țineam în ochiul minții și îi exploram fiecare colț cu ființa mea, mi se părea greu de circumscris și posedat. Viziunea frumuseții sale era întunecată de o ceață de frică și anxietate, la gândul de a deveni succesorul vieților atâtora bărbați și femei, care mă temeam că va fi dificil de învins.

Atunci când am aflat că, după căderea lui Napoleon, Marie-Louise locuise acolo și-și crescuse copii din a doua căsătorie cu colonelul Neipperg, am avut o înțelegere și mai profundă a faptului că a câștiga licitația nu ar însemna doar a intra în posesia casei și terenului, ci a participa la istoria unei nobilimi și a unui stil care ar putea strivi o persoană imprudentă ce ar intra în posesia casei fără suficientă responsabilitate. Mai mult decât o reședință regală, era un simbol, însăși sinteza istoriei întregului oraș. A merge acolo din Londra, pentru a o cuceri, era una din cele mai grele sarcini pe care Visătorul ar fi putut să mi le dea; o sarcină care mi s-a părut, la început, imposibilă, nu numai din cauza implicațiilor financiare ale operațiunii, dificile și ele, ci și din cauza venerației locale intense, pentru fiecare vestigiu al acelei prințese imperiale, care-și iubise supușii și fusese la rândul său iubită de ei, ce încă persista. Ea fusese cea care pusese bazele activității economice și culturale din zonă, atrăgând persoanele cele mai influente din domeniul științei și artei timpului său.

„Imposibilul este posibilul văzut de dedesubt." Spusese Visătorul după ce-mi auzise protestele.

„Țintește mai sus! Elevează-ți ființa! Vei înțelege că Arta Visării, Arta de a Crede și Crea, este capacitatea de a transforma imposibilul în posibil și, în final, în inevitabil. Aceasta este prima condiție pentru a te întoarce la integritatea ta pierdută."

Vorbele ce au urmat au fost articulate cu o încetineală calculată, pentru a pătrunde prin învelișul gros al ignoranței și refuzului ce mă înfășurau și mă împiedicau din a înțelege.

„Nu ai nevoie de bani pentru a obține acea proprietate. Ai nevoie de angajament – o promisiune interioară. Angajamentul tău trebuie să fie total. Responsabilitatea ta interioară și integritatea ta determină măsura mijloacelor tale financiare și produc toate resursele necesare. Banii nu sunt

reali. Ceea ce este real este dedicarea unui om și puterea convingerilor sale. Resursele și banii sunt doar o consecință firească... se aliniază și iau proporția visului său."

Acele cuvinte ale Visătorului dezvăluiau ceva extraordinar pentru mine. Înțelegeam, pentru prima oară, că nu existaseră niciodată reușite sociale, științifice sau economice și nici răspunderi umane printre cele recunoscute ca fiind tocmai emblemele succesului, care să fi fost săvârșite cu bani.

„Arta de a Visa, Arta de a Crede și Crea este o stare de libertate, certitudine, și absența totală a dubiilor", continuă Visătorul. *„Angajamentul interior este o investiție, singurii bani adevărați"*, a subliniat El. *„Angajamentul tău face lucrurile să se întâmple! Angajamentul tău atrage toate oportunitățile și resursele necesare. Succesul acțiunilor tale în lumea externă este numai oglindirea angajamentului tău interior."* În ciuda claritații cu care exprima acele principii, nu eram capabil să le înțeleg.

17 A Crede, pentru a Vedea

La gândul acestei sarcini, am simțit o crampă insuportabilă în stomac. Luciditatea, certitudinea calmă ce emanase din cuvintele Lui, a alinat-o. Dar, după câteva secunde, durerea s-a întors, de data aceasta și mai înțepătoare.

Mintea îmi fugea înapoi, la ziua petrecută cu Visătorul în care denunțase atașamentului meu față de sticla aceea de apă – cât de rău îmi fusese, durerea, instrucțiunile sale legate de Arta Postirii, ca fiind singura cale nu numai de a-mi vindeca trupul, ci și de a-mi ridica ființa la un alt nivel.

„Îți poți umple corpul de tinerețe și sănătate oricând dorești. Prin post, lași sângele să îndeplinească rolul de a curăța întreg corpul. Postul este o odihnă psihologică și are puterea de a scoate afară toate mizeriile, atât materiale cât și psihologice, din corpul tău. Ține minte! Orice tehnică sau disciplină ai folosi, aceasta va rămâne doar un mijloc, nu un scop. Scopul este odihna, nu puterea. Scopul nu este durerea, ci a te elibera de durere. Politica, prin vorbăria neîncetată, este o formă de purificare. Sexul, filmele și televizorul sunt tot metode de purificare. Munca fizică și tot felul de sporturi sunt și ele metode de purificare. Căsătoria este o altă tehnică de purificare, fie că e reușită sau nu" spusese El.

Fiecare eveniment din viața mea fusese planificat cu grijă, pentru a mă aduce în punctul acesta – la această măsurare a angajamentului meu. Îmi aminteam de toate conversațiile pe care le avusesem cu Visătorul, de învățăturile Lui, de îndrumările și de vindecarea mea, prin împărtășirea viziunii Sale iluminate, în fiecare moment din viața mea, de la relațiile eșuate la problemele financiare. Noaptea dinaintea licitației nu am putut să dorm și amintindu-mi de povățuirile lui Lupelius, am postit.

„Postul era folosit în antichitate, în ajunul evenimentelor importante, pentru a evita rezultatele dezastruoase. Pitagora, Socrate, Platon și Lupelius postiseră cu toții.

Tot ceea ce faci este mecanic. Dacă îți vei concentra atenția asupra unui lucru, pe care în mod normal îl faci mecanic, vei dubla beneficiile acestuia. Tot ceea ce este intenționat, conștient sau venind din voința ta, te duce mai sus decât ai crezut că poți ajunge. Postul, împreună cu respirația conștientă, vor scoate la iveală toată mizeria psihologică, vor dizolva sentimentele negative și pot trata cauzele bolilor, mai repede decât acestea se acumulează. Mâncatul sau postitul, mersul sau râsul, atunci când sunt făcute conștient, sunt căi eficiente de a multiplica beneficiile atenției interioare. Nimic din ceea ce se întâmplă fără intenția ta conștientă nu ar trebui negat sau refuzat, ci acceptat, studiat și însușit."

Dar până și aceste ritualuri s-au dovedit a fi neputincioase împotriva anxietății ce creștea în mine, împreună cu grijile legate de rezultatul operațiunii. Doar avansul pentru participarea la licitație necesitase toți banii pe care-i aveam. Cel mai înfricoșător gând era acela că, dacă voi câștiga licitația, voi avea de plătit întreaga sumă rămasă de achitat, în numerar, în următoarele trei luni.

„A Crede, pentru a Vedea", este legea inevitabilă a regilor, este legea Creatorului. A avea credință și a crede aparțin Artei Visării și sunt calități înnăscute ale Visătorului. Un om face un pas în abis și trebuie să creadă, fără un atom de dubiu, că pământul se va ridica sub picioarele lui, motivând acea mișcare curajoasă – nebunia sa luminoasă."

Am auzit aceste cuvinte extraordinare ale Visătorului în timp ce plecam, dar, cu toate acestea, aveam sentimentul de care nu puteam scăpa, că aș fi o lumânare care ardea la ambele capete. Dacă aveam să câștig, aveam să rămân fără niciun ban, chinuindu-mă cu disperare să acopăr toate costurile imense pe care proprietatea și fondarea școlii ar necesita-o, dar dacă refuzam să

particip aș fi pierdut o oportunitate unică, una dintre cele mai importante pe care Visătorul le crease pentru mine. În lumea Visătorului, a pierde o oportunitate putea însemna doar „a merge înapoi de unde ai plecat" și a începe din nou.

Am fost încurajat de faptul că mi-am amintit că în toți acei ani cu Visătorul orice dificultatea care a părut insurmontabilă – uriașă, ca un munte – se dovedise a fi doar un pas micuț, ce trebuia depășit și lăsat în urmă.

Invidiam forța lui Lupelius și a călugărilor săi războinici, absența fricii, ce le asigura invulnerabilitatea în cele mai periculoase și teribile situații. Studiasem manuscrisul lui Lupelius, Școala Zeilor; de ani de zile, trăiam ca un echilibrist, mergând pe funie, suspendat între lumea îndrăzneață, plină de libertate a Visătorului, unde vocea Sa răsuna cu strigătul războinicului, și pe de cealaltă parte, neputința mea; închisoarea în care eram închis de propria mea frică și nesiguranță.

„Certitudinea poate fi găsită doar în tine", îmi spusese Visătorul, parcă citindu-mi gândurile călătoare. *„Senzația de siguranță este o victorie interioară ce nu poate veni de la nimeni și de nicăieri în afara ta, ci numai de la tine însuți."*

Cuvintele Lui m-au inspirat. Ascultându-le, m-am simțit ridicat deasupra planului vieții obișnuite, departe de limitele îngustelor mele posibilități. Apoi, timp de doar un moment, am simțit libertatea „zborului" și am văzut o rază de lumină, la capătul tunelului meu de gânduri negative și disperare. Dar toată determinarea și curajul pe care le adunasem au dispărut când am văzut sala de tribunal, plină de oameni și, mai presus de toate, când am realizat că urma să fie o participare numeroasă la licitația la care mă așteptam să fiu singur. O senzație de disperare s-a strâns în gâtul meu, în timp ce judecătorul citea registrul, anunțând, unul după altul, numele celorlalți participanți și am simțit binecunoscutul sentiment de înfrângere invadându-mi ființa, ca o otravă – paralizând fiecare fibră, afectând fiecare atom și furându-mi până și ultima fărâmă de energie.

În ciuda faptului că era izolat, orașul nu pierduse timp, când a venit vorba de a da știre că un străin din Londra se înregistrase la licitație. Pentru prima dată în ani de zile, sala de tribunal era plină de spectatori, care-și căutau o poziție din care să poată vedea pe cei unsprezece participanți la licitație, care erau în mare parte simpli reprezentanți ai personajelor și organizațiilor

binecunoscute din zona respectivă – sindicatul industrial, Universitatea de Stat, două bănci importante și toate autoritățile erau prezente, fiecare arătându-și capul de parcă erau părți ale aceluiași monstru – Hydra oficialităților orașului – apărându-și cu ferocitate statutul și propria viață. O creatură monstruoasă, cu zece capete, ca să fiu exact, cu care trebuia să mă confrunt nu peste mult timp.

Am încercat să-mi calculez mental șansele de a câștiga. Mă simțeam zdruncinat, imaginându-mi că au probabil posibilități financiare infinite în comparație cu ale mele și că prețul va crește considerabil; în timp ce fiecare dintre ei jongla cu avantajul... voi fi forțat să mă retrag. Frica mă transforma într-un pitic, pe măsură ce lumea exterioară creștea din ce în ce mai mult și devenea mai înfricoșătoare.

18 Licitația

Am lansat oferta decisivă. Suma a creat un ecou în acea sală plină de oameni și îndrăzneala acestei noi încercări a creat un murmur prin mulțime, dând naștere comentariilor rostite pe tonuri înflăcărate. Zgomotul a încetat treptat, precum un val care se retrage și pentru un moment, ce a părut foarte lung, timpul a fost suspendat.

În acel atom al universului ce depășea timpul, gesturile ritualice ale judecătorului se desfășurau încet, solemn. L-am privit stingând prima lumânare, apoi a doua. Înainte să bată cu ciocănelul său, semnalând astfel transferul proprietății istorice și sfârșitul licitației, acel moment a căzut precum o picătură de infinitate. Toată viața mi-a apărut în față. Am văzut otrăvirea produsă de autodestructivitatea mea, sabotajul subconștient stând în spatele fiecărui eșec, fiecare cădere și toate victoriile imposibile ce alcătuiau constelația voiajului meu furtunos către descoperirea unei deschideri prin care puteam scăpa, arătând tuturor oamenilor că e posibil să-ți schimbi destinul. Nu trebuie să acceptăm că suntem condamnați să îmbătrânim, să ne îmbolnăvim și să murim. Simțeam o gratitudine infinită față de Visător, pentru că mă dusese de mână în lume curajului și a perfecțiunii, unde timpul și moartea nu există, unde bogăția nu cunoaște „hoți sau ruină".

În liniștea ce a urmat după oferta mea, când a început să pară că toți ceilalți participanți erau resemnați, am simțit un val de exaltare la gândul

posibilei victorii. Acele puține particule de îngâmfare și egoism au fost de ajuns pentru a permite dubiilor și fricii să pătrundă în ființa mea. O clipă a ființei mi-a întunecat toate certitudinile, anulând senzația de omnipotență ce mă susținuse până în acel moment. În întunericul acelei clipe, în timp ce lumea a devenit mai ștearsă și culorile sale au devenit livide, ceea ce făcusem, acționarea cu determinare și curaj, mi se părea doar impulsiv și iresponsabil. În imaginația mea, care scăpase acum de sub control, prețul pe care-l oferisem crescuse la o sumă enormă, era ceva colosal, inimaginabil. Și acum, că eram la o singură respirație de a câștiga și de a dobândi această proprietate, pentru care se dăduse o luptă atât de strânsă, îmi simțeam genunchii pe cale de a ceda. A trebuit să mă lupt cu un val de greață. Am blestemat chiar întâlnirea cu Visătorul și ideea de a mă implica în această afacere pripită.

Ceva lipicios îmi învelise interiorul gurii și am simțit durerea inconfundabilă care-mi dominase întotdeauna viața. Frica de a pierde s-a transformat în frica de a câștiga, mânjită de aceiași dulceață dezgustătoare, același defect. Îmi simțeam lumea amenințată de panică, teroare, dezolare; sângele din membre supt de o boală fatală. Aș fi vrut să-mi abandonez corpul, să-l las acolo ca pe o piele lepădată și să plec.

„Poți să crezi că frica e o reacție firească la ceva ce te amenință din exterior", îmi spusese Visătorul, în alte situații. *„De fapt, frica ta este sursa și însuși motivul pentru care te temi."*

Îl învinuiam pe Visător, pentru că-mi dăduse încă o sarcină imposibilă, un alt ocean de străbătut, un alt vârf de urcat. De ce venisem aici? De ce prezentasem o siguranță pe care nu o aveam?

„Visul" care mă adusese aici se dizolva. Am văzut acea secundă infinită sfârșindu-se, infinitul său curgându-mi printre degete, dizolvându-se, ca o picătură în râul Styx. M-am afundat înapoi, în următorul pas al procedurii tribunalului, o fantomă printre umbrele ce umpleau sala, un actor neștiutor în propria mea dramă. Mi-am întors capul pentru a arunca o privire spre ușă. Am simțit o oarecare ușurare, deoarece era încă întredeschisă.

Mi-am văzut fața, palidă și distorsionată de frică, proiectată pe o piramidă imensă de cristal, timp de o secundă, înainte ca aceasta să explodeze în vuietul unei mări furtunoase. Încă ploua cu bucăți de cristal prin aer, când am auzit vocea Visătorului, deasupra zgomotului acelei explozii, mai aproape de mine decât propria mea respirație.

„Aici" nu există timp, nu există moarte", a spus El, *„În lumea mea nu există timp să te întorci, să acuzi sau să regreți. 'Aici', aproape de Visător, nu există spațiu pentru a cădea pradă vreunei slăbiciuni, nesiguranțe sau frici."*

Aceste cuvinte ale Lui încă vibrau, atunci când am auzit vocea unuia dintre ultimii participanți, tare și sigură, făcând o ofertă mult mai mare decât a mea. Am simțit o disperare crescândă: victoria dispărea chiar din fața ochilor mei. Senzația de înfrângere pe care-o aveam mereu în mine se materializa din nou. Încă o fracțiune de secundă și aș fi pierdut cu siguranță licitația. A trecut o infinitate până judecătorul și-a ridicat ciocănelul. L-am văzut ridicându-se, gata să coboare. Nu licitația era cea ce se termina, ci o judecată implacabilă, care urma să mă condamne la sclavie nesfârșită.

O durere bruscă și inexplicabilă s-a strâns în jurul gâtului meu, cu gheare de oțel. Nu mai simțisem niciodată ceva atât de oribil și m-a forțat să-mi îndrept capul în sus, încercând să iau aer. Visătorul de-abia mă atinsese.

„Te afli aici dintr-un singur motiv – să învingi moartea!", mi-a șoptit. *„Nimic altceva nu contează! Eu sunt pericolul letal ce amenință tot ce s-a decis să moară în tine și tot ceea ce trăiește prin moarte!"*

Aerul s-a întunecat. Pe fețele celorlalți participanți vedeam rânjete pline de ferocitate și batjocură; acestea erau primul val dintr-o falangă inamică, gata să mă strivească. Pereții sălii au dispărut și m-am trezit într-un câmp, înconjurat de sunetul armelor și trompetelor care chemau la luptă, în timp ce pământul tremura din cauza pașilor puternici ai armatelor și copitelor miilor de armăsari furioși. În oroarea acelui măcel, printre mâini și picioare retezate și aruncate la o parte, m-am găsit alături de călugării-războinici ai lui Lupelius. Aceștia erau înarmați cu săbii și fără scuturi, așa cum cerea Școala. Treceau ca invizibili prin rândurile armatei inamice, protejați de credința lor incoruptibilă în propria lor invulnerabilitate. Falangele inamice erau ca valurile unei mări furtunoase, îmbrăcate în culori țipătoare. Aerul era greu, mirosind a sânge și plin de urletele răniților; era imposibil să respiri. Un nor imens de săgeți, șuierând îngrozitor, a zburat în sus, întunecând cerul. În acel moment suprem, Visătorul a apărut lângă mine. „Păstrează controlul!", a strigat, peste zarva bătăliei. În vocea sa am auzit puterea inconfundabilă și certitudinea celui care recunoaște rădăcina propriei sale vieți.

„Adună-te sau vei fi eliminat!" a țipat. *„Ești o multitudine întoarsă la completitudinea Ființei tale, la integritate, recâștigă-ți unitatea, doar așa vei*

fi invulnerabil. Nu ezita nicio secundă, pentru că rezultatul acestei bătălii, înfrângerea sau victoria, depinde în întregime de tine."

Mi-am amintit că citisem despre disciplina invulnerabilității în manuscrisul Școlii Zeilor: *„Lupelienii nu se luptau pentru supremație, control sau putere asupra altora. Lupelius își chema călugării-războinici nu pentru a lupta pentru cei săraci, nevoiași sau asupriți, ci ca la un test suprem de a-și exprima realizarea interioară de adevărați învingători ai morții, pe câmpul de bătălie."*

„Pentru un luptător nu există nimic mai important decât o bătălie ce vine neprovocată, deschizând porțile Raiului.", a concluzionat Visătorul.

Roiuri de săgeți cădeau peste tot, în jurul nostru, în valuri ucigătoare, și am observat miracolul siguranței noastre, în timp ce soldați și cavaleri călare cădeau în jurul nostru, cu sutele. Lupta ajunsese la apogeu. În mijlocul armatei, cu sute de steaguri ale victoriei fluturând, treceam apele repezi ale râului Granicus, la porțile Asiei, în căutarea inamicului în retragere. Puteam simți curajul, certitudinea și simțul victoriei ce pulsaseră în venele eroilor, de la începutul lumii, în fiecare fibră și, pentru o fracțiune de secundă, am cunoscut fericirea inefabilă a unui nemuritor.

Atunci m-a străpuns o săgeată, mai rapidă decât vântul și ascuțită precum o lamă, care mi-a retezat lobul urechii, lăsând în urma sa o durere arzătoare. Am simțit-o ca pe o amintire a vulnerabilității, o declarație a morții. Dintr-o dată, vântul și-a schimbat direcția. Auzeam galopul răsunător al unui cal de luptă, precedând apariția unui călăreț enorm, ivindu-se din ceață. Armura sa strălucea în lumina focului. S-a apropiat de mine, făcând calul să se ridice pe picioarele din spate, atât de aproape, încât una dintre copite mi-a atins fața. Mi-am mutat greutatea pe spate, chiar la timp pentru a-l evita. Am simțit inevitabilitatea înfrângerii și propria mea resemnare, chiar înainte ca urletul mut al terorii să crească în mine. Cu o mișcare rapidă și-a scos coiful și l-a azvârlit, făcându-l să zboare ca o pasăre mecanică, iar apoi și-a scos sabia. Părul lung, cenușiu, îi era desfăcut și flutura în aer și, atunci, l-am recunoscut. Acel inamic teribil, era El: Visătorul. Nu avea nicio expresie pe față, doar o licărire în ochi, atunci când și-a ridicat sabia pentru a mă lovi. Am simțit tăișul acesteia intrându-mi adânc în carne. Miriadele de fragmente care-mi alcătuiseră viața până în acel moment, fuzionând, și acele bucăți din mine au țipat la unison, înainte de certa lor dispariție. Cu o inspirație convulsivă, mi-am strâns mâinile în jurul gâtului, într-o încercare disperată de a ține ambele părți ale acelei răni fatale împreună, pentru a

opri curgerea sângelui. Din acea lume pulsând de epos și moarte, eroism și tragedie, am căzut înapoi, în irealitatea sălii de tribunal.

Toată lumea se uita la mine, așteptându-mi următoarea mișcare. Am simțit pătura adormită a lumii ridicată de pe mine, ca o cortină, ridicându-se înainte de o scenetă simbolizată în lumea exterioară de licitație deși, în realitate, această dramă era în întregime interioară. Acum știam care e adevăratul rămășag. De-abia am avut timp să fac o ultimă ofertă, una ce nu putea fi depășită, care mi-a lăsat ultimul adversar în urmă, împreună cu frica și nesiguranța. Villa del Ferlaro și uriașul parc ce o înconjura aveau un nou proprietar:

Școala Europeană de Economie

Era sfârșitul anilor acelora lungi, de uitare, în care acea rezidență regală fusese lăsată și începutul noului ei destin. Apoi au erupt aplauze lungi, întâmpinând decizia luată în legătură cu acea proprietate, atât de disputată.

Generații de filosofi, asceți, școli ezoterice, mănăstiri și ashramuri își făcuseră munca, timp de secole, pentru a aduce Visul aici, pentru a aduce Școala în Italia. Acesta era singurul lucru care conta acum. Am văzut jurnaliștii făcându-și loc prin învălmășeală, pentru a fi primii care dădeau vestea orașului; avea să fie știrea principală a ziarelor locale, care urmăriseră destinul schimbător al proprietății. În timp ce pendulul oscila înspre punctul său cel mai înalt aduna deja putere opusă și Antagonistul și-a început contracararea aparentă. Acțiunile sale urmau să fie necruțătoare și nepreținute, exact cum prezise Visătorul.

„Totul se întâmplă pentru victoria ta finală." Mi-a spus în lunile următoare, atunci când i-am reportat poveștile legate de antagoniștii puternici pe care îi întâlneam și de obstacolele ce se arătau în calea creșterii Școlii, care se multiplicau mereu. *„Nu există niciun antagonist – inamic sau demon – în afara ta, dar nici în interiorul tău."*, spusese El, atunci când, în lunile ce au urmat după licitație, i-am povestit despre adversarii puternici cu care mă confruntam, lupta cu Hydra cu nouă capete și obstacolele abundente din calea mea, înfipte acolo precum niște scuturi sau baricade împotriva succesului Școlii în Italia.

„Chiar și cei ce par a fi împotriva ta joacă un rol important în realizarea Visului și reprezintă o oportunitate pentru puterea ta de înțelegere. Nu există niciun antagonist, niciun dușman sau demon în afara ta. Scoate dușmanul din cele mai ascunse locuri din Ființa ta și învinge-l. Nu există mii de dușmani, există doar unul, și există doar o singură victorie: victoria asupra morții."

Ceva mai târziu, Visătorul, referindu-se la ceilalți participanți la licitație, a remarcat: *„Acei oameni au venit sau au fost trimiși să cumpere doar ceea ce este vizibil. Erau hipnotizați de bani, de valoarea proprietății, de lăcomia de a o poseda. Nimic nu poate fi posedat în timp, nici nu există vreo soluție sau remediu. Poți înțelege asta doar atunci când momentul prezent, adevăratul timp, va domni în tine."*

„Tu, atunci când înlocuiești Visul cu lăcomie și dorințe", a spus, forțându-mă să retrăiesc acel moment al eclipsei Ființei, care mă slăbise și îmi furase toată puterea, în momentul cel mai important al competiției pentru Vilă, *„devii unul dintre ei și vei avea de suferit același destin ca toți ce au încercat să o posede, fără a-și fi însușit responsabilitatea. O fisură financiară este mereu precedată de un cusur al Ființei. Un om poate poseda numai ceva pentru care este responsabil."* Acest aforism în care-și suspendase discursul m-a făcut să mă gândesc la R. Salvi – ultimul proprietar al Villa del Ferlaro – și părea a fi epitaful perfect pentru a marca sfârșitul tuturor imperiilor industriale.

„Conectează-te cu Visul", a continuat. *„Visul este absența timpului, este absența morții... nu ești aici pentru a-ți satisface o dorință sau posesivitatea sau pentru a dobândi o nouă locație pentru Școală. Ești aici pentru a depăși cea mai groaznică superstiție a oamenilor, minciuna cea mai înrădăcinată."*

Se pregătea să plece și în acel moment încerca să facă un rezumat al principiilor celor mai importante pe care se străduise să mi le transmită în acea lungă ucenicie. Un val de durere se umfla în zona inimii mele. Am scris repede acel mesaj, în așa fel încât să-l pot transmite mai departe, tuturor celora care caută și sunt gata să asculte respirația infinitului, a nemuririi.

Când a vorbit din nou tonul îi era solemn, iar vocea Sa tremurătoare.

„Ești aici pentru a schimba cursul destinului tău inflexibil, pentru a schimba imposibilul: pe tine, care ești de neschimbat! Aici e ocazia ta de a învinge timpul și a declara victoria ta asupra morților interioare, care sunt preludiul și singura cauză a morții fizice. Te afli aici cu singurul scop de a deschide poarta către o viață fără de moarte, către infinitate. Atunci când nu mai mori în interior, nu va mai exista timp, în afara ta... un timp care să impună un ritm asupra vieții tale, care să te facă să îmbătrânești, să te îmbolnăvești și să mori. Atunci când nu mai mori în interior, viața adevărată te va copleși și va ocupa toți atomii corpului tău. Nu există mii de probleme de rezolvat, există numai tu însuți! Victoria adevărată, soluția, este numai

una: întoarcerea la tine însuți! Întoarce-te la a fi integru, complet, unic... un luptător nu-și poate permite să piardă nici măcar un atom din integritatea sa... el nu poate fi altfel decât complet. Iubește-te în interior cu toată puterea ta și totul în lume va fi perfect. Totul, îți spun: totul, inclusiv trecutul, va lua aparența ta și va fi creat după chipul și asemănarea ta."

S-a oprit și s-a uitat intens la mine, de parcă ar fi așteptat un semnal să continue, înainte de a dezvălui un mesaj atât de puternic. Avea să dezvăluie ultimul stadiu din pregătirea mea și eforturile infinite ce aveau să fie necesare pentru a locui aproape de El și de esența viziunii Sale.

„Ai mare grijă! Ai cerut să fii mai aproape de Visător, iar asta nu-ți mai permite să faci ceea ce făceai înainte, nici măcar să gândești sau să simți ceea ce gândeai sau simțeai înainte. A trăi aproape de Visător e destinat doar celor aleși și este foarte riscant. A trăi aproape de Visător este cel mai greu lucru pe care l-ai putea face vreodată. Aici, dacă uiți de tine, vei fi catapultat instantaneu în trecutul tău infernal și vei fi pierdut. Aici, aproape de Visător, nu ai voie să cedezi slăbiciunii, regretului, nesiguranței sau fricii. Aici, trebuie să fii puternic. Aici, aproape de Visător, nu poți fi decât pur și întreg."

Trebuie că păream alarmat. Vocea Sa a devenit ca cea a unui tată, încurajatoare, înainte de a dispărea de tot.

„Visătorul din tine îți vorbește tot timpul. Fii conștient de asta! Amintește-ți vocea Sa și instrucțiunile Sale. Fii atent la lecțiile Sale, loial principiilor Sale, supus comenzilor Sale. Fă ca viața ta să fie o expresie a inteligenței și iubirii Sale."

Mi-am promis că nu voi mai uita niciodată.

Visează, visează, visează... nu te opri din visat.

Realitatea te va urma.

Oferta de carte
Cărţile Maestrului Interior – Elena Francisc

STANISLAV GROF şi CHRISTINA GROF
RESPIRAŢIA HOLOTROPICĂ. Terapie şi explorare interioară.

Această carte se constituie într-un omagiu adus lui Stanislav Grof şi Christinei Grof şi lucrului lor de peste 40 de ani pe tărâmurile explorării Conştiinţei. Respiraţia Holotropică a contribuit în mod decisiv la transformarea de Conştiinţă a umanităţii aşa cum o trăim astăzi şi este o piatră de boltă pentru oricine lucrează cu stările de expansiune a conştiinţei. De asemeni, constituie un reper important printre abordările Şcolii Maestrului Interior şi a parcursului Călătoriei Inimii.

Date tehnice şi de apariţie:370 pagini; format:130x200; ISBN 978-973-1812-53-3 ; mai 2013

RUBY GIBSON
TRUPUL MEU.PĂMÂNTUL MEU. Practica vindecătoare a Arheologiei Somatice

Mii de ani de spiritualitate descarnată, de căutare a Spiritului în afara Corpului au făcut umanitatea să ignore complet uriaşul potenţial terapeutic şi ontologic al corporalităţii. Ca şi cum Corpul nu ar fi făcut parte din Creaţie. Ruby Gibson restaurează cunoaşterea ancestrală şi o toarnă într-o formă în care să poată fi folosită în mod direct pentru vindecare.

Date tehnice şi de apariţie: 360 pagini; format: 13 X 20; ISBN 978-973-1812-55-7, septembrie 2012

JEAN YVES LELOUP
AŞEAZĂ-TE ŞI MERGI. Elogiul călătoriei interioare

A rămâne centrat pe de-o parte, focalizat în interior, mereu în conexiune cu sine, transparent la influenţele formei, este echivalent cu "şederea". A te mişca, a merge, a explora pentru a nu rămâne niciodată prizonierul obişnuinţelor, al mecanismelor de gândire, a rupe mereu legăturile rigide pe care mentalul tinde să le sudeze, şi în acelaşi timp a rămâne mereu conectat cu marele flux al vieţii, acesta este "mersul". Două atitudini complementare în faţa vieţii, care se îmbină paradoxal pentru cei aflaţi în explorarea de sine

Date tehnice şi de apariţie: 224 pagini; format: 13 X 20; ISBN 978-973-1812-52-6, iunie 2012

KRISHNA DAS
CÂNTARILE VIEŢII. In căutarea aurului inimii

Cântările Vieţii este o splendidă privire din interior a acelei generaţii care a schimbat, cu adevărat, lumea, şi fără de care marea transformare de conştiinţă de astăzi nu ar fi fost posibilă. Puştiul de atunci, aflat în căutarea iubirii spirituale şi a propriului său suflet, străbate America şi lumea întreagă, într-o aventură a cărei experienţă avea să-l transforme complet. În India îl întâlneşte pe maestrul iluminat al inimii sale, Maharaj-Ji, care îi deschide porţile spiritului. Krishna Das se născuse a doua oară.

CD original inclus

Date tehnice şi de apariţie: 322 pagini; 153 x 228 mm; ISBN 978-973-1812-44-1 , septembrie 2011

BROTHER DAVID STEINDL-RAST
ADÂNCIMILE CUVÂNTULUI. Înţelesul ascuns al Crezului

In ultimii cincizeci de ani, sute de mii de oameni au fost atinşi de mesajul său care transcende orice sistem de credinţe pentru a coborâ adânc, până la izvorul sacru al Fiinţei, inima, acolo unde noi suntem cu adevărat creatorii, conştienţi sau nu, ai realităţii pe care o trăim. David Steindl-Rast este ceea ce în lumea modernă s-ar numi un iluminat, iar marele său har este acela de a transmite direct, de la inimă la inimă, vibraţia subtilă a iubirii, a curajului, a încrederii şi a bucuriei acestei experienţe extraordinare care se numeşte Umanitate.

Date tehnice şi de apariţie: 130x200mm, ISBN 978-973-1812-45-8, septembrie 2011

RICHARD MOSS

VINDECAREA ÎNCEPE IN INTERIOR. Transformă-ţi viaţa prin puterea prezenţei

Nu există decât un singur fel de vindecare: aceea care vine din interior şi care presupune o transformare a conştiinţei. Un alt cuvânt pentru „vindecare" ar putea fi „întregire". Presupune a deveni conştienţi de integralitatea Fiinţei noastre. De aceea cheile adevăratei vindecări sunt întotdeauna la noi înşine. Orice fel de altă vindecare este doar o îmbunătăţire temporară a sănătăţii, fizice, energetice, emoţionale sau psihice, căci rădăcinile oricărei alterări a acesteia se află în modul în care ne raportăm la tot ce există.

Date tehnice şi de apariţie: 322 pagini, 153x228mm, ISBN 978-973-1812-43-4 , iunie 2011

STANISLAV GROF, ERVIN LASZLO şi PETER RUSSELL

REVOLUŢIA CONŞTIINŢEI. Noua spiritualitate şi transformarea planetară

Suntem martorii unor timpuri istorice. Planeta trece prin schimbări fundamentale, noi toţi simţim puternic aceste transformări dar orice schimbare, şi cu atât mai mult una de conştiinţă, presupune traversarea unei crize majore. Revoluţia conştiinţei este transcrierea unei captivante discuţii despre provocările vremurilor pe care le trăim, între trei dintre cele mai frumoase şi profunde minţi ale secolului XX: ***Stanislav Grof, Erwin Laszlo şi Peter Russell.***

Date tehnice şi de apariţie: 216 pagini, 130x200mm, ISBN 978-973-1812-29-8, iunie 2009

RICHARD MOSS

MANDALA FIINŢEI. Drumul către percepţia conştientă

Călătoria pe care ne-o propune Richard Moss este o călătorie spre libertate a propriei noastre Fiinţe. Este o călătorie care presupune descătuşarea Fiinţei din lanţurile propriilor temeri, ale sentimentelor auto-limitatoare, o călătorie în cursul căreia intervin înţelegeri profunde, vindecări spontane şi creativitatea debordantă ce însoţeşte întotdeauna expansiunea conştiinţei.

Date tehnice şi de apariţie: 375 pagini, 153x228mm, ISBN 978-973-1812-23-6, mai 2009

CHRISTOPHER M. BACHE

SPIRALA VIEŢII. Reâncarnarea şi reţeaua existenţei

Spirala vieţii a lui Christopher Bache este o mină de aur cu informaţii pe tema reâncarnării şi karmei şi o sinteză deosebit de creativă a conceptelor tradiţionale şi a observaţiilor din cercetările asupra conştiinţei.O lucrare de referinţă pentru toţi aceia care simt că adevărul despre Fiinţă nu poate încăpea în concepţia mecanicistă asupra universului.

Date tehnice şi de apariţie: 304 pagini, 153x228mm, ISBN 978-973-1812-18-2, martie 2009

ALLAN COMBS – MARK HOLLANG

SINCRONICITATE. În spatele evenimentelor se află ţesătura subtilă a destinului

Împreună cu marele fizician cuantic Wolfgang Pauli, Jung a căutat să prezinte coincidenţele ca pe nişte fenomene care implică psihicul şi materia, ştiinţa şi spiritul, furnizând astfel explicaţii raţionale pentru evenimente parapsihologice cum ar fi telepatia, precogniţia şi intuiţia. Cartea de faţă este o incursiune tulburătoare şi uneori şocantă în adâncurile misterioase ale întâmplării, o investigaţie a însăşi ţesăturii destinului. Este o încercare de a descifra felul în care ne este alcătuită viaţa.

Date tehnice şi de apariţie: 232 pagini, 153x228mm, ISBN 978-973-1812-12-0, octombrie 2008

STANISLAV GROF

CÂND IMPOSIBILUL DEVINE POSIBIL. Aventuri în realităţi neobişnuite

În această carte remarcabilă, Stanislav Grof reflectează pe marginea unei jumătăţi de secol de studiu şi experimentare în domeniul realităţilor neobişnuite. Calitatea şi numărul acestor întâmplări plasează mingea în terenul ştiinţei şi psihoterapiei convenţionale, punând sub semnul întrebării perspectivele lor asupra identităţii personale, psihozei şi însăşi naturii realităţii.

Date tehnice şi de apariţie: 424 pagini, 153x228mm, ISBN 978-973-1812-14-4, octombrie 2008

STANISLAV GROF

PSIHOLOGIA VIITORULUI. Lecţii din cercetarea modernă asupra conştiinţei

Psihologia viitorului prezintă uriaşa contribuţie a autorului în psihiatrie şi psihologie, punând un accent deosebit asupra experienţei holotropice. O carte care sparge barierele şi spulberă viziunea mecanicistă asupra psihicului şi asupra felului în care înţelegem Conştiinţa.

Date tehnice şi de apariţie: 382 pagini; format: 15,5 * 24; ISBN 973-1812-06-9; editia a II-a, noiembrie 2007

STANISLAV GROF

CĂLĂTORIA ULTIMĂ. Dincolo de frontierele morţii

Această carte este una fundamentală pentru aceia care sunt conştienţi de transformările de Conştiinţă prin care trece Umanitatea în aceste timpuri. Peste 40 de ani de studiu experimental cu stările de conştiinţă extinsă, lucrul cu substanţele şi plantele psihedelice şi cu bolnavii în fază terminală l-au condus pe doctorul Stanislav Grof la o perspectivă clară asupra misterelor ultime ale existenţei omeneşti. Unul dintre meritele sale uriaşe este acela de a fi introdus dimensiunea spirituală în psihologia modernă şi de a fi recunoscut natura spirituală a Conştiinţei şi a întregului Univers cuprins în ea.

Date tehnice şi de apariţie: 522 pagini; format: 15.5*22; ISBN 978-973-88171-5-9- mai 2007

RICHARD MOSS

FLUTURELE NEGRU. Iubirea unei fiinţe umane pentru alta: iată încercarea ultimă

Această carte este povestea extraordinară a unei treziri spirituale, o cronică a procesului de transcendere la o nouă stare de constiinţă, pas cu pas, făcută cu metoda omului de ştiinţă. Este un instrument inestimabil pentru aceia care se afla, în mod conştient, pe calea Transformării de sine, un fel de hartă a trăirilor diferitelor niveluri ale Sinelui.

Date tehnice şi de apariţie: 312 pagini; format: 15.5*24; ISBN 973-88171-3-7- aprilie 2007

CHRISTINA GROF

SETEA DE ÎNTREGIRE. Vindecarea spirituală a dependenţelor

Setea de întregire este, de fapt, căutarea lui Dumnezeu. Este sentimentul inexprimabil că aparţinem altui loc, altui spaţiu, altei lumi. Că, aşa cum ne percepem pe noi înşine în acest moment, ne lipseşte ceva fundamental. Acest sentiment ne urmăreşte pe parcursul întregii vieţi, de la naştere până la moarte.

Date tehnice şi de apariţie: 263 pagini; format: 15.5*24; ISBN 973-88171-2-9- aprilie 2007

JOHN WELWOOD

PSIHOLOGIA TREZIRII. Budismul, psihoterapia şi calea transformării personale şi spirituale

Psihologia trezirii unifică trei dimensiuni majore ale existenţei umane – personalul, interpersonalul şi suprapersonalul pe care nici o tradiţie orientală sau occidentală nu le-a integrat într-un cadru unic de înţelegere şi practică. Novici, teologi şi psihoterapeuţi deopotrivă vor găsi această carte educativă, transformatoare şi înălţătoare. Welwood nu cere din partea cititorilor cunoştinţe prealabile în domeniile meditaţiei şi psihoterapiei, reuşind pe de o parte să-i familiarizeze pe începători cu ambele discipline, iar pe de alta, să dezbată chestiuni complexe ce se vor dovedi o adevărată provocare pentru profesionişti.

Date tehnice şi de apariţie: 312 pagini; format: 15,5 * 24; ISBN 973-87574-7-9; octombrie 2006

KEN WILBER

GRAŢIE ŞI FORŢĂ. Treya Killam Wilber : O Vindecare spirituală dincolo de moarte

Este o carte despre descoperirea că iubirea între doi oameni este aceeaşi iubire care a creat Universul,că nu există nici o deosebire esenţială între lacrimile suferinţei şi cele ale bucuriei,pentru că suferinţa şi bucuria sunt împletite în spirala ascensională care duce către marea deschidere a inimii către iubire.

Date tehnice şi de apariţie: 445 pagini; format: 15,5 * 24; ISBN 973 870 6270; octombrie 2005

KEN WILBER

FĂRĂ GRANIȚE. Abordări orientale și occidentale ale dezvoltării personale

Bazându-se pe modelele de abordare orientale și occidentale ale dezvoltării umane, cartea reliefează un spectru complet al conștiinței, de la subconștient la conștient de sine și supraconștient, de la personal la transpersonal, de la instinct la Eu și la Dumnezeu. Lucrarea oferă totodată o serie amplă de exerciții și practici concrete, prin intermediul cărora cititorul poate învăța cum să își extindă treptat conștiința pentru a atinge toate aceste stări.

Date tehnice și de apariție: 264 pagini; format: 15,5 * 24; ISBN 973 870 622X; martie 2005

JOHN WELWOOD

DRAGOSTE ȘI TREZIE. Psihologia sacră a cuplului

Transformarea profundă de conștiință prin care trece omenirea ajunge la punctul său cel mai dureros. Crizele de toate felurile izbucnesc la nivel planetar, dar toate sunt expresia crizei interioare de transformare psiho-spirituală. Și locul unde aceste transformări personale izbucnesc cu cea mai mare forță, este viața de cuplu.

Date tehnice și de apariție: 250 pagini, 13 X 20 cm, ISBN 978-973-1812-47-2, noiembrie 2011

MORRIE & ARLEAH SHECHTMAN

IUBIREA LA TIMPUL PREZENT. Pasi către conșienta relației de cuplu

O carte fundamentală pentru toți aceia care sunt pe calea iubirii conștiente și în același timp a explorării de sine. În mod aparent paradoxal, relația cu sine articulează de fapt modul în care se așează iubirea cu celălalt. Este o carte despre Conștiență în relație. A fi conștient înseamnă a ieși din rolurile vechi, a nu rămâne încremenit în trecut și în clișee. Relația este o ființă vie, și pentru a rămâne vie este nevoie de Prezență. Iubire conștientă la timpul Prezent.

Date tehnice și de apariție: 168 pagini, 15.5x 23 cm, ISBN:978-973-1812-01-4, iulie 2010

JOHN WELWOOD

CĂLĂTORIA INIMII. Calea iubirii conștiente

Această carte este despre Adevăr, Libertate și Iubire. Un triunghi magic și transformator. Iubirea nu este posibilă fără Adevărul despre noi înșine și despre celălalt, iar drumul de la Adevăr la Iubire trece prin Libertate.

Date tehnice și de apariție: 236 pagini; format: 15.5*24; ISBN 973-87574-9-5, iulie 2010

JOHN WELWOOD

IUBIRI PERFECTE. RELAȚII IMPERFECTE. Cum să vindecăm rănile sufletului

O carte scrisă de un maestru al iubirii. Este ca o călătorie intensă de vindecare și transformare, în care învățăm că imperfecțiunea relațiilor noastre nu este decât măsura în care ne lăsăm prinși în voalurile iluziei. Noi suntem, cu adevărat, iubire, doar că rareori credem acest lucru. Această carte este pentru aceia care vor să se întoarcă Acasă, la adevărata natură a ființei lor.

Date tehnice și de apariție: 199 pagini, 15.5 X 23 cm, ISBN: 978-973-88171-4-5, septembrie 2007

KATIE BYRON Stephen Michell

CELE O MIE DE NUME ALE BUCURIEI. În armonie cu lucrurile așa cum sunt acestea

Viața, moartea, iubirea și Împlinirea, abundența și calea spirituală, toate acestea sunt explorate în profunzime din perspectiva filosofiei perene, pe care Katie Byron a descoperită singură, în interiorul propriei sale Ființe. O carte de o superbă și adâncă profunzime, de o înțelepciune iluminată, care nu are nimic teoretic. Este o înțelepciune intrinsecă, nestudiată, care irupe din poveștile simple de viață. Katie Byron, directă și clară, nu descrie starea de iluminare a minții, ci ne permite s-o simțim, s-o privim în acțiune în așa fel încât această libertate interioară apare accesibilă oricăruia dintre noi. Odată ieșiți din mecanismele mentale, redevenim ceea ce am fost dintotdeauna: ființe libere, superbe în conștiența adevăratei lor naturi de Creatori ai realității.

Date tehnice și de apariție: 351 pagini; 130 x 200mm; ISBN 978-973-1812-51-9, martie 2012

KATIE BYRON impreuna cu Stephen Michell
IUBESTE CEEA CE ESTE. Patru întrebări care îți schimbă viața

Katie Byron a trăit ceea ce se numește o Revelație. A putut arunca o privire dincolo de cortina care ne acoperă adevărata, marea Realitate. După ce a trăit întunecimea depresiei și a băut până la fund cupa disperării, într-o bună dimineață ea s-a trezit într-o stare de bucurie deplină și și-a dat seama că suferința ei a luat sfârșit. Libertatea acelei Revelații nu a mai părăsit-o niciodată. Această carte, Iubeste ceea ce este, cuprinde întregul conținut al acelei Revelații trăite în mod direct. Katie Byron împărtășește cu noi toți, într-un fel simplu și de o superbă claritate, calea pe care ea parcurs-o de la întuneric spre lumină.

Date tehnice și de apariție: 243 pagini; 130 x 200mm; ISBN 978-973-1812-46-5, mai 2011

KATIE BYRON impreuna cu Stephen Michell
AM NEVOIE DE IUBIREA TA. Să fie oare adevărat ?

Viața este relație. Ne definim pe noi înșine în funcție de felul în care ceilalți ne oglindesc. O perdea de imagini înșelătoare, de convingeri și de speculații ia locul realității. Ego-ul rătăcește în nisipurile mișcătoare ale iluziei. Căutăm cu disperare înafara noastră ceea ce ne refuzăm noi înșine: iubirea, respectul, compasiunea. Ceilalți nu fac decât să reflecte propriile noastre temeri, blocaje și frustrări. Relația cu exteriorul nu este decât o reflexie a relației cu noi înșine. Aveți în mână o carte excepțională, care depășește cu mult subiectul relației și al cuplului.

Date tehnice și de apariție: 370 pagini; 130 x 200mm; ISBN 978-973-1812-38-0, septembrie 2010

JEAN-YVES LELOUP
A AVEA GRIJĂ DE FIINȚĂ. Filon și terapeuții din Alexandria

O carte-eseu despre scrierile lui Filon din Alexandria, un contemporan al lui Hristos foarte reprezentativ pentru mișcările spirituale ale acelor timpuri, în care sincretismele cele mai curajoase se dezvoltă alături de sectarismele cele mai virulente. Precursor al lui Origene, el este mai ales cunoscut pentru arta interpretării viselor și a textelor sfinte, care prevestește psihologia abisală a secolului al XX-lea.

Date tehnice și de apariție: 134 pagini; 130 x 200mm; ISBN 978-973-1812-27-4, mai 2009

DR. JACQUES VIGNE
MEDITAȚIE ȘI PSIHOLOGIE. Un ghid către experiența spirituală

Această carte, importantă pentru toți cei care doresc să se înțeleagă pe ei înșiși și să fie totodată capabili să se schimbe și să se accepte în urma acestei schimbări, trece în revistă practicile orientale de meditație în lumina diverselor interpretări occidentale. Practicanții unei căi spirituale vor găsi în lucrarea de față ceea ce este util să înțeleagă pentru a evita anumite capcane mentale, în timp ce persoanele interesate de teoriile psiho-analitice vor descoperi aici o informație serioasă despre domeniile spiritualității.

Date tehnice și de apariție: 360 pagini; 153 x 228mm; ISBN 978-973-1812-19-9, mai 2009

GUY CORNEAU
CĂLĂU SI VICTIMA. Un ghid pentru eliberarea din frică

De când anumite ramuri ale psihologiei au încetat să mai reducă ființa umană la creierul său, redescoperindu-i în schimb sufletul, cu toate profunzimile sale, cu întreaga sa măreție și dorul său de întreg, noi orizonturi au început să se deschidă pentru cei aflați în căutarea păcii, armoniei, iubirii și înțelepciunii care nu se pot pierde. Aceasta este una dintre acele cărți excepționale care aduc înțelepciunea perenă, codată în miturile și arhetipurile umanității, pentru a o folosi ca hartă pentru înțelegerea complexelor procese de transformare ale psihicul uman pe drumul descoperirii de sine.

Date tehnice și de apariție: 376 pagini; 153 x 228mm; ISBN 978-973-1812-16-8, octombrie 2008

JOHN O' DONOHUE

ANAM CARA. Cartea Magică a Înțelepciunii Celtice

O carte splendidă, o capodoperă mistică, magică și literară, o bijuterie de înțelepciune metafizică, șlefuită de un adevărat Maestru. Obiectul în sine, cartea făcută din hârtie și cerneală nu este decât oglindirea în materie tangibilă a trăirii unei stări de conștiință supreme a umanității. Unii o numesc Christos, alții o numesc Starea Maestrului Interior, alții, pur și simplu Iubire. Dincolo de orice cuvânt, este o experiență în care devenim conștienți de acea parte din noi, universală, unică, din care își trag energia toate rolurile pe care le-am jucat vreodată în această dimensiune încarnată.

Date tehnice și de apariție: 328 pagini; 130 x 200mm; ISBN 978 -973 -1812 -59 - 5, martie 2013

DR. ELISABETH KUBLER-ROSS

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE MOARTE ȘI A MURI. Un volum însoțitor la Despre moarte și a muri

O carte practică, destinată acelora care se confruntă cu o încercare dificilă de acest gen, iar alături de celelalte cărți din seria de autor reprezintă cu adevărat o contribuție importantă la spulberarea mitului convențional al morții și al vălului de tăcere care-l înconjoară. Căci a spulbera frica de moarte înseamnă de fapt a recupera adevărata calitate și bucurie a vieții. Așa cum în aceste vremuri de mari schimbări descoperim că ceea ce suntem este mult mai mult decât am crezut, tot așa, nici moartea nu este tocmai ceea ce am fost învățați să credem că este. Această descoperire ne poate schimba viața.

Date tehnice și de apariție: 226 pagini; 130 x 200mm; ISBN 978-973-1812-40-3, nov.2010

DR. ELISABETH KUBLER-ROSS

MOARTEA. Stadiul final al evoluției

Ne temem de moarte și o negăm atât de mult încât nu suntem în stare să-i privim în ochi pe cei care pleacă, suntem înfricoșați să le vorbim și să-i ascultăm, preferăm să-i mințim că totul e în regulă chiar și atunci când cea mai mare eliberare pentru ei ar fi tocmai să vorbească despre asta. Nu mai știm să-i îi însoțim pe dragii care pleacă pentru că NOI ne temem de moarte, neînțelegând-o, fiind prizonierii acestui tabu.

Date tehnice și de apariție: 266 pagini; 130 x 200 mm; ISBN 978-973-1812-35-9, nov.2010

STEPHEN LEVINE

CINE MOARE? O investigație asupra vieții și morții conștiente

Această carte se adresează multiplelor aspecte ale procesului morții cu o înțelegere proaspătă, candoare și ușurință. Ne invită să ne uităm direct la ceea ce este, cu claritate și fără judecată. Dezbracă incredibila melodramă numită moarte de puterea ei înfricoșătoare, înlocuind frica cu înțelegere calmă, simplă, plină de compasiune.

Date tehnice și de apariție: 328 pagini; 153 x 228mm; ISBN 978-973-1812-31-1, octombrie 2009

DR. ELISABETH KUBLER-ROSS

DESPRE MOARTE ȘI A MURI. Harta marii transformări

O carte ce sparge convențiile dureroase asupra marii transformări pe care o numim moarte. Este o carte eliberatoare din toate punctele de vedere, căci pe de-o parte rupe lanțurile tăcerii și ale adevărului nerostit aducând pacea aceluia care pleacă, pe de-altă parte, pe aceia care îl însoțesc, îi eliberează de teama de moarte, redându-i astfel, complet, viața.

Date tehnice și de apariție: 454 pagini; 153 x 228mm; ISBN 978-973-1812-15-1, octombrie 2008

RALPH METZNER

CIUPERCILE SACRE ALE VIZIUNII. Teonanacatl dincolo de porțile minții

Istoria spirituală a Umanității este una cu cea a plantelor sacre care au fost folosite ritualic în toate timpurile, pe toate continentele. În ultimul secol, psihologia transpersonală a explorat profunzimile psihicului omenesc și cercetătorii care au schimbat complet hârtile conștiinței au fost exact aceia care s-au apropiat fără prejudecăți de lumile magice ale străvechilor rituri.

Date tehnice și de apariție: 288 pagini; format 15,3* 22,8 cm; ISBN 978-973-1812-49-6; Anul 2011

JOAN HALIFAX

FRUCTELE ÎNTUNERICULUI. O călătorie în adâncurile roditoare ale ființei

Joan Halifax este antropolog și profesor, maestru Zen și shaman, discipol al unor mari maeștri până în clipa în care își găsește strălucitoarea cale. Este o vizionară ale cărei cuvinte fulgeră. O femeie care a străbătut planeta, dar și lumile interioare, care a trăit revelația alături de shamani indigeni de pe câteva continente, care și-a căutat adâncimile retrăgându-se în sălbăticie și meditând cu înțelepți tibetani, care a scormonit prin meandrele inimii și ale minții împreună cu inițiați ai culturilor native nord-americane.

Date tehnice și de apariție: 279 pagini; format 15,3* 22,8 cm; ISBN 978-973-1812-42-7; anul 2010

OLGA KHARITIDI

CERCUL REVELAȚIEI. Secretele străvechi ale magiei și vindecării siberiene

Cercul Revelației este o carte uimitoare și captivantă care povestește istoria extraordinară a unui drum spiritual foarte neobișnuit. Este o carte pe care nimeni dintre aceia care caută Adevărul nu o va lăsa din mână. O carte despre felul în care Universul, Conștiința sau oricum vreți să numiți Totul, ne lasă pe parcursul drumului nostru semne pe care să le putem înțelege și de care să ne putem folosi în marea noastră căutare. Este o carte despre realitatea de dincolo de minte, care este mai uluitoare și mai magică decât orice ne-am putea închipui.

Date tehnice și de apariție: 274 pagini; format 15,3* 22,8 cm; ISBN 978-973-1812-41-0 Decembrie 2010

RALPH METZNER

AYAHUASCA. Planta sacră a spiritului

Ayahuasca, planta sacră a spiritului, mama tuturor plantelor rituale de pe continentul sud-american, este o poartă către straturile cele mai profunde ale propriei noastre conștiințe. Întâlnirea cu Grande Madre – așa cum o cheamă nativii junglelor amazoniene, cu respect și cu iubire – este o întâlnire care îți poate schimba viața definitiv. Adevărul despre tine însuți și despre Univers, odată trăit, nu mai poate fi ignorat.

Date tehnice și de apariție: 296 pagini; format 15,3* 22,8 cm; ISBN 978-973-1812-34-2, iulie 2010

DAAN VAN KAMPENHOUT

IMAGINILE SUFLETULUI. Constelațiile familiale și șamanismul

O carte care vorbește despre legăturile profunde dintre tehnicile șamanice străvechi și metoda „constelațiilor familiale", identificând principiile spirituale comune pe care se întemeiază aceste două abordări, aparent atât de diferite. Deși provin din tradiții culturale diferite, cele două tehnici își trag puterea vindecătoare din aceeași cunoaștere adâncă a ființei omenești, dincolo de barierele arbitrare ale minții. Amândouă se pot completa și îmbogăți una pe cealaltă cu propriile puncte de vedere, experiențele păstrându-și în același timp calitățile specifice.

Date tehnice și de apariție: 130x200mm, ISBN 978-973-1812-21-2, februarie 2009

MAUD SEJOURNANT

CERCUL VIEȚII. Inițierea în șamanism a unei psihoterapeute

O lectură concretă și contemporană pe tema șamanismului din care aflăm felul cum practicile strămoșilor noștri îndepărtați – legate de vise, de animale interioare, dar și de raporturile cu „Mama Pământ" și „Soarele Tată" – se pot dovedi bogate în învățături pentru viața noastră de zi cu zi.

Date tehnice și de apariție: 15.5x24 cm, ISBN 978-973-1812-08-3, mai 2008

MEADOWS, KENNETH

SPIRITUL SAMANIC. Ghid practic pentru atingerea împlinirii personale

Spiritul Șamanic constituie un ghid singular de realizare a auto-împlinirii și reintrării în acord cu natura, folosind înțelepciunea șamanică extrasă din culturi din toată lumea. În această lucrare, Kenneth Meadows ne prezintă *Șamanica*, o știință spirituală de a trăi, un mod practic de a ne percepe realitatea multidimensională, în scopul de a cultiva și rafina Spiritul lăuntric.

Date tehnice și de apariție: 15,3 X 22,8 cm, ISBN 978-973-1812-09-0, mai 2008

ROSS HEAVEN HOWARD G. CHARNING

SHAMAN –SPIRITUL PLANTELOR. Căile străvechi de vindecare a sufletului

O carte fabuloasă în care autorii explorează tehnicile şamanilor din Amazonia, Haiti şi Europa. Vindecările, clarviziunea, ceea ce şamanii numesc „recuperarea sufletului", extracţia intruziunilor spirituale şi leacurile pentru dragoste, toate acestea sunt studiate şi aprofundate de autori. Mai mult decât atât, dincolo de proprietăţile medicinale ale plantelor şamanice, ei intră în comuniune cu însuşi spritul acestor plante.

Date tehnice şi de apariţie: 235 pagini; format 15,3* 22,8 cm;ISBN 978-973-88171-9-7 Anul 2007

ERVIN LASZLO

EXPERIENŢA AKASICA. Ştiinţa şi câmpul memoriei cosmice

O buna parte din valoarea acestei cărţi este adusă de mărturiile directe ale unor excepţionali exploratori ai conştiinţei, medici, antropologi, filosofi, scriitori, vindecători, mistici din diferite tradiţii spirituale, cercetători ai „fenomenelor parapsihice" care nu sunt altceva decât percepţii ce apar spontan odată cu expansiunea. Toţi aceşti oameni depun mărturie în cartea lui Laszlo, asupra propriilor experienţe exploratorii ale „câmpului akashic", aşa cum numeşte autorul acea realitate subtilă care constituie fundamentul întregii existenţe.

Date tehnice şi de apariţie: 376 pagini; format: 13 X 20; ISBN 978-973-1812-54-0, iulie 2012

ERVIN LASZLO

TRANSFORMAREA CUANTICĂ. Harta realităţii multidimensionale şi conştiinţa globală

Doctorul Laszlo prezintă o nouă „hartă a realităţii" care să ne călăuzească de-a lungul transformărilor mondiale pe care le trăim. El explică faptul că lumea noastră se află într-un proces de macrotransformare şi că realitatea pe care o percepem în prezent este de o noutate considerabilă , schimbări climatice, corporaţii globale, agricultură industrializată, care ne provoacă să ne schimbăm în ritm la fel de rapid lumea noastră, ca să nu dispărem ca specie.

Date tehnice şi de apariţie: 224 pagini, format 153 x 228 mm; isbn 978-973-1812-28-1, iunie 2009

PETER RUSSELL

DE LA ŞTIINŢĂ LA DUMNEZEU. Călătoria unui fizician în misterul conştiinţei

O povestea explorării de o viaţă a lui Peter Russell în natura conştiinţei – cum a ajuns de la ateu convins, studiind matematică şi fizică, la realizarea unei sinteze personale profunde a misticului şi ştiinţificului. Russell amestecă povestea sa personală de curiozitate şi explorare cu fizică, psihologie şi filosofie pentru a ajunge la o nouă viziune asupra lumii în cadrul căreia conştiinţa este o calitate fundamentală a creaţiei.

Date tehnice şi de apariţie: 152 pagini, format 130 x 200 mm; isbn 978-973-1812-29-8, iunie 2009

PEMA CÖDRON

SALTUL DE CONŞTIINŢĂ. Eliberarea de obiceiuri învechite şi frică

Ce te împiedică pe tine, exploratorule al conştiinţei, căutătorule al Adevărului, să devii Acela care eşti la cele mai elevate niveluri ale Fiinţei tale? Te poţi simţi pe Tine, cel adevărat, în spatele tuturor identificărilor, a tuturor jocurilor minţii care te ţin prizonier, te poţi intui, ai certitudinea acelei Fiinţe splendide care eşti, şi totuşi cazi mereu în hăţişurile iluziei. Cine te poate ajuta? Doar cineva care a străbătut el însuşi aceste hăţişuri ţi-ar putea spune ceva de folos experienţei tale.

Date tehnice şi de apariţie: 178 pagini; format 130*220; ISBN 978-973-1812-58-8 ; noiembrie 2012

STEPHEN MITCHELL

TAO TE CHING

Tao Te Ching, celebra scriere al lui Lao Tzu, face parte din patrimoniul umanităţii. Steven Mitchell sare cu eleganţă peste capcanele limbajului şi face mesajul lui Lao Tzu accesibil exploratorilor occidentali ai conştiinţei. Graţia verbului, excepţionala pătrundere mistică, viziunea de o acurateţe fără cusur, curajul de a scormoni în adâncurile textului, dincolo de cuvinte, pentru a găsi spiritul în care a fost scris, toate acestea au făcut din cartea lui Mitchell un Best Seller.

Date tehnice şi de apariţie: 178 pagini; format 130*220; ISBN 978-973-1812-56-4 ; noiembrie 2012

THICH NHAT HANH

FURIA. Înțelepciune pentru potolirea flăcărilor

Cu superbă simplitate, căugărul budhist Thich Nhat Hanh ne arată calea și ne dăruiește uneltele cu ajutorul cărora putem să transformăm întregul nostru mod de a relaționa și să restaurăm acele părți din noi care au fost devastate de furie. Înțelepciunea acestui om, care transpare la fiecare cuvânt, conține în ea puterea de a schimba totul pentru fiecare dintre noi și pentru aceia pe care-i iubim.

Date tehnice și de apariție: 184 pagini; format 153*228; ISBN 978-973-1812-24-3; iunie 2009

GENPO ROSHI

BIG MIND BIG HEART. Minte Vastă, Inimă Profundă

Cu toții ne confruntăm cu vremuri pline de încercări. Ne facem griji pentru copii noștri, pentru părinți, parteneri de viață, prieteni și toți cei dragi. Ne dorim să putem comunica și empatiza mai mult în toate relațiile pe care le avem. Vrem ca familia, copiii noștri și noi înșine să ne atingem potențialul maxim, să fim mai fericiți și mai împliniți în viața pe care o trăim. Lucrarea aceasta este rezultatul studiului de mai bine de treizeci și cinci de ani, al dificultăților și căutării unui mod de-a oferi oricui experiența unei vieți libere, împlinite și trezite.

Date tehnice și de apariție: 184 pagini; format 153*228; ISBN 978-973-1812-25-0; aprilie 2009

DAVID SERVAN-SCHREIBER

NE PUTEM LUA RĂMAS BUN DE MAI MULTE ORI

Ultima carte a dr. David Servan Schreiber. După 19 ani în care a reprezentat speranța tuturor acelora care se confruntă cu cancerul, autorul celebrelor *„Vindecă"* și *„Anticancer"*, aflat în pragul marii treceri, aruncă o privire clarificatoare înapoi. „Știam că mai devreme sau mai târziu această clipă va veni. Puteam să amân finalul, să câștig timp, dar am știut că în cele din urmă va urma marea recidivă. Ultima."

Date tehnice și de apariție: 100 pagini; format 15,3* 22,8 cm; ISBN 978-973-1812-48-9, Anul 2010

PHILIPPE PRESLES& CATHERINE SOLANO

A PREVENI. Cum să fim într-o formă perfectă

Acesta este contextul în care medicina occidentală s-a întors la un concept altădată fundamental: a preveni este mai ușor decât a vindeca. Cercetări științifice extinse s-au derulat în ultimii ani în ceea ce privește factorii determinanți ai stării de sănătate. Concluzia a fost formulată perfect de către celebrul medic american de origine franceză, David Servan Schreiber, autorul cărții Anticancer : boala este determinată mai curând de modul de viață. Și este în puterile noastre să schimbăm ceea ce este de schimbat.

Date tehnice și de apariție: 415 pagini; format 15,3* 22,8 cm; ISBN 978-973-1812-30-4 iunie 2010

MICHEL ODENT

CEZARIANA. Care este viitorul unei umanități născute prin cezariană ?

În secolul științei și al tehnologiei, femeile au fost învățate să abordeze sarcina și nașterea ca pe niște chestiuni pur medicale, ca un soi de boală ce trebuie tratată la medic , câteva examinări cu nume complicate, o tăietură și s-a rezolvat! Orice emoție, orice senzație și orice trăire au fost eliminate cu eficiență pentru că, am fost învățate să credem, că senzațiile legate de naștere au de-a face doar cu durerea. O carte care ne redă nouă, femeilor, puterea și demnitatea pierdute prea ușor în saloanele maternităților. Este o carte care ne reânvie siguranța și încrederea în corpurile noastre, în emoțiile noastre, în natura noastră sensibilă dar puternică, care ne redă bucuria de a fi femei și mame.

Date tehnice și de apariție: 200 pagini; format 13*20 cm; ISBN 978-973-1812-13-7, septembrie 2009

MICHEL ODENT

FUNCȚIILE ORGASMELOR. Căi spre transcendență

O carte revoluționară, dedicată atât medicilor cât și tuturor celor interesați să se descopere și să se înțeleagă pe sine, care oferă o viziune uluitoare asupra sexualității umane. Michel Odent este acel celebru medic obstetrician care face, pentru prima dată în contextul științific european, puntea între stările orgasmice și cele ale transcendenței extatice.

Date tehnice și de apariție: 174 pagini; format 13*20 cm; ISBN 978-973-1812-13-7, septembrie 2009

DAVID SERVAN-SCHREIBER

ANTICANCER. Învinge prin mijloace naturale

Autorul acestei cărți, dr. David Servan-Schreiber este neurolog, doctor în științe medicale, profesor de psihiatrie și membru al celor mai renumite asociații de profil din Franța și Statele Unite. Cartea descrie pe larg calea către vindecare și explică cum, alături de medicina modernă, ceea ce contează cu adevărat este schimbarea atitudinii față de propria persoană, față de propria sănătate și față de tot restul lumii.

Date tehnice și de apariție: 352 pagini; format 15,3* 22,8 cm; ISBN 978-973-1812-13-7, iulie 2008

DAVID SERVAN-SCHREIBER

VINDECĂ stresul, anxietatea și depresia fara medicamente și fara psihanaliză

Cartea este un cumul fascinant de abordări neconvenționale în tratarea creierului emoțional și a minții, aparținând unui reputat medic care îndrăznește să gândească dincolo de tipare. O strălucită colecție a înțelegerilor pe care propria experiență le-a revelat doctorului Servan-Schreiber, reunind perspective și informații de o importanță vitală pentru bunăstarea fiecăruia dintre noi. Autorul propune șapte metode de vindecare simple, eficiente, naturale, cu rezultate rapide și durabile, fără riscuri sau efecte secundare, punând bazele a ceea ce putem numi o nouă medicină a emoțiilor.

Date tehnice și de apariție: 290 pagini; format: 15,5 * 24; ISBN 973-1812-04-5; editia a II-a, noiembrie 2007

CAROLINE W. CASEY

ATRAGE ZEII DE PARTEA TA. Limbajul astrologic al sufletului

O carte extraordinară, în care autoarea prezintă remarcabila sa doctrină a Astrologiei Vizionare, o adevărată școală a misterelor în care profesori ne sunt planetele și arhetipurile spirituale pe care le reprezintă, numite aici „zei". Suntem invitați să ne privim viețile ca pe adevărate romane polițiste ale căutării spirituale, în care indiciile sunt pretutindeni și în care semnele pot fi descifrate cu ajutorul acestor „zei".

Date tehnice și de apariție: 231 pagini,format 153 x 228 mm; ISBN 978-973-1812-22-9, iulie 2008

RALUCA ARIANA ARDELEAN și ANA-MIHAELA ADAM

TĂRÂMUL ALBASTRU. Prima incursiune imaginară într-o lume reală

Aceasta este o cărticică menită să zboare în bătaia Brizei, precum un Zmeu. Paginile ei sunt aripi. A venit timpul ca Imaginația, Poveștile și Magia să curgă în Lume, iar această cărticică este un instrument al Creatorului Magician, fie el copil sau adult. Citită de la Început către Sfârșit, e pentru copii. Citită invers, de la Sfârșit către Început, este pentru părinți. Astfel, copiii și părinții vor zbura împreună în Briza Transformării, schimbând Inimile și Lumea.

Date tehnice și de apariție: 32 pagini; 220 x 220 mm; ISBN 978-973-1812-60-1, decembrie 2012

SUE PALMER

COPILARIE CURATA. Un ghid pentru părinți responsabili. Cum să crești copii inteligenți și echilibrați

Sue Palmer, autoarea acestei cărți de excepție, o profesionistă în domeniul psihologiei infantile și în același timp o cercetătoare a evoluției copilului în societatea modernă își asumă misiunea dificilă de a explica complexitatea factorilor care influențează evoluția unui copil în zilele noastre. Privind lucrurile din dubla prspectivă a omului de știință și aceea a unei femei cu inimă mare, Sue Palmer oferă părinților sfaturi practice și simple pentru rezolvarea problemelor complexe cu care aceștia se confruntă.

Date tehnice și de apariție: 15.3x22.8 cm, ISBN 978-973-1812-33-5, mai 2010

TONY HUMPHREYS

STIMA DE SINE. Cheia pentru viitorul copilului tău

Stima de sine și felul în care ne privim pe noi înșine determină evoluția noastră în viață. Cartea lui Tony Humphreys îi ajută pe părinți să creeze un mediu familial care întărește stima de sine. Autorul arată clar că, fără a acorda atenție conflictelor interne și stimei de sine a copiilor, avem puține șanse de a le stimula dorința de a învăța. El conturează un plan clar de promovare a dragostei de învățătură a copiilor, subliniind faptul că binele afectiv al copiilor este piatra de temelie a dezvoltării lor educaționale și generale.

Date tehnice și de apariție: 13X20 cm, ISBN: 978 – 973 – 1812 -02 -1, noiembrie 2008

DR. ROBIN FANCOURT

BEBELUȘI DEȘTEPȚI. Cum să formăm și să dezvoltăm inteligența copiilor noștri

In această carte revoluționară, Dr. Robin Fancourt propune părinților o călătorie fascinantă, de la concepție până în primii ani de viață, călătorie ce dezvăluie procesul misterios prin care bebelușii învață, înțeleg, stabilesc relații cu ceilalți, capătă încredere în ei înșiși și reușesc. Este o carte despre inteligență și iubire, despre trup și despre suflet, o carte care nu ar trebui să lipsească dintre lecturile oricărui adult conștient care are copii. Este o carte care iluminează relația cu copiii noștri, dar care aduce înțelegeri importante și în legătură cu noi înșine.

Date tehnice și de apariție: 13X20 cm, ISBN: 978-973-1812-00-7, noiembrie 2007